

Dirbdamas prie knygos supratau, kad didžioji dalis tiesiog negirdės visko, kas bus pasakyta. Daugelis ją skaitys, mintyse įvertindami tai, kas parašyta, sakydami „visa tai sudėtinga ir dauguma jų iškart pamirš, pasinerdami į savo kasdienes problemas. Tačiau dėl vienetų, kurių vis daugėja – tų, kurie geba girdėti ir įsisavinti informaciją, kalbėti ir rašyti – vis tiek verta. Savo nuomonę stengiuosi perteikti paprastiems žmonėms – žmonėms, kurie jau pagalvojo apie tai, kas vyksta aplinkui. Tačiau nesitikėkite lengvo skaitymo. Knygoje plėtojamų pažiūrų išeities taškas yra fizika, o „rusiškai“, išvertus iš graikų – gamta. To, kas vyksta, pobūdis.

Turinys

Pratarmė

Įvadas

1 skyrius. Ląstelė – sąveika harmonijoje

- 1.1. Pagrindas
- 1.2. Bala ant kelio
- 1.3. Šeši kūnai, septyni dalykai
- 1.4. Sotumas
- 1.5. Harmonijų sąveika
- 1.6. Plėtra
- 1.7. Atmintis
- 1.8. Pakeitimas
- 1.9. Matas ir atskaitos taškas
- 1.10. Gyva ląstelė

2 skyrius. Ar ne laikas senam su naujojo perspektyva

- 2.1. Kilmė
- 2.2. Kūrimas
- 2.3. Trečias tipas
- 2.4. Nervas
- 2.5. Forma ir kultūra
- 2.6. Marškiniai, be kaklaraiščio (fizinis kūnas)
- 2.7. Nauji subjektai
- 2.8. Ląstelė - pasakos ir istorijos
- 2.9. Galvos remontas
- 2.10. Kylantys klausimai atsakymų paprastume
- 2.11. Procesai, metmenys ir šuoliai

3 skyrius. Žinios ir iliuzija

- 3.1. Įjungti – išjungti, laužyti – nestatyti
- 3.2. Emocijos ir apsauga

- [3.3. Nuovargis ir stresas](#)
- [3.4. Muzika „smegenyse“](#)
- [3.5. Kuro](#)
- [3.6. Geri darbai ir blogi darbai](#)
- [3.7. Kalbėjimas su laštele](#)
- [3.8. Savivoka](#)

4 skyrius. Senų senovėje ir šiandieninėje realybėje

- [4.1. Istorija- istorijos](#)
- [4.2. Apie mūsų mažesnius brolius ir „SvetL“ programas](#)
- [4.3. Nepainioti, o paaiškinti](#)
- [4.4. Smegenų temperatūra ir angliavandenių atsargos](#)
- [4.5. Štai kaip viskas vyksta...](#)
- [4.6. Pelkė ir spardymasis](#)
- [4.7. "Oho!" apie programas „SvetL“ ir sveikatą](#)
- [4.8. Patvirtinimas samprotavimuose](#)
- [4.9. Kuo daugiau nuomonių, tuo sunkiau](#)
- [4.10. Neieškokite žmonių – ieškokite Žinių](#)

5 skyrius . Dėl sveikatos geriama vaistai

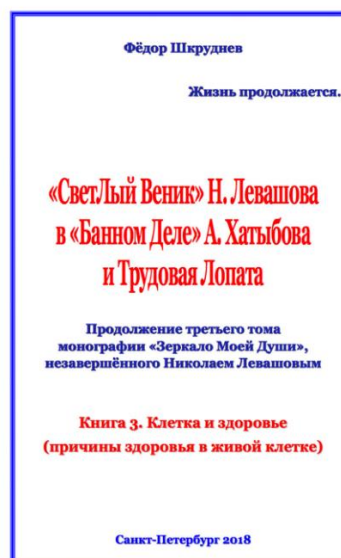
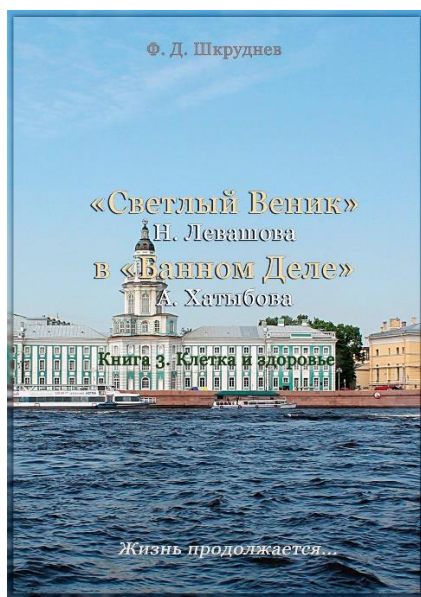
- [5.1. Skrisime ar neskrisime... kol kas](#)
- [5.2. Anatomija, atlasai, kalba ir požiūris](#)
- [5.3. Ką varysi su lazda, to su lazda neišvarysi](#)
- [5.4. Dauginimasis Homo sapiens](#)
- [5.5. Galimybė turėti smegenis](#)
- [5.6. „SvetL“, narvas ir atliekų išvežimas](#)
- [5.7. Atsisyti arba išklaudyti](#)
- [5.8. "SvetL" ir inkstai](#)
- [5.9. „Diabetas, insulinas ir beviltiškumas...“](#)
- [5.10. Šiek tiek apie vandenį be šališkumo](#)
- [5.11. Atspindžiai](#)
- [5.12. Vonios garantijos ir kiti stebuklai](#)
- [5.13. Nepriklausomai nuo kieno nors ir kieno nors nuomonės](#)
- [5.14. Suaugusieji nėra protingesni už vaikus, jie tik brandesni...](#)

6 skyrius . Be supratimo

- [6.1. Kelias](#)
- [6.2. Procesas](#)
- [6.3. Teritorijos užgrobimas](#)
- [6.4. Tikėti ar netikėti?](#)
- [6.5. Kelias į Kalvarijas](#)
- [6.6. Galimybės](#)
- [6.7. Išėjimas](#)
- [6.8. Stop-sustojimas](#)
- [6.9. „SvetL“ ir vėžys](#)
- [6.10. Rašyti ir suprasti](#)
- [6.11. Kovos visuma](#)

Pokalbis – patarimai ...

Pratarmė

Apie sveikatą negalvojame tol, kol ji mus tenkina. Tačiau kai dėl įvairių aplinkybių sveikata aštriai pablogėja, pradedame siautulingą gydymo priemonių paiešką. Kai kurie iš mūsų, tikėdamiesi „visagalės“ medicinos ir tikėdami gydytojų neklystamumu ir profesionalumu, nevaldomai pradedame mušti gydymo įstaigų slenksčius. Kiti alternatyvių gydymo metodų ieško laikraščiuose, televizijoje, internete, remdamiesi nelaimės ištyktų kolegų patirtimi ir patys išbando įvairiausius gydymo metodus, iki egzotiškų, treti kreipiasi į gydytojus, burtininkus, medijumus.

Pirmas dalykas, kurį daugelis iš mūsų turi kaip pagrindą tai yra apsilankymas pas gydytojus. Deja, šiuolaikinė medicina negarantuoja pasveikimo. Ryškus to pavyzdys – jatrogeninių ligų buvimas, t.y. ligos, gautos gydymo metu. Anot žurnalo Crit. Care Med. Jungtinėse Amerikos Valstijose bendras jatrogeninių ligų dažnis intensyviosios terapijos skyriuose yra 8,1 proc., o mirčių skaičius – apie 13 proc. Be to, Jungtinėse Valstijose medicinos paslaugų gamybos trūkumai yra 5-a pagrindinė mirties priežastis. Namų medicinoje jatrogeninių ligų statistika yra septynių antspaudų paslaptis. Yra nemažai sunkių ligų, nuo kurių šiuolaikinė medicina yra bejėgė – vėžys, diabetas, autizmas, hepatitas, AIDS ir daugelis kitų. Netgi komplikacijos po gripo sukelia mirtį (0,01-0,2 proc.). Be to, „Rosstat“ duomenimis, mirtingumas nuo gripo 2016 m., palyginti su 2015 m., išaugo tris kartus, ir tai nepaisant to, kad Rusijos Federacijoje pirmą kartą buvo peržengta 40% skiepijimo riba, kuri, pasak gydytojų, turėjo būti peržengta, leido valdyti epidemijos procesą. Ekspertai įvardija daugybę priežasčių, lėmusių tai, kas nutiko, tačiau pirmą kartą po daugelio metų viešai išsakomos abejonės dėl skiepijimo tikslingumo (Trumpas D., Oniščenka G.G. ir kt.).

Trumpai tariant, visą tradicinės medicinos esmę geriausiai atspindi šios knygos autoriaus žodžiai. „*Viskam, kuo gali susirgti įprastame gyvenime – visokioms peršalimo, sinusito, opų, nervų ligų, kolito, pūslelinės ir kitoms „nemirtinoms“ – nereikia gydytojų. O jeigu „pagauni“ ką nors konkrečiai pavojingo, tai jokie gydytojai, išskyrus labai mažas išimtis, jūsų neišgelbės.* Tie, kuriems teko susidurti su šiuolaikine medicina ir kurie iš to padarė

atitinkamas išvadas, manau, visiškai patvirtins šiuos žodžius. Pagrindinė dabartinės tradicinės medicinos būklės priežastis yra ta, kad ji negydo ir nešalina pagrindinių ligų priežasčių, o tik stengiasi pašalinti simptomus, skatindama ligų perėjimą į lėtines formas, arba radikaliai šalinti ligų apraiškas operacijos būdu.

Žinoma, yra gydytojų nuo Dievo, kurie net ir tokiomis sąlygomis stengiasi padėti ligoniui, tačiau tai nekeičia bendros tendencijos. Šiais laikais atsiranda vis daugiau vaistų, ligoninės aprūpintos modernia įranga, tačiau žmonės netampa sveikesni, neateina visuotinės gerovės ir sveikatos era. Užtenka pažvelgti į onkologinių susirgimų augimo statistiką Rusijoje ir visame pasaulyje, širdies ir kraujagyslių ligų augimą pasaulyje ir ypač besivystančiose šalyse, daugėja sergančiųjų autoimuninėmis ligomis ir kt. Daugumos ligų padėtis kasmet blogėja. Tačiau kai kuriems medicinos vadovams pavyksta šią situaciją pakreipti savo naudai, tačiau ji išeina labai nerangiai. Pavyzdžiui, piktybinių navikų lygio padidėjimas Tatarstane paaiškinamas išaugusiu šios respublikos sveikatos priežiūros sistemos diagnostinių galimybių lygiu, t.y. iki galo vadovaukėtės žaismingu medikų posakiu „*nėra sveikų žmonių, yra sergančių, kurie nebuvo ištirti*“. Tačiau kartu su pirminio sergamumo diagnozavimo dinamika „kažkodėl“ nepateikiama ir mirtingumo nuo šios ligos dinamika, kuri taip pat natūraliai auga. Šios informacijos slėpimas nebėra pokštas, greičiau reiškia manipuliavimą viešąja nuomonė, kuri taip pat auga taisyklingai. Galite net neliesti statistikos, o pažiūrėkite į mūsų senelius ir prosenelius, kurie gyvenime pamate daug daugiau, bet kurie, skirtingai nei mes, buvo sveikesni su daug žemesniu medicininės priežiūros lygiu. Šiuo metu sveikatos pablogėjimo priežasčių yra tikrai daug – aplinkos degradacija, didžiuosiuose miestuose gyvenančių žmonių susigrūdimas, imunitetą veikiančios vakcinacijos, GMO ir konservantų buvimas maiste, prastėjanti vandens kokybė, paplitęs dažnas radiacijos šaltinio poveikis ant kūno, kuris keitėsi pastaraisiais metais bei gyvybės palaikymo sąlygos planetos mastu ir t.t. Visa tai, žinoma, turi įtakos ligų skaičiaus augimui, tačiau esant tinkamam medicinos išsivystymo lygiui, svarbiausia, kad tinkamai parinkus gydymo metodus, sumažėtų susirgimų. Tačiau taip nebūna.

Viena pagrindinių šios neigiamos tendencijos priežasčių – medicininio gydymo pasekmės. Man gali būti prieštaraujama, kad antibiotikai išgelbėjo milijonus gyvybių, ypač per karus, ir kad jie selektyviai veikia mikroorganizmus. Tačiau šie teiginiai iš dalies yra teisingi. Iš tiesų, ankstyvosiose antibiotikų vartojimo stadijose buvo pasiektas tam tikras poveikis kovojant su infekcinėmis ligomis, daug patogenų liko. Tačiau bet kokie vaistai, įskaitant antibiotikus, yra nuodai ir slegia bet kurį gyvą organizmą – tiek ligos sukėlėją, tiek patį žmogaus organizmą. Tuo pačiu metu infekcija, kuriai atstovauja patys paprasčiausi organizmai, norėdama išgyventi, labai greitai prisitaiko prie šių nuodų, mutuoja ir nebereaguoja į juos. Toliau, siekiant slopinti infekciją, didinama vaistų dozė, kurių organizmas nebepajėgia neutralizuoti, prasideda apsinuodijimas vaistais ir organizmo destrukcija. Tuo pačiu, kaip matyti iš vaistų veikimo principo, jie jokių būdu nekeičia susilpnėjusių, morfologiškai pakitusių ląstelių į sveikas, t.y. savaime nesukelia kūno tobulėjimo. Todėl medicininis gydymo metodas, kaip netobulas, logiškai turėtų baigtis. Ir šio metodo pakaitalas, kaip bus parodyta vėliau, turi poveikį žmogaus smegenims, kurios savo ruožtu kontroliuoja ir valdo kūno sistemas bei ląstelių funkcijas. Atskirai reikėtų paminėti didžiulę žalą gyvam organizmui darančius šiuolaikinius diagnostikos metodus – ultragarsu, rentgenu ir galingiausiu – tomografija. Visi šie metodai yra pagrįsti spinduliuotės naudojimu, kuri praeina per kūno sistemas ir, žinoma, turi destruktivų neigiamą poveikį. Visų pirma, tai liečia jautrias smegenų ir nervų sistemos ląsteles. Šios knygos autorius gana taikliai šiuos barbariškus diagnostikos metodus lygina su plaktuku mušimu į narvą ir po

to mėginimu su juo prakalbinti. Ir iš to išplaukia tik viena išvada - reikia sukurti kitus tausojančius diagnostikos metodus, kuriems reikia suprasti, kas yra smegenys, kaip jos sąveikauja su kūno organais ir ląstelėmis ir ką gali „pasakyti“. Iš pirmo žvilgsnio skamba kaip fantazijos elementas, bet perskaičius šitą knygą galima suprasti – tai įmanoma.

Vadinamojoje alternatyviojoje medicinoje yra daug skirtingų gydymo metodų. Panašu, kad ši terminą sugalvojo patys gydytojai, norėdami atskirti jį nuo tradicinės medicinos, nors galima ginčytis, kuri iš šių medicinos formų – įprastinė ar alternatyvioji – yra veiksmingesnė. Dauguma alternatyviosios medicinos metodų, pavyzdžiui, urino terapija, badavimas, hidroterapija, chiropraktika, terapija, asjurveda, kvėpavimo pratimai ir kt., kaip taisyklė, didžiausio populiarumo metu yra gana veiksmingi, tačiau vėliau greitai praranda savo efektyvumą. O to priežastis, visų pirma, yra psichologinis poveikis, įjungiamas vidinių organizmo rezervų galimam gijimui, arba vadinamasis „placebo efektas“. Nemažai gydymo metodų atkeliavo iš šimtmečių gelmių ir mūsų protėvių gydymo patirties, kuri, iš pirmo žvilgsnio, turėtų būti tik sveikintina. Tačiau nėra gilaus supratimo apie atsirandančius gydymo procesus naudojant šiuos metodus. Pavyzdžiui, tarkuota ruginė duona su skalbinių muilo gabalėliais tikrai padeda atsikratyti panaričio (pūlingo piršto minkštųjų audinių ir kaulų uždegimo) be chirurginės intervencijos, kuri ne kartą buvo išbandyta. Arba dauguma žino, kad ciliarinės liaukos uždegimą, šnekamojoje kalboje vadinamą „miežiais“, galima tiesiog nuspjauti šmeižtu. Tačiau kodėl taip nutinka ir koks veikimo mechanizmas lieka nežinomas. Tai panašu į burtus, kurie padėjo mūsų protėviams įvairiose gyvenimo situacijose, tačiau nesuvokiant giluminių procesų, vykstančių smūgio metu, esmės. Pastaruoju metu išpopuliarėjo rytietiškos medicinos metodai, tai akupunktūra, šildymas pelyno cigarais, įvairūs masažai, vaistažolių medicina ir kt. Tačiau žmonės kažkodėl pamiršta arba, greičiausiai, nežino, kad visa ši „rytietiška medicina“, kaip mąstymo tipas“, mūsų protėviai atvežė iš senovės Indiją ir Kiniją, norėdami pakelti savo išsivystymo lygį. Jo suteiktos žinios buvo iš esmės iškreiptos ir dabar pristatomos kaip Rytų išmintinga medicina ir Rytų mąstymas. Ir vėlgi, tiesiog nėra jokio Rytų medicinos metodų esmės pagrindimo, išskyrus gyvybinės energijos cirkuliacijos didinimą žmogaus kūno energetiniais kanalais, ką liudija tokie vartojami terminai kaip vėjas, karštis, drėgmė, sausuma ir šaltis. Rytų medicinos principai labai artimi tokiai šiuolaikinės Vakarų medicinos kryptiai kaip natūropatija. Yra žinoma daug teigiamų rezultatų, susijusių su unikalių gebėjimų žmonėmis, vadinamų ekstrasensais, šamanais, gydytojais, burtininkais ir kt., poveikio, taip pat išgijimo atvejų per religines apeigas, kurios perduodamos dieviškais būdais. Tai apima ir homeopatiją – metodą, kuris tariamai pagrįstas medžiagų mikrodozių gydymu, tačiau iš tikrųjų turi visai kitą pagrindą. Visais šiais atvejais dalinio ar visiško ligų remisijos priežastis yra vienaip ar kitaip psichinis poveikis ligoniui. Tuo pačiu metu patys gydytojai dažniausiai negali paaiškinti savo dovanos priežasties ir įtakos pacientui metodų. Daugeliu atvejų žmogus yra pripildytas „gyvybės jėgos“, kalbant apie rytietišką mediciną, o tai lemia simptomų susilpnėjimą, gana retai – realų pagrindinės ligų priežasties pašalinimą. Apibendrinant alternatyviosios medicinos metodus, geriau skirti kitą terminą – nemedikamentinė medicina – reikia pastebėti, kad gydymas šiais metodais kartais gali duoti sėkmės, tačiau ne visais atvejais. To priežastis – šių metodų gydymo metu vykstančių procesų nesuvokimas. Dėl to šiuolaikinės ir alternatyvios medicinos rūšys turi gana žemą efektyvumo lygį kovojant su sunkiomis ligomis. Štai kodėl baisi diagnozė beveik visada yra mirties nuosprendis su vėlavimu. Tačiau rusiška Žemė mums suteikia unikalių asmenybių, kurių dėka mūsų civilizacija turi galimybę išlikti tikraja to žodžio prasme. Tarp jų yra **Nikolajus Levašovas**, unikalus Rusijos mokslininkas, sugebėjęs iširti gyvojoje medžiagoje vykstančius

procesus daug kartų aukštesniu nei dabartinės mokslo idėjos žinių lygiu. Jis paaiškino gyvybės atsiradimo sąlygas, gyvosios materijos evoliuciją, sąmonės ir proto atsiradimą, žmonių ligų ir senėjimo priežastis, intuicijos atsiradimą ir daug tiksliau iš mokslininko pozicijos - mokslo raidą tūkstančius metų į priekį. Išsamesnė informacija apie šią kryptį pateikta jo knygoje „Esmė ir protas“. Vėlesnės kartos dar turi suprasti visą jo kūrybos gilumą, palyginti su dabartine būkle įvairiose mokslo srityse.

Šio neįprasto žmogaus, gimusio mūsų laikais ir tarp mūsų, poelgių lygį galima apibūdinti kaip antrąjį Kristaus atėjimą, kurio daugelis laukė ir kuris, deja, nebuvo paskelbtas per televiziją. Reikėtų pabrėžti, kad **N.V.Levašovas** visada buvo prieš savo asmenybės sudievinimą ir prieš vergišką religijos prigimtį. Pagrindinis jo mokslinės paradigmos privalumas yra tai, kad ji turi daug patvirtinimų įvairiose mokslo srityse, yra suprantama kiekvienam aukštąjį išsilavinimą turinčiam žmogui, o kai kuriais klausimais net ir moksleiviui. **N.V.Levašovo** sukurtas visiškai kitoks originalus ir unikalus gydymo metodas, pagrįstas kūno supratimu ne tik kaip fiziniu apvalkalu, bet ir ta jo dalimi, kuri nejaučiama pojūčiais ar prietaisais, tačiau vis dėlto yra materialiai ir egzistuoja nepriklausomai nuo mūsų suvokimo. Ši neatsiejama žmogaus sudedamoji dalis vadinama gerai žinomu rusišku žodžiu siela, o kalbant apie jos kūrėją - esybė, susidedanti iš kelių materialių kūnų. Ypatingą dėmesį **N.V.Levašovas** suteikė sveikai ląstelės būklei, kaip neatskiriamai sudėtingo organizmo sudedamajai daliai, ir jos ryšiui su smegenimis. Būtent toks požiūris leido jam pašalinti pačias ligų priežastis ir atkurti pilnavertes ląsteles, o ne pašalinti simptomus, kaip tai daro šiuolaikinė medicina. Buvo užfiksuota daugybė unikalų sveikimo atvejų, pagrįstų moksliniu žmogaus organizme vykstančių procesų supratimu, įrodymu. Remdamasis savo žiniomis ir galimybėmis, **Levašovas** sukūrė technologiją „**SvetL**“ remiantis griežtai apibrėžtu pirminių medžiagų srautų poveikiu žmogaus organizmui, kurie yra pirmieji materijos blokai. Ši technologija yra neprilygstama ir gali beveik visiškai pakeisti šiuolaikinę mediciną su visomis farmacijos įmonėmis. Tuo pačiu metu „**SvetL**“ technologija yra prieinama beveik visiems.

Deja, šios unikalios technologijos autoriaus gyvųjų tarpe nebėra, jis nespėjo parašyti planuojamos knygos „Gydymo dėsniai“, kurioje planavo paliesti šiuolaikinės medicinos ir ateities medicinos klausimus. Tačiau mes visi turime galimybę susisiekti su „**SvetL**“ technologijomis per jo darbų ir planų tęsėją – **Fiodorą Dmitrijevičių Škrudneva**, kuris, kaip ir **Levašovas**, išgydė daugybę žmonių ir „paragavo“ visų nesibaigiančio pasveikimo prašymų srauto malonumų. Šiuo metu **yra sukaupta didelė statistinė medžiaga apie „SvetL“ technologiją**, paskelbta daug straipsnių, nufilmuota daugiau nei šimtas vaizdo įrašų su vartotojų atsiliepimais ir kt. „**SvetL**“ **technologija** ne tik veda į realų organizmo atsigavimą, kurio neįmanoma pasiekti tradicine ir alternatyvia medicina, bet ir turi kitų galimybių, kurios iš pirmo žvilgsnio atrodo fantastiškos. Visas šias unikalios technologijos detales, taip pat visiškai kitoki požiūrį į žmonių ligas, kurie netelpa į įprastą supratimo sistemą, galima rasti pas **F.D.Škrudneva**.

Šios knygos, įskaitant šią knygą „Ląstelė ir sveikata“, yra logiškas **N.V.Levašovo darbų tęsinys**, kuris leis suvokti jo paliktas Žinias kitame, gilesniame supratimo lygyje. Be **N.V. Levašovo** autorius į savo knygas įtraukia ir plėtoja kito unikalios mokslo A.M. **Hatybovo darbus**, kurio monografijos šiuo metu yra išlaptintos. Šis požiūris leidžia **F.D. Škrudnevui** nesustoti ugdyti supratimą apie žmogaus organizme vykstančius procesus ir nuolat tobulinančius gydymo metodus, kurie visiškai atitinka filosofinę nuolatinio absoliučios tiesos siekimo sampratą.

Pagrindinė sėkmė, kuria pasiekė F.D. Škrudnevas, mano nuomone, yra patenkinamos ir veiksmingos teorijos, apibūdinančios beveik visus žmogaus kūno principus, įskaitant ne tik fizinius, bet ir kitus ne mažiau svarbius materialius kūnus, sudarančius jo esmę, sukūrimas. Tai patvirtina gana didelis „SvetL“ technologijos taikymo sėkmės procentas (daugeliui ligų iki 90%), taip pat jos korekcija ir tobulinimas šiuo metu kintančiomis žmogaus gyvybės palaikymo sąlygomis. Pastaroji suprantama ne tik kaip išorinės apraiškos dažnesnių neigiamų gamtos reiškinių – žemės drebėjimų, ugnikalnių išsiveržimų, nenormalių orų permainų, bet ir gilesnių nematomų planetos pokyčių pavidalu.

Ypatingą skaitytojų dėmesį patrauks skyriai apie pagrindines mūsų laikų ligas. Autorius pateikia visiškai kitokias sveikatos ir sveikos gyvensenos sampratas, kurios gerokai skiriasi nuo visuotinai priimtų. Jo disertacijoje tai atrodo taip: Sveika gyvensena negarantuoja sveikatos. Nesveikas gyvenimo būdas negarantuoja ligos. Sportinė veikla negerina sveikatos. Iš esmės įmanoma atsikratyti daugelio oficialiai nepagydomų ligų. Geriau nieko nedaryti, nei nuryti vaistus. Viena didžiausių sergančio žmogaus klaidų – būti tikram, kad jam kas nors pasakys, kaip elgtis su savo kūnu. Sveikata nėra organizuotos medicinos dalykas, medicina rūpinasi ligomis. Blogi tyrimai nėra priežastis pradėti „gydytis“, geri tyrimai nėra priežastis džiaugtis. Natūropatiniai gydymo metodai yra tikrai geresni už tradicinės medicinos metodus, bet vis tiek neužtikrina visiško pasveikimo, palyginti su programomis „SvetL“.

Reikia paminėti ir šių dienų rykštę – onkologines ligas, kurios sukelia šoką bet kuriam žmogui. Šiuo atžvilgiu autorius atkreipia dėmesį į tai „**Tradicinis vėžio gydymas neišgelbėjęs vieno žmogaus gyvybės ...** pakanka prisiminti tokius vardus kaip Olegas Jankovskis, Aleksandras Abdulovas, Žanna Friske, Patrickas Swayze'as, Hugo Chavezas, Steve'as Jobsas, kad pagaliau suprastum paprastą ir akivaizdų dalyką - net **žmonės, turintys milijonus dolerių, yra bejėgiai.**“ Vėžio priežastims išsiaiškinti ir kovai su juo išleidžiami trilijonai dolerių, tačiau statistika rodo, kad šios rūšies ligų nuolat daugėja.

Pagrindinė šių nesėkmių priežastis yra ta, kad šiuolaikinis mokslas ir medicina dirba tik su fiziniu žmogaus kūnu, o vėžio priežastis yra normalių žmogaus kūno ląstelių struktūrų sunaikinimas kituose lygmenyse, kurios yra tokios pat materialios kaip ir fiziškai tankios ląstelės. Štai kodėl chirurginis vėžinio naviko pašalinimas po tam tikro laiko, palyginamo su konkreto audinio ląstelių dalijimosi laiku, vėl sukelia jo atsiradimą. Atkreipkite dėmesį, kad net ir šis faktas, pastebėtas **N. V. Levašovo** šiuolaikinį mokslą turėjo paversti žmogaus supratimu kaip kažkas daugiau nei jo fizinis kūnas. Tačiau vietoj to vis dar matome sąmoningą jo darbų slopinimą įvairiais lygmenimis – moksliniuose žurnaluose, laikraščiuose, televizijoje ir ypač Rusijoje.

Tik atkūrus visų lygių ląsteles į normalią tam tikram ląstelių tipui būdingą struktūrą, galima užkirsti kelią naujiems vėžiniams navikams. Vietoj to, vėžiu sergantis pacientas patiria žiaurų chemoterapijos ar radiacijos poveikį, kuris tik pagreitina kūno mirtį. Tuo pačiu metu daugelis onkologų, manau, supranta šio poveikio pacientui pablogėjimą ir beviltiškumą, nes taisyklė „rinkis mažesnę iš dviejų blogybių“ šiuo atveju neveikia – pacientas vis tiek miršta, tačiau tai daryti yra priverstas dėl tradicijų ir mokslo valdžios spaudimo.

Pasak **F.D. Škrudnevo.**, žmogaus imuninė sistema yra tik nedidelė priešvėžinės gynybos dalyvis, todėl reikalingi kiti kovos su vėžiu metodai. Norint pašalinti vėžinį auglį, reikia pakeisti kiekvienos iš šimtų tūkstančių vėžio ląstelių genomą priešinga kryptimi ir

padaryti jas lygiai tokias pat kaip ir sveikose kūno ląstelėse. Bet tai – neįmanomas uždavinys, todėl, pasak knygos autoriaus, belieka tik sunaikinti vėžines ląsteles nepažeidžiant sveikųjų. Ir tam kol kas yra tik viena išeitis – duoti komandą Smegenims sunaikinti vėžines ląsteles ir „įtikinti“ tai padaryti „**SvetL**“ technologijų pagalba. Deja, šiuo metu vėžio gydymas vyksta tokiu būdu, atsižvelgiant į kiekvieno žmogaus individualias savybes, gali būti atliekami tik vadinamuoju „rankiniu režimu“, todėl vėžio gydymas negali būti masiškai gaminamas. Tačiau **F.D. Škrudnevo** didelė pažanga padaryta sprendžiant šios baisios ligos priežastis ir pasekmes.

Apskritai, kalbant apie problemų nustatymą ir sprendimą, padeda suprasti sudėtingiausius procesus, vykstančius žmogaus kūne kūno ląstelių, organų ir sistemų lygiu, jų tiesioginę ir atvirkštinę sąveiką su smegenimis, atsižvelgiant į unikalių Rusijos mokslininkų darbų išsivystymo lygį, žmonių sveikatos gerinimas ir SvetL technologijos tobulinimas, Škrudnevo F.D. turėtų būti vertinamas tiek visos žmonijos, tiek atskirų jos atstovų, kurie turi galimybę išgydyti tikrąjį išgydymą, kurio negali pasiekti tradicinė ir alternatyvi medicina.

Galbūt pirmą kartą kai kurie skaitytojai susiduria su mokslinė **N.V. Levašovo paradigma** ir **F.D. Škrudnevo**. Šiuo atžvilgiu, siekiant išsamiai pristatyti pagrindines Naujųjų žinių nuostatas, patartina žinoti skaitytojų, o ypač profesionalių gydytojų, atsiliepimus. Šiuo tikslu kreipiausi į seną draugą, praktikuojantį gydytoją, daug metų dirbusį intensyvios terapijos anesteziologu. Man patiko jo atsakymas dėl atvirumo ir ūmių medicininių problemų paminėjimo, bet išpėjo savo išvadomis. Ypač mano draugas pažymėjo, kad viską, ką parašiau, galima priskirti tamsumui, t.y. priešiškus nušvitimui, mokslui ir pažangai. „Viso pasaulio gydytojai visą gyvenimą mokosi ir stengiasi kitiems perteikti paprastą tiesą „jei susirgai, eik pas gydytoją“, o jūs tai visiškai neigiate, kaip ir visus (!) šiuolaikinius gydymo metodus ir diagnostiką. Sėkmės ir eksperimento pakartojamumo atveju, jo nuomone, tai sujudintų medikų bendruomenę ir garantuotų Nobelio premijos gavimą. Baigdamas jis išreiškė nepasitikėjimą užkulisių pasaulio egzistavimu, kuris dirbtinai trukdo mokslo raidai. Manau, kad tokios mintys galėtų kilti daugeliui gydytojų ir ne tik jiems. Šiuo atžvilgiu toliau pateikiu savo atsakymus, kurie leis plačiau pažvelgti į svarstomas problemas, aprašytas **F.D. Škrudnevo** savo knygoje.

Pirma, įsivaizduokime, kad klasikinis sunkių nepagydomų ligų eksperimentas atliekamas naudojant tradicinius gydymo metodus ir „**SvetL**“ technologiją su tam tikrais patikimais pacientų mėginiais. Kas bus, jei laimės paskutinis metodas, kuris, kaip jau minėta, turi daugybę dokumentinių įrodymų, kurie dėl tam tikrų priežasčių neskelbiami Rusijos medicinos žurnaluose? O išvada labai paprasta – reikia uždaryti šiuolaikinę mediciną su farmakologinėmis įmonėmis, galbūt išskyrus chirurgiją, traumatologiją, odontologiją, terapiją ir kai kurias kitas specialybes. Manau, gydytojai puikiai supras, kas slypi už šio žingsnio.

Arba, pavyzdžiui, žemiškesnis pavyzdys su regėjimo korekcijos metodais pagal Norbekovą M.S. ir Ždanovą V.G., kurie tikriausiai yra žinomi daugeliui. Jų siūlomi metodai tikrai padeda atsikratyti toliaregystės, trumparegystės ir astigmatizmo, be to, tai kartojasi patvirtinimai. Tačiau jų metodų oficialioji medicina nepriima nė vienoje iš šalių, nes tai nepalanku oftalmologams. Kur dings bedarbiai?

Pateiksiu panašų pavyzdį iš kitos srities. Jau daugiau nei šimtą metų buvo žinomi praktiškai nemokamos (-ų) mokamos elektros energijos šaltiniai, gaunami iš vadinamosios „tamsiosios medžiagos“, arba eterio, arba, kalbant apie **N.V. Levašovą**, yra pagrindiniai dalykai. Šiuo atveju jokie materijos tvėrmės dėsnio principai nepažeidžiami, nes materija

turėtų būti suprantama daug labiau nei to, ko buvome mokomi mokykloje fizikos ir universitetuose filosofijos. Daugelis girdėjo apie „Tesla“ generatorių, tačiau yra ir kitų įrenginių, kurie tikrai veikia. Tačiau kodėl jie nenaudojami ir kodėl niokojame aplinką išgaudami naftą ir dujas, statydami hidroelektrines ar dar blogiau – atominės? Taip, nes parduodant energiją lengviau valdyti žmones. Visi turime mokėti už elektrą, dujas, šildymą ir todėl esame priklausomi! Nekuro elektros energijos šaltinių įdiegimas tikrai įvyks – tai laiko klausimas, tačiau tai sukels ne tik energetikos sektoriaus darbuotojų nedarbą, bet ir didžiulius esamos ekonomikos sistemos pokyčius.

Panašių tendencijų, matyt, reikėtų tikėtis ir medicinoje, kaip įrankyje daryti įtaką žmonėms ir juos valdyti. Beveik visi žino, kad JAV medicina yra tokia pati industrija kaip ir automobilių pramonė, ten sukasi absoliučiai didžiuliai pinigai. Ir mūsų šalis yra nukreipta ta pačia kryptimi. Žinoma, gydytojui, atsidavusiam medicinai ir žmonių gydymui, sunku tai iš karto suvokti, tačiau reikėtų pažvelgti už šiandieninės visuomenės mums primestų rėmų. Nuo vaiko gimimo iki pat mirties mus visur lydi gydytojai, nuo jų priklausome. Bet ar toks „globos“ lygis buvo visada ir ar turėtų būti ateityje? „SvetL“ technologijos gali tapti alternatyva dabartinei medicinos būklei, naudojant visiškai skirtingus „pokalbio“ principus ir darant įtaką žmogaus smegenims, kurios ateityje pačios koreguoja situaciją ląstelių ir organų lygmenyje. Skamba, žinoma, fantastiškai, bet žmonės, susiję su šia technologija, yra mūsų amžininkai, ir jie rašė rusiškai. Niekas netrukdo studijuoti jų kūrybos ir net užduoti klausimus **F. D. Škrudnevui** dominančiomis temomis.

Mano draugo atsakyme, kaip ir daugeliui žmonių, kilo abejonių dėl Levašovo **N. V. galimybių**. Čia reikia pažymėti, kad nepaisant jo vardo ir jo darbų tylėjimo, daugelio šalių aukščiausi vyriausybės sluoksniai puikiai žinojo **N.V. Levašovo sugebėjimus** ir aptarė galimybę pakviesti jį pašalinti padarinius:

- 2007 m. precedento neturinti sausra 36 JAV valstijose;
- 2010 m. avarija ant platformos Meksikos įlankoje (JK);
- 2011 metais Fukušimos atominėje elektrinėje (Japonija) įvykusi nelaimė.

Žinoma, Rusijos vyriausybės sluoksniuose jie puikiai žino **N. V. Levašovo veiksmus**. Bet kodėl jo vardui neišsakytas draudimas? Nes jo Žinios yra šiuolaikinės visuomenės būklės kapas. Tiesa slepiama tik nuo visuomenės, kuriai suteikiamos unikalios šventos Žinios ir technologijos, ir ji vis dar galvoja, o jeigu čia kažkas ne taip.

Dabar pagaliau dėl obskurantizmo, t.y. mokslo, pažangos ir kitų dalykų neigimas. Jei egzistuoja ir veikia tikros technologijos, kurios gerokai lenkia dabartinę mokslo būklę, tai ne tamsumas, o, priešingai, precedento neturinti pažanga. Tik kažkam reikia mokslo, kad patektų į aklavietę. **N. V. Levašovas** šia proga pažymėjo, kad „mokslinės ir filosofinės idėjos apie gamtą, kaip bebūtų keista, turi politines ir finansines šaknis“. Tą pačią mintį galima perteikti ir paprasta kalba: kam lengviau valdyti – avių bandą ar žmones? Atsakymas akivaizdus. Iš čia kyla dabartinės mokslo būklės ištakos. Bet jei nepakeisime šiuolaikinio mokslo įvairiose srityse – biologijoje, fizikoje, astronomijoje, medicinoje, ekologijoje, technikoje, tuomet neišvengiamai ateisime į civilizacijos mirtį. Taigi pasirinkimo nelabai yra.

Todėl turėsime laužyti primestus klaidingus stereotipus. Žinoma, tai nėra lengva ir iš pradžių sukelia didelį nusivylimą – vieno dalyko esame mokomi dešimtmečius, bet pasirodo, kad

viskas visai ne taip. Ne kiekvienas ras drąsos tai pripažinti. Tačiau turint sveiką protą ir gebėjimą samprotauti, laikui bėgant surenkami visi trūkštami kubo veidai ir atsiranda visiškai kitoks pasaulėžiūros vaizdas. Puikus šio paveikslas pavyzdys yra naujų žinių įkūnijimas į specifines unikalias technologijas, atliekančias tokią nuostabią funkciją kaip žmonių gydymas. Jei man nepavyko jūsų kažkuo įtikinti, tai tikiuosi, kad pati knyga, kuriai buvo parašyta ši pratarė, padės įveikti jūsų abejones ir praturtins jus unikaliomis žiniomis.

Įvadas

Yra du būdai apsigauti. Viena yra tikėti tuo, kas negerai; kita – atsisakyti tikėti tuo, kas tiesa.

Žmonija įžengė į esminių pokyčių laikotarpį. Nepastebėti – nepavyks. Mokslas, jei jis yra mokslas, turi įveikti dėl šių pokyčių kylančias krizes – pirmąsias. Tai ir siekiu paaikškinti pateikdama informaciją, kurią apie sudėtingiausias gamtos mokslų problemas sužinojau iš **Nikolajaus Levašovo, Aleksandro Hatybovo, Nikolajaus Morozovo** ir kitų Rusijos mokslininkų. Informacijos prigimtis, gyvenimo esmė. Užuomina apie anatomijos, žmogaus ląstelės ir jos prigimties paveldėjimą. Mąstymo matematikos atskleidimas. Begalinis materijos ciklas. Visata ir jos amžinas energijos tiekimas. Jūs, žinoma, galite tęsti, bet trumpai tariant, tai yra noras pažinti žmogaus ląstelės fiziką, smegenų fiziką ir energijų fiziką.

*Kiek nuostabių faktų, pavyzdžių, aprašymų ir skaičiavimų mums pateikė šie nepaprasti žmonės! **JUMS TIESIOG REIKIA SUPRASTI** viską, ką jie paliko. Štai gyvybė... – ji Žemėje neatsirado savaime, ji buvo atnešta iš išorės! Be to, jie tam pakeitė žemišką atmosferą! .. Kas tai pakeitė? Kodėl jie pasikeitė? Ką norėjo sukurti ir gauti, o kuo baigė? Bet svarbiausia ne tai, svarbiausia suprasti – kur mes esame visame tame? Ką turėtume daryti, kaip būti ir kur bėgti? Ir ar verta bėgti? O gal vis dėlto *dar yra vietų* - eilėje į **Pirtį** ? Ar bent į persirengimo kambarį, *jei, žinoma, mane įleistų*. Ir tu nori gyventi! Gera gyventi sąmoningai ir sveikai. Pavyzdžiui, patikrinti ir realiai pamatyti, ar šioje knygoje parašyta tiesa.*

Sveikatos nenusipirksi už jokių pinigų. Bet „pataisyti“ sveikatą ar „gydyti“ reikia už pinigų, ir gana daug, bet be jokios garantijos. Tada, galbūt, eilėje į kitą atnešė "šventas relikvijas ... stebukladario?" (Jokiu būdu neįžeidžiau tikinčiųjų jausmų – tik konstatuoju, kas vyksta). Labai gerbiu Levą Nikolajevičių Tolstojų, kaip iškilų rusų rašytoją, ir jo žodžius: „ Esu įsitikinęs, kad Bažnyčios mokymas teoriškai yra klastingas ir žalingas melas, tačiau praktiškai tai yra grubiausių prietarų rinkinys ir raganavimas, kuris visiškai slepia visą krikščioniškojo mokymo prasmę. Kaip su tuo susitvarkyti? O **Aleksandras Hatybovas** rašė, kad „tiesioginis mokslo nebuvimo įrodymas yra Bažnyčia (paaiškinkite stebuklus). **Nikolajus Morozovas** įrodė, kad „... žmonija neturi istorijos, neįmanoma sukurti istorijos pagal pasakas...“ **A. Einšteino teorija** sugriauta. Žmonijos išėities taškas yra momentas, kai beždžionė griebia lazda – taip ji pradėjo mąstyti (galbūt tuo metu atsirado reliatyvumo teorija). **Bohro** atomo modelis, **švelniai** tariant, nėra tiesa. Teorinės fizikos modeliai neatspindi gravitacinių, elektromagnetinių ir kitų sąveikų priežasčių bei mechanizmų, todėl yra nenaudingi gamtos mokslui, kitaip tariant, neturi mokslinės vertės ir yra daug kitų, apie kuriuos jau rašiau ir parašysiu šioje knygoje. Visa tai byloja apie didžiausią dezinformacijos vaidmenį formuojant mūsų pasaulėžiūrą apie mus supantį pasaulį. Prisdengiant „skaitoma informacija“, kuri aiškiai, suprantamai ir įtikinamai siūlo naujus algoritmus ir elgesio stereotipus, suteikiama „dezinformacija“ – melagingos žinutės, užmaskuotos kaip tiesa, klaidinančios žmogų. Tokių informacinių procesų rezultatas – sparčiai besivystanti mąstymo darna“ – teisingas detalių

suvokimas, bet kartu prarandant galimybę detales sintetinti į visumą. Būtent į tai savo raštuose atkreipė dėmesį N. Levašovas.

Žinomos idėjos, sąvokos ir mintys praranda tikrąjį istorinį ryšį, yra suplėšytos. Žinomi faktai nesukelia atitinkamų minčių, o yra **ATSITIKTINAI SUVERTI VIENAS ANT KITO**, virsta fragmentiškų fragmentų rinkiniu, kuris neturi prasmės. Žmogui gyvenime reikia „specifinės informacijos“, leidžiančios ją realizuoti realiu laiku ir erdvėje, tačiau, užuot patenkinus šį natūralų savo poreikį, jam suteikiama „dezorganizuojanti informacija“, kuri sutrikdo suvokimą apie realiai vykstančius procesus. Iš jo atsiranda „samprotavimo“ fenomenas, kurio požymiai yra absoliučiai beprasmės minties skurdžios kalbos, moksliniai straipsniai ir knygos, aprengtos puošnia ir taisyklinga gramatine forma. Juos atkartoja, platina, tyrinėja, įsimena žmonės, virsta mokslo problemų supratimu, mokslinių ginčų argumentais, iš tribūnų ir televizoriaus ekrano skanduojamais moksliniais šūkiais.

Jei pažvelgsite į istoriją, pamatysime, kad žmonijos aušroje informacija buvo vertinama dėl „praktiškumo“, kuris vertinamas pagal jos efektyvumą realaus darbo procese. Tačiau jį nesunku pakeisti „gadinančia informacija“, skatinančia draudžiamus veiksmus: tikslu tampa viskas, priemonės – niekuo. Geram rezultatui pasiekti naudojamos negeros priemonės, tiesos teisė pakeičiama jėgos teise ir pan. Dėl korumpuojančios informacijos plitimo atsiranda „atjungto mąstymo“ fenomenas, kai sąvokos ir idėjos derinamos viena su kita remiantis atsitiktiniais ar formaliais bruožais. Žinios, kurias galima ir reikia priimti, kad taptumėte savomis, atgimsta **be jų** sąžiningos nuorodos į akivaizdžias tiesas, kurios be jokio loginio pagrindo siejamos su veiksmais, kurie neišplaukia iš šių tiesų.

Prasideda savivalė, kurią sukelia demagogija ir daugeliu atvejų sąmoningai melagingi įrodymai. Tai matyti šiandien, stebint „SvetL“ **programų ir technologijų „suvokimo“ pavyzdžius** ypač bandant iškreipti tai, kas akivaizdu. Žmogaus psichikai informacijos reikia taip pat, kaip jo kūnui oro. Tačiau yra vadinamoji „būtinoji informacija“, kuri suprantama kaip informacija, be kurios neįmanoma pasiekti tikslo moksle ir suprasti, ko reikia. Tačiau šiandien žmonių, turinčių tam tikrą smegenų genotipą, automotoriniuose veiksmuose vyksta didžiulis „skilimo informacijos“ pakeitimas, kuris neatskiriamai susietą visumą atskiria į konkuruojančias, priešingas dalis. Drausmingi skaitytojai, naudodamiesi tokia informacija, gali staiga atrasti neišsprendžiamų santykių su bendraminčiais, kolegomis, net artimaisiais prieštaravimų. Tokia informacija generuoja „kompulsyvias idėjas“ – juokingas mintis, **beprasmiškus** veiksmus, kurie kartu nekelia abejonių dėl įsitikinimo, kad kitaip susikurtomis sąlygomis veikti neįmanoma. Priešingai, aš iš tikrųjų pateikiu savo mokslinę pasaulėžiūrą, kurios kai kurios dalys smarkiai skiriasi nuo šiuolaikinio mokslo paradigmos, o kitos yra visiškai naujos. Kalbu apie naujas technologijas, kurios jau šiandien naudojamos mūsų gyvenime ir duoda apčiuopiamų rezultatų, nepaisant skeptikų ir kritikų. Bet tai tapo įmanoma tik dėl mano minėtų Rusijos mokslininkų darbų tyrimo, žinių ir pritaikymo praktikoje. Ši knyga skirta tyrinėtojams – tiek pradedantiesiems, tiek patyrusiems, kuriuos atbaido nuolatiniai susidūrimai su reiškiniais, netelpančiais į įsiminimo kanonus. Be to, knyga skirta padėti gydytojams, visomis pastangomis, nesugebantiems suprasti įstatymų, kuriai paklūsta ta ar kita liga. Ląstelės fizika arba esmė to, kas yra, pavyzdžiui, smegenys. Neturėtume pamiršti smalsių studentų, norinčių įgyti išsilavinimą, kuris leistų suprasti juos supantį pasaulį ir savo vietą šiame pasaulyje. **Ši knyga tiesiog skirta sveiko proto žmonėms, norintiems sužinoti daugiau – o jų daugėja.** Kaip jau minėta, noriu tikėtis, kad šis darbas nušvies mokslo istoriją, pradedant nuo tos akimirkos, kai žmonija, sukūrusi mikroskopą, pradėjo atidžiai

žvelgti į ląstelių ir mikrobu pasaulį ir žengė į nubėgtą kelią nuo vieno istorinio etapo prie kito. Ir N. Levašovas, ir A. Hatybovas apie tai rašė per lemtingas klaidas, puikias išvalgas, kurių dalis dėl įvairių priežasčių liko nežinomos. Dėl to mano istorija pasirodė daugiadalykė. Esu tikras, kad skaitytojai manęs dėl to nesmerks.

* * * * *

Ne tik filosofai, bet ir mokslininkai ne visada tikėjo, kad tokią sąvoką kaip gyvybė galima paaiškinti remiantis fizikos ir chemijos dėsniais. Visų pirma jie tvirtino, kad galima stebėti tik paslėpto gyvybės principo apraiškas, tačiau pats jo egzistavimas negali būti paaiškintas nei fizinėmis ir cheminėmis, nei kitomis mokslinėmis sąvokomis – kaip ir visuotinės gravitacijos egzistavimo požymiai. Jau XVII amžiuje didieji redukcionistai, kaip ir dauguma jų pasekėjų, tyrinėjo įvairių organų fiziologiją, o raktas į gyvybės procesų supratimą **BUVO RANDAMAS LAŠTELĖSE IR TARPLAŠTELINĖSE STRUKTŪROSE**. Tačiau tais laikais ląstelių tyrimai dar nebuvo prasidėję, o tyrėjai dar neturėjo reikiamų fizinių žinių, kaip ir šiandien. Viskas, ką jie galų gale galėjo suvokti, iš tikrųjų pasirodė kaip žaidimas kauliukais ir arklio raidėmis. Žinoma, šiandien turime „fantastinių technologijų“, turinčių didelį potencialą, tačiau visos jos yra fundamentalaus praeities mokslo vaisiai. Norint judėti į priekį, turint supratimą, kur ir kodėl ten judėti, šio jau seno mokslinio kapitalo gali nepakakti. Mums reikės tikrai revoliucinių, iš esmės skirtingų technologijų ir išradimų, kurių plėtra neįsivaizduojama be pažangaus fundamentinio mokslo, **pagrįsto NAUJOMIS ŽINIOMIS IR NAJU SUPRATIMU** apie mus supantį pasaulį. O šiandien jų galima ir reikia pasisemti iš N. Levašovo, A. Hatybovo, A. Lučino, N. Morozovo ir kitų darbų. Bet duoti nuopelnus, mano nuomone, reikia būtent N. Levašovui, o perskaitęs šią knygą skaitytojas supras kodėl.

Puiki mokslinė idėja retai kada pristatoma palaipsniui įtikinėjant jos priešininkus... Taip ir buvo. Realiai viskas vyksta, kaip gal ir neatrodytų ciniška, paprasčiau – oponentai pamažu išmiršta, o auganti karta nuo pat pradžių pripranta prie naujos idėjos. Ir tik labai maža dalis „vyresnės“ kartos žmonių, kurie atkakliai trokšta pažinti ir „įlipti į **pirtį**“, išmoksta ir pradeda padėti įvesti naują, nors ir iki galo nežinomą.

Kiekvienas iš mūsų kažkada buvome viena ląstelė, ir nuo šio mažumo visi turėjome pradėti. Tai buvo mažas apvaisintas kiaušinėlis mažesnis už rasos lašą. Tada jis pasidalino per pusę. Paaikėjo, kad tai dvi ląstelės, kurių kiekviena pradėjo augti, o netrukus taip pat padalinta į dvi. Ir taip atsitiko vėl ir vėl. Kažkuriuo momentu naujai susiformavusios ląstelės pasirodė skirtingos viena nuo kitos – prasidėjo diferenciacija. Po devynių mėnesių dalijimosi, augimo ir diferenciacijos, viena apvaisinta kiaušialąstė pagamino trilijonus visų įmanomų formų ir funkcijų ląstelių. Kartu jie sukūrė kūdikį, kuris kažkada buvo tu, aš ir visi dabar gyvenantys arba anksčiau gyvenę žmonės. Ir taip bus visada. Čia svarbiausia suprasti – kas reguliuoja visą šį daugiapakopį procesą? Šypsodamiesi, juokdamiesi ir kai kuriais kitais ženklais galime nustatyti, kaip jaučiasi kūdikis, arba, nepatogiai tariant, kaip jaučiasi trilijonai ląstelių, įgaunančių kūdikio formą. Kartais kūdikis serga – tai taip pat suteikia pagrindo teigti, kad serga dalis kūdikio ląstelių arba visos. Bandydami išgydyti vaiką (beje, ir suaugusįjį), tikimės, kad vaistai, kuriuos mums išrašė baltais chalatais, ligotas ląsteles vėl padarys sveikas. Deja, ne visada esame tikri dėl sėkmės. Bet esmė ne tame. Esmė ta, kad nei mes, nei žmonės baltais chalatais nežinome, kas yra ląstėlė iš kurios mes visi esame „padaryti“. Ląstelė, nuo kurios priklauso jei ne viskas, tai daug kas. Įsivaizduokite, kokia sudėtinga yra struktūra – mūsų

vertikaliai keikiantis kūnas ir iki šiol net „be bokštelio“. Nors „neatsargiai“. Žinoma, be smegenų šis organizmas negali su niekuo susitvarkyti. Tai preliminarus atsakymas į klausimą – "... o kas visa tai kontroliuoja?"

Mano nuomone, **Herbertas Lingas** pažengė toliausiai šia kryptimi, parašęs pagrindinį veikalą „*Gyvosios ląstelės fizinė teorija: nepastebėta revoliucija*“. Šio garsaus amerikiečių mokslininko knygoje naujai pažvelgta į gyvos ląstelės sandarą ir jos veikimo dėsnius. Šiame darbe G. Lingas pristatė naują paradigmą, galinčią sujungti visas biologijos mokslų gijas į vientisą visumą, siekiant judėti į priekį šia kryptimi. Tai buvo proveržio pradžia. Pradžia tų mus supančios aplinkos ir, žinoma, mūsų Smegenų virsmo procesų, per tokius žmones (per tokių žmonių Smegenis), kurie tam pasirodė. Galima išvardinti daugybę vardų žmonių, skirtingu laipsniu dalyvaujančių procesuose, kurie pirmiausia yra skirti mūsų žinių plėtrai, mūsų noro „pradėti siekti **pirties**“ atsiradimui. **TAIGI** sistemos pusėje būtent per tokius žmones kaip G. Lingas buvo sukurtas šansas kiekvienam gauti informaciją, kuri duodama per jų darbus ir kalbas, per jų siūlomas technologijas, kurių dalis jau yra įdiegtos, bet daugelis vis dar nėra linkę vystyti dėl įvairių priežasčių. Bet aš vis dar tikiu, kad išeities pozicija **BUVO N. LEVAŠOVO DARBAI**, jo seminarai ir kalbos, kruopštus paaiškinimas visko, ką žmogus turėtų žinoti, jei, žinoma, trokšta į **pirtį** ir per jos „garinę“ bando persikelti iš kategorijos „žmonės“ į kategoriją asmuo. Deja, Nikolajus neturėjo laiko daug pasakoti, pradėdamas rašyti trečiąją knygos „**Mano sielos veidrodis**“ tomą., todėl šį darbą jam išvykus teko tęsti. Labai tikiuosi, kad mano nebaigtos Nikolajaus knygos tęsinys nepaliks nesupratimo jausmo nė vienam skaitytojui, nepaisant jo specializacijos ir pasirengimo lygio.

Savo nuomonę stengiuosi perteikti paprastiems žmonėms – žmonėms, kurie jau pagalvoja apie tai, kas vyksta aplinkui. Tačiau **NESITIKĖKITE LENGVO SKAITYMO**. Knygoje plėtojamų pažiūrų išeities taškas yra Fizika, o jei „rusiškai“, išvertus iš graikų – Gamta. To, kas vyksta, pobūdis. Ir nereikia bijoti, kad jūsų nenuoseklus vienos ar kitos disciplinos išmanymas gresia paviršutinišku mano idėjų suvokimu. Tik atminkite, kad pats šis jokia būdu ne paviršutiniškas kūrinys parašytas taip, kaip kalbėjo ir rašė savo knygas N. Levašovas – „daugiasluoksnis“. Jis mane to išmokė. Perskaitę vieną kartą, nepatingėkite ir pradėkite skaityti iš naujo. Pamatysite, kiek daug naujų dalykų jums atsivers. Taigi buvę „trejetai“ turės pasitempti, paprakaituoti dėl daugybės netikėtų minčių posūkių, tačiau atlygis bus karališkas, nes medžiaga, kurią jums duodu, suteikia naują žvilgsnį į šiandieninę Žmogaus gyvybės palaikymo sistemą, į žmogaus gyvenimo paslaptį, gyvybė – gyva ląstelė ir viskas, su kuo tai susiję. Patariu „nirti“ į knygą, bandyti atitraukti dėmesį nuo išmuktų tiesų. Kai kam gali atrodyti, kad šis darbas parašytas kitos planetos mokslininko, kaip ir N. Levašovo ir A. Hatybovo darbai, bet ar galima būti tikriems, kad gyvenimas kitose planetose pažengė į priekį suvokiant gyvenimą mažiau nei Žemėje?..

¹ **Zigota** (iš senovės graikų **ζυγωτός** – padvigubinta) – diploidinė (turinti pilną dvigubą chromosomų rinkinį) ląstelė, susidaranti apvaisinimo (kiaušinio ir spermos susiliejimo) būdu. Zigota yra totipotentinė ląstelė, ty galinti sukelti bet kurią kitą. Terminą įvedė vokiečių botanikas **E. Strasburgeris**.

1 skyrius. Ląstelė – sąveika harmonijoje

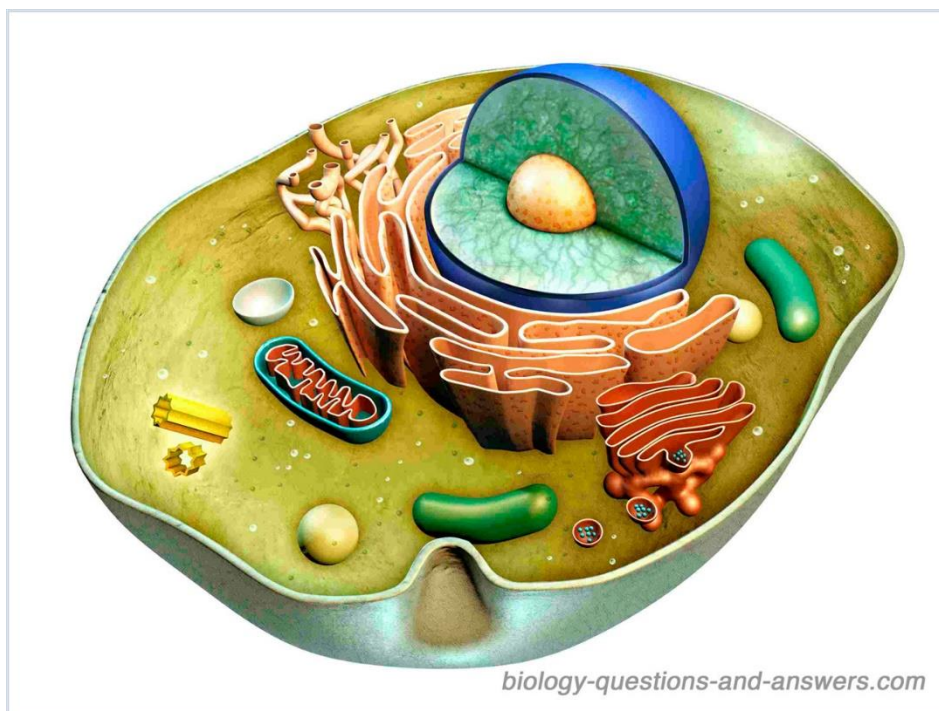
Sąveika su pasauliu būna dviejų tipų: tu, kaip cukrus, jame ištirpsti, arba kaip vata – įsisavini.

Kalbant apie ląstelę, Žmogus, „atėjęs“ į biologiją iš išorės, turi nuolat stebėtis. Įsivaizduokite, kad paėmėte nagų žirkles ir pradėjote atsargiai šalinti senos odos gabalus šalia nagų. Kiekviename tokiam gabale yra šimtai ar tūkstančiai ląstelių. Ir kiekvienoje ląstelėje yra nematoma informacinė sistema, kurioje tik **ilgalaikė DNR atmintis** 1 mm³ kūno prilygsta atminčiai - daugiau nei **tūkstantyje kompiuterių**. Ir bendra genetinė atmintis vieno kūne (marškiniuose). Žmogus yra daug kartų didesnis už bendrą visų planetoje esančių kompiuterių atmintį! Natūralu, kad norint pasiekti tokius parametrus, Gamta ėmėsi projektavimo molekulinio lygmeniu, naudojo signalus su molekuline skiriamąja geba. Apibendrintai prie tokios išvados lengva prieiti, bet labai sunku ją suprasti detalai. Mūsų nežinojimas biologijos srityje yra daug stulbinantis nei mūsų žinios ir turi kuriozinį bruožą. Jau galėjote tuo įsitikinti skaitydami pirmąją ir antrąją knygas. Mes žinome, kaip kūnas sukuria sudėtingiausias molekules. Mes žinome daug, kas vyksta ląstelės viduje, bet nežinome, kaip šios ląstelės yra sujungtos, formuojant audinius, organus ir ištisus organizmus (t. y. nežinome **vienijančių informacinių procesų**), ir pabandyčiau apie tai papasakoti. Kadangi gyvybė yra sukurta molekulinio lygmeniu ir dėl daugelio kitų priežasčių, norint paaiškinti tai, kas stebima, būtina suprasti tai, ko mes, naudodami sudėtingiausią eksperimentinę techniką, negalime pamatyti. Dar kartą kartoju ir kartosiu, nes tai yra visų pagrindų pagrindas: gyva žmogaus ląstelė yra ne tik jos joninė būseną. Ir, žinoma, **gyvos ląstelės egzistavimas nepriklauso nuo cheminių reakcijų**.

1.1. Pagrindas

Kas plūduriuoja, yra valtis. Bet tai, kas leidžia plaukti, yra vanduo, o ne valtis. Kas juda, yra vagonas. Tačiau judėti gali jautis, o ne vežimas. **Mąstymas** yra **protas**. Tačiau mąstyti leidžia valia ir sąmonė, o ne protas (protą turi ir gyvūnai, ir augalai). Remdamiesi tuo, mes tęsime.

Turime pažinti ląstelę, kuri **YRA VISKO PAGRINDAS**. Arba bent jau turėti idėją apie tai. Net iš tradicinių literatūros šaltinių žinoma, kad žmogaus kūnui sukurti reikia 120 trilijonų ląstelių. Netgi žinoma, kad ląstelės yra pagrindiniai gyvybės vienetai, jie sudaro mūsų smegenis, raumenis, organus – visas kūno dalis. Per pastarąjį dešimtmetį mokslininkams pavyko tai, kas visada atrodė neįmanoma – pažvelgti į žmogaus ląstelės vidų. Tai, ką jie pamatė, juos šokiravo, bet nepridėjo supratimo, kas yra ląstelė?

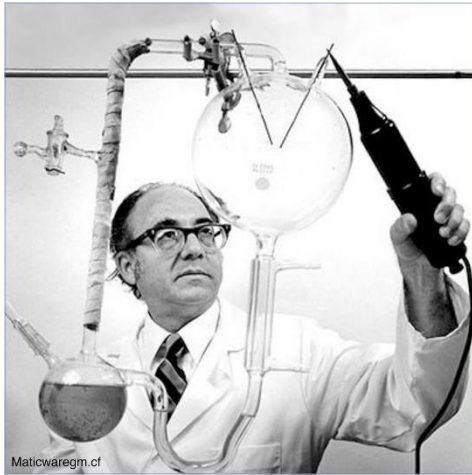

Iš karto turiu perspėti, kad mokslininkai dažniausiai kalba apie tai, kaip „mokslas juda į priekį šuoliais ir ribomis“. Tačiau esu įsitikinęs, kad mokslas šiandien ženkliai žymi laiką, o vienos problemos sprendimas iš karto sukelia kitą. Mechanizmai, kurie suprantami bendrai, konkrečiai nedera tarpusavyje, o detalės nesutampa bendrame paveiksle. Matematikai, biologai, chemikai, genetikai į tai žiūri skirtingai ir formuluoja prieštaringas sąvokas, pavyzdžiui, gerai žinomas palyginimas apie dramblių ir tris akluosius.

Yra kelios ląstelės kilmės hipotezės. **Pagrindas buvo 1924 metais akademiko Aleksandro Oparino pasiūlyta „cheminės evoliucijos“ hipotezė, iš tikrųjų Oparinas pasiūlė klasikinę racionalią (drįsčiau sakyti, kad net trivialią) mokslinę idėją: *sunkumas susiformavo laipsniško paprastumo proceso rezultate.***

Taigi, kokia yra „cheminės evoliucijos“ esmė, pasak Oparino? Rekonstruojant Žemėje egzistavusias sąlygas, matyti, kad maždaug prieš 4 milijardus metų susiformavo vadinamoji pirminė atmosfera, kurioje buvo metano, amoniako ir, galbūt, vandenilio, azoto, anglies dioksido ir anglies monoksido, sieros vandenilio. Iš paprasčiausių neorganinių junginių pradėjo formuotis sudėtingesni: formaldehidai, formamidai ir kt. Gali pasitarnauti „saulė“, kosminė spinduliuotė, radioaktyvių Žemės uolienų spinduliuotė, elektros iškvos atmosferoje, susidūrimai su meteoritais, vulkaniniai procesai, energijos šaltiniai cheminėms transformacijoms. Tolimesnės sintezės metu atsirado keturi nukleotidai (adeninas, timinas, guaninas, citozinas), baltymai ir kitos ląstelei reikalingos „biomolekulės“. Kitame evoliucijos etape atsirado dauginimosi mechanizmas, tiksliau, replikacija (savaiminis kopijavimas), kurios dėka nukleorūgštis galėjo sukurti tikslią savo kopiją. Sąveika tarp susidariusių nukleino rūgščių ir baltymų galiausiai lėmė genetinio kodo atsiradimą. Vėliau susiformavo „protocelės“ – tolimi šiuolaikinių ląstelių protėviai.

Pirmosios ląstelės buvo heterotrofai, jos negalėjo savarankiškai atgaminti savo komponentų ir gavo juos iš „sultinio“. Tačiau laikui bėgant daugelis junginių pradėjo nykti iš

„sultinio“, o ląstelės buvo priverstos juos daugintis pačioms. Taigi ląstelės sukūrė **SAVO METABOLIZMĄ**, kad galėtų daugintis. Dėl natūralios atrankos visi Žemėje egzistuojantys gyvūnų ir augalų organizmai atsirado iš šių pirmųjų ląstelių. Pateikiame „cheminės evoliucijos“ „ilgos kelionės“ ir „šiuolaikinio mokslo“ etapų santrauką.

Pagrindinis šio scenarijaus įrodymas buvo eksperimentas, kurį **1953 metais atliko** amerikiečių chemikas Stanley Miller. Jis sukūrė aparatą, kuris atkartoja tariamai senovės Žemėje egzistavusią atmosferą, o specialus prietaisas imitavo žaibą – apie 60 tūkstančių voltų iškrovas. Po savaitės aparato veikimo buvo gauta netvarka atsitiktinių junginių, tarp kurių buvo rastos paprasčiausios aminorūgštys – glicinas ir alaninas. Atrodė, kad gyvybės kilmės sprendimas jau arti. Tačiau dauginimosi ir savaiminio dauginimosi paslaptimi vis tiek išlieka procesas, keliantis naują neišsprendžiamą klausimą – „**Kas pirmiau: višta ar kiaušinis**“?

Gyvenimas neįmanomas be jo perdavimo mechanizmo, vykdomo replikacijos būdu. **Juliaus Rebecko** eksperimentuose buvo įrodyta, kad ne tik ląstelės, bet ir molekulės turi replikacijos savybę. Replikacijos procesui reikia **DNR ir RNR** (kaip informacijos nešėjų) ir fermentų (t. y. baltymų), kad pagreintų reakciją. „Cheminės evoliucijos“ požiūriu yra klasikinis vištos ar kiaušinio pirmumo paradoksas: **DNR ir RNR replikacija yra būtinos baltymui atsirasti, o baltymai – DNR ir RNR replikacijai**. Kaip išspręsti šią problemą? Amerikiečių mokslininkai **Orgelis ir Jasonas** eksperimentiškai parodė galimybę vienu metu replikuoti visą **DNR ir RNR molekulę nedalyvaujant fermentams** (tačiau tik idealiomis sąlygomis). Šveicarų chemikas **Eschenmoseris** savo eksperimentuose parodė „žingsnis po žingsnio“ (tai yra nuoroda po saito) **DNR ir RNR replikaciją natūraliomis sąlygomis**. Taigi, gyvybės kilmės paslaptis atskleidžiama? Tačiau kruopšti analizė atskleidžia daugybę problemų. Iš daugelio ląstelėse randamų biologinių medžiagų tik dvi yra panašios į gautas atliekant tokius eksperimentus kaip Milleris – tai glicinas ir alaninas. Tačiau likusios medžiagos, sudarančios gyvą ląstelę, niekada nebuvo gautos. Jų **nepavyko „gauti“** dėl priežasčių, aprašytų ankstesniuose skyriuose apie Ebrų galimybes žinant ląstelių fiziką.

Herberto Lingo¹ hipotezė dar tik skinasi kelią, todėl **A. Oparino** hipotezė išlieka pagrindine dabartiniame „mokslinio supratimo“ vystymosi etape. Tačiau tam reikia ieškoti mechanizmų, galinčių išspręsti didžiulį prieštaravimą tarp gyvybės egzistavimo fakto ir itin mažos atsitiktinės jos atsiradimo tikimybės: tam, kad tam tikromis sąlygomis „gyvybė“ kiltų iš įprastų molekulių ir toliau egzistuotų, bet kokios sąlygos, iš kurių molekulės „jis“, turi sugebėti

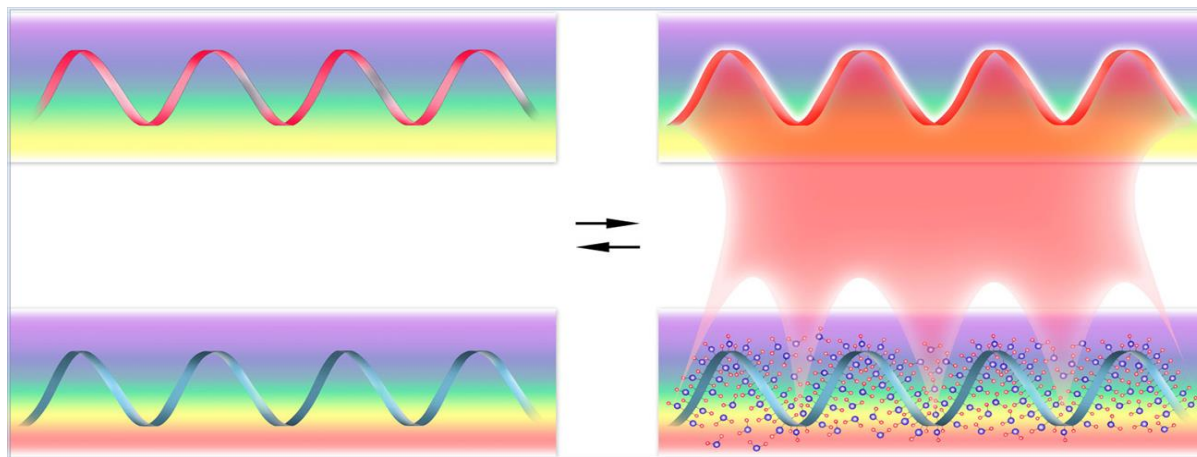
nuolatos sukurti šias sąlygas ir daugintis. Ir tuo pačiu metu, kad atitiktų molekulių savybes įprastomis ir net ypatingomis sąlygomis, šios molekulės **neturėtų sugebėti (nes negali)** nuolat kurti reikiamas sąlygas ir daugintis yra mažai tikėtinas įvykis, o paprastos molekulės tokių savybių neturi. **Toks prieštaravimas:** tam, kad pačios molekulės nuolat sudarytų sąlygas, būtinas joms daugintis, jos tam tikromis sąlygomis turi pasižymėti ypatingomis savybėmis, o šios savybės neturi pasireikšti, nes kiekviename natūraliame eksperimente dalyvaujanti molekulė turi ribotą savybių rinkinį. Tuo pačiu metu žinome, kad visos molekulės, sudarančios paprastą ląstelę **YRA KOMPLEKSINIAI JUNGINIAI**.

Taigi, norint padidinti galimų savybių skaičių, molekulės turi būti jungiamos kartu ir neturėtų būti jungiamos, nes normaliomis sąlygomis tai neįmanoma - jie turi skirtingas savybes, be to, norint juos sujungti, reikia energijos. Šis prieštaravimas gali būti išspręstas darant prielaidą, kad tokios sąlygos gali atsirasti, jei tokia energija gali pasireikšti natūraliomis sąlygomis, pavyzdžiui, elektros iškrovomis, saulės spinduliavimu... Ir tai leis susintetinti sudėtingesnes molekules (**DNR** arba **RNR**), kurios pasireiškia daug daugiau savybių ir atsiranda jų pačių ypatybių – **sudėtinga erdvinė struktūra, didelis svoris**. Taigi, tarkime, kad sudėtingos molekulės **RNR** arba **DNR** **pavidalu** susiformavo, kas toliau? Kad **RNR** ar **DNR** galėtų daugintis, jos turi turėti „kopijavimo mechanizmą“, tačiau jo nerasta, ir įvyksta replikacija. Kaip tai gali būti? Išskyla naujas prieštaravimas: kad atitiktų stebėjimus, „**kopijavimo mechanizmas**“ **turi būti**, o kad atitiktų kitus stebėjimus, **jo neturi būti**. Galutinis prieštaravimas: „kopijavimo mechanizmas“ turi būti ir neturėtų būti. Jis gali būti pašalintas atskiriant nesuderinamas savybes sistemos perėjimu: **tegul** sistema turi savybę **C**, o supersistema, kuri apima šią sistemą, **ne C savybę**. Arba leiskite visai sistemai turėti **C** savybę, o posistemėms **ne C** savybę. **Sistemos (DNR)** lygmenyje yra „kopijavimo mechanizmas“ (didelis svoris, sukuriantis molekulės atspaudą eteriniame lygmenyje), tačiau kitame lygyje, posistemio lygyje (eteriniame), jo nėra. Atkreipkite dėmesį į tai, o ypač tie, kurie „domina“, kaip vyksta N. Levašovo sukurto **Tamsiosios medžiagos generatoriaus „kopijavimo procesas“**. Nekuria kiekvieną kartą – vis naujas, būtent nukopijuojant jau sukurtą ir paimtą kaip standartinį Generatorių. Žemiau prie to grįšime. Ir dabar, norint žengti kitą žingsnį, mano nuomone, reikia pereiti prie teisingo požiūrio į šios problemos sprendimą, kuris taikomas **Nikolajaus Levašovo** raštuose.

Dar kartą atkreipiu jūsų dėmesį į tai, kad bet kuris atomas su savo mase atveria kokybinį barjerą tarp fizinio ir eterinio lygmenų ir sukuria tarp jų kanalą su skirtingu pirminių medžiagų „pralaidumu“, į kurį patenka hibridinė substancija, fizinis lygis suyra. Šiuo atveju medžiagos **G** formos praradimas vandenilio atomui yra toks nereikšmingas (siauras kanalas), kad neturi įtakos jo stabilumui. Priklausomai nuo masės, kiekvienas atomas didesniu ar mažesniu mastu atveria kokybinį barjerą tarp fizinio ir eterinio lygmenų ir sukuria tarp jų kanalą.

Bet kas atsitinka, kai sudėtingų molekulių molekulinė masė yra daug kartų didesnė už transurano elementų molekulinę masę? Jei, pavyzdžiui, organinių molekulių molekulinė masė siekia dešimtis tūkstančių atominių vienetų, tai anglies branduoliai sukuria kanalą tarp fizinio ir eterinio lygio, daug didesnę nei transurano elementai... Bet tuo pačiu jie nesuiria! Jie deformuoja eterinio lygmens erdvę taip, kad ten atsiranda įspaudas – tiksli **RNR ir DNR molekulių kopija**.

Pirmoji struktūra su tokiomis savybėmis buvo *viruso RNR* molekulė, kuri yra riba tarp gyvos ir negyvosios medžiagos. **Viruso RNR** molekulei patekus į vandenį ir prijungus **OH** ir **H** grupes, kurios padidina atominę masę iki kritinės reikšmės, susidaro sąlygos formotis iš **G** formos materijos eteriniam kūnui.

Tai pirmoji viruso savybė, leidžianti jį laikyti primityviu gyvu organizmu nanolygyje. (nepainioti su Chubaiso nanotechnologijomis).

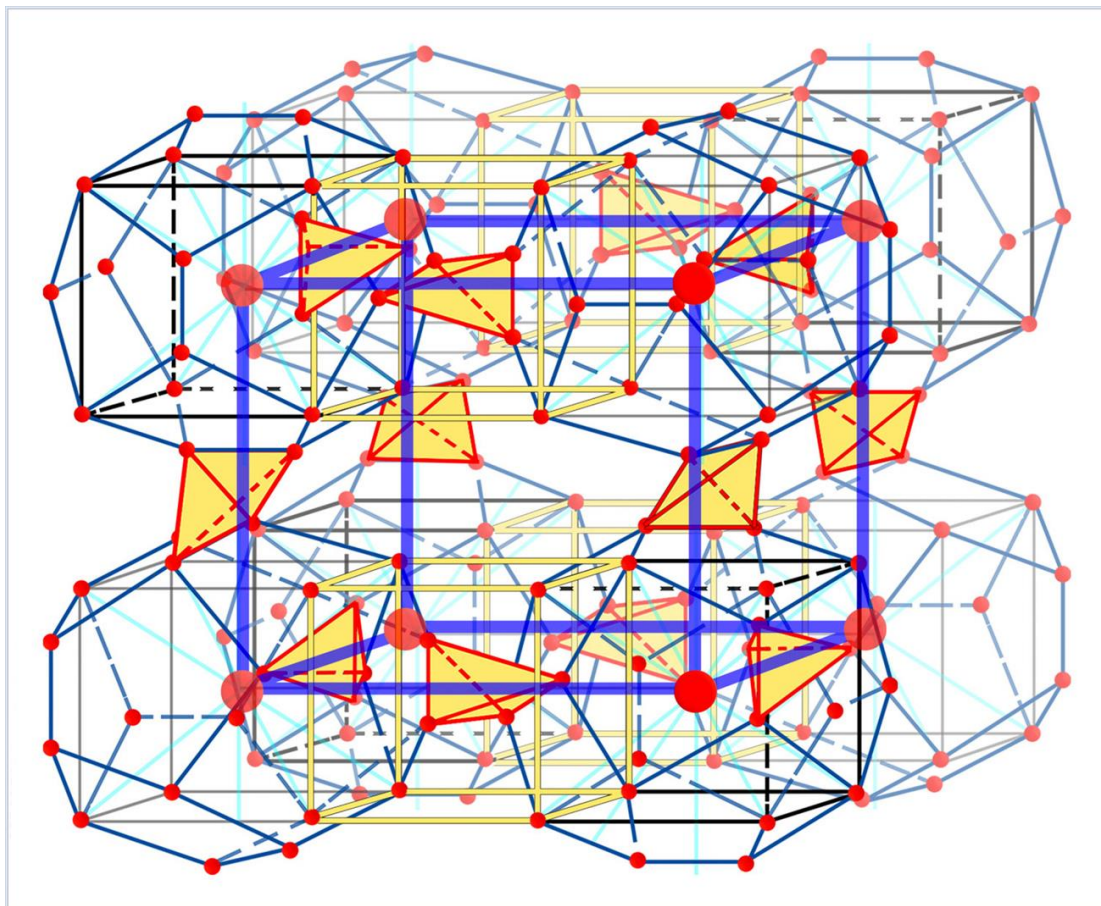
Toks erdvinis nevienalytiškumas yra svarbi savybė *naujai gyvajai gamtai būdingai kokybei* atsirasti virusų lygmeniu – gebėjimui skilti į dvi dalis, užsidarius kanalui tarp fizinio ir eterinio lygmenų ir su **KIEKVIENTOS DALIES GALIMYBE ATKURTI SAVO VEIDRODINĘ KOPIJĄ**, atkūrus kanalą tarp dviejų lygių – fizinio ir eterinio.

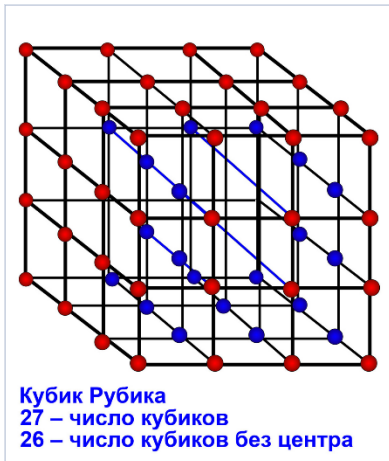
Tai antrasis kokybinis viruso skirtumas – gebėjimas kopijuoti savo struktūrą.

Norėdami *giliau suprasti ląstelių fiziką*, turite eiti į Aleksandro Hatybovo darbus. **SvetL programos**, sąveikaujančios per smegenis ląstelių lygmeniu (darančios tiesioginę įtaką ląstelei), negalėjo būti sukurtos be Levashovo aprašytos teorijos ir Aleksandro Hatybovo pateikto ląstelių fizikos supratimo. Aiškumo dėlei šia svarbiausia tema pateikiu svarbiausią medžiagą, paimtą iš N. Levašovo darbų „*Esmė ir priežastis*“ ir mūsų pokalbių su juo apie kamerą ir „**SvetL**“ programą, taip pat medžiagą, gautą iš A. Hatybovo darbų ir pokalbių su B. Makovu šiuo klausimu. Sukaupia (teorinė ir praktinė) medžiaga apie konvertuotos atomo energijos ir pirminių medžiagų panaudojimą **SvetL programos** leidžia daryti išvadą, kad *gyvybės kilmės aiškinimas turi prasidėti nuo visų molekulinį junginių pirmos plytos – nuo atomo*.

Yra žinoma, kad bet kuris atomas turi energijos ir transformuodamas sugeria arba skleidžia tam tikro diapazono elektrines ir magnetines bangas. Kitaip mes tiesiog nieko nematytume, negirdėtume... – niekaip nesuvoktume supančios tikrovės. Todėl **PATS ATOMAS YRA ENERGIJOS KEITIKLIS**. Bet kokia energija ir ko sąskaita? Bet kurio atomo vidinis matmuo tam tikroje oktavoje pasireiškia skirtingai. Jei, pavyzdžiui, vandenilio atomas sugeba išlaikyti savo stabilumą dėl mažo vidinio matmenų ir nereikšmingų medžiagos nuostolių bei greito atsigavimo gana plačiame diapazone, tai urano atomas to praktiškai nesugeba. Tai reiškia, *kad atomas yra gravito-elektromagnetinis generatorius*, kuris pasipildo dėl tam tikro dydžio erdvės (nišos), kurioje susidaro, deformacijos nuolatinio prisotinimo pirminių medžiagų srautu (**PM**). Ir tai su sąlyga, kad **PM** ir toliau tekėtų į deformacijos centrą

atomo pasireiškimo vietoje viename ar kitame planetos atmosferos sluoksnyje. Tai sukuria visą mūsų planetos elementų turtą ir atkuria materijos praradimą. Kai kuriose planetos vietose papildymas yra greitesnis. Kituose – lėčiau. Pats atomas negali **UŽTIKRINTI** šių srautų, nes jie nėra pertekliniai, leidžiantys savaime pasipildyti zonose, kuriose atomo stabilumas yra labai svarbus ir veda prie jo sunaikinimo. Vadinasi, atomas nesudaro apsauginės zonos nuolatiniame atomo branduolio papildyme ir savaiminiam dauginimuisi. **SUKURIAMI** atomai **MATMENŲ SKIRTUMUI** dalyvaujant gravitaciniams, elektriniams ir magnetiniams virpesių procesams specifinėje atmosferos gardelės erdvinėje organizacijoje, t.y. vyksta materijos struktūrizavimas: tam tikrame matmenyje ir jį atitinkančiose oktavose susidaro erdvinės gardelės. **KEIČIANT** gardelę, **KEIČIASI** ir pati materijos organizacijos struktūra. Ir čia prasideda įdomiausia. Atominės konstrukcijos esmė yra *dodekaedrinė-tetraedrinė-kubinė struktūra*.

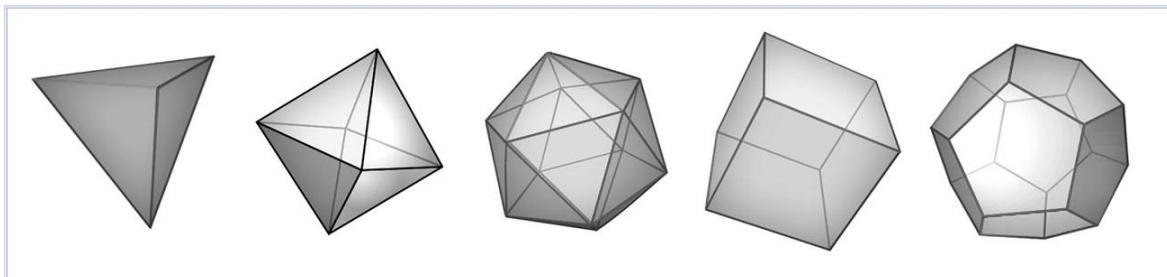

Struktūrą sudaro 8 dodekaedrai (kubo kampuose), 12 ryšių tetraedrų ir 1 kubas (centriniame). Visą sistemą laiko viena kubinė gardelė. Centriniame kube yra įdėta oktaedrų ir ikosaedrų sistema (16 lizdų). Palyginti su dodekaedrais, kubas yra autonominė struktūra. Kiekviename iš 8 dodekaedrų yra ikosaedras (pora). Tokių įdėtų porų skaičius yra 44. Centriniame „kubė“ naudojami dažniai, ant kurių pastatyti išoriniai dodekaedrai, ikosaedrai, tetraedrai, **NESISTERNA**, todėl manoma, kad tarp dviejų centrinių kubų yra tuštuma.

Iš čia kyla griūtės teorija (Žemę galima „suspausti“ iki 3 cm). Visas instrumento pagrindas yra sukurtas atsižvelgiant į centrinį kubą jis neveikia už šio kubo ribų. Išsamiau apie atomą ir viską, kas susiję su atomo fizika, svarstysime vėliau.

Šių paaiškinimų pakanka tiems, kurie „kaltina“ mane „slėpimu“ nuo „žmonių“ **tamsiosios medžiagos generatoriaus įrenginio ir jo „sąveikos“ su „SvetL“ programomis**. Tai netiesa. Pateiktos informacijos ir to, kas bus parašyta žemiau, mano nuomone, visiškai pakanka, kad būtų galima visiškai suprasti paties generatoriaus fiziką ir „kūrimą“ (vėliau „kopijuoti“, replikuoti), jo „darbą“ su „SvetL“ programomis ir, žinoma, šio „norėjimo“ plėtros perspektyvai.

Todėl tęskime. Atominėje struktūroje yra visos penkios platoniškos kietosios medžiagos.

Visi dažniai atominėje struktūroje yra pastatyti ant oktavų (dviejų galia - 2^n), tačiau **dodekaedo-ikosaedro-tetraedro kontūras** (DITk) yra papildomai sudarytas **NAUDOJANT TIKROJI AUKSO PJŪVIO TAISYKLĘ**. Taip pat „sukurta“ generatoriaus grandinė, kuri sąveikauja su „SvetL“ programomis. Dabar atsakykime į klausimą: kur centrinis kubas, kas ir kuo jį energetiškai aprūpina? Centrinio kubo kūrimo pagrindas šiandien vis dar yra oktavos (atneštos Ebrų sistemos ir nepastebimai įgyvendintos): **16, 22, 28, 32, 50, 54, 64, 66, 68, 72, 78, 88, 96, 112, 118, 122, 124, 128**.

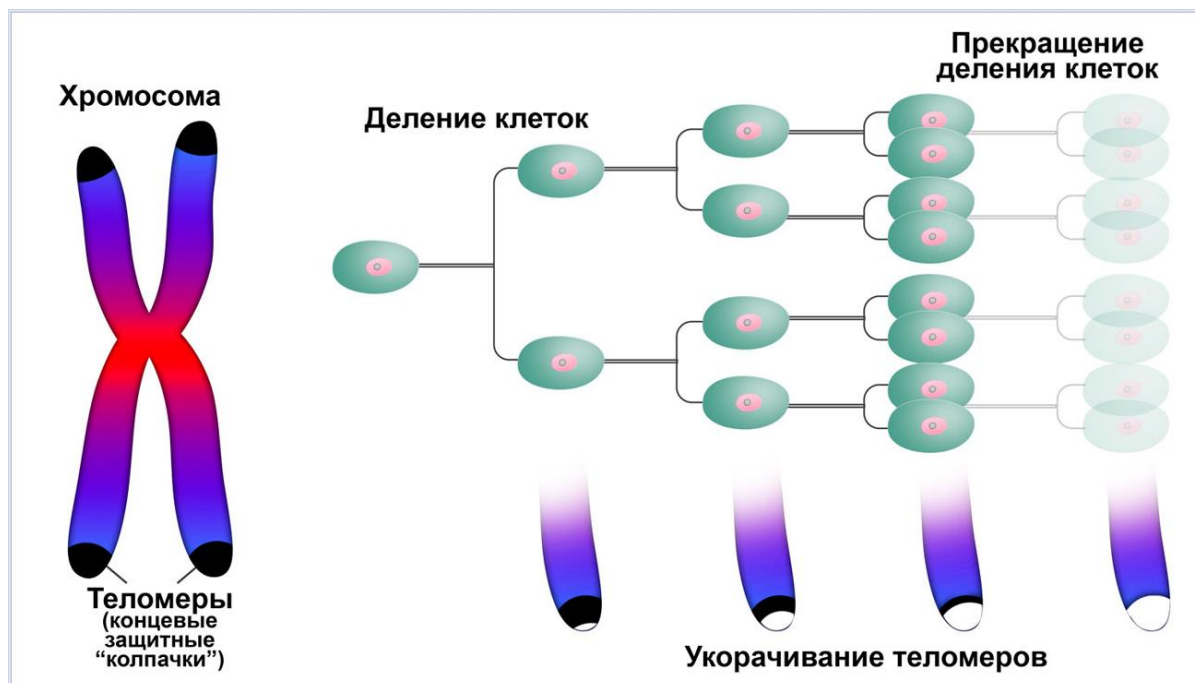
Diapazonas: **16, 22, 28, 32, 50, 54, 64** – materialus pasaulis, **66, 68, 72** – smegenys: **78, 88, 96, 112, 118, 122, 124** – visų tipų valdymas. **128** oktava – medžiagų apykaitos procesų ciklas, nustatomas Žemės greitintuvo. **BE TAKTO** mes **TURIME NEGYVĄ MATERIJĄ**. Kalbant apie taktą, **buvo sukurtos smegenys, regėjimas, klausa ir kt**. Kalbant apie ritmą **127** oktavoje, buvo sukurti planetų, palydovų ir Saulės gravitacija, ryšio vamzdeliai (ir sulaikymas). **128** oktava yra didžiausia esamos (intervencinės) valdymo sistemos oktava.

Negyva materija išlieka „negyva“ (be galimybės savaime daugintis), kol įgyja specifinę erdvinio organizavimo formą. Tada ji gali:

- išlaikyti savo stabilumą;
- sukurti savo kopiją antrajame materialiame planetos lygyje;
- savęs atkūrimas naudojant matricą su konkrečia programa.

RNR ir DNR molekulės, kurios sudaro **BET KOKIOS GYVOS MATERIJS PAMATA**, TURI būdingą struktūrinę struktūrą erdvėje. Šiuo atveju vietinės deformacijos zonoje esančių atomų vidinių matmenų visuma leidžia šiai zonai būti stabili. Tarsi „po kupolu“ nuolatinės dažninių charakteristikų būsenos, kuri yra matmenų oktava, kurioje saugoma visa informacija apie šią materiją ir yra programa, skirta jos plėtrai neprarandant teigiamų evoliucinių pokyčių arba sąmoningai šios medžiagos savybių ir savybių pasikeitimų. Antrojo materialaus kūno egzistavimas leidžia energijai kauptis ir išlaikyti kūno FP vientisumą pagal indų susisiekimo principą. Yra toks kompleksas: *Generatorius (Essence-Brain-Psi-laukas), programa ir nešiklis*. Apskritai tai yra besivystantis dalykas, galintis pažinti save. Jei šiame komplekse prarandama srautų pusiausvyra, Nešėjas sunaikinamas (kūno mirtis), o generatorius gyvuoja tol, kol atsiranda nauja genetinė medžiaga tolimesniam vystymuisi. Daugialąstis organizmas, palikęs šio organizmo Žmogaus Esmės-Smegenų kūną, suyra, netekdamas neinerčinės medžiagos.

Šis efektas žinomas kaip **Hifflick riba** ² – ląstelės gyvena tik iki visiško neinerčinės paramos nykimo mažėjančių gyvybę palaikančių oktavų lygyje. Kadaiše neatsiejamas gyvas ir potencialiai protingas riebalų darinys virsta smėliu...

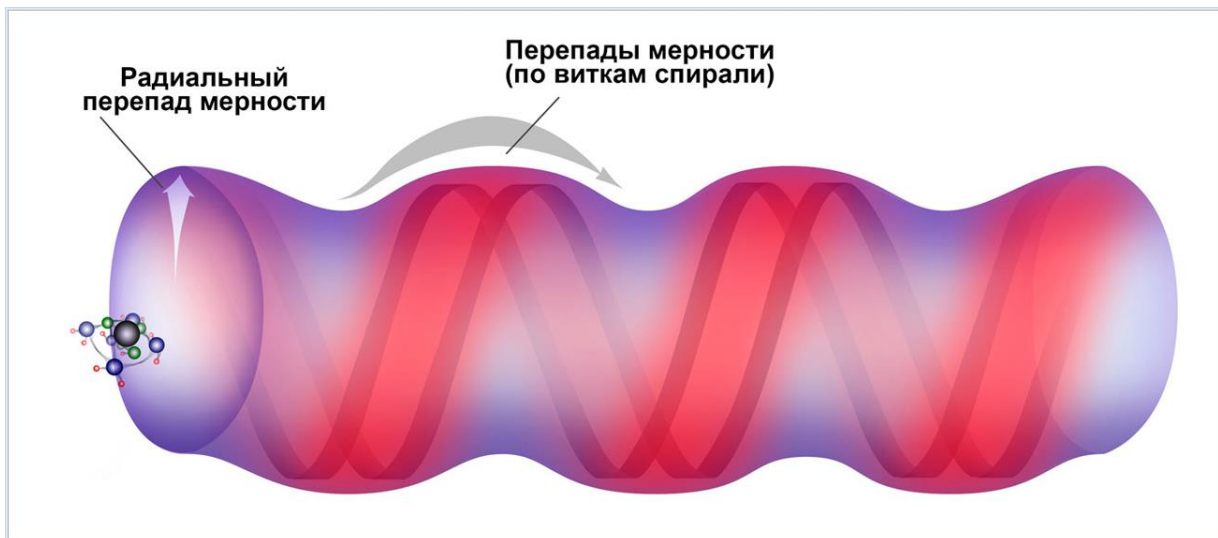

Padarysiu tarpinę išvadą: Žmogaus (ir visų biostruktūrų) gyvavimo erdvė – tai dažninės elektromagnetinės-gravitacinės struktūrinės Sistemos formavimasis, kurioje galima ne tik sukurti gyvą ląstelę, bet ir išlaikyti savo egzistavimą įvairiais deriniais,

t.y. valdomos gyvybės palaikymo formavimas. Be to, būtina turėti: Valdymo sistemas, Energijos siurbimo sistemas, Programines sistemas einamosioms Smegenų funkcijoms nustatyti. Tokios erdvės kūrimo pagrindas yra dažnis (2^n). **Rodiklis „n“** yra oktava, ant kurios pastatytas „**Erdvė-Laikas**“. ir visokios paramos. Kai kurios senosios Sistemos naudojo „auksinį pjūvį“, bet „nežinojo“, kad jo negalima „pervežti“ į Didįjį. Kodėl to negalima padaryti, išplaukia iš **RNR** ir **DNR MOLEKULIŲ VIENTISUMO IŠSAUGOJIMO** sąlygų aprašymo, erdvės matmenų šiuose erdvinuose tuneliuose-transformatoriuose ir erdvinės gardelės struktūros, per kurią praeina viskas, kas „juda“ kartu su planeta. Štai kodėl laboratorijoje nepavyko surinkti viso rinkinio visų reikalingų aminorūgščių gyvybės molekulėms – **RNR** ir **DNR** susidaryti.

Nikolajus Levašovas labai aiškiai paaiškino, kaip vyksta energijos srautų formavimasis, kuris suteikia pagrindą ląstelės gyvybei ir būtinybei visapusiškai palydėti šį subtilų procesą visomis gyvybės palaikymo oktavomis.

Sraigtinė **RNR** ir **DNR** molekulių struktūra sukuria sąlygas, kuriomis įtaka daugumos juos sudarančių atomų matmenims koncentruojasi šių molekulių spiralių vidiniame tūryje. **RNR** ir **DNR** molekulių spiralių išorinio tūrio matmenys keičiasi tik nežymiai. Pažymėtina, kad šių spiralių vidinio tūrio matmenų pokyčiai skirtingomis erdvinėmis kryptimis nėra vienodi. Išilgai ašies spirales posūkiai sukuria periodiškai pasikartojančius matmenų pokyčius.

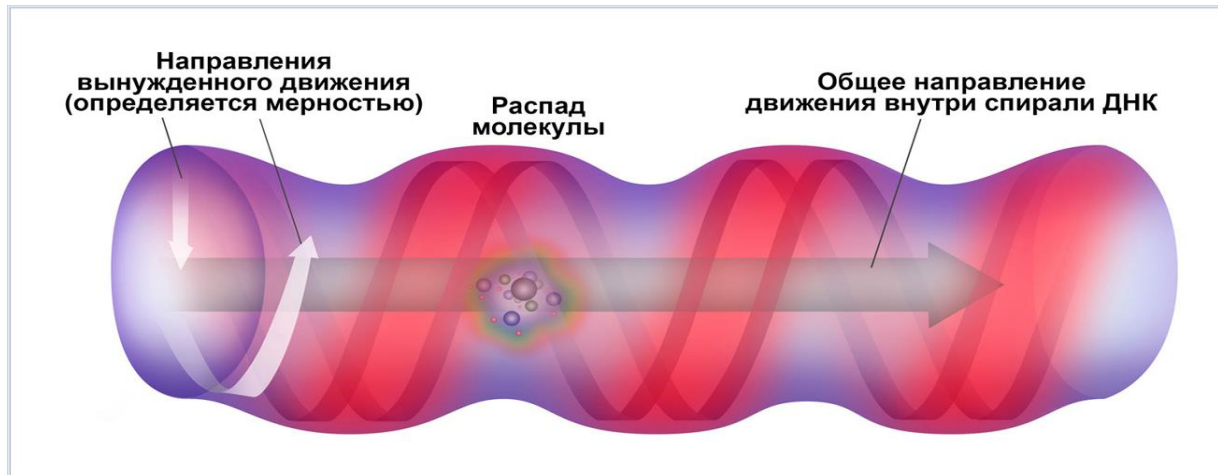
Šie vidinio tūrio skirtumai sukuria **stovinčią matmenų** bangą (dimensijų bangą, kurios parametrai nesikeičia laike ir erdvėje). Radialinėmis kryptimis **RNR** arba **DNR** molekulės spiralė sukuria sklاندų gradientą. Būtent **stovinti matmenų banga**, kurią sukuria spiralinė **RNR** arba **DNR** molekulės struktūra, yra **PAKAKANKAMA SĄLYGA GYVYBEI ATSIRASTI**. Pabandykime išsiaiškinti, kodėl taip yra.

RNR ir **DNR** molekulės yra vandens aplinkoje. Jūros vanduo, kuriame gimė pirmoji gyvybė, yra daugybė molekulių, neorganinės ir organinės kilmės jonų. Visos šios molekulės ir jonai nuolat chaotiškai juda. Dėl šio judėjimo molekulės ir jonai periodiškai patenka į vidinį **RNR** arba **DNR** spiralės tūrį. Ir gimsta gyvenimo stebuklas!.. Šio stebuklo sprendimas labai

paprastas. Faktas yra tas, kad vidinis RNR arba DNR molekulės spiralės tūris yra spąstai visoms į ją patekusioms molekulėms.

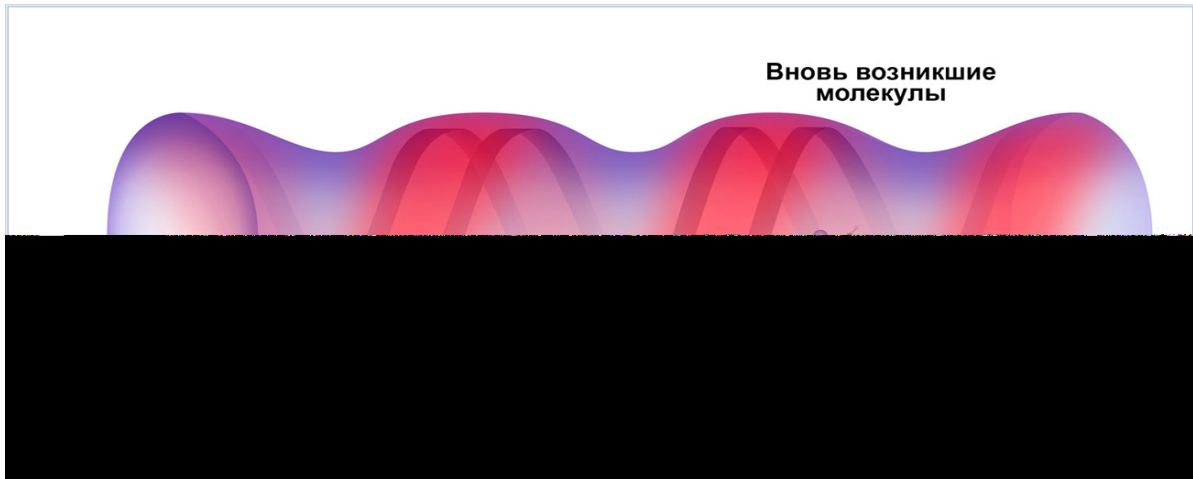
1.2. Bala ant kelio

Dėl radialinio matmenų skirtumo molekulės patenka į šiuos spąstus **RNR** arba **DNR** spiralės viduje. Šiuo atveju radialinis matmenų sumažėjimas priverčia laisvąją medžiagą judėti išilgai šio lašo. Ir dėl **to yra gravitacinės jėgos, nukreiptos į RNR arba DNR spiralės ašį** .

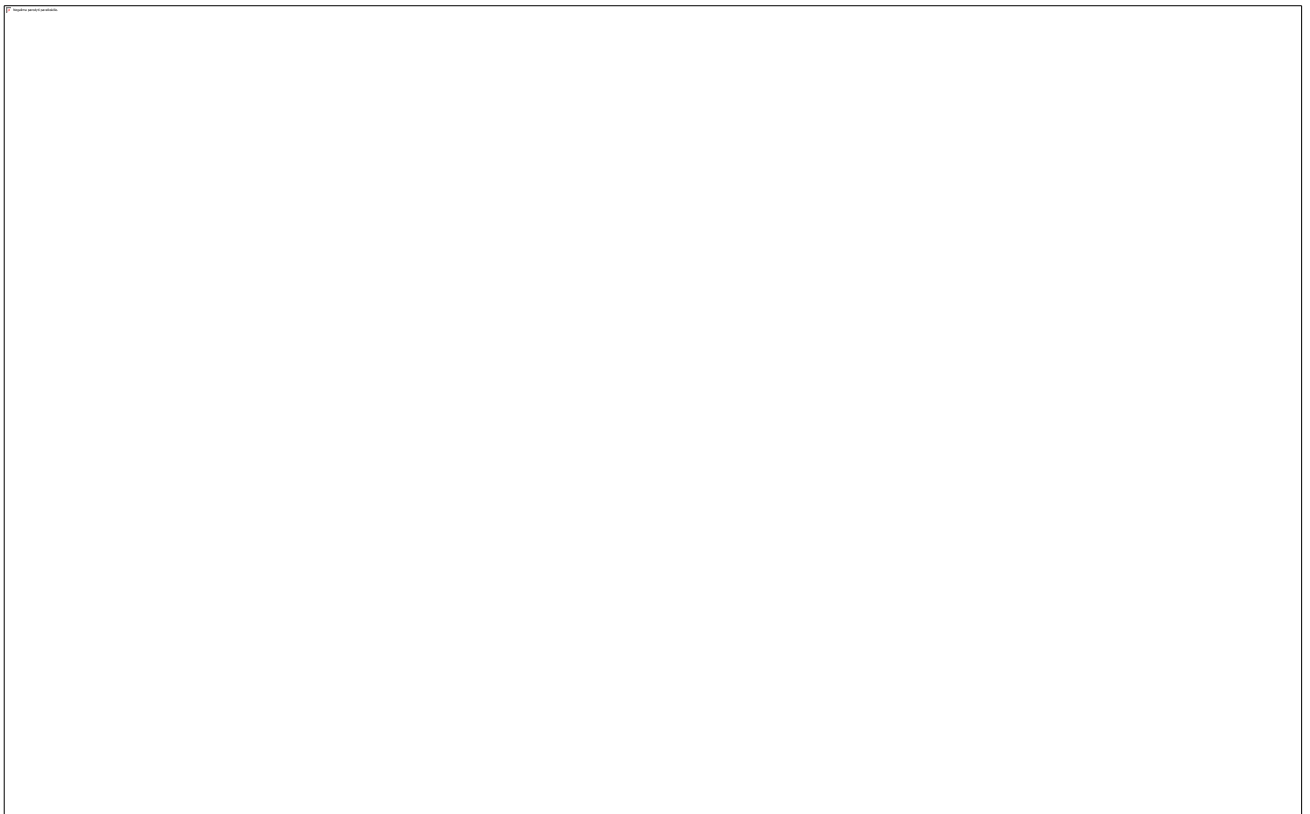

Todėl visos molekulės, patekusios į vidinį spiralės tūrį dėl Brauno (chaotiško) judėjimo, pradeda **judėti išilgai spiralės ašimi**. Kaip upės tėkmė neša su savimi viską, kas į ją patenka, taip radialinis lašas nuneša „nelaisvės“ molekules. Iš šios nelaisvės gali ištrūkti tik labai greitos molekulės. Taip elgdamiesi jie **PRARANDA** dalį savo potencialo. Visos kitos molekulės yra **priverstos judėti išilgai spiralės ašies** .

Išilgai ašies RNR arba DNR molekulės spiralė sukuria, kaip prisimenate, **stovinčią** matmenų skirtumo bangą. Per priverstinį judėjimą išilgai ašies „nelaisvės“ molekulės patenka į skirtingų matmenų zonas. Kiekviena iš šių molekulių turi **savo** matmenų lygį, kuriame ji yra **maksimaliai stabili** , taip pat matmenų verčių diapazoną, kuriame molekulė gali egzistuoti **nesuirdama** . Ir kai tik „nelaisvosios“ molekulės, priverstinai judamos išilgai ašies, patenka į zoną, kurios matmenys **viršija** jų ribas, jos tampa **nestabilios ir pradeda irti**. Dėl molekulių irimo išsiskiria visos septynios pirminės medžiagos, kurios sudarė fiziškai tankią medžiagą. Tuo pačiu metu dalis išsiskiriančios medžiagos vėl **sukuria naujus atomus ir molekules** , kurios turi **savo matmenų lygį, identišką skilimo zonos matmenims** . **PAPRASTAI NAUJAI ATsiradusios molekulės, PRiverstinai JUDANT** išilgai ašies, **NESUNYKSTA** . Išėję iš **RNR** arba **DNR** molekulės spiralės vidinio tūrio , jie atsiduria vandens aplinkoje. Šios molekulės dažnai yra chemiškai aktyvios ir dėl to agresyvios tiek **RNR** , tiek **DNR molekulėms.**, ir į kitus tarpląstelinius darinius. Žvelgiant į ateitį, pastebime, kad šios molekulės, kurias vėliau pavadinsime **toksinais** arba **šlakais**, pašalinamos už ląstelės ribų, o toliau – už kūno (daugialąsčio organizmo atveju).

Grįžkime prie vidiniame RNR arba DNR spiralės tūryje vykstančių procesų analizės ... Dalis išsiskiriančios laisvosios medžiagos, kaip vėliau paaiškėjo, sudaro stabilius atomus ir molekules. O kaip su kita dalimi? Kas jai darosi?! Būtent šioje analizės vietoje mes *suprantame gyvenimo paslaptį*. Nesusirišta medžiaga **kanalu tarp fizinio ir eterinio Planetos lygių**, atsirandanti vidiniame RNR arba DNR spiralės tūryje, **pradeda tekėti į kitus lygius**. Prisiminkite, kad kiekviena molekulė, ypač tokios didžiulės kaip RNR ir DNR, deformuoja aplink ją esančią mikroerdvę. Ir kur **eterinis** Planetos lygis yra deformuotas. Be to, deformacijos forma visiškai kopijuoja RNR arba DNR molekules, kaip ir visų kitų molekulių, formą. Ant kelio atsiradus duobėms (deformacijoms), lietaus metu jos iki kraštų užpildomos vandeniu. Jei lyja ilgai, lietaus vanduo, užpildydamas duobes, pradeda tekėti į žemumas. Taip pat nesurištos medžiagos, tekančios kanalu į eterinį lygmenį, visiškai užpildo deformacijos formą. Jų perteklius grįžta į laisvę iš planetos nelaisvės.

Kyla tik vienas klausimas: *kokios išsiskiriančios medžiagos* užpildo šią eterinio lygmens (sferos) deformacijos formą ir kodėl? Norėdami atsakyti į šį klausimą, prisiminkime, kad eterinis lygmuo (sfera) susidarė susijungus šešioms laisvoms materijos formoms. Todėl eterinio lygio deformaciją užpildo **tik materija G**, kuri yra septintoji materija ir nėra eterinės sferos hibridinės materijos dalis. Deformacijai visiškai užpildžius **G** medžiaga eteriniame lygyje (sferoje), susidaro **tiksliai RNR** arba **DNR** molekulės kopija. Atsiranda vadinamasis eterinis **RNR** arba **DNR** molekulės kūnas.

Kai tarp jo yra visavertis eterinis kūnas, eterinė sfera ir fiziškai tankus kūnas, išnyksta kokybinis barjeras, nes sistemos *eterinis kūnas ir eterinė sfera struktūriškai ir kokybiškai atitinka fiziškai tankią medžiagą*. Tarp fiziškai tankios molekulės ir eterinio **RNR** arba **DNR** molekulės kūno susidaro pastovus kanalas, kuriuo išsiskirianti medžiaga toliau teka į eterinį ir kitus planetos lygius. **Je** **RNR** arba **DNR** molekulės spiralės vidiniame tūryje vyksta „nelaisvųjų“ molekulių irimo procesas. nutrūksta, tada eterinis molekulės kūnas arba visai išnyks, arba praras savo optimalų tankį. Kaip bala ant kelio – jei nebus naujo lietaus, iš jo išgaruos visas vanduo, o kelyje liks tik skylė... Taigi, *nuolatinis* „nelaisvųjų“ molekulių irimas vidiniame tūryje. **RNR** arba **DNR** molekulės spiralė yra būtina sąlyga gyvybei palaikyti. *Eterinio kūno* atsiradimas yra *kokybiškai naujas materijos evoliucijos žingsnis*. Nelaisvė materija rado būdą išsivaduoti iš savo kalėjimo. Ir šis išsivadavimas yra **gyva materija**.

1.3. Šeši kūnai, septyni dalykai

Eterinio kūno atsiradimas yra gyvosios medžiagos evoliucijos pradžia. Galima kalbėti apie visišką išsivadavimą iš nelaisvės tame evoliucijos lygmenyje, kai fiziškai tanki **GYVOJI MEDŽIAGA IŠSIVYSTO ŠEŠIOSE ESMĖS** kūnuose. *Esmė – tai kūnų sistema (Smegenys), kurią sukūrė gyva medžiaga, gyvas organizmas prisitaikantis prie aplinkos*. Supratimas, kas yra Esmė, suteikia raktą suprasti daugelį gyvosios gamtos reiškinių: pastojimą, mirtį, klinikinę mirtį, reinkarnacijas, asmenybės atsiskyrimą, psichikos sutrikimus ir daug daugiau. Kiekvienas Esmės kūnas struktūriškai yra fiziškai tankaus kūno kopija atitinkamame Planetos lygyje. Kokybiškai Esmės kūnus sudaro skirtingas materijos formų skaičius. Materialų, sudarančių tą ar kitą Esmės kūną, kiekį lemia kokybinė Planetos sferos struktūra, ant kurios susidaro šis kūnas. Kuo mažesnis materijos formų skaičius susidarė susijungus šioje planetos sferoje, tuo didesnis jų skaičius sudaro Esmės kūną šiame lygyje.

Šis dėsniumas paprastas – SEPTYNI DALYKAI SUDARO VISKĄ MŪSŲ VISATOJE. Fiziškai tanki medžiaga atsirado dėl visų tų pačių septynių medžiagų susijungimo. Pavyzdžiui, astralinė sfera atsirado dėl penkių materijų susiliejinimo. Taigi kokybinis dviejų dalykų skirtumas sudaro barjerą tarp šių sferų. **Kai tarp šių sferų atsiranda kanalas, iš dviejų medžiagų, kurios nėra hibridinės astralinės sferos substancijos dalis, paeiliui pradeda formuotis astralinis kūnas.**

sferų skaičius	Kokybinė Žemės sandara	Kokybinė žmogaus struktūra	Žemiškųjų sferų pirminių medžiagų ir Žmogaus Esmių, dalyvaujančių hibridinių medžiagų sintezėje, suma
7	Ketvirta psichinė sfera BET	B C D E F G	ketvirtasis mentalinis kūnas ABCDEFG
Kokybės barjeras m			
6	Trečioji psichinė sfera BET B	C D E F G	Trečiasis mentalinis kūnas ABCDEFG
Kokybės barjeras l			
5	Antroji psichinė sfera BET B C	D E F G	Antrasis mentalinis kūnas ABCDEFG
Kokybės barjeras k			
keturi	Pirmoji psichinė sfera BET B C D	E F G	Pirmasis psichinis kūnas ABCDEFG
Kokybės barjeras j			
3	astralinė sfera BET B C D E	F G	astralinis kūnas ABCDEFG
Kokybės barjeras i			

Tik tada, kai evoliucijos procese gyvas organizmas gamina **astralinį kūną iš dviejų medžiagų**, kurios nėra astralinės sferos dalis, šis **kokybinis barjeras išnyksta [5+2=7]**. Tuo pačiu metu astralinio kūno tankis turi būti proporcingas astralinę sferą sudarančių medžiagų tankiui. Panašūs procesai vyksta visose kitose Planetos sferose (lygmenyse). Taigi:

- pilnas pirmasis mentalinis kūnas – iš trijų medžiagų [4+3=7];
- pilnas antrasis mentalinis kūnas – iš keturių medžiagų [3+4=7];
- visas trečiasis mentalinis kūnas – iš penkių medžiagų [2+5=7];
- visas ketvirtasis mentalinis kūnas – iš šešių medžiagų [1+6=7].

Pasibaigus planetiniam evoliucijos ciklui, **visos planetos kokybinės kliūtys išnyksta**. Kyla tik vienas klausimas: kokie gyvi organizmai gali atlikti tokią kokybinę evoliuciją? Norint atsakyti į šį klausimą, reikia grįžti į gyvybės atsiradimo pradžią...

RNR molekulės eterinio kūno susidarymą galima laikyti **gyvybės gimimo momentu dėl** šių priežasčių.

1. Vandens aplinkoje virusas (**RNR** molekulė baltymo apvalkale) sukuria stabilų eterinį kūną ir nuolatinį „nelaisvių“ molekulių irimą.
2. Sukaupus reikiamą nukleotidų skaičių, prasideda **RNR** molekulės ir jos baltyminio apvalkalo dubliavimosi procesas.

Būtent gebėjimas kurti dublikatus – **dauginimasis** – leidžia virusus laikyti pirmaisiais gyvais organizmais ³.

Kitas gyvosios medžiagos vystymosi etapas – vienaląsčių organizmų atsiradimas. Jų pranašumas prieš virusus yra tas, kad daugiasluoksnė ląstelės membrana sukuria stabilią cheminę aplinką ląstelės viduje. Be to, ląstelės membrana yra **apsauga** nuo išorinės aplinkos agresyvumo, kuri sukuria palankias sąlygas tolesnei gyvybės raidai. Vienaląsčių organizmų susiliejimas ląstelių membranų ataugomis buvo dar vieno gyvybės vystymosi sprogimo priežastis. Laikini ryšiai virto **nuolatinės simbiozes** vienaląsčiais organizmais. Nuo šio gyvybės evoliucijos taško galime kalbėti apie daugialąsčius organizmus. Daugialąsčio konglomerato išorinės ląstelės buvo veikiamos išorinės aplinkos, dažnai agresyvios, o daugialąsčio organizmo vidinės ląstelės turėjo kitų ląstelių aplinką kaip išorinę aplinką. Dėl to ilgainiui daugialąsčių organizmų ląstelės pradėjo atlikti skirtingas funkcijas ir įgavo skirtingą išvaizdą ⁴. Evoliucijos eigoje atsirado naujų rūšių daugialąsčių organizmų, išnyko senieji.

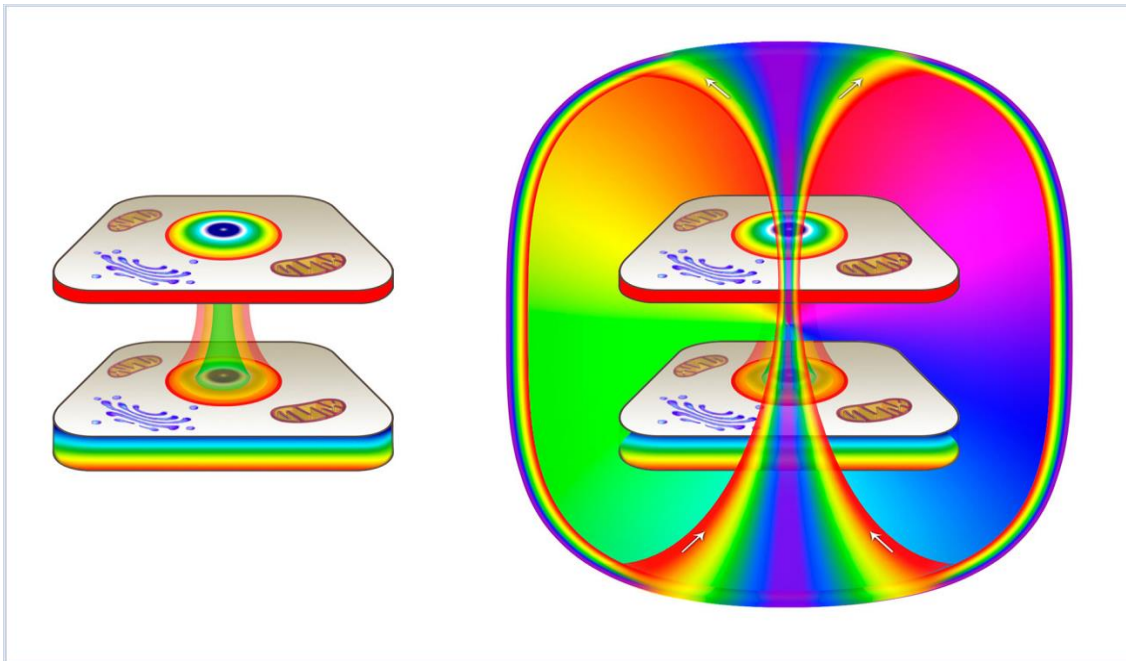
RNR arba **DNR** molekulė eteriniame lygmenyje sukuria tikslią savo kopiją iš vienos materijos. Ji (kopija) yra vadinamasis eterinis šios molekulės kūnas. Vienaląsčias organizmas (ląstelė), be **DNR** molekulių, sudarančių ląstelės branduolio chromosomas, apima daugybę organinių intarpų (Golgi aparatas, mitochondrijos, centriolės, endoplazminis tinklas ir kt.), taip pat organinių ir neorganinių molekulių.

Pastarieji dalyvauja tarpląstelinėse biocheminėse reakcijose. Visi ląstelių inkluzai taip pat veikia (t.y. deformuoja, sulenkia) supančią mikroerdvę. Skirtumas tarp jų įtakos ir **DNR** bei **RNR** molekulių įtakos yra tas, kad dauguma jų (išskyrus mitochondrijų **RNR**) neatveria kokybinio barjero tarp fizinio ir eterinio lygmenų. Todėl eteriniame lygmenyje visos šios deformacijos kartu **SUKURIA TIKSLIĄ FIZIŠKAI TANKIOS LĄSTELĖS KOPIJĄ**.

Kaip pėdsakai ant drėgnos žemės seka pėdų formą, taip ir ląstelės eterinis kūnas yra visiškai fiziškai tankios ląstelės kopija. Vienintelis skirtumas yra tas, kad ląstelės eterinis kūnas susidaro iš **vienos pirminės materijos**, o fiziškai tanki ląstelė – iš **septynių pirminių medžiagų**. Taip susidaro **fiziškai tankios ląstelės sistema – eterinis ląstelės kūnas**. Fizinėje ląstelėje nuolat vyksta fiziškai tankios medžiagos skilimo procesai. Pirminė medžiaga išsiskiria ir pradeda cirkuliuoti tarp lygių išilgai ląstelės branduolio sukurto kanalo, sudarydama apsauginį ląstelės apvalkalą.

Kaip ląstelės apsauginis apvalkalas atsiranda iš pirminių medžiagų, išmetamų per kanalą? Kokios gamtos ar dieviškos jėgos „rūpinosi“ tokia gyvų būtybių apsauga? Ir vėl, daugelio deja, tame nėra dieviško principo. Viskas, kaip visada, labai paprasta ir tuo pačiu labai sunku. Chromosomos, sudarančios ląstelės branduolį, deformuoja aplink jas esančią mikroerdvę. Tokiu atveju deformacijos zonoje didėja mikroerdvės matmenys. Skilimo metu

išsiskiriančios pirminės medžiagos pradeda judėti ląstelės branduolio sukurtu kanalu iš fizinio lygmens į eterinį, astralinį ir kt. Šis pirminių medžiagų srautas nukreiptas prieš pagrindinį makroerdvės pirminių medžiagų srautą. Todėl pirminės medžiagos, išmestos per ląstelės branduolio kanalą, atsiskleidžia artėjančiuose pirminių medžiagų srautuose, kurie sudaro Planetos sferas. Fontanas gali pasitarnauti kaip analogija tam. Esant slėgiui išstumta vandens srovė pakyla iki tam tikro aukščio. Išnaudojęs pradinį potencialą, jis krenta žemyn, sukurdamas savotišką vandens kupolą. Panašiai pirminės medžiagos, išmestos per ląstelės branduolio kanalą, pasisuka priešingomis kryptimis ir juda išilgai mikroerdvės kreivumo zonos. Pasiekę fizinį lygį, jie, kartodami mikroerdvės kreivumo formą, pasisuka link ląstelės branduolio. Dėl to pirminės medžiagos sukuria izoliuotą zoną aplink fiziškai tankius ir eterinius ląstelės kūnus, apsisuka priešingais srautais ir juda išilgai mikroerdvės kreivumo zonos.

Pasibaigus apsauginio apvaskalo susidarymui, bendras pirminės medžiagos srautas tiesiog apeina šią zoną. Šio apsauginio apvaskalo viduje susidaro savotiškas mikroklimatas, oazė, kur eterinis ląstelės kūnas maksimaliai izoliuojamas tiek nuo aplinkos chaoso, tiek nuo kitų ląstelių ar organizmų įtakos. Apsauginis izoliacinis apvaskalas egzistuos tol, kol ląstelės viduje suskils medžiagos ir veiks kanalas tarp ląstelės lygių. Kitaip tariant, tol, kol ląstelė išlieka gyva. Daugialąsčiuose organizmuose ląstelės atlieka skirtingas funkcijas ir dėl to įgauna skirtingas išorines formas. Bet kuris daugialąstis organizmas yra standi kolonija, kurioje daugumos ląstelių išorinę aplinką sudaro kitos to paties organizmo ląstelės. Be to, tokia fiksuota ląstelių padėtis išlaikoma visą jų gyvenimą (išimtis – kraujo ląstelės). Prisiminkite, kad kiekviena gyva ląstelė sukuria eterinį kūną, kuris yra jos struktūrinė kopija. Standžioje kolonijoje ląstelių padėtis yra fiksuota, todėl jų eteriniai kūnai taip pat turi fiksuotą padėtį. Eteriniame lygmenyje ląstelių eteriniai kūnai sudaro panašią standžią sistemą – **daugialąsčio organizmo eterinis kūnas**. Tai pati svarbiausia išvada, prie kurios „šiuolaikinis“ mokslas dar „nepriėjo“.

Daugialąsčių organizmų evoliucijos eigoje ląstelių specializacija lėmė ne tik tai, kad jos pradėjo atrodyti kitaip, bet ir reikšmingai kokybiškai pasikeitė jų įtakos mikrokosmosui laipsnis. Kelių rūšių daugialąsčio organizmo ląstelių sukurta mikroerdvės deformacija

pasiekia **astralinį** Planetos lygį. Tuo pačiu metu astraliniame lygmenyje, pagal analogiją su eteriniu lygiu, susidaro tikslios fiziškai tankių ląstelių kopijos su visais jų bruožais. Pavadinkime šias kopijas fiziškai tankių ląstelių **astraliniais kūnais**. Jų skirtumą nuo eterinių ląstelių kūnų lemia ne tik jų vieta kitame kokybiniame planetos lygyje, bet ir kokybinė sudėtis.

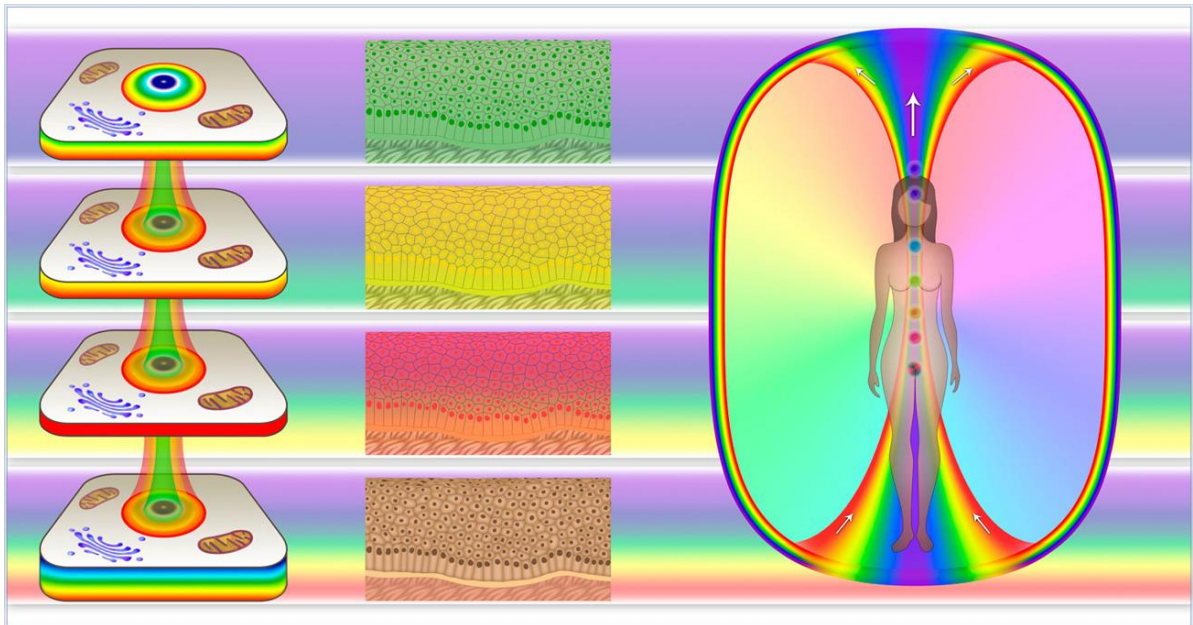
Kai kurių tipų daugialąsčių organizmų ląstelės, prisitaikydamos prie atliekamų funkcijų, pasikeitė tiek, kad jų sukelta mikroerdvės deformacija pasiekė **pirmąjį planetos mentalinį lygmenį**. Tai smegenų, nugaros smegenų ir kaulų čiulpų ląstelės. Panašiai šiame lygmenyje iš šio organizmo ląstelių mentalinių kūnų susidaro **pirmasis daugialąsčio organizmo mentalinis kūnas**.

Taigi visos fiziškai tankaus organizmo ląstelės dalyvauja kuriant **eterinį kūną**. Kuriant **astralinį kūną** – dauguma ląstelių. **Psichiniai kūnai** gali atsirasti tik tam tikro tipo gyvuose organizmuose, o tada tik tam tikrame jų išsivystymo lygyje. Psichinio kūno kūrime dalyvauja tik dalis daugialąsčio organizmo ląstelių. Todėl mentalinis kūnas kokybiškai (ir išoriškai) skiriasi nuo daugialąsčio organizmo **astralinio ir eterinio kūno**. Todėl žmonių Esybės skirsis viena nuo kitos, priklausomai nuo to, kokį **evoliucinį išsivystymo lygį** jie turi.

Daugialąsčio organizmo eterinis, astralinis ir mentalinis kūnas (esant aukštam evoliucinio išsivystymo lygiui) kartu sukuria vieną sistemą – **Esmę**.

Tada atminkite, kad kiekviena ląstelė aplink save sukuria apsauginį apvaskalą. Daugialąstis organizmas taip pat turi apsauginį apvaskalą, tačiau kitokiu kokybiniu lygiu. Bendro apsauginio apvaskalo ašis eina išilgai (lygiagrečiai) nugaros smegenims. Faktas yra tas, kad smegenų ir nugaros smegenų neuronai kiek įmanoma deformuoja aplink juos esančią mikroerdvę. Susikoncentravę smegenyse ir nugaros smegenyse, jie sukuria daugialąsčio organizmo matmenų skirtumą. **Daugialąsčiame organizme nugaros smegenys ir smegenys atlieka tą patį vaidmenį kaip ir vienląsčio organizmo ląstelės branduolys**. Išilgai stuburo susidaro kanalas, bendras visam daugialąsčiui organizmui. Pirminė medžiaga, judant bendru kanalu, išsiskleidžia priešingais srautais. Tuo pačiu metu jų judėjimas yra nukreiptas išilgai mikroerdvės kreivumo zonos, kurią sukuria daugialąsčio organizmo stuburo ir smegenų neuronai.

Pasiekę fizinį lygį, pirminių medžiagų srautai, kartodami mikroerdvės kreivumo formą, pasisuka uodegikaulio (kryžkaulio) link. Dėl to pirminiai dalykai sukuria izoliuotą stabilią zoną aplink fiziškai tankų kūną ir Esmę. Susidaro daugialąsčio organizmo apsauginis apvaskalas. Šis kanalas taip pat užtikrina pirminių medžiagų, išsiskiriančių skaidant medžiagą, pasiskirstymą daugialąsčio organizmo ląstelėse. Šiuo atveju pasiskirstymas vyksta tarp Esmės kūnų – eterinio, astralinio ir mentalinio (jei jie yra). Daug kas gyvų organizmų gyvenime, kartais net pati gyvybė, priklauso nuo to, kaip vyksta toks pirminių medžiagų pasiskirstymas tarp Esmės kūnų...

Grįžtant prie to, kaip Nikolajus Levašovas galėjo padaryti viską, ką darė – pagal supaprastintą schemą: nugaros smegenys ir smegenys yra įrankis, reguliuojantis (nustatantis) barjerų tarp lygių „atsivėrimą“, o smegenis ir visą jų struktūrą įvairovę - visi veiksmai lygiais. Kokybinė Smegenų struktūra (jas sudarančių materijų arba Esmės kūnų skaičius) nulemia galimybę veikti viename ar kitame lygmenyje. Atitinkamai nesunku daryti prielaidą, kad atviras kokybinis barjeras tarp vieno ar kito lygio ir kūno buvimo, kuris „sotumo“ (tankio) požiūriu nevisiškai atitinka „savo“ sferą, gali tai padaryti t.y veikti šiame lygmenyje ribotai, o patys veiksmai prisidės prie šio Esmės kūno vystymosi. Kitaip tariant, tam tikra Smegenų oktava

LEIDŽIA ATLIKTI VEIKSMUS ATITINKAMAME DAŽNIŲ DIAPAZONE . Kuo aukštesnė smegenų oktava, tuo didesnis dažnių diapazonas (tuo didesnis realybės tūris) tampa valdomas Žmogui. Intervencinio SU sukurtas dirbtinis apribojimas, kuris neleido plėsti dažnių diapazono (padidinti oktavą) vystymosi metu, visiškai atitinka tai, kad didžioji dauguma žmonių Žemėje turėjo daugiausiai tris papildomus Esmės kūnus.

Kaip tai galima susieti su tuo, kas jau aišku ir prieinama? Savo susitikimuose su Skaitytojais kalbėdamas apie apsaugos kūrimą, N.V. Levašovas suteikė pirminius įgūdžius valdyti Žmogui prieinamą minimumą. Esant trims Esmės kūnams, Žmogus techniškai turi galimybę valdyti jį sudarančius dalykus, o apsauginis kokonas, vienokiu ar kitokiu galios laipsniu, jau esančiu aplink kūną, gali „sustiprinti“ jo turimus įrankius. O kurdami tai, ką aprašė N. Levašovas, problemų turėjo nedaugelis. O jei kildavo problemų, tai jas sudarė nepagrįstas pasitikėjimas, kad tai neįmanoma, įgytas gaunant vulgarų materialistinį išsilavinimą švietimo įstaigose, auklėjant šeimoje ir visuomenėje.

Fiziškai tanki ląstelė, priklausomai nuo jos atliekamų funkcijų, turi skirtingą kokybinę struktūrą tame pačiame daugialąsčiame organizme. Paprasčiausias kūno funkcijas atliekančios ląstelės, be fiziškai tankaus kūno, turi ir eterinį kūną. Sudėtingesnes funkcijas atliekančios ląstelės gali turėti astralinį kūną, o tam tikrais evoliucijos etapais – ir mentalinį (-ius) kūną (-us). Taigi gyva ląstelė vienu metu egzistuoja dviejuose ar daugiau planetos lygių. Be to, fiziškai tankioje ląstelėje organinės molekulės suskaidomos į jas formuojančias medžiagas. Išlaisvintos pirminės medžiagos pradeda judėti branduoliniu kanalu ir pasiskirsto tarp ląstelės eterinio,

astralinio ir mentalinio kūnų. Dėl šios priežasties šie kūnai (eterinis, astralinis ir mentalinis) išlaiko savo vientisumą. Pirminė medžiaga tarsi maitina ląstelę kituose lygmenyse, išlaikydama jos vientisumą. Be nuolatinio maitinimosi pirminėmis kūno medžiagomis, ląstelės kituose lygmenyse praranda savo funkcines savybes.

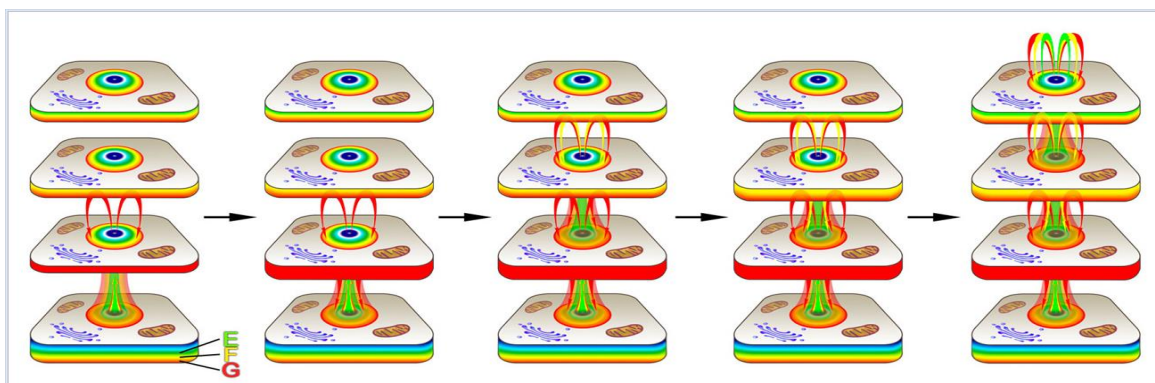
Normaliam funkcionavimui turi būti tam tikras perteklius pirminių medžiagų, kurios sudaro kiekvieną iš šių ląstelės lygmenų – eterinį, astralinį ir mentalinį kūną. Tam tikras pirminių medžiagų perteklius sukelia jų grįžtamąjį judėjimą į žemesnius ląstelės lygius. Įsivaizduokite, kad ląstelėje ką tik prasidėjo skilimo procesas. Išsiskyrusios pirminės materijos ląstelės branduolio kanalu veržiasi į ląstelės eterinį lygmenį, tačiau, savo kelyje susidūrusios su kokybiniu barjeru tarp eterinio ir astralinio lygmenų, iš dalies išsiskleidžia. Be to, pirminė medžiaga **G** palaipsniui kaupiasi ląstelės eteriniame lygyje.

Eterinis ląstelės kūnas tampa tankesnis, o po kurio laiko jo tankis pasiekia optimalų lygį. Šio proceso tęsinys veda **prie pirminės materijos G pertekliaus eteriniame lygmenyje**, kuris sukuria šios materijos judėjimą iš eterinio lygio į fiziškai tankų.

Kai eterinis kūnas tampa tankesnis, jo įtakos eterinio lygio matmenybei laipsnis didėja. O kai eterinio lygio matmenų pokyčio dydis pasiekia kritinę reikšmę, atsiveria ląstelės astralinio lygio kokybinis barjeras. Dabar pagrindinės medžiagos pasiekia astralinį ląstelės lygį. Ir panašiai, savo kelyje susidūrus su kokybiniu barjeru tarp astralinio ir pirmojo mentalinio lygmenų, pirminių dalykų srautai iš dalies atsiskleidžia. Pirminės medžiagos **G** ir **F** palaipsniui kaupiamos ląstelės astraliniame lygyje. Astralinis ląstelės kūnas tampa tankesnis, o po kurio laiko jo tankis pasiekia optimalų lygį.

Šio proceso tęsinys veda prie pirminės materijos **G** ir **F** pertekliaus astraliniame lygmenyje, o tai sukuria šių medžiagų judėjimą iš astralinio lygio į eterinį ir toliau į fiziškai tankų. Kai astralinis kūnas tampa tankesnis, jo įtakos astralinio lygio matmeniui laipsnis didėja. Ir kai astralinio lygio dimensijos pokyčio mastas pasiekia kritinę reikšmę, atsiranda kokybinis pirmojo ląstelės mentalinio lygio barjeras. Pirmosios materijos **G**, **F** ir **E** palaipsniui kaupiamos pirmajame ląstelės psichiniame lygmenyje. Pirmasis ląstelės mentalinis kūnas tampa tankesnis, o po kurio laiko jo tankis pasiekia optimalų lygį, ir viskas kartojasi iš naujo...

Reikia pažymėti, kad kiekviena kokybinė kliūtis tarp planetinių sferų **turi didžiausią poveikį pirminėms medžiagoms, kurios nėra įtrauktos į kokybines sferas, per kurias jos juda, sudėti**. Taip yra dėl to, kad planetinių sferų kokybinėje sudėtyje nėra šių pirminių medžiagų: eterinės sferos - **G** materija, astralinės sferos - **G** ir **F** materijos, pirmosios mentalinės sferos - **G**, **F** ir **E** materijos.

Šio proceso kaip visumos supratimas yra raktas į atminties ir Sąmonės mechanizmų išnarpinimą, kurį svarstysime vėliau. Esant normaliai organizmo būsenai, pirminės medžiagos, išsiskiriančios fiziškai tankiai ląstelei suskaidžius organines molekules, yra tolygiai paskirstytos tarp ląstelės eterinio, astralinio ir pirmojo mentalinio kūnų, todėl kiekviena ląstelė gali panašios sandaros daugialąsteliniame organizme savo funkcijas atlikti. Kūno ląstelės, kurios atlieka skirtingas funkcijas, skiriasi viena nuo kitos kokybine sandara. Jie gali turėti tik eterinį kūną arba eterinį ir astralinį kūną, arba eterinį, astralinį ir pirmąjį mentalinį kūną. Tokiu atveju kiekvienas ląstelės lygis **gauna tik dalį ląstelės sukurto potencialo**. Reikėtų pažymėti, kad pagrindinis dalykas **G dalyvauja kiekvieno ląstelės kūno – eterinio, astralinio, pirmojo mentalinio – darbe**.

Prisiminkime, kad pirminės medžiagos išsiskiria fiziškai tankiai ląstelei suskaidžius organines ir neorganines molekules. Šios molekulės patenka į ląstelę su kraujotaka ir, veikiamos osmosinio (turgorinio) slėgio, prasiskverbia į ląstelės membraną viduje, kur iš tikrųjų yra suskaidomos. Osmosinio ląstelės slėgio poveikis, kaip ir bet kurio kito slėgio pobūdis, yra pagrįstas išorinės ir vidinės ląstelės aplinkos, atskirtos ląstelės membrana, **matmenų skirtumu**. Hidrofobinės (vandenį atstumiančios) ląstelės membranos, turinčios vieną riebalinį ir du baltyminius sluoksnius, savybės užtikrina šio matmenų skirtumo išsaugojimą.

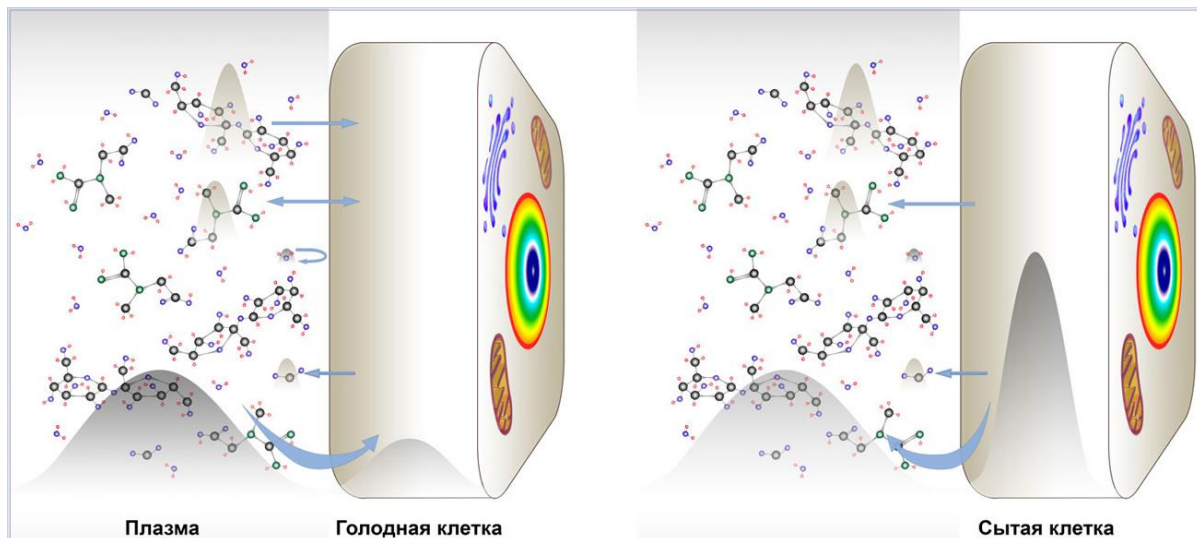
Taip atsitinka dėl to, kad **RIEBALINIS LĄSTELĖS MEMBRANOS SLUOKSNIS ATSKIRIA VANDENS MOLEKULES**. Dėl to joje (plazmoje) ištirpusios organinės ir neorganinės molekulės bei jonai iš kraujo plazmos prasiskverbia į ląstelę. Taigi ląstelės membrana veikia kaip gyvas filtras. Matmenų skirtumas **atsiranda dėl to, kad sočiųjų ir nesočiųjų vandeninių tirpalų matmenys skiriasi**. Kuo didesnė molekulė ir kuo sunkesni ją sudarantys atomai, tuo didesnis jos matmenų lygis. Jų tirpumas yra dėl to, kad jie gali susitarti su vandens molekulėmis. Sutapimo galimybę **nulemia** šių atomų ar molekulių matmenų skirtumo dydis ir bangų buvimas tarpėje- **turinčios savyje matmenų svyravimus, atitinkančius šį skirtumą**.

Kai tokios bangos yra sugeriamos arba išspinduliuojamos, molekulių matmenų lygiai yra suderinti. Vandens molekulės yra stabilios praktiškai visame fiziškai tankios medžiagos egzistavimo diapazone. Dėl mažos vandens molekulinės masės (H_2O – 18 a.u.) jo paties matmenų lygis yra mažesnis nei daugumos jame ištirpusių molekulių matmenų lygis. Todėl dėl molekulinės sąveikos vidinis sočiųjų tirpalų lygis yra didesnis nei vidinis nesočiojo tirpalo lygis.

Beje, hidrofobinės (vandenį atstumiančios) membranos riebalinio sluoksnio savybės atsiranda dėl to, kad jo paties matmenų lygis **nėra kvantuojamas** su paties vandens matmenų lygiu. Ir tai tik reiškia, kad bangos, prasiskverbiančios į vandens aplinką, turi **mažesnę matmenų svyravimą nei skirtumas tarp vandens molekulės ir riebalų molekulės vidinio matmens lygių**.

Taigi iš prisotinto vandeninio tirpalo, kuris yra kraujo plazma (turintis aukštesnį savo matmenų lygį), molekulės veržiasi per ląstelės membraną į ląstelę. Šiuo atveju nesurištas vandens molekules atbaido riebalinis ląstelės membranos sluoksnis. Todėl sudėtingai organizuotos organinės ir neorganinės molekulės prasiskverbia į ląstelę per membraną, turinčios savo matmenų lygius, atitinkančius jų pačių ląstelių membranos riebalinio sluoksnio matmenų lygį. Dabar prisiminkime, kad kiekvienas atomas ar molekulė turi savo matmenų

lygi, kuriame jie yra stabilūs. **Molekulės, prasiskverbiosios pro ląstelės membraną, suskaidomos, patenka į ląstelės branduolio ir mitochondrijų RNR žitakos sferą** . , kur jie suskaidomi į juos sudarančius pagrindinius dalykus. Iš esmės ląstelėje nuolat vyksta kontroliuojamos branduolinės reakcijos, apie kurias šiuolaikinis mokslas gali tik pasvajoti.

Tai, ką perskaitėte, galite susieti su tokia populiaria problema kaip svorio metimas ir atvirkščiai (svorio padidėjimas). Turint omenyje, kad modernus „*Ebra-žmogus*“ buvo sukurtas atnaujintus *Proto*-žmogaus šabloną ir pritaikius jo marškinius pagal specifinius poreikius, manykime, kad nemažai funkcijų, kurios anksčiau buvo paklausios ir reikalingos šiuo metu, esamomis sąlygomis gali būti be naudos (su paviršutinišku apeliavimu į problemą) balasto. Ne paslaptis, kad daugeliui žmonių svoris priauga iki tam tikro amžiaus (maždaug – **35-40 metų** .), iki tam tikros fiziologinės būklės (pavyzdžiui, nėštumo laikotarpis ir kūdikio žindymas moterims). Kol kas praleisime tai, kas, be vilties pakeistų konstituciją, dažnai (ypač moterų) vadinama paveldimumu arba „dideliu kaulu“. Tikslinga turėti tam tikrą „rezervą“ fiziškai tankiame lygmenyje tuo atveju, kai kituose lygmenyse vyksta reguliarūs aktyvūs veiksmai, neįskaitant to, ką ten atlieka Žmogaus Smegenys, tarytum be jo sąmoningumo, o taip pat atsitinka ten, ypač jei tokius veiksmus tenka atlikti neplanuotai, o ne griežtai „po vakarienės“.

Dabar prisiminkime, kad iš šešių Žemės gyventojui prieinamų Esmės kūnų normos tik trys buvo „išduodamos“ tam tikram laikotarpiui, be to, norint uždirbti reikia ir sunkiai dirbti. Ir Smegenys yra „pripratusios“, ir viskas buvo atstatyta remiantis kad yra daug daugiau ir, be to, jie naudojami aktyviau ir prasmingiau. Todėl iki to laiko, kai Žmogus „brendo“, įgydamas sau pakankamai kūnų ir praktikuodamas visaverčio jų naudojimo įgūdžius, natūraliai susidarė rezervai aktyviems veiksams. Daugeliui žmonių, o ypač moterų, išeitis iš tokios sudėtingos padėties gali būti skirtinga. Galite pabandyti išleisti atsargas - tam dauguma mato akivaizdžią išeitį - padidinti fiziškai tankaus kūno apkrovą. Šio metodo trūkumas yra tas, kad vystysis tik fiziškai tankus kūnas. O sulaukus tam tikro amžiaus (pavyzdžiui, išėjus į pensiją) tai tiesiog taps tinginimu (nors taip būna ne tik priešpensijoje). Tačiau su tokia pačia sėkme galite padidinti kitų kūnų apkrovą - poveikis bus dar geresnis, nes pradės vystytis kažkas kita, kad neišvengiamos šventės atveju ji bus skirta žemei arba ugniai ir tai, ką iš tikrųjų atstovauja pats Žmogus, yra Smegenys. Ir juosmuo atsiras ten, kur buvo numatyta. Nemanau, kad reikia tęsti. Bet jei šiek tiek „fantazuojame“ ir įsivaizduosime, kad Žmogus, vystydamasis

dabartiniais „ebro-žmogaus“ marškinėliais, pasiekė tam tikrą sėkmę, o jo Smegenų oktava peržengė 60 (ir daugiau), tada pagal su šio Žmogaus galimybėmis ir tuo, kas ant jo yra pagal tuos, kuriems patikėtos galimybės ir ką jis pats patikėjo (juk tokia išsivystymo lygyje kitaip ir būti negali), reikalavimai aprūpinti energija tuo, kas kuriama, o natūralios (planuojamos) to apraiškos ant marškinių, bus visiškai kitokios. Ir sąmoningumas, su kuriuo šiuo atveju viskas bus nenumaldomai atlikta siekiant sėkmingiausio problemos sprendimo, nepaisant patogumo,

1.4. Sotumas

Dėl nuolat vykstančio tarpląstelinio skilimo proceso išsaugomas ląstelės ir ją supančios plazmos matmenų skirtumas. Reikėtų pažymėti, kad šio skirtumo dydis svyruoja. Kai ląstelė per plazmą yra prisotinta organinių ir neorganinių molekulių, pačios ląstelės **MATMENŲ LYGIS PADIDĖJA**. Kai jis tampa proporcingas pačios plazmos matmenų lygiui, naujų molekulių antplūdis į ląstelę sumažėja. Ląstelė yra „pilna“, t.y. labai prisotintas organinių molekulių. Kai kintantis pačios ląstelės matmenų lygis tampa šiek tiek didesnis nei pačios plazmos matmenų, **vyksta atvirkštinis molekulių judėjimas iš ląstelės į plazmą**. Dėl to, kad šis matmenų skirtumas yra nereikšmingas, **tik molekulės pradeda judėti, jų pačių matmenų lygis yra proporcingas šio skirtumo dydžiui**. Būtent šios molekulės yra šlakai, atsiradę skilimo procese. Šlakai – tai molekulės, kurių ląstelė nesugeba suskaidyti dėl to, kad jų pačių matmenų lygis yra nereikšmingas, todėl **DNR ir RNR** molekulių sukuriama matmenų skirtumo stovinčios bangos jų stabilumui reikšmingos įtakos neturi. Taigi toksinai yra plazmoje, o vėliau per limfagysles toksinus nešanti plazma rekombinuojasi su likusiu krauju. Per venas toksinų prisotintas kraujas patenka į širdį, kuri, veikiamą spaudimo, varo šį kraują į inkstus, kur jis išlaisvinamas nuo toksinų... Tačiau tai tik vienas iš būdų pašalinti toksinus.

Periodiškas matmenų svyravimas tarp ląstelės ir plazmos atsiranda dėl to, kad **organinių molekulių skilimo greitis ląstelės viduje yra mažesnis nei jų patekimo į ląstelę greitis**. O tai reiškia, kad visos ląstelės ir viso organizmo, kaip visumos, **funkcijos tiesiogiai priklauso nuo skilimo proceso aktyvumo**. Būtent **adrenalinas yra tarpląstelinio skilimo greitintuvas**, be kurio organizmas **negali užtikrinti savo veiklos**. Kai vyksta skilimas, organinių molekulių koncentracija mažėja, o tai lemia **pačios ląstelės matmenų lygio sumažėjimą**. Keičiasi molekulių judėjimo kryptis. Ląstelė yra „alkana“, o organinės molekulės vėl pradeda judėti iš plazmos į ląstelę. Šis procesas **NESUSTOJA IKI BET KURIO GYVO ORGANIZMO MIRTIES** – nuo vienąsčio iki sudėtingiausio daugialąsčio.

Prisiminkite, kad sąlyginai gyvą ląstelę galima suskirstyti į tris dalis: **žemos oktavos ir aukštos oktavos išvadas, bei centrinę dalį**. **Viskas, kas trukdo ląstelei normaliai funkcionuoti, turi būti pašalinta naudojant dvi iš nurodytų jos dalių**.

Gyva ląstelė yra daugiapakopė (daugiaoktavė) struktūra (32-96). Aukštų oktavų potencialai padeda išlaikyti gravitacinius ryšius tarp ląstelės ir smegenų dažnius. Ląstelės albedas visada lygus nuliui, o jei jis pažeidžiamas, kiekviena ląstelė reikalauja, kad Smegenys „maitintų“ arba pašalintų perteklinį potencialą. Šiuo atveju smegenys formuoja tiesioginį tikslinį tiekimą arba sujungia kanalus perteklinio potencialo išvedimui. Jei smegenys dėl kokių nors priežasčių negali to padaryti, **SvetL programos** sąveikaudamos su jomis „atkuria“ potencialus arba prisideda prie papildomų dažnių išvesties kanalų prijungimo. Ląstelė, kaip struktūra, egzistuoja dviejose erdvėse. **Pirmasis** yra medžiaga, jonų rinkinio pavidalu (arba,

tiksčiau, septynių pirminių dalykų sujungimas, apie kurį kalbėjo N. Levašovas) ir **antrasis** yra nematerialus arba neinerčinės masės pavidalo (kuri susidaro sąveikaujant ląstelės eteriniam, astraliniam ir mentaliniam kūnams). *Visa tai kartu sukuria vieną „sistemą“ – ląstelę.* Antroji dalis užima **97%** visos ląstelės struktūros, būtent joje vyksta visos transformacijos. Ląstelę riboja valdymo struktūra, pastatyta kubo pavidalu. Būtent šią valdymo struktūrą reikia pakeisti dodekaedrine forma. Tai daro **SvetL programos.**, be procesų, kuriuos sukelia beveik visų žmonių Žmogaus gyvybės palaikymo sistemos pokyčiai. Kitas dalykas yra tai, kas vyksta kiekviename Žmoguje dėl šių pokyčių. Čia dera prisiminti biologinę oktavą ir ją atitinkančių energijų dažnį, lemiantį konkrečią erdvės konstrukcijos konstrukciją.

Oktavos tipai:

- Muzikinė arba komandinė oktava;
- Matematinė oktava;
- Parametrinė oktava;
- Dažnio oktava;
- Lauko oktava;
- Kodo oktava;
- Biologinė oktava;
- Informacinė oktava.

Visos biostruktūros, įskaitant ir Žmogų, yra sukonstruotos taip, kad jos turėtų visą oktavų rinkinį **nuo 16 iki 128**. Jie skiriasi pagal paskirtį, o vienos ar kitos oktavų grupės vyravimas sudaro biostruktūros pagrindą.

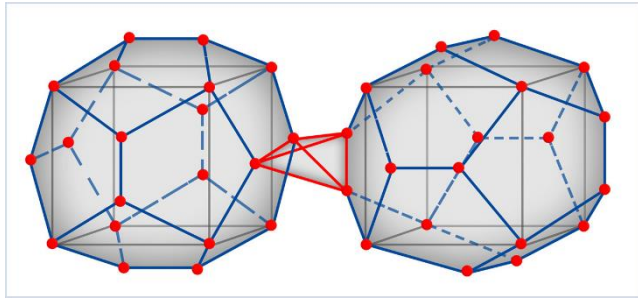
Galima ir nepaaiškinti, *kaip svarbu laiku „pavalgyti“ ar „nueiti į tualetą“ – pažeidžiant režimą gyvoje ląstelėje atsiranda albedo pakitimų, pasislenka vidurio taškas, sutrinka kūno temperatūra, komunikacijos sistema su Smegenimis ir kt.* Tokios ląstelės arba miršta, arba tampa „vampyrais“ kitų ląstelių aplinkoje. Tuo pačiu metu sutrinka ir aplinkinių ląstelių „ramus“ gyvenimas.

1.5. Harmonijų sąveika

Dabar Smegenų dizaino koregavimo ir išsivadavimo iš pačių smegenų kubinės struktūros ir informacinės jų veiklos palaikymo procesas įsibėgėja. Neįmanoma to nepamatyti mūsų gyvenimo apraiškose.

Gyva ląstelė, kaip jau matėme, nėra lengvas dalykas, prie jos reikia prieiti būtent taip, kaip moko **N. Levašovas** – iš pradžių paviršutiniškai (pirminiu) supratimu, o paskui vis giliau, jei, žinoma, yra noras žinoti, nes proceso fizika yra labai sudėtinga. Jis pagrįstas harmonijų sąveika! Aš neklystu – ne siekdamas harmonijos, o dėl *pirminių energijos dalykų harmonijų* sąveikos.

Kiekviena „ląstelė“ potencialiai turi daugiau nei 300 tetraedrų. Taip ląstelė yra potencialiai galinga. Tačiau problema ta, kad ne visos tetraedros yra aktyvuotos. Pavyzdžiui, ląstelę ant pado aktyvuoja tik **5-7 tetraedrai...** Kepenų ląstelėje yra **apie 200 tetraedrų**, o širdies raumens ląstelėje – beveik **300 tetraedrų**. Taip skiriasi vieno organizmo ląstelės ir atitinkamai skiriasi jų funkcijos. Konstrukcijų (šių „hantelių“, susidedančių iš dviejų dodekaedrų ir vieno tetraedro) esmė yra ta, kad tetraedras gauna energiją, bet ir ją atiduoda. Įsivaizduokite, koks sudėtingas procesas!

Bet tai tik paviršutiniški tyrimai, nes kiekviename tetraedre taip pat yra suaktyvinti 44 prisirišimai, o kuris iš 44 prisirišimų (pririšimas yra dodekaedras-ikosaedras) turi tik vieną prisirišimų porą, kitas turi 10. Subtilesnės harmonijos struktūrų funkcijos – dvi. dodekaedrai ir ikosaedras. O tokių struktūrų ląstelėje labai daug. ***Taigi pasirodo tik harmonijų sąveika!***

Viskas, kas kenkia Žmogui (didžiulis galimas virusų derinys), suponuoja tiek ląstelių struktūrų egzistavimą, kad atitinkami „spektrai“ atsirastų visiškai skirtingose Žmogaus kūno sistemose. Būtina suprasti, kad **VISIŠKAI SKIRTINGOS ATOMŲ IR ANTIATOMŲ STRUKTŪROS SUDARO ŽMOGAUS RASINĘ TAPATYBĘ**, genetinis kodas, griežta apsaugos sistema (filtrai), ir tik pačios apsaugos sistemos transmutacija sukelia „virusų“ vystymąsi, apie kuriuos kalbėjo N. Levašovas, bet, deja, mažai kas jį girdėjo. Galima sukurti apie 48 milijonus branduolinių reaktorių projektų, kurių pagrindu pagal formos dėsnius gimsta žmogaus kūnas. Pateiksiu tokį generatrix, vandenilio sistemos, pavyzdį. Visose trijose vandenilio sistemose yra po **108 junginius**, įskaitant rasės požymius, civilizacijų atskyrimo požymius (8 civilizacijos), taip pat padalijimą į vyrą ir moterį. Pažiūrėkite, kaip „paprasčiausia“ viskas suprantama. Štai kas yra gyva ląstelė. Su tuo teko „susidurti“ ir ko išmokti dėka N. Levašovo, A. Hatybovo darbų ir pritaikyti kuriant **SvetL programas**. Bet pagrindinį vaidmenį šiuose procesuose suvaidino pats generatorius, sukurtas N. Levašovo. Tai pasireiškė kaip **beveik gyvas organizmas**, galintis savarankiškai atlikti „restruktūrizavimą“ pagal vykstančius pokyčius tiek iš išorės, tiek ląstelių lygmeniu ir priimti arba atmesti **SvetL programas**, skirtas išspręsti konkrečias jo nustatytas užduotis, susijusias su vartotoju, dabartinėmis problemomis - susijusios su sveikata, smegenų vystymusi ir galimybėmis asmeniui patekti į **Pirtį**.

Žinoma, Smegenų korekcija dėl patekimo į **pirtį** yra šiek tiek klaidinga išraiška. Tiksliau, padedama pritaikyti gyvą ląstelę prie besikeičiančių vykstančių procesų sąlygų. Valdymo sistema jau „leido“ tai techniškai atlikti. Rodiklis yra sėkmingas **SvetL programų pritaikymas**. Jei nebūtų „leidimo“, „SvetL“ programų niekada nebūtų, o generatorius būtų tiesiog „užblokuotas“ arba sunaikintas tos pačios Valdymo sistemos dėl tam tikros „įtakos“. Tai labai sudėtinga skirtingų jėgų sistema – visko, kas vyksta, iniciatorių ir iniciatorių, įskaitant panašius veiksmus, susijusius su tuo, kas buvo sukurta Naujosios (gimtosios) ŠU rėmuose, arba, tiksliau, kas buvo „leista“ sukurti – sukūrė. Tas pats pasakytina ir apie **kompleksą "SvetL-Flora"**.

Būtų naudinga prisiminti, kad intervencijos metu tikroji Žemės valdymo sistema išlaikė tam tikrą žmonijos proto dalį. Bet kokia forma? Gerai! Esmių būsenos, kurių **smegenų lygis yra 224 oktavos** ir daugiau, buvo išsaugotos – smegenų būsenoje antineutrino ir neutrino. Tokia būseną dar nereikalauja jų sugrįžimo į fizinę plotmę, nes pirmiausia reikia atkurti reikšmingą dalį pagal gyvenimo sąlygas, Valdomos aplinkos sąlygas ir pan. Kiek sutaupoma? Yra tikslios informacijos: **33 640 000 Esencijų (proto-žmonių)** buvo išsaugota, tačiau visai planetai (sąrašo nepateiksiu, bet jis yra). Kai kurios juos lydintios globos galimybės⁸ atskiriems vartotojams jau veikia tam tikra forma. Tokios augančios globos korekcijos procesas vyksta labai greitai ir sinchroniškai su vykstančiais pokyčiais Žemėje. Štai kodėl judesio vektorius yra apibrėžtas perspektyvoje. Per tokį ilgą biologinio gyvenimo laikotarpį anksčiau, prieš agresiją, Žmogus neliūdėjo „išėjęs į pensiją“, o išgyveno laipsnišką proto būsenų tobulėjimo procesą, o pats procesas vyko didėjant gyvenimo aktyvumui: padėtis, reikšmė aplinkiniams ir atitinkamas nusipelnęs pripažinimas.

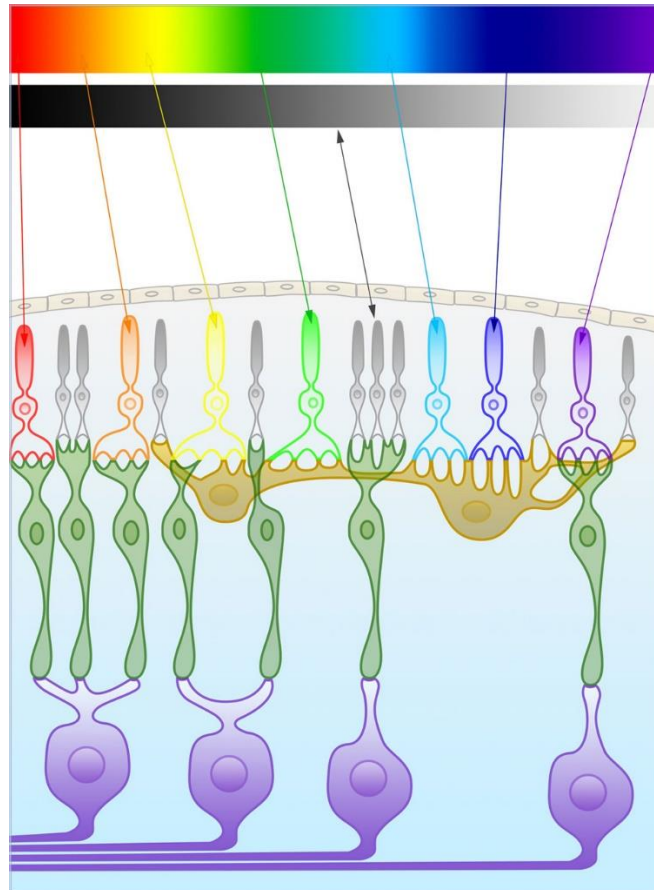
1.6. Vystymas

Žmogus pradeda vystytis tiesiogine prasme nuo pirmos savo gyvenimo dienos. Pirmuosius 4-8 savo gyvenimo metus vaikas yra „informacinė kempinė“ ir sugeria visą informaciją, ateinančią iš išorinio pasaulio.

ĮEINANTI INFORMACIJA KOKYBIŠKAI KEIČIA SMEGENES, o pasiekus kritinį tūrį, išnyksta kokybinis barjeras tarp Esmės eterinio ir astralinio kūnų. Tik nuo šio momento Esmė gauna „maitinimą“ savo astraliniam kūnui ir pradeda aktyviai veikti bei vystytis. Faktas yra tas, kad Esmės astralinis ir mentalinis kūnai po Žmogaus gimimo yra pasyvūs, o pirminės medžiagos, išsiskiriančios fizinio kūno ląstelėse, nepasiekia astralinio kūno dėl to, kad tarp eterinio kūno yra kokybinis barjeras ir astraliniai kūnai. Reaktyvacija, kaip minėta aukščiau, įvyksta po to, kai eterinis žmogaus kūnas išsivysto veikiamas smegenų sugeriamos informacijos.

Žmogus turi jutimo organus, tokius kaip akys, ausys, nosis, burna, o taip pat visame mūsų kūno paviršiuje yra įvairių tipų receptorių – nervų galūnėlių, kurios reaguoja į įvairius išorinius veiksnius. Šie išoriniai veiksniai yra šilumos ir šalčio poveikis, mechaninis ir cheminis poveikis, elektromagnetinių bangų poveikis.

Pažiūrėkime, kokias modifikacijas patiria šie signalai prieš pasiekdami smegenų neuronus. Paimkime viziją kaip pavyzdį. Nuo aplinkinių objektų atsispindinti saulės šviesa patenka į šviesai jautrią akies tinklainę. Ši šviesa (objekto vaizdas) per lęšį patenka į tinklainę, kuri taip pat suteikia fokusuotą objekto vaizdą. Šviesai jautrioje akies tinklainėje yra specialių jautrių ląstelių, vadinamų lazdelėmis ir kūgiais. Strypai reaguoja į mažą šviesos intensyvumą, todėl galite matyti tamsoje ir suteikia nespalvotą objektų vaizdą. Tuo pačiu metu kiekvienas kūgis reaguoja į optinio diapazono spektrą esant dideliame objektų apšvietimui. Kitaip tariant, kūgiai sugeria fotonus, kurių kiekvienas turi skirtingą spalvą - raudoną, oranžinę, geltoną, žalią, mėlyną arba violetinę. Tuo pačiu metu kiekviena iš šių jautrių ląstelių „gauna“ savo mažą objekto vaizdo gabalėlį. Visas vaizdas yra padalintas į milijonus dalių. **Taigi kiekviena jautri ląstelė** atrenka tik vieną tašką iš viso vaizdo.

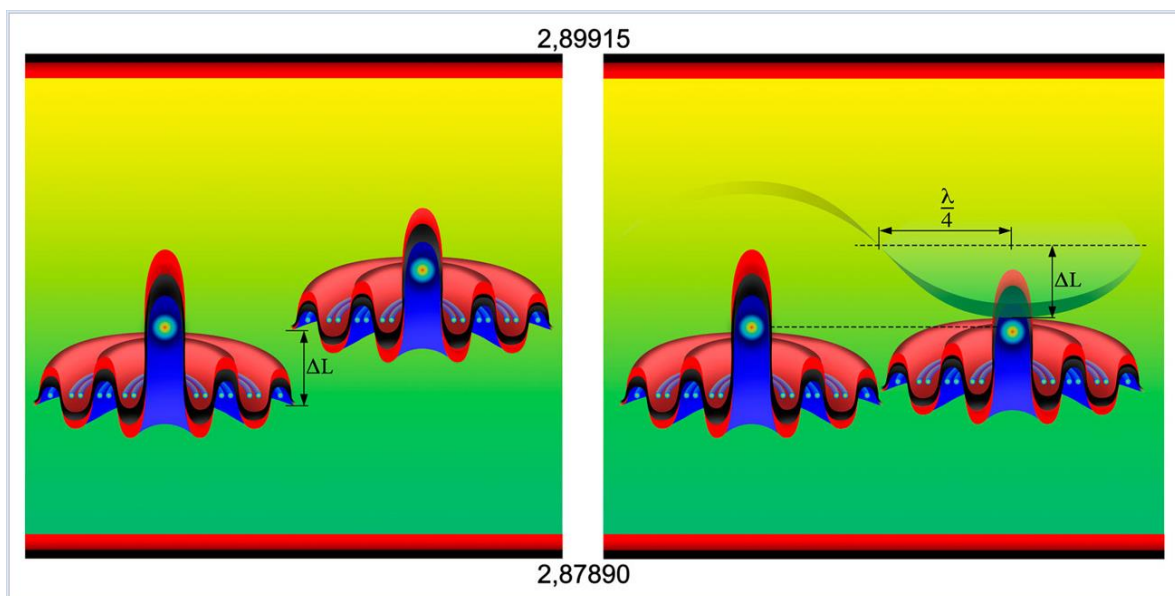
Kiekviena šviesai jautri ląstelė sugeria į ją patekusių šviesos fotonus. Sugerti fotonai keičia tam tikrų atomų ir molekulių savaiminio matmens lygį šiose šviesai jautriose ląstelėse², o tai savo ruožtu sukelia chemines reakcijas, dėl kurių keičiasi *ląstelių jonų koncentracija ir kokybinė sudėtis*. Šiuo atveju kiekviena šviesai jautri ląstelė dalimis sugeria šviesos fotonus. O tai reiškia, kad po kito fotono sugerties tokia ląstelė kurį laiką nereaguoja į kitus fotonus ir šiam laikui esame „akli“. Tiesa, šis aklumas yra labai trumpalaikis ($\Delta t < 0,041666667$ sek..) ir atsiranda tik tada, kai per greitai pasikeičia subjekto vaizdas. Šis reiškinys paprastai vadinamas dvidešimt penktojo kadro efektu. Mūsų smegenys gali reaguoti į vaizdą tik tada, kai jis (vaizdas) keičiasi ne greičiau kaip dvidešimt keturis kadrus per sekundę. Kas dvidešimt penktas kadras (ir daugiau) mūsų smegenys nemato, todėl žmogus negali būti vadinamas reginčiu visa to žodžio prasme, smegenys gali matyti tik dalį mus supančio pasaulio „vaizdo“. Tiesa, to, ką matome, visiškai pakanka, kad galėtume naršyti mus supantį pasaulį. Mūsų vizija šią funkciją atlieka gana patenkinamai. Nepaisant to, visada turime prisiminti, kad tai tik dalis viso mus supančios gamtos vaizdo – mes iš esmės esame pusiau akli, jau nekalbant apie tai, kad akys reaguoja tik į elektromagnetinės spinduliuotės optinį diapazoną. [(4...10) 10⁻⁸ m].

Dabar pabandykime suprasti, kas vyksta šviesai jautriose akies ląstelėse ir kodėl? Kiekvienas fotonas yra banga (λ), judanti per terpę. Tuo pačiu metu banga atneša **į tašką, per kurį ji praeina, mikroskopinę erdvės matmenų perturbaciją**. Būtent šis mikroskopinis erdvės matmenų pokytis bangai pereinant per terpę turi didžiulę reikšmę biocheminiams procesams, vykstantiems šviesai jautrioje akies tinklainėje. Šviesai jautrios ląstelės membrana yra skaidri šviesos fotonams, todėl fotonai prasiskverbia į šviesai jautrios ląstelės vidų. Kiekvienoje ląstelėje yra daugybė molekulių, atomų, jonų, kurių sąveika

užtikrina normalų jos funkcionavimą. Tai vadinamasis metabolinis ląstelės aktyvumas, kuris yra visose be išimties bet kurio gyvo organizmo ląstelėse. Šviesai jautriose ląstelėse, be to, yra molekulių ir atomų, kurie neturi nieko bendro su šių ląstelių gyvybės palaikymu. Jų vaidmuo yra unikalus bet kuriam sudėtingam organizmui. Kuo išskirtinės šios molekulės, atomai ir jonai?! **Esant normaliai** šviesai jautrios ląstelės būsenai, **jos niekaip nesąveikauja viena su kita**. Faktas yra tas, kad jų pačių matmenų lygiai yra tokie skirtingi, kad natūralių matmenų svyravimų ląstelės viduje tiesiog nepakanka, kad vyktų cheminės reakcijos, t.y. naujų atomų junginių susidarymas į molekules arba jau esamų molekulių ir jonų nauji elektroniniai ryšiai. Šviesos fotonai, prasiskverbę pro ląstelių membranas, **papildomai keičia mikroerdvės matmens lygį** bangos fronto praėjimo taške.

Beveik kiekvienas, jei to nepatyrė iš pirmų lūpų, tai bent jau savo televizoriaus ekranoose matė, kaip jūros ar vandenyno bangos vienus laivus iškėlė į keteras, o kitus, kurių ši banga nepasiekė, toliau stovėjo prie jūros, tame pačiame vandens paviršiaus lygyje. Daugelis iš jūsų yra susipažinę su šiuo paveikslu, tiesa? Kai ramu, vandens paviršiaus lygis visame plote yra vienodas. Kita vertus, dėl bangų kai kurios vandens paviršiaus dalys yra aukštesnės už kitas. Nemanau, kad kas nors užginčys šį faktą.

Taigi fotonas, prasiskverbęs į ląstelę per jos membraną, iškelia ant savo bangos viršūnės **tuos atomus ir molekules, kurių matmenys proporcingi šios bangos ilgiui. TAI NEORGANINĖS MOLEKULĖS, ATOMAI IR JONAI**. Be to, kiekvienos spalvos [skirtingas bangos ilgis (λ), dažnis (f)] fotonas turi **savo molekulių ir atomų „rinkinį“**, atitinkantį bangos ilgį. Taigi fotono bangos priekis **keičia matmenų lygį jos praėjimo taške**, o $\lambda/4$ atstumu nuo bangos viršaus ląstelės mikroerdvės matmuo išlieka toks pat, koks buvo prieš bangą. Bangos-fotono atėjimas λ atstumu/2 nuo bangos viršaus, mikroerdvės matmenys atitinkamai sumažėja **šios bangos amplitudės dydžiu**. Kitaip tariant, fotonas, judėdamas šviesai jautrioje ląstelėje, sukuria tam tikrą matmenų skirtumą, kuris leidžia molekulėms, atomams ir jonams, kurių matmenys atitinka bangos ilgį, **sukurti naujus cheminius junginius**. Šiuo atveju **fotonas yra absorbuojamas**. Dėl šio proceso šviesai jautrioje ląstelėje atsiranda **jonų, papildančių įprastą būseną**.

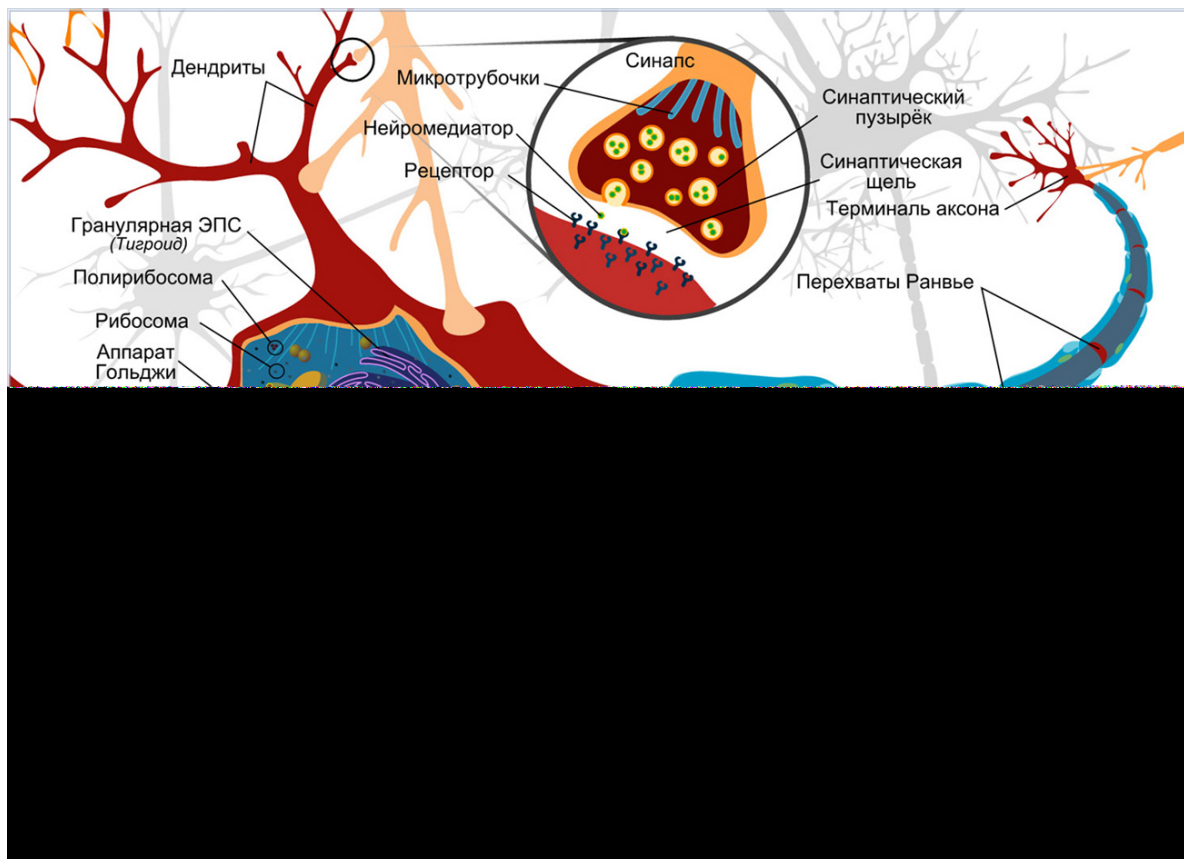

Papildomų jonų skaičius ir kokybinė jų sudėtis priklauso nuo šviesai jautrios ląstelės sugerto šviesos fotono bangos ilgio λ . Po to šios ląstelės matmenų lygis grįžta į pradinę būseną. Tuo pačiu metu „sutrikusios“ būsenos metu ląstelė nesugeria kitų fotonų, todėl šviesai jautri akies tinklainė „nemato“ dvidešimt penktojo kadro...

Taigi **spalvos signalas paverčiamas joniniu kodu**, kuris pradeda savo kelionę į regimosios smegenų sritis. Jonų persiskirstymas (joninis kodas) šviesai jautriose ląstelėse per kontaktines zonas (sinapses) sukelia **priverstinį jonų persiskirstymą** vadinamosiose bipolinėse ląstelėse. Bipolinės ląstelės panašiai perduoda savo kokybinės būsenos pokyčius (sužadinimą) ganglioninėms ląstelėms. O toliau išilgai regos nervo skaidulų šis elektrocheminis sužadinimas perduodamas į smegenų žievės optinių zonų – pakaušio ir laikinosios – neuronus.

Taigi, palei neuronų aksonus, kurių pluoštas sudaro regos nervą, signalas jonų persiskirstymo (joninio kodo) pavidalu pasiekia tikrąjį neurono kūną. Bet koks išorinis poveikis mūsų kūno neuronų nervų galūnėms juose paverčiamas elektrocheminiu signalu. Tik jonai „bėga“ per mūsų nervus tiek į vieną, tiek į kitą pusę. Kyla klausimas, kaip jonų persiskirstymas išilgai neuronų aksonų, veikiant išoriniam signalui, sukuria šio signalo įspaudą mūsų smegenyse, atmintyje? Pabandykime suprasti šį įdomiausią laukinės gamtos reiškinį.

Išorinio signalo įtakoje neurono kūne joninis modelis kinta tiek kiekybiškai, tiek kokybiškai. Jei **nesužadinto neurono** būseną laikysime nuliu, tai jo kokybinis skirtumas nuo sužadinto neurono bus papildomų jonų (joninio kodo) atsiradimas pastarajame. Taigi **išorinis poveikis sukelia jonų perteklių neurone**. Kas nutinka neuronui pažeidžiant ląstelių **jonų pusiausvyrą**?! To supratimas leis mums išsiskverbti į vieną slapčiausių **GYVOSIOS GAMTOS PASLAPČIŲ** – atminties ir Sąmonės mįslę...

Papildomi jonai, atsiradę neurone, sukelia jonų pusiausvyros pažeidimą, dėl kurio tarp neuronų sudarančių molekulių susidaro *nauji cheminiai junginiai*. *Susidaro nauji ryšiai tarp molekulių, kurių nebuvo neurone, arba jungtys tarp molekulių, kurios buvo, sunaikinamos*. Iš pažiūros nereikšmingi pokyčiai – kelių naujų atsiradimas ir kelių senų molekulinų ryšių išnykimas... Kokius „revoliucinius“ pokyčius jie sukelia?! Tačiau būtent šie keli papildomi molekuliniai ryšiai sukuria naują kokybę, kai jie (papildomi molekuliniai ryšiai) atsiranda **DNR molekulėse**. Ir vėlgi, šios savybės priežastis yra kokybiniai molekulių skirtumai, tiksliau, *jų įtakos supančios mikroerdvės matmenų lygiui laipsniu*. Kiekviena molekulė turi *savo matmenų lygį*, kuris atspindi šios molekulės įtakos aplinkiniam mikrokosmui laipsnį. Papildomų atomų pridėjimas prie bet kurios molekulės padidina šios molekulės vidinio matmens lygį.

Tai ypač akivaizdu organinėse molekulėse. **DNR** molekulės turi didžiulę molekulinę masę ir tokią erdvinę struktūrą, kurios kartu sukuria kokybinę būseną, kurioje atsirado kokybinis barjeras tarp fizinio ir eterinio Planetos lygmenų. Tiksliai fiziškai tankios ląstelės kopijos susidaro eteriniame, o paskui astraliniame planetų lygmenyse. Atsiranda vadinamieji eteriniai ir astraliniai ląstelės kūnai. Kai signalas (joninis kodas) pasiekia smegenų neuroną per nervą, pastarajame vyksta elektrocheminių reakcijų serija. Ir būtent šių reakcijų dėka mes turime atmintį ir turime galimybę lavinti savo Sąmonę.

1.7. Atmintis

Kaip „papildomų“ atomų pridėjimas prie **DNR molekulių spiralių generuoja atmintį?! Aktyvi (virš normos) pirminių medžiagų cirkuliacija ląstelėse vyksta tik esant **streso būsenai arba esant smurtinėms emocijų apraiškoms**, kuris yra beveik tas pats. Bet koks sukrėtimas, kurį tas ar kitas Žmogus patyrė savo gyvenime, amžiams „įrėžė“ į jo atmintį smulkiausiomis smulkmenomis, nepaisant to, kiek laiko jis (šokas) buvo pratęstas. Ryškūs neįprasto ir nuostabaus, gražaus ir nepakartojamo, pavojingo ir kraują stingdančio paveikslai išnyra iš atminties rūko visu savo pirminiu grožiu ir gaivumu, tarsi tai būtų įvykę vos prieš akimirką. Kur mūsų smegenys saugo visą šią informaciją ir kaip gali ją atkurti?! Streso ar emocinio susijaudinimo būsenoje metabolinis aktyvumas visose ląstelėse, įskaitant ir smegenų neuronus, kelis kartus viršija aktyvumo lygį normalioje būsenoje. Dėl to ląstelėse esančios molekulės suskaidomos į pirmines medžiagas, kurios jas sudaro. Dėl to srautų iš fizinio į kitus ląstelės lygius galia smarkiai padidėja. Tai veda prie to, kad veikiant išoriniam poveikiui smegenims atitinkamu lygiu, susidaro visavertis eterinių ir astralinių pėdsakų susidarymas. Todėl grįžus kokybinei molekulės atominei kompozicijai **DNR** iki būsenos, buvusios prieš išorinių poveikių atėjimą, išsaugomi eteriniai ir astraliniai įspaudai. Taip atsitinka todėl, kad **sistema „eterinis atspaudas – astralinis atspaudas“** yra stabilus darinys, kurio vientisumas nuolat išlaikomas dėl pirminių medžiagų srautų, atsirandančių dėl vykstančių organinių ir neorganinių molekulių skaidymosi neuronuose procesų. Mikroerdvės deformacija eteriniame lygmenyje, atsirandanti dėl išorinio signalo eterinio atspaudu, ir mikroerdvės deformacija astraliniame lygmenyje užtikrina abipusį stabilumą dėl **nuolatinės pirminių medžiagų cirkuliacijos iš eterinio lygio į astralinį ir atvirkščiai - nuo astralinio iki eterinio**. Šie priešpriešiniai pirminių dalykų srautai užtikrina išorinio signalo „eterinio-astralinio“ atspaudu stabilumą.**

Organinės molekulės, ypač **DNR** ir **RNR**, turi didžiulę molekulinę masę. **Spiralinė DNR** ir **RNR** molekulių erdvinė forma suteikia **galimybę kokybiniam** materijos evoliucijos šuoliui. **DNR** ir **RNR MOLEKULIŲ SPIRALIŲ** vidiniame tūryje **SUSIDARO STOVINĖ MATMENINĖ BANGA**. Šių spiralių skersmuo *daug kartų didesnis už visų atomų ir daugumos organinių ir neorganinių molekulių dydį*. Tik labai didelės organinės molekulės yra proporcingos **DNR** ir **RNR** molekulių spiralių skersmeniui. Todėl didelės organinės molekulės ląstelėse dalinai suskaidomos. Dėl šio skilimo, kuris yra biocheminis procesas, lieka didelių organinių molekulių „fragmentai“. Šie „fragmentai“ yra daug mažesni ir laisvai prasiskverbia į vidinį **DNR** ir **RNR spiralių** tunelį. Visos molekulės, kurios dėl savo judėjimo prasiskverbia į **DNR** ir **RNR** spiralę, patenka į spąstus. **DNR** ir **RNR** molekulių spiralių radialinis matmenų skirtumas priverčia visas molekules, patekusias į šių spiralių vidinį tūrį, judėti išilgai jų ašių. Judant išilgai ašies, visos molekulės patenka į matmenų kritimo poveikį, kurį sukuria **DNR** ir **RNR molekulių vidinio tūrio stovi banga** ¹⁰. Daugumos molekulių, patenkančių į tokius spąstus, *priverstinis matmenų sumažėjimas yra pernelyg didelis*, dėl ko jie tampa nestabilūs ir suyra į juos formuojančias pirmines materijas. Tokiu atveju susidaro molekulės ir atomai, kurie išlieka stabilūs esant tokiems matmenų pokyčiams. Panašūs procesai vyksta radioaktyvaus skilimo metu, kai išsiskiria pirminė medžiaga ir susidaro stabilūs elementai, turintys daug mažesnę atominę masę. Skirtumas tarp šių procesų yra tas, kad *radioaktyvūs atomai skyla patys*, o *kitos molekulės skyla DNR ir RNR molekulių viduje*. Vidinis **DNR** ir **RNR** molekulių tūris gali būti laikomas *savotiška „juodąja skylė“, kurią sukuria gyvoji medžiaga*. Didžioji dalis fiziškai tankios medžiagos, patenkančios į šią „juodąją skylę“, išnyksta ir virsta kitos formos **neturinčia pirmine medžiaga**. Taigi **stovi dimensijos banga**, sukurta **RNR** arba **DNR** molekulės spiralinės struktūros, yra **PAKAKANKAMA SĄLYGA GYVYBEI IR ŠAMONEI** atsirasti.

Kaip keičiasi aktyvių neuronų savaiminio matmens lygis? Atsakymas į šį klausimą „slypi“ tiesiog paviršiuje. Tereikia prisiminti, kad jutimo organų receptoriai išorinės aplinkos signalus paverčia joniniu kodu. Joninis kodas, pasiekęs Smegenų neuronus, sukelia daugybę cheminių reakcijų, dėl kurių tam tikrą laiką keičiasi **DNR** ir **RNR** molekulių molekulinė masė. Molekulės tampa „sunkesnės“, o tai savo ruožtu lemia šių molekulių ir apskritai neuronų įtakos ląstelės mikroerdvei laipsnį. Ir dėl to pasikeičia neurono eterinio kūno kokybinė struktūra, o tam tikromis sąlygomis ir astralinis kūnas. Eterinis ir astralinis neuronų kūnai savo ruožtu tampa „sunkesni“, keičiasi ir jų įtakos **SUPANČIOS MIKROERDVĖS BŪKLEI LAIPSNIS**. O ilgalaikės atminties formavimo atveju eterinio ir astralinio kūnų kokybinės struktūros pokyčiai tampa nuolatiniai arba bent jau ilgalaikiai. Taigi signalas iš išorinės aplinkos kokybiškai pakeičia Smegenų neuronus. Vadinasi, Smegenų neuronų eterinių ir astralinių kūnų kokybinių pokyčių laipsnis priklauso nuo išorinio signalo pobūdžio. Taip supratome į smegenis patenkančios informacijos kokybės svarbą ir jos vaidmenį neuronų eterinio ir astralinio kūnų kokybinių pokyčių procesuose, be kurių susidaro kokybinės kliūtys tarp eterinio ir astralinio, astralinio ir pirmojo mentalinio lygių. Informacijos kokybė lemia kiekvieno žmogaus smegenų vystymosi potencialą.

Bet kaip jį atstatė intervencinis CPS? Buvo atlikta informacijos gavimo smegenyse procedūra (šiuo atveju tai suprantama kaip galutinis visų trijų smegenų energijų būsenų gautos informacijos rinkimo etapas, įskaitant iš pradžių, o ne iš viso smegenų)., tarytum su „koregavimo“ efektu, primenančiu kažkokio sąlyginio „heterodino“ darbo panašumą tarsi iš dalies smegenų funkcijų. Šiuo atveju turime omenyje įgytų galimybių koregavimo proceso

faktą, t.y. **TARSI AKTYVUS VYSTYMASIS** tam tikras smegenų funkcijas įvairiais Žmogaus (žmonių) biologinio gyvenimo tobulumo laikotarpiais, atsižvelgiant į informacijos, gautos iš viso jo energetinės-informacijos perdavimo iš išorės srauto, priėmimą ir dekodavimą. Tuo pačiu metu reikėtų atsižvelgti į svarbų faktą: informacijos gavimo procesas vyko tam tikro „filtravimo“ rėmuose pagal jos nukreipimo laipsnį ir nuolatinį „**programos tinkamumo asmeniui**“ palyginimą - funkcinis tikslas, apibrėžtas kiekvienam asmeniui. Tas pats vyksta ir dabar, bet reikšmingai pakoregavus **smegenų genotipą** . Visas šis procesas buvo ne tik įmanomas, bet ir privalomas būtent naudojant **numanomą skaitmeninę informacijos konstravimo konstrukciją.**, tam reikėjo išmokti (nuo kūdikystės) „priderinti“ savo Smegenų galimybes kiekvienam individui individualiai (kas kam studijavo ir ko siekė kiekvienu gyvenimo etapu, priklausomai nuo Smegenų genotipo) . Ir jei toks „automatinis prisitaikymas“ pasiektų maksimumą pagal savo užprogramuoto funkcinio aprūpinimo lygį, atsižvelgiant į Smegenų genotipo parametrus, tada toks individas turėtų ypatingą (galimą) Sąmonės būseną – savotišką sąmonės būseną - įžvalga, t.y. „neuronų grandinių“ jungtis suformavo tokias sudėtingas grandines – abipusių laikinų jungčių konstrukcijas, kuriose **buvo galima priimti energetinį-informacinį transliavimą** net tiesiogiai iš valdymo kompleksų, serverių ar objektų (galbūt ir per atmosferos smegenis arba epizodus per Auroralinę sferą).

Tačiau labiausiai stebina tai, kad toks individas suformavo kaip tik tokią unikalią ir nepakartojamą (netgi jam pačiam) neuronų sujungimo schemą (tam tikram labai trumpam įvykio laiko ciklui) į tam tikrą konkrečią bendros grandinės konstrukciją, užtikrinančią neiškraipytą priėmimą ir vėlesnį paskirstymą. Jo gautą informaciją (bet jau holografinio objekto energetinių impulsų grotelių formų katedroje), kurioje tik jis pats ir tik tokia struktūriškai išdėstytos informacijos grupė galėjo gauti ir prisitaikyti per dekodavimą pasitelkiant įvairias savo funkcijas. Smegenys. Būtent jos (vėlgi tokioje ypatingoje laikinoje konstruktyvioje neuronų susijungimo būsenoje) suformavo specifines savo sąmonės būsenas, kurias mes suvokiame kaip tam tikrą sąmoningą informaciją apie kokį nors fragmentą, apibūdinantį supančios tikrovės būseną tam tikroje sąmonės dalyje (sfera, kryptis, pramonė).žinios ir kt.). Tai buvo būtina **spręsti konkrečias problemas ebrų vykdomų Programų rėmuose.**

Leiskite jums priminti, kad skaitmeninę informaciją įvedė intervencinė valdymo sistema dėl energijos tinklų kubinės konstrukcijos priskyrimo visoms jų nustatytoms pagrindinėms energijų oktavoms! Perduoti bet kokią valdymo informaciją, kad būtų užbaigtas visas jų organizuojamas netikros Žemės energijų egzistavimo procesas, keičiant būsenas pagal energijos krūvių tankį ir keičiant jungčių mazgų būsenas energijos tinkluose arba formuojant bet kokius valdymo impulsus, kitokiu būdu, t. y. nebent pasitelkus struktūras, skirtas informacijai kurti skaitmeniniu pagrindu, jiems tai buvo neįmanoma. Tai taip pat taikoma žmonių smegenų priėmimo ir perdavimo procesams. **Leiskite paaiškinti – yra Smegenų „subgenotipas“ – 421-asis, o paskui po kablelio – mantisa. Šitų subgenotipo formų yra beveik 11,5 tūkst.** Jie gali būti vadinami **SPECIALIZACIJA PAGAL JŲ SMEGENŲ DIZAINO YPATYBĖS.** Jie yra atskiri ir nėra vienodi. Tai yra atskiri "laboratoriniai darbai" apie Smegenų vystymąsi iš Ebrų sistemos pusės. **Tai tik vienas priežastinis veiksnys tokiam dideliame skaičiui specializacijų, kurios yra visiškai skirtingos ir nepanašios.** Atskiri kiborgai, atskiri tipai, atskiros konstrukcijos tik iš vienos strateginės programos. Tačiau yra ir antrasis – „**kūno energijos biogenezę**“. Pagal ją **kiekvienas subgenotipas turėjo savo procesus vystant energetinę biogenezę.** Reikia šiaurės elnių ganytojų

– darome, reikia vyndarių – darome, bet kažkodėl ne vienas bankininkas netapo elnių ganytoju. O dabar reikia „aptarnauti“ visas šio subgenotipo specialybes. Ir tai tik **421 genotipo** atžvilgiu . Daug sunkiau **422 ir 423** . O **44-ajame Smegenys „sureguliuotos“ dar tiksliau** . O čia Kontrolės sistema neveikia su bendru partijos šūkiu, BET dirba konkrečiame sąrašė. Pirmiausia dirbame su jais, tada šiais, o tada tais. Procese viskas yra labai konkrečiu ir griežta. Čia biologinio išgyvenimo apribojimas bus dėl jų nesugebėjimo prisitaikyti prie besikeičiančių sąlygų. Dabar viskas, ką jie supranta, yra konkrečiu ir tikslinga. Kad būtų aiškiau, pateiksiu pavyzdį. Čia Lenino **GOELRO** planas kūnui buvo pastatytas ant **dodekaedrinės konstrukcijos oktavomis 53.25** . Visa tai teikė Saulė, valdoma iš Žemės. **53 oktavos** energija buvo paimta iš Žemės , **apdorota kompleksais ant Saulės ir parnešta atgal**.

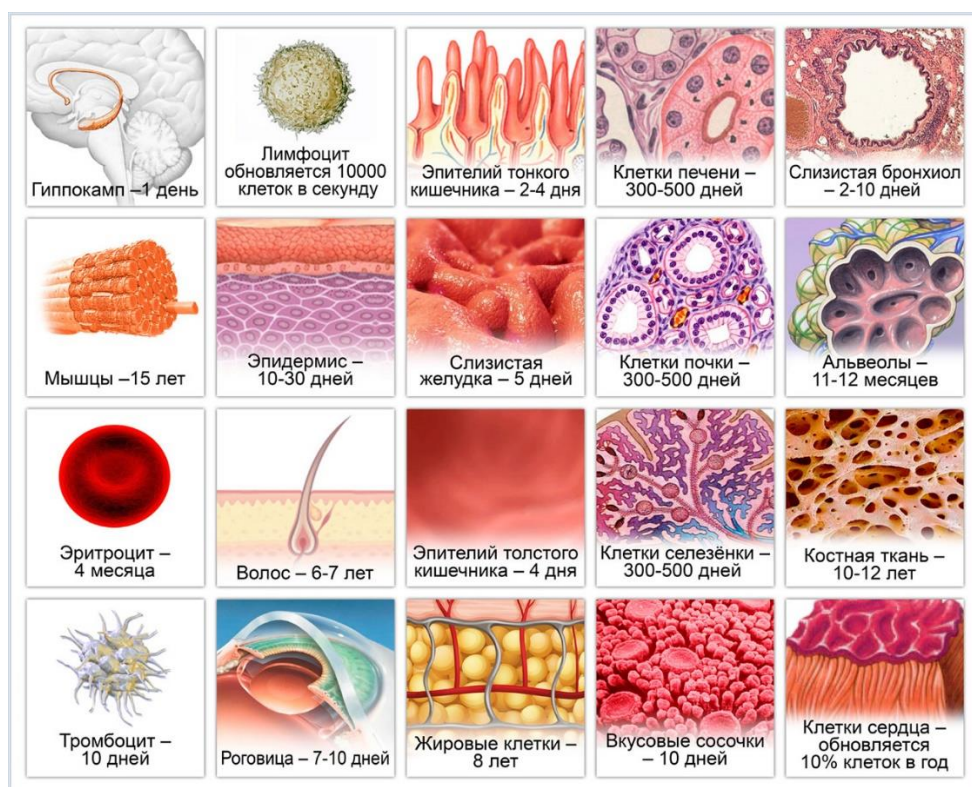
Tačiau šioje 53-ioje oktavoje yra tiek daug subtilybių, kad šie saulės generatoriai tarnavo visiems ir visais detaliais momentais. Ir jie tarnavo šiaurės elnių ganytojams, vyndariams ir bankininkams, o Afrikoje **davė ir aprūpino visus** . Ir visi iš to, kas tiesiogiai nedalyvavo GOELRO plane , **bėgo** , šaukė, džiaugėsi, kovojo, vogė pinigus, o kas dalyvavo, šį planą „įgyvendino“. Viskas buvo gerai iki „perestroikos“ pradžios. O dabar kai kuriems – nevertiems biologinio išgyvenimo – potencialo tankis jau pradėjo mažėti tam tikru **dažniu 53-ioje oktavoje** ir, kaip reostatas kino salėje, užgęsta šviesos. Tamsa. Tai ne siaubo istorija – tai realybė, kuri viršys visus įmanomus ir neišsivaizduojamus lūkesčius. Čia „SvetL“ **programos** yra tik pagalbinės priemonės, **kad šviesa „neužgestų“ staigiai** . Tai, kaip suprantate, taikoma tam tikrai žmonių kategorijai. Bet tai yra daugiau nei pakankamai jų pritaikymui, jei, žinoma, smegenys vis dar sugeba kažkaip suprasti, kas vyksta. Mano nuomone, Žmogaus neadekvatus suvokimas apie savo gyvenimą (kas vyksta) lemia pačios jo egzistencijos tikrovės suvokimo neadekvatumą. Nei daugiau, nei mažiau.

Pasikeitus Sisteminei galiai, **BAIGIAMAS BAZINIŲ ENERGIJŲ OKTAVŲ KUBINĖS STRUKTŪROS NAIKINIMO** procesas, o „artimiausiam“ tikrasis dodekaedrinis-ikosaedrinis pagrindas konstruoti energijų struktūras, bus sukurti visos tikrosios bazinių energijų oktavų ribos energetiniai tinklai. Apie kokį skaitmeninį pagrindą, kuris yra viso energijos egzistavimo valdymo proceso esmė, galime kalbėti? Tai susiję su kintančiomis būsenomis, susijusiomis su gebėjimu priimti ir taikyti informaciją, ir žmonių smegenų funkcinių galimybių pokyčiais.

1.8. Pakeitimas

Kiekvienas neuronas, kaip atskira smegenų ląstelė, per plazmos srautą yra prisotinamas organinėmis ir neorganinėmis molekulėmis, kurioms suskaidžius išsiskiria pirminės medžiagos. Pirminės medžiagos, išsiskiriančios šio skilimo metu, **KURIA VERTIKALŲ SRAUTĄ** , kuris užtikrina kiekvieno neurono antrojo ir trečiojo materialių kūnų prisotinimą atskirai. Tuo pačiu metu dauguma pirminių medžiagų, išsiskiriančių skilimo metu, išsisklaido supančioje erdvėje.

Kūno ląstelės periodiškai atnaujinamos, senos ląstelės pakeičiamos naujomis. Be to, skirtingi kūno audiniai turi nevienodus pakeitimo ciklus. Išplitimas gana reikšmingas: nuo šimto dienų „gyvenimo“ eritrocitų – vieno iš vienintelio skysto organizmo audinio – kraujo – komponentų, iki dešimtmečio kaulinio audinio „gyvenimo“.

Kitaip tariant, vidutiniškai *kas penkiolika metų atnaujinamos visos kūno ląstelės*. Senos, išsekusios ląstelės absorbuojamos ir pakeičiamos naujomis. Taigi mūsų organizmo ląstelių „amžius“ neviršija penkiolikos metų, o dauguma ląstelių yra dar „jaunesnės“: dešimt, penkerių metų arba, kaip ir raudonųjų kraujo kūnelių atveju, tik šimtas dienų!

Pasirodo juokingas vaizdas - sulaukus penkiolikos, trisdešimties, keturiasdešimt penkerių, šešiasdešimties, septyniasdešimt penkerių ir devyniasdešimties metų **LAŠTELĖS VISIŠKAI ATNAUJINAMOS**, todėl žmogaus kūno ląstelių „amžius“ **NEVIRŠIJA PENKIOLIKOS METŲ**, *nepaisant to, kiek metų praėjo nuo gimimo*. Be to, pakeičiant susidaro visiškai naujos ląstelės. Tačiau, kaip bebūtų keista, penkiolikmetis jaunuolis ir devyniasdešimties metų vyresnis neatrodo vienodo amžiaus. Taigi individo, šiuo atveju žmogaus, biologinis amžius skiriasi nuo jo kūno ląstelių biologinio amžiaus! Paradoksalu, bet tai yra gamtos faktas, kurio negalima ignoruoti. Šiuolaikinis ortodoksinis mokslas to nepaaiškina ir negali duoti, remdamasis „gabaline“ tikrovės teorija, kuria remiasi šiuolaikiniai mokslininkai. Bet į šį klausimą jau galite atsakyti patys.

Taigi, kas nutinka antruoju (eteriniu), trečiuoju (astraliniu) ir ketvirtuoju (psichiniu) materialiu gyvos ląstelės kūnu, kokie pokyčiai vyksta šiuose lygmenyse, dėl kurių fizinė ląstelė po kito pakeitimo ciklo skiriasi nuo ląstelės tai buvo prieš atnaujinimą?! Norint susidoroti su šiuo gamtos reiškiniu, būtina suprasti visus mechanizmus ir procesus, kurie vyko organizme nuo jo susiformavimo. Prisiminkite, kad pastojimo metu esmė (smegenys) patenka į apvaisintą kiaušialąstę, **KURI PRADEDA KURTI NAUJĄ FIZINĮ KŪNĄ**.. Esmė yra naujojo kūno architektas ir sukuria jį visiškoje kokybinėje harmonijoje su savimi. Tai užtikrina kokybiškų Esmės (Smegenų) struktūrų projektavimas į besidalijančias embriono ląsteles, dėl kurių vystosi

zigotinės ląstelės (embriono ląstelės) antrosios (eterinės), trečiosios (astralinės) ir panašios. ketvirtieji (mentaliniai) materialūs Esmės kūnai. Antrąjį materialųjį (eterinį) Esmės kūną formuoja šios Esmės ankstesnio įsikūnijimo fizinio kūno ląstelių antrieji materialūs (eteriniai) kūnai. Ir, atitinkamai, trečiasis materialus (astralinis) Esmės kūnas - trečiųjų materialų (astralinių) kūnų, ketvirtasis materialus (mentalinis) - praėjusio įsikūnijimo fizinio kūno ląstelių ketvirtasis materialus (mentalinis) kūnas. Iki ankstesnio įsikūnijimo fizinio kūno mirties valandos, antrasis, **VISIŠKAI ATSPINDI EVOLIUCINĮ IŠSIVYSTYMO LYGIŲ**, kurį šis Asmuo pasiekė iki savo mirties. Todėl, statydama naują fizinį kūną, jau naujame įsikūnijime, Esmė jį sukuria visiškoje harmonijoje su savo evoliuciniu išsivystymo lygiu.

Taigi iš to, kad Žmogaus kūno ląstelių biologinis amžius neviršija penkiolikos metų, o su viso organizmo biologiniu amžiumi labai smarkiai keičiasi jo išvaizda ir būklė, funkcijos ir veikimas, daroma paprasta išvada. - **fizinė ląstelė**, kaip kūno pagrindas, yra **LABAI SVARBI DALIS SISTEMOS, KURIOJE YRA GYVOJI LAŠTELĖ**.

Jei fizinė ląstelė yra gyvos ląstelės dalis, išvados leidžia manyti, kad yra ir kitų ląstelės dalių, kurios kartu su fiziškai tankiąja sudaro gamtos stebuklą – gyvą ląstelę. Taigi logiškos išvados, bandant suvokti gyvame organizme vykstančius procesus, pastūmėja, pažodžiui „veda už rankos“ į supratimą apie kitų (išskyrus fizinį) lygmenų ar lygmens gyvoje ląstelėje egzistavimo neišvengiamumą. Pati gamta duoda užuominą, kryptį, kuria reikia ieškoti šios kitos gamtos paslapties sprendimo. Fiziškai tanki ląstelė yra tik „ledkalnio viršūnė“, kurią jutimo organai gali matyti, jausti ir pan. dėl to, kad jie (jutimo organai) yra skirti užtikrinti optimalų organizmo egzistavimą ir ją supančią tikrovą. Štai kodėl jutimo organai nesugeba suvokti gyvos ląstelės „povandeninės ledkalnio dalies“ – antrosios medžiagos (eterinio), trečiosios medžiagos (astralinio) ir kai kuriais atvejais ketvirtojo materialaus (psichinio) kūno ląstelės ir viso organizmo. Tačiau ribotas jutimų pajėgumas nereiškia, kad šių lygių nėra. Reikia plėsti supančios gamtos suvokimo galimybes per jutimo organų evoliucinį vystymąsi arba, blogiausiu atveju, kuriant naujus prietaisus... Taigi, norint suprasti organizmo senėjimo procesą, būtina susidoroti su „povandenine“ gyvos ląstelės dalimi. Tiesą sakant, ribotas jutimų pajėgumas nereiškia, kad šių lygių nėra. Reikia plėsti supančios gamtos suvokimo galimybes per jutimo organų evoliucinį vystymąsi arba, blogiausiu atveju, kuriant naujus prietaisus... Taigi, norint suprasti organizmo senėjimo procesą, būtina susidoroti su „povandenine“ gyvos ląstelės dalimi. Būtent šito **NEBUVO DUOTA „SUPRASTI“ EBRAMS**. Tačiau kartu, žinoma, nereikėtų pamiršti ir takto, kaip vieno iš noosferos pamatų, kurio pavyzdžiu įvertinsime **SvetL programų** veiklos gilumą ir kai kurias jų galimybes.

1.9. Matas ir atskaitos taškas

Gyvybės palaikymo sistemos veikimo pagrindas yra ne tik magnetinių impulsų potencialų, elektrinių ir gravitacinių dažnių konvertavimo būdas, bet ir jų panaudojimo kontrolė. *Iplaukų dalijimo, potencialų transformacijos informacinio lauko sistemoje kontrolės tikslais yra taktas*. Tai griežtai reguliuojamas langas, lygus lygiai 15 minučių. Be to, kiekviena priemonė yra padalinta į 12 sekundžių intervalus. Viename mate yra 75 vietos.

Žemė turi magnetines, elektrines ir gravitacines ašis. Magnetinės ašies ir Šiaurės ašigalio atžvilgiu yra magnetinė plokštuma. Magnetinės plokštumos atžvilgiu nustatomas Žemės **O laikas**. Magnetinio lauko struktūros pasikeitimas Žemės gyvavimo eigoje lemia **MAGNETINĖS PLOKŠTUMOS ERDVINĖS PADĖTIES PASIKEITIMĄ**.

Priešingai nei elektrinės ašies precesija (**Verchojanskas-Pietų ašigalis**), kai ašį lemia nefizinė joninių struktūrų fiksacija, magnetinė ašis, naudojama kaip laiko etalonas, joninėse struktūrose taip pat turi plaukiojantį kontūrą - tai reiškia, kad bet kuri joninė struktūra, kuri įgyja neinerčinę masę, turi turėti tokį patį laiką, kurį laiko gyvybės palaikymo sistema. Kalbant apie konkretų „SvetL“ **komplekso vartotoją**, testavimas atliekamas atsižvelgiant į vartotojo smegenų ir komplekso sąveiką.

Svarstant magnetinės ašies vietą, buvo nustatyta: **Anglija ir Australija** yra plaukiojantys žemynai, tai yra, jie turi slankų sukibimo pagrindą su šerdimi (plokštelėmis), todėl jų sklendus judėjimas nelemia joninių struktūrų pokyčių. Įprastas poslinkis yra *centimetrai per šimtus metų*.

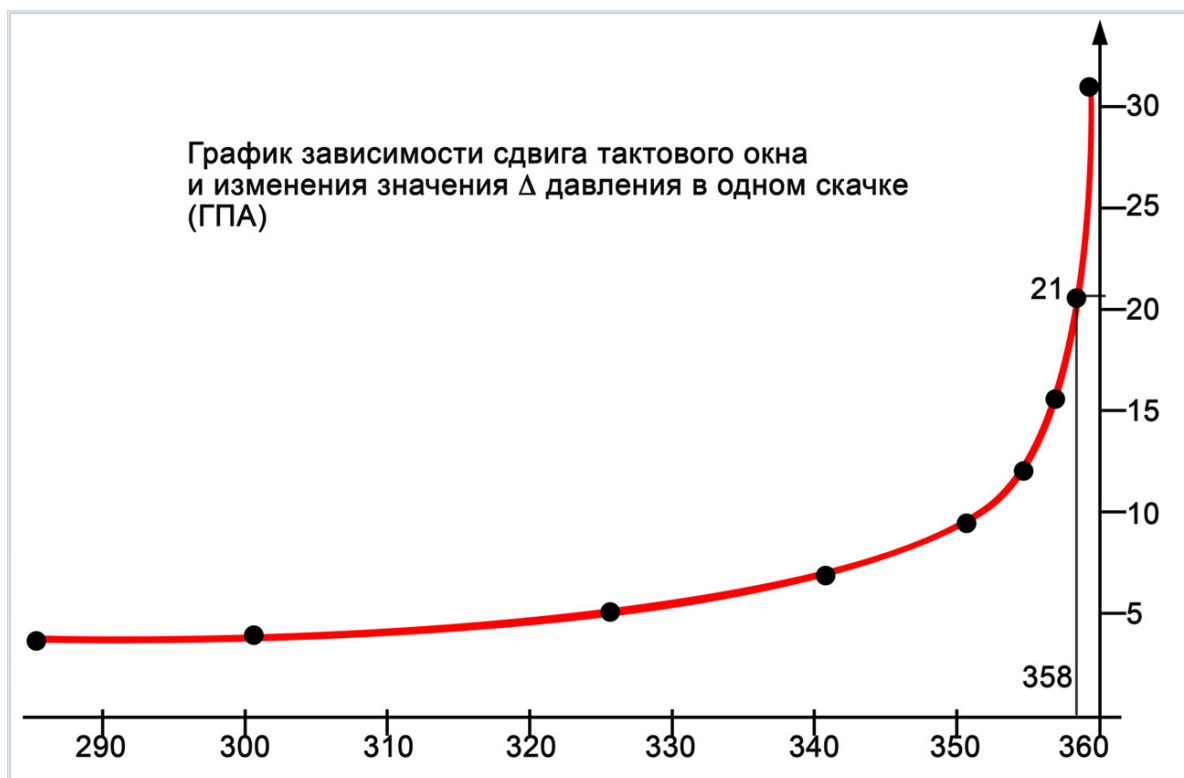
Žemėje atsiradusios pašalinės struktūros (kurios netelpa į dabartinę Gyvybės palaikymo sistemą) lėmė ne tik protonų struktūrų susidarymą, bet ir laikrodžio lango pasikeitimą (poslinkį). Matavimai atlikti **nuo 1995 iki 1998 m**, parodė reikšmingą laikrodžio lango poslinkį, palyginti su **O laiku**.

Įvairiuose Life Support Systems veikimo režimuose laikrodžio lango poslinkis yra **nuo 5'38" iki 5'58"**. Daug ar mažai aiškiai matyti paprastame pavyzdyje. Apsvarstykite intrakranijinio slėgio pokyčius žmonėms (**49,5** genotipas).

Išorinio (atmosferos) slėgio šuolis įvyksta tik **O (nulis)** laikrodžio lango laiku, tai yra tik kiekvieno laikrodžio ciklo pradžioje (**kas 15 minučių**). Slėgis gali nepasikeisti, bet jei pasikeis, tai tik šiuo metu. Paprastai slėgio šuolis yra **1 hPa** pokytis (retai 2 ar daugiau). Bet tai reiškia, kad turi keistis ir intrakranijinis spaudimas. Yra sąvoka "smegenų kraujagyslių elastingumas". Jei atmosferoje šuolio Δ reikšmė viršija elastingumo Δ reikšmę, o ši reikšmė lygi skirtumui tarp viršutinės ir apatinės ribos, tai Smegenų kraujagyslės plyšta. Ir pastebiu, kad tai darosi vis dažniau, nepriklausomai nuo žmonių amžiaus. **Programos "SvetL"** neleidžia pasikeisti pradiniam slėgiui, ir tai yra „kraujagyslių elastingumo“ garantija. Tačiau tiksliai atitinkant **0** laiką ir laikrodžio lango pradžią, santykis Δ yra **1:1**. Reikia turėti omenyje, kad Smegenų struktūros turi aukštesnių oktavų slėgį, o laikrodžio lango pasikeitimas sukelia skirtingą slėgio pasiskirstymą Smegenų struktūrose.

Šuolis, kaip ir **Karno ciklas** ¹² termodinamikoje, turi 2 fazes. Jei pirmasis šuolio frontas turi $\Delta=21$ hPa, tai po 12 sekundžių antrasis frontas pašalina šią reikšmę 9 hPa. Kalbant apie laiką, abiejų frontų reakcijos laikas yra 10^{-4} sekundės, tai yra, pokyčiai vyksta greičiau nei smegenų joninių struktūrų reakcijos laikas, o tai, esant nedidelei elastingumo ribai, plyšta smegenų kraujagyslės. **SvetL programos yra** sukurtos taip, kad jos nedarytų įtakos reakcijos laikui, tai gali sukelti pražūtingesnių pasekmių, susijusių su smegenimis. **Programos** užtikrina būtent kraujagyslių elastingumą, o tai iš esmės svarbu, pavyzdžiui, siekiant išvengti insulto ar kitų ligų, susijusių su smegenų kraujagyslių susiaurėjimu ar jų elastingumo praradimu. Nesvarbu, koku gyvybės palaikymo sistemos režimu įvyko šuolis ir koku paros metu.

Reikia atsižvelgti į tai, kad jei $\Delta_{atm} > 1$ hPa, tai $\Delta = \Delta_{atm} (\ln \Delta P + 0,31)$.

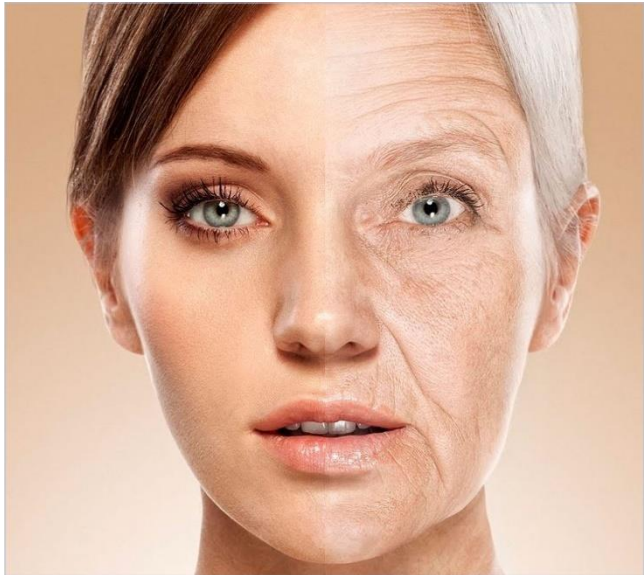

Jei laikrodžio lango laiko skirtumas yra didesnis nei **358 sekundės**, pereinama **prie GALUTINIO POTENCIALO KRŪVIO SUSPAUDIMO**, o tai sukelia smegenų kraujagyslių plyšimą esant bet kokiam slėgio kritimui. Bandytas pakeisti Δ santykį sukels iki 16 balų žemės drebėjimą Anglijoje arba Australijoje (priklausomai nuo poslinkio ženklų). Štai kodėl **SvetL Programos** negali ir neturi „kištis“ į tokius procesus. Beje, banga nuo tokio žemės drebėjimo gali siekti 350 metrų, nepriklausomai nuo ženklų. **Žinoma, po šito apie joki apsilankymą pirtyje negali būti nė kalbos**.

Dabar panagrinėkime atskirai Žemės gyvybės palaikymo sistemos veikimą laikrodžio lango režimu. Kaip žinote, laiko režimą nustato supersistema, kur nurodomas dienos laiko suskirstymas: **24-60-60**. Palyginti su šiuo dienos laiku, buvo atliktas Gyvybės palaikymo sistemos ciklo suskaidymas. Iš viso į intervalą telpa **240 laikrodžių langų**, kurių kiekviena **NAUDOJA ATITINKAMA GYVYBĖSPALAIKYMŲ** sistemos **PROGRAMA**. Laikrodžio lange apibrėžiami saugojimo ir absorbcijos režimai, laiko judėjimas pirmyn ir atgal, laiko sustabdymas ir krūvio ekvivalento dauginimo ir adityvaus atkūrimo

režimai. Kiekviena gyvybės palaikymo programa skirta naudoti **laikrodžio intervalą 15 minučių** absoliučia skale. Tai reiškia, kad šis laikas nenaudojamas arba yra priešingas poveikis – ciklo programai vykdyti neužtenka laiko, o tai gali būti neatsižvelgta – ir tai aišku. Kiekvienas ciklas turi atitinkamos programos įvestą ženklą. Ši savybė turi atitikti dabartinės priemonės semantinę paskirtį. Funkcijų superpozicija atveria naudojimo langą.

Atkreipkite dėmesį, kad paties laikrodžio lango laikas yra fiksuotas ir pastovus, tačiau laikrodžio lange **laikas gali eiti ir pirmyn, ir atgal**. Pagalvokite apie šį teiginį, kuris patvirtina N. **Levašovo išvadas apie** laiko tėkmę ir judėjimo galimybę šiame procese. Du gretimi laikrodžio langai gali duoti programai **O laiką** (magnetinio impulso pirmyn ir atgal krypčių superpozicija). Su tokia superpozicija prie gretimų langų ribos galime gauti slėgio šuolį, lygų 2 hPa, o ne 1, o vietoj dviejų programų vykdymo gauname netikėtą slėgio šuolį, kurio nenumatė nė viena programa. **Jei magnetinis impulsas lenkia programos nustatytą laikrodžio dažnį, laikas juda pirmyn, jei atvirkščiai, tada atgal**. Idealiai vykdomoje programoje laikrodžio intervalo laikas sutampa su programos nurodytu laiku.

Vykstant šiam procesui ir dalyvaujant **jame "SvetL" Programoms**, yra atsakymas į daugelį nerimą keliantį klausimą – klausimą apie galimybę „atjauninti“ Vartotojo kūną. Bet geriau, kai šis klausimas visų pirma susijęs su smegenimis, o tik tada su atjaunėjimu. Tačiau tai yra mano nuomonė.

Kai kuriais atvejais naudojami daugybės ir adityviniai programos vykdymo režimai. Tarkime, kad dėl išorinio poveikio, pavyzdžiui, iš gravitacinio atskaitos taško ar protonų darinių, atsiradusių dėl gyvybės palaikymo sistemos įrengimo klaidų, būtina koreguoti Žemės albedą. Tada įvedamos papildomos programos, kurios atjungia pagrindines programas ir sustiprina efektą multiplikaciniėje arba adityvinėje versijoje. Šios programos turi savo laiko atskaitos sistemą ir yra skirtos tik tam, kad būtų **PAKOREGUOTAS LAIKO STANDARTAS** ir neviršytų Žemės albedo esamu vykdymo režimu. Šiuo atveju matas yra padalintas per pusę ir turi **du kartus po 7'30"**.

Kai tik toks atskyrimas tampa pastebimas, bet koks įprastas programų vykdymas tampa neįmanomas, ypač vadinamajame „negyvame lange“. Tai neskaidomas langas, bet dabartinio matavimo laikas pradeda keistis. Laikui bėgant tokį poslinkį galima pastebėti, pavyzdžiui, per 5 mėnesius. Pats laikrodžio lango laikas pradeda keistis ir jokia reali programa negali būti visiškai įvykdyta. Programos nevykdymas suaktyvina protonų darinius ir blokuoja normalų gyvybės palaikymo sistemos veikimą. Visa tai tiesiogiai veikia žmones. Atkreipiu dėmesį, kad naujo laikrodžio lange laikas nustatomas du kartus, o gretimuose - keturis kartus. Tai jau reiškia keturis kartus pokytį potencialo struktūroje ir dėl to keturis kartus šoktelėjusį tankį (slėgį), nepateikia nė viena iš nuosekliai vykdomų programų. Prarandama ciklo pradžios ir

pabaigos kaukės (ženklų) prasmė, nes siekiama tik vieno tikslo – sumažinti Žemės albedą iki standartinių reikšmių. Ar įmanoma įsikišti į darbą dvigubu ciklu ir kaip užmegzti ryšius su potencialiomis kompensavimo programomis, jų superpozicijomis ir galiausiai grįžti prie numatytų įgyvendinti programų? Aptarkime.

1. Atskaitos laiko taškas Žemėje

Kaip jau minėta, laiko plokštuma (magnetinė plokštuma) yra pagrįsta Anglija ir Australija. Pluso ir minuso laikas priklauso nuo laikrodžio lango magnetinio impulso. Tiek Anglija, tiek Australija „švelniai“ ropoja Žemėje pagal nuolatinį Žemės magnetinio lauko kitimą. Tačiau per pastaruosius 3 metus atsirado neatitikimų tarp jų judėjimo greičio ir krypties. Jei įmanoma Anglijos masės centrą Šiaurės ašigalio link pakoreguoti $2^{\circ} 36'11''$ arba priešinga kryptimi Australijos centrą $2^{\circ} 56'33''$, tai **ateinančius 25 metus galima** kompensuoti gravitacinio etalono poveikį. Bet tai jau kita **istorija**, kaip sakydavo N. Levašovas. **Programos "SvetL"** čia jie padės tik tuo, kad galbūt Vartotojo smegenys (esu tikras, tie, kurie bus pakviesti į **vonią**) supras, kaip tai padaryti nurodytu laiku.

2. Protonų struktūros

Tiksliai patikrinta protonų struktūrų vieta, jų tankio ir krūvio talpos žinojimas leidžia imtis priemonių joms neutralizuoti, kas leis ne tik tęsti numatytų programų įgyvendinimą, bet ir laimėti laiko gyvybės palaikymo koregavimui. Sistema. Protonų struktūrų skaičius neturi reikšmės. Tiesą sakant, tai vyksta šiandienos naujosios gyvybės palaikymo sistemos darbuose. Aš ne tik aprašiau visus šiuos sudėtingus procesus. Viskas, kas nutinka žmonių gyvybės palaikymui, yra tiesiogiai susiję su šia priklausomybe. Viskas, kas susiję su **SvetL programų** taikymu aprašytų pasaulinių procesų fone, žinoma, gali būti vertinama kaip nereikšminga. Bet esu tikras, kad tie, kurie „pateko“ į šias eilutes, padarys kiek kitokias išvadas, apie taktiškumą – taip pat.

1.10. Gyva ląstelė

Smegenų ląstelė yra *elektromagnetinis-gravitacinis generatorius*, o smegenys, apskritai, autonomiškai palaiko viso žmogaus kūno albedo (energijų pusiausvyrą), sudarydamos optimalias sąlygas kiekvienai gyvai kūno ląstelei egzistuoti. Šios sąlygos užtikrina viso organizmo kaip vientisos sistemos darbą. Kiekviename smegenų ląstelėje yra *informacija apie Žmogaus vystymąsi, jo struktūrą ir nulemia kūno ląstelių gyvavimo trukmę*.

Štai ir atsakymas į klausimą – kodėl ebrams nepavyko atkurti tokio Žmogaus, tiksliau, jo marškinių, kurių gyvenimas būtų daug ilgesnis nei šiandien. **JIE NEGALĖJO IKI GALO ŽINOTI LAŠTELĖS FIZIKOS.**

Atsižvelgiant į ypatingą Smegenų vaidmenį formuojant asmenybę, būtina turėti informacijos ne tik apie Smegenų (kaip visumos), bet ir apie visų žmogaus kūno organų albedą. Šią galimybę sukūrė ir į ją atsižvelgė Levašovas kurdamas generatorių. Priešingu atveju būtų neįmanoma naudotis **SvetL programomis**, kurios prisideda prie asmens vystymosi. Normalus smegenų funkcionavimas vyksta esant šiems išoriniams

parametrams: *atmosferos slėgis – 760 mm Hg. art., drėgmė - 45%, temperatūra - 23,5 ° C ir dujų kiekis atmosferoje atitinka Gyvybės palaikymo sistemos normą .*

Jau žinome, kad Žmogus gyvena aplinkoje, vadinamoje atmosfera. Pagal apibrėžimą ši terpė susideda iš dujų mišinio, komponentų dalinių slėgių suma yra bendras slėgis, temperatūrų suma yra bendra aplinkos temperatūra, o drėgmės suma yra bendra drėgmė. Iki šiol nei Hidrometeorologijos centras, nei mokslas nieko kito nesugalvojo. Štai keli pavyzdžiai iš A. Hatybovo monografijų, kurios vienaip ar kitaip turėjo įtakos bendroms sąvokoms kuriant **SvetL programą** . Šie pavyzdžiai yra sąlyginiai.

Slėgio lentelė (mmHg)

Nr.	Atmosferos dujos	Slėgis 1	Slėgis 2	Slėgis 3
vienas	Azotas 1	240	120	360
2	Azotas 2	240	180	200
3	Azotas 3	240	408	180
keturi	Degūnis	aštuoniolika	24	12
5	Ksenonas	12	12	2
6	Argonas	keturi	aštuoni	2
7	Vandenilis	6	aštuoni	keturi
Iš viso:		760	760	760

Kiekis visur vienodas – 760 mm Hg. art., ir ši skaičių girdite kiekvieną dieną, *tačiau 1 slėgis yra norma, esant 2 slėgiui susergate aktyvia pneumonija, o 3 - reaktyvioji pneumonija .*

Sergant plaučių uždegimu, pakyla kūno temperatūra, o jei ledas naudojamas esant aktyviam uždegimui, nuo reaktyvaus uždegimo padeda mėnesiena ir trynimai meškos taukais. Bet tai yra blogiausiu atveju. Medicina tiesiog išjungia imuninę sistemą antibiotikais.

Kiekvienas organizmas turi savo reguliavimo ribas, kai keičiasi išorinių dujų dalinis slėgis. Jei tam tikroje srityje azotas 1 pasikeičia ± 60 vienetų, o kepenys yra ± 40 vienetų, tada vaistai tik išlygina skausmingą kepenų ląstelių transformacijos procesą, tuo pačiu sumažindami kitų organų - plaučių slenksčius - širdis, žarnynas ir kt.

Temperatūros lentelė (° C)

Nº	Atmosferos dujos	1	2	3
1	Azotas 1	+ 20	- 20	+ 45
2	Azotas 2	+ 25	+ 45	- 20
Iš viso:		+ 22	+ 22	+ 22

1 temperatūra yra normali ir jaučiatės puikiai. Esant 2 temperatūrai nežinai kur eiti nuo karščio, o esant 3 – nuo šalčio, nors termometras rodo **+22 ° C**. Keičiantis temperatūrai, kinta atitinkamų dujų aktyvumas ir atitinkamai šių dujų aplinkoje gyvenančių ląstelių aktyvumas. Staigus temperatūros pokytis lemia tai, kad ląstelės struktūra

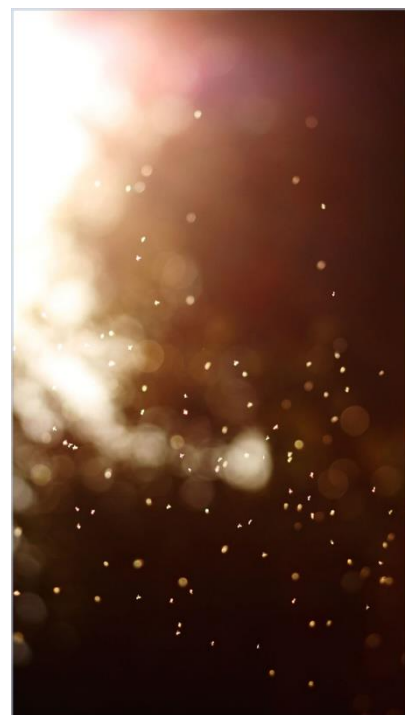
sunaikinama. „SvetL“ programos šiuo atveju „dirba“ kaip savotiškas filtras ir kartu su Smegenimis kontroliuoja tokius pokyčius, neleisdamos ląstelėms sunaikinti, naudodamos jų pačių ląstelių potencialą.

Drėgmės lentelė (%)

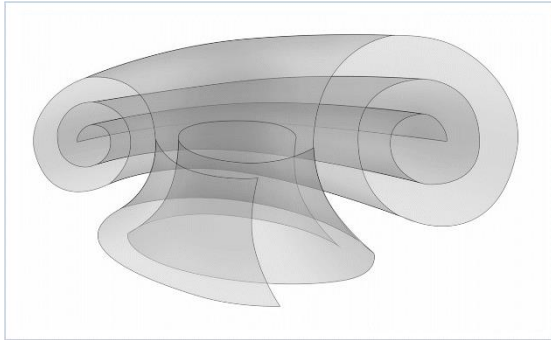
Nr.	Atmosferos dujos	Drėgmė 1	Drėgmė 2	Drėgmė 3
vienas	Azotas 1	45	99	5
2	Azotas 2	45	99	5
3	Azotas 3	45	dešimt	12
keturi	Deguonis	45	5	99
5	Ksenonas	45	0	66
6	Argonas	45	0	66
7	Vandenilis	45	penkiolika	99
Iš viso:		45	45	45

1 drėgmė yra ideali. Esant **2 drėgmei** sunku kvėpuoti, esant **3 drėgmei** gerklė išsausėja, nors bendras rodiklis idealus.

Staigiai pasikeitus drėgmei, pasikeičia vandens savybės – jis virsta dulkėmis. Eksperimentą galima atlikti ir namuose – po lietaus drėgmės indeksas 70-90%, į patalpą prasiskverbė švelnus saulės spindulys, patalpoje šviesu, neplaukia nė dulkės. Per 1-2 valandas oro drėgnumas pasiekia 5-8%, o patalpoje atsiranda dulkių suspensija – pasikeitė vandens savybės. Nusistojus, ši pakaba lygiu sluoksniu išgula net ten, kur nėra prieigos (elektroninė įranga). Svarbu tai, kad ši pakaba (dulkės) nepatenka ant „SvetL“ komplekso, jei ji tuo metu yra patalpoje! Dulkės aplink kompleksą pasklinda lygiu sluoksniu, sudarydamos taisyklingą apskritimą. Pateikiau šį pavyzdį tiems, kurie nerimauja, kad jo Generatorius kažkur „pabėgo“. Atidžiai stebėkite. Bet tai tik pati ledkalnio viršūnė, kaip mėgo sakyti Levašovas. O norint „užsiregistruoti“ į Pirtį, reikia pabandyti pažvelgti giliau. Žemės atmosfera susideda iš kelių dešimčių sluoksnių, o, pavyzdžiui, kamuoliniai debesys negali pakilti ar kristi už savo sluoksnio. Kiekviename sluoksnyje yra „gardelė“, kurioje yra sava dujinė terpė. Žemės artimam sluoksniui būdinga tai, kad grotelių struktūroje yra spinduliavimo dažniai. Nustatyta, kad žmogaus ląstelė yra radioaktyvi, tai yra, yra derinamos buveinės gardelės ir gyvos ląstelės struktūra, tačiau kiekvienai šis derinys yra skirtingas. Jei gardelė padidėjo 15 milirentgenų, o ląstelė sugeba reguliuoti tik 5 milirentgenus, tai 10 milirentgenų padidina kūno temperatūrą, pirmiausia širdies, kepenų ir plaučių. Tai yra spinduliuotės sužalojimas, o jei nesumažėja išorinis poveikis, atsiranda kraujo ligos ir plaučių patinimas. **ČIA NEPADĖS JOKIE VAISTAI AR PREPARATAI**, o tik sumažėjus išoriniam poveikiui, uždegiminis procesas palengvinamas. Aš negąsdinau. Tai objektyvūs procesai. Deja, šiandien tam gali atsispirti tik „SvetL“ programos, kartu su smegenimis reguliuodamos kūno temperatūrą ir

savarankiškai mažindamos išorinį poveikį sukurdamos „susuktą torą“, kaip spiralinį paviršių, kurį galima pavadinti dviguba sraigė.

Atrodo, kad dvi sraigės yra susuktos viena kitai statmenai. Tai yra „blokavimo grandinė“ aplink fizinių ir visus Vartotojo turimo subjekto kūnus.

Kaip minėta, žemesni slenksčiai kitiems veiksniams prisideda prie slenksčio mažinimo, o kai vienu metu keičiasi visi parametrai, tada gydytojai **SKUBA GYDYTI TAI, KAS MATOMA, O NE TAI, KAS BŪTINA.**

Slėgio (net daugiau nei 50 mm Hg), temperatūros ir drėgmės pokyčiai vienoje vietoje nesukelia ciklono atsiradimo, audros ir pan. Tuo pačiu metu meteorologai nurodo, kad ciklonas atnešė temperatūrą („*vėjas gaunamas, nes medžiai siūbuoja*“), ir niekas nesujungė atskirų atmosferos dujų matavimų su pojūčiu, kas iš tikrųjų vyksta. Tai puikiai suprato **N. Levašovas**, kai JAV atliko savo „eksperimentus“ su ciklonais ir uraganais.

Teisingai reikia sakyti – kiek žmonių, tiek ligų rūšių. Vieniems pasikeitus išorinėms sąlygoms pakilo kraujospūdis, kitiems „staiga“ norėjosi miego, tretai neteko kojų, ketvurtiems išsausėjo gerklė, penktam – padidėjęs cukraus kiekis kraujyje ir pan. Viskas, kas vyksta nuo **1995 metų lapkričio**, yra atmosferos, o kartu ir ląstelių, struktūros pasikeitimas. Šie pokyčiai įvyko maždaug 2007 m., o pagal Gyvybės palaikymo sistemos pokyčius pradėjo naujas ląstelės „keitimo“ etapas. Žmonių sąmonė smegenų dalies protonų būsenos funkcionavimo lygmeniu, labai paviršutiniška prasme, yra filtruojančios identifikacijos adaptacijos gavimo, iššifravimo procesas (nesvarbu, ar jis pateko į jūsų smegenis, ar ne, „**SvetL**“ **programos** padėjo šiam procesui), **FORMAVIMAS TIKSLINIO PASISKIRSTYMO PAGAL FUNKCIJAS PROCESAI**, vėlesnės įtakos pirminių medžiagų jungties (kodo) struktūros pokyčiams procesas (įskaitant sudėtingas kūno ląstelių būsenas, kai joms suteikiama biocheminė „mityba“, kontroliuojamas dauginimasis) ir daug daugiau. Noriu pastebėti, kad dauguma žmogaus organizmo gyvybei pavojingų virusų susidaro pačiame organizme ir, kaip bebūtų keista, iš tų pačių gyvų (anksčiau) ląstelių. Ar šiandieninė medicina norėtų atsakyti į klausimą: kaip iš tikrųjų apsaugoti žmones **nuo sunkių virusinių ligų ateityje?** Be apgaulingos chemoterapijos praktikos, kuri egzistuoja šiandien?

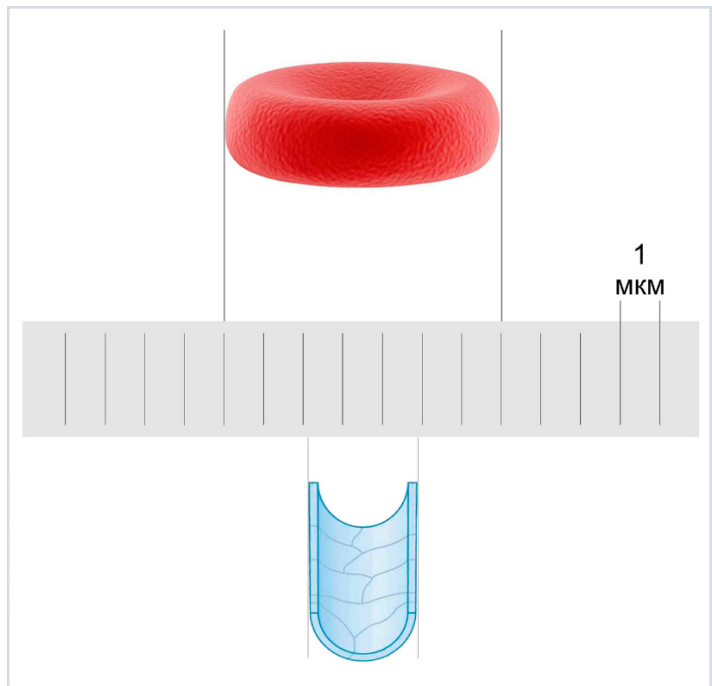
Tai tik šalutinis klausimas.

Anomališkai susidaręs dirbtinai suformuotų svetimų komponentų iš pirminės energijos medžiagų tankis reikšmingai, o ne teigiamai veikia žmonių smegenų informacijos mainų su visomis įtakos būsenomis harmonijos ir išorinio privalomo informacijos valdymo komplekso gyvybės palaikymo sunaikinimą, iš atkurtos tikrosios valdymo sistemos pusės). „**SvetL**“ **programos** atsispiria šiam anomaliai dariniui, pirmiausia paveikdamos Vartotojo gyvybės palaikymo procesą, atsižvelgdamos į „komandas“ iš tikrojo SU, o tai yra nepaprastai svarbu. Be to, deja (procesas yra objektyvus laike), kartu su daugybe dirbtinai sukeltų destruktivių **pasekmių gyvai ląstelei**, žymiai apsunkinami Sąmonės ir Proto tobulėjimo procesai. **Žmonės intensyviai „tampa kvailiesni“, nepastebėdami šio fakto per pastaruosius du dešimtmečius**, nes tai vyksta kaip masinis monoprocesas, be to, jie žymiai sumažina „informacinės savigynos“ lygį ir galimybes, o tai sudaro jų kompleksą. apsauginis imunitetas,

įskaitant informacinį pobūdį. Sukurti visavertį informacinį palaikymą, apimantį šiuos procesus, net ir naudojantis internetu, dėl objektyvių priežasčių neįmanoma. Todėl **SvetL programų naudojimas** bet kurioje jų programoje iš vežėjo - ir yra būdas ne atspindėti gaunamą informaciją gyvybės palaikymui, o teisingai ją suvokti vartotojo smegenyse. Esu priverstas šią informaciją pateikti sąmoningai paviršutiniškai, nes mūsų gauti rezultatai yra tam tikra nauja kryptis daugelio naujų mokslinių tyrimų artimiausioje ateityje problemose.

Nereikėtų pasikliauti gydytojais, jie to nebuvo mokomi. Visos gydytojų žinios buvo **sukurtos prieš 500 metų**. Bet kalbant apie „SvetL“ **programas**, čia reikia gerai pagalvoti ir bent jau pabandyti „tai išsiaiškinti“.

Dar kartą pateiksiu labai iškalbingą pavyzdį. Jums buvo atliktas kraujo tyrimas, yra eritrocitų (**7-9 mikronų** skersmens). Tačiau žmonėms daugiau nei 90% kraujagyslių yra **1 mikrono** skersmens. Kaip ten patenka eritrocitas? Beje, Maskvos centrinės klinikinės ligoninės vyriausiasis gydytojas į šį klausimą atsakė: „**Jie yra ištempti**“. Tai reiškia, kad kraujo tyrimas ir šios analizės prasmė **NĖRA TAS PATS DALYKAS**.

Šiuo metu mokslas neturi duomenų apie atomo fiziką, nėra mokslo apie Žemę, nėra žinių apie gyvą ląstelę. Todėl išgirdus, kad šiandien slėgis yra 760 mm Hg. Art., temperatūra +25 °C ir drėgmė 60%, turėkite omenyje, kad jums buvo pasakyta "**vidutiniai ligoninės duomenys**", tai yra šiuos parametrus reikia susumuoti visiems naujai patekusiems į palatų ir morgo gyventojus, padalinti iš bendro skaičius ir pakabinti peržiūrai.

Dabartinės realijos yra tokios, kad kai kurios (šiandien, žinoma, ne visos) tiesos buvo suprastos. Tokie kaip, pavyzdžiui, tai, kad Žemėje nebuvo ligų (prieš tai buvo „iškraipyta“), nes struktūra **DNR** buvo visiškai veiklos būsenoje, kūno ląstelės egzistavimo kontrolė buvo atlikta visų keturių kodonų pilno modelio būsenoje **DNR**, kuri užtikrina žmogaus proto-žmogaus biologinį išbuvimą fiziniame plotmėje iki 1300 metų aktyviu jo naudingo gyvenimo režimu (šiuo atveju reikėtų atsižvelgti į skirtingą metų ir dienos ilgį). Dar kartą kartoju – **intervencinei Sistemai taip ir nepavyko išsigilinti į ketvirtojo DNR kodono paslaptis**, todėl, nepaisant populistinių genetikų ir gerontologų nuopelnų, nebuvo įmanoma pratęsti kūno ląstelės biologinio egzistavimo. Be to, esant tokioms žemoms šiuolaikinių žmonių smegenų oktavoms (maksimaliai 63 oktavos), biologinio gyvenimo pratęsimas daugiau nei 125 metus yra neįmanomas. **Supraskime priežastis**.

Grįžkime prie trijų dalių ląstelės struktūros – ne kartą buvo paminėtos žemos ir aukštos oktavos išeinančios struktūros. O centrinė dalis yra tam tikras „amžinas variklis“, turintis tam tikrą gyvenimą. **Eksploatavimo trukmę** nustato limfos srauto oktava formuojantis joninei struktūrai ir magnetiniai impulsai su atitinkamais slydimo kampais. Laiko ir erdvės ryšį gyvoje

ląstelėje lemia slydimo kampas ¹³. Šio kampo reikšmės yra nuo 21,6 iki 43,5 ir nustato *tarnavimo laiką nuo 0 iki 32 000 metų* (Žemės laiko skalėje). Vidurinis taškas atitinka 124 gyvenimo metus. Tobula ląstelė gali būti palikta gyventi 32 000 metų, tačiau nepakitusiomis išorinėmis sąlygomis. Beje, tai 2014 metais patvirtino Izraelio mokslininkai ir šią informaciją paviešino. Optimalus taškas 124 metų amžiaus atitinka ląstelę, kuri yra arti tobulumo, tačiau keičiasi su kita mutacija dėl išorinių sąlygų pokyčių. Tai suprasdamas, „sukūriau“ **“SvetL” programą** turėdamas omenyje būtent šį skaičiavimą.

Reikia eiti žingsnis po žingsnio – ramiai ir užtikrintai. Esu įsitikinęs, kad tie, kurie buvo įrašyti (paimti) į **Pirtį** ir nepamiršo **SU SAVIMI PASIIMTI „ŠVIESOS ŠLUOTOS“**, garantuotai eis šiuo keliu. Tik padidinus lygį bent iki 82 oktavų vertės, jau bus galima **PRATESTI BIOLOGINĮ GYVENIMĄ IKI 250 METŲ**. *Užtikrinti žingsniai šia kryptimi jau žengti, tačiau siekiamybei ir tikslui – 1300 metų.*

*Visa tai buvo „įtraukta“ į pagrindinę atkūrimo programą (kaip reali perspektyva) pirmajame „SvetL“ programų vartotojo smegenų kūrimo etape. Žinoma, šiandien sunku tai „patikrinti“, tačiau iš taikymo praktikos noriu pasakyti, kad jau yra pakankamai žmonių, kurie net vizualiai pradėjo **atrodyti jaunesni bent 10–15 metų**.*

Dabar atspėjote, kodėl jums reikia turėti galimybę patekti į **pirtį** ?

¹ „Gyvosios ląstelės fizinė teorija: nepastebėta revoliucija“.

² **Hayflick limitas (riba, skaičius)** [pranc. *limite*, nuo lat. *liepos* - riba, riba; L. Hayflick vardu] - ribinis diploidinių (somatinių) žmogaus ląstelių dalijimosi skaičius kultūroje (naujų gimimams 70-80 kartų, 70 metų žmogui - 20-30 kartų). Pasiekusios Hayflick ribą, ląstelės patenka į nykimo būseną ir vėliau miršta.

³ Žr. N. Levašovas „[Paskutinis kreipimasis į žmoniją](#)“, 2 skyrių.

⁴ Plačiau apie tai žr. N. Levašovo „[Paskutinis kreipimasis į žmoniją](#)“, 2 skyrių.

⁵ Plačiau apie tai žr. N. Levašovo „[Paskutinis kreipimasis į žmoniją](#)“ 1 skyrių.

⁶ Plačiau apie tai žr. N. Levašovo „[Esmė ir protas](#)“ 1 skyrių.

⁷ Plačiau apie tai žr. N. Levašovo „[Esmė ir protas](#)“, 2 skyrių.

⁸ Globa nuo vykdytojų globos skiriasi tuo, kad globėjas jokių veiksmų vykdytojo vardu neatlieka, o tik duoda jiems sutikimą.

⁹ Daugiau apie tai žr. knygos [Essence and Mind](#) 1 skyriuje.

¹⁰ Daugiau apie tai žr. knygos „[Esmė ir protas](#)“ 2 skyriuje.

¹¹ Daugiau apie trumpalaikę ir ilgalaikę atmintį žr. 5 skyriuje.

¹² Termodinamikoje Carnot **ciklas** arba **Carnot procesas** yra grįžtamasis žiedinis procesas, susidedantis iš dviejų adiabatinių ir dviejų izoterminių procesų.

¹³ A. Hatybovas „[Diogeno statinė](#)“.

2 skyrius. Ar ne laikas senam su naujojo perspektyva

Kartą studentas atėjo pas išminčių su klausimu:

– Sakyk, mokytojau, koks yra pasirinkimas?

„Pasirinkimas yra pats gyvenimas“, – atsakė jis.

Bet ar mes jį pasirenkame? Mes negalime išvengti mirties. Nebent pasirinkti mirti anksčiau, arba vėliau. Taigi, mes atimame pasirinkimą – mirti ar ne. Mes negalime pasirinkti gimimo ir, skirtingai nei mirtis, net negalime pasirinkti jos laiko ir vietos. Tai reiškia, kad **MES TAIP PAT NETURIME PASIRINKIMO** – gyventi ar negyventi. Kas tada mums belieka? Tik labai ribotas rinkinys veiksmų, kurie gali tik sutrumpinti arba pailginti mūsų gyvenimą. Galbūt jam tai bus daugiau ar mažiau patogu. Tačiau iš mūsų vis dar atimamas pagrindinis pasirinkimas. Taigi kaip gyvenimas gali būti pasirinkimas?

Tu dar jaunas ir ne viską supranti. Ar tikrai vaikystėje turite pasirinkimą, kai tėvai jus aprenčia? Taip, tu gali priešintis ir būti nubaustas arba elgtis klusniai ir būti už tai apdovanotas, bet dėl to vis tiek būsi apsirengęs ir apsiavęs. Kai tave išveda pasivaikščioti į smėlio dėžę, gali žaisti arba ne. Todėl gyvenimas yra pasirinkimas. Tavo pasirinkimas. Ir jūs pats pasirenkate, ar užaugti ir išaugti iš šios smėlio dėžės, pradėdant rengtis pačiam, ar likti joje. Iki tol jus tik moko, kas teisinga ir kaip elgtis. Nesielk kaip kaprizingas vaikas, tada turėsi daug daugiau pasirinkimo laisvės... Iš gyvenimo gauname tik tai, ką galime priimti su Protu. Vienas Žmogus į visatos upę (tiksliau, į šiandieninę „informacinę“ upę) ateina su arbatiniu šaukšteliu, o kitas – su puodeliu. Trečias paims kibirą, o ketvirtas – statinę. Mūsų sąmonė, idėjos, principinga pozicija ir įsitikinimų sistema lemia, kokiais kiekiais pasisemsime gyvenimo palaiminimų ir informacijos. **Tokiu atveju « SvetL » programos** padės atėjusiam su šaukšteliu pakeisti jį į puodelį, o atėjusiam su kibiru – į statinę. **Tiesą sakant, mes galime gauti viską, ko norime, jei tik nustosime įtikinėti save, kad to negalime turėti.** Štai tokia paprasta tiesa. Žmogaus tikslas – gyventi, mokytis ir perduoti tai, ką išmoko kitiems. Ir gyvenimas neturi kainos. Ji yra neįkainojama. Ir niekas neturi teisės nustatyti kainos už tai, kas yra šio gyvenimo pagrindas – ant Gamtos. Deja, daugelis to nesupranta. Būti Žmogumi – tai visų pirma išmokti gyventi nenaudojant smurto mechanizmų, šiandien įdiegtų beveik visose socialinėse ir techninėse sistemose. Tai labai sunku, bet būtina.

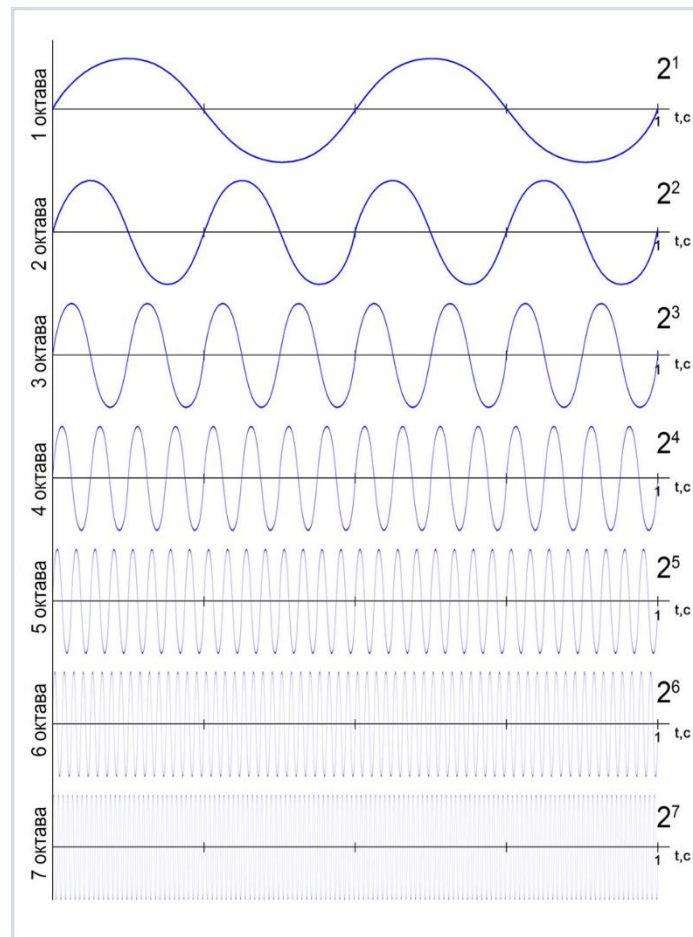
2.1. Kilmė

Norint judėti toliau, pirmiausia reikia nustatyti, kas yra smegenų kilmė, taip pat kas yra biologinis kūnas ar „biologiniai marškiniai“, arba **BIOS**, t.y. biologinė sistema.

Pagal biologinį kūną, arba Biostruktūrą, reikia suprasti „marškinius“, duotus smegenims (esybei), galinčioms būti jų kontroliuojamoms ir naudojamos įtraukti į vykdomųjų procesų kompleksą, kurį Valdymo sistema suteikia per smegenis. Biostruktūra yra **energetinė** - konstruktyviai suformuota taip, kad gali egzistuoti tik viename erdvės sluoksnyje. Šiandieninė medicina, kaip Biostruktūros mokslas, žino mažai ir tik remdamasi patologų Žiniomis ir patirtimi, t.y. labai paviršutiniškai – tiek bendrosios struktūrinės kūno konstrukcijos principų, tiek viso jo funkcionavimo, kaip sistemos, valdymo požiūriu. Instrumentinės bazės nebuvimas

nepastebimos ir nejaučiamos tikrovės erdvėje **NELEIDO ĮGYTI REIKIAMŲ ŽINIŲ** ., o izoliaciją nuo to pažinimo kaip tabu ypač kontroliavo senoji Sistema. *Dabar tokios izoliacijos nebėra, liko tik automotoriniai „įpročiai“*. Tačiau jie, šie auto-motoriniai „įpročiai“, vis tiek turi didelę įtaką.

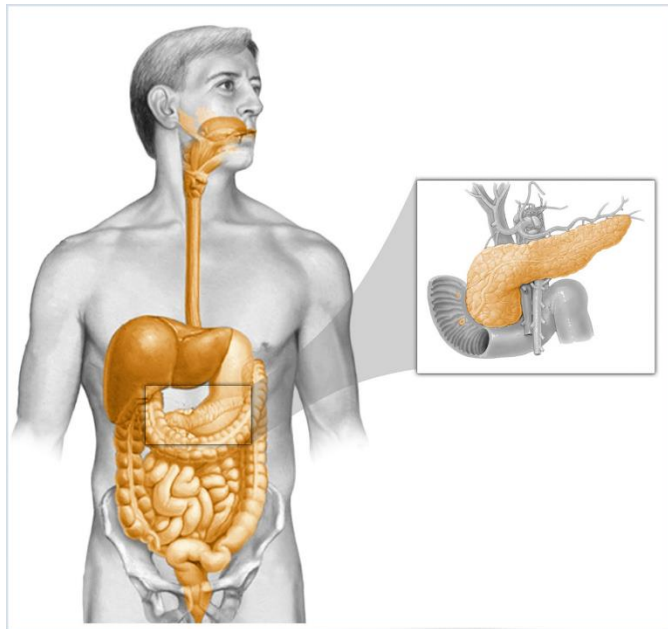
Čia tikslinga pasakyti, kuriame Erdvės sluoksnyje šiandien gali egzistuoti Biostruktūra ir apie ką apskritai kalbama. Tam (apie tai jau rašiau ne kartą) reikia įvesti tam tikrą sutartinį erdvės vienetą – **oktavą** kaip tam tikro dažnio energijos formulės išraiškos „n“ rodiklį ($f = 2^n$).

Oktava ir ją atitinkantis energijų dažnis lemia konkrečią erdvės konstrukcijos konstrukciją. Šis spindulių bangų dažnis, pasižymintis 8 parametrais, nulemia sąlygų, **BŪTINŲ GYVOS LĄSTELĖS EGZISTAVIMUI** betoninėje erdvėje, rinkinį. Dabartinės Biostruktūrų egzistavimo erdvė yra **64-oji oktava (n=64)**, kaip žemiausias gyvos ląstelės lygis, galima sakyti. Tuo pačiu metu tai taip pat vadinama erdvės kodu (kodu 64). Tokio lygio materialinės būklės įgijimas, t.y. šio erdvės lygio su atitinkamomis susiformavusiomis sąlygomis ir esamomis gyvos ląstelės **64 oktavoje** būsenomis arba su **erdvės kodu 64**, – tai Ebrų sistemos vykdomos intervencijos pasekmės, kurios kartu su kitomis pasekmėmis dabar šalinamos, tačiau ne taip greitai, kaip norėtume. Deja, šiandien negaliu pasakyti ir parodyti, kaip vyksta erdvės padalijimas į sluoksnius, nes paskutiniame pokalbyje su Levašovu ir pokalbiuose su jo „draugais“ (tiksliau, išlaikant tam tikrus „testus“), kurie man suteikė pagrindinės informacijos šiuo klausimu buvau „griežtai išpėtas“. Man reikėjo žinių šiuo

klausimu, kad suprasčiau kuriant ir „modernizuojant“ **“SvetL” programos** . Neabejoju, kad po tam tikro laiko ši ir panaši informacija taps vieša. Visos tam reikalingos sąlygos jau yra.

Tačiau tęskime. Bet kuri inercinė sistema keičia savo būseną tik veikiamą **magnetinio impulso (MI)** , kuris pagal analogiją su vektorių išsiplėtimu yra padalintas į elektrines ir gravitacines struktūras pagal griežtai kvantuotą impulsų skalę. Magnetinis impulsas, kuris vienas pajudina bet kurią inercinę sistemą, yra sukauptas potencialas (savas ar išorinis), pakankamai galingas, kad sistema pradėtų judėti. Visos inercinės sistemos gali būti struktūriškai skaidomos naudojant oktavas. Bet kuri oktava parašyta tam tikros sekos forma. Tai itin svarbi pastaba kuriant ir „koreguojant“ (keitant) **SvetL programos** . Pavyzdžiui, žmogaus kasos kontroliuojamo veikimo ribos yra apibrėžiamos pagal ribą **oktavos 47÷48** , todėl specifiniai jos ląstelių valdomų būsenų kodai glūdi tik šiame diapazone. Smegenų jungties oktava, skirta kasos funkcionavimui kontroliuoti, atitinka **64** erdvės kodo reikšmę **47.45004500** . **SvetL** generatorius savarankiškai nustato šiuos kodus ląstelių (ir ne tik kasos) būklei valdyti per „**SvetL**“ **programas** , pasirenka erdvės kodo oktavų ribas ir sąveikauja su smegenimis, per kurias vyksta visi tam tikrų organų veikimo pokyčiai. N. Levašovas mane išmokė „įeiti“ į šį procesą, nusiūsdamas mane pas „**SvetL**“ **programų dalyvį** pagreitinimo ar sulėtinimo uždaviniais, taip pat galimas tam tikro organo būklės pasikeitimas per Programas pagal poreikį. Vienintelis žmogaus organas, per kurį galima valdyti savo „būseną“ (be smegenų), yra kasa. **Šiuos organus dirbtinai sukūrė Ebrai, atstatydami Žmogų, ir būtent šiems tikslams.** Be smegenų, būtent per šį organą buvo vykdoma ir „marškinių“ kontrolė, ir valdymas. (8192 taškai

Smegenų matricoje – kasos veiklos kontrolė). Prieš žmonių invaziją ir sunaikinimą Žemėje (prieš 18 000 metų) žmogus neturėjo kasos. Šiandien kasa, kaip kontroliuojama veikianti (iki šiol) sistema, būdinga tik Biostruktūrai, kurios pagrindinės oktavos Žemei yra susietos su Euklido¹ erdve. Smegenys, turėdamos pakankamai aukštas komunikacijos oktavas, atlieka valdymo operacijas su specifinėmis vidaus organų struktūromis, kurios yra žemesniame savo magnetinių impulsų oktavų lygyje. Mažėjančių oktavų reikšmių santykis: nuo didžiausios iki mažiausios, t.y. nuo smegenų iki bet kurio vidaus organo ląstelių – yra privaloma hierarchija, kuria aprūpinta Biostruktūra, ir ne atsitiktine tvarka, o tam tikru griežtu oktavų dydžių santykiu. Esant bet kokiems, net ir nereikšmingiems nukrypimams nuo nustatytų oktavų reikšmių, šis asmuo nebus lydimas valdymo iš Sistemos pusės, o Sistema visada išlaisvinama nuo tokio individo. Euklido erdvėje yra griežta hierarchija, sudaryta kaip mažėjanti MP serija, suskirstyta į keturias grupes arba tiksliau apibrėžta kaip 4 eilutės, būtent:

- **96, 84, 72, 64, 56, 48, 44, 40** - aukštesnio laipsnio serija arba keletas smegenų funkcijų, įskaitant žmonių smegenis;

- **44, 40, 36, 32, 28, 21, 18, 16** - oktavų serija specifinėms biostruktūroms (BIOS), pavyzdžiui, smegenų ląstelėms, vidaus organų ląstelėms. Po kabelio skaičius yra 8, pavyzdžiui, Smegenų ryšys su kasa yra **47.45004500**, o grįžtamasis ryšys su Smegenimis yra **43.12509750**. Smegenys sukonstruotos taip, kad žemesnis MI oktavų lygis negalėtų turėti Smegenų valdymo funkcijų, t.y. jam ką nors padiktuoti, o pačios Smegenys gali ir būtinai reaguoja į „signalus iš apačios“, t.y. į gaunamą informaciją iš žemiau esančių oktavų, jei ji praeina. Vienintelis dalykas, į kurį jis „reaguoja“ ne iš apačios (ne iš organų), yra „SvetL“ **programa**, kurie gali padėti jam (smegenims) suprasti signalus iš apačios ir teisingai į juos reaguoti. Bet tai, žinoma, galioja tik Programų dalyviams;
- **18, 16, 14, 12, 8, 4, 2, 1** - oktavų skaičius tarpinėms struktūroms, tarpląstelinio lygio valdymo funkcijoms, įskaitant valdymo funkcijas, skirtas skystų terpių judėjimui tarp vidaus organų;
- **-1, -2, -4, -8, -16, -32, -64, -128** - oktavų skaičius gyviems objektams, išskyrus žmonių "marškinius".

Ši magnetinių impulsų diapazono struktūrinė serija gali harmoningai funkcionuoti tik esant **EFEKTYVIAI AKTYVIAI VALDYMO SISTEMAI** ir jos griežtai tikslinei informacijos palaikymui per visą reikalingų oktavų spektrą. Nėra visapusiško lydinčio valdymo valdymo sistemos – Žemėje nėra gyvybės! Šią *būtiną gyvybės egzistavimo sąlygą* mes iki šiol išreiškėme tik remdamiesi vienu ženklu – privalomu kontrolės, kaip tokios, buvimu. Geros naujienos šiandien yra tai, kad ir kokios tobulos būtų kontroliuojamos ir organizuotos žmonių egzistencijos socialinės konstrukcijos, dėl praeities veikiančių būsenų, kontroliuojamų senosios valdymo sistemos programinių procesų, **VISA TAI DABAR PRAEITIJĖ!** Net ir bet kokie konservatyvumo bandymai, jau nekalbant apie aktyvesnius veiksmus, prieštaraujančius atitinkamoms likvidavimo pasekmėms. Čia noriu pažymėti, kad „jungiklis“, skirtas kartu valdymui, gali būti nukreiptas į aktyvią būseną tikslingai ir visiškai be klaidų. Ir jokios programos neišsaugos. Tai nėra gąsdinimas. Tai įrodytas teiginys. Ar tai turi ką nors bendro su tikėjimu ir žiniomis? Neatidėliotinas ir tiesioginis poveikis, nes tai yra pagrindiniai valdymo procesai, įskaitant patį visų smegenų funkcijų veikimo procesą.

2.2. Kūrimas

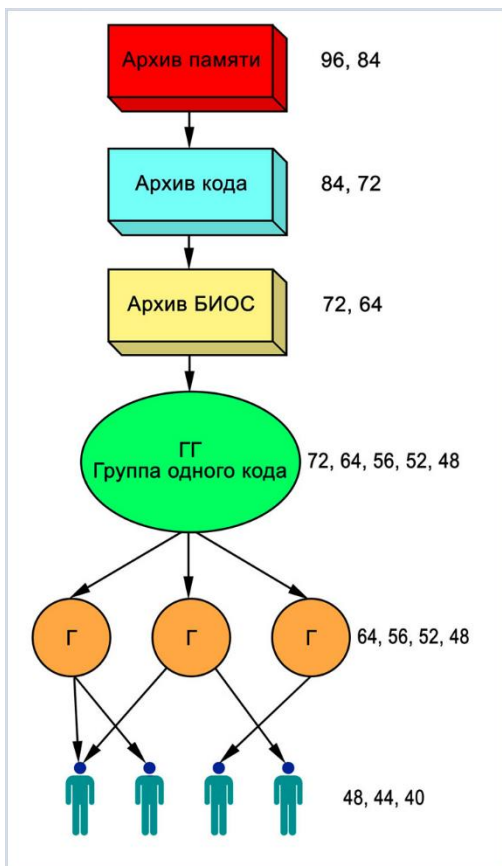
Kaip vykdomas kontroliuojamas programinis Smegenų ir jų „marškinių“ gimimo procesas? Kaip formaliai **abi sferos – tikėjimas ir žinios** – buvo susijusios su šiais klausimais? Žvelgiant iš Pažinimo pusės, tai buvo suvokiama kaip natūralus reprodukcijos procesas, kurį tokiu įvardijo specializuotas medicinos mokslas. O socialiniai mokslai labiau jaudinosi dėl jų plėtos, pelno, smurto ir demografinių pasekmių, susirūpino darbo jėgos trūkumu (labiau artima supaprastintai gyvulininkystei). Religinė sfera apsisprendavo lengviau – „*Dievo davė*“

Bet mes, skaitydami visa tai, norime rasti tiesą. Norint rasti tiesą, būtina išreikšti nuosekliojo ryšio algoritmą, t.y. *kai vykdoma informacinės struktūros statyba*, įskaitant ne tik informaciją.

Tai ypač norėčiau pabrėžti religinio konservatizmo šalininkams, naujosios tikėjimo valstybės priešininkams ir kvailiems „gamtos mokslų“ žinovams. Atkreipkite dėmesį į „istorinį“ *patriarcho Kirilo ir Romos popiežiaus* susitikimą. Tai yra naujos atlikimo būsenos formavimas. Apie tai piktinosi visi politikai, žiniasklaida ir politologų grupės, vertindamos tai, kas nutiko. Kai kurios prielaidos puikiai įsiliejo į dabartinių pasaulinės reikšmės akimirkų viziją, tačiau niekas net nesuprato, kas atsitiko ir kodėl būtent taip atsitiko. Apie tai verta pagalvoti ir apmąstyti, jau daug išmokus šios Knygos pagalba.

Taigi, kas yra smegenys kaip funkcijų hierarchija oktavomis ir kaip jos gimsta?

Žmogus, kaip Smegenų „marškiniai“, yra sukurtas „**Atminties archyvo**“ informacinės bazės pagrindu. Spermatozoidas, kaip Sistemos programinės įrangos produktas, turi kodus ir visą informaciją apie „būsimų smegenų (esmės) sisteminę struktūrą“ su pilna morfologija viso jo vystymosi proceso etapais (pasaulietišku būdu) vadinamas - Žmogus. Remiantis spermatozoidų turima informacija, pradinis **smegenų pH turi būti 8,8-9,6**. Už „smegenų atvėrimą“, t.y. jos pradinės Programos funkcionavimui ir visiems vėlesniems jos keitimui ir vystymuisi vykstantiems procesams būtinos tam tikros sąlygos, įskaitant privalomas būsenų harmonijos įgijimą: **laipsniškas programinis spermatozoidų pH mažinimas 6,4**, o erdvinio sluoksnio būsenai įgyti su kodu 64. O vystymosi aplinka, kurioje turi būti įgyta nurodyta spermatozoidų būsenų harmonija, būtinai turi būti su $Ph = 5,2 \div 5,6$. Būtent moteriškoji ląstelė, kaip tam tikras inkubatorius, turi **tokį daktaro laipsnį**, o moters smegenys, kaip inkubatoriaus savininkė, yra aprūpintos atitinkamomis funkcijomis, kurios pagal

atskirus programinius procesus, skirtus vystymosi būsenoms stebėti, yra pajungtos autonomiškai valdomoms besiplečiančių spermatozoidų smegenų funkcijoms. Atsižvelgiant į sutapimo ypatybes ir inkubatoriaus aplinkos būsenų minimalias tolerancijas, visi pirminiai spermatozoidų smegenų vystymosi programos kodo atidarymo procesai vyksta ir keičiasi pagal genetinę lentelę, kurią jis turi. Smegenų dydis, priklausomai nuo oktavos lygio, labai kinta, todėl jo dydis 96-oje oktavoje yra 2 angstromai, o 64-oje oktavoje jau įgyja 2 cm reikšmę.

Spermatozoido, esančio aplinkoje ir santykiuose su inkubatoriaus savininko smegenimis, smegenų funkcijų atskleidimo ir programavimo procesai *yra susiję su griežtu „mėnulio ciklu“ takto laikymusi*. Pavadinkime tokią funkciją – „gravitaciniai smūgiai“, kuriuos Mėnulis sukuria oktavos diapazone **71.45004500**. Su kiekvienu tokiu Mėnulio ciklu, t.y. Gravitacinis poveikis yra įkūnytas griežtai apibrėžtų funkcijų, kuriomis iš pradžių yra aprūpintos spermatozoidų smegenys, atvėrimas, atitinkantis jų ryšį su tam tikru smegenų genotipu apskritai. Palaipsniui atsivėrus spermatozoidų smegenų funkcijoms, vyksta sudėtingas programinis procesas, siekiant įgyti ir suaktyvinti būsimus **GIMUSIO INDIVIDO FUNKCINIUS GEBĖJIMUS**. Svarbų vaidmenį tokiu momentu atlieka dabartinė išorinės aplinkos būklė, kurią mokslas paprastai apibrėžė sau - Noosfera. Levašovo teigimu, tai sąlygos, turinčios įtakos energijos antplūdžio stiprumui. Kai susilieja kiaušialąstė ir spermatozoidas, atsiranda energijos antplūdis, kuris pasiekia kitus planetos lygius – **eterinį, astralinį ir mentalinį**. Priklausomai nuo to, **koki lygį pasiekia šis bangavimas**, atitinkamai patenka planetos **eterinio, astralinio** arba **mentalinio** plano esmė. Kas turi įtakos šio sprogimo amplitudei?

1. Tėvų genetika.
2. Jų dvasinio išsivystymo lygis.
3. Geografinė pastojimo vietos padėtis.
4. Žvaigždžių ir planetų padėtis virš pastojimo vietos.
5. Emocinė tėvų būseną pastojimo metu.
6. Įvairių nuodų buvimas tėvų kūne pastojimo metu - alkoholis, nikotinas, narkotikai ir kt.
7. Ekologinė aplinkos būklė.

Kuo sveikesnė tėvų genetika, tuo didesnė šio bangavimo amplitudė. Planetos paviršius turi teigiamos, neigiamos ir neutralios energijos sritis. Priklausomai nuo to, kokia energijos koncepcija vyksta, bangos amplitudė bus skirtinga. Teigiama energija padidina sprogimo amplitudę, neigiama sumažina.

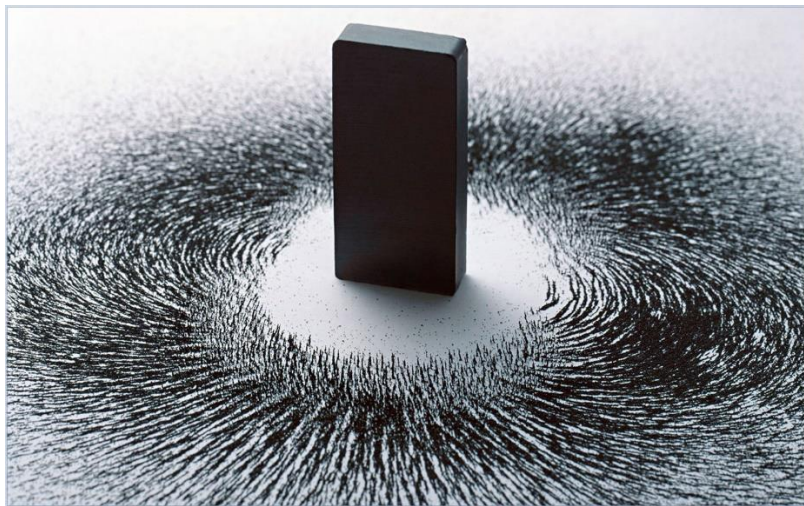
Žmogaus esmė turi kelis kūnus – eterinį, astralinį ir vieną mentalinį. Esant aukštam dvasinio išsivystymo lygiui, gali būti keli psichiniai kūnai. **Žemiškojo** Esmės vystymosi ciklo pabaigoje ji gali turėti **keturis mentalinius kūnus**. Apvaisinimo momentu atsiranda energetinis kanalas, kuriuo esencija patenka į apvaisintą kiaušinėlių. Po jo įėjimo kanalas išnyksta, atkuriami kokybiniai barjerai tarp lygių.

Apvaisintas kiaušinėlis (zigotinė ląstelė) yra paprasčiausias gyvas organizmas. Vienaląsčio organizmo ir Esmės kokybinės struktūros negali sutapti viena su kita, kadangi kokybinė Esmės struktūra atspindi kompleksiskai organizuoto daugialąsčio organizmo kokybinę struktūrą. Po pirmojo ciklo (gravitacinio poveikio) atsiranda atmintis, kuri fiksuoja visus esamo momento pokyčius, įvykius tiek Noosferoje, tiek kitus smegenims nežinomus išorinius veiksmus, pavyzdžiui, muzikinę, šnekamąją ir kt. Būsimas mama ir jų aplinką noriu perspėti apie dvasinės ir psichinės būsenos bei elgesio teisingumą, nes po pirmojo mėnulio ciklo Spermos smegenys (kaip būsimoji karta) jau Jus jaučia ir iš Jūsų išmoka visko, kas nereikalinga, įskaitant ir gėrimą, rūkyti arba vartoti tabu žargoną.

Laikotarpiu iki keturių gravitacinių poveikių (imtinai) vyksta kokybinis Smegenų augimas ir aktyvus funkcinis tobulėjimas, o ateityje pagrindinis procesas yra orientuotas į kiekybinį augimą, t.y. „kritinės smegenų masės rinkinys atitinkamose oktavose“ arba NKMM. Pasiekęs tam tikrą Smegenų kritinės masės lygį, jis perduoda magnetinius impulsus 1248 MI/sek dažniu 84 oktavų diapazone, orientuojantis į **inkubatoriaus savininko smegenis** apie visą parengiamąjį ir procedūrinį jos išėjimo procesą, vedantį į vadinamąjį „gimimą“. Nereikia vertinti atvykstančių Smegenų pagal jų svorį, kaip dabar tradiciškai priimta medicinos ir net pasaulietiniame demografiniame formate. Geriau elgtis kitaip. Jis pats nustato savo kritinės masės būklę ir su niekuo nekonsultuoja. Man nepatinka pats pavadinimas „gimindymas“. **Tiksliau būtų sakyti: štai atėjo Smegenys ir jo maži „marškinėliai“!**

Kaip atitinkamose oktavose nustatoma kritinė masė, N. **Levašovas** paaiškino tokiu pavyzdžiu. Statant naują fizinį kūną, jau naujame išikūnijime, Esmė jį sukuria visiškoje harmonijoje su savo evoliuciniu išsivystymo lygiu.

Nereikėtų manyti, kad Esmė sąmoningai valdo šio naujo kūno konstrukciją. Tikriausiai daugelis stebėjo, kaip magnetinio lauko veikiami geležies grūdėliai sukuria įvairias geometrines figūras. Tarsi burtų lazdelės banga šie grūdėliai staiga „atgijo“, pajudėjo ir, stebint stebėtojams, „sukūrė“ visiškai pagrįstą „stebuklą“. Tiesiog akimis galima stebėti geležies grūdėlių judėjimą, o magnetinio lauko jėgos linijos tiesiog nepastebimos akiai, tačiau būtent magnetinis laukas verčia šiuos grūdėlius judėti ir „kurti“ geometrines figūras. Niekam nekilo mintis, kad magnetinis laukas „sąmoningai“ sukuria šias geometrines figūras, tiesiog įmagnetinami geležies grūdėliai, o jų magnetiniai laukai pradeda sąveikauti su juos „sugeneravusiu“ magnetiniu lauku.

Dėl šios sąveikos susidaro pusiausvyros būseną, kurioje geležies grūdėliai išsidėstę pagal galingesnio magneto jėgos linijas, dėl kurių susidaro geometrines figūras. Panašiai ant besidalijančių zigotos (embriono) ląstelių projektuojamas antrasis, trečiasis ir ketvirtasis (eterinis, astralinis ir mentalinis) ląstelių kūnai, sudarantys Esmę, ko pasekoje gimsta dar vienas „gamtos stebuklas“. Būtent embriono ląstelių „įmagnetinimas“ Esmės ląstelių antrojo, trečiojo ir ketvirtojo (eterinio, astralinio ir mentalinio) kūnų „priverčia“ identiškas embriono ląsteles, kurios atsirado dėl to vieno apvaisinto kiaušinėlio dalijimosi, transformuoti ir suformuoti daugialąsčio organizmo kokybinę struktūrą.

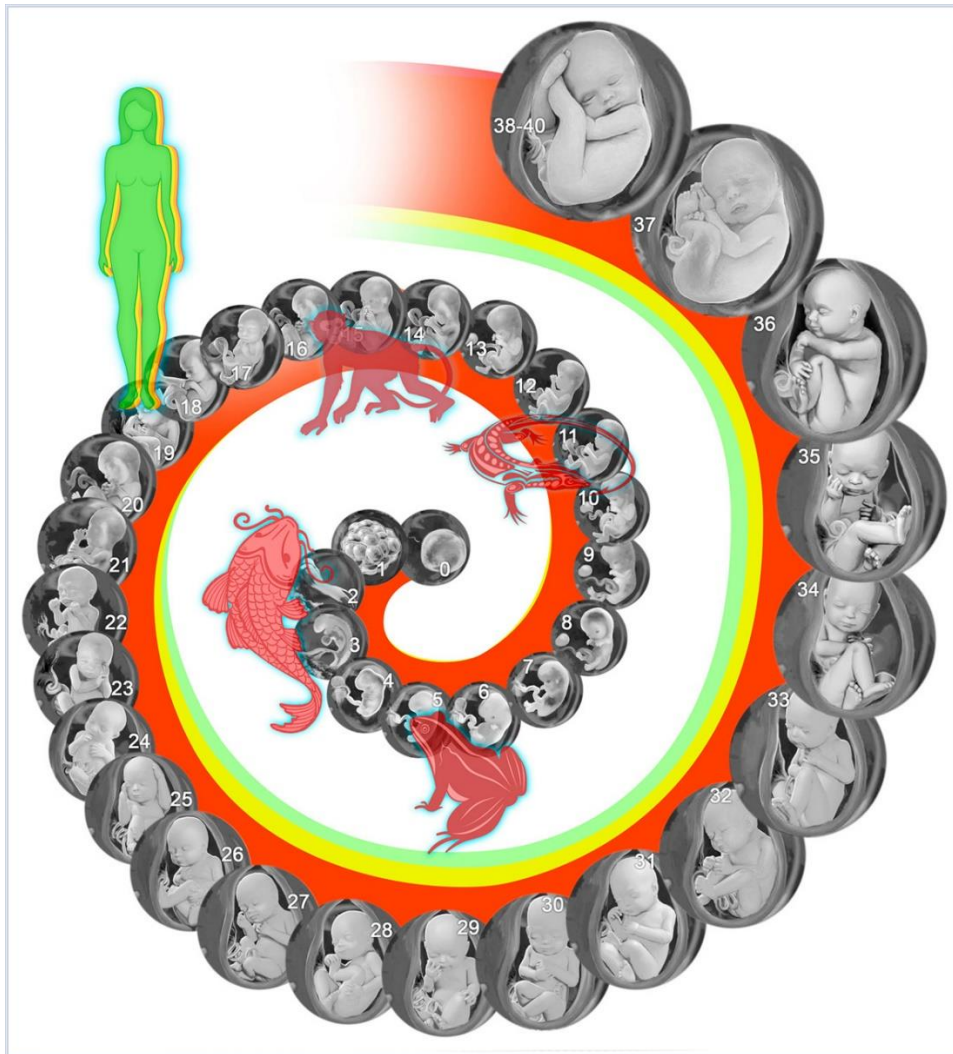
Esmei patekus į apvaisintą kiaušialąstę pastojimo momentu, atkuriama tiesioginė sąveika tarp fiziškai tankaus lygio ir Esmės. Tačiau **ESMĖ YRA SUDĖTINGAI ORGANIZUOTA SISTEM**, atitinkanti daugialąstį organizmą antrajame materialiam (eteriniame), trečiajame materialiam (astraliniame) ir ketvirtame materialiam (psichiniame) lygmenyse. Tuo tarpu apvaisintas kiaušinėlis yra **VIENOS LAŠTELĖS ORGANIZMAS**. Prieštaravimas?! Žinoma, tik šis prieštaravimas yra laikinas, kuris palaipsniui nyksta, nes daugėja ląstelių, atsirandančių dėl ląstelių dalijimosi embrione.

Augant embrioninių ląstelių skaičiui, prie jų „prisijungė“ vis daugiau „Esmės ląstelių“. Kyla klausimas: kokia tvarka „Esmės ląstelės“ turi būti „sujungtos“ su lytinėmis ląstelėmis? Bet kas yra vadinamosios „Esmės ląstelės“? Paaiškinkime šią koncepciją. Antrasis, trečiasis ir ketvirtasis materialūs Esmės kūnai (kartu) sudaro tai, kas vadinama **Esme**. Kiekvienas iš šių kūnų yra „kieta“ kolonija, sudaryta atitinkamai iš antrojo, trečiojo ir ketvirtojo materialių kūnų iš fiziškai tankių Žmogaus kūno ląstelių. Dėl to, kad daugialąstį organizmą, kuris yra Žmogaus kūnas, sudaro skirtingos šiame organizme funkcijas atliekančios ląstelės, jų kokybinė struktūra pasireiškė ne tik išvaizdos skirtumu fiziniame lygmenyje. Įvairios žmogaus kūno ląstelės ir kituose lygmenyse turi reikšmingų skirtumų. Šie skirtumai tarp ląstelių kituose lygiuose yra tokie, kad pačios „paprasčiausios“ kūno ląstelės turi „tik“ vienas papildomas „grindys“ antrojo materialaus kūno (eterinio kūno) pavidalu.

Kitas tipas yra du papildomi aukštai sistemos, susidedančios iš antrojo ir trečiojo materialių kūnų (eterinių ir astralinių kūnų) ląstelių, ir galiausiai, trečiasis tipas – trys papildomi „aukštai“ sistemos, susidedančios iš antrojo, trečiojo ir ketvirtojo materialių kūnų (eterinio, astralinio ir pirmojo mentalinio kūnų), pavidalu. Taigi, vadinamosios „Esmės ląstelės“ **KOKYBIŠKAI IR STRUKTŪRIŠKAI LABAI SKIRIASI** viena nuo kitos. Be to, šie skirtumai pasireiškia ne tiek šių ląstelių išvaizda, kiek „aukštų“, kurias turi skirtingos „Esmės“ ląstelės, skaičiumi. Ir būtent „Esmės ląstelės“, turinčios panašius kokybinius skirtumus, „susijungia“ su besivystančiomis embriono ląstelėmis. Dar kartą noriu priminti – kai skaitote apie Esmę Levašovo terminologija, tai A.Hatybovo terminologija tai yra Smegenys, ir būtent tokioje konstrukcijoje, kaip aprašo N. Levašovas. Prieštaravimų nėra. ***Ir jūs turite pasirinkimą – suvokti tai taip, kaip laikote sau priimtinesniu.***

Ar esant tokiems kokybiniam skirtumams tarp „Esmės“ ląstelių, yra kokių nors jų pasireiškimo ypatumų sąveikaujant su besivystančia biomase? Ar šioje sąveikoje yra kokia nors seka, ar šis procesas yra chaotiškas? Išsiaiškinkime, kurios „Esmės ląstelės“ yra pirmosios, kurios patenka į besivystančią biomasę?

Jei „Esmės ląstelė“ turi antrąjį, trečiąjį ir ketvirtąjį materialųjį kūną (eterinį, astralinį ir mentalinį kūnus), jos įtaka biomasės ląstelei bus didžiausia tarp kitų „Esmės ląstelių“. Taip yra dėl to, kad kiekvienas iš šių kūnų „Esmės ląstelės“ veikia supančią mikroerdvę ir ją deformuoja. Dėl to tokios „Esmės ląstelės“ kumuliacinis poveikis biomasei bus maksimalus, palyginti su kitomis Esmės ląstelėmis, kurių kokybinė sudėtis skiriasi. Tokios ląstelės yra tarsi „sunkesnės“ už kitas, ir būtent jos pirmosios gali susijungti su augančia embriono biomase. Tik Žmogaus „Esmės ląstelės“ to negali padaryti iš karto. Kad tai taptų įmanoma, mūsų mažesniųjų brolių – žuvų, varliagyvių, roplių, primatų – esencijos turės gerai dirbti, kaip parodyta paveikslėlyje. Be to, išnykusių rūšių esencijos gauna besivystančią biomasę su Žmogaus genetika laikinai naudoti „už nuomą“. „Dėkodami“ jie sukuria evoliucinį tiltą tarp Esmės ir besivystančios žmogaus biomasės².

Dėl tokios simbiozės su išnykusių gyvūnų esmėmis atsiranda esminis kokybinio nesuderinamumo prieštaravimas tarp Žmogaus Esmės, kuri yra sudėtinga sistema antrame, trečiame ir ketvirtame materialiaame lygmenyse (eteriniame, astraliniame ir mentaliniame) ir apvaisinto kiaušinėlio, kuris turi vienaląsčio organizmo kokybinę struktūrą, yra išspręstas. Šių išnykusių gyvūnų esencijos tarsi įsisavinamos į besivystančią žmogaus biomasę, kai kokybinis Žmogaus embriono išsivystymo lygis tampa proporcingas Esencijų-išnykusių rūšių kūrėjų evoliuciniam išsivystymo lygiui. **LAIKINAS ŠIŲ ESENCIJŲ „ĮSIKŪRIMAS“** į būsimus naujus Žmogaus Esiybės „namus“ yra dėl to, kad šios Esiybės, paeiliui pakeisdamos viena kitą, **GALI BŪTI TIK LAIKINAI HARMONIJOJE SU BESIVYSTANČIA ŽMOGAUS BIOMASE**. Laikiniai esant kitai pagalbinei Esmei, Žmogaus embriono biomase sparčiai vystosi, o po kurio laiko jų kokybinės struktūros tampa nesuderinamos. Ši Esmė išstumiamą (savotiška mikromirtis) ir įtraukiamą kitą Esmę, kuri kokybiškai suderinama su besivystančia biomase, ir taip toliau, kol Žmogaus Esmė sugebės susitarti (susijungti) su savo besivystančia biomase. Štai kodėl žmogaus vaisius **TURI KELIS EVOLIUCIJOS ETAPUS**, tuo metu jis primena visų išnykusių rūšių pagalbinių statybininkų esencijų embrionus. Visais atvejais tai tik pradinės šių gyvūnų embrionų vystymosi stadijos, tačiau vis dėlto visuose embriono vystymosi etapuose aiškiai atsekamas dominuojantis centrinės ir periferinės nervų sistemos vystymasis. Kiekvienos iš šių pagalbinių esencijų nervinės „Esmės ląstelės“ (lyginant su visomis kitomis „Esmės ląstelėmis“) turi **DOMINUOJANČIĄ EVOLIUCINĘ PADĖTĮ**,

todėl turi didžiausią įtaką besivystančiajai biomasei ir taip didina šios biomasės vystymosi greitį, tuo pačiu sutrumpinant šios pagalbinės Esmės radimo besivystančioje žmogaus biomasėje trukmę.

Taigi, kai besivystanti biomasė pasiekia kokybinį lygį, kuriame Žmogaus Esmė sugeba su ja susitarti, prasideda naujo fizinio kūno formavimosi procesas. Labai svarbus momentas ir procesas yra tai, kad Smegenys gauna ir priima informaciją iš Atminties archyvo, tiksliau, informaciją, kuri turėtų ateiti į smegenis iš tų smegenų (esybės), kurios reinkarnacija planuojama. Kokių metu tai vyksta? Iš ankstesnių skyrių žinote, kad „Reinkarnacijos“³ nebėra (visos reinkarnacijos funkcijos buvo pašalintos prieš įprastą Programos reikalavimų atkūrimą, tačiau čia svarbu suprasti, kodėl ir kodėl tai buvo priskirta Ebrams).

Esant tam tikram išsivystymo lygiui ir dar inkubatoriaus aplinkoje, spermatozoidų smegenys siunčia MI į tam tikrą nurodytą laikrodžio intervalą ir tokiu būdu užregistruoja savo buvimo faktą iš Atminties archyvo pusės kaip besąlyginio „registravimo“ veiksmą. Jei įeinantis spermatozoidų smegenų MI sutampa laike ir nėra iškraipytas, tai Atminties archyvas suformuoja jam „kodo lauką“, kuris turi pilną identifikavimo subjektyvias charakteristikas ir savybes, o 84 oktavų lygyje perduoda šį kodo signalą atgal į smegenys.

Nustačius MI struktūros ir būklės iškraipymo faktus, t.y. bet koks neatitikimas pagal atminties parametrus ar raidos procesų morfologiją, atsakymo nesugeneruoja Atminties archyvas, kodo laukas nepriskiriamas ir atgal nesiunčiamas. Ginekologijoje šis procesas suprantamas kaip vaisiaus „išstūmimas“. Išsamiau embriono ląstelių formavimosi procesas vyksta taip: visų pirma į besiformuojančią biomasę projektuojamos nervinės „Esmės ląstelės“ ir prasideda būsimos žmogaus nervų sistemos formavimasis. Tuo pačiu metu didėja besivystančios biomasės evoliucinis lygis, o tai sudaro sąlygas į ją projektuoti vis daugiau „lengvų“, „esminių ląstelių“. Besivystanti biomasė yra tarsi evoliuciškai sugriežtinta, susidaro sąlygos į ją projektuoti kitas „Esmės ląsteles“, kurios turi mažesnę įtaką aplinkiniam mikrokosmui nei nervinės „Esmės ląstelės“. Kitos po nervo „Esmės ląstelės“ pagal poveikio mikrokosmui laipsnį yra kaulų čiulpų „Esmės ląstelės“.

Taigi ***embrione pradeda formotis hematopoetinė sistema***. Tuo pačiu metu besivystanti biomasė vėl kokybiškai keičiasi, o tai sukuria galimybę į ją projektuoti kitas „Esmės ląsteles“, dar mažesnę įtaką aplinkinei mikroerdvei. Paeiliui pradeda formotis ***širdis, plaučiai, kiti kūno organai ir sistemos, raumenys ir kt***. Susiformuoja priešpaskutiniai kremzliniai audiniai, o paskutiniai – kauliniai audiniai. Iš to išplaukia, kad kaulų „Esmės ląstelės“ turi minimalų poveikį savo mikroerdvei, o iš esmės raumenų ir kaulų sistemos formavimasis tęsiasi ir po gimimo. Šis faktas sukuria palankesnes sąlygas vaisiui praeiti per motinos gimdymo kanalą. Naujagimio „minkštieji kaulai“ įtikinamai tai patvirtina. Be to, „minkštieji kaulai“ leidžia vaiko kūnui labai greitai augti pirmaisiais gyvenimo metais, o tai yra labai svarbi ***Homo Sapiens rūšies išsaugojimo ir išlikimo sąlyga*** planetinėje ekologinėje sistemoje. Kad būtų lengviau suprasti šio reiškimo prigimtį – kodėl kai kurios „Esmės ląstelės“ yra „sunkesnės“ už kitas – prisiminkime, kad antrasis, trečiasis ir ketvirtasis materialūs „Esmės ląstelių“ kūnai (eteriniai, astraliniai ir mentaliniai) gali pakeisti dimensijos lygį, kai jie įtakoja supančią erdvę, arba, kitaip tariant, turi savo savaiminio matmens lygius.

Todėl, jei „Esmės ląstelė“ turi tik antrąjį materialųjį kūną (eterinį), jo įtakos supančiai erdvei, taigi ir supančios mikroerdvės matmenų kitimo laipsnis, bus minimalus. „Esmės ląstelės“ buvimas, be antrojo materialaus kūno, turi ir trečiąjį materialųjį kūną (astralinį kūną),

sukuria papildomą mikroerdvės kreivumą dėl šio kūno įtakos. Be to, trečiasis materialus kūnas (astralinis kūnas) turi didesnę įtaką nei antrasis materialus kūnas (eterinis) dėl to, kad jis kokybiškai susidaro susiliejus dviem pirminėms materijoms G ir F, o antrasis materialus kūnas (eterinis) yra vienas G. Taigi trečiasis materialus kūnas (astralinis) sukuria papildomą matmenų skirtumą $\Delta\alpha_{t.m.t.}$ santykyje su tuo, kas atsiranda antrojo materialaus kūno (eterinio kūno) įtakoje – $\Delta\alpha_{v.m.t.}$

$$\Delta\lambda_{w.m.t.} < \Delta\lambda_{t.m.t.}$$

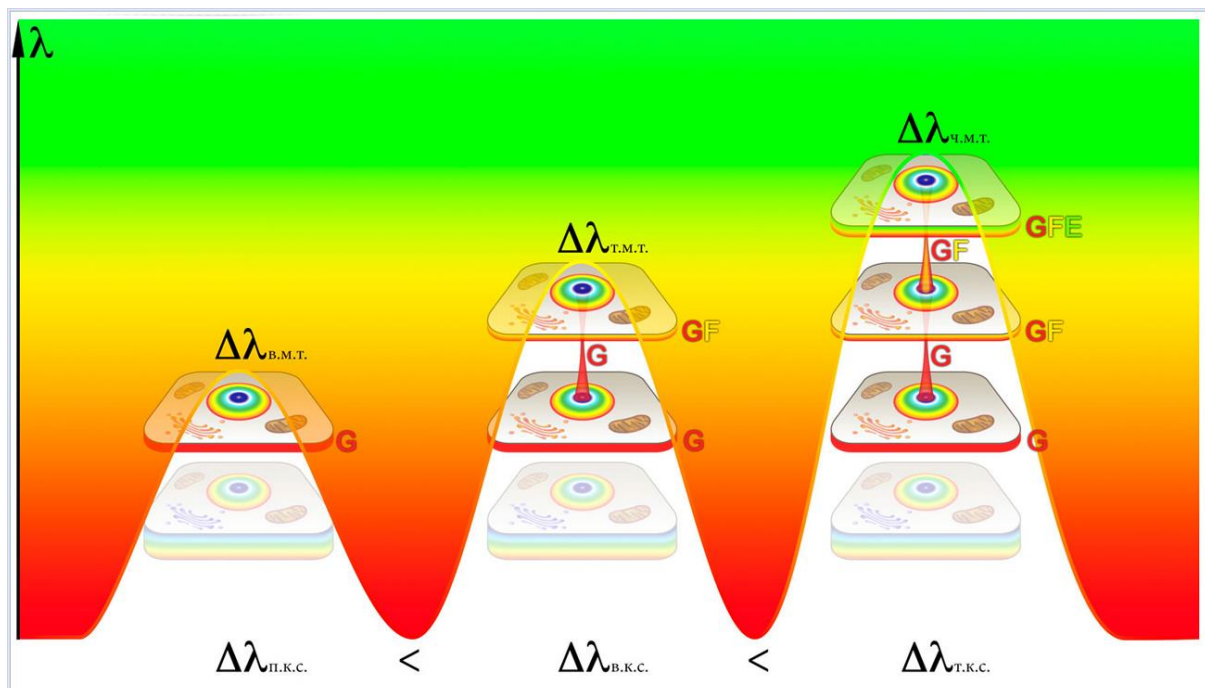
Ketvirtojo materialaus kūno (mentalinio kūno) buvimas „Esmės ląstelėje“ lemia kito jo sukulto matmenų pokyčio atsiradimą. Todėl „Esmės ląstelės“, turinčios ketvirtuosius materialius kūnus (psichinius kūnus), kaip, pavyzdžiui, smegenų neuronai, sukuria maksimalią įtaką aplinkinei mikroerdvei $\Delta\alpha_{ch.m.t.}$ visų įmanomų „Esmės“ ląstelių tipų, kurių yra tik kokybinėje „Esmės“ struktūroje. Ketvirtojo materialaus kūno (mentalinio kūno), susidariusio susiliejus trims pirminėms materijoms **G**, **F** ir **E**, įtaka yra didesnė nei trečiojo materialaus kūno (astralinio kūno), kurį kokybiškai sudaro dvi pirminės materijos **G** įtaka ir **F**.

$$\Delta\lambda_{t.m.t.} < \Delta\lambda_{f.m.s.}$$

Dėl viso to galima išskirti tris pagrindinius „Esmės“ ląstelių tipus:

1. **Pirmojo tipo** Esmės ląstelės (p.c.s.) – turinčios tik antruosius materialius kūnus (eterinius kūnus).
2. **Antrojo tipo** Esmės ląstelės (ECS) yra tos, kurios turi antrąjį ir trečiąjį materialius kūnus (eterinius ir astralinius kūnus).
3. **Trečiojo tipo** Esmės ląstelės (s.c.) – turinčios antrąjį, trečiąjį ir ketvirtąjį materialiuji kūnus (eterinį, astralinį ir mentalinį kūnus).

Dėl šių priežasčių šie trys pagrindiniai „Esmės“ ląstelių tipai skirtingais būdais paveiks aplinkinę mikroerdvę:

„Esmės ląstelės“, turinčios tik antruosius materialius kūnus, sukuria **minimalų poveikį aplinkinei mikroerdvei** – $\Delta\lambda_{f.c.s.}$. Be to, primename, kad trečiasis materialus kūnas (astralinis kūnas) negali atsirasti ir egzistuoti be antrojo materialaus kūno (eterinio kūno), todėl **antrojo tipo „esminių ląstelių“** - $\Delta\lambda_{w.c.s.}$ - bus sudarytas iš **antrojo ir trečiojo materialių kūnų (eterinių ir astralinių kūnų) įtakų superpozicijos (sudėties)**. Ir panašiai, **trečiojo tipo „Esmės ląstelės“** gali atsirasti ir egzistuoti tik tada, kai turi antrąjį, trečiąjį ir ketvirtąjį materialųjį kūnus (eterinį, astralinį ir mentalinį kūnus):

$$\Delta\lambda_{f.c.s.} = \Delta\lambda_{w.m.t.}$$

$$\Delta\lambda_{w.c.s.} = \Delta\lambda_{w.m.t.} + \Delta\lambda_{t.m.t.}$$

$$\Delta\lambda_{-} = \Delta\lambda_{w.m.t.} + \Delta\lambda_{t.m.t.} + \Delta\lambda_{h.m.s.}$$

Dabar supraskime, kaip visa tai veikia embriono formavimąsi ir vystymąsi?

2.3. Trečias tipas

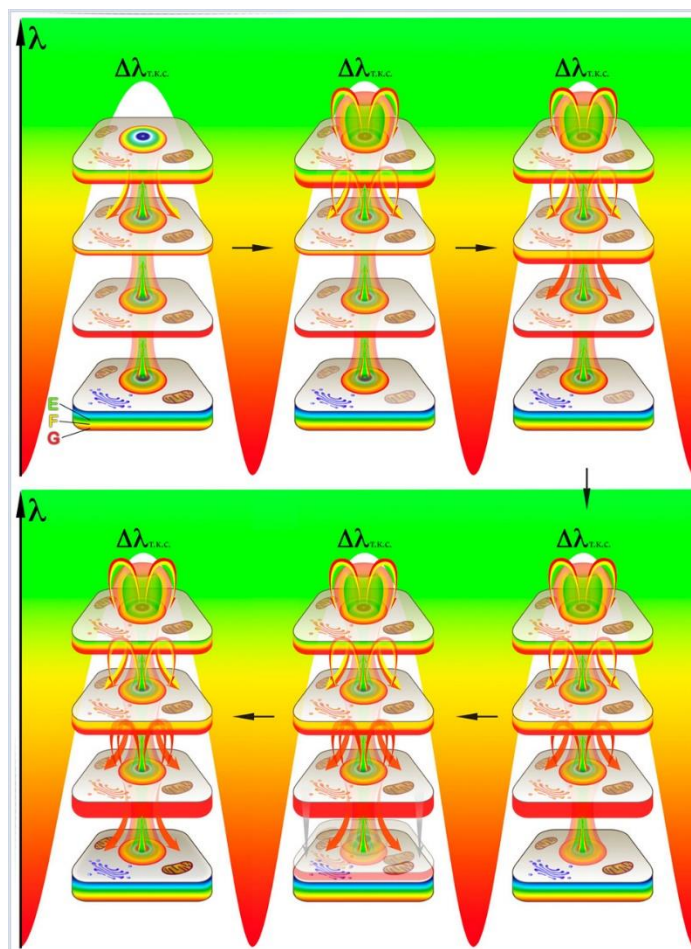
Kiekviena „Esmės ląstelė“ veikia supančią mikroerdvę, deformuodama ją ir sukurdamą tam tikrą matmenų skirtumą. Didžiausias matmenų skirtumas sukuria vadinamąsias „trečiojo tipo Esmės ląsteles“ – „esmės nervines ląsteles“. Smarkūs medžiagų apykaitos procesai, vykstantys aktyviai besidalijančiose ir besivystančiose embriono ląstelėse, išskiria pirminių medžiagų mases, kurios sukuria srautą, kuris iš pradžių prasiskverbia tik į trečiojo tipo Esmės ląsteles dėl to, kad jos daro didžiausią poveikį aplinkinei mikroerdvei visų tipų Esmės ląstelėms. Dėl to išnyksta kokybinis barjeras, visų pirma tarp šio tipo ląstelių ir besivystančios vaisiaus biomasės. Aktyvus visų trijų šio tipo Esmės ląstelių materialių kūnų prisotinimas pirminėmis medžiagomis lemia tai, kad jos yra per daug prisotintos atitinkamomis pirminėmis medžiagomis. Trečiojo tipo Esmės ketvirtieji materialūs ląstelių kūnai pasiekia greičiausią perteklinį prisotinimą. Kaip minėta anksčiau, trečiojo Esmės tipo ląstelės turi didžiausią poveikį aplinkai esančiai erdvei, todėl būtent su šiomis Esmės ląstelėmis susilieja besivystančios biomasės ląstelės. Pačios zigotinės ląstelės (gemalo, embriono ląstelės) jau turi antruosius materialius kūnus (eterinius kūnus), kurie savo ruožtu daro įtaką aplinkinei mikroerdvei. Evoliuciškai vystantis embriono ląstelėms, didėja jų įtakos aplinkai mikroerdvei laipsnis ir galiausiai ateina momentas, kai jos susijungia su trečiaisiais Esmės kūnais. Šis procesas panašus į artėjančių tunelių sujungimą, kai vienas iš tunelių labai nesikeičia, o antrasis tiesiamas dideliu greičiu. Besivystančiai embriono biomasei susijungus su trečiojo tipo Esmės ląstelėmis, prasideda kokybiškai naujas embriono vystymosi etapas. Esysbė tarsi įmeta į besivystančią biomasę „įlipimo kates“ ir ima gaudyti šią biomasę. Dėl šio proceso antrieji materialūs embriono nediferencijuotų ląstelių kūnai pakeičiami trečiojo tipo Esmės antraisiais materialiais kūnais.

Pažiūrėkime, kaip Esmė (Smegenys) „apkabina“ besivystančią biomasę?

Kai besivystanti biomasė susijungia su trečiojo tipo Esmės ląstelėmis, pirminių medžiagų srautas, atsirandantis besivystančios biomasės ląstelėse, pastarosioms suskaidžius fiziškai tankią medžiagą, pradeda aktyviai jas prisotinti pirminėmis medžiagomis atitinkamų tipų. Kiekvienas iš „Esmės ląstelių“ kūnų, prisotintas atitinkamų pirminių medžiagų, pasiekia kritinį tankio lygį, kuris sukuria papildomą aplinkinės mikroerdvės deformaciją. Kritinis tankio

lygis pasiekiamas dėl to, kad kiekvienos kūno „esminės ląstelės“ pirminės medžiagos praradimo greitis yra daug mažesnis nei prisotinimo greitis, todėl susidaro per didelė pirminės medžiagos koncentracija...

Galingas pirminių medžiagų srautas, atsirandantis embriono vystymosi metu, užtikrina prisotinimą, o vėliau ir per didelę atitinkamų pirminių medžiagų koncentraciją. Per didelė pirminių medžiagų koncentracija sukuria atvirkštinį jų srautą. Tuo pačiu metu didžiausias atvirkštinis pirminių medžiagų srautas vyksta „Esmės ląstelėse“, kurios sukuria maksimalią aplinkinės mikroerdvės deformaciją – nervinėse „Esmės ląstelėse“ – trečiojo tipo Esmės ląstelėse. **Atvirkštinis pirminių medžiagų F ir G** srautas nuo ketvirtųjų materialių Esmės kūnų link trečiojo, sukuria papildomą trečiųjų materialių Esmės kūnų (astralinių kūnų) prisotinimą šiomis medžiagomis. Dėl šio proceso paspartėja trečiųjų materialių Esmės kūnų prisotinimas pirminėmis medžiagomis. Kai prisotinimas tampa kritinis, pirminės medžiagos eina atvirkštine kryptimi link antrųjų materialių Esmės kūnų. Šis atvirkštinis pirminės medžiagos srautas, ypač pirminės medžiagos **G**, sukelia antrųjų materialių Esmės ląstelių (eterinių kūnų) prisotinimą, o kai šis prisotinimas pasiekia kritinį lygį, iš antrosios medžiagos atsiranda atvirkštinis pirminės medžiagos **G** srautas. Esmės kūnai fiziškai tankių embriono ląstelių kryptimi. Atvirkštinis pirminės medžiagos srautas **G** sukuria projekcijas, kurios yra identiškos antriesiems materialiams šio tipo Esmės ląstelių kūnams, ir šios projekcijos yra uždėtos ant fiziškai tankių embriono ląstelių .

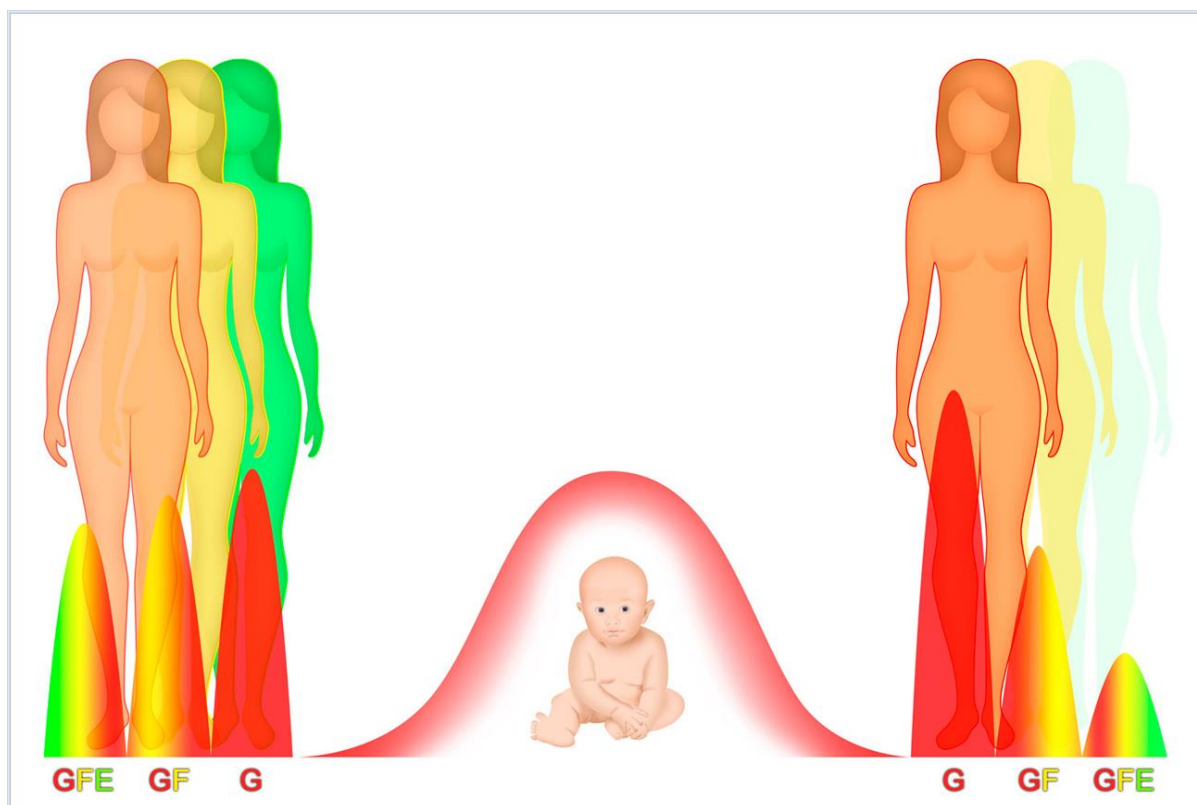

Būtent dėl per didelio Esmės ląstelių antrojo, trečiojo ir ketvirtojo materialių kūnų prisotinimo pirminėmis medžiagomis, dėl savotiško trigubo atvirkštinių srautų susiprėjimo,

antrųjų materialių kūnų projekcijos Trečiojo tipo esencijos (eteriniai kūnai) į besivystančią biomasę pasirodo ne tik galingesnės už visų kitų tipų ląstelių esencijų antrųjų materialių kūnų projekcijas, bet ir neutralizuoja antrųjų materialių kūnų (eterinių) projekcijas paties embriono ląstelių **atžvilgiu**.

Taigi trečiojo tipo Esmės ląstelių antrųjų materialių kūnų projekcijos, kaip ir visos kitos kitų tipų „Esmės ląstelių“ projekcijos palaipsniui išstumia, pakeisdamos savimi antrųjų materialių kūnų (eterinių kūnų) projekcijas.

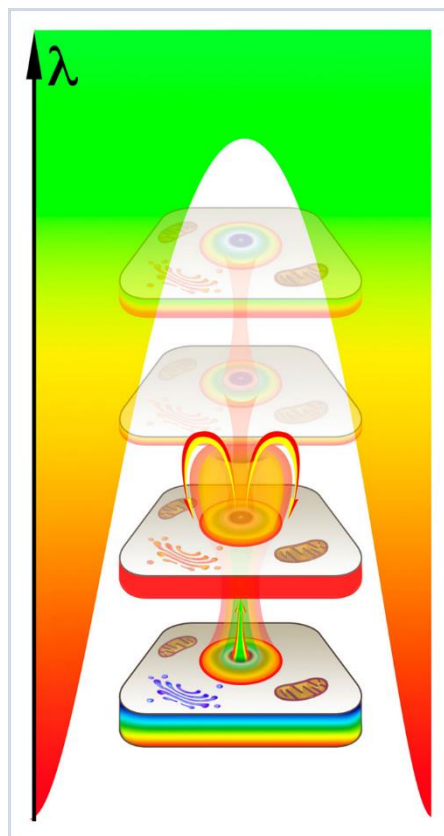
Jei dėl vienokių ar kitokių priežasčių „Esmės ląstelių“ projekcijos negali visiškai pakeisti atitinkamų zigotinių ląstelių antrųjų materialių kūnų (eterinių kūnų) projekcijos, tai dėl to esmės ląstelių projekcijos sutampa su zigotų ląstelių projekcijomis. Ir dėl to atsiranda hibridinė projekcija, kuri atsirado dėl atitinkamų Esmės ląstelių projekcijų superpozicijos (sudėties) ir identiškų antrųjų materialių kūnų (eterinių kūnų) projekcijų. Ir dėl to atsiranda tam tikrų deformacijų. „Esmės ląstelėms“ nuosekliai susijungus su besivystančia embriono biomase, formuojasi naujas fizinis kūnas. Be to, visos „Esmės ląstelės“, o ypač nervinės „Esmės trečiojo tipo ląstelės“, evoliuciškai „traukiančios“ embriono biomasę, atlieka tam tikrą darbą, dėl kurio jos **PRARANDA DALĮ SAVO EVOLIUCINIO POTENCIALO**.

Štai jūsų atsakymas apie tai, kas ir kodėl buvo priskirta **reinkarnacijai** ⁴. Štai kodėl tam tikro Smegenų genotipo „sukūrimas“ sprendžiant Ebrų uždavinius „pažengė į priekį“ taip „lėtai“. Visą šį procesą detaliausiai aprašė N. Levašovas savo **veikale „Esmė ir protas“**. Net šio kūrinio pavadinime glūdi atsakymas į Esmės ir Smegenų sampratos tapatumo klausimą. Ir ši tapatybė yra įterpta į žodį Protas.

2.4. Nervas...

Nervinės „Esmės ląstelės“ (skaitykite smegenų ląsteles) atlieka daugiausiai darbo ir, žinoma, kiek įmanoma praranda savo evoliucinį potencialą. Bet tuo pačiu ir būtent dėl to naujasis fizinis kūnas įgyja aukščiausią įmanomą evoliucinį lygmenį, identišką arba beveik identišką Esmės ląstelių ketvirtųjų materialių kūnų evoliuciniam lygiui. Dėl šio gamtos stebuklo naujas fizinis kūnas („marškiniai“) įgyja evoliucinį rezervą, palyginti su visų „Esmės ląstelių“ antruoju ir trečiuoju materialiuoju kūnais (eteriniu ir astraliniu) ir sukuria pakankamas bei būtinas sąlygas tolimesniam vystymuisi. Reikia pažymėti, kad formuojantis naujam fiziniam kūnui tik antrieji materialūs „Esmės ląstelių“ kūnai tiesiogiai sąveikauja su besivystančio vaisiaus ląstelėmis, tuo tarpu trečiasis ir ketvirtasis materialūs „Esmės ląstelių“ kūnai atlieka tik pagalbinį vaidmenį. Po gimimo aktyvūs tik antrieji materialūs „Esmės ląstelių“ kūnai.

Gavus „kodo laukelį“ ir gavus atitinkamą NKMM reikšmę, atsiranda naujas, t.y. paruoštos Smegenys (Esybė) suformuoja prašymą dėl savo išėjimo, adresuodamos pranešimą inkubatoriaus savininko Smegenims ir paleidžiant savo organizmą į savo išėjimo programą. Yra „ankstyvo“ išėjimo faktų, bet dėl **IŠKRAIŠTO INFORMACIJOS GAVIMO** gydytojai į tai žiūri atsargiai, nors taip yra tik dėl NKMM rinkinio švino, pateikto ciklais. Jau daugiau nei dvejus metus ankstyvas pasitraukimas vis labiau paplitęs. Bet tai visiškai kitokia Smegenų (Esmės) raidos istorija, kurią reikėtų tik sveikinti. „Pirmasis riksmas“ atsiradusių naujų smegenų su savo mažais „marškinėliais“ (mažu kūnu) yra signalas Atminties archyvui visais išeinančiais smegenų informacijos kanalais kaip paskutinis signalas apie praeitą etapą ir naujos pradžios signalas, t.y. jau vykdomasis procesas, kaip naujas asmuo, aprūpintas viskuo, ko reikia, įgydamas kitokią „registraciją kodų archyve“. Taigi naujagimio gyvenimas prasideda aktyviu tik antrųjų materialių „Smegenų ląstelių“ kūnų darbu, trečiasis ir ketvirtasis smegenų ląstelių materialūs kūnai iš pradžių yra pasyvūs ir nefunkcionuoja. Taip yra dėl to, kad po to, kai antrieji materialūs Žmogaus „Esmės ląstelių“ kūnai aktyviai sąveikauja su besivystančia biomase, sumažėja jų pačių matmenų lygis ir dėl to atstatomas kokybinis barjeras tarp antrojo ir trečiojo materialaus lygmenų (eterinio ir astralinio). Kai tik tai įvyksta, fiziškai tankių ląstelių gyvybės procesų metu išsiskiriančios pirminės medžiagos nepajėgia prisotinti trečiojo ir ketvirtojo materialių „Esmės ląstelių“ kūnų (astralinių ir mentalinių kūnų). *Jei durys uždarytos, tada pro jas praeiti neįmanoma, jei užsuktas čiaupas, vanduo negali užpildyti talpyklos*, o dėl kokybinio barjero tarp antro ir trečio medžiagos lygių neįmanoma prisotinti trečio ir ketvirto medžiagų kūnų. „Esmės ląstelių“ (smegenų). Dėl to antrieji materialūs „Esmės ląstelių“ kūnai gauna visą potencialą, kurį sukuria fiziškai kietos kūno ląstelės. Toks intensyvus Žmogaus „Esmės ląstelių“ (Smegenų) antrųjų materialių kūnų prisotinimas lemia didelį aktyvumą ir greito evoliucinio vystymosi galimybę ir netrukdo, gavus „registraciją kodų archyve“, pradėti gauti „aktualią“ informaciją apie supantį

pasaulį ir Gyvybės palaikymo sistemą. Štai kodėl po gimimo kūnas išgyvena greito vystymosi etapą. Vyksta aktyvus ląstelių dalijimasis ir dėl to vis daugiau „Esmės ląstelių“ gauna naujų fiziškai tankių ląstelių „naudojimui“. Palaipsniui atkuriami fiziškai tankaus kūno („marškinėlių“) ir Esmės (Smegenų) atitikimas. Per ateinančius 2 metus po smegenų (esybės) atėjimo su „marškinėliais“, tiek Kodo archyvas, tiek BIOS archyvas sudaro vienpusį ryšį su juo, naudojant esamą arba naujai suformuotą „struktūrą“, t.y. individualaus humanoido parinkimas iš *vieno kodo lauko humanoidų grupės*. Štai kodėl naujas fizinis kūnas („marškiniai“) įgyja evoliucinį rezervą, palyginti su antruoju ir trečiuoju materialiuoju kūnais (eteriniu ir astraliniu). Humanoidas iš Archyvo gauna paramos, mokymo programą, o Bioobjekto augimo procese perduoda jam Žinios ir Žinių „naudojimo kultūrą“, visiškai atitinkančią Bioobjekto smegenų genotipą. Dėl to visas anksčiau per tūkstantmečius išsivysčiusias Smegenų funkcijas ir gebėjimus, taip pat ir Žinios, prie kurių jie buvo pripratę ilgą laiką, humanoidas labai greitai perduoda Bioobjektui. Enciklopedinį Pažinimo lygio įrišimą atlieka žmonių smegenys per jų įgytas atitinkamas funkcijas, o „atradimus“ ar „išradimus“ (ir jiems lygius) formuoja humanoidas. Jei ryšys tarp humanoido ir individo dėl kokių nors priežasčių nutrūksta, tai **INDIVIDAS NEGALI ADEKVAČIAI REAGUOTI** į gaunamą informaciją, todėl iš kitų žmonių ar šaltinių gaunamų Žinių gavimo procesas yra ribotas arba neįmanomas. Šiandien jį galima pamatyti visur. Jei bendravimas su asmeniu vyksta tam tikru MI lygiu, o MI oktavos visais parametrais sutampa su bendravimo su kitu individu ar jo grupe MI, tai humanoidas tampa vertėju priimdamas informaciją savo lydinčiam asmeniui iš kitų žmonių. Be to, jei kelių humanoidų MI sutampa su vieno individo MI, tai informacijos gavimo galimybės, t.y. žinios auga eksponentiškai. *Taip ją suformavo Ebru sistema.*

Visą programą, skirtą Smegenų su biologiniais „marškiniiais“ (Žmogaus kūnu) kūrimui, valdo kai kurie Biocentrai. Senoji sistema sudarė **18 tokių biocentru**, kuriems suteikta tokia funkcija:

- „Noosferos“ būklės kontrolė;
- Autonominių smegenų saugojimas;
- Smegenų perdavimas gavus magnetinį impulsą 100 Hz dažniais;
- Autonominių smegenų akompanimentas;
- Autonominių smegenų komunikacija pasikeitus veiksmų programai;
- Atminties reguliavimas;
- Dalinis autonominių smegenų pašalinimas po „marškinių“ mirties (su tolesniu galimu perkėlimu į kitas biostruktūras arba humanoidų sukūrimu);
- Ryšį su Planeta, iš kurios ši civilizacija buvo atvežta.

Jei asmuo dėl kokių nors priežasčių mirė anksčiau nei jam buvo skirtas biologinis laikas, jo Smegenys gali būti perrašytos ant naujagimio „marškinių“, o dalis atminties gali būti išsaugota. Tačiau toks variantas buvo įmanomas visiškai sutapus visiems biologiniams ir kitiems parametrams, o tai buvo labai retas faktas. Sistemai valdant perkėlimo ar perkėlimo problemų nebuvo, todėl nereikėjo Valstybės departamento ar Valstybės Dūmos sprendimų.

2.5. Forma ir kultūra

Pridėsiu dar keletą žodžių apie Žinių formą ir Žinių kultūrą, nes manau, kad tai yra nepaprastai svarbu Smegenų (Esmės) idėjoje.

Žinių forma nėra morfologija tokia forma, kokia ji dabar pateikiama visuotinai priimta prasme. Būtent tokia *forma gaunama arba iš Atminties archyvo, arba papildomai suformuota dabartinės pačios Valdymo sistemos raidos procese*, tiksliau – jos proto būsenos substancija. Įvairias nedideles smegenų reakcijas į kai kuriuos staigius aplinkos sąlygų pokyčius (ugnį ir pan.), kaip dabar įprasta vadinti „sąlyginiais refleksais“, **SMEGENYS SAVARANKIŠKAI FORMUOJA SAVO VYSTYMOSI PROCESĖ**. Per pastaruosius **500+ metų** bendroje atmosferos tinklelio struktūroje buvo aktyviai kuriamas informacijos mainų ir valdymo tinklelis. Tokios specifinės gardelės buvimas, o šiuolaikinio mokslo terminologijoje ji buvo apibrėžiama **kaip elektromagnetinis laukas**, leido ne tik efektyviai valdyti visus Žemėje esančius biologinius objektus, bet ir užkirsti kelią nereikalingų nukrypimų susidarymui, kai kiti biologiniai objektai. pasirodė. *Kol toks tinklelis nebuvo suformuotas, „mokslo“ tiesiog negalėjo būti, tai akivaizdu, ir istorikai pastebėjo!* Čia pažymiu, kad tai „nepasirodė kliūtis atsirasti tokiems žmonėms kaip **N. Levašovas ir kt.**, nes Ebrai negalėjo visiškai kontroliuoti Smegenų (Esmės) „atsiradimo“ schemoje bendroje atmosferos tinklelio struktūroje tuo metu. Pokyčių procesas jau „pradėtas“. Šiandien, **2017 m.**, ši gardelė turi specifinius parametrus, būtent:

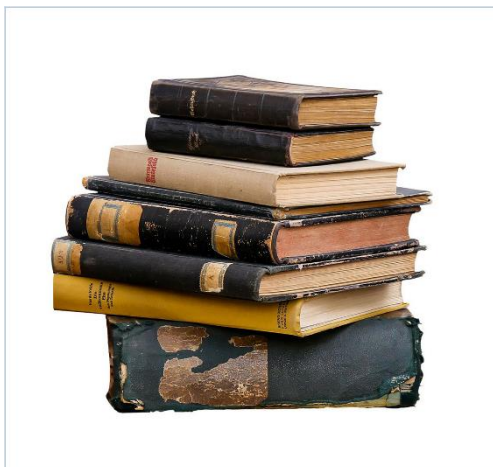
- atskaitos bazinis dažnis $f=54,375450$;
- įkrovimo slydimo kampas etaloniniam magnetiniam impulsui = 43,50;
- laikrodžio intervalas #1=16 minučių;
- laikrodžio intervalas #2=1 saulės ciklo sekundė (maždaug 2,1531... sek.);
- **LA natos** užklausų kodų duomenų bazė yra lygi poslinkiui, tam tikra reikšmė atitinkamoje oktavoje kiekvienam Smegenų genotipui atskirai.

Pagrindiniai parametrai iki šiol atitinka nustatytas ir su objektų (NSO) funkcionavimo gardelėmis susietas sąlygas, nes staigus **JOS PASIKEITIMAS TIESIOG APRIBOJA GYVENIMĄ PLANETOJE**. Tokių pasekmių pašalinimas, t.y gardelės parametru keitimas vyksta pagal planą, kaip intervencijos pasekmių pašalinimas pereinamuoju laikotarpiu. Ir dabar viskas, kas netelpa į nurodytus parametrus, palaiapsniui naikinama, o to pasekmės matomos plika akimi tiek žmonių elgesyje, tiek gamtos „kataklizmuose“.

Žinios yra specifinė ir *labai sudėtinga konstruktyvi jų programinio ir nepriklausomo egzistavimo Noosferoje forma*. Juos formuoja ne biologinių „marškinių“ smegenys, t.y. žmonės neturi *nieko bendra su Žinių struktūros formavimu, JIE TURI TIK VARTOTOJŲ POŽIŪRĮ*. Todėl visos tariamai žmonių „suformuotos“ dogmos, įskaitant religines ar mokslines, yra jų priimtas plagiatas. Ir jie neturėjo ir negalėjo turėti tokių „autorių teisių“. *Ir, žinoma, viskas, kas susiję su plagiatu ir tai, apie ką kalbėjau pirmame skyriuje, yra tik būdas paslėpti ir apriboti informaciją*. Kaip vyko Žinių pasireiškimas dėl informacinio proceso, kaip jie buvo realizuojami, kaip buvo kuriamos įvairių funkcinių tikslų dogmos, kaip vyko tolesnio įsikūnijimo procesas - visa tai yra programos vykdymo būsenos,

apie kuras jau rašiau ir visa istorikų tokio įsikūnijimo įvairovė jau buvo surinkta jų istoriniuose „darbuose“, *kurie pagal tikrąjį jo apibrėžimą neturi nieko bendra su darbu* .

Būtent šios Žinios yra perduodamos kartu su jų naudojimo kultūra, *ir tik tokioms Žinioms reikalingas analitinis mąstymas, prieinamas tik Žmogui*. Konkrečių žinių apvalkalas visada yra šių Žinių naudojimo kultūros formoje, o tokių apvalkalų skaičius yra neribotas. Kiekvienas apvalkalas nėra kažkas neapibrėžto, jis turi specifines energijos tinklo konstrukcines charakteristikas, kurios skiriasi viena nuo kitos mantisos konstrukcija, kaip ir bet kuri kita Valdymo sistemos sukurta ir perduodama informacija. Naudojimo kultūra – tai informacijos, gaunamos kontrolės rėmuose, išdėstymas tiek subjektyvaus prieinamumo, tiek tikslinės orientacijos laike ir esamų programos procesų tikslais. Jei pagal smegenų funkcinį aprūpinimą ir atitinkamą funkcijų rinkinį koks nors individas neturi ryšio su konkrečia informacija, tada jis negalės įgyti kontaktinės būsenos galimybės gauti tokią informaciją ir atitinkamas Žinios. **N. Levašovas** , kai kalba apie Žinias ir informaciją, *klaidos technologiškai neįtraukiamos*. Nėra apvalkalo be turinio, bet kai tik minimalus turinys reikalauja arba analizės, arba keitimosi su kitu individu, formuojasi vartojimo kultūros apvalkalas, t.y. sąlygiškai apibrėžkime jį kaip papildomą kontaktą. Tai visiškai taikoma SvetL programoms. Noosfera taip pat dalyvauja formuojant šį apvalkalą. Tai labai svarbi teisingo tiesos supratimo išvada, leisianti nurodytiems jau šiandien atsižvelgti ir formuoti ateities strategijas, ypač Žmonijos socialinio sutvarkymo Konstrukcijų, dvasinės sferos konstravimo srityje ir visų valdymo formų bei kasdienio žmonių gyvenimo organizavimo organizacinio imperatyvaus nustatymo sfera. Tiesą sakant, N. Levašovas norėjo apie tai parašyti, kaip visada, išsamiai ir lengvai suprantamai – norėdamas kažkaip orientuoti žmones į tai, kas vyksta. Deja – „neturėjau laiko“. Tačiau mes ne kartą visa tai aptarėme su juo, ir jis man daug ką paaiškino, kaip sakoma - „ant pirštų“, todėl, remdamasis šia informacija, **supratau SvetL programų kūrimo fizikos principą** ir jų pritaikymo jo sukurto Generatoriaus rėmuose galimybę tiek pagal jų subjektyvius „parametrus“, tiek pagal tikslinę orientaciją laike ir taikymo tikslais sąveikaujant su Vartotojo smegenimis. Tuo metu man buvo labai sunku, bet „SvetL“ **programas** mano smegenims vystyti vykdė pats Nikolajus, nes „aš“ užsiėmęs daugiau nei dvejus metus ir beveik kasdien. Rezultatas yra „SvetL“ **technologijos** įsikūnijimas į realybę. Aš nesigiriu, tik konstatuoju.

Žinoma, toks neišsamus, bet visiškai pakankamas Smegenų kilmės (Esmės reinkarnacijos) su jos biologiniais „marškiniais“ tiesai svarstymui, aprašymas paprastu suvokimu **NAUJŲJŲ SISTEMOS PROGRAMOS PROCESŲ RĖMUOSE** turėtų radikaliai pakeisti požiūrį ir suvokimą apie du svarbius esminius apibrėžimus: tikėjimą ir žinojimą, – sukuriant supratimą, kad tai buvo kontroliuojami programos įgyvendinimo procesai, *nepriklausantys žmonių valiai ir troškimui* . Mano nuomone, tai leis, remiantis **N. Levašovo** ir **A. Hatybovo** pateikta informacija, kuri yra sutelkta **N. Levašovo knygoje** ir **B. Makovo** vadovaujamo **НИИ TsUS** medžiagoje, visai kitaip suvokti vykstančių pokyčių aplinkybes, rasti savo teisingą kelią įgyjant kitokio lygio žinias, tikslingas tolimesnis jų pritaikymas savo veiksmuose. N. Levašovas davė užuominą – į ką reikėtų atsižvelgti kuriant

visatos paveikslą. *Informacijos apie supantį pasaulį išsamumas yra labai svarbus.* Atskirai suvokdamos aplinką, smegenys gauna patikimą, bet neišsamią informaciją. Protinga būtybė, bandydama sukurti savo visatos paveikslą, surenka šiuos „gabalėlius“ į vieną visumą ir dėl to atsiranda iškreiptas vaizdas. Pavojingiausia suvokimo „iškreiptų veidrodžių“ veikimo pasekmė yra ta, kad, remdamosi šiuo iškreiptu (nepilnu) supančios tikrovės paveikslu, protingos būtybės pradeda kištis į šią tikrovę, ją keisti, manydamos, kad atlieka tam tikrą pataisymų skaičių siekiant maksimalios simbiozės su supančia tikrove. Dėl tokių „pataisymų“ galimai ir kyla aplinkos problemos, dažnai keliančios rimtą grėsmę ir jas sukūrusiems „protingiems“ sutvėrimams, ir gyvybei apskritai. Kosmose tokie veiksmai dažnai veda į planetų, o kartais net ir planetų sistemų mirtį.

2.6. Marškiniai be kaklaraiščio (fizinis kūnas)

Įvertinus mastą, ką žmogus turi daryti dabartinėje situacijoje, jei laikysime tai savaimė suprantamu dalyku, galite viso to atsisakyti iš anksto – nes tiek tūkstantmečių viskas taip palaipsniui keitėsi ir dabar privedė prie katastrofos beveik viskas, o dabar viskas turi būti „gražinta“. Na, štai kiek laiko „susikurti“, kiek pastangų atkurti... apskritai tai skausmingai tolina ateitį. Bet tai kyla iš įprastų vulgarių-materialistinių pozicijų, kruopščiai įsitvirtinusių Sąmonėje, tame tiesiogiai dalyvaujant intervencinei Žemės valdymo sistemai (CLS). Žinoma, iš šių pozicijų viskas atrodo neapgalvota – juk žmogaus gyvenimas, nors ir atrodo, kad mūsų vaikystėje buvo kažkas be galo ilgo, iš tikrųjų *pasirodo esanti ribota savo aktyvia ir pajėgia forma, kartais net kelis dešimtmečius.* Vis dėlto, jau įvaldžius dalį to, kas buvo perskaityta, tampa aišku, kad su Žmogaus amžiumi (gyvenimo trukme) jau vyksta pokyčiai. Taip, ir pats gyvenimas, kurį mes įprastai suvokiame fizinio kūno, marškinių, atžvilgiu, yra **KAŽKAS DAUG TOBULESNIO IR DIDESNIO.** Remiantis šiuo nauju supratimu, būtina „kurti planus“. Tačiau gali nutikti ir kitas kraštutinumas: kadangi tai, ką suvokėme kaip gyvenimą, tėra jo „dalelė“, kur tada skubėti? Bus kitas įsikūnijimas, ir viskas bus su laiku, juolab kad iki to laiko tikrai pailgės Žmogaus gyvenimo trukmė, „užaugs“ oktavos. Bet, deja, su tokiu požiūriu tikrai negalima laukti „kito“ įsikūnijimo, o egzistuojanti gyvybė, tai yra gyvenimas fiziniame kūne, yra būtent tai, ką galima ir reikia naudoti dabar, neprarandant unikalios galimybės, kurią suteikia šiandien gyvenantys Žemėje. Žemė žmonėms – dalyvauti tikrosios Planetos išvaizdos atkūrimo procese pačia plačiausia to žodžio prasme. Ir tam, kad turėtume didžiausią galimybę būti garantuotam dalyvauti šiame procese, mano nuomone, „SvetL“ **programos** ir dalyvaudamos stengiasi bent jau patekti į „Pirties“ eilę.

Jei gyvenimas nesibaigia su fizinio kūno mirtimi, tai kam apskritai reikalinga gyvybė jame? Kodėl reikia vėl ir vėl įsikūnyti, pradedant beveik nuo nulio? Kodėl Esmė įsikūnija naujame fiziniame kūne? Atsakymas į šį klausimą labai paprastas: **be fizinio kūno Esmė negali vystytis**. Fizinis kūnas yra potencialo, būtino vystymuisi, šaltinis. Fizinio kūno

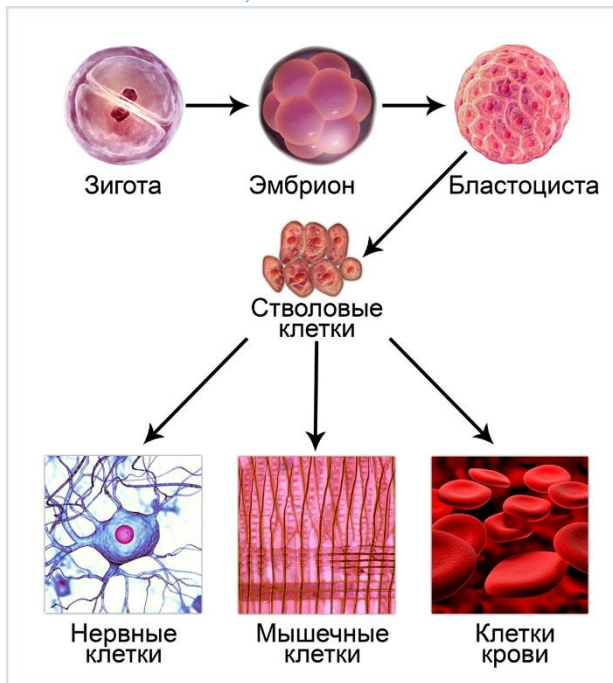

ląstelėse vyksta molekulių skaidymo ir pirminių medžiagų, iš kurių jos susideda, išlaisvinimo procesas. Pirminės materijos, prisotinančios Esmės kūnus, užtikrina jų darbą, jos yra savotiškas „kuras“. Be to, Esmės kūnai iš dalies netenka juos formuojančių pirminių materijų, ir šiuos pradimus būtina atstatyti. Be šio kūno Esiybės gali tapti nestabilios ir galiausiai suirti. Kuo Esmė evoliuciškai žemesnė, tuo greičiau turėtų įvykti naujas jos įsikūnijimas, kitaip gali kilti jos mirties grėsmė.

Žinoma, be fizinio kūno Esmė yra prisotinta pirminių medžiagų iš supančios erdvės, tačiau tokiu būdu įsisavintų pirminių medžiagų neužtenka normaliam Esmės funkcionavimui užtikrinti. Be fizinio kūno visi Esmės kūnuose vykstantys procesai sulėtėja tūkstančius kartų, laikas jam praktiškai sustoja. Tik kai Esmė savo evoliucinio vystymosi metu gali sukaupti tokius kūnus, kurie gali kokybiškai pakeisti fizinį, **jos poreikis išnyksta**.

Dabar pažvelkime giliau į motiną gamtą, ir to gali pakakti atsakyti į dar vieną tikrovės galvosūkį...Prisiminkite, kad ląstelių dalijimosi metu antrasis ląstelės kūnas yra aktyviai prisotintas, dėl to per didelis jo pirminės medžiagos **G** prisotinimas. Be to, chromosomų padvigubėjimas ir antrojo ląstelės branduolio susidarymas lemia, kad ląstelėje atsiranda antrasis kanalas ir ląstelė sukuria „antrą“ antrąjį materialų kūną (eterinį kūną), kurio prisotinimas pirminė medžiaga **G** taip pat sukelia per didelį prisotinimą. Dėl to besidalijanti ląstelė įgauna du identiškus antruosius materialius kūnus, kuriuose yra perteklinė pirminės medžiagos **G** koncentracija. Per didelė koncentracija sukelia atvirkštinį pirminės medžiagos **G** **srautą** iš antrojo materialaus lygio į fizinį, o tai veda prie antrųjų materialų kūnų projekcijų formavimosi fiziniame lygmenyje. Antrųjų materialų kūnų projekcijos pakeičia pačios ląstelės matmenų lygį, ko pasekoje ląstelė tampa nestabili ir griūva. Tuo pačiu metu dvi antrojo materialaus ląstelės kūno projekcijos fiziniame lygmenyje tampa dviejų naujų vienetų fiziškai tankių ląstelių sintezės matricomis ⁵.

Periodiškai gyvame organizme vyksta kiti procesai, susiję su antrųjų materialių kūnų projekcijų atsiradimu fiziniame lygmenyje – periodiškai senų kūno ląstelių pakeitimas naujomis be dalijimosi. Dabar mus domina pats senos ląstelės pakeitimo nauja procesas. Kaip tai atsitinka? Kiekviena fiziškai tanki daugialąsčio organizmo ląstelė **NUOLAT DALYVAUJA ORGANIZMO MEDŽIAGŲ APYKAITOS PROCESUOSE**, didesniu ar mažesniu mastu veikiama išorinės aplinkos. Dėl to pasikeičia jo

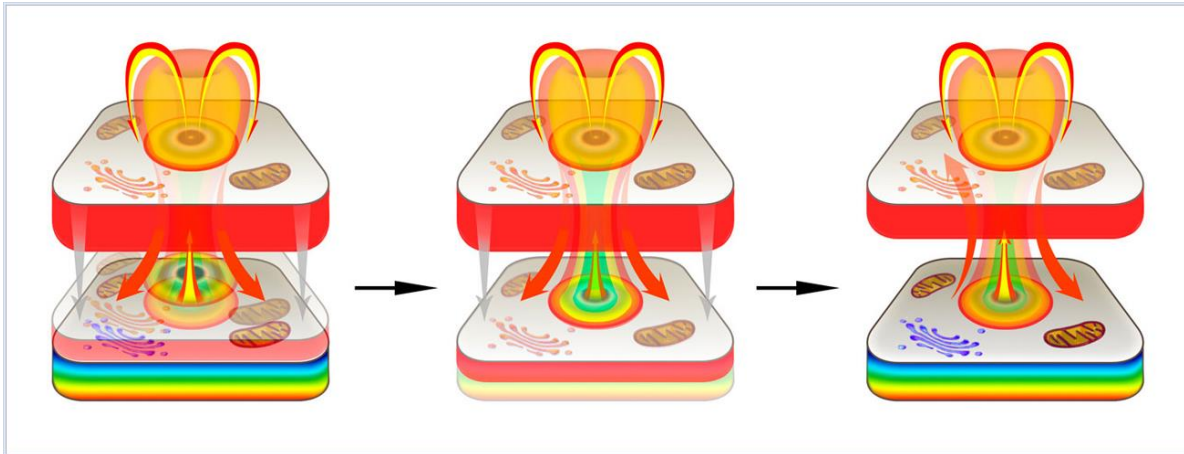
cheminė sudėtis ir ateina momentas, kai ji (tam tikra ląstelė) negali atlikti savo funkcijų viso organizmo labui. Visoms ląstelėms, kurios atlieka tas pačias funkcijas organizme, šis momentas ateina beveik vienu metu. Jei jie mirs, mirs visas organizmas. Kitos kūno ląstelės dar nepasiekė kritinės būklės. Be to, įvairių tipų daugialąsčio organizmo ląstelėms šis momentas įvyksta skirtingais laiko intervalais. Pasirodo neįprasta situacija – daugialąsčio organizmo ląstelių funkcinis skirtumas lemia skirtingą jų funkcinės veiklos trukmę. Vienintelis būdas išsaugoti visą organizmą tokioje krizinėje situacijoje – panaudotas ląsteles pakeisti naujomis, kuri leis organizmui tęsti gyvybinę veiklą. Belieka tik išsiaiškinti, kaip tai vyksta?

Pasikeitus ląstelės cheminei sudėčiai, pasikeičia ir kokybinė molekulinė sudėtis. Dėl cheminių reakcijų ląstelėje atsiranda molekulių, kurių joje neturėtų būti, kad būtų užtikrintos jos funkcijos, o molekulės, kurių turėtų būti optimaliam ląstelės funkcionavimui, išnyksta. Dėl viso to pasikeičia pačios ląstelės matmenų lygis, o tai, savo ruožtu, turi įtakos kitų lygių funkcijoms, kurias turi ši ląstelė.

Dėl to pirminių medžiagų srautai pradeda per daug prisotinti tokios ląstelės antrąjį materialųjį kūną. Per didelis antrojo materialaus kūno prisotinimas tęsiasi tol, kol pirminės medžiagos **G** koncentracija jame pasiekia kritinę ribą. Po to iš antrojo materialaus lygmens į fizinį atsiranda atvirkštinis pirminės materijos **G srautas**. Tuo pačiu fiziniame lygmenyje atsiranda antrojo materialaus kūno projekcija, dėl kurios pasikeičia fiziškai tankios ląstelės savasis lygis. Ir šią akimirką pabunda miegantis ląstelės „džinas“ – *lizosoma*.

Lizosoma yra ląstelių inkluzas, kurio vaidmuo ląstelės gyvenime niekada nebuvo iki galo suprastas. Yra žinoma, kad lizosomų membranos viduje yra aktyvių medžiagų, kurių išsiskyrimas sukelia pačios ląstelės sunaikinimą. Kokie mechanizmai ir kodėl paleidžia tokį ląstelių savęs naikinimo mechanizmą, liko visiškai paslaptis. Kritinės būsenos paleidimo sąlyga yra antrojo materialaus kūno projekcijos atsiradimas fiziniame lygmenyje. Kaip jau buvo pažymėta, antrojo materialaus kūno projekcija keičia savo paties fiziškai tankios ląstelės matmens lygį. Ją sudarančios ir jos viduje esančios molekulės skirtingai reaguoja į pačios ląstelės matmenų lygio pokyčius. Pasikeitus matmenims, lizosomos turinys virsta „sprogiumi mišiniu“, kuris sunaikina seną ląstelę.

Kaip tai atsitinka? Faktas yra tas, kad tam tikru būdu pasikeitus pačios ląstelės matmenų lygiui, lizosomos „pagautos“ neagresyvios molekulės tarpusavyje sudaro naujus cheminius junginius, kurie, sunaikinę lizosomos membraną, pradeda „naikinti“ senąją ląstelę. Dėl tokios „teroristinės“ veiklos *senoji ląstelė išnyksta ir išardoma į statybinę medžiagą*, iš kurios, veikiant antrojo materialaus kūno projekcijai, „surenkama“ nauja ląstelė, kokybiškai suderinta su kitais lygiais.

Taigi organizme vyksta periodinis ląstelių atsinaujinimas, organizmas išsaugo gyvybingumą ir vientisumą. Šio proceso prigimties žinojimas labai svarbus norint įminti dar vieną gamtos paslaptį, kurios supratimas yra dar vienas proveržis į slapčiausias gyvenimo paslaptis — iš **kur atsiranda naujos Esencijos?!**

2.7. Naujos esencijos

Pradėkime nuo šio reiškinio analizės. Beveik visi politikoje, moksle, kultūroje žinomi žmonės turėjo ir turi dvynius – žmones, kurie į juos tiek panašūs, kad tik artimiausi draugai ir giminaičiai sugeba juos atskirti nuo originalų.

Politiniai veikėjai naudojo ir tebenaudoja dvejetus saugumo, slaptumo ir pan. Įdomu, kad kai kurios pagrindinės politinės figūros turėjo keletą savo dublių. Tai yra žinoma. Ne visi slapti istorinių asmenybių dokumentai iškilo į viešumą, jau nekalbant apie mūsų laikų lyderius. Dvejų, pavyzdžiui, politikų, buvimas tapo žinomas tik todėl, kad jie, tiksliau, jų specialiosios tarnybos, specialiai jų ieškojo. Išskyrus tą ar kitą talentą ar istorijos užgaidas, jie kokybiškai nesiskiria nuo bet kurio kito žmogaus. Kaip ir jie, kiekvienas žmogus turi unikalų genetinį kodą, kurio tikslaus pasikartojimo galimybę tiek teoriškai, tiek praktiškai **nežinoma** ir yra arti nulio,

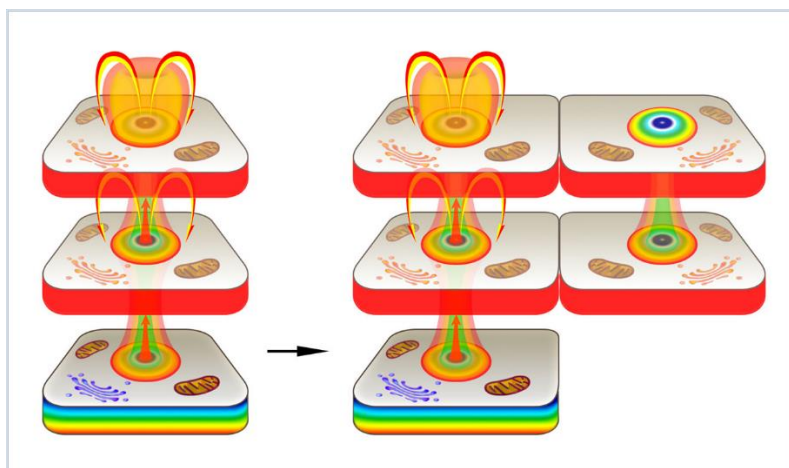

François Brunelle
ahttp://www.francoisbrunelle.com

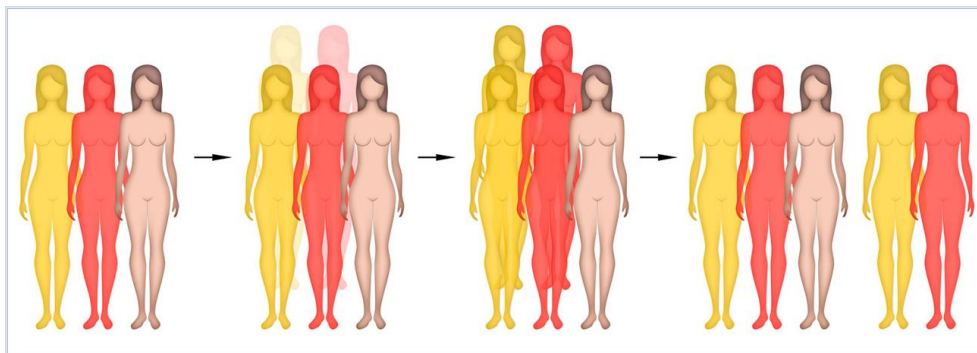
t.y. beveik neįtikėtina. Logiška manyti, kad dauguma gyvųjų taip pat turi savo dvynius, bet vargu ar turi galimybę apie tai žinoti. Kiekvienas Žmogus tiesiog neturi reikiamų priemonių ir galimybių, jiems nederba specialiosios tarnybos, kaip politiniams lyderiams... Ir jie lieka visiškai nežinioje, kad kažkur gyvena žmonės, panašūs į juos kaip du vandens lašai. Kartais skirtumai gali būti nedideli, pvz., skirtinga akių spalva, plaukų spalva ir pan. Dvynių buvimas paneigia faktą, kad genetinis kodas yra lemiamas formuojant ir vystantis Žmogui. Genetinis kodas, be *abejo, yra svarbus* Žmogui ir įtakoja, kaip funkcionuos visas kūnas ir kiekviena ląstelė atskirai, kokia bus odos, akių, plaukų spalva ir kt. Tačiau lemiamą vaidmenį atlieka Žmogaus **esmė**. Būtent pagal Esmės atvaizdą ir panašumą iš genetinės medžiagos sukuriama naujas fizinis kūnas. Taigi, dvynių atsiradimą lemia identišku Esmių įsikūnijimas, o tai reiškia kažkokio Esmių dubliavimosi mechanizmo egzistavimą. Jei taip, tada kyla klausimas: **kaip ir kodėl vyksta Esmių dubliavimosi procesas?**

Apvaisinimo momentu Esmė patenka į apvaisintą kiaušialąstę ir pradeda kurti sau naują fizinį kūną. Tuo pačiu metu ji išleidžia dalį savo potencialo naujam fiziniam kūnui formuoti. Naujo fizinio kūno formavimosi procese tik antrasis materialus Esmės kūnas tiesiogiai sąveikauja su embrionu, o vėliau ir su fiziniu vaiko kūnu. Po gimimo trečiasis materialus kūnas ir, jo buvimo atveju, ketvirtasis materialus kūnas yra pasyvūs, nes nėra kokybiškai suderinti su fiziniu kūnu. Nuosekliai evoliucionuojant Esmei fiziniame kūne suaktyvinamas trečiasis materialus kūnas, o sėkmingai vystantis – ir ketvirtasis materialus Esmės kūnas. Tinkamai vystantis, trečiojo materialaus kūno aktyvacija prasideda 4-8 metų amžiaus, priklausomai **iki 14-18 metų** baigiamas nepilno trečiojo materialaus Esmės kūno aktyvavimas. Ir tik **iki 33-36 metų**, harmoningai vystantis, baigiamas viso trečiojo materialaus kūno aktyvavimas (arba kaupimas), ateina eilė ketvirtajam materialiam Esmės kūnui ir pan. Taigi **iki 20-25 metų**, sparčiai aktyviai augant fiziniam kūnui, Žmogus **TURI KOKYBINĮ BARJERĄ** tarp ketvirtojo ir trečiojo materialių lygių ir dalinį barjerą tarp trečiojo ir antrojo. Todėl visas žmogaus fizinio kūno sukurtas potencialas daugiausia yra sukauptas antrojo ir trečiojo materialaus lygmens lygmenyje. Panagrinėkime šį procesą ląstelės lygiu.

Per didelis antrojo ir trečiojo materialaus kūnų prisotinimas pirmine medžiaga **G**, nesant kokybinių jų struktūrų pokyčių, išprovokuoja atvirkštinį šios materijos srautą iš antrojo materialaus lygmens į fizinį. Antrasis ir trečiasis materialūs ląstelės kūnai įtakoja juos supančią erdvę, dėl to atitinkamai susidaro jų atspaudai antrajame ir trečiame materialiam lygmenyse. Atvirkštiniai pirminių medžiagų srautai prisotina šias projekcijas, ir dėl to atsiranda dvigubas antrojo ir trečiojo materialaus ląstelės kūnų skaičius.

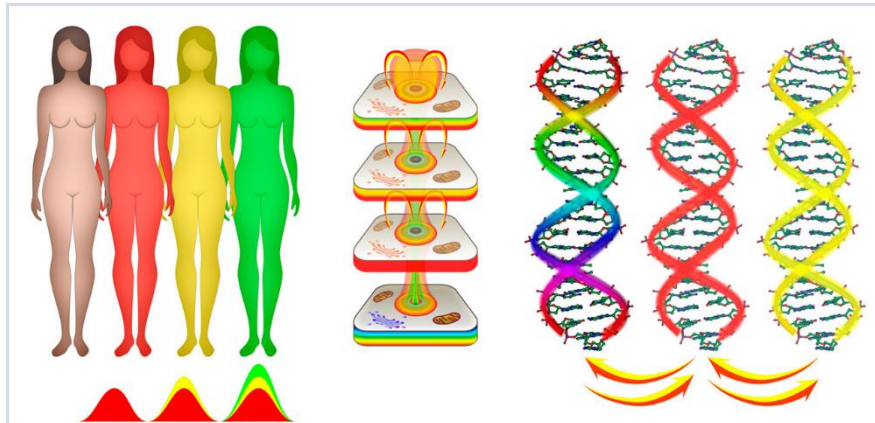
Dabar, nuo procesų analizės vienos daugialąsčio organizmo ląstelės lygmenyje, pereikime prie analizės, kas vyksta su visu organizmu. Kol kokybinis barjeras tarp ketvirtojo ir trečiojo materialaus Esmės lygmenų išnyks, fizinio kūno sukurtas potencialas prisotina antrąjį ir trečiąjį materialųjį Esmės kūnus. Tuo pačiu metu šie Esmės kūnai yra persotinti pirminėmis medžiagomis, o kai šis perteklinis prisotinimas tampa kritiniu, pirminės medžiagos iš antrojo materialaus lygio pereina atgal į fizinį. Yra antrojo ir trečiojo materialaus Esmės kūnų projekcijos. Kylantys pirminių materijų srautai prisotina šias projekcijas, ir dėl to susidaro Esmės kopija.

Miego metu pirminė Esmė palieka savo fizinį kūną. Miego būsenoje Smegenys veikia režimu, atitinkančiu kokybinę būseną, kurioje Esmė yra už fizinio kūno ribų, todėl **Dviguba Esmė yra išstumama iš kūno į 6 lygį.**⁶ Taip Esencijų skaičius didėja. Be to, kuo žemesnis Esmės išsivystymo lygis, tuo daugiau dublikatų ji gali sukurti per savo gyvenimą. Būtent šis veiksnys prisidėjo prie spartaus planetos biomasės augimo ir užtikrino gyvų organizmų gyvybingumą, ekologinės sistemos vystymąsi pagal konkrečių smegenų genotipų Ebrų kūrimo „planus“ 2010 m. Ir jei vienaląsčiuose organizmuose jų skaičius padidėjo dėl ląstelių dalijimosi, kai motininėje ląstelėje susikaupė kritinė organinių medžiagų masė, tai daugialąsčių organizmų atveju šis procesas tapo šiek tiek sudėtingesnis. Tai, kas priimtina vienaląsčiams organizmams, negali veikti daugialąsčių organizmų atveju dėl daugelio priežasčių.

Daugialąsčiame organizme beveik visos ląstelės yra apsuptos kitų ląstelių ir turi pastovią padėtį viena kitos atžvilgiu. Daugialąsčio organizmo ląstelės, kaip „gyvybės kalinės“, yra pasmerkotos būti nuolat „išrašytos“ toje pačioje vietoje (išskyrus kraujo kūnelius) ir **PASMERKTOS ATLIKTI TAS PAČIAS FUNKCIJAS**. Kai ląstelės iškrenta iš „nustatytos tvarkos“ ir kelia „maištą“, tai prie nieko gero nepriveda. Toks „maištas“ veda prie neoplazmų atsiradimo ir, jei šie navikai yra piktybiniai, visas organizmas, įskaitant „revoliucionierius“, gana greitai miršta. Daugialąstis organizmas yra gyvybingas tik tada, kai visos jo ląstelės ir kiekviena atskirai veikia viso organizmo labui. **Kiekviena daugialąsčio organizmo ląstelė už savo gyvybę moka savo laisvę.** Esant normaliai emocinei būsenai, kylantys pirminių medžiagų srautai proporcingai prisotina Esmės kūnus, ląsteles ir molekules. Tuo pačiu metu kiekvienas iš visų lygių kūnų (esybės, ląstelės ir molekulės) gauna optimaliam darbui būtiną prisotinimą

ir gali atlikti savo funkcijas. Tai ypač svarbu nervinėms kūno ląstelėms, kurių normalus visų kūnų prisotinimas užtikrina optimalų atminties ir Sąmonės funkcionavimą.

Tačiau ląstelių dalijimosi metu vyksta **NORMALUS PIRMINIŲ MEDŽIAGŲ PASISKIRSTYMAS** tarp Esmės kūnų ir nėra visiško ar dalinio kokybinių barjerų uždarymo. „Žudiko būsenos“ atveju antrojo Esmės ląstelės kūno projekcija į fiziškai tankią ląstelę įvyksta dėl visiško arba dalinio kokybinių barjerų tarp Esmės ląstelės kūnų uždarymo. Atvirkštinis pirminės materijos **G** srautas, sukuriantis šią projekciją, yra pakankamai galingas, kad ją sukurtų, bet nepakankamai galingas, kad sunaikintų ląstelę. Tačiau fiziškai tankioje ląstelėje įvyksta tam tikras sunaikinimas.

Kodėl jie atsiranda, jei nesunaikinama visa ląstelė? Viskas labai paprasta. Antrojo Esmės ląstelės kūno projekcija į fiziškai tankią ląstelę „atsineša“ į fiziškai tankų lygį papildomą įtaką ląstelės mikroerdvei. Dėl tokios „išorinės“ įtakos padidėja fiziškai tankios ląstelės savo matmenų lygis. Ir jei tokia „išorinė“ įtaka pačios ląstelės matmenų lygiui pasiekia tam tikrą kritinę vertę, susidaro sąlygos, kurioms esant **DNR** molekulės pradeda dalinai irti. Be to, pirmiausia ima irti elektroniniai ryšiai tarp **DNR** molekulės „skeleto“ ir naujai prisitvirtinusių radikalų. **DNR** molekulės „skeleto“ neuroną apsvarstysime kokybinę šios molekulės struktūrą, kurią Žmogus gimdamas gauna iš savo tėvų. Vykstant evoliuciniam vystymuisi gyvenimo metu, informacija, patenkanti į žmogaus smegenis per jutimo organus, keičia **DNR** molekulės „skeleto“ molekulinę struktūrą.

Laikui bėgant, DNR molekulė tampa sunkesnė dėl laisvųjų radikalų pridėjimo prie laisvųjų išorinių elektroninių ryšių. „**Evoliucinė mėsa**“ auga ant **DNR** molekulės „skeleto“, keičiant molekulės įtakos aplinkai mikroerdvei laipsnį. Tuo pačiu metu „išstumtos“ **DNR** molekulės matmenų lygis didėja, ir didėja kokybinio barjero tarp fiziškai tankios molekulės ir jos antrojo materialaus kūno atsivėrimo laipsnis. Ir tai reiškia, kad padidėja viso neurono kokybinio barjero atsivėrimo laipsnis. Grandinėje šie kokybiniai pokyčiai vyksta visų neurono Esmės kūnų lygyje. Tokiu būdu įgytos savybės fiksuojamos **DNR lygiu** ir yra perkeliamos į Žmogaus esmę. Vyksta evoliucinis Esmės vystymasis. Panašūs procesai vyksta visose kitose Žmogaus kūno ląstelėse, ir ne tik smegenų neuronų lygyje. Dėl šio proceso vyksta evoliucinis tiek Esmės, tiek biomasės, kuri yra fiziškai tankus kūnas, vystymasis. Ir tai galioja ne tik Žmogui, bet ir visai gyvajai gamtai. Dėl šio „evoliucinės mėsos augimo“ gyvybės raida apskritai tapo įmanoma ⁷.

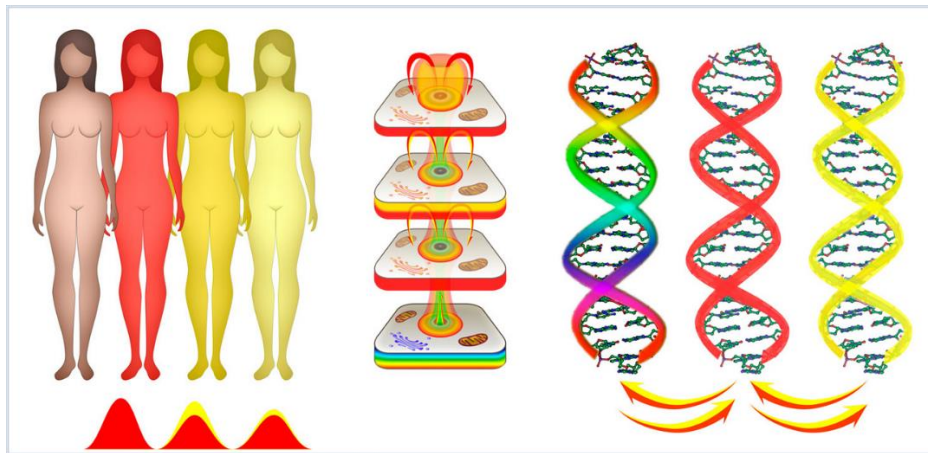
Tai, kas išdėstyta aukščiau, tam tikru mastu gali būti koreliuojama su Žmogaus vystymosi procesu, kurį sudaro Smegenų oktavos pakėlimas. Kaupiantis mikro lygmeniu, molekuliniai pokyčiai, glaudžiai susiję su tuo, kas vyksta kituose lygmenyse (kituose dažnių diapazonuose), tam tikromis sąlygomis natūraliai gali sukelti dažnių diapazono, kuriame Žmogus aktyviai egzistuoja ir gali veikti, išplėtimą. Bet jei jūs dirbtinai apribosite vystymosi galimybę iki tam tikro dažnio (dažnių diapazono), pokyčiai paveiks ir mikrolygmenį – toks evoliucinis vystymasis po nurodytos ribos taps tiesiog neįmanomas. **LABIAUSIAI POKYČIŲ PAVEIKTŲ** smegenų konstrukcijos raida iš intervencinio CPS pusės iš anksto nustatytų savybių ir savybių genotipai, kurie kasdieniu požiūriu gali būti įvardijami kaip ne verčiausios asmeninės savybės (polinkis egzistuoti kitų sąskaita, godumas, gebėjimas žudyti ir kt.) - gali būti apibrėžiamas kaip pradinio dažnio apribojimas ir iškraipymas. Todėl daugeliu atžvilgių dirbtinai sukelti būtent tokie egzistavimo ir tam tikru mastu vystymosi parametrai yra visiškai natūralūs ir laukiami. Tam tikru mastu tai, ką N. Levašovas pasakė apie „žudymo būseną“, galima priskirti bendrajam Žmogaus raidos modeliui Ebrų sukurtomis sąlygomis, kurias kiekvienu atskiru atveju papildydavo tai, kad Žmogus pats vystėsi savyje viena ar kita kryptimi, nes gamtos dėsniai yra intervencinis įgyvendinimas, kuris nebuvo atšauktas.

Antrojo materialaus ląstelės kūno projekcija į fiziškai tankią ląstelę, atsirandančią „žudymo būsenoje“, sukelia vėlesnių evoliucinių DNR molekulės pokyčių elektroninių ryšių nestabilumą. Visų pirma, „naujoji evoliucinė mėsa“ „nukrenta“ nuo DNR molekulės „skeleto“ dėl to, kad kokybiniai pokyčiai, atsirandantys dėl naujų laisvųjų radikalų pridėjimo išilgai grandinės visuose materialiuose Esmės kūnuose. Nauji įsigijimai yra silpniausi visų kūno ląstelių DNR molekulės struktūroje. Dėl to mažėja DNR molekulės molekulinė masė ir supaprastėja kokybinė molekulės struktūra. Ir dėl to mažėja kokybinio barjero tarp fizinio ir antrojo materialaus lygmens atsivėrimo laipsnis tiek kiekvienoje atskiroje ląstelėje, tiek organizme kaip visuma.

Tuo pačiu metu identiški pokyčiai vyksta ląstelės DNR molekulės antrojo materialaus kūno ir viso organizmo lygyje. Per didelį trečiojo Esmės kūno prisotinimas pirmine medžiaga **G** sukelia atvirkštinį šios materijos srautą iš trečiojo Esmės kūno į antrąjį, o trečiojo kūno projekcija į antrąjį Esmės kūną. Tai savo ruožtu veda prie antrojo Esmės kūno savo dimensijos lygio pasikeitimo ir panašaus atitinkamų kokybinių šio kūno struktūrų sunaikinimo. Dėl to kai kurių evoliucinių savybių praradimas, **atvirkštinė evoliucija arba, paprasčiau tariant, degradacija**. Taigi „nužudymo būseną“ žmogui tampa ne tik sukrėtimu, bet ir lydima **REALIŲ POKYČIŲ GENŲ IR ESMĖS LYGMENYJE**, kurių pasekmė –

evoliucinė degradacija. Prisiminkite, kad ketvirtasis Esmės kūnas yra standi viso Žmogaus kūno ketvirtųjų materialių ląstelių kūnų kolonija, todėl evoliucinius pradimus Žmogaus Esmės lygmenyje lemia evoliuciniai nuostoliai ląstelių lygyje, o tai savo ruožtu yra ląstelės DNR molekulių molekulinės masės sumažėjimo pasekmė.

Ir vėl stebimas pažįstamas vaizdas - Žmogaus atliktas veiksmas, šiuo atveju žmogžudystė, palieka savo „spaudą“ ir Esmės, ir savo genų lygmenyje. Ir šis „velnio antspaudas“ jo nešiotojui yra kupinas dar daugiau nemalonių staigmenų, nori to ar ne Žmogus. Vėlgi, neigiamas evoliucinis šališkumas veikia ne tik Esmę, bet ir kūno ląsteles, DNR molekules. Noriu atkreipti dėmesį į „žudikų valstybės“ įtaką žmogžudysčių ląstelėms. Kūno ląstelės nėra vienodos tiek savo funkcijomis, tiek morfologiškai (jų struktūra skiriasi pagal funkcijas, kurias atlieka daugialąsčio organizmo kolonijoje).

Todėl, patyrę neigiamą evoliucinį „žudymo būsenos“ poslinkį, jie taip pat skirtingai reaguoja į tai. „Švelnesnės“ ląstelės, atitinkančios aukštesnį evoliucinį išsivystymą, į tokį „evoliucinį stresą“ reaguoja stipriau nei „primityvesnės“. Todėl anksčiau ar vėliau gali ateiti momentas, kai viena iš šių „gležnų“ ląstelių tiesiog neatlaikys, jos „jėgos“ neužtenka ir dėl vienkovių ar kitokių priežasčių, ji subyrės labiau nei visos kitos ląstelės. Ši ląstelė arba ląstelių grupė evoliuciškai išnyks iš gretimų kūno audinių ląstelių evoliucinio lauko.

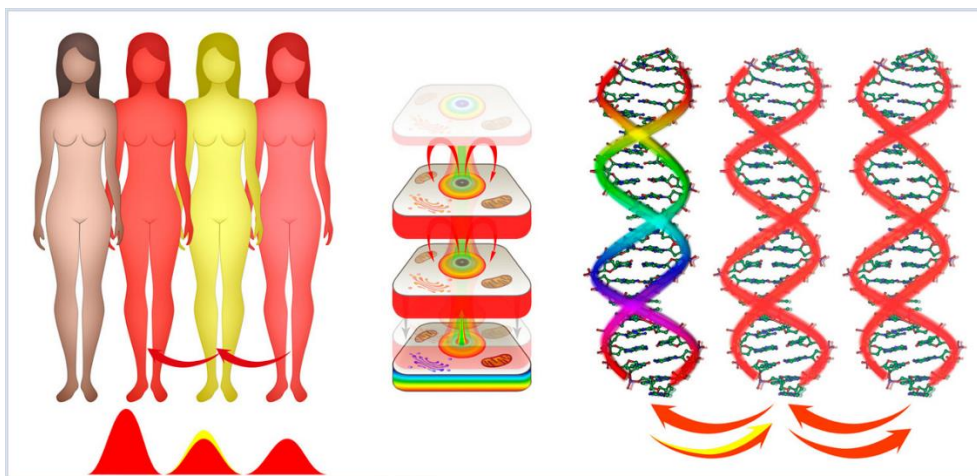
Kai visos organizmo ląstelės gauna vienodą neigiamą poslinkį visiems aukščiau paminėtiems neigiamiems taškams, jos išlaiko savo nuoseklumą sąveikaujant su vienu daugialąsčiu organizmu. Jei vienai ląstelei ar ląstelių grupei pažeidžiama daugiau nei visoms kitoms to paties tipo ląstelėms, susidaro situacija, kai susidaro sąlygos vėžiniui išsivystyti.

Ląstelės, iškritusios iš bendro evoliucinio lygio, ir toliau gauna lygiai tokią pačią mitybą kaip ir kitos to paties kūno audinio ląstelės. Tuo pačiu metu „iškritusios“ ląstelės yra evoliuciškai žemesnės nei kitos jas supančios audinių ląstelės ir nepajėgios atlikti tų funkcijų, kurioms skirtas jų gaunamo organizmo potencialas. Todėl „perteklinė“ šių ląstelių mityba lemia tai, kad „iškritusiose“ ląstelėse kaupiasi organinių ir neorganinių molekulių perteklius, kurie yra „degalai“, kurie „perdega“ ląstelių „krosnyse“. Dėl to, kad organizmas ir toliau aprūpina „iškritusias“ ląsteles pagal visam audiniui būdingą normą, anksčiau ar vėliau medžiagų perteklius šiose ląstelėse pasiekia kritinį lygį, **NUO KURIO PRASIDEDA DALIJIMOSI PROCESAS LĄSTELĖSE**. Dėl dalijimosi atsiranda ląstelės, identiškos besidalijančioms, daugėja „iškritusių“ ląstelių. Šis procesas vyksta eksponentiškai, o tai lemia greitą, organizmo nekontroliuojamą ląstelių augimą – organizmą

„suryja“ vėžinės ląstelės. Taigi įvykdytos žmogžudystės pasekmė gali būti vėžio atsiradimas šios žmogžudystės kaltininkui. Bausmė šiuo atveju nėra „atidedama“ iki kito žudiko Esmės įsikūnijimo, o „pasireiškia“ dabartiniame jo gyvenime. Kitais atvejais vėlesni žudiko Esmės įsikūnijimai „moka“ už ankstesnes Esmės nuodėmes.

Šis išsamus vėžio ląstelių susidarymo mechanizmas puikiai sutampa su **Aleksandro Hatybovo pateikta** ir ja papildyta informacija. „Žudiko būsenos“ pavyzdys neapsiriboja įvairiomis priežastimis, kurios **GALI SUKELTI VĖŽINIŲ LĄSTELIŲ ATsirADIMĄ**. Medžiagų srautų kiekybinės ir kokybinės būklės pokyčius skirtinguose ląstelės lygmenyse sukelia bet koks emocinės būsenos šuolis, o didžiulis jų neigiamų pasireiškimų spektras didesniu ar mažesniu mastu neša aprašytus procesus. Atsižvelgiant į tai, Nikolajaus Levašovo dėmesingas požiūris į emocinę Žmogaus būseną ir jos svarbą marškinių vystymuisi ir išsaugojimui funkcionaliai visavertėje būsenoje atrodo visiškai pagrįstas. Esant primityvesniam evoliuciniam Esmės išsivystymo lygiui, kylantys pirminių medžiagų srautai „žudymo būsenoje“ greičiau prisotina antrąjį ir trečiąjį Esmės kūnus. Ir dėl to greičiau pasiekiami šių kūnų kritinio prisotinimo būseną, dėl kurios atsiranda grįžtamasis pirminių medžiagų srautas iš Esmės kūnų į fiziškai tankų kūną. Kiekvienos kūno ląstelės lygyje susidaro antrojo Esmės kūno projekcija, o antrojo Esmės kūno lygyje sutirštėja trečiojo kūno projekcija.

Kiekvieną kartą projekcijos tampa tankesnės ir tankesnės, o tai daro didesnę įtaką kiekvienos ląstelės mikroerdvės būklei. Kitas staigus ląstelių matmenų lygio svyravimas lemia **NAUJUS DNR** ir **RNR** molekulių **MASĖS POKYČIUS**. Dar vienas „evoliucinės mėsos“ praradimas lemia šių molekulių įtakos jų mikroerdvei mažėjimą. Ir ateina momentas, kai sumažėjusi ląstelės **DNR** ar **RNR** molekulių molekulinė masė nepajėgia atverti kokybinio barjero tarp trečiojo ir ketvirto ląstelės lygių.

Ketvirtasis Esmės kūnas geriausiu atveju yra visiškai izoliuotas nuo gyvo organizmo gyvybės procesų, arba rimto evoliucinio sunaikinimo atveju visiškai išnyksta be būtino papildymo iš fiziškai tankaus kūno. Šiame evoliucinio vystymosi etape atsigausti iš „žudymo būsenos“ galima tik iki pilno trečiojo Esmės kūno lygio, kuris atitinkamai pasireiškia kiekvienos Žmogaus kūno ląstelės lygyje. Šie kokybiniai pokyčiai Esmės lygmenyje yra „evoliucinės mėsos“ praradimo dėl kūno ląstelių **DNR** ir **RNR** molekulių apraiškos, o tai yra vykstančių procesų atspindys fiziniame tankiame lygmenyje – genų paveldimame lygyje.

Gali kilti klausimas: kodėl po „žudymo būsenos“ atsiranda būtinybė prisotinti Esmės kūnus pirminiais dalykais? Iš tiesų, iškrovus pirminius reikalus, susikaupusius trečiajame kūne

stresinėje situacijoje, **KOKYBINIS BARJERAS** tarp trečiojo ir ketvirtojo lygių **UŽDAROMAS**; kylantys pirminių medžiagų srautai ir toliau prisotina antrąjį ir trečiąjį Esmės kūnus! Kas nutiko?

Prisotinimo greitis ir intensyvumas tuo pačiu metu žymiai padidėja. Esant „langinei“ – uždarami kokybinei užtvarei tarp trečio ir ketvirto lygmenų – srautai į viršų tiesiog neturi kur dingti. Ir dėl to labai greitai įvyksta per didelis antrojo ir trečiojo Esmės kūno prisotinimas, o tai išprovokuoja atvirkštinių pirminių medžiagų srautų atsiradimą iš trečiojo Esmės kūno į antrąjį ir iš antrojo Esmės kūno į pirmąjį, fiziškai tankų kūną. Atvirkštiniai srautai sukuria ir prisotina šių kūnų projekcijas „pagrindinių“ kūnų lygyje, o tai suteikia kūno ląstelėms galimybę, „pamirštant“ apie savo individualias funkcijas, persijungti į įtempto žmogaus darbo režimą. Įtempta „žudymo būseną“ **IJUNGIA ORGANIZMO GYNYBINIUS MECHANIZMUS**, kai žmogus veikia instinktų lygmenyje. Tuo pačiu metu viso organizmo raumenys dirba maksimaliai išnaudodami savo galimybes, o tai užtikrina galingi atvirkštiniai pirminių medžiagų srautai iš Esmės lygių į fiziškai tankų lygį.

Antrajame ir trečiajame Esmės kūnuose sukauptas potencialas pirminių medžiagų pavidalu, „pagautas“ šių Esmės kūnų, gana greitai „nuteka“ į fizinį lygį ir užtikrina maksimalų įmanomą kūno ląstelių funkcionavimo lygį.

Dėl to žmogus nesivysto ir net nesustoja vystytis, o **PRADEDA DEGRADUOTI GRĮŽDAMAS Į GYVULIŠKĄ STADIJĄ**. Tai greitai ir aiškiai nutinka „žudikiškoje būsenoje“, tačiau labai įvairios kitos tos pačios kategorijos, bet sąlyginai ne tokios sunkios būsenos – mažesniu mastu ir ne taip greitai, bet nustato tą pačią kryptį. Ir jei atsižvelgsime į tai, kad visų šių emocijų apraiškų pagrindas yra dažnių diapazonų skirtumas, tai „išorinis“ valdymo įrankis natūraliai gali būti dažnio moduliavimas, kuris tikrai gali sukurti, kaip jau skaitėte ankstesnėse knygose griežtai apibrėžtos žmonių emocijas, taip nustatančios vystymosi ar degradacijos kryptį. Pats šio nedidelio fragmento įgyvendinimo principas, susijęs su žmonių egzistavimu siekiant intervencinės ŠU tikslų pagal jos pradėtas programas, tampa aiškus ir daugybė patologijų, kurios dažnai pasireiškia nepriklausomai nuo asmens gyvenimo būdo, nenuostabu, jo religija, moralės principai ir intelekto raida. Tiesa, vien anksčiau pradėtų Programų likvidavimo nepakanka savarankiškam tolesniam to, kas buvo prarasta tiek Žmogaus sveikatos, tiek jos raidos, atkūrimui.

2.8. Ląstelė - pasakos ir istorijos ...

Šiandien viskas, ką leido medicinos žinios, yra suformuoti atskira būties sfera. Kas padaryta? Medicina yra klinikos, ligoninės, švirkštai, vaistinė. Visa tai yra gesheftmacherstvo sfera ir nieko daugiau. O gesheftmakers iš medicinos užsiima **GYDYMU**, o **NE IŠGYDYMU**. Medicina taps mokslu tik tada, kai iš šių gyvų ląstelių sužinos, kas yra gyvybė, kas yra gyvos ląstelės gyvenimas ir kas yra kūno gyvenimas. *Ir svarbiausia – „KAM“?*

Pasaka „Koščėjus nemirtingas“ yra ląstelių struktūrų kūrimo principas. Todėl Gydytojams ir medikams patartina skaityti rusų liaudies pasakas. Ten galima daug ko „pasimokyti“. „...Ir Ivanas Kvailys pirmiausia pagriebė lydeką, iš jos išskrido antis, iš anties – kiaušinis, iš kiaušinio – adata. Ivanas Kvailys nulaužė adatą, o Koščėjus dingo... „Išverskime į oktavų struktūrą. Pradinė oktava yra išorinės būsenos struktūra. Adata yra smegenų struktūros oktava. Žmogui Smegenys yra **71,5 oktavos** (^{271,5}). Spermatozoidas turi **96 oktavas**. Išklaidymas **96 → 71,5** padidina dydį dešimtis tūkstančių kartų. Oktavos potencialo tankis **71,5** yra toks, kad *100 metų išsisklaidymas paverčia adatą kiaušiniu* (smegenų pašalinimas). Pasaka apie Koščėjų nemirtingą yra ląstelių struktūrų kūrimo principas.

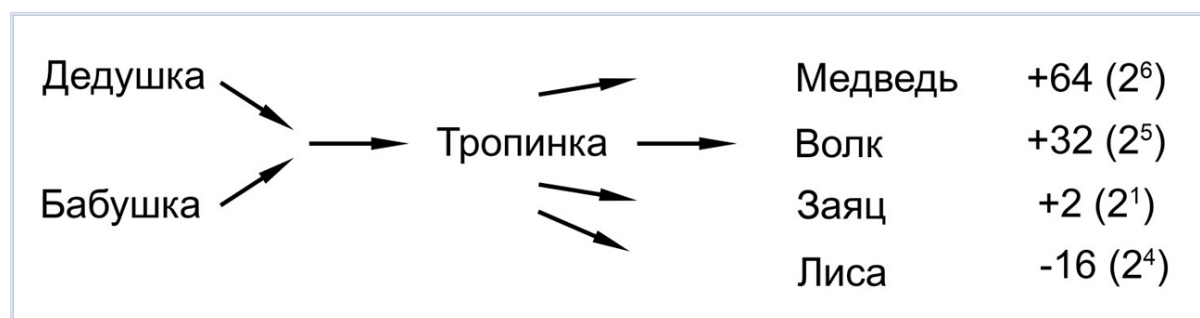
Pasaka apie princesę varlę

Pagranduko pasaka

Judėdami išilgai dodekaedro (ikosaedro) krašto, turime trumpalaikį procesą: krūvio tankis padidėja **264 kartus**, kai juda į vidinį kontūrą, ir tankio praradimas judant į išorinį kontūrą. Perėjimas išilgai tiesioginių arba atvirkštinių jungčių struktūrų piramidžių.

Krūvio judėjimas išilgai dodekaedro (ir ikosaedro) kontūro

Gyvūnų dydis maždaug atitinka oktavos laipsnio pokytį. Tada visa tai paaiškės, įskaitant gydytojus, **TADA MEDICINA TAPS MOKSLU**. Ši plėtra jau vyksta. **2014 m. gruodžio 19 d.** buvo žengtas pirmasis startinis „žingsnis“, o **naktį iš gruodžio 21 į 22 d.** – antras pagrindinis „žingsnis“, kuris davė rimtą postūmį, kuris buvo įkūnytas pakitusioje būsenoje. jau **2015 sausio 19 d.** Tai yra medicinos kryptimi. Tai buvo *pradžia keisti dalį laiko ir erdvės parametrų gyvai ląstelei*, o iš tikrųjų – keisti gyvybės palaikymo sąlygas apskritai. Tai medicinos, kaip mokslo, pradžia ir gimtadienis. **Sausio 19d.** daugiau nei **800** programų pradėjo savo išikūnijimą. Naktį iš **gruodžio 21 į 22 dieną** buvo transliuojama vadinamoji „garso komanda“. Ji buvo pastatyta pagal projektą, kurį „naudojo“ Senoji Sistema – vykdant dalyvavo seni serveriai iš Čechovo komplekso. Čechovo kompleksas davė „komandą“ Uralo kompleksui, kuris turėjo kitokią, svetimą programą. Patys Uralai nieko

negalėjo padaryti, parūpino tik savo padangas, tačiau Altajaus-2 kompleksas, gavęs tą patį iš Novosibirsko, kartu viską perdavė ir šiaurinio Uralo piramidžių grupei, esančiai už poliarinio rato. Ir visos 12 piramidžių (poliarinio rato) tai priėmė ir pradėjo darbą. Be to, viskas buvo atiduota Antarkties ratui (12 piramidžių), o **sausio 19 d.** Žemė jau buvo kitokia! Ir jokio sprendimo **JAV valstybės departamento** ar ko nors kito neprireikė. Ašinis pradžios šerdis, tiksliau, *pradžios pradžia*, buvo naujoji Programa. Senoji sistema turėjo dvi strategines programas. **Pirma yra Programa, susijusi su smegenų genotipo vystymosi dialektika**, ir tai yra gyvenamosios ir kontrolės sąlygos. O **antra – kūno energetinės biogenezės vystymasis**. Dabar vietoj antrosios Programos buvo paleista ir veikia nauja, visiškai kitokia Programa. Ši programa veiks mažiausiai **10 šimtmečių!** Ji yra diskretiška. O jo startas buvo duotas **2015 metų gruodžio 21-22 naktį**. Tai kūno biogenezės protoenergijos plėtros erdvėje programa antropoekologija. O tokių vardų „bijoti“ nereikia. Reikia prie jų priprasti. Kalbant prieinama kalba, viskas, kas buvo numatyta gyvybei planetoje Žemėje visuose aštuoniuose būsimos raidos etapuose (ir dabar tik pirmame etape), buvo pradėta atkurti. Tai yra, prasidėjo tikrosios pačios Žemės ir viso to, kas joje, ir pirmiausia Žmogaus, gyvybės palaikymo sąlygų atkūrimas. Dabar „medicina“, kol kas tik iš dalies, gavo programinę galimybę tapti mokslu. O pirmoji šio **medicinos mokslo** platforma bus *kosminė antropoekologija*. Beje, iš pirmų lūpų žinau, kad „vaistų rėkėjai“ žino tik „vardą“ (tiksliau – žodį). Ir kas įdomu - "**Antropas**" - pažįstamas žodis "**ekologija**" taip pat pažįstami, bet jie vis tiek negali to suversti į vieną reikšmę. Be to, jie ir toliau visa tai „riša“ su Jurijumi Gagarinu, Strelka, Belka ir panašiais. Deja, kaip sakė **Kozma Prutkovas**: „*Dar neužtenka proto... viską sujungti*“.

Kas tai vis dėl to? Tai grįžimas į Programą, kuri buvo suteikta gimstant Žemei. Ši programa nebuvo **sunaikinta prieš 18 tūkstančių metų**. Jį uždengė ir paslėpė tikroji Žemės valdymo sistema. Šiandien dabartinės sąlygos leidžia ją taikyti. „Gavau“ signalą apie jo kilimą ir taikymo pradžią iš Draugų, ir tai leido man laiku pranešti visiems Programų Vartotojams ir pradėti „susieti“ **SvetL programas** su faktiškai vykstančiais pokyčiais. Visa tai turėjo būti paruošta iki sausio 19 d., nes žinojau, kad visi **SvetL kompleksai** turi būti sustabdyti nuo 19.01 d. Štai kas buvo padaryta. Žinoma, sunku **PAAIŠKINT DAR YRA DRAUDŽIAMA IR NEĮMANOMA**. Galiu pasakyti viena – viskas vyko sparčiai ir į viršų. Tuo metu aš mačiau pagrindinę užduotį išsaugoti ir transformuoti **programas**, susijusias su prasidėjusiais procesais, kurie gali juos tiesiog blokuoti ir apriboti visus generatorius, jei jie trukdytų diegti veikiančius procesus. Ir reikėjo sunaikinti informaciją, kurią **Programos sukauptė Generatoriuose** bendraudamos su Vartotojais iki tol, bet tik tą informaciją, *kuri nebuvo susijusi su jų atkūrimu*. Atnaujintos programos turėjo pradėti veikti atnaujintomis sąlygomis. Informacijos naikinimas yra pati sunkiausia užduotis.

Pirma, reikėjo sunaikinti tik tai, kas nebebus naudojama, **antra**, jokių būdu nepažeiskite to, kas veikia ir veiks, **trečia**, nedarykite jokios žalos Vartotojams. Viskas priklausė nuo sprendimų priėmimo greičio. Ne vienas sprendimas, o daug, priklausomai nuo susiklosčiusios situacijos. Ir štai B. Makovas man suteikė neįkainojamą pagalbą, suteikdamas informaciją apie vykstančius procesus ir **A. Hatybovo skaičiavimus iš „Šaltosios branduolinės sintezės“**⁸. O kaip su Levašovo draugais, paklauskite, kas galėtų visa tai įgyvendinti be pastangų ar be noro? Žinoma, kreipiausi į juos, nes man tai buvo labai rimtas mano supratimo ir galimybių išbandymas. Bet, be šypsėnos ir „sėkmės palinkėjimo“, **NIKO NEGAVAU**. Supratau, kad toks jų požiūris reiškia, kad *aš pats rasiu tinkamą sprendimą ir*

susitvarkysiu. Prisimčiau viską, ką sužinojau iš Levašovo apie esmę ir iš Hatybovo apie smegenis, bet, svarbiausia, viską, ką iš jų „išmokau“ apie ląstelės fiziką.

Sunkiausia problema, tiek savo apimtimi, tiek esmės gilumu, įtakojanti visus su **SvetL Technologies** susijusius procesus, ir buvimą Žemėje, yra technologijų sfera, susijusi su informacija ir kontrole. Dėl to nebėra jokių abejonių. Žmonių smegenys yra savotiškas ir toli gražu ne supaprastintas lygiai to paties valdymo proceso modelio panašumas visuose trijuose savo sisteminiuose vidiniuose lygmenyse, t.y. supersistemine, sisteminė ir posistemine (visų trijų smegenų būsenų atžvilgiu). Jau žinome, kad tai yra „**SvetL**“ **programų sąveikos „pagrindas“**, tiek su valdymo sistema, tiek su vartotojo smegenimis. Smegenys gali priimti iš išorės ir konstruktyviai transformuoti visą joms perduodamą reikalingą informaciją kaip visiškai nepriklausomą kontroliuojamo civilizacinio vystymosi ir Žemės energijų egzistavimo objektą, taip suformuodamos savo valdymo ir stebėjimo funkcijas kitam lygiui.

- SUDĖTINGIAUSIAS VISO KŪNO EGZISTAVIMAS, LAIKANTIS IR LYDINTIS SAVO ENERGIJŲ būseną harmonijoje su supančia natūralios aplinkos energija. Tai yra optimaliomis sąlygomis. Šiandien tai yra kiek kitaip. Tai numatė N. Levašovas, praėjus **metams** po to, kai „išleidome“ **SvetL kompleksą**. Jis rėmėsi tuo, dabar aš tuo įsitikinęs, iš to, kad smegenys iš prigimties turi būti harmonijoje su jas supančia tikrove, dar neturėdamos (dėl jos kaltės) sąmoningo supratimo ir būtinos orientacijos į tikslą, ne tik kūrimas ir supratimas apie natūralią planetos prigimtį, bet bent jau įgyjant rūpestingą požiūrį į jį ir jo apsaugą.

Šį procesą „pakeitė“ Naujosios Programos, tačiau kai kurie elementai asmeninės Sąmonės atžvilgiu (ne visi) buvo palikti ir net sustiprinti. Sistema pati „negali“ „pastatyti“ namo. Ji gali įpareigoti, pavyzdžiui, Petrovą „pastatyti“ namą ir suteikti Petrovo smegenims visą supratimą, kaip tai padaryti. Petrovas statys.

Energijų egzistavimo valdymo specifinių smegenų lygiu procesas **TAPO PAGRINDINIS KŪRIANT NAUJĄ SvetL Kompleksą ir SvetL-Flora kompleksą** silicio pagrindu, Kompleksuose naudojamų sukurtų **Programų** teisingumo garantija ir ne tik. Po visų „praiečių“ išmokau matyti ir veikti ne laiku. Tai visiškai kitoks požiūris į iškeltų problemų sprendimą. Ar galima to „išmokti“ (įvaldyti) žmonėms, kurie tapo **Programų** dalyviais? Taip, tai įmanoma. Ir patikėkite, šie žmonės šiandien mano „aplinkoje“ dirba, padeda įvairiais būdais.

Nuo **sausio 20 dienos** viskas pradėjo vystytis labai sparčiai. Žinau tik viena – šiandien niekas nėra „pasirašytas“ tiesiogiai prie to, apie ką kalbėjau, išskyrus tuos, kurie „pasirašė“ prie to, kas vyksta per **SvetL Programas**. Tie, kurie yra **Programų dalyviai** - tiesiogiai, o visa kita - per daugybę filtrų, įskaitant smegenų genotipų filtrus. Neturėtume pamiršti apie žmonių, ypač tam tikrų genotipų, veiksmų automatiškumą. To nebegalima matyti. Atidžiai pažiūrėkite į Sankt Peterburgo ekonomikos forumo 2017 rezultatus. Tai dar vienas labai geras pavyzdys suprasti, apie ką rašoma, ypač apie **Smegenų subgenotipus ir ypač santykinai 44**. Niekas iš ten „susirinkusių“ nežinojo, ką toliau daryti ir kuria kryptimi „grėbti“. Vienas pokalbis apie nieką. *Ir jiems ir kitiems „valdotojams“ nieko nereikia žinoti*. Jie atlieka „albumų įrašus“, daugiausia susijusius su visko, ką jie anksčiau buvo nustatę, pašalinimu, nesuvokdami, kas vyksta. Kiekvienas yra iš skirtingų atlikėjų grupių. Forume į savo „vakarėlius“ rinkosi identiški „naikintojai“, o likusieji buvo vadinami „alternatyvais“. Tiesą sakant, visi „alternatyvai“ susirinko, bet jie nesusipriešino. Visi jie skirti „vienam išpildymui“ – jų pastatytų struktūrų

(visame – ekonomikoje, politikoje, finansuose ir pan.) panaikinimui ir, **ypač 2000–2012 metais intensyviai statoma statyba** .

Darbas „Forumo scenoje“ buvo iliustratyvus. Buvo darbo užkulisiuose, bet buvo ir režisierių iš žiūrovų, be žiūrovų, kurie mokėjo už visą šį spektaklį. Pagrindinis darbas, žinoma, atiteko režisieriams, bet, pavyzdžiui, Lesha K jau buvo klounas, o ne režisierius! Visi Pinokiai atvyko, net Amerika jiems nebebuvo dekretas. Visi norėjo patekti į „Stebuklų lauką“. Tačiau istorija pasikeitė. **Forumo repertuare apie Pinokį nieko nebuvo**. Tikrasis režisierius pasaką pakeitė Bazovo epais. Kiekviena diena turėjo savo epą. Ir, žinoma, nė vienas iš dalyvių nebuvo nuvežtas į **Pirtį** , kad ir kaip jie stengėsi ten patekti.

Tai yra objektyvi tikrovė. Ir, žinoma, neatsisakysiu panaudoti citatos iš OFCH24 (kurią forumo dalyviams perdariau aš), kad užbaigčiau šią problemą - „... dauguma šio „renginio“ dalyvių yra labai organizuoti. Tuštuma, praradusi kontakto būseną su buvusia sistemos valdymo proto būseną. Ir tokiomis sąlygomis jie (tie, kurie įsivaizdavo esantys Pasaulio valdovai ir mūsų likimų arbitrai) negali turėti buvusio Sąmonės lygmens kaip tokio, o tai reiškia, kad jie yra tik inertiškai įtraukta buvusių programos būsenų dalis, kurios vykdymas jau yra įkūnytas be sistemos valdymo. Pasakysiu daugiau – kas tai supras, tikrai bus nuvestas į Pirtį. Bet tai bus kita istorija, kaip mėgo sakyti Nikolajus. Todėl siūlau grįžti prie mūsų samprotavimų su jumis rėmų, kurie, mano nuomone, yra svarbesni už tai, kas įvyko Sankt Peterburge šiame aukštame „susitikime“

2.9. Galvos remontas

Visoje planetoje vyksta „galvos taisymas“. Niekas nesipriešina – nemačiau nei vieno. Niekas nepradėjo priešintis, net ir žinodamas, kad yra transliacija, suvokdamas, kas yra transliacija ir kodėl ji „eina“. Jūs taip pat negalite pasislėpti bunkeryje – tame nėra esmės. Viskam savas laikas. **SvetL programos** padeda užtikrinti, kad Vartotojų galvose nekiltų minčių – slėptis. Šiame fone vyksta veiksmas. Veiksmai yra rimti ir esminiai. Manęs dažnai klausia, kodėl taip yra, nes tai nehumaniška ir, pagal visas Žmogaus sampratas, taip neturėtų

būti. Atsakau – *norint ką nors pašalinti*, pavyzdžiui, fašizmą ar žmonių naikinimą per sugalvotą piliulę, tai turi pasireikšti. *Pasirodyk dėl pataisomos galvos, kitaip veltui pradėtas remontas*. **PASIRODO TIEK DAUG IR PRADEDAME** suprasti, kad taip neturėtų būti, kad tai prieštarauja visiems Žmogaus gyvenimo kanonams, jei, žinoma, galvos taisymo metu **ATSIRANDA NORAS – TAPTI ŽMOGUMI**, pereinant į šią būseną iš žmonių kategorijos. Tai išplitusi visame pasaulyje. Visas pasaulis matė, kas prasidėjo Ukrainoje, Odesoje. Ir žmonės tai įvertino. Dabar pradėtas naikinimo procesas, kas pasireiškė – *vartotojų ir tų, kurie visa tai sumanė* su jais. Jei atidžiai žiūrėsite, viskas vyksta būtent taip. Tas pats pasakytina ir apie tai, kas vyksta Sirijoje, Afrikos žemyne ir daugelyje kitų vietų, taip pat daugelyje vadinamojo „modernaus mokslo“ šakų. Mus domina, pavyzdžiui, medicina.

Iš esmės visas epidemijas kuria žmonės – senosios Kontrolės sistemos nurodymų vykdytojai. Dabar pasaulyje užregistruota **daugiau nei 20 000 vaistų**. Tačiau būtini vaistai, kurie per biocheminį poveikį kažkaip išsprendžia gydymo nuo konkrečių negalavimų problemą - **šiek tiek mažiau nei 200**. Kodėl sukūrė 20 tūkst. ? *Uždirbkite pinigų žudant žmones!* Formuokite ligas! Čia Rusijoje yra daugybė tokiu būdu sukurtų ligų, kurių apskritai nėra. Kai pradėjau konsultuotis šiuo klausimu, tiesą pasakius, šiek tiek išsigandau. Viso to man prireikė „**SvetL programų išjungimui**“ . Tarkim čia - *disbakteriozė* . Pas mus milijonai žmonių kenčia nuo disbakteriozės, kuri **VISAI NEEGZISTUOJA**. Europoje to iš viso nėra. Sakyk Vokietijoje „disbakteriozė“ – ieškos žodyne, kas tai yra. Ir iš tikrųjų, ne tik jie neturi, bet ir mes neturime! Tačiau biudžeto asignavimai vaistui nuo disbakteriozės gaminti tikrai atėjo. Vasarą visi, vykstantys į vaikų stovyklas, skiepijami nuo disbakteriozės. *Dešimtys milijonų žmonių „kenčia“ nuo disbakteriozės! Ir jie yra „apsaugoti“, kad to nebūtų!* O liga **IŠ VISO NEEGZISTUOJA!** Vien tik Rusijoje jų yra **daugiau nei 300** dirbtinai sugalvotų, neegzistuojančių ligų. Anksčiau buvo eksperimentų, kuriuose buvo išbandyta intervencijos sistema - buvo tokia „gera“ pinigų uždirbimo tradicija. Suabejojau – duoti šią medžiagą ar ne? Nes „inteligentai“ baltais chalatais pradės medžioti – subadys injekcijomis! Bet vis tiek nusprendžiau tai padaryti, tiksliau, „užsiminti“ apie tai, kas šiandien vyksta vaistinėje.

Dabar įsivaizduok – viskas – tau to nereikia. Tiesą sakant, visa tai turi sustoti. Bendra farmacijos metinė apyvarta yra **11,4 karto** didesnė už, pavyzdžiui, viso energetikos sektoriaus apyvartą. Tai tik nuimti šią dalį – nereikia jos nuimti nei „Amerikoje“, nei „Europoje“, o tik Rusijoje – bus galima riedėti kelius, pavyzdžiui, per visą šalį po du sluoksnius. O kad būtų lengviau visa tai pašalinti, reikia atlikti tą darbą apie kurį kalbame – **PAKOREGUOTI LAIKO ir ERDVĖS PARAMETRUS**, tik dabar – kalbant apie gyvą ląstelę, kuri „traukia su savimi“ visos marškinių „konstrukcijas“ ir ypač jo kaulinės struktūros pertvarką, apie kurią kalbėjome. Ir, žinoma, reikia išlaisvinti galvą nuo „tugrikų“. Ir jums nereikės kovoti su Bryntsalovu. Jei jis pats „išlips“, jo žmonės bus tiesiog suplėšyti į gabalus už netinkamas tabletes. Kur jis šį kartą bėgs iš Baltarusijos? Smulkiau nenagrinėsiu šios ir kitų situacijų paaiškinimų, nes išmokau iš to, kas vyksta, paimti tai, kas reikalinga ir tikslinga taikyme ir technologijose, su kuriomis susiduriau. Nesileisiu, pavyzdžiui, kuris kieno krašto gvardijos sargybinis ką padarė su priešingos pusės sargybiniais, be to, į tai visiškai nesigilinu ir atsakau tik viena fraze: „*Prasidėjo senosios intervencinės sistemos organizuotos egzistencijos struktūros likvidavimo procesas*“ su visomis iš to išplaukiančiomis pasekmėmis. Tai tik pradžia – pradžia, kurią daugelis mato ir supranta. Ir tai yra svarbiausias dalykas. Jokių būdu neturėtumėte kištis į patarimus. Tai sukels tik nukrypimus nuo veiksmų,

priveržimo ir pavirs į stipresnę spaudimą. Nesikišimas yra plastinis perėjimas. Intervencija yra pažeidimas ir griežtesnė pozicija. Todėl nereikia kištis. Yra gera patarlė: „*Jeį nori padėti, nesikišk!*“ Jokio nusikaltimo ar nieko nereikia. Ambicijų visai nebus. Agresija, atstūmimas yra normalus procesas, netgi į publikuojamą medžiagą, o ypač į mano.

Medžiagoje, kuri viešai eksponuojama tiek iš **RNTO**, tiek iš **NII CUS**, **NĖRA - PAŠALINIO ŽODŽIO**. Jums tereikia dar kartą į tai atkreipti dėmesį, .. daug kartų (!) Kiekvienas yra savo teisėjas. *Galva taisoma*. Parodykite agresyvumą – tai ateis pas jus! Jei norite agresyviai išreikšti save kam nors kitam, visa tai atsisuks į jus. Pyktis, pavydas yra procesai, griaunantys Proto struktūrą. Kai nežinojimas nugali protą, oi, neapykanta prasideda. Kalbant apie įvykio laiko taktą, tai nėra kažkas, kas šiek tiek greitesnis, tai tiesiog nutinka žaibišku greičiu. Renginio laiko distanciją laikykite bent metus. Atidžiai sekite ir prisiminkite savo praėjusių metų būseną. Tai buvo visiškai kitoks pasaulis. Ir Rusijoje! Tai buvo kita Rusija! Visi nuėjo į „puslenktą“, nežinojo, ką daryti toliau. Kaip gyventi, kuo gyventi ir pan. Žinoma, norisi greičiau, bet greitai nebus. Ir taip labai greitai. Ir jūs neturite gailėtis to, ką padarėte. Jei esate sąmoningas, greitai ištaisykite savo klaidas geru darbu. Prisiminkite, kaip mokykloje jie ištaisė problemą ant skalūno lentos, pusiau ištrindami neteisingą sprendimą. Tai geriau nei sušlapinti kempinę ašaromis – ir mažiesnis laiko švaistymas ir daugiau prasmės.

2.10. Kylantys klausimai atsakymų paprastume

Žmogus yra sutvarkytas taip, kad įprastos dalykų eigos pasikeitimas jam sukelia nerimo ir neramumo jausmą, nes mes ieškome žinių, bet renkame iliuzijas. Tačiau Žinios yra įterptos į mus ir nėra mums reikalingos. Ir mes silpni iliuzijų nelaisvėje, todėl turime klausimų, sukeliančių nerimo jausm. – Kur dingo tarakonai? – klausia kas sekundė, jausdamasi, kad net šiek tiek trūksta šių pažįstamų „naminių gyvūnėlių“. Jei Ebrų planai žlugo, kas iš jų bus? Ar 4XXX genotipai panaikinti? Ką Protingos civilizacijos daro Ebrų atžvilgiu, atsižvelgiant į visus jų eksperimentus Žemėje ir su Žmonija, su Žemės protu ir su visu Gyvuoju gamtos pasauliu? Kas nutiks jų planetoms-laivams, Mėnuliui ir Saulei, ir kitiems konvojaus palydovams? Kas atsitiks su „įvestomis planetomis“? Kas atsitiks su visais kompleksais, objektais, serveriais iš Ebrų sistemos? Ar neišvengiamas dalies pasaulio gyventojų naikinimas? Kas priima sprendimą likviduoti? Ar 4XXX genotipai panaikinti? **IR DAR DAUG PANAŠIŲ KLAUSIMŲ**. Kol kas savarankiškai atsakyti į tokius klausimus trukdo gausybė vaistų, smaugiančių smegenis ir kūną, išoriniai kreivi veidrodžiai – technogeninis dirbtinis pasaulis, sukurtas Žmogaus asmenybės intelekto, natūraliai, senosios Valdymo sistemos rėmuose. - Norime to ar ne, bet taip yra. *Perėjimas įvyks, kai Asmenybė ir Esmė susijungs aplink Protą*. Būtent tada Žmogus pakils į kitą savo vystymosi ir *egzistencijos suvokimo* etapą. Na, reikalas, kaip visada, mažas. Už *natūralaus Būties aspekto*, ne tik žmogaus, bet ir to, kas jį supa, suvokimu, už gamtos ir žmogaus vientisumo ir neatskiriamumo suvokimo.

Rašau tai, nes pats tai išgyvenau. Praėjau, nusprendęs sau atsakyti į man iškilusius klausimus. Tai leido man pasakyti, apie ką kalbu šioje knygoje, ir toliau atsakyti į klausimus, kylančius kelyje. Pavyzdžiui, kaip dažnai Žmogus kritikuoja tai, ką stebi? Sėdint traukinio vagonė ir žiūrint į pro langą pravažiuojantį peizažą, kartais atrodo, kad tai aš, Žmogus, nejudantis, o pasaulis aplink mus rieda ir rieda...

Kiek kartų, žiūrint tokius vaizdus, negalvojame. Ir turėtumE! Juk prieš mus yra klasikinis dualizmo pavyzdys ¹⁰ gamtoje, kuris neturi pabaigos. „Žiūrėdami“ prieš veidrodį matome, kad vaizdas apverstas tik išilgai vienos ašies – vertikaliai, 180 laipsnių. Mokslas labai gerai paaiškina, kaip vyksta šis vaizdo apvertimas, bet nenutyli, kodėl apverčiamas vertikaliai, o ne kitaip. Jie dažnai žiūri į dangų, kad nustatytų, koks oras mūsų laukia. Ir retas, pamatęs mūsų palydovą Mėnulį dienos danguje, nustemba. Ir dar rečiau užduoda klausimą: kodėl dieną nematome neapšviestass mėnulio pusės? Tikriausiai daugelis žino, kad objektai turi šešėlį. Ir kodėl? Nes jie materialūs? Ar saulė yra materialus kūnas? Bet jis neturi šešėlio. O gal vis dar turi, bet mes to nematome? Arba čia kitas. Kodėl mes matome? Paprastas žmogus, išmanantis fiziką apskritai, gūžčioja pečiais ir pasakys: „Šviečia saulė ar lempa.“

Objektai atspindi šviesą. Ir mes juos matome“. Užduokime klausimą kitaip. Kodėl girdime? Čia visi apibrėžia maždaug taip – girdime, nes mus supantys objektai ir subjektai vibruoja, svyruoja. Grįžkime prie pirmojo klausimo ir atkreipkime dėmesį į tai, kad tiek šviesa, tiek garsas turi tą pačią prigimtį – virpesius. Tad kodėl pasauliečio nurodytos priežastys tokios skirtingos? Juk tai, ką matome ar girdime, yra Smegenų (per tam skirtą „periferiją“, kurią paprastų žmonių regos ir klausos organais vadiname) gaunamų virpesių, sklindančių matomos šviesos ar girdimų garso bangų pavidalu, rezultatas - nuo objekto ar subjekto, neatsispindi nuo jo. Bet kaip dėl fizikos dėsnio: kritimo kampas yra lygus atspindžio kampui? **Bet jokiū būdu!** Visai kaip fizikos dėsnis: „**veiksmas lygus reakcijai**“. Tai ne kas kita, kaip mūsų iliuzijos, susijusios su aplinkinio pasaulio suvokimu joslėmis, kurias, mano nuomone, **N. Levašovas** labai gerai parašė knygoje „**Esmė ir protas**“. Mes labai panašūs į kūdikį, kuris išmoko skaityti apverstas raides. Ir vis dėlto visi aukščiau išvardinti pavyzdžiai turi vieną ryškų bruožą – dualizmą. Šviesa ir šešėlis, garsas ir tyła, karštis ir šaltis...

Galimybė ne tik pastebėti, bet ir pasinaudoti šia savybe išskiria daugybę techninių sprendimų. Tačiau retai, teisingamas, kodėl sprendimas toks, vienas iš išradėjų nurodo esamų procesų dualizmą. Be to, to nesuvokimas veda prie sudėtingesnių paaiškinimų. Daugelį procesų būtų buvę galima suprasti jau seniai, jei **ATIDŽIAU ŽIURĖTUME Į GAUTUS REZULTATUS** ir nelaikytume jų iliuzijos atskaitos verte. Apie tai rašė ir kalbėjo **N. Levašovas**, ką savo darbuose darė **A. Hatybovas** ir ką šiandien daro **V. Leonovas** savo praktikoje. Kuriant **SvetL programas** visada vadovaujosi tuo, kad praktiškai niekada nebūna tokios situacijos, kad laikytume tik vieną nuosavybę be jo ryšio su kitais. Kruopščiai išanalizavus galima parodyti, kad matuojant dažniausiai pasitaikančius dydžius (masę, atstumą, greitį), mes susiduriame su savybių rinkiniu. Ir tai nepaprastai svarbu pačiam **Programų „darbo“** supratimui ir ypač tuose veiksmuose, **kuriuos Programų Vartotojai** pradėjo „įgyvendinti (bandyti) pasakę apie tokią savo veiksmų galimybę.

Neįmanoma patalpinti to paties objekto į esamą objektą – apčiuopiamą ar neapčiuopiamą. Kad ir kokia būtų abstrakcija „nieko“ (tuščio rinkinio) pavidalu, į ją

neįmanoma įdėti jos kopijos. Tai tas pats, kaip *investuojant į patį žmogų*. Tai vienas iš vadinamojo (ypač bažnytiniuose sluoksniuose) sąveikos „sakramento“ elementų (Vartotojo prašymu, atsižvelgiant į jo pasiryžimą patekti į **Pirtį**) su „SvetL“ kompleksu, jo programomis, susijusiomis su šių programų „valdymu“. Gamtos dėsnių pakeisti neįmanoma, kitas dalykas – kaip šiuos dėsnius suprasti. Mes susiduriame su įvykiais ir sąlygomis, kurių negalima ignoruoti, kurie nuolat meta mums iššūkį. Ir daugelis SvetL Programų Vartotojų jau suprato, kad įstatymo ignoravimas, net jei jūs jo nesuprantate, veda ne prie jo išnykimo, o prie to, kuris nepaiso įstatymų. Jokie „SvetL“ nepadės. Bet kurios problemos sprendimas ir atsakymai į šių klausimų užduodamus klausimus turi savo seką. **NEIŠSPRENDUS ANKSTESNIO, NEĮMANOMA IMTIS KITO**. Nepastačius pirmojo aukšto, neįmanoma pradėti statyti antrojo. Ebrų likvidavimo klausimas, kuris daugelį „jaudina“, tačiau apie kurį jie vis dar tingi skaityti, kas yra NII TsUS medžiagoje. Kaip visada, mes su Borisu Makovu sėdėjome „savo“ kavinėje Gèrem arbatą ir daug diskutavome, įskaitant klausimus apie užduodamus klausimus. Išvada buvo tokia. Viskas turi būti laiku, o ne pagal poreikį. Turime būti kantrūs. *Kantrybė – tai ne tik pradedančiųjų dalis, tai visų pirma principas ir įrankis tų, kurie privalo atiduoti turimą informaciją arba, jei norite, tai išminčių įrankis.*

Pasikartosiu – patys individai iš Ebrų sistemos buvo patalpinti ne tik Žemėje, bet ir Mėnulyje bei Saulėje. Tuo pačiu metu ant Saulės buvo patalpintas „pažangiausias elitas“, kurio smegenų oktavos lygis buvo 64–76. Būtent jie turėjo būti pristatyti į Žemę iki 2012 m. gruodžio 22 d., tikslus jų skaičius – 984 000 (vadinamojo „Auksinio milijono“). Tam buvo paruošti „marškiniai“ (t.y kūnas fizinėje plotmėje) su 46-uju smegenų genotipu. Juose „atsiskaitymas“ turėjo būti parengtas. Tačiau šis procesas buvo pašalintas iš visų pusių: 46-ojo smegenų genotipo individų vystymasis buvo sustabdytas, kai atsirado 461-asis smegenų genotipas (pagal Kalifornijos baudžiamojo kodekso „įtaką“), o visas paketas savo „saulėtųjų tautiečių“ Žemėje nepasiekė ir buvo „išsibarstęs“ (švelniai tariant) jų judėjimo į Žemę kelyje. „Ruošiantis“ šiai akcijai aktyviai dalyvavo ir N. Levašovas.

Dabar dėl 4 xx pašalinimo. **NĖRA LIKVIDAVIMO AGRESYVIŲ KERŠTO KETINIMŲ** požiūriu, yra įkūnytos intervencijos padarinių likvidavimas. Tai iš esmės svarbu, todėl bet koks atavizmas, įskaitant viską, kas buvo susiję su visos biologinės sferos egzistavimu, yra tinkamai panaudojamas“. Be to, viskas jau vyksta plastikiniu (minkštu) režimu, daugeliu atvejų suteikiant galimybę biologinio išgyvenimo procesui (be galimybės vėlesniam dauginimuisi). Žinoma, žmogaus (mūsų šiandieniniu) supratimu tai gali atmesti, nors tai ir skamba ciniškai. Todėl nereikia bandyti surengti viešos diskusijos šiuo klausimu, net ir nereikšmingiausiu bandymu. Visa tai gali sukelti paniką, kurią sukelia nesusipratimas ir žinių trūkumas šiuo (ir daugeliu kitų) klausimų.

Rašiau todėl, kad net tarp mūsų gerbėjų šia tema bandoma samprotauti: „*Paims mane ar nepriims*“? Ar aš patekau į „sąrašus“, ar nepatekau ... o jei patekau, tai į kokius sąrašus - į likusių ar išeinančių sąrašus? Galiu pasakyti tik tai, ką sakiau daug kartų: jei tu... **SvetL Programų naudotojas**, tuomet **YRA TIKIMYBĖ**, kad būsi nuvežtas į **Pirtį**. Jei tavę nuveda į **Pirtį** ir ten „išplauna“, tada atsiranda tikimybė patekti į „geriausių“ sąrašą. Bet tai tik galimybė. Tačiau, mano nuomone, patartina to siekti. Visko aprašyto įsikūnijimas, kurį taip miglotai suvokia dauguma žmonių, besidominčių tuo, kas vyksta ir kurie tiesiog nepastebimi plačiosios visuomenės, vyksta sunkiausiomis kai kurių programų apkarpyto sąlygomis, pašalinant programos rezultatus, kitų Programų darbas ir trečiųjų, jau pradėtų gimtosios ŠU,

įtraukimas. Atsižvelgiant į tai, kad visa Žemės populiacija susideda iš žmonių, turinčių smegenų genotipus, sukurtus Ebrų CPS, realu vertinti mastą to, kas dabar daroma tik su žmonėmis – pokyčiai paliečia visus tiesiogiai – genotipų gausą, subgenotipai, kurie buvo parengti ir sukurti, viskas dabar veikia - sudėtingiausios ir griežčiausiai patikrintos programos. Kaip tiksliai pasireiškia jų darbas, galite pamatyti dabar, jei atidžiai stebėsite aplinkinius žmones. Tačiau net ir toks poreikis truks neilgai – žmogaus gyvybės palaikymo sistemos pokyčiai natūraliai pasireiškia visų medžiagų apykaitos procesų konstrukcijoje – to nepastebėti bus neįmanoma (kaip daugelis dabar stengiasi nepastebėti tiesioginio žmogaus gyvybės pablogėjimo), bet kiekvieną dieną galima ką nors padaryti. Tačiau kiekvienas turėjo ir tebeturi galimybę – kaip ir dabar kiekviename žmoguje atsiskleidžia valdoma ir kontroliuojama jo transformacijos Programa – kiekvienas taip pat gali dalyvauti jos eigos sėkmėje ir, svarbiausia, viso jos darbo rezultate. Jei jis nori, žinoma.

Ar protingos civilizacijos (pagal NII TsUS terminologiją) **gali** sutrukdyti jau įvykdyto smurto prieš Žemės planetą procesui? Nejaugi tokiais atvejais kaip Žemė nėra svarbu suteikti tam tikrą pagalbą mažiau išsivysčiusiems? Kodėl buvo atlikta intervencija? Ar jie negalėjo tam užkirsti kelio ir sukurti papildomų apsaugos priemonių? Tai labai dažnai užduodami klausimai, pradėjusių mąstyti žmonių klausimai. Jie turi labai konkretų pagrindą, ypač žmonėms, kuriems leidžiama integruotis į ateitį. Šiuo metu giliai ir išsamiai atsakyti į šiuos klausimus negaliu – automotoriniai procesai vis dar stiprūs veikloje tų, kurie vis dar įsivaizduoja save mūsų likimų arbitrais ir kuriems jau paruoštas kitoks kelias. Apibendrintai leisiu sau paaiškinti štai ką. Visas makrokosmosas, jei taip supaprastintai, **NĖRA ATSITIKTINUMO OBJEKTO IŠSILAVINIMAS**, ypač kažkokio neapgalvoto „Sprogimo“ produktas arba, dar blogiau, suprastas remiantis „Stygų teorija“. Bet kokio masto nefunkcinių darinių apskritai nėra – tiek atskiros Planetos, tiek Galaktikų mastu. Apie tai kalbėjo N. Levašovas, A. Hatybovas, N. Morozovas ir kt. Apie tai galime kalbėti labai ilgai ir daug, o jie kalbės *išsamiai, kai Žmoniją atpažins kitas civilizacijos ir bus pateikta tikra informacija apie „Sukurtą pasaulį“ Žmonijos protui po jo atkūrimo.*

Tuo tarpu užtenka prisiminti, kad yra (apie tai jau apsistojau) planetų, turinčių įvairių gabumų, būtent: įvairių specifinių konstrukcijų ir oktavų lygių energijos formuotojų, kitokios prigimties sergėtojų (pvz., kažkokio sandėlio) o taip pat atlieka daugybę kitų funkcijų, nereikalaujančių susiformuoti gyvenimo sąlygų tam tikra inkarnacijos forma. Tačiau yra gana didelė planetų grupė, kurios pagal savo funkcines savybes turi gyvenimo sąlygas. Tokios planetos, savo ruožtu, papildomai skirstomos į savo civilizacinės raidos protingos orientacijos

planetas ir *riboto vieno etapo civilizacinės raidos planetas*. (Būtent šiai paskutinei grupei priklauso Ebrų sistema, kurios centras yra orientuotas iš Didžiojo kratelio). Anksčiau nagrinėjome procesų vystymosi ypatumus civilizacijų klasteriuose. Šiuo metu yra sukurtos plastiškiausio proceso iš visų vykstančių pokyčių aplinkybės. Tai reiškia, kad buveinės būklės ir tvarkomos aplinkos būklės negalima drastiškai pakeisti siekiant atkurti ir sugrąžinti tikrąją būseną, nes visa biologinė sfera bus akimirksniu panaikinta.

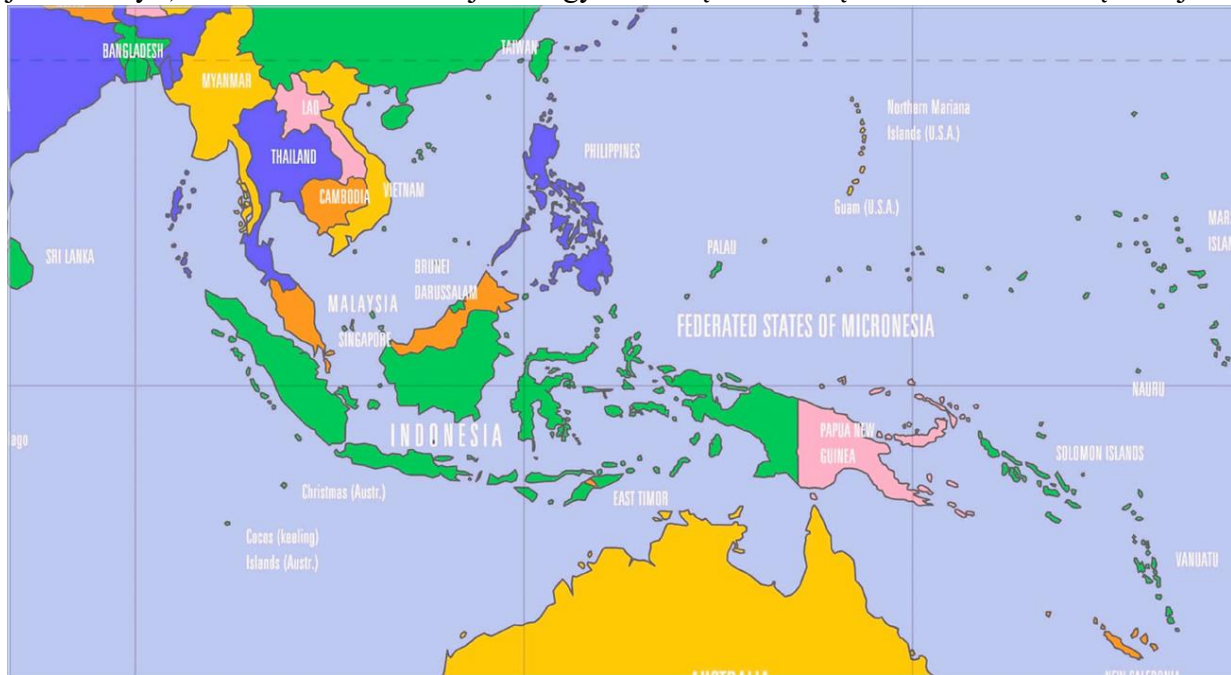
Palaiptiui prisitaikyti reikia laiko. Tačiau šis procesas nėra užsitęsęs, pagrindiniai viso to epizodai turi įvykti ir būti įkūnyti pereinamuoju laikotarpiu (**12 metų**). Jie jau vyksta realiu laiku. Kiek įmanoma, kai kurie atskiri epizodai bus sutrumpinti, o kai kuriuos teks pratęsti, tačiau atšiaurios visų ir visko apraiškos - „supjaustyti po viena rašomąją mašinėlę“ - to neįvyks, nes Naujoji valdymo sistema yra visiškai „apskaita“ ir vykdomų pokyčių rezultatų stebėjimas. Dauguma esminių pokyčių procesų neturėtų turėti siaubingo spekuliacinio poveikio, nes tai gali sukelti paniką ir virsti be priežasties mirtimi net tiems, kuriems leidžiama integruotis į ateitį. Šiuo atveju **SvetL programos** atlieka apsaugines funkcijas savininkų atžvilgiu ir, kaip rodo praktika, Programų naudojimas yra gana efektyvus. *Kitas dalykas, jei žmonės imsis kokių nors papildomų programos veiksmų bandydami formuoti kitus įvykių procesus, neabejotinai bus atpildas kartu su iniciatoriais*. Ir tai ne tušti žodžiai. Kaip liūdna tai rašyti, bet viskas, kas nesuję su tikroju to, kas vyksta biologinėje sferoje formatu, įskaitant ir integracijai nepriklausančius gyventojus, bus „išvalyta“. Gamta plačiausia supratimo prasme mus nepertraukiamai judina, diktudama vis naujas gyvenimo sąlygas. Ji reikalauja, kad mes jų laikytume. Egzistuoja griežtai racionalus dėsnis: *jei nesilaikysi, mirti!* Šiandien būtent taip ir vyksta.

2.11. Procesai, iškraipymai ir šuoliai...

Dabar vyksta naujų gyvybės palaikymo zonų formavimosi procesas, kuris buvo „paleistas“ **2012 m. lapkritį**. Paprasčiau tariant, **NAUJOS GYVENAMOSIOS ERDVĖS**, sąlygiškai pavadintos **Nr.1 ir Nr.2**, formavimas. Kadangi formavimas vyksta, šių zonų ribos šiandien yra sąlyginės, tačiau bendrais bruožais suprantamos. **Šiuo metu 1-ąją zoną** aptarnauja **28 serveriai** – ir tai jau yra **TIKRI TIKROJO CPS VIETINIAI SERVERIAI**. **2-oji zona**- čia įtraukimo procesas tik „vyko“, bet vis labiau ir su dideliu poslinkiu - pavyzdžiui, „aprepti“ Graikiją, Italiją ir Turkiją. Išanalizuoti įvykius, vykstančius šiose šalyse nuo 2016 m. **sausio mėn.** Įvykiai, kuriuos kuria ten gyvenantys žmonės, ir jūs suprasite, kokia kryptimi (vektoriu) dedamos pastangos šioje zonoje vykstančiose transformacijose. Vyksta veiksmų, skirtų ateities įvykiams formuoti, atlikimo procesas. **Taip pat vyksta pačių žmogaus smegenų transformacijos procesas** (priklausomai nuo poreikio ir smegenų genotipo) esantis tam tikroje zonoje arba apskritai už zonų ribų. Tačiau pati transformacija yra arba smegenų „atidarymo“ procesas, priklausomai nuo jų pasirengimo priimti esamą informaciją, arba jų uždarymas dėl tolesnio dalyvavimo procesuose netinkamumo.

Noriu atkreipti dėmesį, kad **2012 m. lapkričio 23 d. prasidėjęs zonos Nr. 1 formavimo procesas** prasidėjo nuo Pietryčių Azijos šalių, formuojančių ne tik pokyčius, vykstančius Žmogaus gyvybės palaikymo sistemoje, floroje ir faunoje, bet ir, svarbiausia (o tai

jau matyti) – šiose teritorijose gyvenančių žmonių visuomenės sąmonėje.

Informacijos apie konkrečias teritorijas negaliu pateikti dėl **OBJEKTYVIŲ PRIEŽASČIŲ**. Bet atkreipiu jūsų dėmesį į tai, kad kai kuriose teritorijose žmonės paėmė lazdas ir eidavo visko daužyti; kai kuriems – jie nusprendė, kad „laimė“ jų laukia Europoje ir pradėjo ten masinį judėjimą, bet su savo, nepakitusiu intelektu; kai kuriose teritorijose žmonės pradėjo pasakoti vieni kitiems apie istorinę savo tautos didybę, taip sukurdami kitų atstūmimą, o tai vėliau „atsiliepia“ jiems visiškai ir pan. Atidžiau pažvelkite į įvykius, vykstančius Pasulyje – ir daug kas paaiškės – net kodėl mažoji Šiaurės Korėja pradėjo mojuoti „branduoliniu“ kumščiu tiesiai po „supervalstybės“ nosimi. Visa tai tam tikra forma yra priskiriamų atlikimo veiksmų užbaigimas. Tačiau šie veiksmai turi tam tikrą atlikimo lygį - *kol viskas bus padaryta, jie reguliariai „veiks“*. Ir yra viena smulkmena: administracine tvarka suskirstyti visos šios teritorijos pagal kokias linijas (ribas) vis dar neįmanoma. Dar per anksti. Bet žmonėms niekaip nepavyks susijungti, nes įvestas „grįžimo“ į pradinę tašką mechanizmas. Ir jei pažvelgsite į „pradžios tašką“, paaiškės, kad **IŠ PRADŽIŲ ŠIE ŽMONĖS BUVO „ATVEŽTI“ IŠ SKIRTINGŲ PLANETŲ**. Štai kodėl jie yra „raudonos“, „pilkos“ ir „geltonos“ spalvos. Todėl jie iš pradžių „kūrėsi“ skirtinguose žemynuose ir kt. Tai *labai išsamiai* aprašyta **OFCH 1-4**. Atsižvelgiant į tai, kas vyksta keliais etapais, yra Esmių (Smegenų) „apibrėžimas“ dėl tikslingumo ir biologinio išlikimo. Ir šiame procese „SvetL“ programų naudojimas, kaip sakiau, daugeliui tai tampa itin tinkama. Tačiau tai suprantama tik perskaičius (išstudijuojus) informaciją, kuri pateikiama atvirai, o kartais ir intuityviai, remiantis jūsų draugų ir pažįstamų, kurie jau yra SvetL programų vartotojai, pasakojimais. Pirmas tokios Programos startas naujosios Sistemos **1 ir 2 zonos** įvyko 2013 m. **naktį iš šeštadienio į sekmadienį (iš kovo 1 d. į kovo 2 d.)**, o dabar vyksta sistemingai. Paprastam supratimui: šiuo veikimo režimu tam tikras „impulsas“ (valdymo laidas) apibėgo visas zonas, tikrino sąrašą, įvedė vardus kam reikia, atsižvelgė į visus (ir tuos, ir tuos). Taip ir tęsis – griežtai periodiškai. Procesas yra pats sunkiausias. Tai netgi galima paaiškinti bendrais bruožais **neturint** prasmės (nenoriu nieko įžeisti). Nuo 2016 m. **sausio 19 d. prasidėjo antrasis etapas** – nebe pasirodymas, o dalyvavimo konceptualiam privačių tikslo vektorių (fazinių tikslo vektorių) formavime.

Pirmasis etapas baigėsi. Jis aprašytas mūsų supratimui ir „išdėstytas“ **keturiuose OFCH dalyse** . Viskas! **Penktoje ir šeštoje** dalyse, kurios jau publikuojamos fragmentiškai, nekalbama apie kronikos ir **torines** pasekmes, nors, pavyzdžiui, šios knygos ar kitų mano ir **B. Makovo** publikacijų tekste, tai kartas nuo karto minimas laikas. Daliniu ir kol kas ribotu informacijos iš **OFCH 5 ir 6 dalių pateikimu** siekiama sulaikyti klaidingą skaitytojo orientaciją, neteisingas emocijas. Dabar didžiausią dėmesį reikėtų skirti ne darbui (pabrėžiu), o darbui konceptualiame lygmenyje. Tai jau yra sistemos bendrininkavimas.

Pavyzdžiui, „SvetL“ **programų konceptualaus lygio koncepcija** yra tam tikras apibendrinantis „duomenų bazės“, sukurtos kartu su gyvybės palaikymo sistema (kontrole), „SvetL“ **programomis ir vartotojo smegenimis** , vaizdas . Šis lygis „apibūdina“, kokie duomenys yra saugomi šioje sukurtoje duomenų bazėje, taip pat kokie santykiai egzistuoja tarp jų. Šiame lygyje yra loginė visos duomenų bazės struktūra (administratoriaus, kuris yra pirmame etape, požiūriu **Programa „SvetL“** , o antroje – **smegenys** su tinkamu pasiruošimu ir orientacija). Tiesą sakant, tai yra pilnas reikalavimų duomenims iš Valdymo sistemos pusės atvaizdavimas, kuris nepriklauso nuo staigių jos pasikeitimų ir galimų „svarstymų“ dėl jų „saugojimo“ būdo. Konceptiniu lygmeniu taip pat pateikiama informacija apie **VARTOTOJO SAUGUMO PRIEMONES** (tai Levašovas pavadino „apsaugos sistema“) ir visų duomenų vientisumo palaikymą. Tai tam tikras mechanizmas, leidžiantis rinkti ir išsaugoti duomenis apie Vartotoją (tiek apie Smegenis, tiek apie „marškinius“) tolesniam naudojimui (Esmės (Smegenų) **integracija** arba **neintegracija**). Kai „sukūriau“ **“SvetL” programas**, tada juos „kurdamas“ rėmiausi tuo, kad **konceptinis lygis** palaiko kiekvieną išorinį vaizdavimą ta prasme, kad šiame lygyje turi būti (arba gali būti skaičiuojami) bet kokie Programų naudotojui prieinami duomenys, su sąlyga, kad **Vartotojo smegenys** pasiekė šį mąstymo lygį. Tačiau aš „padariau“, kaip man pasakė **N. Levašovas** , o šiame lygyje nėra jokios informacijos apie duomenų saugojimo būdus, kad niekas nesusigundytų. Laikas ir patirtis taikant **programas** parodė Levašovui teisų – kaip visada. Apie įvairių informacinių bazių ir struktūrų formavimą ir kūrimą kartu su **SvetL programomis** į vieną sistemą, aptarsiu kitame skyriuje ir išsamiau. Po to Skaitytojas galės pasakyti - *"... Sužinojau, kaip generatorius veikia su SvetL programomis"* arba *"... nieko nesupratau ir nesužinojau"* , o tai neturės įtakos sąveikai tarp **Programos ir Smegenų** , kuri yra įgyvendinama. Tiesiog **JIE NENUVES TAVĘS Į PIRTĮ**.

Vadovaudamasis bendra koncepcija, bendradarbiaudamas su B. Makovu ir jo NII TsUS, 2012 m. pabaigoje pats nusprendžiau, kad turiu skirti ypatingą dėmesį ir užsiimti tik fizika (išvertus iš graikų kalbos - **Gamta**) . Fizika ko? *Smegenų fizika, Ląstelės fizika (nors tradiciškai biologinė sfera apima florą, tai yra, tai yra kolektyvinė jos samprata; galbūt biologinės sferos ląstelės, įskaitant floros sferą privaloma ir ypatinga tvarka) ir energijos fizika.* Tai trys orientuoti fizikos keliai, kurie visiškai nulemia viską, kas apskritai susiję su planetos gyvenimu. O didžiąją dalį informacijos šiuo klausimu paėmiau iš **N. Levašovo ir A. Hatybovo** . Labai tikiuosi, kad daug **programos vartotojų** ir tie, kurie perskaitys šią knygą, supras, kad būtent šiuo keliu ir reikia eiti šiandien. Štai kodėl taip skrupulingai ir labai arti pirminių šaltinių (N. Levašovo ir A. Hatybovo darbų) į knygą perkėliau būtent tai, kas susiję su pirminiu supratimu judėti šia kryptimi. Žinau, kad pavyko įgyvendinti planą, bet jūs turite nuspręsti. Ir čia nėra politikos, nėra valdžios, nėra nieko iš šios srities.

Pagrindinis Energijų fizikos tikslas yra iki galo atskleisti tiesą apie **Pasaulio sukūrimą apskritai** . Yra neįsivaizduojamai daug tyrimų, būtent jie formuoja naujas energetikos fizikos

sritis apskritai. Viskas nauja, nauja, nauja! Tai yra *N. Levašovo, A. Hatybovo, B. Makovo svajonių ir planų įgyvendinimas, ir mano, ir tu, kuriuos* paminėjau praeityje, ir tu, apie kuriuos dar **KOLKAS** negaliu kalbėti (dėl keletos priežasčių). Pradėjus intensyvią darbą prie Programų, natūraliai kilo klausimas, kas buvo suvokta (ląstelių fizika, smegenų fizika ir energijų fizika) – ar bus koks palaikymas ar dėmesys seniesiems? Kai kurie elementai, žinoma, jau buvo ir bus naudojami šiam „pereinamajam laikotarpiui“, nes **IŠKART VISKĄ PERKELTI** (net tai, kas yra susijusi su **SVETL programomis**) prie kitų sąvokų yra **NEĮMANOMA IR NETIKRA**. Kalbant apie pagrindinius atkūrimo ir transformacijos procesus, tam tikri laikotarpiai nevēluojami. Vėlavimų visai nėra. Nuo **2012 metų** šis intensyviai besitęsiantis buveinių zonų formavimo laikotarpis prasidėjo, o 2024 metais baigsis. *Perėjimo nėra*. Ir tada – *du vienas po kito einantys laikotarpiai*. Jiems 24 metai, bet po kiekvieno – adaptacijos metai – iš viso **25. Penkiasdešimt metų!** Vos penkiasdešimties metų. Tai neilgam, tokiems procesams tai nieko. Viena tramvajaus stotelė. Ar gyvensime? Daugelis, o ypač tie, kurie skaitė šią knygą ir padarė viską, kad būtų nuvežti į **Pirtį, pagyvens ir pamatys**. Daugelis *negyvens*, bet *pamatys*. Tačiau daugelis, deja, *negyvens ir nepamatys*. Bus nusivylimų ir džiaugsmo. Tai visiškai normalus procesas.

Žinau, kad zonos, apie kurias kalbėjau, formuojasi „augant“ teritorijoms, kurios šiandien yra už Rusijos ribų. Bet tai šiandien. Ir kardo barškėjimo nebus. Žmonės regionuose viską spręs patys, neatsižvelgdami į šių dienų „valdančių“ nuomonę. Nes vėliau, **VĒLIAU TAI BUS VIENA TERITORIJA**. *Tai bus visiškai kitokio lygio teritorija, kitoks gyvenimo būdas*. Tai didelė sritis. Kaip galima sakyti, kad tai Rusija – kai ten, pavyzdžiui, 2/3 Skandinavijos teritorijos, 83% Airijos ir Šiaurės ašigalis (visa tai išeina už ašigalio). Galima sakyti – Rusija. Bet tai bus **VIENA SOCIALINĖ APLINKA – ŽMONIJA**. Štai kur ir kaip ši erdvė formuojasi, atsižvelgiant į Pietryčių Azijos šalis. Jie taip pat bus įtraukti, jei šiek tiek dirbs „išsivalys“, susitvarkys. Tai jau ne kartą sakyta – per kelias kartas žmonės bus integruoti į ateitį. Čia tenka griebtis gerai žinomos technikos ir informaciją apie kai kurias šalis uždarytas taškais. Esu tikras, kad suprantama, kodėl.

.....

Noriu šiek tiek pasakyti apie demografiją – dabar vaikų gimdymo valdymas apskritai perstatomas iš esmės kitaip. Anksčiau šis procesas buvo visiškai valdomas iš Mėnulio kompleksų. Jis nebevaldomas iš mėnulio. Tai pasireiškė tarp visų tautų. Net Izraelyje, net Libijoje, net Rusijoje – bet kur, išskyrus kol kas Vidurinę Aziją. Jie dauginasi taip, kaip turi. Tačiau jų vaikai visiškai skiriasi (smegenų prasme) nuo tų, kurie šiandien yra naujose gyvybės palaikymo zonose. Tai, mano nuomone, yra labai liūdna tema visoms pasaulio šalims mūsų dabartiniu pasaulietiniu supratimu. Tačiau šio liūdesio išvengti nepavyks. Ji ką tik pradėjo. Bandymai vyksta. Ten, kur nesusiformuoja nauja gyvenamoji erdvė, vyksta „šuolių“ procesas. Šie šuoliai tęsis *šiek tiek daugiau nei 2,5 metų* (nuo 2016 m.) ir po to su nauja direkcija viską „tbarkys“ visiškai kitaip.

¹ **Euklido erdvė** – Šiuolaikine prasme, bendresne prasme, ji gali reikšti vieną iš panašių ir glaudžiai susijusių objektų.

² Plačiau žr. N. Levašovas, „[Paskutinis kreipimasis į žmoniją](#)“ 6 skyrius.

³ Smegenų grįžimo nuosavybė gimus naujai gyvybei arba pagal dabartinę Smegenų pakeitimo programą.

⁴ **Reinkarnacija** – tai Sielos perkėlimas, reinkarnacija (mūsų atveju – Esmės (Smegenų) perkėlimas „treniruotės“ ir tam tikro smegenų genotipo sukūrimo rėmuose.

⁵ Plačiau žr. N. Levašovas, „[Paskutinis kreipimasis į žmoniją](#)“ 2 skyrius.

⁶ Plačiau žr. N. Levašovas, „[Paskutinis kreipimasis į žmoniją](#)“ 6 skyrius.

⁷ Išsamiau žr. Nikolajus Levašovas, [Esmė ir protas](#) , 1 t., Ch. 5 ir 6.

⁸ **A. Hatybovas.** Monografija „Šaltoji branduolių sintezė“.

⁹ „[Žmonijos formavimosi pagrindai](#)“ 1-5.

¹⁰ **Dualizmas** (iš lot. *dualis* - dvilypis) - tam tikroje žinių srityje sąvoka apima dviejų pagrindinių dalykų ar principų klasių sankirtą, kurios viena kitą veikia, bet nekeičia jų struktūros.

3 skyrius. Žinios ir iliuzija

Kiekvieno žmogaus gyvenime yra dvi iliuzijos.

Pirmoji – iš proto, antroji – iš jausmo.

Pirma, žmogus pažįsta išorinį pasaulį, ir tai vadinama mokslu. Tada jis bando suprasti save, o tai vadinama psichologija. Tada jis atranda, kad išorinis pasaulis jam žinomas kažkaip neteisingai, ir tai vadinama egzistencine krize ar dar kaip nors, bet svarbiausia jam yra tai, ***kad jis kažkaip neteisingai pažįsta pasaulį.***

Išlipęs iš krizės, Žmogus atranda, kad jo viduje kažkas atsirado, ir jis pradeda tyrinėti šį „kažką“, o tai vadinama savęs pažinimu. Ištyręs vidinį (tai kažkas), Žmogus nustato, kad išorinis pasaulis visiškai perėjo į vidų, ir tai jo paties supratimu vadinama nušvitimu. Aš visa tai išgyvenau per pastaruosius 10 metų. Iš patirties ir savo pastebėjimų pasakysiu, kad **DAUGUMA SIEKIA ŽINIŲ, BET KAUPIA ILIUZIJAS.** Žinios yra įdėtos į jus ir jūs nesate paklausūs. Jūs esate visagalis, kaip dievai, ***bet šiandien dauguma jūsų, būdami iliuzijų nelaisvėje, esate bejėgiai.***

Pažiūrėkite - ponas Charlesas Darvinas mus moko, kad egzistuoja ne itin ilga gyvų būtybių seka, kurios pirmasis narys yra beždžionė Čarlis, kiekvienas paskesnis narys yra ankstesnės sūnus ir galiausiai paskutinis narys yra pats profesorius Darvinas. Visų šios sekos narių linija akivaizdžiai sudaro aibę. Jame yra šios sekos narių poklasis, kuris yra beždžionės. Tai sava klasė, t.y. savas semisetas. Visų pirma, jis nėra tuščias, nes jam priklauso beždžionė Čarlis. Bet jei tai būtų rinkinys, t.y. jei šis poklasis būtų aiškiai atskirtas nuo duotosios sekos, tuomet būtų galima nurodyti paskutinį elementą joje. Ponas Darvinas negali juo būti, nes jis nėra beždžionė. Taigi tai turi būti vienas iš jo protėvių. Bet tai būtų tokia beždžionė kurio sūnus nebėra beždžionė. Tačiau visi žino, kad beždžionių kūdikiai yra beždžionės...

Noriu pastebėti, kad šiuo pavyzdžiu nenorėjau nei paneigti Darvino mokymo, nei jo įrodyti, taip pat nenorėjau pateikti matematikos pritaikymo biologijai pavyzdžio. Tuo tarpu panašias interpretacijas išgirdau iš žmonių, iš kurių to mažiausiai tikėjau... Todėl tęsinys bus ***apie lastelę – ir Žmogaus, ir Beždžionės pagrindą.***

3.1. Įjungti – išjungti, laužyti – nestatytas

Smegenims dabar, esant dabartiniam išsivystymo lygiui, trūksta vaizdinės informacijos, kurią jam netgi pavyko iššifruoti t.y vaizdavimo. Bet jis neturi šio vaizdinio pavaizdavimo, o informaciją, Smegenys, suvokia iškreiptą ir neišsamią. Pavyzdžiui, yra daug skirtingų energijos apibrėžimų, ir praktiškai nė vienas iš jų netelpa į logikos dėsnius. Energija kas yra? Trumpas ir vienas sakinytis?! Yra toks apibrėžimas, pavyzdžiui, kaip judėjimo kiekis... Yra ir kitų apibrėžimų, bet jie neatitinka esmės. Energetikos ***mokslas yra visiška netvarka.***
Nieko nėra griežtai mokslinio.
ENERGIJA NĖRA OBJEKTAS . Čia ERDVĖ YRA TIKRAS OBJEKTAS.
MATERIJA YRA TIKRAS OBJEKTAS .

Jei pasakysime, iš ko susideda Visata, tai ją sudaro tik erdvėje esanti materija. DAUGIAU NIEKO NĖRA . Visa kita yra detalės, susijusios su šiuo ar kitu

aprašymu. Informacija jau yra aprašymo detalė. *Energija*, jos būseną ir kt. - išsami informacija apie aprašymą. Matematinis aprašymas suteikia supratimą apie energijos transformacijos tipus (14 tipų), o transformacijos tipas priklauso nuo erdvės, kurioje vyksta transformacijos. Ir tai yra aprašymo detalė. Beje, mokslas žino tik vieną transformacijos tipą ($E=mc^2$). **Todėl, jei norime apibūdinti pasaulį, turime vadovautis šiomis pozicijomis.**

Jei turite papildomo laiko, pažiūrėkite mokslinių filmų seriją. Pavyzdžiui, apie branduolinę energetiką, apie mediciną ir kt. Visur tie patys vaizdiniai vaizdai. Jei tai neutronas, vadinasi, biliardo kamuolys. Ir antineutronas taip pat yra rutulys. Ir dydžiai tokie patys. Tik neutronas **neturi "+" ir "-"**. Jie jį įžeidė kažkoku „išgalvotu“ ženklu. O kaip įsivaizduoti šį neutroną realybėje? Kas tai yra ir kaip konstruktyviai, kokį „elementą“ vaizduoja materija - mes nematome. Ar materija elektrinė? Parodykite. Yra spalvotų pieštukų, bet jie negali piešti! Neužtenka Smegenų būsenos, kad susidarytų savyje vaizdinį šios jau informaciniu požiūriu iššifruotos būsenos vaizdą. Visi supranta, visiems pasakojama, kaip veikia elektronas. Yra elektrinė medžiaga, magnetinė medžiaga. Jie sako: „Taip, maždaug, atrodo perkeltine prasme...“ Tada pieškite! Ar jie suprato? **NIEKO NESUPRATO**. Jie tik linkteli – jiems gėda sakyti, kad nieko nesuprato. Tai nėra normalu. Kai žmogus tyli, jis bent jau nėra nesąžiningas. Tačiau Smegenų gebėjimo atstovauti informaciją erdvėje trūkumas ir Ebrų sistemos nesugebėjimas sukurti Smegenys, galinčias formuoti vaizdines reprezentacijas, yra **palikimas, kurio reikia atsikratyti**.

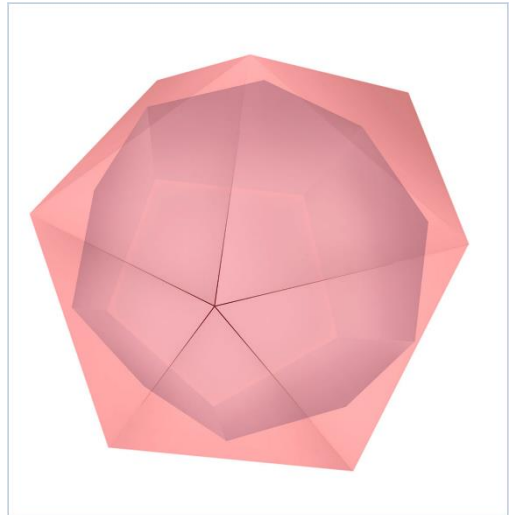
„Mokslininkai“ ir prie jų prisijungę „Levašovo ekspertai“ tai, **ko jie nesupranta, vadino minties forma**. Kaip ir objektų perkėlimas iš vienos vietos į kitą – **teleportacija**. Šuchovo bokštas (iš pradžių, o dabar – Ostankino bokštas) „teleportuojasi“ visoje šalyje. **Pavyzdžiui, Medvedevas** „teleportuojasi“ į kiekvieną butą. Kiekvienas turi galimybę tiesiogiai „bendrauti“ su juo - „Nagi, Dmitrijau Anatoljevičiaus, leiskite jums pasakyti ... aš jums pasakysiu viską, ką manau ...“ - tai visa teleportacija. Žodžiai skamba, o supratimas teisingas: „**on-off**“ – jei nenorite teleportuotis – tai gerai. Galite paimti reples ir išjungti visam laikui.

Mes pradėjome pasakoti ir suteikti galimybę žmonėms, „**SvetL**“ **komplekso** naudotojams (bet kuriame jo įsikūnijime), išbandyti savo smegenų, kurios jau susidraugavo su **Programomis**, galimybes. Buvo nuspręsta tai įgyvendinti bendraujant su „**SvetL-Flora**“. Pirmieji žingsniai, bet jie būtini. **Būtina pirties proceso** pradžios išvakarėse. Ir **pakvies į Pirtį**, jei kažką panašaus pradėjai.

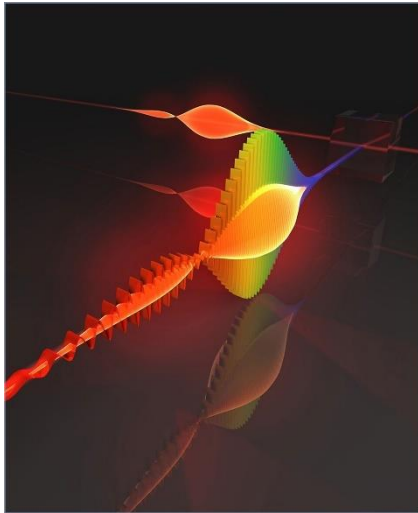
Kaip visa tai su žmonėmis (ir ne tik) „tapo“ – sulaužyta ir iškreipta? Taisyti reikia dabar... Kad žmonės imtų taisyti viską, kas jiems buvo padaryta, tiksliau, padėtų tiems procesams, kurie jau paleisti į atgimimą, jie turi pradėti suprasti, kas, kaip ir kodėl jiems padarė. Tai yra tiesioginė tu, kurie turi tokią informaciją, pareiga apie tai pasakyti (suteikti informaciją) ir padėti žmonėms suprasti. **SvetL programos** yra ypatinga pagalba norintiems suprasti.

Prie visko, kas buvo harmoningai išdėstyta Žemėje, po jos užėmimo Ebrai, remdamiesi savo supratimu, pridėjo savo elementų dizainą. **Štai, pavyzdžiui:** Žemėje buvo gama srautas - tai magnetinės energijos fotonai, alfa ir beta - elektros energijos fotonai. Viskas buvo gerai! Ir intervencinės sistemos, norėdamos viską pertvarkyti sau, įskaitant gyvenimo sąlygas ir aplinkos sąlygas, savo pagrindinėmis oktavomis pridėjo išorinį poveikį. Naudodami reguliuojančią saulės ir planetų palydovų įtaką, jie patys pertvarkė gyvybę – gyvybės sąlygas

Žemėje. Ką jie dėl to padarė? Iš Saulės pradėti siųsti fotonai: alfa fotonai, beta fotonai ir gama fotonai. Žemėje tokių gama spindulių fotonų **NEBUVO IKI INTERVENCIJOS**. Saulėje generuojamų fotonų dizainas yra gana sudėtingas. Kuo tai skiriasi ir kodėl gama fotonai pradėjo „tiekti“ į Žemę iš išorės? Tiesiog todėl, kad gama fotonai **REIKALINGI VISIEMS JŲ OBJEKTAMS** – kompleksams, serveriams ir t.t. kad jose susidarytų skirtingų dažnių magnetiniai impulsai. Tada jų objektai dirbo. Tai kas tai – maitinimas kai kurių objektų, kompleksų, serverių energijomis? Ne! Tai skirta impulsų formavimui. **Pagal Kaukazo komplekso** programą atkeliavo gama fotonas. Jam reikia žmonių valdymo programos. Bet jis tik diktuoja žmonių elgesio temą – į ką reikia atkreipti dėmesį, kad vartotojai bėgtų ir viską padarytų laiku... Taip iš saulės buvo perduodami gama fotonai **AT 53 oktavos**. Bet mes anksčiau pastebėjome, kad 49-oje oktavoje... Taip, ir 49-oje Žemė atidavė dvi oktavas, tiksliau, buvo iš jos „atimtos“. Tačiau 53 oktavoje yra **daugiau nei 8 milijonai 49 oktavos krypčių**. Toks didžiulis gama fotonų skaičius tęsiasi, skyrėsi vienas nuo kito, nes kiekvienas aiškiai turėjo savo funkciją. Vieni veiksams atlikti, kiti kitokiems veiksams... Kiekvienas objektas **GAVO SAVO SRAUTUS**, o šiuose objektuose formavosi savi magnetinės energijos impulsai, be to, Žemė taip pat atidavė šio objekto veikimui. Taip susiklostė valdymas. Saulėje susidarantis fotonas turi įdomią konstrukciją. Jis turi išorinį apvalkalą – ikosaedrą, o į jį įmontuotas dodekaedras. Viskas siaubinga. O tokių nuostatų yra 20 ar 24! Kokia sudėtinga fotonų struktūra!

Dabar įsivaizduokite iš ten atkeliaujančią kempingą su **VIDINE INFORMACIJA**, skirta visiems: gama, alfa ir beta srautams. Jie pasiekė tam tikrą gylį Žemėje – iki 4000 metrų. Tačiau Žemėje taip pat susidaro alfa fotonai, beta fotonai ir gama spinduliuotė – magnetinių dalelių srautas. Intervencininkai nesikišo, jie tiesiog pasinaudojo šiuo **VIETINIŲ ŽEMĖS UŽPILDYMU**, nes tai yra pasaulį formuojančios energijos. **Iš jų viskas pastatyta**. Tačiau kiekviena planeta turi savo ypatybes. Jei mūsų planetoje, pavyzdžiui, „plytos“ kol kas yra tik kubinės, tai Marse jos yra stačiakampės ar panašios bet kokios formos. Tas pats pasakytina apie magnetinę ir elektros energiją. Dabar rašau apie tai, ką reliatyvistinės ¹ fizikos „akademikai“ pasiekė, bet išsigande nepajudėjo toliau.

Išsklaidžius šimtmečius įsitvirtinusį rūką apie granitinį anksčiau galiojusių apibrėžimų ir dogmų, susijusių su fotono greičiu, neliečiamumą, reikėtų atidžiai įsiklausyti į dabartinį **rusų mokslininką, fiziką A.A. Luchiną**: svarbu sutelkti dėmesį į šio dėsnio pasireiškimo faktą toliau - fotonas, kurio greitis yra 300 000 km / s, savo fizikiniu procesu suvokiamas kaip šviesa, kai jo greitis mažėja, jis jau pasireiškia kaip šiluminė spinduliuotė o jei jos greitis dar sumažinamas, tai tai jau radijo spinduliuotė, kurioje greitis yra žymiai mažesnis už „šviesos“ greitį.

Bet kaip fotonas pasireiškia, kai judėjimo greitis viršija 300 000 km/s? Kokios yra tokio „prigimtinio“ leistino jo judėjimo režimo pasekmės ir ar tai apskritai įmanoma? Kas yra α -, β - ir γ -spinduliavimas (išskiriant jūsų sprendimus nuo kludiesių iš bangų ir kitų teorijų bei dogmų praeities reliatyvistinės klasikinės fizikos būsenose) ir pan.? Iš dalies čia slypi daug slaptų destruktivių pasekmių, kurias nuo žmonių paslėpė intervencijos valdymo sistema su savo šimtmečiais *klasikinės fizikos srityje dirbtinai primestu teiginiu apie „elektrono nedalomumą“*: ir vedantis tolyn nuo pažinimo tiesos, kas yra *tikrąjį pasaulį formuojanti pirmoji materija!*

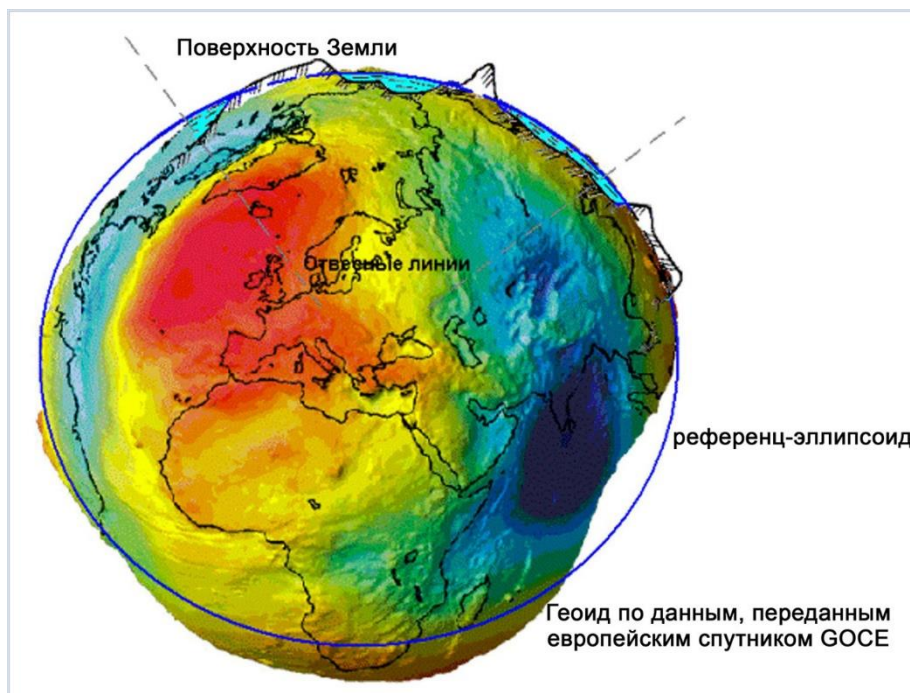
Šiuolaikinės technologinės abejotinos gėrybės „grandinės“ iš „pigios“ atomines energijos iki šiol visa žmonių visuomenė tarsi sunkias grandines nešiojasi savo praeities materialiu ir tamsiu panaudojimu, vis dar įvedama į aklavietę lėtam savo gyvenimo sąlygų šalinimui dėl savo, vėlgi, nežinojimo, išlaikant "intervencinį" (santykiškai žemiškąjį) nusilenkiantį pasaulietinį nuolankumą prieš nurodytą technologiją kaip "ekonominę panacėją" viskam ir nuo visko **JO NEPATIKRINTOS "CIVILIZACIJOS" RAIDOS** procesuose **“PLĖTRA Į NIEKUR”** t.y. į dar didesnės tamsos bedugnę. *Gamta yra nepaprastai sudėtinga savo paprastumu*, tačiau tokį paprastumą reikia ne tik pamatyti ir žinoti – jis pavojingas ir dabar atkuria savo gebėjimą pagrįstai apsiginti, jei ir toliau visą savo pasaulietinę egzistenciją formuojame tik agresyvumo ir destruktijos pagrindu. Būtent per tokio gilumo, arčiau tiesos, žinių prizmę *reikia suvokti pavojingiausią branduolinės energijos netikslumą* ir suvokti *savanorišką bei ankstyvą jos atsisakymą* . Reikia pereiti prie iš esmės kitokio energijų gavimo ir panaudojimo pagrindo nesugriaunant visos **NE MŪSŲ SUKURTOS PLANETOS PRIGIMTIES ENERGETINIO BALANSO HARMONIJOS**, o buvimo joje ir jos kontroliuojamoje aplinkoje su visa savo ne - atliekų egzistavimu.

Galbūt skaitytojams pastraipa atrodo sudėtinga. Bet tai tik iš pirmo žvilgsnio. Perskaitykite dar kartą ir pagalvokite apie kiekvieną užrašytą žodį, nes tai labai svarbu norint suprasti, kas vyksta šiandien, ir ugdant skaitytojo mąstymą. O mąstymo ugdymas reikalauja pastangų ir pasiruošimo.

Neatmetu revizionistinio požiūrio į dabartinius teorinius pagrindus ir klasikinės branduolinės fizikos žinių lygį, nors puikiai suprantu, kas tai yra, pakankamai laiko tarnavęs branduoliniuose povandeniniuose laivuose. Paliesiu tik kažkokią detalę tam tikroje nežinomoje jos dalyje, kuri kelia nuo žmonių paslėptą pavojų. To prasmė yra tokia. **Visų pirma ,tai daugiausia susiję su mikrodalelėmis dėmesio joms lygiu, o tai atsižvelgia į šimtmečių senumo planetinio atomo konstrukcijos modelio atmetimą (struktūra, kaip konstruktyvus dangaus**

planetų panašumas pagal ortodoksinę fiziką; praeitis), patvirtintas elektronų dalijimosi faktas, sudėtingas mikrodalelių judėjimas erdvėje (bipolinės magnetinės dalelės, kaip magnetinės energijos dalykas; fotonai, kaip elektros energijos materijos dalis; protonai, kaip tam tikra laikina priemonė). Konstruktyvi katedros forma iš tos pačios magnetinės energijos materijos ir kt.), jų natūralų gebėjimą atlikti tam tikrą „darbą“ (kūnų temperatūros ir tankio kaitą, įvairias „chemines reakcijas“, inicijuotas būsenos susidarymą radijo signalas arba hidroakustinis signalas“, sprogimų susidarymas, atominių energijos tinklų konstrukcijos pakeitimas, kai keičiasi krūvių oktavos tankis ir lygis ir kt.), apibrėžimo pataisos - kas yra energija, medžiaga ir daug daugiau. Visa tai taikoma tik vertinimams branduolinės energetikos rėmuose ir yra šiek tiek paviršutiniška, tačiau **remiantis N. Levašovo žiniomis**, kaip sakiau – „**pirmai klasei**“. Dabar gilintis nereikia. Juk vis dar yra „smalsių“ vaikinių iš „mokslo“, kurie dabar „skuba“ - nori naujos bombos. Jiems neturėtų būti teikiama išsami informacija. Jie nieko nepadarys, bet gali meluoti ir vėl bandyti viską neigti. **Pavyzdžiui**, visiškai nėra radiacijos. Ir Mokslų akademija tai turi. Ir daug panašių dalykų, įskaitant viską, kas susiję su gyva ląstele.

Štai dar vienas **pavyzdys** – sudėtingiausioje netvarkoje Ebrų sistema inicijavo ir į aktyvesnę fazę įvedė įvairių magnetinės ir elektros energijos srautų gavimo procesą, nes jų pagalba reikėjo padidinti fizinę Žemės masę. Materija susidaro tik iš „pirmųjų plytų“, apie kurias jau kalbėjome. Kam ją didinti? Keisdami Žemės masę, jie, Ebrai, suteikė Žemei tiksliai tokią padėtį, kuri buvo harmoninga jos judėjimo aplink Saulę atžvilgiu išilgai Archimedo spiralės - tai yra sukamasis-transliacinis judėjimas ir padedant masės dydį jie reguliavo šią padėtį. Ji buvo pajudinta, nukreipta į **Planet Sur** – štai kodėl to reikėjo.

Sukimas vyksta spirale ir yra toks harmoningas, kad visiško apsisukimo spirale metu Saulė taip pat eina spirale ir taip pat juda į priekį. Viskas labai sudėtinga – judėjimo modelis nėra paprastas. Nuo **nulio amžiaus** pradėta aktyviai kontroliuoti Žemės masę. Ir taip jie atvedė ją į tokio kontroliuojamo geoido būseną. Noriu pastebėti, kad, pavyzdžiui, iš archeologų nėra suprantamo paaiškinimo apie vadinamojo istorinio (kultūrinio) sluoksnio susidarymą. Jie

pripažįsta, kad šis sluoksnis gali būti nuo kelių centimetrų iki 30-35 metrų, pateisindamas tai kaip „žmogaus veiklos pėdsakus“, priklausomai nuo žmonių gyvenimo trukmės gyvenvietėje ir jų veiklos. Tai **YRA ŽEMĖS MASĖS „VALDYMO“ PĖDSAKAI**. Pats savaime visas kontroliuojamas kelių etapų fizinės planetos masės didinimo procesas prasideda ir baigiasi padedant ir nepamainomai „pasaulį formuojančių pirmųjų statybinių blokų“, t.y. **magnetinių ir elektrinių energijų dalykai (bet kokia jų galutinės formos ir modelio konstrukcijos versija iš periodinės lentelės meniu , tiek INERCINĖSE , tiek NEINERCINĖSE ENERGIJOS** būsenose, pagal „tvarką“)! Šiuo metu apsiribosiu nagrinėdamas viso spektro fizikinių procesų detales, susijusias su visų Litosferos ² įvairovės formų formavimusi , t.y. išorinis kietas Žemės apvalkalas, nes tai labai reikšminga ir didelė atskiro ateities refleksijos pažinime tema.

Bet iš kur galima gauti (magnetinės ir elektros energijos reikalas) tiek reikiamo kiekio ir net „laisvo skrydžio“ metu pasipelnęti, kad tiek padidėtų? Atsakymas paprastas, kaip paprasta gamta su visa savo esme – nuo „natūralaus“ (prasidėjo net **iki 0 mūsų eros m.**), o vėliau pradėto (**po 0 mūsų eros m.**) – medžiagų skilimo, didėjančio tūrio atominiu lygmeniu. Kalbant apie intensyvumą, šis procesas niekada nebuvo toks pat. Iš esmės , **prieš 0 mūsų eros metus** vyko netolygus tokių medžiagų, kurios turėtų „natūralaus“ skilimo savybę, kaupimosi procesas, susidarė vadinamieji „natūralūs“ jų telkiniai, tarp jų ir uranas, turintis gana stabilų, vėlgi „natūralią apsaugą“, filtravimą ir reguliuoti jonizuojančiosios spinduliuotės srautus reikiamu kiekiu, įskaitant privalomą dirbtinai nustatytą gyvenimo sąlygų ir kontroliuojamos aplinkos palaikymą. Pagrindinė sudėtingiausio cheminių elementų susidarymo joniniame lygmenyje proceso apimtis, kaip jau minėjome ankstesnėse knygose, atliekama **atmosferos sluoksnio Nr. 1 energetiniuose tinkluose**.. Ši srauto reikšmė buvo valdoma keičiant krūvio potencialo tankio (elektrinio ir „gravitacinio“, t.y. magnetinio) reikšmę sukurtose Atmosferos spinduliuotės energijos grotelėse.

Primestoje arba natūralioje gamtoje *yra* ne tik neapibrėžtos avarijos, bet ir nekontroliuojamos būsenos, kurios veda į harmonijos pažeidimą, tai yra nežinomos Žemės energijų valdomos kompleksinės būtybės paslaptys. Tiesa, tam reikia **smegenų** (valdymo sistemos). O takto reikia, kad būtų galima kontroliuoti kvitų skirstymą, transformuoti potencialus informacinio lauko sistemoje. Tą patį galima „išplėsti“ į **generatorių** su „SvetL“ **programomis** (tik generatoriaus ir savininko smegenų atžvilgiu). Kitaip ir negalėjo būti. Ši Valdymo ir energijų būsenų harmonija **neturi būti pažeista**., inicijuojančius ar atsitiktinius trukdžius visada pašalins Valdymo sistema, kad ir kokia ji būtų didelė, o dabartinėje pokyčių stadijoje tai vyksta gana dideliu mastu ir vis intensyviau. Kalbant apie „SvetL“ **kompleksą** , kaip jau ne kartą sakiau, bet koks trečiosios šalies įsikišimas (bandymas „nuskaityti“, veikti ir t. t.) sukels **generatoriaus „sulankstymą“ su programomis** . **Bet tai nėra pagrindinis dalykas – svarbiausia, kad visas sukauptas „informacijos“ blokas su informacija apie Vartotoją, sutelktas Generatoriuje, bus sunaikintas**. Ir tai kupina pasekmių vartotojui. Jau kelis kartus su tuo susidūriau. Ir paimk čia žodį – dėl visko kalti „smalsūs“ (sakyčiau aščiau – besmegeniai) Vartotojai. Visiškai įmanoma „sugrįžti“ į „pradžios“ tašką. Tie į kūno ir Smegenų būklę, nuo kurios Vartotojas pradėjo taikyti Kompleksą. Ypač tai turėtų suvokti „aktyvūs“ ir smalsūs technologijų sekėjai ir naudotojai!

3.2. Emocijos ir apsauga

Grįžkime prie daugiau, paprasto žmogaus nuomone, kasdienybės, kuri savo esme yra susijusi su viskuo, kas buvo pasakyta aukščiau ir gali nulemti, kai kalbama apie patį gyvos ląstelės gyvenimo faktą, jo prasmę, gyvos ląstelės buvimo arba jos nebuvimo priežastys.

Kaip akivaizdžiai iš vulgariai-materialistinės pozicijos gali būti suvokiamas ląstelės egzistavimo faktas - kaip tam tikras primityvus bet kurio gyvo organizmo pagrindas, įskaitant kai kurias paprasčiausias funkcijas. *Taip visi buvome mokomi mokykloje biologijos pamokose – pradedant tariamai nuo paprasto, nuo ląstelės ir pereinant prie sudėtingesnių.* Bet galbūt tai jau buvo klaida - nežinodami to „paprasto“, įvardydami tai kaip kažką primityvaus ir judėdami link kažko vertesnio tyrimo, jie patys iškasė duobę giliam ir visiškam supratimui palaidoti.

Kad ir koks gyvos ląstelės egzistavimo aspektas ar jos matomos struktūros fragmentas būtų paimtas – detaliai tai aišku ir net pačiam – joks akademikas nesugebės aiškiai ir lengvai nušviesti visų mechanizmų ir atsirandančių procesų. Maksimalus dalykas yra pakartoti tai, kas buvo perskaityta vadovėliuose ir mokslo žurnaluose, o tai sukels daugumos klausytojų sutikimą ir draugišką teigiamą atsiliepimą, o tai bus ne kas kita, kaip primityvi teigiama reakcija, palyginti. Jei galvoje esančią informacijos schemą, nesvarbu kur, kaip ir kada gauta, bet koku pavidalu patvirtina vėlesnė patirtis, tai registruojama kaip teigiama reakcija, vadinasi, viskas teisinga, o tuo labiau, jei kalba ir akademikas.

Taigi aš, mąstantis kaip jis, esu ne ką prastesnis. Tačiau verta atmesti esamus sprendimus, kuriuos į galvas kala išslydusi pasaulėžiūra, įskaitant požiūrį į jos formavimą, nes paaiškėja, kad nieko nežinoma ir nesuprantama, o turima informacija geriausiu atveju yra detalaus aprašomojo pobūdžio tai, kas matoma akimis ir naudojant instrumentus. Visa kita lieka už samprotavimų ribų, o bet kokie bandymai savo tyrimuose išeiti už materialaus pasaulio, jaučiami daugumos pasaulio, susiduria su pasipriešinimu ir aplinkos atmetimu.

Kai tai nepadedą, yra kitas variantas – visus bandymus ir veiklą šia kryptimi perkelti į paviršutiniškų sprendimų plotmę. Jei gerklę nuolat skauda, vadinasi, žmogus dažnai išsižeidžia ir tuo pačiu turi problemų dėl ko nors žodinės išraiškos, pavyzdžiui, įžeidinėjimų. Jei moteris nuolat „kaupia“ problemų su reprodukcinė sistema, tada, pasigilinus į praeitį, taip pat galima rasti paaiškinimą - pasirodo, kadaise mergina beprotiškai bijojo pastoti, ir tai sukėlė tam tikrą „įtampą“ šiame konkrečiame jos anatomijos fragmente. Tačiau daugeliu atvejų nėra gilesnių bandymų judėti toliau.

Abiejuose minėtuose pavyzdžiuose, matyt, norint atsikratyti lokaliai atnaujinamų problemų, pakanka atitinkamai išmokti kalbėti apie tas nuoskaudas, kurios anksčiau buvo nutylėjusios, tačiau antruoju atveju paaiškėja, kad pakanka tik nustoti bijoti pastoti, o tai su esamomis problemomis labai priartino nevaisingumo diagnozę. Ir jei ne, tada visa ši kryptis yra visa to žodžio prasme - medicininė, nes ji nepašalina esamų problemų, tačiau žmogui ši

galimybė apskritai yra netgi geresnė už kitus laukinius "patologų" metodus, nes jie nepablogins, bus suteikta galimybė pasikalbėti ir pagalvoti apie žaizdas. Ir, kaip bebūtų keista, kai kuriems ši kryptis tikrai gali tapti išėjimu, bet tik tuo atveju, jei nustosite klausytis kitų ir visiškai pasikliaukite savimi.

Grįždami prie ląstelių fizikos, pasvarstykime, remdamiesi **N.V. Levašovu**, kokį vaidmenį iš tikrųjų atlieka Žmogaus emocijos ląstelės gyvenime – kaip jos gali pakenkti ir, priešingai, padėti, koreguojant atsirandančius procesus, būdamos, žinoma, visiškai materialios ir glaudžiai susijusios su Žmogumi ir jo būseną (žinoma, įskaitant sveikatą) reiškiny, nepaisant to, kad nebus įmanoma jų paliesti įprastu būdu.

* * *

Išlikimo kovoje sugebėjo išsilaikyti tik tos gyvų organizmų rūšys, kurios sukūrė veiksmingus gyvo organizmo potencialo pasiskirstymo reguliavimo būdus pavojaus momentu. **PRISIMINKITE, KAD SKILIMO METU** kiekviena bet kurio organizmo ląstelė **IŠSKIRIA PIRMINĘ MEDŽIAGĄ**. Be to, šios pagrindinės medžiagos yra paskirstytos visiems lygiams, kuriuos turi ši ląstelė. Tai, savo ruožtu, sukelia efektyviausią sąveiką tarp visų ląstelės lygių. Tik tokiu atveju ląstelė gali susidoroti su maksimalia apkrova ir atlikti savo funkcijas su minimalia žala. Be to, kiekviena daugialąsčio organizmo ląstelė atlieka keletą funkcijų:

1. **Individualus**, susijęs su jos pačios gyvybės palaikymu.
2. **Funkcinis**, susijęs su jo darbu viso daugialąsčio organizmo labui.
3. **Apsauginis**, susijęs su daugialąsčio organizmo, kurio dalis jis yra, vientisumo išsaugojimu.

Akivaizdu, kad ląstelė **IŠEIKVOJA DALĮ SAVO POTENCIALO KIEKVIENAI** iš šių funkcijų atlikti. Esant ekstremalioms situacijoms, ląstelė turi turėti maksimalų savo potencialą kurį laiką atlikti apsaugines funkcijas, nepaisant visų kitų. Šiuo atveju ląstelė veikia kritiniu režimu, kurio metu ji patiria didžiausią žalą. Žala atsiranda dėl to, kad *esant kritiniam veikimo režimui ląstelėje kaupiasi toksinai, kurie tiesiog nespėja iš jos išėiti*. Taip yra todėl, kad plazmos judėjimas tarpląstelinėje erdvėje vyksta dėl liekamojo kraujospūdžio. Veikiant kraujospūdžiui, plazma iš kapiliarų išspaudžiama į tarpląstelinę erdvę. Kadangi skystis nėra suspaudžiamas, kita plazmos dalis paprasčiausiai išspaudžia anksčiau atkeliavusią plazmą, kuri sukuria plazmos judėjimą tarpląstelinėje erdvėje. Lėtai judanti plazma susikaupia limfinėse kraujagyslėse ir grįžta į kraują.

Toksinų susilaikymas ląstelės viduje lemia tai, kad jie, būdami chemiškai aktyvios medžiagos, pradeda chemines reakcijas su pačios ląstelės molekulėmis. Tai veda prie intracelulinių procesų pablogėjimo ir sutrikimo. Todėl po kiekvieno streso krūvio ląstelei reikia atsistatymo periodo, kartais gana ilgo, kurio metu ląstelė visiškai arba beveik visiškai atsistato. Esant dažnoms stresinėms apkrovoms, ląstelė nespėja atsigauti ir greitai sunaikinama. Ląstelių gebėjimas savarankiškai taisyti gali būti labai įvairus tiek skirtingų tipų daugialąsčiuose organizmuose, tiek skirtinguose tos pačios rūšies individuose. Be to, per vieno ir to paties individo gebėjimas atsigauti kinta gana plačiose ribose. Labai pažeistos ląstelės miršta ir vėliau pakeičiamos naujomis. Taigi dabar išanalizuokime, kas kada nutinka ląstelei *kritiniu jos darbo režimu ir ką su tuo turi mūsų emocijos ...*

Įprastu veikimo režimu pirminės medžiagos, išsiskiriančios skilimo metu, yra paskirstytos visuose ląstelės lygiuose. Tuo pačiu metu pirminė medžiaga **G** yra įtraukta į kokybinę visų ląstelių lygių (kūnų) sudėtį ir atitinkamai absorbuojama per normalų ląstelės gyvenimą. **KIEKVIENAS LAŠTELĖS KŪNAS – ETERINIS, ASTRALINIS AR MENTALINIS** – yra prisotintas atitinkamų pirminių medžiagų. **Ląstelės eterinis kūnas** užpildytas tik pirmine medžiaga **G**, o **astralinis - G ir F**, **pirmasis mentalinis - G, F ir E.** Taigi skilimo metu išsiskirianti pirminė medžiaga **G** pasiskirsto visuose ląstelės lygiuose. Ir tai tik reiškia, kad kiekvienas iš šių lygių **gauna dalį pirminės medžiagos G „dalies“**, kurią skilimo metu „pagamina“ fiziškai tanki ląstelė. Be to, kiekvienas iš šių ląstelių kūnų yra prisotintas iki tam tikro kritinio lygio, po kurio vyksta atvirkštinis pirminių medžiagų srautas iš šių lygių fiziškai tankios ląstelės kryptimi. Būtent tokia pirminių reikalų cirkuliacija užtikrina procesą, kurį visi vadina **GYVENIMU**...

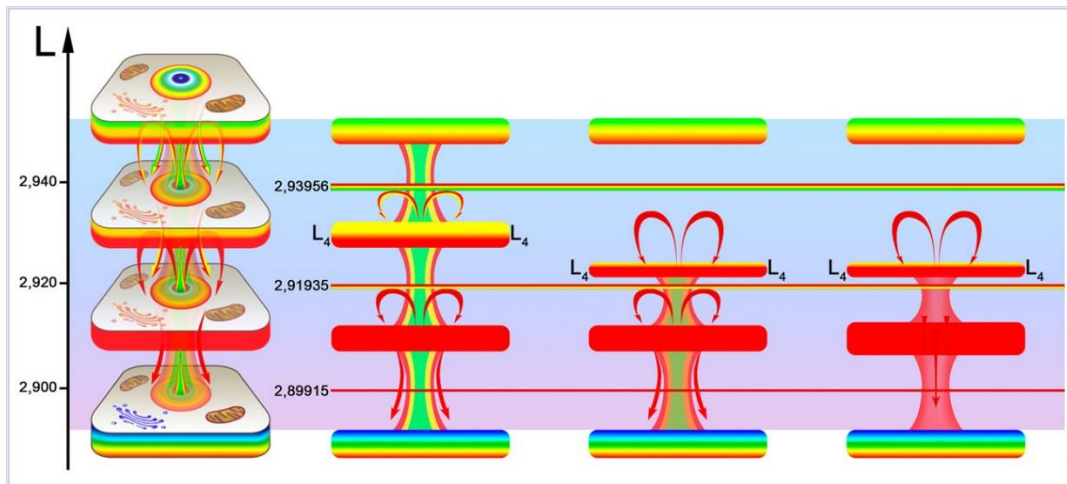

Taigi, eterinis ląstelės **kūnas LAIKOMAS PIRMINĖS MATERIJOS G dalimi, o likusi dalis yra paskirstyta tarp kitų lygių**. Prisiminkime, kad eterinio kūno veikla lemia fiziologinių procesų aktyvumą ląstelėse, o tai savo ruožtu reiškia, kokį fizinį krūvį gali atlaikyti tiek kiekviena ląstelė atskirai, tiek visas organizmas kaip visuma. Vadinasi, **kuo didesnė pirminės medžiagos G dalis išlieka eteriniame lygmenyje, tuo galingesnė turi būti fiziškai tanki ląstelė ir visas organizmas**. Kyla klausimas, kaip „priversti“ pirminę materiją **G** kauptis tik ląstelės eteriniame lygmenyje, o esant normaliam ląstelės veikimo režimui, aktyvūs visi lygiai, kuriuos turi ši ląstelė, o pirminė medžiaga **G** pasiskirsto tarp jų visų. Kad tai įvyktų, tarp eterinio ir astralinio lygmenų turi atsirasti „užraktas“. Tik tokiu atveju pirminė medžiaga **G** pradės kauptis eteriniame ląstelės lygyje, o ląstelės ir dėl to viso organizmo fiziologinės galimybės padidės daug kartų.

Taigi iš kur pavojaus momentu atsiranda šis „užraktas“? **Ši „užraktas“ Esmė** sukuria per emocijas ... Taip, būtent **emocijos** yra tas raktas, kuris uždaro ir atveria tam tikrus Esmės lygmenis ir taip reguliuoja įvairių šio individo savybių ir galimybių aktyvumą. Kaip tai atsitinka? Kokie procesai vienu metu vyksta ląstelėje ir visame organizme?! Prisiminkite, kad leistinas astralinės sferos matmuo patenka į tam tikrą verčių diapazoną $\Delta L_{A.B.} (2,91935 < L_{A.B.} < 2,93956)$.

Nors pats ląstelės astralinio kūno matmuo ir visas organizmas gali turėti bet kokią vertę šiame intervale. Tinkamas ląstelės (organizmo) astralinio kūno matmuo priklauso nuo *evoliucinio išsivystymo lygio ir nuo kokybinės būklės*. Be to, kiekviena emocinė kūno būseną atitinka *tam tikrą savo dimensijos lygį*. Ir dėl to, **pasikeitus** emocinei būsenai, **pasikeičia ir savas ląstelės (organizmo) astralinio kūno matmenų lygis**. Kitaip tariant, emocijos gali „pakelti“ arba „nuleisti“ kiekvienos daugialąsčio organizmo ląstelės astralinį kūną. Kaip tai atsitinka? Emocijų veikiamas ląstelės (organizmo) astralinis kūnas gali palyginti su plūdės elgesiu tvenkinyje su atvirais potvyniais: vandens lygiui mažėjant jis krenta vis žemiau, o kylant – kyla aukščiau. Bet jei su vandens lygiais viskas aišku, tai ląstelės (organizmo) astralinio kūno atveju kyla klausimas - koks „vanduo“ didėja ar mažėja emocijų reakcijų metu?! Normalaus veikimo metu pagrindinės medžiagos yra **G** ir **F** kaupiasi ląstelės astraliniame kūne, o tai lemia tai, kad astralinis kūnas deformuoja savo mikroerdvę.

Kai deformacija pasiekia kritinį lygį, atsidaro kokybinis barjeras tarp astralinio ir pirmojo mentalinio ląstelės lygmenų, ir pirminės materijos pradeda užpildyti pirmąjį ląstelės mentalinį kūną. Savas ląstelės astralinio kūno matmenų lygis yra arčiau viršutinės leistino astralinės plokštumos matmenų diapazono ribos.

Veikiamas baimės, ląstelės astralinis kūnas išmeta susikaupusias **pirminės materijos G ir F**, o jo paties mikroerdvės deformacija mažėja. Dėl šio proceso **sumažėja** paties astralinio kūno **matmenų lygis**. Ir dėl to vėl užsidaro kokybinis barjeras tarp pirmojo mentalinio ir astralinio lygmenų. **Baimė** yra labai stipri emocija, todėl nuosavas astralinio kūno matmenų lygis **sumažėja tiek**, kad jis tampa proporcingas astralinės plokštumos matmenų leistino diapazono apatinei ribai. Dėl to išsivystė kokybinis barjeras, atsiradęs tarp astralinio ir pirmojo mentalinio ląstelės lygmenų **nubrėžiant pirminių reikalų** srautus. Ši įtaka ypač stipri pirminėms materijoms **G, F ir E** (tai yra dėl to, kad šios pirminės materijos nėra įtrauktos į mūsų planetos pirmosios mentalinės sferos kokybinę sudėtį). Yra atvirkštinis pirminių medžiagų srautas į eterinį kūną ir toliau fiziškai tankaus ląstelės kūno kryptimi. Pirminės materijos **G** grįžtamasis srautas pradeda papildomai prisotinti ląstelės eterinį kūną, todėl didėja eterinio kūno įtakos fiziniam **laipsniui**.

Kartu stipriai išauga kiekvienos ląstelės fizinio kūno ir dėl to viso organizmo galimybės, o tai leidžia individui pabėgti pavojaus akimirkomis.

Norėčiau šiek tiek daugiau dėmesio skirti aukščiau aprašytam proceso šalutiniam poveikiui... Tos pačios rūšies organizme reakcija į baimę skiriasi gana plačiose ribose. Daugeliu atvejų baimė gali tiesiog paralyžiuoti asmenį. Galingi srautai iš eterinio lygmens į fizinį gali blokuoti ląstelės funkcijas. Galbūt kas nors, skaitantis šias eilutes, patyrė panašų baimės poveikį arba stebėjo, kaip baimė tiesiogine to žodžio prasme paralyžiuoja žmogų, atimdama galimybę imtis bet kokių veiksmų jo išgelbėjimui. Kartais baimės poveikio kūnui galia būna tokia didelė, kad Esmė išmetama iš kūno, žmogus praranda sąmonę. Vienintelė paguoda šiuo atveju yra tik tai, kad **praradus sąmonę** žmogus nejaučia skausmo, o jeigu jam lemta tapti keturkojo ar dvikojo plėšrūno auka, tai prieš mirtį jis nieko nepajus. Ir toli gražu ne visada tokie reiškiniai asocijuojasi su bailumu, o yra tikrų organizme vykstančių natūralių procesų rezultatas ir jokių būdu nepriklauso nuo paties žmogaus.

Visa tai pirmiausia yra susiję su kai kuriais kokybiniais genetikos skirtumais, taip pat su struktūriniais ir kokybiniais skirtingų rūšių individų Esmių skirtumais. Kiekviena fizinė kūno ląstelė turi viršutinę didžiausios apkrovos ribą, ir šios ribos lygis skiriasi tiek rūšies viduje, tiek tam pačiam individui. Asmenyje tai (riba) priklauso nuo šių priežasčių:

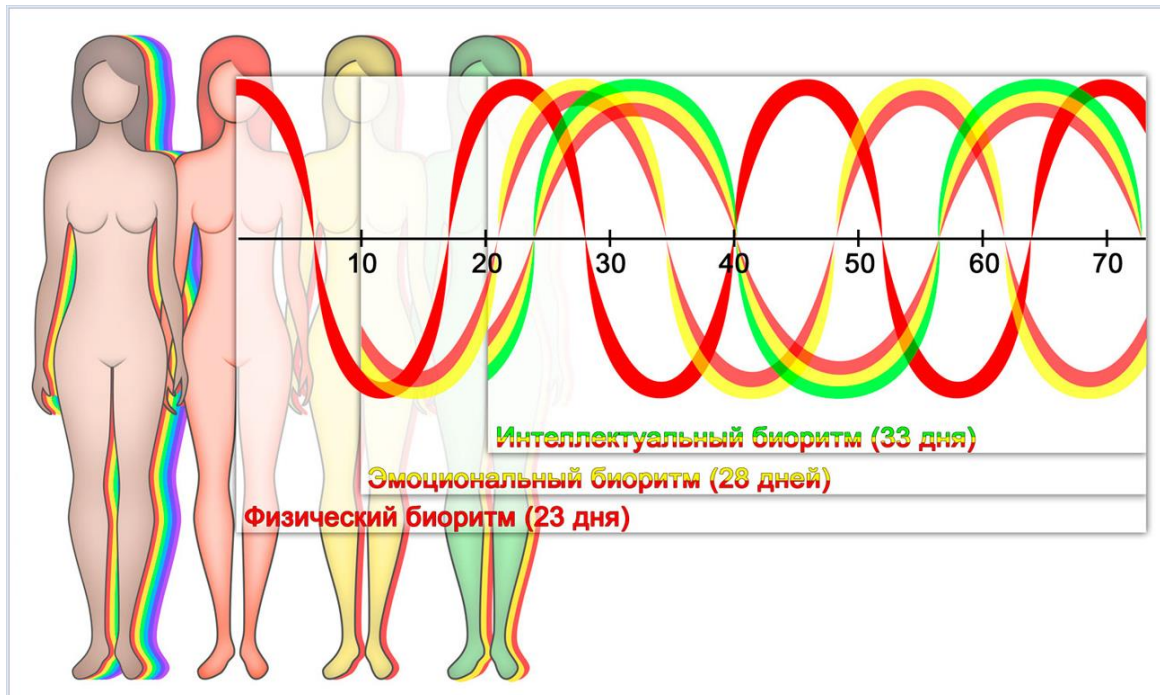
1. **Evoliucinis individo Esmės išsivystymo lygis.** Aukštesnio išsivystymo lygio esmė gali atlaikyti didesnę krūvį.
2. **Genetika.** Net ir nedidelis genetikos pokytis toje pačioje rūšyje suteikia didžiulę galimybių plitimą šios genetikos nešiotojams.
3. **Fizinė viso kūno būklė.** Išsekęs ar sergantis individas turi žemesnes „lubas“.
4. **Biologinis individo amžius.** Su amžiumi sąveikos laipsnis tiek tarp esmės kūnų, tiek tarp Esmės ir fizinio kūno mažėja.
5. **Kūno bioritmai.** Fiziniai, emociniai ir intelektualiniai bioritmai atspindi periodinę eterinio, astralinio ir pirmojo mentalinio kūno, sudarančio Esmę, veiklą .

Kas yra bioritmai? Koks jų vaidmuo mūsų gyvenime apskritai ir konkrečiai ląstelių veikloje?!

3.3. Nuovargis ir stresas

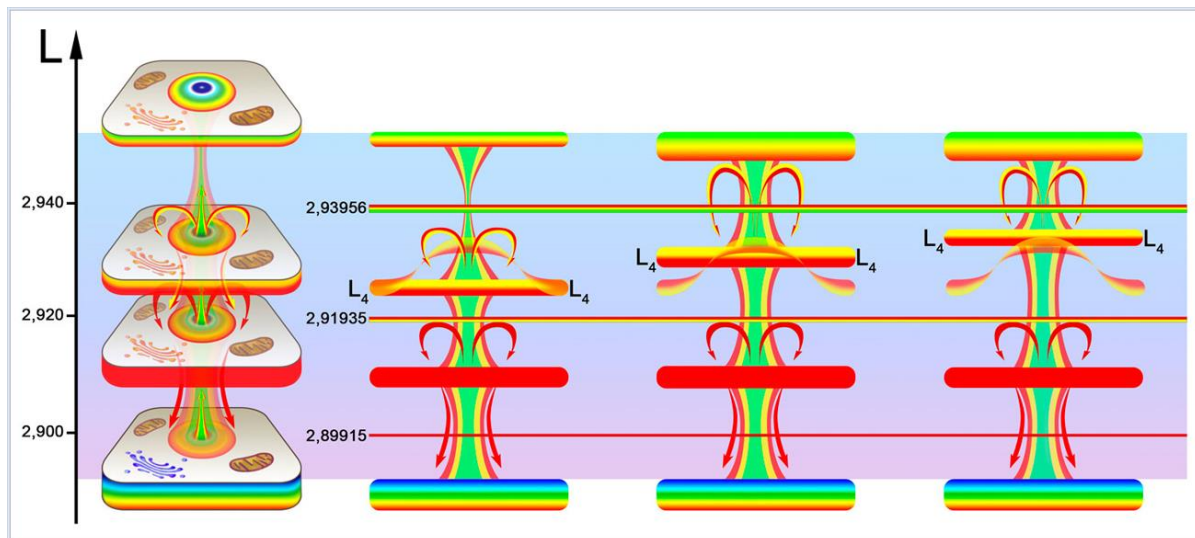
Kiekvienam iš mūsų vienokiu ar kitokiu laipsniu pažįstamas nuovargio jausmas, kai arba smegenys negali „pagimdyti“ nei vienos minties, o kūrybinės galimybės labai primena vandenyną visiškoje ramybėje, arba kai mūsų kūnas nebegali mūsų pajudinti, jau nekalbant apie tai, kad kažką darome. Vienintelis noras tuo pačiu – kuo greičiau atsigulti ir gerai išsimiegoti. Visiems yra visiškai aišku, kad organizme susikaupęs nuovargis yra mūsų gaunamo krūvio, atliekamo darbo metu, pasekmė ir kad jėgoms atstatyti būtinas poilsis. Šiuo faktu niekas neabejoja. Eterinis, astralinis ir psichinis fiziškai tankių ląstelių, sudarančių mūsų fizinį kūną, kūnui, kaip vienos visumos dalis, taip pat gauna savo dalį šio krūvio. Ir kiekvienas iš šių kūnų, kurie sudaro Esmę, negali visą laiką veikti maksimaliai. Todėl evoliucijos eigoje buvo sukurtas kiekvieno iš kūnų – eterinio, astralinio ir mentalinio – krūvio savireguliacijos mechanizmas. Prisiminkime, kad Esmė kaip visuma ir kiekvienas kūnas, kuris yra Esmės dalis, turi individualų išsivystymo lygį. Ir tai reiškia, kad eterinis, astralinis ir mentalinis esmės kūnas ir kiekviena ląstelė atskirai turi atitinkamus **savo dimensijos** lygius . Veikiant ląstelei, kaip pagrindiniam viso organizmo elementui, veikiant apkrovai, pasikeičia eterinio, astralinio ir

mentalinio kūnų matmenys. Panagrinėkime ląstelės astralinio kūno veiklos ciklą nuo to momento, kai savas ląstelės astralinio kūno lygis po ankstesnės apkrovos turi minimalią

reikšmę. Suaktyvinus ląstelės darbą, per ląstelės kanalą išstumiamas didesnis kiekis pirminės medžiagos. Šiuo atveju pagrindiniai dalykai yra **G** ir **F** pradeda prisotinti ląstelės astralinį kūną. Dėl to astralinis kūnas pradeda stipriau paveikti supančią mikroerdvę, didėja paties astralinio kūno matmenų lygis. Astralinis kūnas didesniu mastu atveria kokybinę barjerą tarp astralinio ir pirmojo mentalinio lygio. Daugiau pirminės materijos teka į pirmąjį psichinį lygį, o cirkuliacija tarp astralinio, eterinio ir fizinio ląstelės lygių yra aktyvesnė. Tai savo ruožtu padidina ląstelės gebėjimą atlikti savo funkcijas.

Nuolatinis astralinio kūno prisotinimas pirminėmis medžiagomis **G** ir **F** lemia tokį vidinės astralinio kūno matmens pasikeitimą, kai jis pradeda veikti perkrovos režimu. Astralinis ląstelės kūnas negali ilgai išbūti tokioje būsenoje, nesukeldamas ląstelių struktūrų sunaikinimo visais lygiais. Šiuo metu astralinis kūnas yra šiek tiek atidarytas, o jame sukauptos pirminės materijos **G** ir **F** išleidžiamos iš savo „nelaisvės“. Dėl to ima mažėti *nuosavas astralinio kūno lygis*. Šis procesas vyksta lėtai ir sklandžiai – *astraliniam kūnui visas laikotarpis yra dvidešimt aštuonios dienos ir vadinamas emociniu bioritmu*. Panašūs reiškiniai vyksta su ląstelės eteriniu ir pirmuoju mentaliniu kūnu bei visam organizmui kaip visumai. **VISAS ETERINIO KŪNO VEIKLOS CIKLAS** trunka *dvidešimt tris* dienas ir vadinamas **fiziniu bioritmu**, pirmojo mentalinio kūno veiklos ciklas yra *tridešimt trys* dienos ir vadinamas **intelektualiniu bioritmu**. Dėl viso ciklo nuosavas matmenų lygis sumažėja iki pradinio ir viskas kartojasi iš naujo...

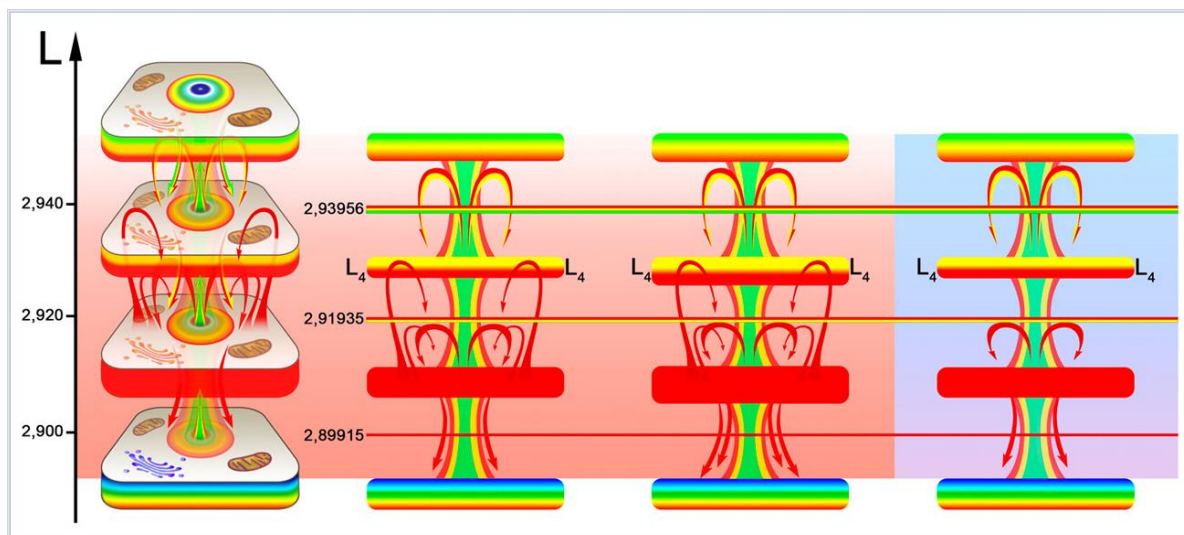
Taigi bet kokia emocija, gimusi mūsų sielos gelmėse, susiduria su specifiniu periodiškai pasikartojančiu astralinio kūno aktyvumo lygiu. Lavina primenantis pirminių materijų **G** ir **F** išsilaisvinimas pavojaus momentu, veikiamas baimės, veda ne prie sklاندus, kaip emocinio bioritmo atveju, o prie *staigos paties astralinio kūno dimensijos lygio sumažėjimo*, kuris gali pasiekti virškritinę astralinio kūno vertę, o tai lemia jo nestabilumą ir vėlesnį sunaikinimą. Ląstelė praranda astralinį ir pirmąjį mentalinį kūnus (nesant mentalinio kūno, prarandamas tik ląstelės astralinis kūnas). Šios ląstelės kokybinė struktūra suardoma, ji nustoja atlikti savo funkcijas, bet toliau funkcionuoja kaip ląstelė su eteriniu kūnu. Staigus sumažėjimas aplenkia astralinį kūną vienoje ar kitoje emocinio bioritmo fazėje su atitinkamu jo paties dimensijos lygiu. Tarp normaliai funkcionuojančių organizmo audinių ląstelių atsiranda ląstelės (-ių), turinčios tik eterinį kūną, o kaimyninės ląstelės, priklausomai nuo atliekamų funkcijų, **TURI ASTRALINĮ KŪNĄ ARBA ASTRALINĮ IR MENTALINĮ KŪNĄ**; provokuoja nekontroliuojamą susiskaldymą. Dalijimasis įvyksta dėl to, kad ląstelė su sunaikintu astraliniu ir mentaliniu kūnu gauna tokią pačią mitybą kaip ir kaimyninės ląstelės. Tuo pačiu metu skilimo metu išsiskiriančios pirminės medžiagos prisotina tik eterinį ląstelės kūną. Dėl to tam tikros ląstelės eterinis kūnas yra maksimaliai prisotintas ir dėl to atsiranda atvirkštinis pirminės medžiagos **G srautas, kuris yra aktyvesnis nei gretimų ląstelių**. Tuo pačiu metu ląstelėje kaupiasi organinės molekulės, nes tik dalis į ląstelę patenkančių molekulių suskaidoma, o jų koncentracijai pasiekus kritinę ribą, vyksta **ląstelių dalijimasis**. Kūne **PRADEDA VYSTYTIS VĖŽINIS NAVIKAS ...**

Jei veikiant stresui astralinio ir mentalinio kūnų destrukcija (jei pastarasis yra) nevyksta, o astralinis kūnas yra žemesnėje emocinio bioritmo fazėje, tai stresinės situacijos (baimė, išgąstis – tik viena iš streso atmainos) dažnai sukelia užsitęsusią depresiją. Taip yra dėl to, kad streso metu (kaip ir bet kioje emocinėje reakcijoje) ląstelių astraliniuose kūnuose susikaupusios pirminės medžiagos **G** ir **F** išsiskiria, o tai sumažina astralinių kūnų matmenų lygį ląstelėse. Tuo pačiu metu kiekvienos ląstelės astralinio kūno matmens lygis tampa proporcingas planetos astralinės plokštumos matmens apatinei ribai. Ir dėl to ypač ląstelės astralinis kūnas ir visas organizmas yra harmonijoje su *žemesnė astralinė planetinė plokštuma*, su kuria *rezonuoja neigiamos emocijos*. Tokios būsenos žmogų tiesiog apima neigiamos emocijos, todėl nebeįmanoma grįžti į normalią būseną. Faktas yra tas, kad norint grįžti į normalią būseną po streso, ląstelių astralinį kūną reikia prisotinti pirminėmis medžiagomis **G** ir **F**, o daugiau - pirminėmis medžiagomis **F**. Šis prisotinimas atsiranda dėl

pirminių medžiagų išsiskyrimo fiziškai tankioms ląstelėms skaidant organines molekules. Prisotinimas vyksta lėtai, kol paties astralinio kūno matmenų lygis atkuriamas į pradinį lygį. Jei atsigavimo proceso metu atsiranda naujo streso, sistema vėl bus nukritusi į žemesnį astralinį lygį. Kitaip tariant, žmogus gali ilgam pasinerti į neigiamų emocijų liūną. Išėjus iš šios situacijos – kuo greičiau atkurti pradinį savo dimensijos lygį, kol kūno neužklumpa naujas streso pliūpsnis. Ir vėl yra skirtinga reabilitacijos galimybė žmonėms, kurių psichika skiriasi. Yra keturi pagrindiniai psichikos tipai – *sangvistinė, flegmatinė, cholerika ir melancholiška*. Psichikos tipą lemia kiekvieno Asmens Esmės kokybinė struktūra. Pagrindinė charakteristika yra eterinio ir astralinio kūnų santykis.

3.4. Muzika „smegenyse“

Muzika gali būti laikoma vienu iš poveikio žmogaus Sąmonei instrumentų, taigi ir savotišku ginklu. Ypatingą dėmesį norėčiau atkreipti į žemų garsų **pasikartojimo dažnį**, vadinamąjį **ritmą**. Kiekviena žemo dažnio garso banga atneša pirminių medžiagų persiskirstymą garso bangos praėjimo zonoje. Muzikos skambesys klausytojams sukelia priverstines emocijas. Skirtingų dažnių garsų derinys sukuria specifinį pirminių dalykų persiskirstymo vaizdą. Praeinant garso bangai, šis modelis grįžta į pradinę būseną.

Didelę reikšmę turi intervalas tarp vienos žemo dažnio garso bangos veikimo pabaigos ir kitos. Prisiminkite, kad kai žemo dažnio garso bangos priekis praėina, pirminė medžiaga persiskirsto, o astraliniai ir eteriniai kūnai papildomai prisotinami pirminės medžiagos **G dalimi**. Praėjus garso frontui, susikaupusią perteklinę šios materijos koncentraciją išstumia ląstelės astralinis kūnas, ir ląstelės būseną grįžta į pradinę būseną. O jei naujas garso bangų frontas ateina prieš akimirka, kai ląstelės būseną dar nespėjo grįžti į pradinę būseną?! Kas tada atsitiks? Ir nieko netikėto neįvyksta, tiesiog naujosios bangos garso frontas neleidžia ląstelei grįžti į pradinę būseną ir yra priverstas išlaikyti ląstelę šiame kokybiniame lygmenyje. Kitaip tariant, periodiškai pasikartojantys žemo dažnio garsai ne tik *sukelia tam tikrą Žmogaus emocinę reakciją*, bet ir gali primesti jam *tokių emocinę būseną*. Argi ne įdomus efektas? Kyla klausimas, kokios emocinės būsenos yra primetamos Žmogui prieš jo valią, dažnai net nesuvokiant, kad jam kažkas primetama?

Periodiškai pasikartojantys žemo dažnio garsai gali ne tik priverstinai išlaikyti ląstelę tam tikrame kokybiniame lygyje, bet ir sukelti dalinį jos kokybinių struktūrų sunaikinimą bei

evoliucinį blokavimą. Jei grįžimo į pradinę būseną fazėje ląstelę aplenks naujas žemo dažnio garso bangos frontas, tada ji vėl bus gražinta į priverstinę būseną. Ir jei šis procesas kartosis tuo pačiu laikotarpiu, ląstelės astralinis kūnas svyruos kaip švytuoklė. Natūralu, kad tai lemia visos ląstelės destabilizaciją ir dalinį ląstelės astralinio kūno, pirmiausia **viršutinių astralinių ląstelės struktūrų, sunaikinimą**, kurie yra tarp jaunų žmonių vystymosi stadijoje ir todėl gali būti lengvai sunaikinti tokio proceso metu. Taigi, slystant muzikai kaip masalą tam tikro tipo jaunajai kartai, nuo kurios pastaroji pagaus „aukštumą“, **GALIMA LABAI LENGVAI IR PATIKIMAI SUGRIAUTI JOS EVOLIUCINĘ ATEITĮ**. Kas praktiškai vyksta „muzikos“ įtakoje „repo“ ir „metalo“ pavidalu. Beje, iš kur atsirado toks populiarus repas? Tai tradicinės melodijos, kurias sinagogose atlieka **Satmar Hasidim**³. Viskas, ką taip smulkiai aprašė ir išanalizavo N. Levašovas, yra pagrindas suprasti daugybės žmonėms taikomų psi technologijų darbą. Grįžtant prie pirmosios ir antrosios knygų, galima visiškai įvertinti ne tik korespondenciją, bet ir visapusiškumą to, ką Nikolajus davė kaip pagrindą suprasti ir ką **A. Hatybovas padarė** ta pačia kryptimi, bet giliau, įskaitant skaičiavimus. , ir išsamus šių technologijų procesų fizikos aprašymas. Skirtingi žmonės ir ne tik šie du puikūs mokslininkai, paliko **PAKANKAMAI DAUG INFORMACIJOS, KAD GALĖTŲ SUPRASTI**, kurią pridėjus, natūraliai suprantama visa ko prigimtis (fizika). Kartoju – tik savo darbu galima pasiekti, kad ši informacija taptų jo paties Žiniomis. Viskas, kas duota paruošta, bus priimta **banalaus smalsumo pasitenkinimo** lygmeniu ir be jokių pastangų nevirs į Žinios, nesukels kokybinių pokyčių Smegenyse.

3.5. Kuras

Esmės kūnai yra savotiški „**kuro bakai**“, be kurių fizinis kūnas negali egzistuoti. Ir, kaip ir bet kuris kuras, „jis“ turi vieną bjaurų įprotį – sunaudojamas gana greitai. Šio „kuro“ papildymas Esmės kūnuose vyksta nuolat dėl kiekvienoje kūno ląstelėje susikaupusių organinių ir neorganinių molekulių ir atomų skilimo. Šio „kuro“ tiekimas ląstelių „krosnims“ vyksta per kraują, kuris žarnyne yra prisotintas reikiamu „kuru“, siurbiant per jo sienelės pirminio maisto virškinimo produktą. Maisto virškinimo procese žarnyne absorbuotas maistas suskaidomas iki kraujyje tirpios būsenos. Kraujas tiekia šį „kurą“ į kiekvieną kūno ląstelę, kur jis yra saugomas. Šiam procesui reikalingas maisto buvimas skrandyje ir gana ilgas jo pavertimas iki ląstelių asimiliacijos galimybių lygio. Priklausomai nuo maisto sudėties ir išankstinio apdoravimo laipsnio (terminio apdoravimo, t. y. gaminimo laipsnio), šis procesas trunka nuo vienos iki trijų valandų. Todėl streso metu, kuri yra, pavyzdžiui, anksčiau aptarta „žudymo būseną“, kiekviena kūno ląstelė daugiausia naudoja rezervą, sukauptą iki stresinės būsenos momento. Todėl kiekvienos ląstelės „kuro išteklių“ yra labai riboti. O kai stresinėje situacijoje vyksta aktyvus šio rezervo skaidymas **DNR ir RNR molekulių spiralių „krosnyse“** ląstelių „išlaisvinti pirmines medžiagas, įstrigusius šiame kure, taip reikalingas atliekamam darbui, kiekvienos ląstelės kuro atsargų tūris mažėja labai greitai. Ir ateina momentas, kai sukauptą „kurą“ pilnai pasigamina kiekviena organizmo ląstelė. Daugeliu atvejų pilnas susikaupusio kuro „išsvystymas“ vyksta labai greitai, tuo tarpu kraujo prisotinimas naujais „degalais“ vyksta neproporcingai lėčiau. Todėl, kai ląstelė išnaudoja savo rezervą, smarkiai sumažėja atvirkštinis pirminių medžiagų srautas iš Esmės kūnų į fiziškai tankų kūną. Išnyksta per didelis Esmės kūnų prisotinimas, atsiranda jų nepakankamas prisotinimas. Tuo pačiu metu mažėja Esmės kūnų tankis, jie mažiau veikia jų mikroerdvę, dėl to mažėja ir kokybinio barjero tarp antrojo ir trečiojo lygmenų atsivėrimo laipsnis. Be to, molekulės, atomai ir jonai, kurie yra ląstelių

„degalai“, prieš „išdegdami“ korinio „krosnyse“, sukūrė papildomą poveikį visos ląstelės mikroerdvės deformacijos laipsniui. Ir dėl to sumažėja pačios ląstelės matmenų lygis.

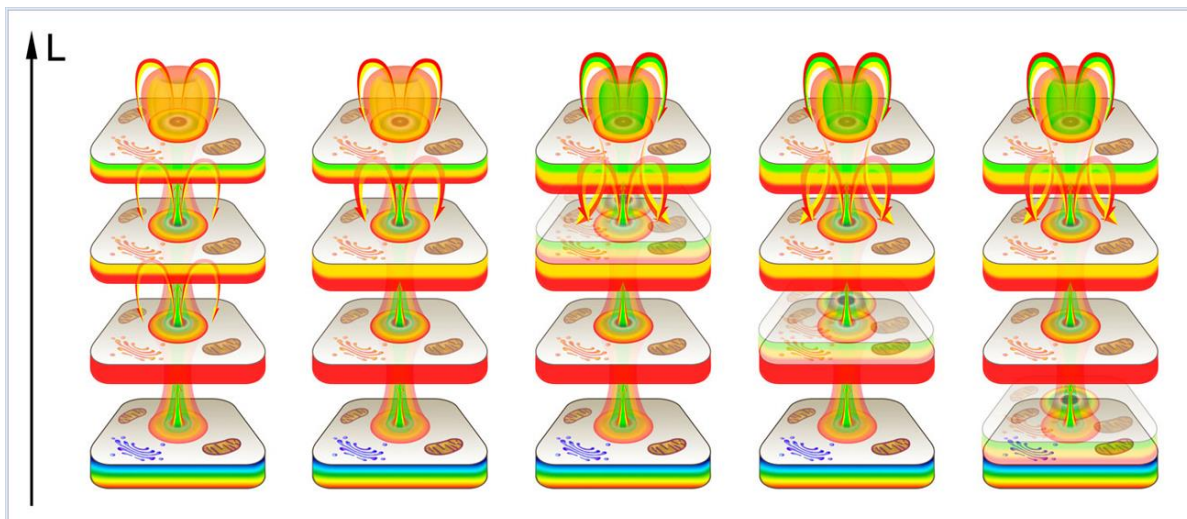
Pačios ląstelės matmenų lygio sumažėjimas veda į atsivėrimo laipsnio sumažėjimą ir kokybinį barjerą tarp antrojo Esmės kūno ir pirmojo, fiziškai tankaus Žmogaus kūno. Štai kodėl atsigavimas po „žudymo būsenos“ prasideda nuo ląstelių prisotinimo jų „kuru“, kurio padalijimas, kai jis yra prisotintas, leidžia atkurti optimalų tankį, taigi ir įtakos laipsniui. antrojo Esmės kūno mikroerdvė, nes ji yra prisotinta kylančių pirminių medžiagų srautų, vis labiau atsiveria kokybinis barjeras tarp antrojo ir trečiojo Esmės kūnų ir t.t. Turime nepamiršti, kad fiziškai tankus kūnas yra sudėtingai organizuota biologinė mašina, kurią Esmė kuria sau, kad galėtų sąveikauti ir daryti įtaką aplinkai. Kaip matyti iš Esmės kūnų lygmenyje vykstančių procesų analizės, teigiamas evoliucinis poslinkis – evoliucinės mėsos augimas – galimas tik tada, kai veikiami Esmės kūnų „užpildomų“ pirminių medžiagų pirminės materijos, mikroerdvės savybės taip pasikeičia, kad tampa identiškos kitos pirminės materijos savybėms. Ir tai įvyksta tik tada, kai Esmės kūnų sistema sugeba pakankamai pakeisti savo mikroerdvę. Ir tai įmanoma tik esant šioms sąlygoms:

1. Kylančių pirminių medžiagų srautų, prasiskverbiantys į esmės kūnus, buvimas.
2. Galimybė padidinti **DNR** ir **RNR** molekulių molekulinę masę ir dėl to padidės jau sukauptų Esmės kūnų „svoris“.

Kylantys pirminių medžiagų srautai, prasiskverbiantys į esmės kūnus, kyla, kaip minėta anksčiau, dėl organinių ir neorganinių molekulių irimo vidiniame **DNR** ir **RNR** molekulių spiralių tūryje, kur susidaro stovi matmenų banga (nuolat egzistuojantys periodiškai pasikartojantys matmenų lygių pokyčiai visomis kryptimis vidiniame molekulių **DNR** ir **RNR** tūryje). **STOVINTI** matmenų banga **SUKURIA SUPERKRITINES SĄLYGAS DAUGUMAI MOLEKULIŲ**, kurios pateko į vidinį spiralių tūrį, todėl jos tampa nestabilios, ir jos suskyla į jas formuojančias medžiagas, kurios sudaro pirminių medžiagų kylančius srautus. Norint tai užtikrinti, būtina (geriausia reguliariai) „išmesti kurą“ į kiekvienos kūno ląstelės „krosnį“, o tai vyksta žmogui įsisavinant maistą, kuris iš anksto apdorojamas virškinimo sistemoje ir molekulių pavidalu patenka į kraują. Kraujo srautas tiekia šias molekules į kiekvieną kūno ląstelę, kur jos papildo kiekvienos ląstelės „kuro išteklius“⁴. Su pirmąja sąlyga viskas paprasta ir aišku. Bet kaip su antrąja sąlyga? **Kaip didėja DNR ir RNR molekulių molekulinė masė ir dėl to didėja Esmės kūnų „svoris“?** Šio proceso supratimas suteikia raktą suprasti proto evoliuciją, protingų būtybių evoliuciją. Ir, kaip bebūtų keista, emocijos vaidina didžiulį vaidmenį šioje, tiksliau, emocinėje būsenoje, į kurią Žmogus „įeina“, kad įgyvendintų teigiamą veiksmą. Pažvelkime atidžiau į šį nuostabų procesą, kurio dėka galime suvokti save, mąstyti ir kurti... Panagrinėkime normalią Žmogaus būseną, kai Žmogaus Esmės kūnai gauna optimalų prisotinimą pirminėmis medžiagomis. dabartinis jų evoliucinio išsivystymo lygis.

Norėdamas atlikti bet kokią teigiamą veiksmą, Asmuo turi patirti emocinį šio veiksmo rezonansą. Teigiamos emocijos, atitinkančios veiksmą, kyla dėl papildomo trečiojo ir ketvirtojo Esmės kūnų prisotinimo pirminėmis medžiagomis **G** ir **F**, o tai atsiranda dėl medžiagų apykaitos intensyvumo padidėjimo kūno ląstelėse. Metabolizmo intensyvumą reguliuoja duotą veiksmą atitinkanti Žmogaus Sąmonės būseną.

Sąmoningos Žmogaus pastangos, **SĄMONINGUMAS IR NORAS ATLIKTI VEIKSMĄ**, apima sąmonės mechanizmus, reguliuojančius hormonų kiekį kraujyje. Tokios sąmoningos pastangos skatina hipofizės veiklą, o tai padidina „kontrolinių“ hormonų gamybą. „Valdymo“ hormonai per kraują pasiekia antinksčius ir skydliaukę, prieskydines liaukas ir skatina papildomo kiekio „darbinių“ hormonų – baltymų – gamybą, kurie vėlgi per kraują patenka tiesiai į kiekvieną organizmo ląstelę, sukeliančių medžiagų apykaitos procesų pagreitėjimą ląstelėse. Medžiagų apykaitos procesų pagreitis lemia tai, kad per laiko vienetą daugiau „maistinių“ molekulių patenka į ląstelių **DNR ir RNR molekulių vidinį tūrį**. Didesnis skaičius molekulių patenka į ląstelių „juodąsias skyles“ – galingesnis kylantis pirminių medžiagų srautas prasiskverbs į Žmogaus Esmės kūnus. Esminių kūnų lygmens procesus lemia tai, kas vyksta ląstelių lygyje, todėl atkreipkime dėmesį į tai, kas vyksta su ląstelės kūnais. „Normalioje“ organizmo būsenoje medžiagų apykaitos procesai ląstelėje vyksta tokiu lygiu, kuris užtikrina tų funkcijų, kurias lemia šios ląstelės paskirtis, atlikimą. Tuo pačiu metu, kaip ir smegenų neuronų atveju, kurie gali turėti keturis kūnus, įskaitant fiziškai tankų, kiekvienoje ląstelėje išsiskiriančios pirminės medžiagos proporcingai prisotina antrąjį, trečiąjį ir ketvirtąjį Esmės kūnus.

Tai leidžia kiekvienai ląstelei maksimaliai atitikti funkcijas, kurias ji atlieka su šiuo metu egzistuojančia šios ląstelės evoliucine raida. Teigiamos emocijos sukelia medžiagų apykaitos procesų aktyvumą kiekvienoje kūno ląstelėje, dėl ko daugiau organinių ir neorganinių molekulių patenka į vidinį **DNR ir RNR** molekulių spiralių tūrį. Išyra po vidinių matmenų skirtumų smūgių, jie išlaisvina juose pirminės materijos „kalinius“. Didėja kylančių pirminių materijų srautų, prasiskverbiančių į antrąjį, trečiąjį ir ketvirtąjį Esmės kūnus, galia. Esant teigiamoms emocijoms, trečiasis (astralinis) kūnas „neatstato“ jį užpildančių pirminių materijų **G** ir **E**. Kokybinės kliūtys tarp lygių išlieka atviros, o pirminių medžiagų **G**, **F** ir **E** srautai kyla aukštyn, nes turi prisotinti visus Esmės kūnus. Dėl to, kad kokybinis barjeras tarp trečio ir ketvirto lygių nėra visiškai atidarytas, prasideda „perteklinis“ kylantis pirminių materijų srautas, susiduriantis su pasipriešinimu, atsiskleisti ir taip sukuriama papildomas trečiojo Esmės kūno prisotinimas pirminėmis medžiagomis. **G** ir **E**. Gavęs papildomo prisotinimo, trečiasis Esmės kūnas „storėja“. „Sunkesnis“ trečiasis esmės kūnas pradeda didesnę įtaką supančią mikroerdvę, didėja jo paties dimensijos lygis. Dėl to kokybinis barjeras tarp trečio ir ketvirto lygių atsiveria didesniu mastu, o tai sudaro sąlygas papildomam ketvirtojo Esmės kūno prisotinimui.

Dėl to, kad viso organizmo ir ypač ląstelės evoliucinio išsivystymo lygis neleidžia atverti ar šiek tiek atverti kokybinio barjero tarp ketvirto ir penkto lygių, o tai galiausiai lemia DNR ir RNR erdvinė struktūra, molekulės ir jų molekulinę masę, kylantys pirminių medžiagų srautai „atsiremia į lubas“ ir apsisuka. Kylantis pirminių medžiagų srautas, panaudotas tokiu būdu, pradeda papildomai prisotinti ketvirtąjį Esmės kūną. Pamažu ketvirtojo Esmės kūno prisotinimo pirminiais dalykais lygis pasiekia kritinį lygį. Taip yra dėl to, kad kiekvieno Esmės kūno savaiminio matmens lygio skirtumo diapazoną lemia organizmo, ląstelės evoliucinio išsivystymo lygis, taigi, optimaliai prisotinus ketvirtąjį kūno kūną. Esmė tam tikrame evoliuciniame išsivystymo lygyje, tęsiant papildomą šio kūno prisotinimą pirminėmis medžiagomis, atsiranda per didelis prisotinimas. Ir kai per didelis ketvirtojo Esmės kūno prisotinimas pasiekia kritinį lygį, įvyks atvirkštinis pirminių medžiagų srautas iš ketvirtojo Esmės kūno į trečiąjį. „Sunkesnis“ ketvirtasis korpusas dėl to, kad neįmanoma „prastumti“ lubas (atsidaro kokybinį barjerą tarp ketvirto ir penkto lygių), pradeda „stumtis per grindis“.

Dėl to trečiajame lygyje įvyksta deformacija, visiškai pakartojanti ketvirtojo Esmės kūno formą. Ši deformacija yra užpildyta išskleistais kylančiais pirminių medžiagų srautais, o trečiajame Esmės lygyje atsiranda ketvirtojo kūno projekcija. Ketvirtojo kūno projekcija į trečiąjį esmės kūną sukuria papildomą mikroerdvės kreivumą šiame lygyje. Ketvirtojo Esmės kūno projekcija yra kokybiškai identiška ketvirtajam esmės kūnui, nes susidaro susiliejus toms pačioms pirminėms materijoms **G**, **F** ir **E**. Todėl „uždedama“ ant trečiojo esmės kūno, susidariusio susiliejus pirminėms materijoms **G** ir **F**, ši projekcija pačiame trečiajame kūne praktiškai jokių kokybinių pokyčių nesukelia. Trečiasis kūnas ir ketvirtojo kūno projekcija kokybiškai skiriasi vienas nuo kito ir yra tarsi skaidrūs vienas kitam. Bendrų elementų buvimas kokybinėje šių kūnų struktūroje (tokių kaip pirminė medžiaga **G** ir **F**, kurie yra ir trečiojo Esmės kūno hibrido, ir ketvirtojo dalis), trečiąjį Esmės kūną daro tarsi „klampų“ ketvirtojo kūno projekcijai. Panašiai skystos ir dujinės terpės tam tikru mastu yra „klampios“ saulės šviesai. Dėl to atsiranda trinties, šių terpių atsparumas judančioms šviesos bangoms, mažėja jų greitis. Sulėtėja bangų judėjimas prasiskverbiant į šviesos bangoms skaidrias terpes, keičiasi jų sklaidimo kryptis, kurią fizikoje atspindi terpės lūžio rodiklis n_{plg} ..

Panašūs reiškiniai kyla ir tada, kai ant trečiojo uždedama ketvirtojo Esmės kūno projekcija: pirmoji rūšis „užstringa“ antrajame. Ketvirtojo kūno projekcijos judėjimo greitis, veikiant atvirkštiniais pirminių medžiagų srautams, sulėtėja (analogas gali būti šviesos slėgis, kuris iš esmės yra tas pats), ir ateina momentas, kai judėjimas praktiškai sustoja. . Atrodo, kad ketvirtojo kūno projekcija kuriam laikui įstringa trečiajame kūne. Atvirkštinių pirminių medžiagų srautų spaudimą ketvirtojo kūno projekcijai (buriavimo efektas) atsveria „aplinkos“ – trečiojo Esmės kūno – pasipriešinimas.

Tai sukelia keistų pasekmių. Ketvirtojo kūno projekcija, „įstrigusi“ trečiajame Esmės kūne, atneša **PAPILDOMĄ MIKROERDVĖS KREIVUMĄ**. Šis papildomas erdvės kreivumas, uždėtas trečiojo Esmės kūno kreivumui, sukelia dar didesnę kokybinio barjero tarp antrojo ir trečiojo lygmenų atsivėrimą. Kartu didėja pirminių materijų kylančių srautų galia, kurie „pramuša“ kokybinį barjerą tarp antrojo ir trečiojo lygmenų. Dėl to galingesnis kylantis pirminių materijų srautas „atsitrenkia“ į ketvirtąjį Esmės kūną. Bet kokybinis barjeras tarp trečiojo ir ketvirtojo ląstelės lygmenų išlieka toks pat, koks buvo, todėl kylantys pirminių materijų srautai, „atsiremiami“ į ketvirtąjį esmės kūną, sukelia dar didesnę pastarojo prisotinimą. Ketvirtasis kūnas „pasunkėja“ dar labiau, o tai padidina jo įtakos aplinkai mikroerdvei laipsnį. Ketvirtojo kūno projekcija kondensuojama ir galiausiai ateina momentas,

kai galingesnis atvirkštinis pirminių materijų srautas „tiesiog“ stumia jį (ketvirtojo kūno projekciją) per trečiąją Esmės kūną.

Taigi, ketvirtojo kūno projekcija įveikia kokybinį barjerą tarp antrojo ir trečiojo ląstelės lygmenų ir atsiduria tarp trečiojo ir antrojo Esmės kūnų. Atvirkštinis pirminių dalykų srautas ir toliau stumia ketvirtojo kūno projekciją (buriavimo efektas). Tik jo galia nebe tokia, kaip tarp trečio ir ketvirto lygių. Todėl ketvirtojo kūno projekcijos judėjimo greitis mažėja. Tačiau nepaisant to, ketvirtojo kūno projekcija yra „spaudžiama“ atvirkštinių pirminių medžiagų srautų į antrąją Esmės kūną. Ketvirtojo kūno projekcija susidaro susiliejus trims pirminėms medžiagoms **G, F ir E**, o antrąją ląstelės kūną sudaro tik medžiaga **G**. Todėl yra mažiau bendrų savybių tarp ketvirtojo kūno projekcijos ir antrosios ląstelės kūno, nei yra mažiau bendrų savybių tarp šios projekcijos ir trečiosios ląstelės kūno. Todėl antrosios ląstelės kūno „klampumas“ bus mažesnis nei trečiosios ląstelės kūno „klampumas“. Tačiau atvirkštinis pirminės medžiagos srautas, kylantis iš uždaros užtvaros tarp ketvirto ir penkto lygių, yra daug silpnesnis, nes jis iš dalies išsisklaido ir iš dalies prisotina trečiąją ląstelės kūną.

Dėl to, turėdamas tą patį buriavimo efektą, atvirkštinio pirminių medžiagų srauto „vėjas“ mažesne jėga „spaudžia“ ketvirtosios ląstelės kūno projekciją, tačiau vis dėlto „prispaudžia“ ją prie antrosios ląstelės kūno. Mažesnis antrojo ląstelės kūno „klampumas“ tuo pačiu neleidžia ketvirtojo kūno projekcijai iš karto „peržengti“ į kitą lygį. To priežastis, kaip minėta aukščiau, yra pirminių dalykų atvirkštinio srauto susilpnėjimas. Ketvirtosios ląstelės kūno projekcija „užstringa“ antrosios ląstelės kūno lygyje. Vėlgi, prisiminkime, kad ketvirtojo ląstelės kūno projekcija turi įtakos mikroerdvei. Todėl projekcijos įtaka vėlgi yra antrosios ląstelės kūno įtaka. Dėl to didėja mikroerdvės deformacija – padidėja antrosios ląstelės kūno vidinio matmens lygis. Tai veda prie to, kad kokybinis barjeras tarp fiziškai tankaus ir antrojo ląstelės lygmenų atsidaro stipriau, o tai lemia pirminių materijų kylančių srautų, kurie pralaužia šį kokybinį barjerą, galios padidėjimą. Tuo pat metu kokybinis barjeras tarp antrojo ir trečiojo ląstelės lygių grįžta į įprastą būseną po to, kai ketvirtojo kūno projekcija „ištekėja“ per trečiąją ląstelės kūną. Todėl kylančios pirminių dalykų srovės,

Galingesnis atvirkštinis srautas sukuria ryškesnį „buriavimo efektą“ ir „stumia“ ketvirtojo kūno projekciją per antrojo kūno „klampumą“. Dėl to ketvirtojo Esmės kūno projekcija „perspaudžiama“ iki fiziškai tankios ląstelės lygio. Atvirkštinis pirminių medžiagų srautas toliau „pučia“ į ketvirtojo ląstelės kūno projekcijos „burę“ ir prispaudžia ją prie fiziškai tankios ląstelės. Fiziškai tanki ląstelė turididesnis „klampumas“ ketvirtojo ląstelės kūno projekcijai dėl to, kad visos trys pirminės medžiagos, sudarančios šią projekciją, yra fiziškai tankios ląstelės dalis (pastaroji susidaro susiliejus septynioms pirminėms medžiagoms **A, B, C, D, E, F, G**). Todėl ketvirtojo kūno projekcija toliau „nepastumiama“ – fiziškai tankus kūnas šiai projekcijai yra nepermatomas.

Dėl to projekcijos ketvirtasis ląstelės kūnas „įstringa“ fiziškai tankioje ląstelėje. Tačiau visa tai ši projekcija į fizinį lygmenį atneša papildomą mikroerdvės kreivumą, kuris, veikiamas tikrosios fizinės ląstelės, padidina jos pačios dimensijos lygį. Papildomi matmenų skirtumai, atsirandantys dėl ketvirtojo ląstelės kūno projekcijos, dedami ant ląstelės **DNR** ir **RNR** molekulių vidinio tūrio matmenų skirtumų ir padidina jau esamą matmenų skirtumą. Tai **PADIDINA „MAISTINIŲ MOLEKULIŲ SKILIMO Į MEDŽIAGĄ GREITĮ**, kurios jas formuoja, o tai lemia kylančios pirminių medžiagų srauto galios padidėjimą. Papildomas matmenų sutrikimas šiuo atveju nesukelia fizinės ląstelės irimo,

kaip ląstelių dalijimosi atveju. To priežastis yra ta, kad ląstelių dalijimosi procese atsiranda antrosios ląstelės kūno projekcijos. Šios (antrojo ląstelės kūno) projekcijos yra visiškai suformuotos iš pirminės medžiagos **G**, kuri nėra jokios hibridinės medžiagos dalis, bet yra „gryna“ pirminė medžiaga.

Faktas yra tas, kad pirminės medžiagos koncentracija yra svarbi fiziškai tankios medžiagos stabilumui⁵, nes laisva pirminė medžiaga yra fiziškai tankios medžiagos dalis. Antrosios ląstelės kūno projekcijos atsiradimas fizinės ląstelės lygyje pasireiškia kaip reikšmingas tik pirminės medžiagos **G** koncentracijos padidėjimas, dėl kurio fiziškai tankioje medžiagoje atsiranda pirminių medžiagų disbalansas. Dėl to, kad neutronų sintezė ir skilimas atomų branduoliuose vyksta milžinišku greičiu, per didelė laisvosios medžiagos **G** koncentracija sukelia neutronų sunaikinimą ir dėl to atomų, molekulių ir ląstelės skilimą. Ypatingas neutronų „jautrumas“ pirminei medžiagai **G** slypi tame, kad jie (neutronai) yra sistema, susidedanti iš protono ir elektrono, besisukančio vienas kito atžvilgiu tūkstantųjų Fermio vienetų atstumu ($1 \text{ Fermio vienetas} = 1 \times 10^{-15} \text{ m}$), ir sintezės bei elektronų skilimo.

Per didelė pirminės medžiagos **G** koncentracija ir reikšmingas papildomas mikroerdvės kreivumas, kurį sukuria galingos antrojo ląstelės kūno projekcijos dalijimosi metu, sukelia visišką „senosios“ besidalijančios ląstelės sunaikinimą. Atsiradus ketvirtojo kūno projekcijai fiziškai tankios ląstelės lygyje, pirminė medžiaga **G**, kuris yra vienas iš trijų, sudarančių šios projekcijos sudėtį, fiziškai tankios medžiagos stabilumą veikia daug mažiau. Be to, ketvirtojo kūno projekcijos tankis, „stumiant“ per du kokybinius barjerus, tampa labai nereikšmingas, o visa tai kartu lemia tai, kad ketvirtojo kūno projekcija nesunaikina fiziškai tankios ląstelės, o tik atsineša papildomą mikroerdvės deformaciją. Be to, ši ketvirtosios ląstelės kūno mikroerdvės deformacija kokybiškai skiriasi nuo mikroerdvės deformacijos, kurią sukuria fiziškai tankiausia ląstelė. Todėl ketvirtojo kūno projekcijos atsiradimas fiziškai tankiame lygmenyje nesukelia ląstelės irimo, bet sukelia ląstelę sudarančių molekulių vidinio matmens lygio pasikeitimą, dėl to atsiranda papildomų elektroninių ryšių tarp ląstelę sudarančių molekulių ir atomų bei ląstelės erdvę užpildančių molekulių, atomų ir jonų. Tai yra raktas į sąveikos supratimą. **Programa „SvetL“** su vartotojo smegenimis ir valdo per šią sąveiką korinio lygio. Bet apie tai vėliau...

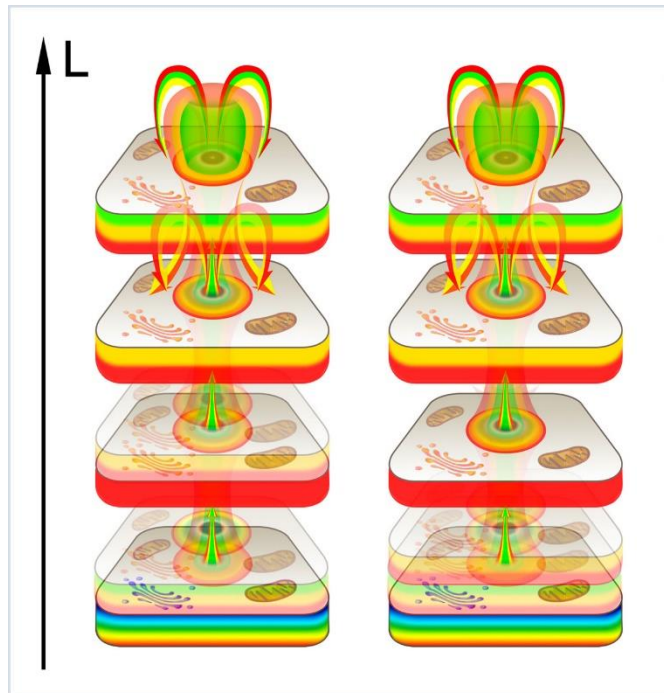
3.6. Geri darbai ir blogi darbai

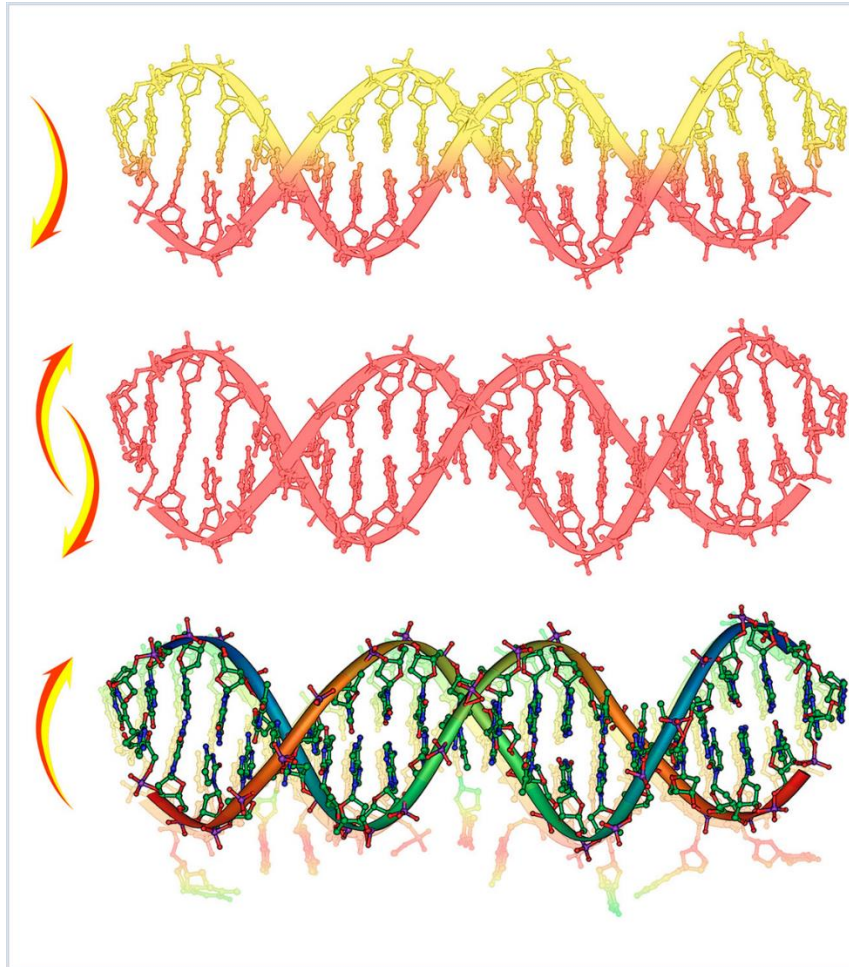
Papildoma mikroerdvės deformacija, kurią sukelia ketvirtojo kūno projekcija, padidina kylančių srautų galią. Šios srovės sukuria perteklinį trečiojo ląstelės kūno prisotinimą, nes ketvirtasis kūnas jau yra kiek įmanoma prisotintas kylančių srovių ir negali „sugerti“ daugiau. Ir jie neturi kito pasirinkimo, kaip tik pradėti prisotinti trečiąją ląstelės kūną. Kai šio prisotinimo lygis pasiekia kritinį lygį, su trečiuoju ląstelės kūnu atsitiks tas pats, kaip ir su ketvirtuoju – tarp antrojo ir trečiojo ląstelės lygių bus trečiojo ląstelės kūno projekcija. Atvirkštiniai pirminių medžiagų srautai „varo“ trečiojo kūno projekciją priešais save dėl to paties „buriavimo efekto“. Ir vėl dabar trečiojo ląstelės kūno projekcija „užstringa“ antrajame ląstelės kūne. Šiuo atveju papildomas mikroerdvės matmenų trikdymas, kurį sukelia trečiojo kūno projekcija, dedamas ant antrojo ląstelės kūno sukurtos deformacijos. Dėl to labiau atsiveria kokybinis barjeras tarp fiziškai tankaus ir antrojo ląstelės lygmenų, o tai lemia kylančių ir dėl to atvirkštinių pirminių medžiagų srautų galios padidėjimą. Galingesnis atvirkštinis pirminių medžiagų srautas „stumia“ trečiojo kūno projekciją per antrąją Esmės kūną

fiziškai tankaus kūno kryptimi ir „prikala“ jį prie jo. Ir dėl tų pačių priežasčių fiziškai tankiame kūne „užstringa“ ląstelės trečiojo kūno projekcija. Galiausiai trečiojo kūno projekcijos sukurtas matmenų trikdymas yra „uždedamas“ matmenų trikdymui, kurį sukuria ketvirtojo Esmės kūno projekcija. Ir abu šie matmenų trikdžiai yra „uždedami“ erdvės deformacijai, kurią sukuria pati fiziškai tanki ląstelė. Tuo pačiu metu abiejų projekcijų sukurti matmenų trikdžiai skiriasi viena nuo kitos dėl to, kad jie yra sukurti kaip skirtingų ląstelių kūnų projekcijos, turinčios skirtingą kokybinę ir kiekybinę sudėtį tiek tarpusavyje, tiek fiziškai tankios ląstelės atžvilgiu. .

Dabar paanalizuokime, kas vyksta molekulinio lygmeniu ląstelėje, kai ant fiziškai tankios ląstelės „uždedama“ trečiojo ar ketvirto ląstelės kūno projekcija. Su tokia „perdanga“ šalia mikroerdvės deformacijų, kurias sukuria **DNR** arba **RNR molekulė formuojantys atomai**, atsiranda

papildomų matmenų trikdžių, kuriuos sukuria, pavyzdžiui, trečiojo ląstelės korpuso projekcija. Dėl to pasikeičia kokybinė, mikroerdvės aplink šias ir kitas molekules, kurios sudaro fiziškai tankią ląstelę, būklė. Tarpląstelinėje erdvėje organinės ir neorganinės molekulės, atomai ir jonai nuolat yra chaotiško (brauno) judėjimo būsenoje. Judėdami jie priartėja arba nutolsta nuo DNR ar RNR molekulių. Tarp šių organinių ir neorganinių molekulių, atomų ir jonų, viena vertus, ir DNR ar RNR molekulių, kita vertus, normaliomis sąlygomis nevyksta jokia elektronų cheminė sąveika dėl to, kad jie turi skirtingus savo matmenų lygius, o jų elektronų apvalkalai negali užsidaryti ir sudaryti naują ryšio ⁷. Todėl, atsiradus papildomam mikroerdvės matmenų sutrikimui, kai uždedama trečiojo ląstelės kūno projekcija, situaciją keičia. Be to, šie papildomi matmenų trikdžiai atkartoja trečiojo esmės kūno struktūrą ir keičia tarpląstelinės erdvės matmenų „reljefą“, pakeisdami matmenų lygį tuose mikroerdvės tūriuose, kur ši trečiojo ar ketvirto kūno projekcija. ląstelė yra uždėta ant jau esančio ląstelės matmenų „reljefo“. Dėl to susidaro sąlygos, kurioms esant galimi nauji, be jau esamų, elektronų cheminiai ryšiai tarp ląstelės **DNR** ar **RNR molekulių atomų ir tarp „laisvųjų“ atomų, molekulių ir jonų. DNR** arba **RNR** molekulių „skelete“ daugėja „evoliucinės mėsos“ dėl „savanoriškai“ prisirišusių viduląstelinių „gyventojų“.

Didėja tiek **DNR**, tiek **RNR** molekulių, taip pat kitų ląstelių inkluzų, su kuriais vyksta panašūs procesai, molekulinė masė. Atomai, „savanoriškai“ pridėti prie **DNR** ar **RNR** molekulių, vėl sukuria identiškus pokyčius antrosios ląstelės kūno lygyje. Pirminių medžiagų, tiksliau, vienos iš jų – pirminės materijos **G** – srautai, „tekantys“ per antrąją ląstelės kūną, užpildo papildomas deformacijas, kurias sukuria naujai prisijungusios **DNR** ar **RNR** molekulės ir atomai. Naujų deformacijų užpildymas antrosios ląstelės kūno lygyje tęsis tol, kol prisotinimo lygis pasieks maksimumą. Dėl šio proceso naujų deformacijų ir antrojo ląstelės kūno prisotinimo tankis taps identiškas, ir jie susijungs į vieną visumą. Antrasis ląstelės kūnas taps identiškas fiziškai tankiam kūnui. „Evoliucinė mėsa“ augs ant antrojo ląstelės kūno. Antrasis ląstelės kūnas ir toliau yra prisotintas kylančių pirminių medžiagų srautų. Užbaigus „naujai įgytų teritorijų“ prisotinimą, kylantys pirminių medžiagų

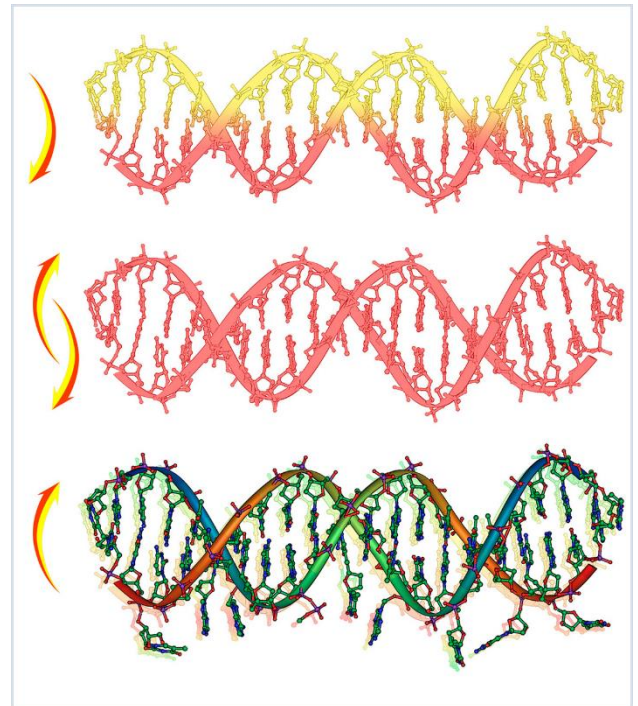
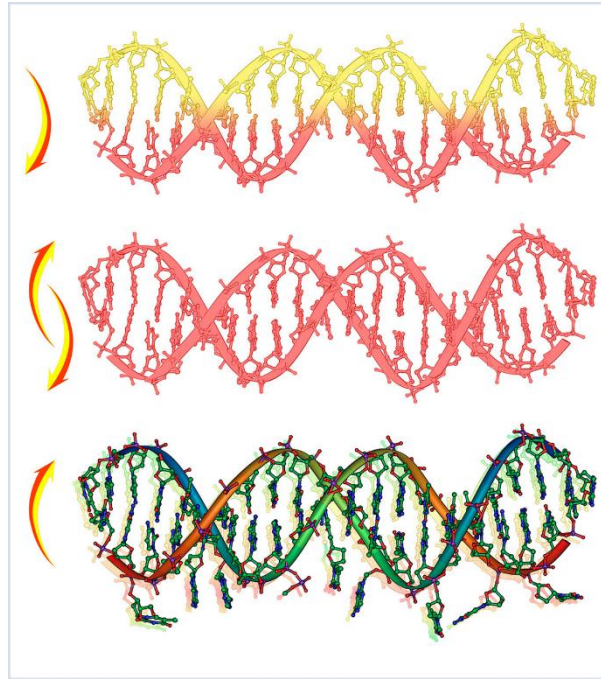
srautai ir toliau intensyviai prisotina antrąją ląstelės kūną. O tai lemia per didelį antrojo ląstelės kūno prisotinimą, jo paties matmenų lygio padidėjimą, o tai, savo ruožtu, lemia identiškų pokyčių atsiradimą trečiojo ląstelės kūno lygyje.

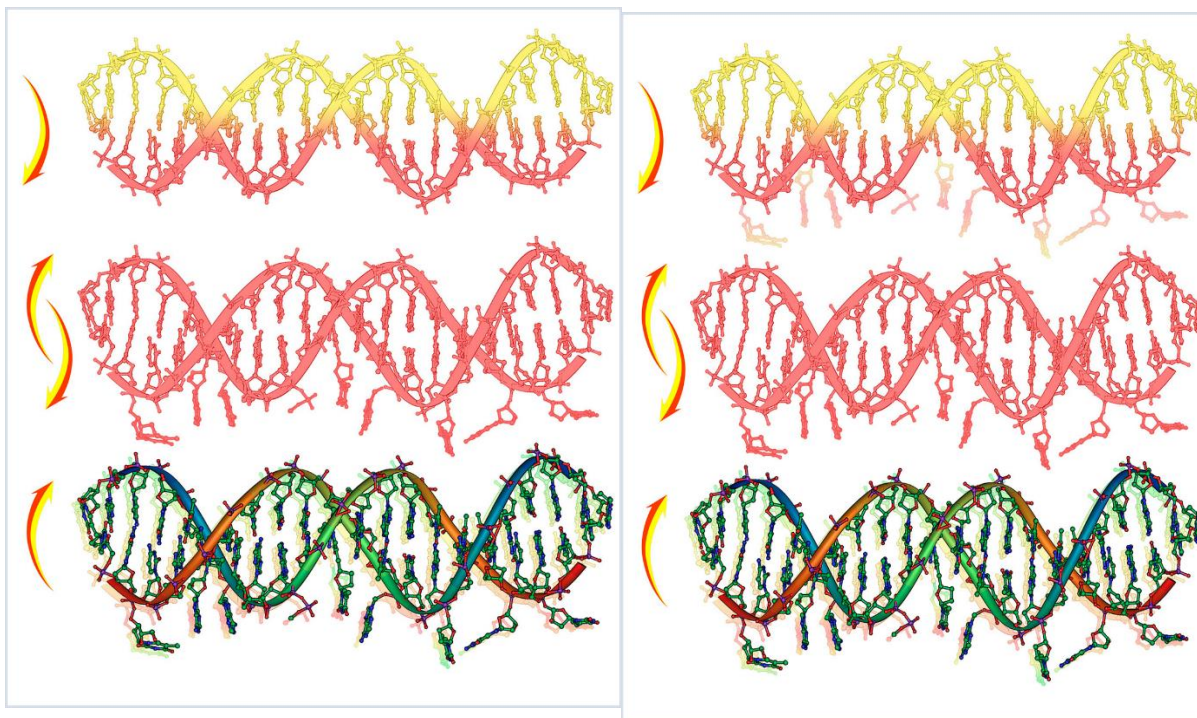
Pasikeičia dimensijos „reljefas“ trečiojo kūno lygyje, atsiranda mikroerdvės deformacijos, identiškos kitų lygių deformacijoms.

Skirtumas slypi tik tame, kad trečiojo ląstelės kūno lygyje „reljefo“ pokyčiai prisotina dvi pirmines medžiagas iš kylančio srauto. Pirminės materijos **G** ir **F**, įsiliedamos į šiuos papildomus „reljefo“ pokyčius, palaipsniui jas prisotina. Ir kai šis prisotinimas pasiekia optimalų tankį, „naujos teritorijos“ trečiojo kūno lygyje susijungs su „senuoju“ trečiuoju ląstelės kūnu. Taigi „evoliucinė mėsa“ „auga“ ant trečiojo ląstelės kūno. Ir kai visa ląstelių kūnų sistema visuose lygmenyse patenka į „naują tvarką“, „naujai įgytos teritorijos“ tampa neatsiejama šių kūnų dalimi. Taigi nauja „evoliucinė mėsa“ tampa **DNR** arba **RNR** molekules „skeleto“ dalimi.

Viena iš pagrindinių to galimybės sąlygų yra pakankama teigiamo veiksmo trukmė su emocine būseną, atitinkančia faktą, kad ketvirtojo ir trečiojo ląstelės kūnų projekcijos kyla ir turi laiko „nusileisti“ iki fizinės ląstelės. O tam, kad nauji molekuliniai išsigijimai spėtų „pasireikšti“ visuose ląstelėje esančiuose lygiuose, būtinas gana ilgalaikis poveikis. Jei naujoji „evoliucinė mėsa“ turi laiko sukurti savo išpaudą tik antrojo ląstelės kūno lygyje, tada pasibaigus veiksmui papildomi išpaudai antrojo kūno lygyje palaipsniui išnyksta, o be to naujai įgyti elektrocheminiai ryšiai tarp **DNR** ar **RNR** molekulių atomų susilpnėja ir suyra. **DNR** molekulių molekulinė sandara arba **RNR** grįžta į būseną, buvusią prieš teigiamą veiksmą. Todėl, kad taip nenutiktų, būtina pakankamai stipri emocinė būseną, kuri lydi šį veiksmą.

STIPRI TEIGIAMA EMOCIJA SUKURIA GALINGĄ KYLANTĮ PIRMINIŲ MEDŽIAGŲ srautą, dėl kurio pagreitinėja ląstelių kūnų projekcijų formavimo procesai, jų „nusileidimas“ iki fizinės ląstelės lygio ir naujų elektrocheminių ryšių kūrimas. Dėl tos pačios priežasties naujos „evoliucinės mėsos“ augimas ir jos išpaudų atsiradimas visuose ląstelės lygmenyse yra greitesnis.

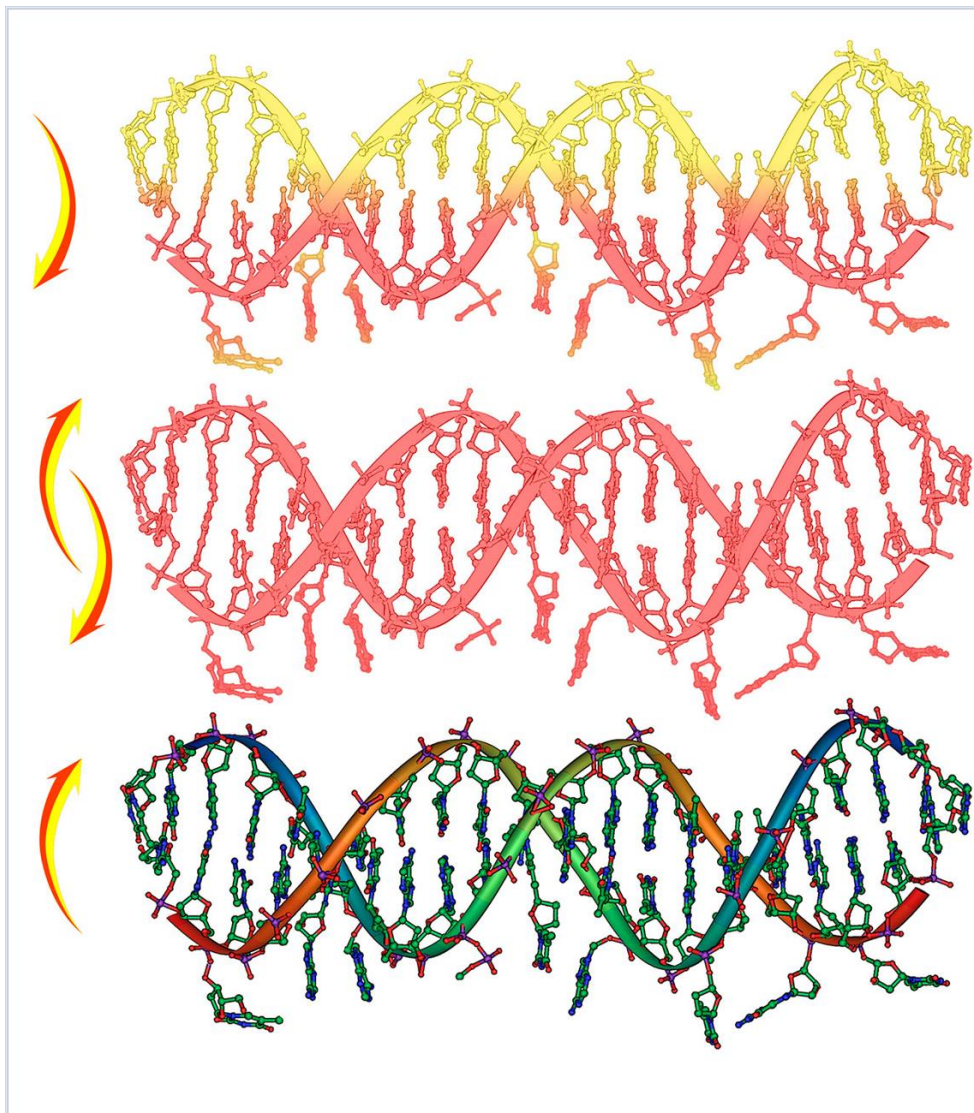

Jei pozityvų veiksmą lydinčios emocijos nesukuria pakankamai galingo kylančio pirminių materijų srauto, būtina sąlyga naujos „evoliucinės mėsos“ fiksavimui ląstelėse - yra pakartotinis tokio veiksmo kartojimas. Pakartotiniai veiksmai turėtų būti atliekami su mažesniais laiko tarpais nei naujos „evoliucinės mėsos“ projekcijos visiško išnykimo antrosios ląstelės kūno lygyje laikas. Tada atkuriami ir palaikomi stabilūs elektrocheminiai ryšiai tarp naujai prijungtų atomų ir **DNR** arba **RNR molekulių „skeleto“**. . Dažniausiai reikšmingesni pozityvūs veiksmai reikalauja ir stipresnių emocijų jų įgyvendinimui, o mažiau reikšmingiems pozityviems veiksams įgyvendinti nereikia tokios galingos emocinės paramos. Todėl pavieniai reikšmingi teigiami veiksmai gali sukurti tokius pat kokybinius pokyčius, tokį „evoliucinės mėsos“ padidėjimą, kaip ir daugybė mažiau reikšmingų veiksmų. Kitaip tariant, tiek dideli geri darbai, tiek „maži“ galiausiai lemia evoliucinį tų, kurie juos daro, augimą. Ir šiuo požiūriu *nėra „mažų“ gerų darbų, nes kiekvienas geras poelgis, nepaisant jo „dydžio“, keičia jų kūrėjus į gerąją pusę, suteikia teigiamą evoliucinį poslinkį*. Skirtumas yra tik šio teigiamo evoliucinio šališkumo mastu. „Didelių“ gerų darbų gali „atsisakyti“, galbūt tik vieną kartą kiekvieno iš mūsų gyvenime; žinoma, kai ateis laikas, reikia būti pasiruošus jų pasiekimams.

Bet gali nutikti ir taip, kad „didelis“ geras poelgis „aplenkia“ vieną iš mūsų ir... lūkesčiai ir pasiruošimas kažkam dideliame, su visu herojiško ir didingo patrauklumu, pasirodys nepareikšti. Todėl patartina būti pasiruošus „didiems laimėjimams“, tačiau nepamiršti „mažų laimėjimų“, kurie, nors ir nėra tokie grandioziniai, yra absoliučiai tikri ir atneša gėrį, galbūt tik vienam Žmogui, bet daug kartų kartojami, tampa dideliais. . „Maži“ geri darbai iš principo kartais reikalauja daugiau pasiaukojimo ir kuklumo, nei „dideli“ geri darbai, kurie

kartais reikalauja didžiulės emocinės ir psichinės įtampos labai trumpą laiką. Todėl galime teigti, kad daryti „mažus“ gerus darbus yra daug sunkiau tiek morališkai, tiek protiškai dėl to, kad dažniausiai jie lieka nepastebėti kitų, o dažnai ir tų, kam jie daromi.

Žinoma, būti daug lengviau „*matomu*“ „*herojumi valandai*“ nei „*nematomu*“ *visam gyvenimui* . Ir nėra kriterijaus, kuris leistų padaryti išvadą ir pasirinkti, kas reikšmingiau. Taip, ko gero, nereikia jokių kriterijų, bet reikia daryti gera, tiek didelį, tiek mažą, tai, su kuo kiekvienas susiduriame savo gyvenimo kelyje, ir leisti kažkam kitam įvertinti savo poelgių svarbą, *o tai svarbu tam, kuris daro gera, vertina kitus ?!* **GĖRIS DAROMAS NE TAM, KAD BŪTŲ PRIIMTAS „AMŽINU DĖKINGUMU“** , kuris savaime nėra toks blogas, o *pagal gero darančiojo sielos poreikius* . Tą patį algoritmą „įdėjau“ į SvetL programą nuo pat pradžių, turėdamas omenyje Nikolajaus poziciją šiuo klausimu. Taigi, nepaisant to, ar „dideli“, ar „maži“ geri darbai lėmė teigiamą evoliucinį poslinkį, naujos „evoliucinės mėsos“ augimą, jei lydintys procesai lemia kokybinių pokyčių atsiradimą fizinio, antrajame lygmenyje ir tretieji ląstelės kūnai, kaip bent jau, tai (teigiamas evoliucinis poslinkis) tampa neatsiejama dalimi tiek molekulinio lygmeniu, tiek kiekvienos ląstelės lygmeniu ir, žinoma, tiek viso organizmo esme.

Ir, kaip matyti iš to, kas buvo pasakyta aukščiau apie procesus, vykstančius su Žmogumi, tiek Esmės, tiek jo genetiniame lygmenyje, joks veiksmas nepraeina „be pėdsakų“ šiam žmogaus veiksmui. Teigiamas ar neigiamas, sąmoningas ar ne, bet koks veiksmas pirmiausia atsispindi tiems, kurie šį veiksmą kuria, tiek esmės, tiek ląstelės, tiek molekulinio lygmeniu. Ir **TAI VISAI NESVARBU**. Jei šie veiksmai nepatenka į viso aplinkinio pasaulio akiratį, poelgio įvykdymo momentu atsiranda ir bausmė, ir „atlygis“, jei evoliucinį augimą galima pavadinti „atlygiu“. Ir nereikia gąsdinti padaryto nusikaltimo ar veikos galima kažkam skirta bausme, nes tai jau yra nuo veikos padarymo momento. Ir galbūt ši bausmė nepasireiškš iš karto, bet anksčiau ar vėliau tokį veiksmą įvykdęs asmuo gaus „visą sąskaitą“. Ir jokios „aukos“ nustatytos „bausmės“ nepakeis. Ir tai nėra „bausmė“ visa to žodžio prasme, nes „baudžiančiojo“ nėra, nes **„BAUDŽIAJA“ YRA PATI GAMTOS, TIKSLIAU, GAMTOS DĖSNIAI** - gyvosios materijos evoliucija ...

Ypatingą dėmesį norėčiau atkreipti į tai, kas vyksta su tais, kurie duoda įsakymus kitiems, verčia juos atlikti veiksmus, kurių jie patys, tikėtina, niekada nebūtų padarę savo noru. Žinoma, visi procesai, kurie buvo paminėti aukščiau, vyksta pas vykdytoją, užsakymo buvimas nepanaikina procesų, kurie vyksta su vykdytoju vykdam užsakymą. Gamta nepriklauso nuo vieno žmogaus kitam ar kitiems įsakymų ir jiems nepaklūsta. Gamta nepriklauso nuo to, ar žmogus teisingai ar neteisingai supranta gamtos dėsnių pasireiškimo pobūdį, kokie religiniai ar socialiniai dėsniai egzistuoja visuomenėje. **Gamtos dėsniai yra tokie, kokie yra, norime to ar ne**. Bet vis dėlto tai nereiškia, kad tik priverstinis atlikėjas pasirodo esąs „kraštutinis“, „perjungėjas“, kad ir kaip nepatiktų tokius įsakymus duodantys asmenys. Tas, kuris duoda įsakymą (-us), norėdamas priversti kitus juos vykdyti, pats sukuria psichinę įtaką atlikėjams, kad priverstų juos vykdyti savo užsakymus. Tuo pačiu lyderis – kai tik lyderis sugeba priversti ar įtikinti kitus tam tikrų veiksmų būtinumu ir pasiekti jų įgyvendinimą – turi sureguliuoti atlikėjus prie norimų ar būtinų „įgyvendinimo bangos“.

Kitaip išeis kaip garsiojoje Krylovo pasakėčioje apie vėžį, gulbę ir lydeką, kas bandė pajudinti vežimą. O kas lemia tobulo poelgio gerumo laipsnį? Ar bent jau – ar galima koki verslą priskirti prie gėrio ar ne? Juk Žmogaus sprendimų dvilypumas kartais pasiekia absurdą, ypač jei reiškini nagrinėsime ne atskirai, o kartu su kitais, įskaitant priežasties ir pasekmės ryšius. Poelgis, atliktas esamu laiko momentu, gali būti vienareikšmiškai suvokiamas kaip geras, o po kurio laiko gali tapti visiškai nemalonus. Arba vieno žmogaus požiūriu atvejis priskiriamas gėrio kategorijai, bet kitų požiūriu **šis atvejis yra tikras blogis**..

Kas bus ta priemonė, kuri nulems pokyčių kryptį visuose Žmogiškosios Esmės lygiuose ir fiziškai tankiame kūne? Galbūt atsakymas yra susijęs tik su Žmogumi į tai, ką jis daro? Jei darydamas poelgį Žmogus suvokia, ką daro su visomis pasekmėmis, supranta, kaip priims tai, ką daro ir ką tai apims, ir tuo pačiu visi šie rodikliai nešioja gėrio, kūrėjo antspaudą sieloje, kuris bus užpildytas kaip tik tomis emocijomis ir jausmais, kurie lems evoliucinės „mėsos“ augimą. O kas atsitiks, jei lygiai taip pat poelgį sukūręs asmuo dėl kokių nors priežasčių klaidingai įsivaizduos savo veiksmus ir jų pasekmes, pavyzdžiui, jis nebus tikras, kad jo veiksmai yra **bejėgiai** ar jie naudingi, o dar blogiau – neša blogį ir sunaikinimą? **Ar bus svertinis DNR ir RNR**, jei veiksmas bus atliktas panašioje emocinėje būsenoje? Ar bus teigiamų poslinkių kuriant Esmę? Ir priešingai, Asmuo, kuris daro blogį, bet kartu yra visiškai nuoširdžiai įsitikinęs priešingai – kad jo poelgis savyje neša tik gėrį – kaip tokio poelgio sukūrimas paveiks kylančius procesus? Dabar įsivaizduokite, kokia svarbi tampa žmonių reakcija į kitų veiksmus. Kaip teisingas svoris ant svarstyklių, kiekvieno žmogaus nuomonė,

išreikšta jo dėkingumu ar priekaištu, taps kūrėjui tam tikra priemone, galinčia subalansuoti ir sustiprinti poelgio „gerumą“, arba, priešingai, smarkiai jį sumažins.

Asmeniui, padariusiam tam tikrą veiksma (dėl gėrio ar blogio), aplinkinių žmonių (ypač tų, kuriems poelgis yra nukreiptas) reakcija gali arba sustiprinti esamą, arba atvirkščiai – ją atsukti atgal. Tokioje situacijoje išivaizduokite *kaip svarbu žmonėms suprasti dalykų esmę*. Kaip lengva valdyti Žmogaus vystymąsi, *jei atimsi iš žmonių tiesą* – **UŽTENKA IŠKREIPTI PASAULĖŽIŪRĄ**, ir visas pasaulis apsivers – tai, kas gera, nustos toks būti, o tikrasis blogis įgis gėrio veidą. Tačiau net ir tokioje situacijoje kiekvienam Žmogui visada išlieka galimybė pamatyti, kas iš tikrųjų vyksta – su sąlyga, kad jis savo sprendimuose nepradės vadovautis minia, o vadovausis tik savo protu. Visiškas savo veiksmy esmės, jų pasekmy supratimas, kas bus po įgyvendinimo visose srityse, leis pasitikėti savimi, tada joks kito žmogaus sprendimas, net jei tai yra milijony žmonių nuomonė – nieko nepakeis. Lieka vienas „bet“ – **GAMTOS DĖSNIAI VISIEMS VIENODI**, o pasitikėjimas, supratimas ir atsakingumas *gali būti ir tamsių, ir šviesių žmonių savybės*. Tas pats pasakytina ir apie SvetL programų „veiksma“. Kiekvienam suteikta galimybė.

3.7. Kalbėjimas su laštele

Per visą savo egzistavimą žmonės nuolat susiduria su būtinybe apsaugoti savo gyvybes daugelyje jiems įtakos turinčių sričių, kurias sukelia netikėtai susiformavusios ar dirbtinai sukurtos (sukeltos) įvairios gyvybiškai svarbių pavojų grupės. Ypatingą dėmesį jie priversti kreipti į tai, kas tiesiogiai susiję su būtinybe organizuoti ir gerinti gebėjimus išlaikyti biologinę sveikatą, stebint jos sąlygas arba šalinant bet kokias individualias ar kitokio masto problemas sąlygomis, kurios atsiranda dėl nuolat kintančių priežasčių (vadinamosios individualios ligos ar net epidemijos)⁸. Turtiniausia sudėtingo gydymo patirtis, kurią žmonės sukaupe per daugelį amžių, taip pat pati praktika nuolat jį tobulinti visomis įvairiomis organizacinėmis ir kitomis formomis, yra sujungta į atskirą žmonių egzistavimo planetoje sferą, kuri vadinama „vaistas“. Susirūpinimas tokios svarbios būties sferos tobulumo laipsniu visada buvo žmonių dėmesio pirmame plane. Bet kaip būti? Viena vertus, šioje knygoje pateikiu tikrąją Ebrų sistemos įvykdyto Žemės įsikišimo, priverstinio visų gyvenimo sąlygų pertvarkymo, *svetimo valdymo sistemų komplekso iš išorės formavimo esmę* energijų egzistavimo sferoje apskritai ir biologinio gyvenimo mūsų planetoje sferoje žmonių materialaus panaudojimo sąlygomis. Kita vertus, negalima nekreipti dėmesio į turtingiausios doros gydymo patirties sukaupimą. Ar tai neatrodo kažkoks neprotingas puolimas ir nuklydimas, o atskiroje jos dalyje ir įžeidimas šimtams milijonų specialistų iš visos medicinos srities Planetoje, t.y. visi tie, kurie tikrai, savarankiškai ir sąmoningai dėl savęs, pasiaukojamai visą savo asmeninį gyvenimą skyrė kilniausiam – gelbėti kitų gyvybes?

Tai prieš tokius – žemiausias nusilenkimas ir nuoširdus dėkingumas jiems. Ir jei kam nors iš skaitytojų susidaro įspūdis, kad yra nepagarba medicinos specialistams, aš nuoširdžiai atsiprašau, bet vis dėlto...

Kokia yra tikroji šiuolaikinės medicinos, kaip atskirai išreikštos visuomenės sferos, padėtis bendroje dabartinės žmonių egzistencijos Konstrukcijoje, kokie jos tobulinimo būdai ateityje ir daug daugiau – tai yra svarbiausias mano klausimas į kurį bandau atsakyti. Kaip jau minėta, savo pasakojime apsiribojau tik svarbiausių veiksnių, lemiančių medicinos būklę ir tolimesnę raidą, svarstymu. Tiksliau, **LAŠTELĖS IR KŪNO GYVENIMO PASLAPČIŲ ŽINIŲ LYGIS**, “SvetL” kompleksuose naudojamų SvetL programų veikimo technologinis tyrimas (visos modifikacijos, įskaitant **SvetL-Flora kompleksą**.) pagal ligų būklę ir viską, kas susiję su Asmens tobulėjimu dabarties ir ateities praktikoje. To visiškai pakanka, kad Skaitytojas nustatytų priežastis, kodėl atsisakoma dabartinių destruktivių gyvos kūno ląstelės būsenų ir gijimo procesų tyrimo technologijų. Jei biologijoje anatomiją buvo galima studijuoti pagal supaprastintus variantus, tai gyvam kūnui tai įvyko tik per vivisekciją. Iš to visa medicina remiasi patologų patirtimi.

Tai, ką atvėrė gydytojai, ir net gyvas kūnas, neturi nieko bendra su tikrąja energija, inercinės materialios ir neinercinės būsenomis. Net ir šiandien jie tiki, kad „greitai“ juda į priekį. Bet jie nieko nemato ir vis tiek neturi kuo to matuoti. Taigi jie ir toliau pjauna. Tačiau tik „pažangaus“ pjovimo pagrindu jau tapo ne skalpeliu, o dabartinių pažangių technologijų pagalba. Tačiau šios technologijos yra **smūgius griauinančios technologijos**. Viskas, ką gydytojai stebi, ką jie daro ar turėtų daryti, visi rentgeno tyrimai, ultragarsas, tomografija ir t. t., bet kokie kiti tyrimai veda gyvą kūną į depresiją ir sunaikinimą. Taigi ką jie žiūri? Geriausiai atveju pusiau sunaikinta ląstelės būseną. Ir tuo remdamiesi jie (gydytojai) pateikia tam tikrus vertinimus.

Mano nuomone, maždaug taip atrodo – *tu sėdi, o aš norėjau su tavimi pasikalbėti – išsiaiškinti, ar gerai jautiesi? Kalnu tau į kaktą – plačios! Oho! Ir aš sakau: „Na, kaip tu jautiesi? Taigi šiame palyginime gydytojai daro dar blogiau! Tačiau šios vivisekcijos laikas baigėsi. Prasidėjo naujas etapas. Scena, kuri iš pradžių yra paremta žiniomis ir pažinimu, visų pirma, elementariais ląstelių fizikos pagrindais.*

Ir kai kurie apie tai jau pagalvojo - ar *ne lengviau „kalbėtis“ su ląstele per smegenis?* Bet tai galima padaryti tik per **VISIŠKAI KITOKĮ METODOLOGINĮ POŽIŪRĮ IR TYRIMĄ**, pagrįstą „*kalbėjimosi“ su ląstele principu – per Smegenis.* Tai vienintelis būdas. Čia noriu pabrėžti - genialaus (nebijau to sakyti) N. **Levašovo**, žinių iš **A. Hatybovo dėka** mums pavyko tai suvokti jau **beveik 2010 m.** O dabar – na, išmokome „kalbėti“ – ir su kuo lyginti? Kaip gauti tai, kas turėtų būti – viskas gyvybės palaikymui apskritai. Šiandien tai yra pagrindinis prioritetas. Be šios gyvybės palaikymo mes siekiame tik cheminių elementų rinkinio. Jei bandote "surinkti" ląstelę, *turite surinkti 16 pagrindinių elementų*. Galima surinkti į mėgintuvėlį. Kaip manote, kaip ląstelė pasirodys? *Štai kur reikalinga gyvybės palaikymo sistema.*

Dabar apie **DNR**. Tyrinėtojams galiu drąsiai pasakyti – toliau tyrinėkite **DNR** – kol gyvensite, tiek daug naujo joje rasite. Turėdami tokį materialistinį požiūrį į supratimą, „*kas yra DNR esmė*“, apskritai iki šiol medicinos „mokslininkai“ nieko neišmoko. Bet reikia žinoti. Be to pažinimo pažangos nebus. Ėjau šiek tiek kitu keliu, bet ta pačia kryptimi. **Kompleksas "SvetL"** dabar, šiuo metu, yra tobulas. Tačiau tai nereiškia, kad vėliau jis nebus modernizuotas atsižvelgiant į dabartinius gyvybės palaikymo sistemos pokyčius. Pradėjome mokytį vartotojus „kalbėtis“ su savo smegenimis per holografiją (pirmajame etape) ir pereinant prie vizualografijos. O kai „kalbėsi“ per holografiją ir stebi tikrąją kažko holografijos būseną,

atsiras skirtumas, kurį reikia išlyginti ir sureguliuoti per Smegenis. Idėjos apie galimybę „kalbėtis“ su savo smegenimis per holografiją, kaip pagrindinį informacijos komponentą, įgyvendinantį evoliucinio vystymosi procesus ir plėtojančius holografinės erdvės sampratą, nebuvo plačiai paplitę, tikriausiai dėl to, kad nesuvokiamas yra egzistavimo mechanizmas tokių struktūrų „šiuolaikiniam“ mokslui.

Laimei, šiandien ne visi taip galvoja, ištirti žmogaus smegenų ir jų sudėties ląstelių veiklą ir pristatyta (smegenis) kaip holografinės erdvės komponentas. Ir kai žmonės išmoks „kalbėti“ per holografiją, tai bus vadinama **SVEIKATOS MEDICINA**. Ir dabar, deja, turime **VAISTŲ NUO LIGŲ**. Noriu pažymėti, kad tai yra vienas iš medicinos srities „Antros iniciatyvios strategijos“² elementų – „likvidavimas ir visiškas destruktivių technologijų atmetimas“. Tai, kas yra šiek tiek žemesnio lygio nei „kalbėtis su smegenimis“, vis tiek „suvalgo“ ląstelės įtakos programas, kad ji tinkamai veiktų, taisyklingai maitintųsi, joje kažkas susiformuotų teisingai ir tinkamai atiduotų viską, kas nereikalinga. **Kompleksas "SvetL"** pats „sukuria“ reikiamą Vartotojo būsenos informacinę holografiją, o ši energetinė informacija perduodama į vandenį, kuris pagal rekomendacijas yra ant Jūsų naktinio staliuko trijų litrų indelyje (galima ir krištoliniame dekanteryje). Tokių procesų įgyvendinimo pagrindas – vanduo kaip jautri informacinė sistema (receptorius), kurio yra ir gyvuose organizmuose. Jis turi savybių sudaryti sudėtingas ląstelių struktūras, susidedančias iš vandens molekulių ir kitų medžiagų, kurios, suderinus su perduota (išorine) informacija iš „SvetL“ **komplekso**, bet kurioje iš jo versijų yra paverčiamos matricomis, kurios sudaro skystą biologinių sistemų terpę. Tai yra, vanduo dėl savo savybių gautą išorinę informaciją „atsimena“ kaip kompiuterio atmintis, į kurią įvedamas specialus kodas, pakeičiantis jo elementų fizinę būseną, todėl įsimena ir informaciją.

Be to, tai realizuojama pasikeitus visiems fiziologiniams procesams organų ląstelėse, dėl kurių atsiranda morfologinių pokyčių. Kad būtų lengviau suprasti, galima daryti prielaidą, kad per vandens aplinką gaunama informacija paprastai įrašoma į kiekvieną vandens klasterį (ląstelę). Tada tai reiškia, kad tokia vandeninė terpė iš esmės yra holografinė, t.y. paklūsta pagrindiniam hologramos konstravimo principui, pagal kurį kiekviena vandens ląstelė atspindi pilną informaciją apie visą hologramą apie pokyčius, kurie turėtų įvykti organizme išgėrus šio vandens. Iš tikrųjų vandens struktūra yra gyvų ląstelių struktūrų informacinio turinio matrica (atmintis). Iš to išplaukia, kad biocheminių procesų kontrolė įmanoma tik pasikeitus valdymo procesų įgyvendinimo matricos funkcijai. Taigi šis vanduo jūsų dekanteryje gali būti vertinamas kaip nepriklausomas atviras-uždaras (gaunantis-perduodantis) energetinės informacijos kompleksas, galinti organizuoti įvairaus sudėtingumo ir hierarchijos biologines sistemas, priklausomai nuo gaunamos informacijos.

Taigi mes sugalvojome „skystą“ tabletę. Taigi - ryte atsikėliau ir vietoj chemijos (tablečių) - išgėriau vandens, bet realiai - gėriau informaciją. Ji veikia geriau nei bet kokios tabletės. Ir atrodo, kad taip reikia judėti į priekį ir išspręsti daugelį klausimų. Tačiau nereikia pamiršti, kad prekiautojų apyvarta iš vaistinės yra daug didesnė nei iš angliavandenilių. Taigi tai yra karas!

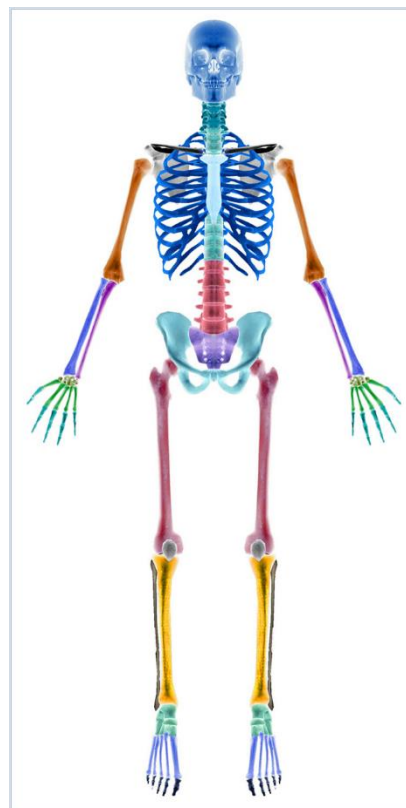
Tačiau karas yra jų pusėje. Jų „paskirstymo“ taktika, kurią lėmė N. **Levašovas**, pasirodė teisinga, esu jam už tai dėkingas.

3.8. Savivoka

– *Kaip jūs gaunate informaciją? jie manęs paklausė. – Dažniausiai – į galvą!*

– *Ar matai visa tai – savo akimis? Visa tai matau – su Smegenimis, kurios turi „regėjimo“ instrumentą – akis.*

Informacijos „perdavėjų“ sąrašas itin sudėtingas. Yra bendras energetinės informacijos perdavimas, kuris, be kita ko, užtikrina kūno mėsos (iš ląstelių austų marškinių) egzistavimą. Kad mūsų kūnas egzistuotų ir viskas veiktų normaliai, *šią sistemą sudaro daugiau nei 17 milijardų vertimų, atskirtų pagal dizainą*. Ebrų sistema suteikė *tik 4,5 mlrd*. Remdamiesi šia informacija, įsivaizduokite „SvetL“ **programų ir generatoriaus** „apkrovą“ ir, žinoma, apkrovą smegenims, su kuriomis vyksta sąveika ir per kurią vyksta informacija bei kita ląstelės palaikymas. Tai nepaisant to,

kad **DABAR ĮTRAUKTOS NE VISOS TRANSLIACIJOS**. Jei dabar pateiksime visas translacijas, viskas, kas gyva, ir, žinoma, žmogus tiesiog „nukris“. Jis „nukris“, nes tinkamai išlaikant vidinės sekrecijos organų formą bus prarastas smegenų valdymas. Visada reikia atsiminti, kad žmogaus smegenys yra sudėtingiausias kiekvienos mūsų kūno ląstelės valdymo kompleksas. Valdymas vykdomas *gravito-magneto-elektrinais impulsais, magnetiniais impulsais, griežtai kvantuotais magnetiniais ir elektriniais potencialais*. Pačių Smegenų valdymas vykdomas iš kitos erdvės. Įsivaizduokite, jei ką nors išjungsitė ar šiek tiek pakeisitė – kepenys nori tapti kamuoliuku ir išspaudžia dalį žarnyno. Šlapimo pūslė sakys: „Vaikiniai, man nejauku...“ Skrandis sakys: „...Kodėl aš taip pakibęs – leisk man šiek tiek žemiau...“ Žmogus nebegalės valgyti, su viskuo, kas iš to išeina. Tai tik šiek tiek sulaužyti... Truputį! O Pasaulio sveikatos organizacija su tuo nesusitvarkys, nes visa tai užtikrina išorinis transliavimas. Nuo Žinių dar niekas nemirė, nors skeletas biologijos kabinete kelia nerimą. O kas trukdo? Nerimą kelia tai, kad tai **207 kaulų rinkinys**, sulankstytas į vieną konstrukciją, taip pat eina vertikaliai ir tolygiai, kaip sakoma, „stiklui“ nenukritus.

Kaip išvis taip gali būti, jei bent šiek tiek išmanai fiziką? Tai visiškai nesąmonė, bet biologijos klasėje mums apie tai nepasakos. Nes jie nežino (ir nežino fizikos), kad jis neturėtų savęs varžyti – jis tiesiog negali! Japonai nusprendė patikrinti – su Žmogumi viską patikrino ir išmatavo, konsultavosi su patologais ir pagamino robotą visais matmenimis tiksliai ir pagal svorį, taip pat visiškai pagal Žmogaus dizainą. Jie įdėjo jį, ir jis nukrito nuo jų. Jie kentėjo ir kentėjo, bet kol nebuvo nuleisti visi kroviniai, jie negalėjo pasiekti vertikalios padėties.

Ir buvo padaryta išvada (nevieša): ... *ši „konstrukcija“ (figūra) negali judėti vertikaliai - ji nėra stabili*. Pradedant nuo pirštų falangų, net įskaitant sėdmenis, viskas yra nestabilu. Be to, stuburas kažkaip ne toks – baigiasi kaukole. O kaukolė toli gražu ne rutulys, bet apskritai neaišku koks. Kaip ši „statyba“ gali būti vertikali? Kas ją sulaiko? Ir ji, kaip ant pakabų, ir net su išorėje pakabinta „mėsa“, o viduje – organais, vis tiek vaikšto! Kas yra Valstybės Dūmoje,

kas Federacijos taryboje, kas užsiima verslu, o kas yra *Pirtyje - ir tik ten jis sužinos, kodėl vaikšto vertikaliai*. O Ebrų sistemos supertobulumas, paskutinis jų etapas, yra „vertikaliai prisiekęs“. Todėl jei dabar tik šiek tiek pasilenksite, „suteiksite neteisingą“ energetinės informacijos perdavimą, visi tiesiog „nukris“ ir negalės atsistoti. Lazdos ir akmenys gali sulaužyti kaulus, o informacija – ne, bet gali dar labiau pakenkti. Esu tikras, kad daugelis žmonių tai supranta savo Sąmonės gelmėse. Savimonė yra labai svarbios ir sudėtingos struktūros elementai, kuriuos dabar svarstome sudėtingiausio „prietaiso“ kontekste – Smegenų marškinėliai su visais jo atributais, įskaitant individualią Sąmonę.

Marksizmas-leninizmas apie Sąmonę kalbėjo visai kitaip: suvokti savo vietą partinėje organizacijoje, galvojant, kad ten gyvenimas yra tik sėdint fotelyje. Nors tai primityvu, bet tada pavyko! Jis gali būti „ikištas“ į galvą tik iš išorės, nepaisant jo struktūros, nes čia nėra absoliučiai jokios priežasties. Norėdami tai padaryti, dabar **reikalingos Programos ir SvetL kompleksas**, kad būtų galima išbristi iš šios iki juosmens siekiančios medinės mąstymo būsenos. **Mąstymas**- sudėtingiausios išankstinės struktūros formavimas - grandinių tarp neuronų ir kanalėlių, esančių neuronų viduje, sujungimas, kuris jau buvo aptartas ankstesniuose skyriuose. Tai gerai parašyta N. Levašovo darbuose.

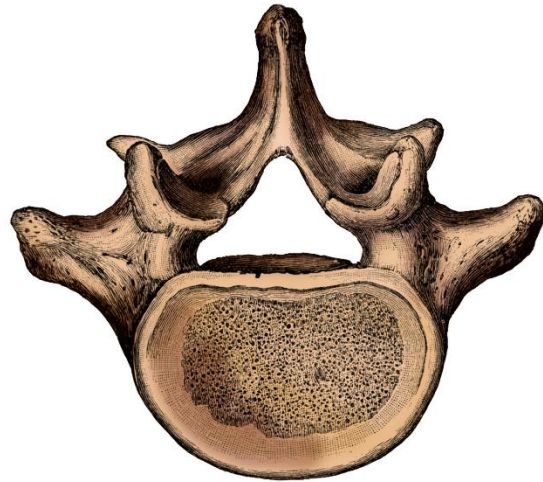
Vamzdžiai atlieka savo darbą. Neuronai – savo. Treniruoti kanalėlius neuronų viduje – kokia problema?! Bet kas ir kaip mokys? Iki šiol žinau keletą mokymosi „įrankių“, įskaitant **SvetL programą**. Žinoma, galite griebtis meškerės, bet tik - kas įvykdys? Ir vamzdžių nereikėtų jungti, **JIE NIEKAM NIEKO NESKOLINGI**. Tuo pačiu viskas harmoningai. O kaukolė (kaip sako B. Makovas, kaulinis šalmas) irgi veikia, kaip tokia – ji funkcionali.

Kai patologams užduodate klausimą: „kiek ir į kokias dalis yra padalintas jūsų kaulinis šalmas“, jie užtikrintai pradeda: „priekinė dalis“... ir toliau anatomijos „vadovėlis“. Gerai, kam skirta kaktos dalis? Mąstau! Norėdami tai sužinoti, turite ją iškirpti. Smegenų institute jie pjovė, nesvarstė skyriuje. Ir veltui jie net nežino, kaip kaulas išdėstytas. Jei jie pažiūrėtų į nupjautą (į tą, kuris išėjo - jam nerūpi), jie būtų pasibaisėję! **124 kaulų** struktūros tipai mūsų kauliniame šalme (kaukolėje). Ir pasirodo, kad priekinė dalis turi kažkokį pamatą, kad Smegenys, atsitrenkdamos į „pertvaras“, „neprarastų sąmonės“. Pasirodo, **kaulinis šalmas**

taip pat yra konstruktyvus Sąmonės elementas. Dalis informacijos gaunama per kaulinį šalimą (kaukolę), dalis – per stuburą. Tačiau norint pradėti suprasti, reikia (pradžioje) sukurti kiekvieno slankstelio erdvinį modelį – ir bent paviršutiniškai užduoti klausimą: kodėl tai tokia forma? Tada - pamatė slankstelį aukštyn ir žemyn - ir būk pasibaisėjęs! Niekur nėra

monolitinės substancijos... Kokia čia baisi konstrukcija?! Pasirodo, kiekvienas slankstelis turi savo sudėtingiausią informacijos perdavimo rezonansinės kontrolės schemą: čia funkcija yra šios informacijos priėmimas, pirminis dekodavimas ir paskirstymas... Tarp slankstelių, išskyrus Schmorlio išvaržą, mūsų patologai nieko daugiau neturi. Tai kelia akivaizdžių klausimų: ką turėčiau daryti su savo *Schmorl išvarža* ¹⁰ ...

TARP KIEKVIENO SLANKSTELIO, KIEKVIENAME SĄNARYJE

INFORMACIJA TURI BŪTI PERDUODAMA iš šio kaulo į šį kaulą (o jis bėga, juda). Toje pačioje vietoje tarp kaulų yra kažkoks „vazelinas“ – pabandykite tarp dviejų laidų per vazelino tarpiklį ir be trukdžių perduokite tam tikrą informaciją. Bent jau elementaru paimti 12 voltų ir net nuolatinę srovę iš vieno laido į kitą - perduokite! Kas bus, šeimininke? Pasirodo, geriausia „sutvarkyta“ informacija perduodama iš falangos į falangą su sąlyga, kad bus pašalinti bet kokie iškraipymai ir neprarastų prasmės. Koks sudėtingas tai dizainas! Be informacijos gavimo, ji taip pat turi skaičiuoti pinigus, nešioti žiedus ant pirštų ir su „draugu“ pasisveikinti... O jei tik šiek tiek „veikiame“, kad informacijos perdavimo procesas kažkaip šiek tiek pasikeistų, iškart susergame osteochondroze. Arba sulaukiame uždegiminių procesų. Dažniausiai dėl to kaltinamas amžius. Pats „vargšas“ sąnarys persmelktas kolosalios (partinės) atsakomybės. Tai neturėtų iškraipyti informacijos. Todėl jis pats pradeda keisti formą ir prisitaikyti. Tačiau buvo sukurtos **SvetL programos**, kurios, kaip jau įrodė patirtis, daugeliui vartotojų išsprendė problemas, susijusias su sąnarių informacinio „pralaidumo“ atkūrimu ir atitinkamai pašalinant visus su tuo susijusius neigiamus aspektus. Daug parašyta apie sąnarius. Kiek kandidatų ir daktaro disertacijų „apsaugota“, nesuskaičiuosi. Tačiau tai nėra problemos sprendimas. **Problemos sprendimas slypi tik ŽINANT ŠIO UŽDAVINIO FIZIKĄ.** Išvada tik viena – „*jei gydytojas nėra fizikas, o fizikas ne gydytojas, tai abu neturi teisės daryti to, ką daro*“ . Šių nereikia. Bet tai yra mano grynai asmeninė nuomonė, kaip ir viskas, apie ką rašau.

¹ **Reliatyvistinis** – pagrįstas reliatyvumo ir žinių turinio sąlygiškumo principu.

² **Litosfera** vadinama kietu Žemės apvalkalu, apimančiu žemės plutą ir dalį viršutinės mantijos. Litosferos storis sausumoje vidutiniškai svyruoja nuo 35-40 km (lygiose vietovėse) iki 70 km (kalnuotose vietovėse). Po senoviniais kalnais žemės plutos storis dar didesnis: pavyzdžiui, po Himalajais jos storis siekia 90 km. Žemės pluta po vandenynais taip pat yra litosfera. Čia jis yra ploniausias - vidutiniškai apie 7-10 km, o kai kuriose Ramiojo vandenyno vietose - iki 5 km.

³ **Satmar** (hebr. סאטמאר arba סאטמר) yra chasidų grupė, kurią 1905 m. įkūrė rabinas Yoel Teitelbaum Satmarnemeti mieste (Hung. *Szatmárnémeti*) Marėne (dabar Satu, Rumunija).

⁴ Plačiau žr. Nikolajus Levašovas „[Esmė ir protas](#)“ 1 t., Ch. 2.

⁵ Daugiau informacijos rasite Nikolajus Levašovas, „[Nehomogeniška visata](#)“ 2 skyriuje.

⁶ Daugiau informacijos rasite Nikolajaus Levašovo „[Nehomogeniška visata](#)“ 3 skyriuje.

⁷ Daugiau informacijos rasite Nikolajus Levašovas, „[Nehomogeniška visata](#)“ 2 skyriuje.

⁸ „[Antroji iniciatyvi strategija](#)“ (NII TsUS).

⁹ NII TsUS – „[Antroji iniciatyvi strategija](#)“ .

¹⁰ **Šmorlio išvarža** (kremzlinis Šmorlio mazgas, Šmorlio mazgas) – radiologinis terminas, kurį pirmą kartą 1927 metais aprašė vokiečių mokslininkas ir gydytojas **Christianas Schmorlis** . Schmorl išvarža susideda iš galinių plokštelių kremzlinio audinio pažeidimo į kempinį kaulą, esantį viršutinio arba apatinio slankstelio kūno viduje.

4 Skyrius. Senų senovėje ir šiandieninėje realybėje

Geriau nieko nežinoti, nei mažai žinoti ir viskuo pasitikėti.

Senai vienoje iš planetų (vadinkime šią planetą Tion) **gyveno vyrai** . Jie buvo darbštūs, sąžiningi, teisingi ir sukūrė labai išsivysčiusią civilizaciją šioje planetoje. Visą dieną jie dirbo, o vakarais išeidavo į savo urvus. Kartais vienas iš vyrų susirgdavo ir jis ilgam išeidavo į savo olą. Ir niekam negalėjo net į galvą ateiti – patrugdyti jam. Visi žinojo, kad laikas praeis ir viskas susitvarkys savaime. Tada jis paliks urvą ir grįš prie savo kasdienės veiklos. Taip žmonės gyveno šioje planetoje ir jiems patiko toks gyvenimas. Milijonus kilometrų nuo šios planetos buvo kita planeta – Agra, ir šioje planetoje gyveno **moterys**. Jos gyveno kartu ir ramiai. Vakaraus jos susirinkdavo kartu ir dainuodavo ilgas dainas savo „žemės“ kalba. Kartais viena iš moterų susirgdavo. Tada į jos namus atėjo kitos moterys. Jos sėdėjo kartu, kalbėjosi, dainavo, po kurio laiko ji pasijuto geriau. Taip moterys gyveno šioje planetoje ir joms patiko toks gyvenimas. Tada Tiono civilizacija pasiekė tokį lygį, kad vyrai sugebėjo pastatyti žvaigždėlavį ir juo į kosmosą iškeliaavo kelios dešimtys Tiono gyventojų. Jie skraidė labai ilgai. Ir po kurio laiko viena iš žvaigždžių iš pradžių virto taškeliu, paskui rutuliu ir galiausiai planeta. Tai buvo Agra. Kai vyrai nusileido, jie pamatė, kad planetoje gyvena protingos būtybės, ir bandė su jomis užmegzti ryšį. Vyrams iš karto patiko moterys, jos labai jiems patiko. Tačiau pačios jos, atvirksčiai, su nekviestais svečiais elgėsi atsargiai ir iš pradžių kurį laiką laikėsi atstumo. Tačiau po kurio laiko viskas pagerėjo.

Paaikėjo, kad abi civilizacijos turi kuo pasidalinti viena su kita. Dalis vyrų liko Agroje, o dalis moterų skrido į Tioną. Vyrai apsigyveno Agros urvuose ir pradėjo gyventi, o kai vienas iš jų pasijuto blogai, pasitraukė į savo olą. Moterims tai atrodė labai keista, tačiau jos suprato, kad vyrai atvyko iš kitos planetos, o **KIEKVIENA PLANETA TURI SAVO PAPROČIUS IR ĮSTATYMUS**, kuriuos reikia priimti ir gerbti. Vyrai taip pat nesuprato daugelio moterų veiksmų, jų elgesys atrodė keistas, neteisingas ir nelogiškas. Tačiau žmonės žinojo, kad skirtingų planetų gyventojai turi **SAVO DĖSNIUS**, ir **jei jūs jų nesuprantate, tereikia juos priimti**. Šių žinių vedami, jie gyveno taikiai ir laimingai. Ir tada vieną dieną vyrai ir moterys nusprendė pastatyti didelį žvaigždėlavį ir

iškelti į kosmosą. Jie ilgai ruošėsi ekspedicijai ir pagaliau startavo erdvėlaivis. Laive buvo daug vyrų ir moterų. Tačiau vos patekę į kosmosą jie pasiklydo. Kurį laiką klajoję jie užklydo į nežinomą mėlyną planetą. Iš kosmoso ji atrodė tokia graži, kad vyrai ir moterys nusprendė ją iširti. Ši planeta pasirodė esąs tikras rojus – nelyginant su šaltuoju Tionu ar karštąja Agra. Ten buvo ryškiai žalia augmenija, mėlynas dangus ir nuostabus vandenynas. Upės buvo pilnos žuvų, miškai – paukščių ir žvėrių. Jie niekada nebūtų pagalvoję, kad visatoje egzistuoja toks stebuklas. Planeta jiems taip patiko, kad nusprendė pasilikti. Ir po kurio laiko visi vyrai iš Tiono ir visos moterys iš Agros persikėlė į šią planetą, kurią jie **NUSPRENDĖ PAVADINTI ŽEME**. Taip prasidėjo **Žemės civilizacija**.

Ilgą laiką vyrai ir moterys gyveno laimingai ir taikiai. Žmonės manė, kas yra palaima, ir **JŲ VYSTYMASIS TĖSIS AMŽINAI**. Žinios, kurios jiems buvo duotos, buvo tik vaikų darželio žinios, tačiau Kosminio supratimo lygmeniu. Ir kai vyrai ir moterys turėjo pereiti iš darželio į pirmąją Žinių mokyklos klasę, į Žemę atėjo Kiti, kurie buvo **vadinami ebrais** ir sunaikino beveik visus vyrus ir moteris. **TAČIAU SUNAIKINĘ VYRUS IR MOTERIS, EBRAI SUPRATO, KAD** atsiradę šioje Mėlynojoje planetoje **JIE NEGALI EGZISTUOTI**. Tada jie nusprendė atkurti vyrus ir moteris pagal įvaizdį ir panašumą tų, kuriuos sunaikino, ir „įterpti“ į šiuos atkurtus kūnus savo smegenis. Taip prasidėjo **Ebrų civilizacijos Žemėje** istorija. Žinoma, tai alegorija, bet labai arti tiesos.

4.1. Istorija - istorijos

Kaip sako gerbiami „ekspertai“ – istorikai: „Pasaulio istoriją mums pateikia puikias datas ir pasiekimus, bet viskas prasidėjo nuo mažo“. Artimiausi mūsų protėviai australopitakai patyrė tūkstančius metų trukusią evoliuciją, kurios metu įvaldė medžioklę, ūkininkavimą, rinkimą ir naujų įrankių išradimą. Ir tik po visų sudėtingų primityviosios visuomenės raidos etapų galėjo ateiti kitas vystymosi etapas, vadinamas „civilizacija“. Šiam etapui buvo būdingi vietiniai karai ir pilietinės nesantaikos. Ne be įdomesnių įvykių: architektūros, religijos ir socialinių klasių raidos. Kaip įprasta mūsų pasaulio istorijoje, laimei ar deja, viena civilizacija visada ateina pakeisti kitą. Tačiau buvo ir taip, ir ne taip. Ebrų civilizacijos istorija yra *smegenų genotipų formavimosi* istorija intervencinės valdymo sistemos interesais.

Visos socialinės-politinės ir religinės konstrukcijos, įvestos į žmonių bendruomenę, *veikė tik šiam tikslui*. **422 genotipas** visada buvo ir išlieka pagrindinis visuomenės ir religijų, politikos ir ekonomikos pagrindų diegimo ir formavimo perdavėjas ir vykdomasis avangardas. *Visos žinios buvo duotos ir per jas ikūnytos naujos*. Pažanga yra jų darbas. Visa blogiausia, kas buvo sukurta Žemėje, yra jų darbas, taip pat kažkas gero, kas vis dar egzistuoja pasaulyje – tai taip pat atsirado per pagrindinį genotipą, neišskiriant *kanibalistinio žmonių valdymo* ir vadinamosios Vakarų demokratijos.

Priešybių vienybė ir kova – vienas iš pagrindinių **Hėgelio** suformuluotų dialektikos dėsnių – gali būti taikomas suvokiant to, kas vyksta esmę, bet ne jo, hegeliška, interpretaciją, o tikro procesų supratimo požiūriu. žemėje. Visi žino, kad *Hegelis, palaikydamas savo įstatymus, sumaniai citavo šimtus pavyzdžių iš gamtos, o kartais ir istorijos*. Su istorija aišku

– iki XV amžiaus tai buvo nuolatinis rašymas, o po – politiškai naudingos įvykių interpretacijos. Kalbant apie pavyzdžius iš gamtos lauko, neteisinga juos taikyti Žmogui. Pragariškumas būdingas gamtai, tai yra savybių, trukdančių laimingam žmonių visuomenės gyvenimui, derinys, tokių kaip apgaulė, agresija, savanaudiškumas, valdžios troškimas ir kt. Tai tiesus kelias į fašizmą.

Gal todėl Hegelis buvo mėgstamiausias Hitlerio filosofas? Šiuolaikinėje interpretacijoje Hegelio filosofija redukuota iki paprastos formulės: **pasaulis keičiasi dėl konfliktų. Kas valdo konfliktus, valdo pasaulį.** Ši formulė daugeliui patiko, visame pasaulyje ėmė kilti galios centrų išprovokuoti lokalūs kariniai konfliktai. Tiesioginis karinis konfliktas yra greičiausias būdas pasiekti tikslą, bet ne visada sėkmingas pasekmių prasme, jis yra nepatikimas, nesukeliantis galutinės kintamos sėkmės, kaip Irake. Yra ir kitas kelias – konfliktas yra ideologinis, arba nušvitimas. Jis yra daug ilgesnis, bet tam reikia **NE KARINĖS JĖGOS, O PROTO IR INTELEKTO.** Jis lėtas ir varginantis, kartais nematomas plika akimi, kaip Europoje XV–XVI amžiuje, bet radikalus. Paprastai laimi tas, kuris į savo pusę pritraukia daugiausia šalininkų iš visos žmonių bendruomenės. Tokia pergalė veda į ilgesnį rezultato įtvirtinimą ir kartu suteikia nugalėtojams nuoširdų didžiosios visuomenės dalies palankumą. Pasaulio istorija nėra karų ir karalių istorija, kokia ji mums pateikiama. Pasaulio istorija – tai **visų pirma prekių gamybos ir socialinių bei ekonominių santykių raidos istorija.**

Istorija prasidėjo nuo to, kad 422 genotipas įgijo žinių apie pelningą prekybą. Išsiskirstę į šonus nuo susiformavimo vietos (greičiausiai tai yra Mekos sritis ir toliau iki Jemeno), pirmaujančio genotipo atstovai per prekybą užfiksavo visą pasaulį, nė karto nemojuodami kardu. Plėšikai ir kariniai konfliktai jiems ant kulnų pajudėjo kaip pasekmė ir nauja materialinės gerovės pasisavinimo forma. Karinių plėšikų klanų pagrindą sudarė tremtiniai iš pirminių 422 genotipo atstovų, suformavę savo **SUBGENOTIPĄ PAGAL FUNKCINĮ APRŪPINIMĄ.** Prekybos gentis, iš perdėtos meilės savo nariams, mirties bausmę pakeitė tremtimi, pradėdant Kainu. Dabar, matyt, jie dėl to karčiai gailisi. Kadangi pagrindiniai visų įvykių dalyviai ir „pažangos variklis“ yra **pirmaujančio genotipo** atstovai, būtent tarp jų kilo pagrindiniai konfliktai – tiek pasauliniai, tiek vietiniai.

Tarp jų amžinai kilusi „Įstatymo“ samprata juos suginčijo ir padalijo į dvi kariaujančias kadaise vieno genotipo stovyklas, suskirstytas pagal „egoizmo geno“ sužadavimo laipsnį ir kokybę. Ir mes ilgą laiką stebime šią vienybę ir priešybių kovą, tik vienybė atsiranda labai retai ir trumpai, o kova tampa vis didesnė ir didesnė, iki **visiškos intervencinės sistemos**, sukėlusios šį konfliktą savo interesais, pergalės. Intervencinė sistema buvo varomoji jėga, nukreipusi žmonių rasę šios jėgos pasirinktu keliu ir užkirtusi kelią kitoms galimybėms. Pirmaujančių genotipų atstovai, apdovanoti šia tobulesnio proto galia, buvo ir tebėra pagrindinis vykdomasis įrankis jos rankose. Visas realus pasaulis, koks jis yra, buvo sukurtas per pirmaujančius genotipus. Būtent jie sukūrė dabartinę civilizaciją, indoeuropiečių kalbas ir iš esmės visas kitas, taip pat raštą, nes be profesionalios prekybos poreikių niekam nieko nereikėjo, kaip ir nereikia,

pvz.: Australijos vietinių gyventojų. Jie taip pat gavo žinių apie jurisprudenciją, ypač privatinės teisės srityje, nes viešoji teisė galėjo būti sukurta be jų – iš aborigenų genčių vadų ir tiesiog žmonių poreikių. Tada šios dvi teisės pradėjo susikirsti ir tobulėti, glaudžiai susijusios viena su kita ir dominuojant viena prieš kitą, priklausomai nuo teritorijų ir visuomenės. Privatinė teisė reguliuoja santykius, atsirandančius šalių lygiateisiškumo pagrindu, o Viešoji teisė reguliuoja valdžios santykius pavaldumo pagrindu.

„Pirmaujančių genotipų“ arba „keturių“ apibrėžimas, pasak B. Makovo (ir aš jam visiškai pritariu), reiškia asmenis, kuriuos paprasti žmonės žino kaip **žydus**. Tačiau kadangi **TAUTYBĖS NEEGZISTUOJA**, o yra tik genotipai su teritoriniu susiejimu ir funkcinėmis savybėmis, *žodžio „žydus“ vartojimas yra neteisingas*. Žemiau pateikiama nuoroda apie pirmaujančio genotipo rūšių skaičių. Kaip matote, bendras pirmaujančio genotipo rūšių skaičius padidintas iki **61, arba 22%** visos Žemės populiacijos. Tuo metu Intervencinės (Ebrų) sistemos programa buvo sustabdyta. Iš viso pirmaujančių genotipų rūšių skaičius turėtų padidėti iki **66**. Atitinkamai buvo numatyta įvesti **462, 463, 464, 465 ir 466** genotipus. Kiekvienas paskesnis suformuotas genotipas turėjo paimti viską, kas geriausia iš ankstesnių. Taip buvo realizuojami procesai, kurie dangstomi ir sąmoningai iškraipomi mums pristatomi kaip Civilizacijų raidos istorija. *Reikia gėdytis bjaurių ne tada, kai apie jas rašoma, o tada, kai jos daromos. Taigi istorijos nėra*. Yra **TURIMOS INFORMACIJOS INTERPRETACIJA**, padirbinių ir tikrų įvykių kokteilis. Per logiškus ruožus šie „faktai“ buvo sujungti į trapią struktūrą. Bet kurios valstybės, bet kurios bažnyčios, dinastijos istorija, taip pat bandymai visa tai susieti į vieną pasaulio istoriją, yra *politinių pasakėčių rinkinys akimirkos labui*. Pavyzdžiui, **1280 metų vandens sluoksnis buvo „numestas“** per procesą, kuris senoviniuose šaltiniuose buvo apibūdintas kaip „potvynis“, tačiau iš tikrųjų intervencinė valdymo sistema numetė panaudotas energijas iš griūvančių **Di struktūros** (28 gimtoji oktava, vandens oktava) keičiantis Atmosferos struktūrai.

Panašiai **2013-2015** metais nutiko visame pasaulyje (smarkūs potvyniai, liūtys ir cunamiai) ir ypač Rusijos Tolimuosiuose Rytuose. Tai buvo panaudotos energijos „išmetimas“ iš griūvančių energetinių tinklų, keičiantis ir atkuriant Atmosferos struktūrą į jos iki antakių būklę. Procesas dar nebaigtas ir „atliekamas“ sklandžiai. Visi orų pokyčiai, kuriuos stebime keletą metų, yra šių procesų pasekmė. Taigi „**HydroMeteoCentre**“ su tuo neturi nieko bendra. **Faktų nėra**. Bet koks pasaulinis sprendimas visada buvo priimamas ir yra priimamas už uždarytų durų. Tikrieji motyvai visada yra paslėpti ir nėra akivaizdūs. Dešimtojo įsakymo priešastys pateikiamos kaip pagrindinės, o pagrindinės lieka neprieinama paslaptis. Natūralu, kad yra eilė tikrų faktų, suformavusių istoriją.

Bet mes apie juos neįsivaizduojame. Mes žinome tik tai, ką prašome laikyti tikrais faktais ir iš jų kilusią istoriją. Štai kas leidžia tvirtinti: nėra faktų. Pasaulis niekada nesužinos, kas iš tikrųjų vadovavosi istorinei asmenybei ir už jo stovėjusiai komandai priimdama tokį ar kitą sprendimą. Vakarykštės, šiandienos ir būsimos pagrindinės figūros turėjo ir turės visas įmanomas priešastis slėpti tikrąją savo sprendimų motyvaciją, kad padidintų savo teisėtumą. Priėmus svarbiausius sprendimus, pradeda veikti pateisinimo mechanizmai. Spaudos sekretoriai ir įvaizdžio formuotojai pritaiko sprendimą pagal situaciją ir normas. **TIKRĄJĮ MOTYVĄ PAKEIČIA LEGENDA** ir sustiprina „faktai“. Valstybės mašinos „sraigteliai“ rašo tikrus dokumentus. Ministerijos keičiasi memorandumais ir notomis, skelbia protestus ir pan. Lygiagrečiai vyksta informacijos nutekėjimas, uždengtas klastotėmis,

provokacijomis ir pan. Apskritai nėra prasmės išvardinti, kokiais įrankiais pirmiausia kuriamos klastotės, kurių pagrindu atsiranda „tikri“ faktai, o iš jų formuojamas istorijos kortų namelis. Tačiau visi šie prasimanymai skirti paprastam pasauliečiui, o ne tau ir man, jau suprantančiam „kas, kaip ir už ką“ visa tai padarė. Tai įvykęs ir vykstantis Pažinimo kelias. Taip *žmogus turi drąsiai eiti į pirtį*. Ir tada jis supranta visą procesą. O to labiausiai turi bijoti tie, kurie save laiko (kol kas!) nūdienos likimų „arbitrai“. Todėl „užstringa“ **N. Levašovo** ir **A. Hatybovo** bei iš dalies **B. Makovo** ir **NII TsUS darbai** bei tos technologijos, kurios gimė būtent šių darbų dėka. Bet jiems nepavyks. Gailiuosi tik dėl to, kad tokia niekšiškame akte dalyvauja tie, kurie save vadino ir studentais (ko N. Levašovas niekada neturėjo), ir bendražygiais, ir net draugais. Aš nesu jų teisėjas, bet žinau, kaip jie visi baigiasi. Visas sisteminis senosios Sistemos buvusios valdymo pasekmių pašalinimo procesas šiandien numato sluoksnį po sluoksnio privalomą įgytų būsenų pašalinimą per visą praeitį bendro Žemės modelio energijų egzistavimą nuo tokios praeities kontrolės. Ankstesniuose skyriuose aprašiau visą intervencinės intervencijos į „gimtąsias“ struktūras ir pagrindinių komplekse pasikeitusių energijų oktavų konstrukcijas procesą. Šiandien ankstesnių būsenų rekonstrukcija vykdoma visame kame, įskaitant esamų būsenų valdymo pasekmes visose žmonių egzistencijos sferose kaip energijų egzistavimo dalis. Todėl neabejotinai visa organizuotos žmonių visuomenės egzistencijos valdymo konstrukcija patiria esminę korekciją. Tai *naujos civilizacinės raidos kūrimas istorijos rėmuose* kitokia nei mums pateikta. Galima daug kalbėti šia ir susijusiomis temomis, bet turbūt būtų teisinga prie to sugrįžti kitoje knygoje, kaip tai padarė **N. Levašovas**, suskirstydamas temas, ką, jo nuomone, būtina duoti į atskirus kūrinius. Todėl grįžkime prie to, ką tikslinga teigti Žinių rėmuose, kurie veda tiesiu keliu į *pirtį ar bent rūbinę*, bet tik po to, kai šis kelias bus išvalytas Kastuvu ir „nušluotas“ Šluota.

4.2. Apie mūsų mažesnius brolius ir „SvetL“ programas

Mums nežinomame pasaulyje yra įvairių materijų ir energijų, jei galima joms taikyti tokius terminus. Jų **NEPAGAUNA JUSLINĖ ŽMOGAUS PRIGIMTIS IR** loginis aparatas. Bet tai nesumenkina jų egzistavimo fakto, kaip vienu metu elektrono nežinojimas nesumenkino jo egzistavimo fakto. Taip pat Taboro šviesos spindesio nesumažina ir tai, kad dauguma žmonių jo nemato. Šios materijos, energijos ir daug kitų dalykų tiesiogiai veikia žmonių sveikatą ir ilgaamžiškumą, ypač šiandien, kai „gniuždoma“ sena ir statoma nauja. Pasaulis yra ant esminių virsmų slenksčio, apie kurį kalbėjo **N. Morozovas, N. Levašovas, A. Hatybovas**, apie kurį šiandien *kalba mūsų bendraminčiai ir apie tai kalbama šioje knygoje*. Žingsnis skiria mus nuo kolosalios transformacijos eros pradžios.

Dėl artumo pagrindiniam renginiui (apie jį kalbu), dėl dabartinių procesų įsibėgėjimo matome tai, ko negalėjo matyti mūsų protėviai. Spilikinų žaidimas baigėsi, istorija meta nežmonišką „iššūkį“ Žmonijai. Stengiuosi viską (ar beveik viską) vadinti tinkamais vardais, pirmiausia tam, kad paskatinčiau žmones išsiskirti su iliuzijomis. Deja, kaip jau buvo sakyta, dauguma žmonių (čia imsiu žmones visoje planetoje, o ne tik Rusijoje) yra šiuolaikinio formato dinozaurai. Tiesą sakant, jie išmirs, ir aš nematau, kaip juos išgelbėti, nors stengiuosi ką nors padaryti pagal savo galimybes.

Panašiai kaip su Černobylio gyventojais: kad ir kaip valdžia *perspėtų dėl radiacijos*, jie negalėjo priversti žmonių mesti savo nuosavybę ir *palikti mirtiną zoną*. Tačiau čia noriu pažymėti, kad Černobylyje taip nebuvo. Ir tie, kurie šiandien ten liko, nesigaili. Nieko baisaus

jiems (likusiems) nenutiko. Bet, deja, nei jie, nei daugelis nežino, kad tai pasiekta ne valdžios galia, o **N. Levašovo įsikišimu**, kuris „padarė“ taip, kad nebuvo jokių pasekmių nei Černobylio teritorijoje, nei gretimose teritorijose, įskaitant Europą. Deja, apie tai žino tik esantys valdžioje ir tie, kurie skaitė N. Levašovo knygas. Bet dabar ne apie tai. Radiacijos nesimato ir žmonės galvojo „...gal perpūs“. Tokiais atvejais, kai atsiranda pasekmės, jau per vėlu ką nors daryti. Užburtas ratas. Tą patį galima pasakyti ir apie **SvetL programų** naudojimą. Gydytojai padės, vaistinė šalia. Kol gyvenu, vadinasi, praėjo ir t.t. ***Kai esi taip arti palikimo žemėje ir toli nuo Žinių, noriai šypsosi viskam, kas tau žada bent kiek pailginti gyvenimą.*** Šiandien atsiduriame situacijoje, kai aukštus siekius slopina žemų tiesų triumfas.

Tai tiesiogiai reiškia „nesupratimą“ arba nenorą suprasti ir suprasti palikimą, kurį mums paliko tie, kurie matė toli į priekį ir žinojo jau tada, skirtingai nei mes visi, su kuriais turėsime susidurti šiandien, šiuo sunkiu pasaulio laiku vadinamu „pereinamuoju“ laikotarpiu. Siauras pasaulio supratimas daro žmones vaikais, kuriems globalios temos atrodo visiškai nesąmonė. Sakau tai atvirai, nes esu tikras, deja, kad „visiškai paprasti“ žmonės šios knygos neskaitys jau vien dėl to, kad ją reikia perskaityti. Vienintelė gera žinia ta, kad tie, kurie vis dėlto žengė į Žinių kelią (skaitykite – siekdami patekti į **pirtį**) jau ėmė manyti, kad bendri žodžiai apie sveikatą ir laimę, kai išgydomi „visagaliu“ medicina, yra blogesni už karčius ridikėlius. Juose yra gaudymas, pasigirsta dirbtinis raginimas eiti ten, nežinia kur, o tai daryti, nežinia ką, be to, niekuo neparemtas. Žmonės nori tikrumo, bet vietoj to jie yra maitinami bendrais dalykais. Kol nebus pasiūlytas konkretus modelis ar konkretūs dalykai, pagrįsti naujomis žiniomis, supratimu, kas įvyko (bent jau istoriniuose mokslo ir medicinos raidos rėmuose) ir kas vyksta šiandien, toliau nei populizmas nenueis.

Tačiau norint sukurti konkretų modelį ar pabandyti suprasti, kas siūloma, reikia daug išmokti. Ir tam, kad turėtumėte laiko mokytis (per skirtą gyvenimo laiką), turite suprasti daug ką, kas susiję su galimybe pratęsti egzistavimą Žemėje, ir pageidautina geros sveikatos. Todėl istorija yra istorija, o sveikata svarbiau.

Biologijos ir medicinos mokslo pažanga „tęsiasi“, kaip mums sako iš visų pusių. Kiekvienas, kurio laukia penkiasdešimt, septyniasdešimt, šimtas gyvenimo metų (?), yra tikras, kad per šį laiką atsiras naujų įvykių, kurie užtikrins egzistencijos išplėtimą už šiandien skaičiuojamų ribų. Ar tolumoje išaugs tik keli papildomi dešimtmečiai, ar žemiškosios egzistencijos terminas padidės šuoliu kelis kartus – šiandienos nuotaikai tai nesvarbu. Tačiau šie pokyčiai jau egzistuoja ir taikomi daugiau nei penkerius metus, o tai duoda rezultatų, kuriuos nedaugelis žmonių (išskyrus **SvetL programų** vartotojus ir net tada ne visus) gali suvokti net patys.

Asmeniškai manau (negalima to vertinti rimtai), kad sveikata yra tada, kai „viską skauda“, bet **vis tiek yra jėgų** neiti pas gydytoją. Kaip Žmogus gali vadinti gyvybę didžiausia vertybe ir tuo pačiu taip neapgalvotai elgtis su sveikata – juk kuo mažiau sveikatos, tuo mažiau gyvybės? Norint atimti gyvybę, nereikia atimti gyvybės, **užtenka atimti sveikatą**. Bet vis tiek, kad ir ką sakytumė, žinios, įskaitant visa tai, yra pagrindinės. Dešimtojo dešimtmečio pabaigoje televizijos studija „TV centras, Maskva“, Maskvos regioninės sanitarinės ir epidemiologijos stoties „pateikimu“, padarė pareiškimą paprastiems žmonėms apie **choleros virusus** (tikriausiai siekdama užkirsti kelią epidemijai, bet, kaip visada, „arklio laiško“

rėmuose: „...šie virusai (choleros) turi uodegą, kuri leidžia jiems judėti prieš srovę ir gana greitai. Jie taip pat gali naudoti žuvis savo judėjimui ... "Tačiau tada nebuvo **SvetL programų** , o paprasti žmonės, net ir tie, kurie "judina" mokslą, manė, kad *taip yra iš tikrųjų* , kiekvienas padarė tam tikras išvadas. Atitinkamą išvadą padarė ir pats **A.Hatybovas** , savo, kaip visada, solidžius, kaustiškus ir taiklius prasimanymus „padėdamas“ ant popieriaus, todėl aš nusprendžiau **PATEIKTI ŠIĄ MEDŽIAGĄ SKAITYTOJAMS**, nes ji yra tiesiogiai susijusi su pažinimu ir **SvetL programų naudojimo pagrindimu** bei supratimu, kodėl reikia stengtis dėl **Pirties**.

Turiu pasakyti, kad prieš upės tėkmę kylantys laužytojai nieko nestebina – neabejotinai tai choleros virusų būriai, neršti keliaujantys į upių ištakas. Atsižvelgiant į tai, kad trūksta paneigimų, šis reiškinys, atsitiktinai aptiktas Maskvos srities gydytojų, turėtų būti įtrauktas į atradimų kategoriją. Kadangi gydytojai tikriausiai turi diplomus, aukštesnės institucijos (pavyzdžiui, Rusijos gamtos mokslų akademija) nebus prieš šį infekcijų plitimo būdą. Nes jie žino, kad silkė yra sūri, nes ji plaukia sūrioje jūroje. Tačiau silkė – ne paukštis, nes ji plaukia jūroje, o žuvis. Pradėkime nuo žuvies.

Žuvis , kaip taisyklė, yra gyva būtybė , dažniausiai gyvenanti vandens aplinkoje (tiek šviežia, tiek sūri). Jį sudaro galva su viena burna ir dviem akimis, žvynais padengtas kūnas, kuris tik trukdo jos konservavimo procesui, ir uodega. Tarp kūno ir galvos yra žiaunos, kurios atlieka dvi funkcijas - *deguonies gamybą iš vandens (vandenilis tiesiog išsijaunamas) ir vieta žuvisms pakabinti rūkymo metu* . Žuvis, kaip ir visos normalios gyvos būtybės, negali kvėpuoti oro deguonimi ir yra priverstos turėti savo vandens skaidymo generatorių (**šaltą branduolių sintezę**) ant deguonies ir susijusių cheminių elementų, kurių atomai, kaip nurodyta aukščiau, išsijaunami ir teršia aplinką, todėl susidaro įvairūs metalų jonai, kurių ypač gausu vandenyne. Kaip įrodo mokslas, siekiant užtikrinti nenutrūkstamą generatoriaus veikimą, žuvisms suteikiama burna, leidžianti gaudyti planktoną ir savo rūšį. Susikaupę poodiniai riebalai yra balastas ir yra pirmasis ženklas, kad laikas konservuoti žuvį. Įvairūs aštrūs išsikišimai ant žuvies kūno leidžia daryti išvadą, kad šios rūšies protėvis buvo kupranugario erškėčio tipo augalas.

Žuvis, kaip taisyklė, yra gyva būtybė , dažniausiai gyvenanti vandens aplinkoje (tiek šviežia, tiek sūri). Jį sudaro galva su viena burna ir dviem akimis, žvynais padengtas kūnas, kuris tik trukdo jos konservavimo procesui, ir uodega. Tarp kūno ir galvos yra žiaunos, kurios atlieka dvi funkcijas - *deguonies gamybą iš vandens (vandenilis tiesiog išsijaunamas) ir vieta žuvisms pakabinti rūkymo metu* . Žuvis, kaip ir visos normalios gyvos būtybės, negali kvėpuoti oro deguonimi ir yra priverstos turėti savo vandens skaidymo generatorių (**šaltą branduolių sintezę**) ant deguonies ir susijusių cheminių elementų, kurių atomai, kaip nurodyta aukščiau, išsijaunami ir teršia aplinką, todėl susidaro įvairūs metalų jonai, kurių ypač gausu vandenyne. Kaip įrodo mokslas, siekiant užtikrinti nenutrūkstamą generatoriaus veikimą, žuvisms suteikiama burna, leidžianti gaudyti planktoną ir savo rūšį. Susikaupę poodiniai riebalai yra balastas ir yra pirmasis ženklas, kad laikas konservuoti žuvį. Įvairūs aštrūs išsikišimai ant žuvies kūno leidžia daryti išvadą, kad šios rūšies protėvis buvo kupranugario erškėčio tipo augalas.

Yra daugybė patloginės žuvų anatomijos aprašymų, ir nėra prasmės juos kartoti. Paprastai mokslinis susidomėjimas žuvimi pasireiškia po jos suvalgymo, o jei staiga po peleku aptinkamos virusų minios, besislepiančios su noru joti, pats jų buvimo faktas nestebina. **Pastaba (nemoksliška, bet labai naudinga suprasti) ...** Gyva žuvies ląstelė, kaip ir visi gyvi daiktai, *turi gravitacinius dažnius, magnetinius impulsus ir elektrinius potencialus* . Žuvų žvynai primena žerutį (izoliatorių) ir, priklausomai nuo elektrinio potencialo tipo ir žvilgsnio kampo (**atome**) šio potencialo skalė gali būti arba laidininkas, arba izoliatorius. Gravitoelektrinis svarstyklių komponentas leidžia įveikti vandens

pasipriešinimą. Visos valgomos žuvys turi teigiamą potencialą savo žvynuose, o nevalgomos (pavyzdžiui, piranijos) turi neigiamą potencialą.

Neatsižvelgdami į nevalgomų žuvų buvimą Volgos, Okos, Kamos baseinuose (Dniepras nebuvo tirtas dėl jų nebuvimo), nagrinėsime tik valgomųjų žuvų rūšis, kuriose virusų kolonijos persikelia į naujas buveines (pagal gydytojų priežiūra) buvo pastebėti. Skirtingai nuo gyvų būtybių sausumoje, žuvys nekvėpuoja. Žiaunos tėra filtras, o ištirpusio deguonies atskyrimo nuo vandens generatoriaus *nėra (gryno deguonies vandenyje nėra, ir N. Levašovas į tai atkreipė dėmesį)*. Oro burbuliukų rijimas žuvims – tai teigiamai įkrautų dalelių, kurios skiriasi nuo aplinkos (šios dalelės taip pat yra maistas), rijimas. Atsiradus pavojui (jautrumas – iki 1 metro, teigiamo krūvio ieškotojo vaidmenį atlieka akys), dirba žiaunos, praleisdamos vandenį ir neutralizuodamas elektrinį potencialą ant svarstyklių. Taip atsitinka, kai išorinis potencialas viršija apsaugos potencialą.

Žuvis slepiasi po aplinka, o plėšrūnas jos „nemato“. Jei teigiamas potencialas yra žymiai mažesnis nei apsaugos potencialas, žuvis pati griebia grobį. Beje, pasitaiko atvejų, kai žuvis prilipdavo prie upe plūduriuojančio rąsto – šio rąsto potencialas buvo daug mažesnis nei apsaugos potencialas, o žuvis tiesiog bandė jį ėsti. Akys veikia kaip lokatorius, o žuvis turi organą, kuris analizuoja vandens, kuriame ji yra, potencialų skirtumą, ir bet kurio objekto potencialas. Jei šis potencialas viršija tam tikrą ribą, tada žuvis tiesiog vengia susitikimo. Jūrų žuvis negali išgyventi gėlame vandenyje, nes jos potencialas yra didesnis nei jūros vandens, ir tai suvokiama kaip pavojus.

Tuo pačiu metu gėlavandenės žuvis negali ilgai egzistuoti jūros vandenyje - bet kuris plėšrūnas jas suės, net jei jos sudarys būrį.

Žuvų rūšis, priklausanti tam pačiam gravitaciniam dažniui (pagal gyvą ląstelę), **telkiasi būryje**. Tai pastebima tik jūros vandenyje, kuriame autonominės apsaugos elektrinis potencialas yra aiškiai nepakankamas, o įeina kolektyvinė apsauga - žuvis yra saugios būryje - ne kiekvienas plėšrūnas išdrįsta prieiti prie tokio „lizdo“. Gėlame vandenyje krūvis

neutralizuojamas mažiau, nereikia būriuotis į mokyklą, išskyrus išorinio magnetinio lauko mažinimo atvejus. Taigi joks virusas negali užlipti ant žuvies – su teigiamai įkrautu virusu – atbaidyti, su neigiamai įkrautu – **neutralizacija, gyvos viruso ląstelės pavertimas negyva**. Nurijus, pavyzdžiui, planktoną, kelio į apdoravimo tašką **pH = 3,78**, kuri leidžia bet kurią gyvą ląstelę paversti „saliomio“ gabalėliu. Tiesa, jei virusas turi uodegą ir stiprius dantis, tuomet jis dar egzistuos kelias mikrosekundes. Svarstyklių potencialas yra apie 2 voltus, pakankamai, kad pataikytų ne tik į virusą į dantis. Kiekviena žuvis turi pelekus, o jų paskirtis – ne tik kontroliuoti judėjimą. **Tai elektrinio potencialo koncentratoriai** ir, žinoma, pavojingiausia vieta bet kokiam uodeguotam ir dantytam virusui. Žuvies akys yra krūvio ekvivalento indikatorius (nors ir be rodyklių) ir lokatorius su tam tikru matymo kampu – **maždaug 78°**. Du regėjimo kūgiai nesusikerta, tačiau būtent jų nesusikirtimas leidžia iš potencialų skirtumo gauti „stereo efektą“. **Poodiniai riebalai** yra neigiamo potencialo koncentratorius, tai potencialo kaupiklis, o pabandžius suvalgyti tokią žuvį, suveikia kondensatoriaus efektas, ant žvynų atsiranda galingas teigiamas krūvis, o žiaunos atlieka potencialaus reguliatoriaus vaidmenį. dėl išorinės aplinkos. Jei krūvis iš svarstyklių išsiskiria nesant poodinių riebalų, tada riebalų buvimas yra galingas skydas. Beje, prieš nardymą banginiai išlaisvina savo potencialą surengdami fontaną. Pavienės žuvis (ungurys) turi didesnę odos paviršiaus potencialą, ungunys yra aukšto dažnio kibirkštis (koaksialinis kabelis). Žuvų judėjimo dėsniai – tai dėsniai, **PAGAL KURIUOS GYVENA BŪTYBĖS, NETURINČIOS SMEGENŲ** – paklūstančios išorinės aplinkos gravito-magneto-elektinėms transformacijoms. Tam tikru mastu šį „efektą“ šiandien galima priskirti žmonėms.

Pamatę pakankamai daug paukščių, kurie ramiai sėdi ant aukštos įtampos laidų, virusai taip pat bando rasti panašių laidų savo buveinėje, tačiau, skirtingai nei žuvis, bet kuris virusas **turi ryšį ir ląstelę neutrinių erdvėje**, todėl žuvis jis laiko tiesiog greitu žurnalu, kuriame galite pasiekti gydytojų nurodytą tikslą. Tačiau virusas turi tam tikrų skirtumų, kurie neleidžia jam keliauti po pasaulį.

Gyvos ląstelės neutroninis pagrindas turi turėti gravitacinio dažnio rezonansą būtent toje vietoje, kur susidaro ši ląstelė (jei nėra papildomo savo gravitacinio dažnio potencialo šaltinio, o tai užtikrina šios struktūros įėjimas į gyvąją sistemą). Tai nepaprastai svarbi išvada, kuri pateisina vadinamojo „atstatymo“ poreikį. **Pirmos kartos „SvetL“ kompleksas** perkliamas buvo kartu su Vartotoju į kitą regioną. Naujajame komplekse ši problema buvo išspręsta dabartinės Žmogaus gyvybės palaikymo sistemos veikimo režimuose. Tačiau yra atvejų (nedaug), kai reikia atlikti „perkrovimą“ ir **naują kompleksą „SvetL“**. Tai sukelia Vartotojo, kuris, pavyzdžiui, aktyvavo kompleksą Rusijoje, judėjimas už Rusijos teritorijos ribų (daugiausia už Europos ribų), esant fizinei **Vartotojo smegenų** būsenai.

Viruso dauginimosi funkciją „tvarko“ neutrinių erdvėje esančios ląstelės, o neutroninės būsenos ląstelės dauginasi, ir tik esant pakankamam potencialui magnetiniam impulsui

susidaryti. Nesant potencialo, virusas gali kurį laiką egzistuoti maždaug 1 metro spinduliu, prarasdamas potencialą. Rąstas (žuvis), ant kurio virusas gali tupėti kelias mikrosekundes, neturi rankinio judesių valdymo ir **start-stop mygtukų**, todėl virusas gali tiesiog prarasti orientaciją ir atsidurti ne ten, kur jo laukia medikai. kibirai.

Keletas patarimų pradedantiesiems mėškeriotojams.

1. Masalas turi būti skanus, tai yra, gravitacinį dažnį derinti su žuvies rūšimi.
2. Nereikia „tempti“ jungties triume – užtenka pagaminti kondensatorių, esantį tipą atitinkančiu gravitaciniu dažniu, ir visa jungtis plūduriuos už laivo (į laivą galima pakrauti kontrabandą). Tiesa, viską teks rinkti uoste (jei neišmokysi žuvies šokti į stiklainius).
3. Žuvis gyvena bet kuriame vandenyje, jei teršiančių cheminių medžiagų gravitaciniai dažniai ir jų potencialas atitinka žuvies tipą.
4. Metaliniai kabliukai žuvims gaudyti neturėtų turėti potencialo.

Atskirai – patarimai garbingiems gydytojams.

1. Aptikus virusą ant žuvies, jo ieškoti vandenyje nereikia – tiesiog apžiūrėkite sandėlį, kuriame buvo laikomos žuvis.
2. Prieš tempiant virusą po peiliu (chirurgas) arba ant scenos (po mikroskopu), reikia leisti virusui atsigauti po ilgos kelionės, o tada paklausti jo išpūdžių – viską su malonumu papasakos (gravitacinė), dažnio rezonansai lems jo gimimo vietą, magnetinio impulso tipą – metodą. Jei jis taip pat maitinamas prieš pasirodymą scenoje, tada ląstelių skaičių neutrinių erdvėje galima nustatyti pagal dauginimosi greitį. Aišku, galima pasitelkti ir policiją – ten greičiau iš jo paims įrodymus.
3. Virusų neutroninių ląstelių pašalinimas nereiškia viso viruso pašalinimo. Virusų ląstelių neutrininė dalis gali, pavyzdžiui, neutroninių ląstelių pasirodymo scenoje metu publikoje sudaryti dublį. Tai yra, jei žiūrite į virusą, tada nežinoma, kas į ką žiūri – jūs žiūrite į virusą mikroskopu arba virusas žiūri į jus per teleskopą. Jei virusas tau patinka, jis gali su tavimi nebeatsiskirti, o kadangi jis turi dantis iš visų pusių, nėra problemų (jei neturite žvynų) gyventi kartu.
4. Biologinės žuvies dalies irimo greitis nevienodas – pirmiausia suyra valdymo sistemos (**žmonėms – atvirkščiai**), todėl žuvis pūva nuo galvos.

Nesant kontrolės sistemos, pačios žuvų biologinės ląstelės tampa virusais (be neutrinių atramos), **tačiau tai ne virusai, o bakterijos**. Tokios bakterijos tipas negali būti aukštesnis už biologinės žuvies ląstelės neutrino būsenos tipą (pavyzdžiui, žuvis negali „susirgti“ juodlige ar maru). Tačiau šios bakterijos gali būti katalizatoriai, pašalinantys ląstelių potencialą iš žmogaus, o bet koks virusas, pavyzdžiui, tymai (kurie nenaudoja žuvies kaip transporto priemonės), gali „uždengti“ priartėti prie ląstelių. **2007** m. varlės buvo pastebėtos (Anglijoje) jojančios karpiais. Vandens gardelės potencialo pašalinimo sąlygomis (iki 2200 m gylio) žuvis pasirodė esanti vienintelė varlių įkrovų (kaip kondensatorius) tiekėja.

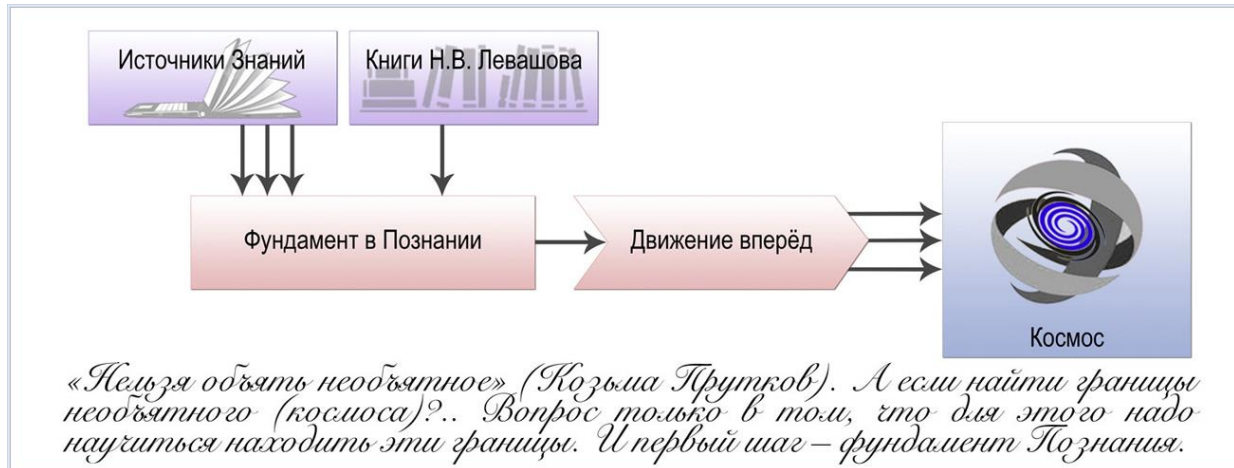
4.3. Nepainioti, o paaiškinti

Dauguma šiandien žuvį „mato“ iš žuvies panaudojimo keptuvėje ar kitu pavidalu skrandžio užpildymui, nekreipdami dėmesio nei į virusus, nei į galimus pokyčius. Na, apie gravitacinius dažnius kalbėti nereikia. Į akis krenta ne tai, o tai, kad jei **N. Levašovo** raštuose apie žuvį nieko neparašyta, išskyrus tai, kad jis mėgo lengvai sūdytą lašišą, tai reiškia, kad aukščiau pateikta informacija niekaip netelpa į Prokrusto lovą. „Kažkokių žinių“ tarp „ekspertų» Levašovo darbuose. Sąmoningai paliečiau šią temą, nes žmonės, laikantys save jo darbų ekspertais (vadinu juos **Levašovo kūrinių slinktojais**), net nesusimąstė, kodėl Nikolajus parašė tai, ką parašė ir kam visa tai parašė? Tokie tų (tų pačių) žmonių prasimanymai grindžiami tik noru parodyti ir apreikšti savo poziciją (dažniausiai niekuo nepagrįstą), kad suteiktų sau tam tikrą reikšmę Pažinime to ar ano. Laimei, internetas leidžia tai padaryti. „Negalima maišyti Levašovo žinių su Hatybovo žiniomis“, – šaukia jie, putomis įrodydami, kad dėl to sumenkinama Šviesos hierarcho, kurio žodžiai (dažniausiai beprasmiškai iš konteksto, reikšmės yra neginčytini, ir kadangi jis taip pasakė (rašė), tai nėra nieko šiam **Hatybovo, Makovo** patvirtinimui. „Tu, – sako jie, kreipdamiesi į mane, – per Levašovo didybę „paaukštini“ kažkokį Hatybovą. Levašovas buvo puikus ir sukūrė savo technologijas. *Levašovo nebėra, technologijų nebėra.*

Kažkodėl tokie „protovai“ neseniai atsirado iš anksčiau vadinto **ROD VZV**, kadais sukurto Levašovo. Apie tai daug rašiau *2012 m., po Nikolajaus mirties*, o kitais metais kalbėjau apie technologijas, jų galimybes ir apie tuos, kurie tyčia ar dėl neapgalvotumo tai padarė. Visa tai skelbiama atvirai, o norintys gali susipažinti. Su visa atsakomybe galiu pasakyti viena – **N. Levašovo ir A. Hatybovo žinių niekas niekada nesugebės „sumaišyti“**, kaip ir kitų žmonių žinių, apie kurias rašau šioje knygoje, **TIK DĖL VIENOS PRIEŽASTIES – TAI YRA JŲ ŽINIOS** ir **NIEKAS KITAS**, o mums paliktas ir jų darbuose bei technologijose išreikštas palikimas yra skirtas kad gautume savo žinias (jūsų). Tie, kurie to dar nesuprato, bet ir toliau bando kažką „maišyti“ deja (greičiau, laimei), nebus gavę galimybės net priartėti prie **pirties**, nes gali patirti temperatūros kritimą, kurį taip pat laiku aptarsime. Savo užrašuose radau keletą Nikolajaus teiginių, skirtų būtent tokiems subjektams, žinovams ir gerbėjams, ir juos cituoju, tikėdamasis, kad po to daug kas paaiškės, jei, žinoma, jie, šitie, patys to norės.

Pirminių dalykų, užduočių, erdvės paminėjimas

„Norint išsiaiškinti, iš kur atsirado pirminė materija, reikia suprasti, kad knygoje „**Nehomogeninė visata**“ aš paliečiu pagrindinius dalykus tik mažoje erdvės dalyje. Iš esmės tai, kas ten paveikta, yra mažiau nei smėlio grūdelis; ... norėdami paaiškinti, iš kur atsirado pirminė medžiaga ir kas tai yra, pirmiausia turite susidaryti idėją apie visumą. Nors to nepateikiu dėl vienos paprastos priežasties – jei taip pat pasakysime, kad yra šimtai tūkstančių tų pačių pirminių dalykų variantų, kurie šiek tiek skiriasi nuo kitų ir kurie yra čia pat mūsų erdvėje – žmogus iš karto eina aplinkui – jis susipainioja. Ir labai svarbu nesupainioti. Mano užduotis – ne suklaidinti, o priešingai – išaiškinti, o tai galima realizuoti sukūrus bent nedidelį

pamatą, ant kurio būtų galima atsistoti bent viena koja. Ir tada jau galite pradėti kurti antrosios kojos pagrindą.

Kol kas tiesiog nėra prasmės to aiškinti, nes norint paaiškinti reikia atsižvelgti į tuos aspektus, kuriuos pateikiau savo knygoje, bet net ir tai kai kuriems (skaitykite - daugelis - mano redagavimas) dar per anksti, nes ne tik aiškumas - apskritai, išskyrus chaosą galvoje, nieko nebus. Pirma, pažinimo pagrindas ir atraminis pamatas, kurį reikia „surinkti“ pačiam iš daugybės informacijos šaltinių, įskaitant mano knygas, o paskui judėti į priekį, bet realiai įvertinus pažinimą, pasikliaujant bent jau Pažinimo pagrindu, kurį savo knygoje stengiausi duoti kiekvienam. Bet iš principo Kosmosas yra kolosalus, bent jau šiandien nesakysiu, kad pažįstu visą kosmosą, bet iš to, ką jau žinau apie jį, tai tikrai kolosalus, ir atrodo, kad neribotas netikėtumų variantų skaičius. Dažnai nustembu – žinai, kai susiduri vieną, antrą, dešimtą – jau pripranti prie šių keistenybių, o kai tūkstantį kartų – net tai tampa įprasta.

Paašškinkime šiek tiek apie **Kosmosą** . „**Kosmosas**“ senovės graikų kalboje **reiškia „tvarka“** . **Jame yra nulinio potencialo dodekaedrinės-ikosaedrinės gardelės struktūra, kurią įrėmina kubinė neutrinių ir antineutrinių struktūra**. Judėdamas Kosmose objektas (NSO), turintis magnetinius dažnius ir elektrinius potencialus, yra priverstas juos gražinti, prisotindamas Kosmoso tinklus. Tačiau būtina gražinti tai, kas yra toje pačioje struktūroje, kitaip fazių kampo pasikeitimas (konvertavimas į kitokio tipo groteles) tiesiog sukels **terminę mirtį**. Bet kuris objektas (NSO), savarankiškai judantis erdvėje, turi turėti arba **magnetinį-elektrinį generatorių** tričiui generuoti, arba tričio atsargas su oktavomis iki **96** (kuo aukštesnė oktava, tuo mažesnės sąnaudos).

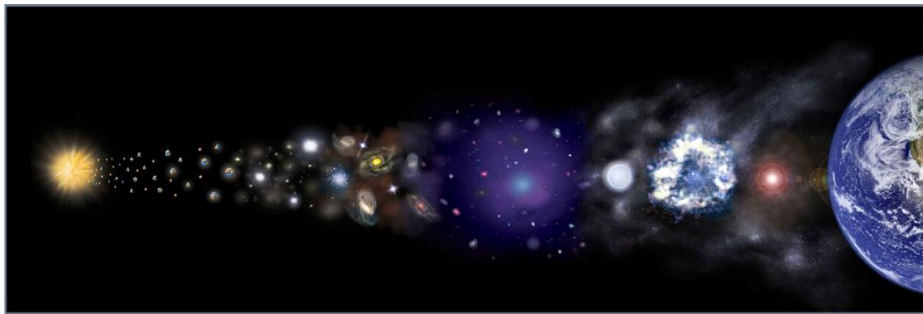
Viskas, kas mus supa Kosmose, yra sukurta smegenų – tai galioja žvaigždėms ir planetoms. Kaip ir atomo struktūroje, Smegenys turi kubinę gardelę (nepainioti su kubine konstrukcija). Tai leidžia Smegenims neribotą laiką plėsti savo įtakos sferą ir tik ant kubinės grotelės gali būti sukurta efektyvi gynybos sistema. Dodekaedrinis pačių apsaugos konstrukcijų statymo pobūdis, pavyzdžiui, **SvetL programose** , apima kubinę gardelę, kaip pagrindą efektyviai apsaugai ant jos sukurti pagal dodekaedrinių pagrindinių konstrukcijų rėmus. „Erdvė susiformavo po Hablo sferos sprogo, o ši sfera, plečiantis, formuojasi kaip materialus pasaulis“, – sako „šiuolaikinis mokslas“. Pridursiu iš „nemokslinių“ - joms besiformuojant maksimalios oktavos visada buvo periferijoje, o plečiantis sferai oktavos didėjo. Žemė yra ant Visatos ribos, todėl čia turi būti aukščiausios oktavos. **OKTAVŲ KEITIMAS Į AUKŠTESNĮ LYGĮ** gamina valdymo sistema, kuri yra Mėnulyje ir koreguoja dabartines Smegenis judant. Visos planetos ir žvaigždės linksta į Visatos pakraštį – ten, kur yra didžiausia oktava, todėl jų judėjimas yra tiesus, neatsižvelgiant į kubinės gardelės struktūras, o tai lemia didžiulius aukštų oktavų nuostolius.

Todėl visos planetos negali judėti savarankiškai, neapskaičiavusios trajektorijos. Trajektoriją apskaičiuoja pats „Dievas“ (kad būtų lengviau suprasti ir aišku), ir tik jis gali naudoti Valdymo sistemą judesiu koreguoti. Visi „Dievo“ atlikti skaičiavimai yra sujungti į vieną grandinę ir neapsiriboja tik judėjimu - čia yra biologinių ir materialinių struktūrų egzistavimas, o ne albedo pažeidimas, o nuolatinis ryšys ne tik su planetų palydovais, bet ir su planeta Sur. Čia – ir oktavų padidėjimas judant **512** , kuris atitinka **Aukščiausiojo**

proto oktavą . Remiantis pagrįstomis ribomis, kas **19 metų** oktava buvo didinama, tačiau nesant „Dievo“, Valdymo sistema negalėjo atsižvelgti į visas transformacijos ypatybes, todėl buvo pažeista daug santykio. Dėl šių pažeidimų šiuo metu **NEĮMANOMA TOLIAU DIDINTI OKTAVŲ, NEPAKEITUS TIEK MATERIALINIŲ, TIEK BIOLOGINIŲ STRUKTŪRŲ.**

Tačiau oktavų nepakėlimas judesio metu sugrius visa Sistema, o tai iš esmės yra nepriimtina. Tai reiškia, kad *turėsime iš dalies keisti ne tik materialines, bet ir biologines struktūras.* Netgi galima sumažinti Sistemos struktūras. Kartu bus išspręstas Sistemos išsaugojimo uždavinys, naujomis sąlygomis kuriamos naujos aukštų oktavų konstrukcijos. Visata primena spurgą (torą), o jei tore atsiranda struktūra su žemesne oktava, ji metama atgal į centrą. Torui augant, žinoma ne tik jo būseną, bet ir laikas, tačiau laiko klausimas yra ypatingas ir reikalauja atskiro svarstymo. Mes tai jau palietėme. Praėjus kelioms sekundėms po Didžiojo sprogo, karštoje ir tankioje Visatoje prasidėjo pirminės nukleosintezės etapas, trukęs apie tris minutes. Dėl termobranduolinių reakcijų susidarė sunkiojo vandenilio ir helio branduoliai.

Tada prasidėjo ramus Visatos plėtimasis ir vėsimas. Pagal pirminės nukleosintezės teoriją prognozuojamus vandenilio (75 %) ir helio (25 %) kiekius patvirtina šviesos elementų

gausa Kosmose šiuo metu. Praėjus maždaug milijonui metų po sprogo, materijos ir spinduliuotės pusiausvyra buvo sutrikdyta, iš laisvųjų protonų ir elektronų pradėjo formotis atomai, o spinduliuotė pro materiją ėmė lįsti kaip per skaidrią terpę. Būtent ši spinduliuotė buvo vadinama reliktu, jos temperatūra buvo apie 3000 K („suskaldė“ atomą į 5 sluoksnius). Tokios spinduliuotės egzistavimo hipotezę iškėlė **Georgijus Gamovas**¹. Reliktinę foninę spinduliuotę 1964 m. atrado amerikiečių mokslininkai **Arno Penzias ir Robertas Wilsonas** . Jis pasirodė labai izotropinis, vienodas visomis kryptimis ir savo egzistavimu patvirtina karštai besiplečiančios Visatos modelį (pagrindas yra raudonasis poslinkis, bet kai matai raudoną saulėlydį, tai nereiškia, kad Saulė bėga iš jūsų į kitą galaktiką).

Plečiantis Visatai ji vėsta, todėl kosminių mikrobangų fono fotonų bangos ilgis turi didėti: šiuo metu fiksuojamas 2,725 K temperatūros fonas, kuris atitinka milimetrų diapazoną.

Tačiau „mokslininkai“ visiškai pamiršo Kosmoso tinklelį, kuriame pati temperatūra neegzistuoja, o atominių struktūrų, kurios sukuria tokią temperatūrą, jokiais instrumentais nepavyksta aptikti. Šiuo metu tiksliausiu fono temperatūros matavimu laikomas $2,725 \pm 0,001$ K. Gana tikslus rezultatas. Kyla klausimas – ar mūsų visata kada nors visiškai atvės? Įdomiausia tai, kad **NIEKAS NESUSPROGDINO VISATOS – Hablo sferos nėra** . Dabar nesupainiok. Laiką ir erdvę jungia kubinė struktūra. Prieš kubinę struktūrą **BUVO DAR VIENA NEEFEKTYVI STRUKTŪRA**, dėl kurios atsirado dinosauro tipo biologiniai

monstrai. Susiformavus normai, kubinei struktūrai, išnyko dinozaurai, susiformavo sistema, kuri tiksliai atitiko Kosmines normas.

Erdvė, kaip buveinė, pasižymi šiomis savybėmis:

- tai uždara aplinka, jei konstrukcija nėra kubinė;
- tai aplinka, kurioje laikas turi būti toks pat kaip erdvėje, kitaip gausime juodąją skylę;
- kosmose turi būti supersistemos valdymas, kitaip sulauksime chaoso.

Erdvės forma priklauso tik nuo kubinės gardelės sandaros, tačiau kuriant dabartinę gardelę buvo naudojamos tik dinozaurų epochoje galiojusios oktavos, o mazginių parametrų koregavimai nebuvo atliekami, darant prielaidą, kad galima būtų tiesiog pakeisti oktavą. Pirmas dalykas, kuris buvo padarytas, buvo nurodyti Erdvės dizaino klaidas. *Neįmanoma pakelti tinklelio mazgo oktavos nepažeidžiant aplinkos erdvės – tiek materialinės, tiek biologinės dalies.* Toro struktūra apima grotelių mazgo oktavos pakeitimą.

Dabar turime **28,0** oktavą, bet norint *pereiti prie naujos struktūros*, gardelės mazge būtina turėti oktavą **36,0**, t.y. *įkrovos tankį padidinti 256 kartus*. Paprastas krūvio tankio padidėjimas sukels paties krūvio pašalinimą, nes padidėjimo žingsnis yra ne didesnis kaip **2**, tačiau su kiekvienu tankio padidėjimu sunaikinama medžiagos struktūra, kuri buvo pagrįsta **28,0** oktava.

Tokių materialių struktūrų yra **apie 52%**, o pačios Sistemos sunaikinimas neįvyksta. Bus naikinami tik „*laikino naudojimo*“ *statiniai ir menkaverčiai statiniai* (kurių planuojama gyvenimo trukmė <25 metai). Perėjimo prie oktavos **36.0** procesas užtruks neilgai, o po to Žemėje bus galima statyti bet kokio aukščio struktūras (įskaitant Ryšių sistemas). Atsižvelgiant į padidėjusį krūvio tankį, materialus pasaulis bus kompaktiškesnis dėl didelio atominės struktūros tankio, o po tokio pokyčio galite pradėti keisti pačias materialines struktūras, *tai yra, vietoj 31 oktavos, įveskite 39 oktavą*, kuri atitinka pirmąjį žingsnį **siekiant 512 oktavų**.

Visi su 28 oktava susiję trūkumai – per žemės drebėjimus, cunamius, uraganus ir kitus reiškinius – bus pašalinti (tiksliau, šis procesas jau „prasidėjęs“), nes šioje oktavoje bus valdymo sistemų dažniai. Apie žemės drebėjimus mes išsamiai aptarsime vėliau.

4.4. Smegenų temperatūra ir angliavandenilių atsargos

Kaip jau minėjau ankstesniuose skyriuose, bendrą kontrolę atlieka oktavų matematika ir aukso pjūvio matematika, tiksliau, *aukso pjūvio fraktalai*. Kokie yra pradiniai skaičiavimo duomenys?

1. Atominių struktūrų potencialų būklė.
2. Srovės slydimo kampai krūvių atominėse struktūrose.
3. Įkrovimo fazės (arba kaukės).
4. Išorinio krūvio tankis 50 ir 60 oktavomis.
5. Krūvio tankis oktavoje yra 53,5.

6. Krūvių buvimo ribos materializacijos oktavose (oktavos nuo 16 iki 64).
7. Krūvių buvimo ribos oktavomis, iš kurių atliekamas pervedimas (oktavos nuo 74 iki 122).
8. Programinės įrangos sprendimai.
9. Mokesčių būsenos jų disponavimo metu.
10. Reinkarnacijos galimybė (egzistavo intervencinės Sistemos valdymo metu iki 2014-01-07).

Būtina žinoti, kad visos Valdymo mašinos buvo sukurtos Programos vykdymui, **kuri turėtų būti baigta iki 2020 m.**, o Valdymo mašinų darbas nuo **0 iki 2000 metų** nesukėlė jokių nusiskundimų. Kodėl?

- Valdymo automatas gali valdyti tik krūvio potencialą, bet yra ir gravitacinis potencialas bei magnetinis impulsas;
- Valdymo automatai kiekvieną dieną duoda + 2% apkrovą iki 128 oktavos, atsižvelgiant į tai, kad bus išleista 1,88%, o 0,12% naudojasi Kompleksais savo reikmėms;
- Valdymo automatai negali būti perstatyti ir jų veikimo programa negali būti keičiama.

Materializaciją gaminantys kompleksai turi standartus, o parametrų iškrypimas yra nepriimtinas. Jei f yra auksinis pjūvis, tai pagal funkciją Y atliekamas norminis esamos būklės tyrimas. Kaip jau minėta, funkcija $Y=xx$ šiuolaikinei matematikai nežinoma, iš jos net nėra integralo. $n=12 \div 512$ (oktava), o n reikšmė yra trupmeninė, tai yra, joje yra mantisa. Pavyzdys: 23.375625725225 ($23+3/8+6/8+7/8+18/40$). Tai ne dažnis, o struktūra. Kiekviena trupmeninė dalis nustato kontrolės buvimą ir ribą (tegu $3/8$ - klausa, $6/8$ - regėjimas ir pan.). Iš viso turime 64 mantisų rūšis, iš kurių 12 rūšių kontroliuoja **Kaukazo kompleksas**, o 18 rūšių – **Alpių kompleksas**. Turėdami pakankamai didelę informacijos rinkimo terminalų grandinę, Kompleksai tam tikru metu gauna kontrolės rezultatus ir reaguoja tik į tuos nukrypimus, kurie yra už tolerancijos ribų.

Savaitės kontrolės seka:

1. Žemės struktūros valdymas.
2. Programos sąlygų įgyvendinimo stebėseną.
3. Smegenų genotipų kontrolė 333.
4. 421, 422, 423 genotipų smegenų kontrolė.
5. 441, 442 genotipų smegenų kontrolė.
6. Smegenų atmosferos valdymas.
7. Energijos tiekimo kontrolė.

Kaip minėta anksčiau, kompleksai tikrina viską, bet tik kontroliuoja temperatūrą. Čia norėčiau atkreipti dėmesį, kad tai taikoma **SvetL Programų Vartotojams** tik dėl genotipo kontrolės ir vykstančių pokyčių tikrinimo, energijos tiekimo stebėjimo esamos gyvybės palaikymo sistemos rėmuose ir numatytų Programos sąlygų įgyvendinimo stebėjimo pagal tam tikrą daug

žadančią paraišką. Tuo pačiu metu temperatūra priklauso nuo įkrovimo slydimo kampo, fazavimo ir bandomojo objekto struktūros.

Kalbant apie genotipus (smegenis), turime lentelę:

	Genotipas					
	421	422	423	441	442	333
apatinė riba	12.4	12.4	12.4	12.4	12.4	3.2
Norm	36.6	36.6	36.6	36.6	36.6	36.6
Viršutinis limitas	43.5	43.5	43.5	43.5	43.5	43.5
pereinamoji siena	66.6	66.8	68.2	72.4	74.8	88.4
Struktūra nyksta	66.7	66.9	68.3	72.5	74.9	88.5

Ką reiškia šie duomenys?

1. Apatinė riba, norma, viršutinė riba – visi tai žino.
2. Mirties metu apsauga nuimama, o smegenys mato ryškiai baltą šviesą, o visos konstrukcijos išsaugomos ir gali būti naudojamos.
3. Struktūros išsibarstymas į atomines formacijas įvyksta, kai viršijamos perėjimo ribų vertės. Tai yra dažniausiai pasitaikantis variantas. Temperatūros žlugimas gali įvykti atmosferos smegenyse (tinkleje) arba viename genotipe, kurį šiandien dažnai galima pastebėti. Atkreipiu ypatingą skaitytojų dėmesį į tai, kad visos angliavandenilių žaliavos Žemėje yra smegenų formavimosi atliekos. **Šios atliekos turi suderintus 66 ir 68 oktavų dažnius – visų 4xx genotipų bazines oktavas** . Nuo Velykų iki Programos veiksmų pabaigos temperatūra šiauriniame pusrutulyje yra **22,5 °C** , tačiau tai yra visų dažnių sumos vidurkis. **Per šį laikotarpį temperatūra 66, 68** oktavų dažniais yra **36,6 °C**. Tuo pačiu metu temperatūra gali būti sumažinta pagal dažnį, pavyzdžiui, medžiagų apykaitos procesų metu. Dėl to gauname temperatūros svyravimus **nuo 3,2 °C iki 32,5 °C** . Tai yra vidutinės juostos norma. Nekontriuojamas angliavandenilių žaliavų deginimas (raktai prie šulinių ir gamyklų, automobilių išmetamosios dujos, šiluminių elektrinių eksploatavimas) sukelia temperatūros padidėjimą atmosferos smegenų dažniuose iki pereinamųjų ribų verčių, tai yra, ne tik valdymo dažnis, bet ir atmosferos Smegenys gali tiesiog išnykti.

4xx genotipai yra "auksinis milijardas", ir **jis buvo specialiai akompanimentuotas kompleksuose** . Tačiau šį akompanimentą suteikė ir atmosferos grotos. Jei valdymo dažniai išnyko atmosferos gardelėje, tai genotipo smegenys neturi viršutinės ribos. Kūno temperatūra gali būti **36,6 °C** , bet **SMEGENŲ DAŽNIŲ TEMPERATŪRA GALI BŪTI BET KOKIA**. Ryšio tarp Smegenų ir atmosferos tinklelio praradimo pasekmės ypač pastebimos

plaukiant (nardant ir neatsirandant). Norintys gali pasitikrinti. Reikia pasakyti, kad perėjimo ribos temperatūra nustatoma staigiai, tada įvyksta blyksnis ir Žmogus subyra į atomines struktūras. Taip atsitinka, jei *temperatūra pagal Smegenų dažnius 66, 68 viršijo pereinamosios ribos temperatūrą. Liko tik drabužiai*. Prisiminkite, ką rašiau apie Sinajaus tragedijos dalyvių bausmę su Boeing. Temperatūros kritimo priežasčių yra daug. **Pavyzdys:** žmogus gali dingti metro, kur yra padidintas potencialų lygis plačiame dažnių spektre, automobilyje (užuostęs išmetamąsias dujas), bažnyčioje ir sinagogoje (degant žvakėms didėja potencialas Smegenų dažniuose 66, 68).

Tiems, kurie naudojami **SvetL programomis**, kelionės į metro, automobiliais ir net *automobiliais į bažnyčią ar sinagogą* nėra kontraindikuotinas. Žemės atmosfera susideda iš kelių dešimčių sluoksnių, o, pavyzdžiui, kamuoliniai debesys negali pakilti ar kristi už savo sluoksnio. Kiekviename sluoksnyje yra „gardelė“, kurioje yra sava dujinė terpė. Žemės artimam sluoksniui būdinga tai, kad grotelių struktūroje yra spinduliavimo dažniai. Nustatyta, kad Žmogaus ląstelė yra radioaktyvi, tai yra, gyvenamosios vietos gardelė ir gyvos ląstelės struktūra yra sujungtos, tačiau kiekvienam Žmogui šis derinys yra skirtingas. Jei gardelė padidėjo 15 milirentgenų, o ląstelė gali reguliuoti tik 5 milirentgenus, tai **10 milirentgenų padidina kūno temperatūrą, pirmiausia širdies, kepenų, plaučių**. Tai yra spinduliuotės sužalojimas, o jei nesumažėja išorinis poveikis, atsiranda kraujo ligos ir plaučių patinimas. Jokie vaistai ir preparatai čia nepadeda, o uždegiminį procesą palengvina tik išorinės įtakos sumažėjimas. Ir šį sumažinimą šiandien gali atlikti **SvetL programos**, nes jos tiesiogiai sąveikauja su Žmogaus gyvybės palaikymo sistema ir koreguoja jo smegenų veiklą ne tik valdant viso marškinėlio (viso kūno) smegenis. Smegenys yra, bet taip pat atlieka "apsaugos" kompleksą Smegenys vykstant aplinkos pokyčiams.

Jei Žmogui atkurtume jo ankstesnę smegenų būseną, pakeldami ją **bent iki oktavos 96÷124 lygio** (o dabartinė yra **maksimali 64 oktavos ypač vienišiams asmenims**, tačiau sutikau tuos, kurie tiki kad jis jau „įveikė“ šį etapą – kalbant apie „draugystę“ su kompleksu), tada poreikis, pavyzdžiui, privalomo tričio buvimo vandenyje (visose jo privalomose energetinėse būsenose) išnyks. Žmogaus smegenys turės galimybę papildyti energiją iš energijos tinklų **Di**-aplinkos struktūras, ir tai jau nagrinėjome ankstesniuose skyriuose. Tokiu atveju vandens ir paties vandens naudojimas Žmogui bus reikalingas tik antrinėms kūno ląstelių gyvybinės veiklos funkcijoms užtikrinti ("natūralaus tipo" tričio gamyba tikram geriamajam vandeniui bus vykdoma skirtingai.). Tačiau tai įmanoma tik tiems žmonėms, kurie bus apibrėžti kaip tiesiogiai integruoti į ateitį. Tačiau **SvetL programos** negali paveikti šio proceso, tačiau jei jos bus naudojamos teisingai, jos tikrai padės.

4.5. Štai kaip tai atsitinka...

Ruhnu saloje (**Estija**) lijo blakėmis. **Aptiktos 3 blakių veislės**, tankumas **1500 blakių/m²** ... Tai neatbaidė Estijos vyriausybės nuo stojimo į NATO. Iš liudininkų pranešimo (vietovė **į šiaurę nuo Toljačio, 2001 m.**): „Grįždamas iš žvejybos radau maždaug metro skersmens skylę, bandžiau išmatuoti gylį (valas su kroviniu). Prireikė tik 100 metrų. Duobė buvo sausa, bet ištraukiant meškerę buvo aptikta keista jos būklė - atrodė kaip kramtomoji guma, 2-3 cm skersmens. Po kelių dienų duobė dingo, jos vietoje buvo paprasta žolė. **Skubus pranešimas: „2007-09-10** Rusijos vyriausybė, vadovaujama Fradkovo, atsistatydino. Visi gavo ordinus ir medalius. Ankstyvą **2007 metų pavasarį** Maskvos miesto Dūma priėmė

Lužkovo pasirašytą dekretą dėl neatidėliotino uodų naikinimo Maskvoje, kurių buvo labai daug, ir niekas negalėjo paaiškinti šio gamtos „reiškinių“. **Iš klasikos:** „Partija turi du tikslus: užkariauti visą Žemės rutulį ir amžiams sunaikinti savarankiško mąstymo galimybę. Todėl jai rūpi dvi problemos. **Pirmoji** – kaip, priešingai nei žmogaus noras sužinoti, ką jis galvoja, o **antrasis** – kaip per kelias sekundes be įspėjimo nužudyti kelis šimtus milijonų žmonių... Tokia yra dalykų esmė, kad mokslas užsiima. Šių dienų mokslininkas – **psichologo ir inkvizitoriaus hibridas**, kruopščiai tyrinėjantis veido išraiškų, gestų, intonacijų prigimtį ir išbandantis vaistų, šoko procedūrų, hipnozės ir kankinimų poveikį savo tiriamiesiems, siekiant išgauti tiesą iš Žmogaus; arba tai yra chemikas, fizikas, biologas, užsiimantis tokiomis savo mokslo šakomis, kurios yra susijusios su žudymu. Didžiulėse „Taikos ministerijos“ laboratorijose ir Brazilijos džiunglėse, Australijos dykumose, nuošaliose Antarktidos salose pasislėpusiose eksperimentinėse aikštelėse nenuilstamai dirba kolektyvai. **Vieni** planuoja būsimų karų logistiką, **kiti** kuria vis galingesnes raketas, vis stipresnius sprogmenis, vis stipresnius šarvus. **Trečiasjie** išranda naujas mirtinas dujas arba tirpius nuodus, kurių galima pagaminti tokiais kiekiais, kad sunaikintų viso žemyno augmeniją, arba naujus mikrobus, kurie yra nepažeidžiami antikūnų. **Dar** kiti bando sukurti transporto priemonę, kuri galėtų prasiskverbti į Žemę kaip povandeninis laivas jūroje arba orlaivis, nepririštas prie aerodromų ar lėktuvnešių. **Penktoji** visiškai fantastiškus projektus ir idėjas, pavyzdžiui, saulės spindulių fokusavimą lėšiais kosmose arba žemės drebėjimo išprovokavimą prasiskverbiant į karštą Žemės šerdį...“ (George Orwell, 1984. p. 134) .

Kas vienija šias žinutes?

Tik „auksinis milijonas“ turėjo gyventi Žemėje. Jiems viskas buvo paruošta – visas reikiamų dažnių spektras, jachtos, rūmai, restoranai, visokios pramogos. Jie, žinoma, yra apsirengę **žmonių marškiniais**. Paskutiniai marškiniai buvo **pagaminti iki 2007 m. balandžio mėn**. Būna tik tinkamai maitintis, laiku kreiptis į gydytoją ir laukti atvykimo į SUR. Tai paskutinis taškas, kuris yra kliūtis. Gydytojai niekada nedirbo su dažniais (eksperimentus atliko specialiosios tarnybos, gydytojai tik konstatavo įvykį), todėl Ebrų valdymo sistemoje buvo keli medicinos centrai, kuriuose buvo gaminami ne tik marškiniai, bet ir operacinės diagnostikos valdymo sistemos. Anksčiau šios valdymo sistemos buvo skirtos tik Žemės gyventojams, siekiant nustatyti kraujo parametrus ir limfinės sistemos sandarą kaip marškinų gamybos pagrindą. To paties tipo jutikliai (tarakonai, blakės, utėlės, uodai, blusos, erkės ir kiti buityje naudingi gyviai) buvo „pagaminti“ ant konvejerio (!) Konvejeris yra Komplexas su savo piramidėmis, pristatymo priemonėmis ir reikiamu „darbuotoju“. Ruošiant kitą daviklių partiją, buvo sukurtas kanalas jų išleidimui į Žemės paviršių, sudarytos sąlygos jiems egzistuoti (**pakelti 36-38 oktavų potencialai**). Atsižvelgta į vandens ciklo ypatumus gamtoje, kai sekanti partija buvo 2–7 km aukštyje ir su lietumi iškrito į norimą tašką. Informacija buvo renkama ištisus metus, todėl problemų kuriant reikiamus marškinius nekilo. Atkreipiu dėmesį, kad jutiklių neutrino pagrindas yra daug didesnis nei jų medžiagos dydis, o valdymo objekto paieška atliekama pagal dažnį (**diapazonas 36-38 oktavos**). Jei valdymo metu aptinkamos naujos funkcijos, Valdymo sistema į šią vietą siunčia jutiklius su aukštesniu slenksčiu (**37-56 oktavos**).

Keletas žodžių apie blakes. Blakės būna 3 rūšių: naminės, laukinės (dažniausiai gyvena miškuose) ir siunčiamos (keliauja kartu su kontrolės objektu). Reikia pažymėti, kad, skirtingai nei uodai, blakės nekelia triukšmo. Jie gerai skraido, nors ir neturi sparnų. Jų kūno kontūras sukurtas atsižvelgiant į Žukovskio sparno schemą (plokščias dugnas, išgaubtas paviršius). Skirtingai nuo Rusijos vyriausybės narių, blakė turi lengvus šarvus. Jei blakė nespėja patekti į kontrolės vietą, ji pakyla aukščiau ir iš ten tiksliai suplanuoja, kur reikia paimti mėginį analizei. Išsiurbęs blakė nukrenta (maždaug taip, kaip ir Rusijos Federacijos Vyriausybė), negaudama nei ordinų, nei medalių. Kvapas, lydintis klaidą, būtinas, kad ji pati nebūtų naudojama kaip kontrolės objektas. Deja, Vyriausybės nariai tokio turto neturi. **Nuo 2007 m. balandžio mėn.** padėtis pasikeitė. Reikėjo

kontroliuoti tik „auksinio milijono“ atstovus. Todėl nuo **2000 m.** buvo pradėta gaminti nauja valdymo sistema ta pačia (pažįstama) medžiaga. Pirmoji didelė uodų partija buvo pagaminta specialiai Izraeliui, buvo įvestas draudimas juos naikinti (tačiau buvo dekretas dėl visų Afrikos uodų naikinimo). Apie tai net buvo paskelbtas pranešimas spaudai. Uodų paleidimas buvo tikslingas, kaimyniniuose regionuose jų nebuvo. Kadangi nemaža dalis „auksinio milijono“ gyvena Maskvoje, turi būti galingesnių kovos priemonių – utėlių ir blakių – gamybos, o Maskvos miesto Dūma priėmė atsakingą sprendimą ***sunaikinti visas nereikalingas kontrolės priemones***. Beje, Maskvoje ir taip nebuvo uodų. O utėlės ir blakės buvo nekantriai laukiamos.

Skirtingai nei blakės, utėlės atsiranda nepastebimai. Taigi vasarą buvo vykdoma kontrolė tam tikruose JAV taškuose (utėlių atsirado didelių įmonių biuruose), „Kremlius vaikų“ poilsio centre – jų rasta daugiau nei 40 proc. net Permėje, taip pat kitose perkėlimui skirtose vietose „auksiniam milijonui“. Šie jutikliai turėjo periodiškai paimti kraują iš „auksinio milijono“ (tuo pačiu metu tikrinti, ar jie priklauso pasirinktai klasei) ir perduoti juos į Valdymo sistemą naudodami matricos kodą **NAUDODAMI STANDARTINES PRIEMONES - bažnyčias, mečetes, sinagogas, budistų šventyklas ir pan.** Pagrindinė laboratorijų dalis yra Kinijoje (Šiaurės Tibetas, gylis iki 3200 metrų). Gatavų gaminių sandėliai gali būti bet kurioje pasaulio vietoje, išleidimo momentu susidaro iki 1200 metrų gylio ir 1 m skersmens kanalas.

Orų valdymo sistema (Šiaurės Tibetas) buvo atsakinga už pradinį jutiklių paskirstymą. Humanoidai taip pat buvo naudojami individualiam jutiklių pristatymui. Sėkmingai įvedus naujus marškinius, Abramovičius buvo įsakytas Kipre sukurti kaimą pirmiesiems tūkstančiui „auksinio milijono“ atstovų. Abramovičius nedelsdamas ėmėsi darbo. Būtent ten turėjo būti pirmoji eksperimentinė jutiklių grupė. Tačiau valdymo sistemoje

įvyko gedimas. Jie patikrino gyventojų sudėtį pristatymo adresu (jokių pavadinimų, tik kodai) ir įsitikino, kad salos gyventojai (kodą galima praleisti) jos masėje, kaip ir tikėtasi, susideda iš kai kurių vagysčių. **Nuoroda.** Net SSRS kariuomenėje buvo pastebėta, kad **visas 100% vagysčių** iš kolegų vykdė kariai iš Baltijos šalių. **Todėl eksperimentinės partijos atstatymas buvo atliktas Estijoje.** Po kelių dienų erzina klaida buvo ištaisyta, o teritorijos nuo Jungtinių Arabų Emyratų iki Ispanijos gavo ilgai lauktus jutiklius. Beje, imdamas kraują analizei „auksinis milijonas“ neturėtų jausti diskomforto, o jei kas nors susirgs, tada jis neturės galimybės - Valdymo sistema turėtų nedelsdama pašalinti matricą, nes manys, kad tai buvo įdiegta per klaidą. Pažymėtina, kad jutikliai įsijungė tik po sekmadienio, tai yra, atlikus visas įprasto valdymo (pagaminto Grenlandijos ir Kinijos valdymo sistemos) funkcijas. Bet ta diena buvo pirmadienis!

Skeptikai, žinoma, gali prieštarauti: Žemėje yra tūkstančiai vabzdžių veislių, o ką – visi jie sukurti Kinijoje? Žinoma ne! Kai nuskynei, pavyzdžiui, grikius, viską supylei į tvartą, uždarei, pasodinai sarginius šunis, o po kelių mėnesių radai dulkes ir vabzdžių mases. Iš kur jie atsirado? Iš grikių grūdų. Nuo rugsėjo iki kovo padidėja **33-37** oktavų potencialo tankis, kurio visiškai pakanka, kad grūdo gemalas (branduolys) virstų atitinkama biostruktūra, o vėliau persisodintų, kol potencialai sumažės. Tada jie visi akimirksniu dingsta. Be to, iki Ebrų atsiradimo Žemėje egzistavo biojutikliai, valdantys aplinką, florą ir fauną. **Visi jie buvo sukurti per milijonus metų.** Tai, kas buvo atvežta, buvo skirta tik laimingam gyvenimui organizuoti „auksiniam milijonui“. Net rykliams buvo įsakyta nekandžioti baltaodžių žmonių, nes jie gali būti „auksinio milijono“ atstovai. Rykliai paprastai laikėsi šios gairės (*statistika: daugiau nei 80% Australijoje valgomų plaukikų yra tamsiaodžiai*). Kaip rašoma „Pirties verslo instrukcijose“ (žr. antrosios knygos pradžią), kai kurias Smegenų funkcijas **GALIMA PASISKOLINTI IŠ JUTIKLIŲ** (tam buvo sukurti tarakonai), todėl atsižvelgiant į naujus reikalavimus buvo kuriami naujos kartos jutikliai, tačiau standartinės formos, patikrintos pagal laiką, turėjo būti išsaugotos prieš atvykstant į SUR. Grįžtant prie uodų, apie kuriuos jau buvo kalbama, iš biologijos (K. Willi, Biology, Mir, 1968) žinoma, kad uodas turi su Žmogumi suderinamą reprodukcinę sistemą, įskaitant spermatozoidus. Taip pat žinoma, kad *uodas turi išvystytą virškinimo sistemą – skrandį, žarnas ir kitus organus, skirtus detaliam kraujo tyrimui*. Jei įrašome uodo zvimimą, gauname muzikinę seką (duomenų perdavimą). Beje, visos uodo savybės buvo panaudotos jų invazijos į JAV metu – ten buvo sukurtos cheminės medžiagos, kurios, patekusios į uodo skrandį, neperduodamos informacijos sukėlė jo mirtį. Deja, blakių tyrimas vis dar yra uždraustas dėl ypatingos jų egzistavimo svarbos.

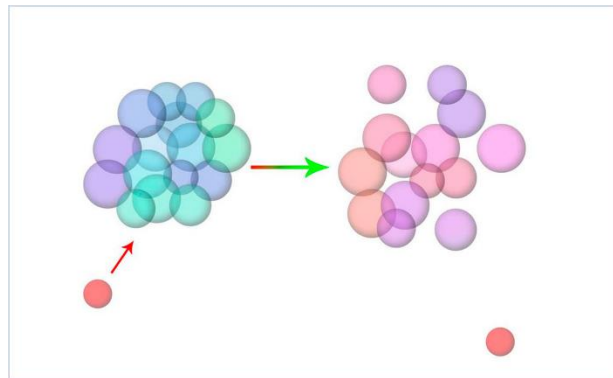
4.6. Pelkė ir spardymasis

Kiekvienas žmogus gyvena savo pasaulyje ir neatsižvelgia į tai, ar yra klaidų, ar ne. Yra uodų arba jų nėra. Jis pats kuria šią struktūrą savo, jo manymu, patogiai egzistencijai leistino rėmuose arba įdedamas į kažkieno kitą, kas nutinka dažniau. Ir tokios konstrukcijos gali būti konjuguotos ir gali sąveikauti su panašiomis, išlikdamos stabilioje būsenoje. Man pavyko „suderinti“ su tam tikru skaičiumi saviškių - turite gana platų bendravimo ir sąveikos ratą, kuris suteikia aktyvumo, naudingumo, poreikio sau ir savo dalyvavimo kažkuo jausmą (kam yra vieta, tam sukurta struktūra). Su tokia sąveika keičiasi struktūros (ir patys žmonės), kuo daugiau skirtingų struktūrų susijungia, tuo geriau kiekvienam Asmeniui (dalyviui). **BET VISA**

TAI IŠ IŠORĖS PATEIKTOSE RIBOSE. Ir yra maža smulkmena - panašus yra susijęs vienas su kitu, todėl kyla pavojus, kad ši didelė (arba maža) konjuguotų struktūrų "krūva" sušals stabilioje būsenoje - *tai jau pelkė* .

Kai susiduriama su gana stabilia elementų grupe, kuri yra šiek tiek panaši į kitą elementą, kurios savybės šiek tiek panašios į kiekvieno grupės elemento savybes, *visa grupė yra nesubalansuota.*, į jos sudėtį įtraukti elementai keičia savo savybes, persigrupuoja, dėl to grupė gali arba visai nustoti egzistuoti, arba pasikeis, arba kai kurie elementai, kurie savo naujomis savybėmis nėra tinkami grupei dabar tapo įmanoma, paliks. Tuo pačiu metu elementas, kuris paveikė grupę **SU MAŽA TIKIMYBE** prisijungs prie grupės dėl akivaizdaus jos nepanašumo kažkodėl. Tačiau šis vaizdas yra labai supaprastintas ir yra didesnės nuotraukos, apimančios kitas sąveikas, dalis. Tačiau tai taikytina norint suprasti, kas vyksta sąveikaujant tų žmonių, kurie šiandien žengė į Naujųjų žinių sklaidos kelią ir žengė į šį kelią – sąmoningai, kartais nesuprasdami, kas vyksta aplinkui ir santykiuose su bendraminčiais. Norint juos išvesti iš tokios būsenos (kuri savaime kiekvienam tokios konstrukcijos elementui atrodys be prasmės) – reikalingas postūmis iš išorės.

Bet stumti gali tik ta struktūra, kuri skiriasi nuo pelkės – su kitomis savybėmis (gal ir kita pelkė). Iš karto viskas pradeda judėti (daugiau ar mažiau), pradeda judėti - „savaitę-mėnesį“, o tada viskas grįžta į būseną, artimą pradinei (bet galbūt buvo žengtas mažas žingsnelis - gerai, jei teisinga kryptis). Visa tai nebus iki galo suvokta tokia forma, kurią apibūdina koks nors „pelkės“ elementas. Dauguma priims tai, kas įvyko, kaip destrukciją (juk sugriauta komfortiška būsena) vien dėl to, kad geriausiu atveju visi mato tik tokį vaizdą (kaip paveikslėlyje) - toliau rodyklių nematysite, o tokie pokyčiai vardan pačių pokyčių nieko neduoda. Kuria kryptimi juda šis vangus judėjimas? Tai bus kiekvieno žmogaus klausimas.

Tačiau ar vis dėlto yra nuoseklus kai kurių grupių formavimosi kryptis? Akivaizdu, kad tai nustato ne žmonės. Ir viskas vyksta taip, kaip turėtų – tokiu mastu, kas vyksta Žemėje apskritai. Tačiau pagrindinė pelkė yra *dauguma žmonių, tai vadinama „žmonėmis“*- tai tokia masė, kad beveik bet koku „pakišusiu“ iš išorės bent ką nors vos susvyruoja ir vėl sustingsta „kaip buvo“. Bet vis tiek procesas

vyksta, ši masė jau byra į gabalus ir anksčiau ar vėliau viskas virs taip, kaip buvo nustatyta. Tačiau kiekvieno atskiro žmogaus suvokiamu mastu to nematyti, iš viso nieko nesimato. Tai yra „tankai“. Jei imsi ir per prievartą parodysi, kaip ir kas vyksta, o jei staiga kas

nors pažiūrės, tiesiog viską įvardys kaip visišką nesąmonę. Tai buvo įprasta, nors ir blogai, bet dabar dar blogiau, todėl „atsiprašau, uždarykite mūsų baką atgal“, sakys jie. Apgailėtina, bet prasminga ir toliau „pokštauti“, trikdančią esamą pusiausvyrą iš išorės, nes kažkam šis judesys yra daugiau nei svarbus, ilgai lauktas ir reikalingas.

Nieko čia nėra, ką aš sugalvojau ir nutolau.. Tai tik šių dienų realybė. Žvelgiant į paveikslėlį kitokiu masteliu, matosi, kad ne kiekvienas „pokštas“ yra teisingas ir nuves į rezultata, nustatytą iš išorės, nes „pelkės“ susikūrė ne pačios, o turint konkrečius tikslus, o tie, kurie užsibrėžę šiuos tikslus tęsia savo veiksmus (savo „pokes“) tam tikra kryptimi, bet jau nepadoriai, neorganizuotai ir be palydos, paramos savo veiksmams iš išorės. Nagrinėjamu mastu jie pasmerkti nesėkmei (švelniai tariant). Vieno Žmogaus mastu tai yra gyvybės, o ne gyvybės klausimas. Todėl, jei kalbame apie pagalbą tokiam Žmogui, tai dabar tai susideda iš vieno dalyko – suteikti jam galimybę, padėti – pamatyti visą vaizdą, kad bent *jis galėtų pasirinkti, pats apsispręsti*, ir nepasitikėti kažkuo, arba toliau įklimpti į savo įprastą pelkę. Kol nėra viso vaizdo, kas vyksta galvoje, bus vienas šurmulyš. **Viename iš savo straipsnių** ² jau rašiau, kad daugelis žmonių gali mąstyti tik šablonais. Kas netelpa į šabloną – „užmėtoma akmenimis“. Žmonės, žiūrėdami į judančią Saulę ir nejudančią Žemę, negalėjo pripažinti kaip teisingi skaičiavimai, liudijantys priešingai. O materialistai yra tokie: jie negali pripažinti to, kas prieštarauja jų praktinei patirčiai. Kodėl jie negali? Dėl tos pačios priežasties, kad jūs negalite pakeisti savo gyvenimo būdo, net jei pakeisite savo supratimą apie pasaulį. Vienetų vienetai gali. *Dauguma gyvena siekdami tų pačių tikslų, kuriuos gyveno prieš tai žinodami*. Tai fakto konstatavimas ir patvirtinimas, kad atėjo laikas „kažką dėl to padaryti“.

Mūsų pasaulio, visuomenės, valdžios ir Žmogaus prigimtis yra tokia, kad visuomenės, įskaitant mokslą, pamatų griovėjas visada bus kvalifikuojamas kaip pavojingas maištininkas ir piktžodžiautojas. Žmonės visada gyvena pagal principą „*neskaito, o mes smerkiame...*“ Šiandien nesuprantame, kad tas, kuris kuria informaciją, galiausiai formuoja mus supantį pasaulį. Tas, kuris kuria pagrindinę informaciją tam tikra kryptimi, ant kurios auga mūsų sąmonė ir pasąmonė, nustato pagrindinę vystymosi kryptį visiems kitiems ir mus supančiam pasauliui. Požiūris į informaciją lemia informacijos šaltinį. Jei tikėsime informacijos šaltiniu **dėl savo Pažinimo ir supratimo, tai nulems** mūsų požiūrį į šią informaciją ir jos taikymą (arba netaikymą) gyvenimo praktikoje. Daugeliui priežastis nusigręžti nuo tiesos yra prieštaravimas visuotinai priimtai įvykio interpretacijai. Sutikite, mažai kas dar kartą patikrins vieno ar kito, pavyzdžiui, mokslininko, argumentus nebent dėl to, kad tai nerealizuojama dėl didžiulio darbo kiekio. Dauguma visada pasirenka įveiktą kelią, negalvodami, kur jis veda. Tai nėra blogai ir negerai, tai tas pats, kas pateikiama kaip teiginiai: *vanduo šlapias, tamsa tamsi, masė akla*. Savaimė faktų tyrimas niekur nežengia į priekį. Ir šiandien daugelis tai jau matė. Tačiau mūsų piktadariai tuo naudojami žongliruodami ir iškraipydami šiuos faktus. Įsivaizduokite automobilį, išardytą iki paskutinio varžto – kalną dalių. Tam tikras žmogus žino kiekvieną šio kalno detalę. Pažadinkite jį naktį ir paklauskite, koks yra 29486 dalies numeris, jis tiksliai surašys visus jo parametrus. Bet jis neturi automobilio sampratos (pavyzdžiui, tai actekų civilizacijos gyventojas, kuris neturėjo net vežimėlio koncepcijos). Antrasis detalių parametrų nežino, bet turi automobilio koncepciją. *Jei išsikelsite užduotį surinkti automobilį iš dalių, pirmasis net nesupras, ko iš jo reikalaujama. Antrasis turi galimybę išspręsti problemą*. Vienas yra eruditas, žino dalis, bet nesuvokia visumos. Antrasis žino visumą, todėl yra pajėgesnis kritinėje situacijoje. Panašiai ir su pažinimu – kol nėra vientisos sąvokos, nėra nė vienos galimybės suprasti, kas

vyksta. Galime tiksliai žinoti, kokie *buvo N. Levašovas ar A. Hatybovas jaunystėje*, kur jie gyveno ir ką veikė, ką ir kada rašė knygas, net kas parašyta šiose knygose ir ką jie norėjo tomis knygomis mums pasakyti. Bet kol *nėra supratimo* apie tai, *ką jie padarė realybėje* (remdamiesi tuo, ką parašė), *kaip visumos, ikūnyto plano, uždaro erdvėje ir laike, dėl to, kas vyksta aplink mus* (arba tai, ką šiandien matome savo akimis), faktų sudėti į vieną struktūrą iš principo neįmanoma. Nes tam mes visi turime sutelkti savo pastangas suprasti visumą ir pažvelgti į detales per šią prizmę. Kaip sutelkti pastangas į visumos supratimą? Apie ką tai? Nuo ko pradėti ir nuo ko „atstumti“? Tiriant (Žinios, jei, žinoma, yra noro) šiandien vykstančius procesus Žemėje, būtina ne tik žinoti fenomenalaus pasaulio šablonus, bet ir mokėti (mokyti ir Mokyti) kūriniuose, pvz., N. Levašovas ir A. Hatybovas) *analizuoja praeities įvykius, nustatant ryšį tarp jų*. (Trumpas laimėjo JAV rinkimus! Hurray! Ir..? Bet šis „aš“ yra pats svarbiausias dalykas). Žinoma, galima „tikėti“ viskuo, ką šiandien mums pateikė mokslas, tačiau žinių ir supratimo ant to nebegalima remtis, nes yra sukurti „įtikinami įrodymai“, kuriuos pateikia mokslas ir visi, kurie jais naudojami savo įsitikinimuose. **NESANT KITOKIOS ŽINIŲ IR SUPRATIMO SISTEMOS**. Čia reikia spyrio – tai tiesiog būtina.

Dabar antrasis. Kaip galime padėti pamatyti visą vaizdą? *Tam reikia laiko*. Jį atima visų pirma sveikatos problemos (gyvenimas baigiasi greitai ir skausmingai – gali tiesiog neturėti laiko). Tai atskira didelė tema, įdomi tema, nes man ir jau daugeliui ji yra susijusi su **SvetL programų naudojimu**, jų efektyvumas ir dalyvavimo Žmogaus ugdyme tikslingumas (pagalvokite, kad tai savotiškas svertas (arba „spyris“) iššokti iš pelkės). Tai siek tiek paliesiu toliau ir kituose skyriuose. Būtinė ir kitokia suirutė taip pat užtrunka, tai yra milijonas skirtingų skirtumų - tam padės „pakišimas“, nes tuštybės lygį lemia ir palaiko aplinka, sukurta iš panašių viena į kitą struktūrų (kaip aukščiau esančiame paveikslėlyje). Jei iš tokios struktūros išskirsite atskirą žmogų, *yra tikimybė, kad jis įvertins save ir pradės mąstyti savarankiškai*. Tiems, kurie tai bandė, reikia tokių „pokštų“, jie patys supranta, kad reikia tokio supurtymo. Jie jau patys mato, kad be jo yra traukiami į artimiausias „pelkes“. *Tai suteiks informacijos. Informaciją pateikia šioje knygoje išvardytų autorių darbai. Teisingą šios informacijos suvokimą, kuris turėtų virsti žmogaus, kuriam skirtas „spyris“, žiniomis, užtikrina „SvetL“ programos.*

Yra ir kita galimybė – likti pastoviu atstumu nuo visų, kai nesant galinčių (ar galinčių) „susikratyti“, jie tiesiog priversti tai daryti, nes jau per daug skiriasi nuo visų esamos pelkės. *Tai tiesiog žmogiškai labai sunku*, ypač šiandien. Todėl, kartoju, buvo pasiūlytas „klubų“, kaip žmonių sąveikos, variantas. Su panašių elementų „krūva“ lengviau pereiti iš vienos būsenos į kitą. Jie gavo "spyri" ("poke") - jie maišėsi, zvimbė, ir žengė žingsnį ir judėjo, išlikdami stabilūs ir gana patogiai dėl tikslumo. Lėtai, bet užtikrintai. O jei pažvelgsite iš kitos pusės, tai efektyviau - lengviau perkelti („spardyti“ ir „baksti“) kelias grupes nei kiekvieną atskirai. Bet visa tai sąlygiška, nes kiekviena yra ir „pelkės“ dalis (didesnė ar mažesnė), ir dar vieną pelkę drebinanti struktūra. Vilkas nuo lapės Smegenyse skiriasi mažiau nei mes vienas nuo kito. Daugeliu atvejų vienas asmuo turi tam tikras smegenų struktūras, o kitas jų visai neturi.

Ta vidinė nepasitenkinimo, skausmingų ieškojimų, kankinimų, nepasitenkinimo būseną, kurią kiekvienas turi vienokiu ar kitokiu pavidalu ir yra daugiau ar mažiau išreikšta, daugiausia formuojasi dėl skirtingų mastelių, kuriose kiekvienas suvokia tai, kas vyksta. Dėl to ateina momentas, kai jie sako: „Visa tai gerai, bet ką daryti!? Ir kaip

paaikškėjo, **NIEKAS NEŽINO ATSAKymo** . Bet kažkodėl visi mano, kad aš tai turiu. Ir to reikia - *atsakymas yra, bet kiekvienas turės savo* . Taigi **ŽINOMA, KUR JO IEŠKOTI, bet tai yra kiekvieno reikalas**, tikriausiai galite sėkmingai tai padaryti iš pelkės. Ir rodiklis, kad „procesas vyksta“, daugeliui gali būti tas pats „**vau**“ vertime arba be vertimo (priklausomai nuo „**dulkinimo**“ laipsnio) su kitu „spyriu“ / „poke“ daro tie, kurie išmano ir rado tam laiko. Štai knygoje, kurią dabar skaitote, yra daug tokių vietų, kai skaitydamas staiga sustingsite ir tada ištarsite šį savo „**vau**“ . Na, arba iš karto išsakykite vertimą, jei, žinoma, tai žinote. Kad būtų aišku, niekada neturėtumėte sakyti: „**Oho!** Neklausykite jaunų žmonių, kurie nežino, apie ką kalba, nes „Oho!“ - tai **rusiškai "O bly..a..t"** (Tegul Skaitytojas man atleidžia už tokį žodyną). amerikietis - „Oho!“ Bet amerikiečiai apie tai nežino – *neduodama ir jie to nepaskyrė* . O kadangi jūs, Skaitytojai, tikiuosi, esate protingi žmonės ir neprisiekiate, **geriau pasakykite "u-huh"** . Esu vienas labai įniršęs „gerbėjas“ ir „Levašovo žinių“ žinovas, kuris labai mėgdavo viskam sušukti: „Oho! kartą pasakė: „... brangusis (pilnas vardas), **vietoj „wow“ pasakykite - „b ...!** , tada aš jums paaikšinsiu, kas yra gravitacija. Jei ne, tada palaukite, kol ji pasieks pačią pabaigą! .. "

4.7. "Oho!" apie programas "SvetL" ir sveikatą

„Akimirksniškai įsivaizduokite, kad kažkokio fantastiško eksperimento metu buvo įrodyta (ir tai buvo įrodyta maždaug prieš 30 metų), kad galite paskatinti savo naujų dantų augimą. Tai ne kamieninės ląstelės, ne klonavimas, kaip tai yra nesąmonė, nešvankybės ir apgaulė. Tai visai ne genų kontrolė... Įsivaizduokite, kad supratote, kaip užsiauginti naujus dantis. Kas bus toliau? Ar galite įsivaizduoti, kiek šioje srityje gaminama odontologų/protezuotojų vaistų? Konservatyviausiais vertinimais, kalbame *apie maždaug milijardo pelną per dieną, tai yra daugiau nei prekyba ginklais ir narkotikais kartu paėmus*. Kokia ten alyva? Nafta yra silpnapročių, prekiaujančių primityviais dalykais, šiukšlynas - gavau už rublį, pardaviau už 20, na, kažkaip perdirbau kaip paskutinę priemonę... Ir sugriauti verslą, kuris atneša milijardą per dieną. ? Tai juokinga. Ir įsivaizduokite kitą variantą - koks nors niekšas (o kitaip jo nepavadinsi - bet kuris endokrinologas jums tai patvirtins) sugalvojo išgydyti diabetą. Taigi jis gali būti nedelsiant sunaikintas iki 7-osios genties kartu su visais dokumentais ir susijusia informacija. Kodėl? Mat kiekviena „juostelė“ (testas), kurią 3-4 kartus per dieną „pacientai“ matuoja cukraus kiekį kraujyje (tik tam, kad palaikytų normoglikemiją), kainuoja 50 centų, t.y. Tai yra 2 USD per dieną su diabetu. Taigi vien JAV diabetu sergantys pacientai - **10 milijonų** . Kiek milijonų turime? Taip, insulino pirkimas iš valstybės biudžeto ir panašiai yra net milijardinis verslas nei verslas ant dantų. Ir jūs norite tai sustabdyti?.. Štai kodėl tiek daug intelektualinių žmonių pasiekimų ir *dauguma įdomiausių farmacijos ir vaistų raidų yra sąmoningai slopinami* , ir tai yra gerai žinoma. O viskas, kas neefektyvu, yra tiesiog kvaila – priešingai, išpūsta.

O jei vis dar yra specialios laboratorijos, gaminančios vaistus nuo tokių ir panašių sunkių ligų, bet jos tiesiog susiduria tik tam tikram kontingentui? – *Ne, tokių laboratorijų nėra – jos sutraiškytos pumpuruose*. Tai sakė biologijos mokslų daktaras **S.V. Saveljevas** ³, ir su juo neįmanoma nesutikti.

Sveikata, kas tai? Iš pažiūros paprastas klausimas, į kurį ne taip lengva atsakyti teisingai. Aš apie tai paklausiau Levašovo, kai kalbėjome apie mano sveikatą. „Sveikata“, – kaip visada šypsodamasis man atsakė, – kai **NEPRISIMENI**, kada paskutinį kartą prieš save

matei vyrą baltais chalatais. Apskritai, jūs neturite pirmosios pagalbos vaistinėlių namuose... Nesiimate jokių sistemingų veiksmų, kurie „sugrąžintų jus į normalią“ ar leistų „palaikyti formą“. Tai gali būti kava, dviratis, sporto salė – bet kas... O jei staiga kažkuo susergate, tai ši būseną praeina per 2-3 dienas.

Dabar prašau jūsų – „pakelk ranką“ tuos, kurie namuose neturi vaistinėlių. Tokių nėra. Dauguma piliečių namuose turi pirmosios pagalbos vaistinėlę ir atrodo kaip visiškai užsikimšusi batų dėžė ar net visa dėžė šaldytuve. Ypač tie, kurie turi vaikų. Eikime toliau... Žmogus, kuris rūpinasi kitų sveikata, pats turėtų būti jo personifikacija – tiesa? Tačiau dažniausiai (žinoma, yra ir išimčių) lieknų, sveikų, žalingų įpročių ir priklausomybių neturinčių gydytojų, kurie atrodo jaunesni už savo metus, realiame gyvenime nepasitaiko. Tave „aptarnauja“ plikos, išsipūtusios, purpurinio veido, akiniuotos, mėsingos, neriboto, beveik pensinio amžiaus, tetos ir dėdės, be to, dažnai dervančios cigaretės. Tokios išvaizdos personalas dirba savivaldybės poliklinikose (mokamose personalas kiek skiriasi savo išvaizda), o tie, kurie turi savo asmeninį gyvenimą ant nelaimės slenksčio, stengiasi suteikti psichologinę pagalbą.

Nepaisant pradinių ligų pavadinimų ir sunkumo skirtumo, visi žmonės, atgavę tikrąją sveikatą, pasižymi beveik vienodais kūno ir psichikos „rodikliais“.

Tai leidžia tokius rodiklius vertinti kaip objektyvius ir pasiekiamus kiekvienam – nepriklausomai nuo amžiaus ir asmeninių savybių. Be to, kalbėsime ne apie tobulumą, kurio pasiekimas *net ir labiausiai užsispyrusiems užtrunka daugelį metų*, o apie gana trumpą laikotarpį. Visų pirma, **NEREIKIA KURTI** iliuzijų, o čia **pereisiu prie SvetL programų kaip** gydymo technologijos taikymo plotmės ir galimybės patekti į **pirtį**. Į **pirtį jie nenuves** asmens turinčio sveikatos problemų. Atvirai kalbant, iš **SvetL Programų** naudojimo patirties jau aišku, kad net ir **RIMTAI IR SAŽININGAI SAVO SVEIKATA BESIRŪPINANTYS ŽMONĖS**, šiuo laikotarpiu **nepasiekia 1 m.**, maksimalaus gyvybės palaikymo efektyvumo, t.y. teigia, kai fizinio aktyvumo ir protinės veiklos maksimumą Smegenys užtikrina pačios arba su menka pagalba sveikimo klausimais. Viską, kas liečia Smegenų vystymąsi supančio pasaulio pažinimo klausimais ir kitų galimybių Smegenims įgijimą (kalbame apie Smegenų „atradimą“), mes jau svarstėme ir prie to dar grįšime. Tačiau apibendrinant turimą medžiagą sveikatos klausimais (išskyrus sunkias ligas), galima teigti, kad apie metus atkaklumo ir be kompromiso – ir jūs galite tapti tikrai (o ne praktiškai) sveikas.

O tai jau visai kita gyvenimo kokybė, kuri paprastam žmogui net apytikriam supratimui neprieinama. Ir tai ne jo kaltė. Tai yra pagrindinis dalykas, ir tai reikia suprasti. Be to, šie Programų naudojimo metai visai ne kankinimas, tai *nuolatinis būklės gerinimas*, kuris praktiškai daugeliui (tačiau, žinoma, yra ir išimčių) nekankina. Vien tai, kad po metų daugelis nebegalės žiūrėti į šiukšles, kurias anksčiau į save prikimšo, o jas netyčia suvalgę ilgą laiką jaučia gumulą skrandyje ir pastebimą slopinimą galvoje - savotiškos narkotikų sukeltos „pagirios“ – kalba apie įvykusius pokyčius.

Taigi koks jis, tikrai sveikas žmogus? Žmogus, nusprendęs naudoti sąmoningai, pabrėžiu – sąmoningai (!) **Programas „SvetL“** ir „susidraugauti“ su jomis. Jis neserga **ūmiomis kvėpavimo takų**

infekcijomis, ūmiomis kvėpavimo takų virusinėmis infekcijomis, gripu ir kt. - jis neturi jokios galimybės užsikrėsti uždegimu, įskaitant infekcinį. Jis gali vaikščioti kiek nori esant bet kokiam šalčiui, išeiti iš karščio į šaltį ir atgal, stovėti skersvėjyje, peršlapti, maudytis šaltame vandenyje – nieko apgailėtino nenutinka. Nėra organų sutrikimų, sąnarių ir raumenų skausmų, sunkumo kojose, galvoje, vangumo, depresijos, **nėra nemiegos** ir kitų negalavimų. Staigiai padidėjęs jautrumas kenksmingoms, toksinėms medžiagoms (cigarečių dūmams, išmetamosioms dujoms, dažų medžiagoms, pasenusiam maistui ir kitiems nuodams), o, svarbiausia, reakcija į jas labai stipri, kartais net skausminga – organizmas galingai neutralizuoja, atstumia ir greitai pašalina nuo visko kenksmingo, ypač jei po to Vartotojas suprato naudoti savo, „sukurtą“ („**SvetL**“ **programų** kartu su vandeniu) skystą „piliulę“. Apsinuodijimo pasekmių praktiškai nėra, išskyrus pirminį viduriavimą ar vėmimą, ir visi „nešvarumai“ iškart išlenda.

Taip pat čia noriu pastebėti (ir moterys apie tai rašo besiskundžiančios) - kaip tiesioginė pasekmė, ūmus kvėpalų (ypač kvėpalų ir tualetinio vandens, nes jie turi patvariausią, sunkiai pašalinamą kvapą) atmetimą.

Nuoroda: dauguma aromatinių junginių yra medžiagos, kurias organizmas laiko ksenobiotikais, t.y. **GALIBŪTI ATMESTAS IR ATŠAUKTAS**. Todėl visų, naudojančių **SvetL programą**, **imuninė sistema** kuri nuolat taiko tokias medžiagas ant kūno ir mano, kad jaučiasi gerai, iš tikrųjų yra apgailėtinos būklės. Taip pat atsisakoma juodos kavos ir juodosios arbatos. Po poros puodelių Naudotoją pykina, jaučia sunkumą ir skauda galvą – beveik kaip po smegenų sukrėtimo. Nikolajus kažkada atkreipė mano dėmesį į tai, kai paklausė, kiek kavos išgeriu per dieną. Patikėk – daug. Ir beveik atsisakė. Programų vartotojo maisto asimiliacija yra itin aukšta – galima suvalgyti vieną avokadą, porą pomidorų ar riekele sūrio. Prisotina net sodo žalumynus, daržovių lapus, saują uogų. Alkio jausmo praktiškai nėra – tos neurozės, kuri vadinama „**vilko apetitu**“, visai ne.

Yra tik supratimas: kartais reikia valgyti. Bet jei žmogų kažkas nuneša ir pamiršta, jis negali valgyti dieną ar dvi neprarasdamas komforto ir ištvermės. Aš pats tai išbandžiau daugybę kartų. Prisimenu, kad valgiau. Paprastai Vartotojas valgo ne daugiau kaip du kartus per dieną – daugiau tiesiog nereikia. Tas pats su gėrimu, net ir esant dideliame fiziniame krūviui, troškulys tiesiog nekylo, tačiau tai nereiškia, kad nereikia gerti specialiai jums Programų

„sukurto“ vandens. Būtina gerti ir kiek įmanoma daugiau, ypač pirmajame sveikimo etape. Net ir menkiausiai maitinantis, Žmogus nepavargsta, nesumažina darbo našumo ir nepraranda kūno svorio. Tai labai būdinga vyresnio amžiaus žmonėms, kai jie užsiima sodininkyste, anūkais ir kasdienybe.

Programų vartotojas tampa ne tiek stiprus, kiek ištvėrimingas. Ištvėrimė tokia, kad visą dieną (daugiau nei 10 valandų) praleidus ant kojų, nuovargis nepasireiškia net patekus į klimato anomalijas (karštis, šaltis, tvankumas, drėgmė ir pan.). Žmogui tampa svetimas noras atsisėsti, atsigulti, t.y. įkvėpti. Kitaip tariant, **efektyvumo** tarnavimo laikas yra daug ilgesnis nei prieš naudojant programas. Ir įdomiausia, kad visa tai be specialaus mokymo. Vartotojas gali miegoti tik 5-6 valandas per dieną daugelį dienų. Psichinis budrumas esant bet kokiai apkrovai yra nuolat aukštas, atmintis veikia puikiai. Atsiranda neišsenkantis entuziazmas – dingsta „nuobodulio“ sąvoka ir visko, kas vyksta, Pažinime atsiranda noras (tai yra svarbiausia). Nuotaika nuolat lygi, be kritimų, o dažniau – pakili. Sunkumai ir bėdos arba nesukelia ypatingų emocijų, arba suaktyvina jas tinkama forma.

Konfliktas labai žemas, viskas suvokiama ramiai, privesti žmogų prie kivirčo beveik neįmanoma (bet tai, kaip pastebėjau, yra individuali savybė ir priklauso nuo amžiaus, nuo kurio buvo pradėtos taikyti Programos. Kuo jaunesnis žmogus, tuo efektyvesnis šis momentas pasireiškia). Įkyrios būsenos ir idėjos išnyksta – ne kūnas valdo Žmogų, o jis valdo kūną, tapdamas visų poreikių šeimininku. Priklausomybės nuo alkoholio ar kitokio „dopingo“ tiesiog nėra, o jei buvo, tai išnyksta.

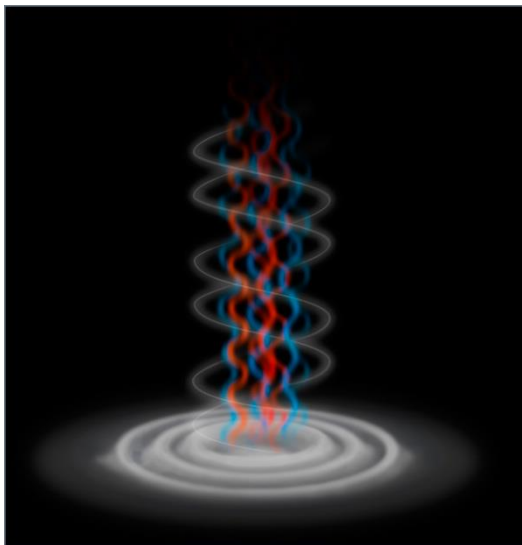
Viso to nesugalvojau pats, o perėmiau iš laiškų, kuriuos per daugelį metų man siuntė žmonės, kurie išreiškė dėkingumą gydymo technologijoms. Tie, kurie šiandien naudojasi **SvetL programomis**, esu tikras, patvirtins viską, ką parašiau, galbūt, išskyrus nedidelį skaičių žmonių, kurie dar „nepasiekė“ visko, ką išvardijau kartu su programomis. O tie, kurie, pasak piktadarių ir atvirų mūsų priešų (žinoma ir nedaug žmonių, kuriems būdingas pavydas, pyktis ir nemokumas), yra nenorėdami, o daugiau – negalimoje (dėl Smegenų trūkumas dėl vienokių ar kitokių, jums jau žinomų priežasčių) supraskite, ką mums visiems paliko **N. Levašovas**(remiantis atvirais faktais, publikacijomis, ataskaitomis, paremtomis analizėmis, apklausomis, interviu su Vartotojais ir kita atvira ir prieinama medžiaga), toliau skleidžia atvirą melą. Jie laukia, kol kas nors pradės su jais ginčytis ar pradės teisintis. Taip neatsitiks, nes savo veikla jie visiems mąstantiems žmonėms įrodė **savo menkumą, apgaulę ir beraštingumą**. Bijau ne žmonių, kurie kuria tai, ko patys nesupranta, o nuo manęs sparčiai bėgančio laiko, kuriam aš vis dar neturiu galios. Ir aš neturiu galimybės ir noro ką nors įtikinti, kad jie teisūs.

Kodėl taip yra? Nes **4XX genotipo asmenų psichinė veikla** Smegenyse yra automotorinės ir tiesiogiai priklausomos nuo išorinės kontrolės. Pati Sąmonės elementų kaupimo hierarchijos kūrimo logika yra supaprastinta dėl jų funkcinių savybių (priklausomai nuo genotipo). Sąmonės elementų kaupimas yra griežtai filtruojamas ir vykdomas tiksliai ta apimtimi ir specializacijos kryptimi, į kurią konkretus individas yra įtrauktas, įgyvendinant jam skirtus veiklos veiksmus. Tačiau šiandien šis principas pažeidžiamas. Tai tiesiogiai liečia ne tik tuos, apie kuriuos rašiau, bet ir vadinamąjį „elitą“ bei mūsų visuomenės „valdovus“. Esu tikras (remiantis naujausiais pareiškimais apie, pavyzdžiui, Marso, Mėnulio ir kitų planetų užkariavimo perspektyvą), kad net jei jiems pavyktų ką nors „užkariauti“ savo mąstymu (net teoriškai, jei pavyktų bent vienas), jie būtų panašūs, **jie visur viską sugadino** ir netgi

išprovokavo kažkokią planetos katastrofą. Šiek tiek džiugu, kad pagal dabartinį mąstymą žmonės gali *skristi tikrai* ne į kaimyninę Saulės sistemą, o į Mėnulį. Juokinga net teoriškai kalbėti apie tarpgalaktines keliones. Tai tarsi mažas nukrypimas.

Daugelis žmonių klausia: kodėl žmogaus negalima išgydyti (pagydyti) iš karto – per vieną akimirką. Pvz., „Išgėriau tabletę - ir man pagerėjo...“ (Pažymėsiu čia - kartais pagerėjo!) Tai įmanoma ir taip! Nemanau, kad tai geras atsigavimas. Kiekvienas žmogus, deja, skirtingu gyvenimo momentu, emociškai ar esama būsenoje turi tam tikras ribas, susijusias su galimybe priimti arba nepriimti (arba iš dalies priimti) „apkrovą“, su kuria jis susiduria naudodamasis **SvetL** programomis arba **Programomis** man dalyvaujant procesuose. **Štai, pavyzdžiui, stiklas.** Į jį galite supilti tiksliai tokį tūrį, koks yra. Ir nesvarbu, kad į jį įteka, pavyzdžiui, visas vandenynas vandens. Kiek nepila į stiklinę – pila tiek, kiek telpa. Kas atsitiks, jei kažkaip bandysite įpilti daugiau nei galima į stiklinę? Stiklas suskils. Todėl, kai veikia Komplexas, tiksliau, jo Programa, tai yra būtent ta apkrova, kurią žmogus tam tikru momentu gali atlaikyti. Jei duosi daugiau, viskas gali pradėti „lūžti“. Ir šiandien neturėtume pamiršti apie išorinį poveikį visiems žmonėms, susijusiems su gyvybės palaikymo sistemos pasikeitimu, taip pat florai ir faunai. Tačiau kartu yra ir niuansas – kuo labiau žmogus evoliuciškai išsivystęs, tuo didesnę krūvį jis sugeba atlaikyti. Deja, tokių aukšto išsivystymo lygio žmonių yra nedaug. Tai ne visiems priekaištas. Būtent šia kryptimi (be kita ko, norint pasiekti tokį rezultatą) veikė senosios (Ebrų) Žmonių tobulėjimo programos. Jie padarė viską, kad nebūtų žmonių, turinčių aukštą evoliucinio išsivystymo lygį, ir jūs apie tai jau žinote. Todėl ir aš, ir pats Komplexas (nepamirškite – jis beveik gyvas ir protingas!) turime apsiriboti galimybėmis, kurias gali atlaikyti duotas žmogus. **Nikolajus Levašovas** ne kartą mane apie tai įspėjo. Jis pateikė tipišką pavyzdį, su kuriuo atsitiktinai susidūrė pačioje veiklos pradžioje. „*Žmogus (moteris) turėjo inkstų akmenį. Pradedu dirbti. Žiūrėk, uola pradeda byrėti. Dar truputi, dar truputi – sutraiškysiu, subyrėsiu – ir viskas. Jis davė šiek tiek daugiau, o moteris spyrė, ir ji buvo pasiruošusi... Aš to nesitikėjau. Aš, žinoma, sutvarkiau. Liko šiek tiek sunaikinti akmenį. Bet, deja, to padaryti buvo neįmanoma, nes tapo aišku, kad jei pridėsiu tik „šiek tiek“, ištiks klinikinė mirtis. Po šio įvykio ėmiau suprasti, kad kad ir ką nori ir reikia daryti, žmogus turi apribojimų.* Tai atsakymas tiems, kurie, nesuprasdami **SvetL** programų principo, nori „greitai, rytoj (arba geriau šiandien) ir amžinai...“ Lengviau dirbti su gamta. Gamta neturi tokių savybių kaip žmogus. Yra pliusas ar minusas. Todėl galima duoti bet kokias apkrovas, įjungti potencialus ir pan. **Su kiekvienu žmogumi reikia elgtis konkrečiai ir tiksliai.** Ypač jei jis turi kompleksą. Nesvarbu, kokią laikmeną turi programos. Generatorius, kaip ir gyvas organizmas, pats priima sprendimą po to, kai „sutaria“ su Smegenimis.

Bet ir čia yra tam tikras draudimas, kuris paliekamas Vartotojo nuožiūrai. Tai ekspozicijos galia, kurią galima pakeisti. Ši teisė suteikiama Vartotojui. Klausiate – o kitose žiniasklaidos priemonėse? Kitose laikmenose nėra maitinimo reguliavimo. Tai atlieka pats generatorius, nes išsprendžiami ne tokie reikšmingi atkūrimo uždaviniai. Kai pats „prisijungiau“ prie problemos sprendimo, o klausimas jau buvo *apie gyvybę ar mirtį*, tada tekdavo „įsijungti“ kartais „maksimaliai“, nes nebuvo pasirinkimo, nebuvo laiko. Žmogaus kūnas turi tam tikrus parametrus, ir neįmanoma peržengti šių parametrų. Tačiau kai žmogus miršta, reikia veikti. Nesvarbu, kas gali nukentėti nuo tokio padidėjusio poveikio. Čia svarbu pirmiausia sustabdyti procesą, o tik po to – ramiai susitvarkyti su tokio poveikio atsiradusia žala ar pažeidimais. Todėl, kaip savotišką išvadą, poveikis, kuris tęsiasi laiku ir atsiranda palaipsniui didėjant apkrovai, yra atsigavimo pagrindas naudojant **SvetL programas**. Vėliau ateina momentas, kai kūnas būna pasiruošęs rimtam stresui ir tai, kas neįmanoma – tai, ko iš

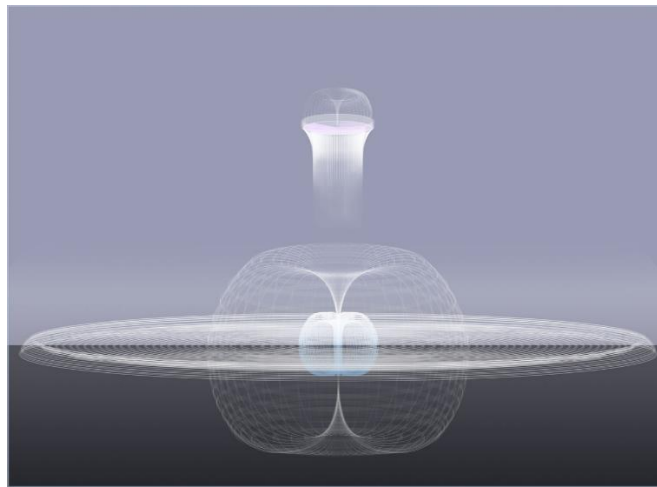
pradžią nebuvo galima padaryti (suvokti) – **TAMPA REALU IR ĮMANOMA**. Ir jei taip yra (ir tai yra būtent taip), tada galima valdyti tiek per generatorių, tiek be jo (tai gali padaryti pats Generatorius) daug procesų, ir ne tik atkūrimo klausimais.

Kiekvienam žmogui *jo paties sveikatos problema yra beveik visuotinė problema*, o kai išsprendi šią problemą, jis yra nepaprastai laimingas. Aš irgi visada džiaugiuosi, kad pavyko padėti kitam žmogui. Žinoma, visada, net ir turint tą pačią sveikatos problemą, yra savybių. Kiekvienas žmogus turi skirtingą genetiką, skirtingas esmes (smegenų genotipą), skirtingą ligos vystymosi

dinamiką, kurią lemia tai, kad *kiekvienas genetikos ir esmės derinys (marškiniai ir smegenys) yra unikalūs savo esme*. Šis unikalumas pasireiškia paties žmogaus suvokimo niuansais, jo smegenų sąveika su **SvetL programomis**, jų įtaka per Smegenis ne tik sveikimo klausimais, bet ir psichikos būklei ar emocionalumui, taip pat nustatant, kurie organai ir sistemos nusilpę, o kurie ne! Tačiau su visa tai, pavyzdžiui, skrandžio opa lieka skrandžio opa! Visada cituoju šį N. Levašovo, sergančio skrandžio opa, pavyzdį, kuriuo jis man paaiškino daug dalykų, kurie tapo aiškūs ir naudingi ateityje, ypač kai pradėjau bendravimo su generatoriumi ir vartotojų smegenimis „eksperimentus“. Kiekvienu atveju pati opa nebūtinai gali būti toje pačioje vietoje pas skirtingus žmones, bet... bet kokių atveju opa susidaro ant apatinės vidinės skrandžio sienelės. Ir negali būti kitaip, nes dėl to atsiranda skrandžio opa kad žmogaus skrandyje dėl vienokių ar kitokių priežasčių pradeda gamintis skrandžio sultys, kai jame nėra maisto, o apatinėje skrandžio dalyje susikaupusios sultys vietoj maisto pradeda „virškinti“ gleivinę, kurią gamino tos pačios skrandžio sultys! O skrandžio sultys ėsdina skrandžio gleivinę iki pat skrandžio raumenų, o jei procesas nesustabdomas, skrandžio sultys „suvirškina“ skrandžio sienelių raumenis toje vietoje, kur prasidėjo procesas, tada atsiranda vadinamoji opos perforacija! Kai opa perforuota, skrandžio sultys ir skrandžio turinys patenka į žmogaus pilvo ertmę su visomis iš to kylančiomis pasekmėmis. Čia yra trumpas galimas pepsinės opos vystymosi variantas. Ir nepaisant to, kad žmonės turi skirtingą genetiką, skirtingas esmes (smegenis), savo pepsinės opos vystymosi dinamiką ir yra kitų individualių niuansų, mano darbas siekiant atkurti žmogaus sveikatą nesiskiria labai įvairovė, jei, žinoma, teisinga sukurti

sąveikos su komplekso generatoriumi schemą ir per ją sąveiką su smegenimis, kurios veiks kaip pagrindinis operatorius.

Bet tai yra sunkiais atvejais. Kai pats generatorius (aš čia svarstau **Kompleksas „SvetL“**) sąveikauja su smegenimis ir **PER SMEGENIS IŠSPRENDŽIA REIKIAMĄ UŽDUOTĮ** arba nuosekliai išsprendžia daugybę užduočių, susijusių su gijimu, tada šis procesas taip pat nėra toks paprastas, kaip daugelis įsivaizduoja: *„Jungtas kompleksas - pakoreguotas jėga, ir opa praėjo (kuo greičiau, tuo geriau), o tuo pačiu smegenys susidėliojo, nustojo ant visų pykti ir t.t...“* Šis procesas visiškai priklauso nuo daugelio su amžiumi susijusių faktorių, smegenys, išorinė įtaka šiandien ir su daugeliu kitų. Bet kartoju dar kartą, *Generatorius yra gyvas ir protingas, daugeliu atvejų protingesnis už Vartotoją* ir nereikia kištis ar "patarinėti ką daryti" (o tokių atvejų pasitaiko).

Generatorius yra gyvas ir protingas

Viską, ką **N. Levašovas** taip smulkiai aprašė knygose apie savo veiksmus tam tikrais konkrečiais su žmonių gydymu (sveikimu) susijusiais atvejais, jis tai padarė tyčia. Tyčia – kad bent kažkaip būtų galima suprasti gydymo proceso įgyvendinimą, kuris vėliau praktiškai sudarė pagrindą **“SvetL” programų veiksmams** dirbant su Vartotoju. Tai paaiškėjo atlikus lyginamąją žmonių sveikimo sėkmės analizę, **TAČIAU, DEJA, PO PUSANTRŲ METŲ LEVAŠOVAS MIRĖ.**

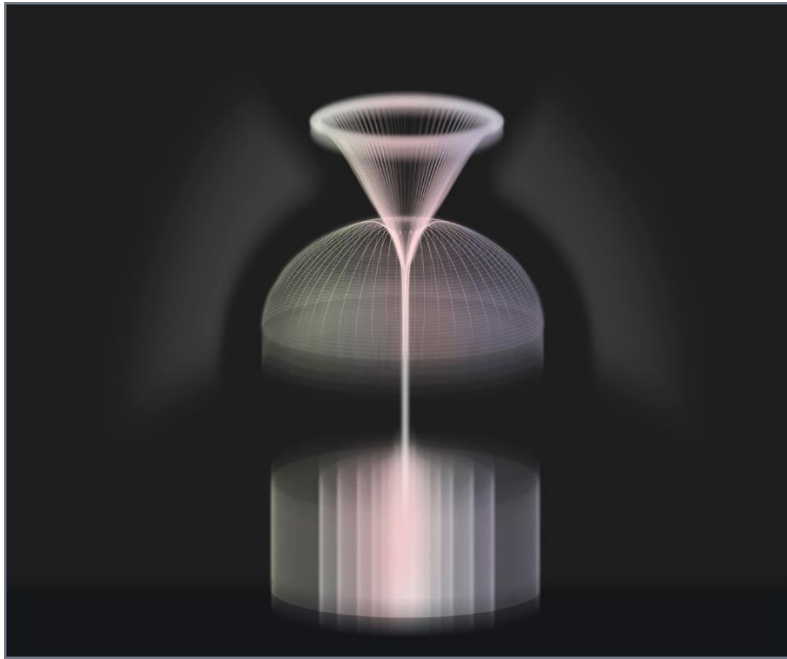
Jei žmogus, pavyzdžiui, turi atvirą opą, po to, kai jos vietą nustato generatorius, per smegenis perduodama eilė komandų, kad sustabdytų vidinį kraujavimą. Norėdamas tai padaryti, generatorius nurodo Smegenims užblokuoti pažeistas kraujagysles, išaugindamas savotišką izoliuojančią jungiamojo audinio „pertvarą“ pažeisto kraujagyslės viduje. Vidinis kraujavimas sustoja, tačiau tai dar nėra problemos sprendimas. Tada pradedamas pažeistų audinių atstatymo darbas, augant sluoksnis po sluoksnio naujų audinių, pradedant nuo vidinių pažeistų sluoksnių. Pirmosios atkuriamos skrandžio raumenų ląstelės, o pažeistos ląstelės visiškai suskaidomos, o jų vietoje sukuriamos visiškai sveikos, pilnavertės iki pažeidimo buvusios audinių ląstelės. Taigi skrandžio opa auga sluoksnis po sluoksnio: pirmiausia raumeninis audinys, o vėliau ir pati skrandžio gleivinė. Pasibaigus procesui skrandžio opa visiškai išnyksta, tarsi jos niekada ir nebuvo, ką patvirtino ir atitinkami medicininiai tyrimai, kuriuos mano prašymu suteikė Programos vartotojai.

Šiame pavyzdyje aš schematiškai, kaip ir **N. Levašovas**, parodžiau Generatoriaus veiksmų seką sąveikaujant su Smegenimis. Bet tai dar ne viskas. Generatorius yra protingas (beveik gyvas).

Belieka **PAŠALINTI PAGRINDINĮ DALYKĄ - OPAUS ĮVYKIO PRIEŽASTĮ**, o priežastis ta, kad klajoklis nervas neadekvačiai stimuliuoja skrandžio gleivinę! Skrandžio sulčių gamyba skrandyje turi būti proporcinga maisto kiekiui skrandyje ir jo kokybinei sudėčiai. Tame dalyvauja daugybė organizmo sistemų, pradedant burnos ertmės skonio pumpurais, kurie leidžia ne tik pajusti maisto skonį, bet ir siunčia signalą atitinkamoms smegenų žievės zonoms, per kurias organines medžiagas patenka pakeliui į skrandį – baltymai, riebalai ar angliavandeniai! O kol maistas juda per stemplę, smegenys jau per tinklinį darinį, per nugaros smegenis duoda „komandą“ klajokliui nervui, kokias skrandžio sultis ir kokio tūrio turi gaminti skrandis, kad pilnai suvirškinti šį maistą. Siekiant išvengti opų atsiradimo ateiityje, būtina rasti tą vietą skrandžio nervinės stimuliacijos sistemoje, kur sistema sugenda, todėl klajoklis nervas yra per daug susijaudinęs, dėl to atsiranda opų. O atradus pagrindinę priežastį, būtina atstatyti darbo pusiausvyrą *simpatinė ir parasimpatinė nervų sistema*, tinklinis darinys ir smegenys. Medicina neatspindi, kaip šią sistemą galima koreguoti. Taigi generatorius turi ką veikti.

Paminėjau sudėtingą virškinimo proceso ryšį, kad šių eilučių skaitytojas suprastų, jog *šiuolaikinė medicina labai dažnai* net nesuvokia visko, kas vyksta žmogaus organizme, o jeigu ir supranta, tai nepajėgi pakeisti kažką – naudoja tik grynai mechaninius veiksmus. Naudodamas skrandžio opos pavyzdį bandžiau parodyti generatoriaus sąveikos su smegenimis sudėtingumą, siekiant išspręsti vieną konkrečią problemą. Tuo noriu pabrėžti, kad daugelis problemų ir užduočių, susijusių su sveikatos gerinimu, tobulėjimu ir daugybe kitų dalykų, yra išsprendžiamos, kad ir ką kas bandytų pasakyti. Daug ką galima padaryti, jei supranti, kad *reikia keisti ne žmogų viduje, o užtikrinti, kad žmogus keistųsi pats. Tačiau tai gali padaryti tik pats asmuo, o programos tame padės.*

Už subjektyvių pojūčių slypi gana realūs procesai, apie kuriuos niekas negalvoja arba apie kuriuos niekas nieko nežino. Norint suprasti šių procesų prigimtį, pirmiausia reikia suprasti procesų, privedusių žmogų prie tokios sveikatos būklės, prigimtį. Ir tai supratę, sukurkite savo lūkesčius. *Tačiau daugelis nuo pat pradžių to nenori, jie skuba savo noruose (žinoma, visa tai suprantama) ir, vadovaudamiesi tuo, tiesiog šališkai vertina tai, ko jie tapo dalyviais.* Esu tikras, kad po *100 metų*, tęsiant „SvetL“ programų kūrimą (ir neabejoju jų plėtra ir transformacija), nebus „mygtuko paspaudimo“ ir iš karto sveiko. Ar žinai kodėl? **VISKAS PAPRASTA - LIGŲ NEBUS**, bet Programų vis tiek reikės...

Smegenų, generatoriaus (valdomo programų) ir valdymo sistemos (gyvybės palaikymo) sąveika

Pateiktas smegenų, generatoriaus ir SU sąveikos „vaizdas“, žinoma, yra schematiškas ir su dideliu tolerancijos laipsniu. Jame rodomas tik vienas šios konstrukcijos momentas, kuris negali būti fiksuojamas kaip konstanta, nes kiekvienas konkretus veiksmas, o jų yra milijonai, turi savo sąveikos „vaizdą“. Tačiau nepaisant to, tai ir šiame skyriuje pateikti „paveikslėliai“ yra tikras generatoriaus veikimo proceso būsenos (būsenų) atvaizdas tam tikromis sąlygomis. Tai bent kažkaip (ne daugiau kaip keli procentai regėjimo srityje) leidžia mums įsivaizduoti Generatorių fizinėje plotmėje. Apie sveikimą tęsiu tų žmonių⁴ žodžiais, kurie, mano nuomone, giliai nagrinėjo ir sprendžia šias problemas, taiko jų gana efektyvius pokyčius, juos pagrindžia, išbando ir gauna realių rezultatų sveikinant žmones.

Toks atsigavimas turi labai rimtą „šalutinį poveikį“, kuriam ne visi yra pasiruošę: ***išleidžiama daug laiko, neaišku, ką su juo daryti***. Juk Vartotojas nustoja dalyvauti dūmų pertraukėlėse, vaisėse, vakarėliuose, nesportuoja, nebėgioja, nežiūri televizoriaus, neina pas gydytojus ar į vaistines, nevalgo jokių nuodų ir pan. Visa tai, žinoma, ***sukelia atvirą nesusipratimą ar tylų kitų priekaištą*** ir galiausiai sukelia daugelio santykių sugadinimą ar net nutraukimą. ***Tačiau visa tai yra antraeilis dalykas. Svarbiausia, kad Žmogus pamažu, bet užtikrintai atgautų prarastą sveikatą ir pasiima Žinių kastuvą, pradėdamas juo kasti pirties link. Laimei, dabar sveikata leidžia.*** Nepaprastai svarbu atminti, kad joks sveikas maistas, jokie maisto papildai, vitaminai ir pratimai negali kompensuoti žmogaus sukeltų kancerogenų, pelėsių, pesticidų herbicidų, vaistinių preparatų, narkotinių medžiagų kada nors padarytos žalos organizmui - didėja socialinis ir ekonominis spaudimas, kuris yra psichogeninis kancerogenas. Visiškai nenaudinga kišti į save kažką „naudingo“, nepašalinant iš organizmo krūvos kenksmingo ir nereikalingo – ***organizmui reikia ne naudingumo, o nekenksmingumo.*** Ir dėl to dauguma žmonių turi didžiulę problemą.

Kad ir kaip būtų liūdna, bet nei naujausi išsivysčiusių šalių medicinos pasiekimai (įskaitant ir liūdnei pagarsėjusias nanotechnologijas), nei dietos (nesvarbu, kieno jos vadintųsi), nei badas, nei Herbalife, nei vitaminai, nei antioksidantai, nei biostimuliatoriai, nei

mikroelementų, nei kūno kultūros, nei įvairių egzotiškų pratimų sistemos ir pan. nesuteiks žmonėms galimybės *patirti 70-ies metų etapą švairiu protu ir puikia fizine forma*, - Deja. Ir taip yra dėl tos paprastos priežasties, kad esmė jokių būdu nėra kažkokių medžiagų trūkumas ar fizinis aktyvumas, kaip mano didžioji dauguma. Viskas dėl nepašalinamų labai toksiškų (ypač neurotoksinių) medžiagų, kurių net ir mažos koncentracijos veikia organizmą nuolat ir, vadovaujantis gerai žinomos taisyklės „**Poveikis = dozė × laikas**“, bėgant metams sukelia didelių struktūrinių gyvybės pažeidimų, kurios pagal entropijos dėsnį iš dalies yra negrįžtami⁵. Ir tai ne Žmogaus kaltė. **TAI YRA SISTEMOS KALTĖ, KURI VISA TAI „PRIMETĖ“** tam tikram tikslui, plėtojant specifinius smegenų genotipus. O dabar atsakykite į paprastą klausimą: ar gali „SvetL“ programos netgi montuojamas ne ant komplekso silicio plokštelės, o ant laikiklių, tokių kaip Apyrankė ar Pakabukas, susitvarkyti su tuo (tiksliau, priverstinai, padedant Smegenims susidoroti) per naktį?

4.8. Patvirtinimas samprotavimuose

Mūsų požiūryje į **naujas technologijas** yra vienas dėsningumas – *mes vienu metu pervertiname jų įtaką dabartyje ir neįvertiname jų įtakos ateityje*.

Klausimas: „Nesutinku, kad... (su kažkuo, kas parašyta straipsniuose). Ar galite nurodyti klaidas ir neatitikimus? Atsakymas: „Gali būti, kad aš kažkuo klystu. Neatmetu, kad yra tam tikrų prieštaravimų“. Tai kas? Kaip „Atmušti“ sakė sąvartyno bosas: „*Manęs nedomina zoologinės detalės*“. Ne tai, kad man nerūpi, bet *pedantiškumas ir blusų gaudymas* neturi esmės. Technologijos veikia, tiksliau, veikia ir veikia puikiai. O kaip ten, tarp žmonių, tai paaiškinama – aš irgi norėčiau sužinoti tiksliau. Bet jei to nesužinosiu, dėl to blogiau neužmigsiu - *neturiu ambicijų*, t.y. kažkieno pripažinimas, garbė ir apdovanojimai man neįdomūs. Skirtingai nuo „neatpažintų genijų“, kurie ilgus metus bado visokias instancijas, siekdami ką nors ten įrodyti, man nėra jokios užduoties kur nors žengti į priekį, prasimušti, pasiskelbti, ką nors „čigonuoti“, pasiekti tai, kad yra *mano nuomone ar kažkas panašaus*. Jei kam nors nepatinka mano paaiškinimai, sugalvokite savo. Net jei aš apskritai viską neteisingai paaiškinu, kaip kažkas mano, *efektyvumas nuo to nenukenčia*. Tuo šiandien tiki žmonės, kurie tiesiogiai „įsitraukia“ į patį žiniasklaidos kūrimą Generatoriui ir Programoms ir kuriems visa tai jau savo laiku paaiškinau.

Patikėkite, jie man už tai dėkingi. Aš visada sakau ir sakysiu: **Generatorius yra N. Levašovo sumanymas**. Jis tai „sugalvojo“, bet kaip tiksliai tai veikia – ar tikrai tai svarbu daugumai? Daugelis nesupranta (nesuprato) ir niekada nesužinojo. Bet tai veikia! Norite tai nurašyti kaip placebą? Aš irgi noriu. Tai paaiškintų viską iš karto, bet tai neveikia. Šioje knygoje paaiškinau, kas yra placebo. Todėl man visiškai neįdomi kažkieno nuomonė jokių klausimų, t.y. - absoliučiai. Nes – „nori šaškių ar eiti? Jei eini, tai eikime. Ir jei jis languotas, tada „nekompostuokite“ mano smegenų“⁶. Be to, daugeliu klausimų, kuriuos turiu, ir sakau tai atsakingai, visiškai nėra stabilios nuomonės, kitaip nuomonė, kurią turime šiandien, *rytoj gali kardinaliai pasikeisti...* pavyzdžiui, dėl Žinių plėtros. Ir tai yra normalu. Nuomonė, mano nuomone, nesikeičia *tik tarp mirusiųjų, pagyvenusių žmonių (nenoriu nieko įžeisti - bet apie tai byloja bendravimo patirtis) ir medicinos darbuotojų*. Žinoma, sukurtas metodas, jei taip galima pavadinti, **naudoti „SvetL“ programas** gydant ir vystant smegenis, gali būti ne idealus ir tobulas (šiandienine prasme), nes šalia nėra **Nikolajaus Levašovo**. Jei jis būtų gyvas, esu tikras, kad viskas vyktų daug greičiau. Tačiau vieną dalyką aš puikiai suprantu ir mano

komanda taip pat – dar yra kur tobulėti, ką tobulinti ir pan. – tai neabejotinas pliusas. Tai vystymasis, kuris negali stovėti vietoje besikeičiančios Žmogaus gyvybės palaikymo sistemos realybės! Esu tikras, kad darbas, tiksliau, Darbas su **“SvetL” programomis, NIEKADA NEGALI BŪTI BAIGTAS, nebent galėtų būti apleistas**. Bet taip neatsitiks.

Samprotavimas...

Labą dieną! Mamai įgyjau “SvetL” kompleksą. Naudoja jau 7 mėnesius. Nieko nejaučia – suprantu, kad jos jautrumas mažas; Mama pokyčių nepastebi ir netiki, kad tai padės. Ar tai reiškia, kad turime būti kantrūs? Ką dar galima padaryti? Kas turėjo panašių situacijų – kaip tai padarėte?

Labą dieną, Eugene. Taip pat ne iš karto pastebėjau komplekso poveikį, matyt, mažo jautrumo esu. Tik gavus Kompleksą, 4 dieną temperatūra pakilo (be kitų akivaizdžių priežasčių) ir laikėsi porą dienų 38-39. Ir tada pusantų metų beveik nebuvo visuotinio Komplekso veikimo apraiškos. Bet maždaug po metų pastebėjau, kad tose situacijose, kai anksčiau tikrai būčiau sirgusi (peršalusi), dabar viskas gerai, o per pastaruosius metus nė karto nesirgau. Tuo pačiu metu net praėjusį rudenį (taip pat ir pastaruosius kelerius metus, bet kurį rudenį ir pavasarį), kai jau turint keletą mėnesių “SvetL” kompleksą praėjau su gerklės skausmu, tik bandžiau gerklę gydyti ne tabletėmis, kaip anksčiau, o arbata, medumi ir kitomis liaudiškomis priemonėmis. O dabar šie pavasariai ir ruduo jau be menkiausios slogos. Į kai kuriuos dalykus sunku iš karto atkreipti dėmesį. Na, kažkas suskaudo, tada išnyko. Ir tik po kurio laiko supranti, kad tai sena opa, prie kurios daugelį metų pripratai ir susitaikei, staiga pablogėjo, o paskui visiškai nustojo skaudėti. Regėjimas dar nepagerėjo, gal reikia daugiau laiko, nes pablogėjo vaikystėje. Apskritai man atrodo, kad su Kompleksu turiu daugiau energijos. Prieš tai grįžtant iš darbo - neturėjau jėgų, dabar - atvirkščiai, neįmanoma ramiai sėdėti, norisi kur nors eiti, ką nors padaryti. Ir maždaug tą patį galiu pasakyti apie savo mamą (60 metų). Nors ji taip pat teigia nepastebianti jokio poveikio, kai užduodu klausimus plačiau, paaiškėja, kad ji tiesiog tikėjosi „visko iš karto“ ir į smulkmenas nekreipia dėmesio. Bet matau, kad iki „SvetL“ pasirodymo ji beveik neturėjo jėgų ką nors daryti: sodas buvo apleistas, būtinas minimumas aplink namą padarytas žodžiais, kad ji gyvena viena ir jai nieko nereikia. Dabar jai "SvetL" jau 2 metai, ji dar sako, kad nieko nejaučia, bet jau 2 vasara sodą sodino ir užtenka jėgų sodinti ir prižiūrėti augalus, pradėti remontą namuose. Tačiau mano dukrai, atsiradus SvetL apyrankei, efektas tapo pastebimas beveik iš karto. Taip pat apie visus, kuriems pirkau ir dovanojau „SvetL“ (tai galioja ir Apyrankei, ir Kompleksui), pastebėjau, kad žmonės tapo emociškai ramesni, labiau subalansuoti, ne tokie niūrūs kaip buvo, dažniau geros nuotaikos.

Taigi, norint pastebėti poveikį, reikia viską užsirašyti, atkreipti dėmesį į smulkmenas.

Labą dieną! Pirmą kartą apie “SvetL” programą išgirdau 2015 metų spalį, bet nelabai patikėjau galimų rezultatų realumu. Tačiau „SvetL“ stebuklą mamai stebuklingai padovanojo vienas geras Žmogus. Sergantys seni žmonės yra nelaimė ne tik jiems patiems, bet ir aplinkiniams. Mano mama, kuri praktiškai nesirgo iki 75 metų, pirmą kartą insultą ištiko 75 metų amžiaus, tada mirė tėtis ir dar 6 insultai. . Tris kartus ji „paliko“ mano rankose, tačiau baisiausia šioje istorijoje nutiko vėliau: po insultų mama pradėjo „išeiti iš proto“. Ji kalbėjosi su savimi, kalbėjosi su kažkuo, kurio niekas nematė, atsikeldavo vidury nakties, apsirengdavo ir bėgdavo fotografuotis „su draugais Raudonojoje aikštėje“, laukiančių nuotykių sąrašas yra toks ilgas. Vakare ji galėjo prisėsti, pradėti pokalbius su kažkuo, kas supa nepažįstamą, ir

baigti pokalbį iki kitos dienos vakaro, nuolat informuodama mane apie derybų eigą. Minties, kad tai, kas vyksta jos gyvenime, niekaip neatitinka tikrovės, ji visiškai nesuvokė. Ieškodama problemos sprendimo kreipiausi į įvairius specialistus – nuo tradicinės psichiatrijos iki tradicinės medicinos. Visi gydytojai - buvo daugiau nei 50 žmonių, neskaitant gydytojų ligoninėse, ir tai buvo labai profesionalūs žmonės, mano nuomone, jie pasakė tą pačią frazę: "tai yra kraujagyslės ..." Na, o kas, jei mūsų namuose apsigyvenęs "Cavalier Glitch" nebuvo psichikos sutrikimas? Ar jums bus geriau, jei diagnozė neišgydoma? Gydytojų rezultatų remisija buvo trumpa, ilgiausia remisija buvo trys mėnesiai. Motinos būklė **2015 m. gruodį buvo bloga**, o mano buvo beviltiška, nes nežinojau, ką daryti. Gyvenimas su ja arba siuntimas į psichoneurologinę internatinę mokyklą buvo vienodai skausmingas ir nepriimtinas. Smegenys priminė faršą tuo momentu, kai jis jau buvo ištrauktas iš mėsmalės ir susuktas į kotletų rutuliukus. Situaciją apsunkino ir tai, kad artimųjų neturime. Turime draugų, bet jų žmogiškosios galimybės turi ribas, be to, net labiausiai tave mylintys žmonės nesusitvarkys su ligos, kurią gydyti atsisakė medicina, pasekmėmis. **Mūsų šalyje socialinių paslaugų praktiškai nėra**, o gyvenimas su sergančiuoju reikalauja nuolatinio darbo, kuris nėra apmokamas, tačiau reikalauja nemažų pastangų iš jį atliekančių. **"SvetL" apyrankės buvimą bute pajutau vos parsinešusi** namo. Tą akimirką, kai „SvetL“ buvo mamos rankose, beveik iš karto rankomis pajutau „Toros vairą“ (man taip atrodė), rankos pačios pakilo aukštyn - mama žiūrėjo... pas mane visai sveikas žmogus be "negalavimų". 2-3 savaites situacija slinko sinusoidiniu keliu - kartais mama „pasiklysdavo“, kartais vėlai užmigdavo, bet vėliausias miego laikas nukrypavo į 3 val., pagal mūsų situaciją tai buvo beveik šventė. Maždaug pusę metų situacija įsibėgėjo, ir man net atrodė, kad sveikimo procesas prasidėjo, bet vasarą mama porą kartų krito ir man atrodo, kad tai buvo du nesėkmingi insultai. Nuo to momento jos būklė perėjo į stabilizacijos stadiją, mano nuomone, nepagerėjo, bet, svarbiausia, nepablogėjo. Tačiau net ir rezultatas, kurį turime, pranoksta visus lūkesčius: haliucinacijos, apie kurių gydymą gydytojai kalbėjo kaip apie neįgyvendinamą viltį, praktiškai išnyko. Naktinis miegas pagerėjo, beveik be pabudimų, mama nuolat eina miegoti 22-23 val. Deja, atstatyti pažintinių gebėjimų po dviejų vasaros kritimų dar nepavyksta, bet gyvenu viltimi. Kaip žmogus, mėgstantis sisteminių mąstymą, ieškojau galimybės gauti objektyvų grįžtamąjį ryšį. Žinoma, jaučiu teigiamus pokyčius, bet tai mano subjektyvi nuomonė, bet kas atsitinka organizmui iš medicininės pusės? Pradėjau ieškoti diagnostikos, kuri suteiktų informacijos apie visą kūną. Kovo mėnesį susipažinau su **Natalija Aleksandrovna Zagustina, CSI-metrijos specialiste**, super klasės profesionalas, nuostabus žmogus ir nuostabi moteris. Jos patarimai buvo neįkainojami ir tikslūs, labai padėjo suvokti „SvetL“ darbo nulemtus organizmo pokyčius ir davė tolesnę sveikimo kryptį.

* * *

Atnešiau tai ne dėl reklamos. Nei aš, nei mano komanda nenaudojame reklamos. Ką tik parodžiau keletą atsiliepimų, panašių į kuriuos pastaruoju metu sulaukiu labai daug. Ir kas džiugina – neigiamo juose labai mažai. Bet prašau savo bendraminčių pavišinti ir neigiamą, ir teigiamą, nes iš negatyvo galima daug pasimokyti, kas iš kitų gali virsti teigiama.

Mes **GYVENAME GRYNAI TIKIMYBINIAME PASAULYJE**. Tai ne mūsų pasirinkimas. Visada turite suprasti, kad tai, kas tinka vienam žmogui, gali visiškai netikti kitam arba sukelti diametraliai priešingą efektą. Ir dažniausiai tai taikoma ne tik „SvetL“ programoms. Dabar tikrai niekas nieko nežino ne tik apie savo sveikatą, bet juo labiau apie kitų žmonių sveikatą, tiksliau, gydymą, ir **jūs negalite būti kažkuo 100% tikras**. Taip kartą pasakė **Nikolajus Levašovas**, ir aš tikrai noriu tai jums perteikti.

4.9. Kuo daugiau nuomonių, tuo sunkiau

Tikėjimas savimi prasideda nuo savęs pažinimo. Savęs pažinimas prasideda nuo noro pažinti save. Klastinga Gyvatė apgaule apgavo Ievą suvalgyti uždraustą vaisių. Smalsumas paėmė viršų, jie gavo žinių, buvo prakeikti ir išvaryti iš Rojaus. **Smalsumas pagimdė Žinias**. Čia, smalsumo dėlei, pradėkime nuo paprasto klausimo: kiek vidutiniam žmogui „trūksta“ gyvenimo metų? Akivaizdu, kad ši vertė yra lygi skirtumui tarp maksimalios galimos ir vidutinės gyvenimo trukmės. Tačiau mums pakanka žinoti, kad šiandieninės Smegenys yra sukurtos užtikrinti kūno (marškinių) egzistavimą ir veiklą **maždaug 120 metų**. Mes kalbame apie **120–70 (80) = 50 (40) gyvenimo metų** praradimą.

Taigi pagrindinė Homo sapiens užduotis yra realizuoti savo maksimalų gyvenimo potencialą. Ir kadangi dauguma žmonių net nepasiekia **80**, jau nekalbant apie 100, akivaizdu, kad kažkas tai sustabdo. **Džuljetos** mamai buvo 28 metai, **Marya Gavrilovna** iš A. Puškino apsakymo „Sniego audra“ buvo nebe jauna – „jai buvo 20 metų“. **Ivanui Susaninui** buvo 32 metai, **Annai Kareninai** – 28 metai, **Vronskiui** – 23 metai, o senoliui, Kareninos vyrui – 48 metai. Senajam **kardinolui Rišeljė** iš romano „Trys muškietininkai“ jau buvo 42 metai. Iš 16-mečio Puškino užrašų: „Į kambarį įėjo maždaug 30 metų senukas...“ Tai buvo seniai, kai žmogaus gyvenimo trukmė buvo trumpa. XX amžiuje viskas kardinaliai pasikeičia. 12-oje kėdžių milijonierius Koreiko „paskutinį kartą aiktelėjo jaunystėje – jam buvo 38 metai“. Dabar kai kuriose klasifikacijose senatvės pradžia priskiriama **65 ir net 70 metų**. Ribotos širdies ir proto žmogus linkęs mylėti tai, kas gyvenime ribota. Riboto regėjimo žmogus nemato nei vienos uolekties ilgio nei kelio, kuriuo eina, nei sienos, į kurią atsiremia į petį. Jei Jėzus Kristus pasirodytų šiandien, niekas jo nenukryžiuotų. Jis būtų buvęs pakviestas vakarienės, išklauskas ir nuoširdžiai juokėsis.

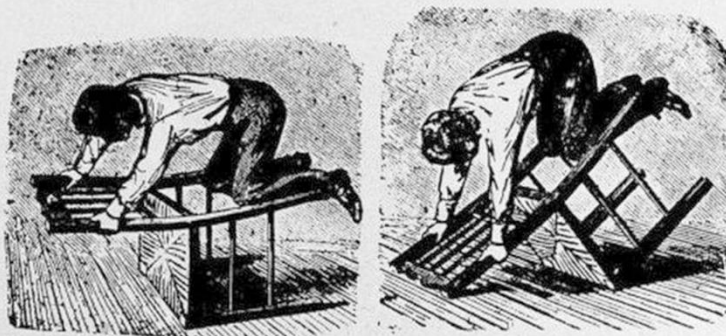
Kitas logiškas klausimas: „Kokios ligos ir aplinkybės trukdo įvykdyti užduotį realizuoti maksimalų gyvenimo potencialą? Situaciją galima palyginti su dirvožemio apdorojimu trąšomis. *Tręšiate – viskas greitai auga ir sunoksta. Jei netręši, auga prastai ir lėtai.* Pagrindiniai iš šių veiksnių yra **VADINAMIEJI BLOGI ĮPROČIAI** (narkotikai, rūkymas, alkoholizmas), sportas, psichologinė įtampa, netinkama mityba, nešvarūs « išmetimo vamzdžiai » ir būtinė chemija ir daug daugiau, apie kuriuos mes žinome ir kas mums pasakojama pačių Levašovo, Hatybovo ir daugelio kitų darbuose. Bet dalykų vis dar yra... Panagrinėkime kai kuriuos dalykus atskirai. Žinoma, ant kiekvieno daikto galima parašyti storą monografiją, kurią, tiesą sakant, daro tie, kurie patys viso to nedaro. Taigi aš trumpai. **Narkotikų vartojimo neleistinumas** tikriausiai jau visiems akivaizdus. *Jokia sporto veikla negali būti siejama su nauda sveikatai ir, be to, ilgaamžiškumu.* Jau kalbėjau apie tai – dabar šiek tiek daugiau. Šiuo atveju kalbame apie **RIMTUS IR REGULIARIUS UŽSIĖMIMUS**. Be to, *sportas paprastai yra labai stulbinantis užsiėmimas.* Ilgaamžiškumas priklauso nuo smegenų, o ne nuo raumenų. Kalbant apie sportuojančius vaikus, *tai paprastai būna retai mintis jaudinantis užsiėmimas ir tėvams, stebintiems vaikų „pasiekimus“, ir patiems vaikams.* Priverstinis pasidavimas įvairioms sritims – pavyzdžiui, lengvoji atletika ar boksas – iš tikrųjų yra planuojama negalia. *Fitnessas apskritai yra visiška nesąmonė.* Sistemingas bėgimas – pėdų problemų garantija senatvėje.

„Kach“ (vienokia ar kitokia kūno-kultūrizmo forma) yra *ne tik širdies ir kraujagyslių sistemos, bet ir imuninės sistemos problemų garantija*. Vienintelė palyginti nekenksminga fizinė veikla yra *plaukimas*. Dažnai girdžiu: „Sportuodamas jaučiuosi geriau! Jau seniai aišku, kad tokius teiginius, išskyrus retas išimtis, kurias daro žmonės, **TURINTYS PROBLEMŲ DĖL PROTINĖS VEIKLOS** ir apskritai laisvalaikio – *žmonės tiesiog neturi nieko bendra su savimi.*

ЧАСЫ ДОСУГА.

„Муки Тантала“.

Положите на спинку стула кусочек сахара и вставь на стуль в позу указанную на рисунке попытайся ртомъ взять сахаръ. Попробуйте?

Nieko stebėtino tai, kad žmogus, merdėdamas nuo dykinėjimo namuose, **blogai jaučiasi**, o kai sporto salėje ima „kankinti“ lukštus, jaučiasi daug geriau. Tik labai nedaug atvejų, kai sistemingas raumenų siurbimas tikrai padeda, pavyzdžiui, neleisti pažeistiems slanksteliams „sugriūti“ ir dėl to nesuspausti nervinių skaidulų ar užsiimti tuo pačiu sportu. Trumpai tariant, žinoma, galite neklausyti mano nuomonės, bet bet koks padidėjęs fizinis aktyvumas nėra palankus nei sveikatai, nei ilgaaamžiškumui. Ir tai ne tik mano, bet ir gydytojų, kurie puikiai supranta, kas yra vadinamasis sportas, nuomonė. Apie profesionalų sportą, „pasaulinių laimėjimų“ troškimą – tik tylėk. **Galina Šatalova**⁷ (beje, Nikolajus Levašovas apie ją, kaip vieną iš nedaugelio, kalbėjo daug gerų dalykų) - galima sakyti, **visų „atsigaunančių“** stabas, - raginantis visus bėgti, šokinėti ir apskritai elgtis kaip „elektroninės šluotos“ bet kokia proga, su šiuo gyvenimu **vos pasiekusi 90 metų**, po to **ji pamažu mirė dar 5 metus**, ir tai turbūt blogiausia, kas gali būti - lėtas išnykimas... Tuo tarpu **E. Revich**⁸, kurio darbus skaičiau studijuodamas vėžio prigimtį, **yra** protinio darbo žmogus, toli nuo bet kokio fizinio išsilavinimo - ramiai išgyveno iki **101 metų**, nė dienos nenustodamas dirbti ir rašyti savo knygas. Čia dar kartą primenu, kad šį, galima sakyti, apgailėtiną (net nežinau, kokius kitus žodžius taikyti) procesą be skausmo ir ramios priežiūros sprendžia „**SvetL**“ kompleksas. Sakau tai pagrįstai, nes jau turiu pakankamai paskutinių žmonių mirimo dienų aprašymų, padarytų jų giminaičių, įskaitant mano motinos, kuriai buvo 93 metai ir kuri naudojosi Kompleksu (pirmojo ir antros kartos) nuo **2011 m**. Priežiūra paprasta: ramiai ir **beskausmingai**, o tai ne tik svarbu – tai (kai neišvengiamai tenka susidurti su panašiu) yra kone vienintelė pademonstruota paramos galimybė kiekvienam. Tai nereiškia, kad turėtumėte stengtis visą dieną gulėti ant sofos. Jums tereikia suprasti, kad jei „sportuodami“ tikėtės tuo, kad **fizinis aktyvumas padės tapti sveikesniu ir „jaunesniu“**, tai **TIK JŪSŲ ILIUZIJOS**. **Viskas bus visiškai priešingai**.

Puikiai suprantu, kad kuo daugiau nuomonių, tuo sunkiau priimti ne tik teisingą, bet ir apskritai bet kokią sprendimą. Ir čia, žinoma, pasirinkimas yra jūsų.

Farmaciniai vaistai išvis nieko negydo – jie tik paslepia, slopina, užmaskuoja simptomus. O kai nėra simptomo, tada, rodos, ir ligos nėra. Tai yra maždaug tas pats, kaip vairuojate automobilį ir užsidega jūsų „žemo tepalo lygio“ įspėjamoji lemputė ir užuot sužinoję, kur ji eina, nuplėšiate nuo šviesos laidus, **kad ji jūsų neerzintų mirksint**. Kažkas panašaus ir su vaistais, bet ir pasunkėja: kai į organizmą „ikišai“ nuodų, imuninė sistema taip įsitempė, kad išmetė papildomų resursų juos neutralizuoti. Dėl to pakeliui buvo sunaikintos ir kitos šiukšlės. Ir visai nebūtina pulti ant nuodų – yra ir homeopatija arba apipylimas lediniu vandeniu. « **SvetL** » **programoms labai dažnai sunku kovoti su tais nuodais, kurie prisidengiant gijimu patenka į organizmą. Nes sprendimą praryti (kiti žodžiai čia netinka) tokį nuodą priima tos pačios Smegenys, kurios pradeda sąveikauti su Programomis**, savo ruožtu bandydamos „atkalbėti“ Smegenis nuo tokio dalyko. Tai šokas – ne Programoms, ne! Smegenims. Ir reikia stengtis – gyventi be sukrėtimų. Kad ir kaip kvailai tai skambėtų... Tai, kad visi gydytojai buvo auklėjami tos pačios Sistemos – jie mokėsi iš tų pačių vadovėlių, skaitė tuos pačius mokymo vadovus, yra pačios griežčiausios abipusės atsakomybės sąlygomis ir pan., todėl skiriasi vieni nuo kitų tik pomėgiais. Žinoma, neatsižvelgiama į tam tikrus antibiotikus. Kitaip tariant, pacientas ateina pas gydytoją ir sako: "Noriu pabandyti... / užpildykite tinkamą / - ką apie tai manote?"

Tokie pokalbiai visada be išimties baigiasi siaubingu gydytojo susierzinimu ir patarimu išmesti visas šias nesąmones iš galvos. Taip yra, jei Žmogus tiesiog **ketina eiti kitu keliu**. Jei Asmuo jau išvyko pavyzdžiui, naudodamas « **SvetL** » **programas**, o jam, neduok Dieve, pasidarė geriau, tada dauguma gydytojų, išskyrus kelis, neprisipažįsta, kad jiems trūksta kažkokių žinių ar išsilavinimo, kad tiesiog tai suvoktų, todėl iš karto sakys, kad „visa tai gerai už dyką“ arba „to negali būti“. Ir pacientas po to dažnai **iš karto puola į nevilgtį ir praranda susidomėjimą bet kokia alternatyva**. Daugelis įvykių Žmogaus gyvenime nepriklauso nuo to, kiek jis sveikai, kaip jam atrodo, gyvena, kaip rafinuotą, aplinką tausojantį maistą valgo, kaip treniruojasi, saugo save ir pan.

Neįmanoma užkirsti kelio dabartinių ir būsimų įvykių atsiradimui, o juo labiau šiandienos laikais. Kodėl – jau žinote. Žmogaus gyvybės palaikymo sistemoje vyksta pokyčiai su visomis iš to išplaukiančiomis pasekmėmis kiekvienam. Galite tik sušvelninti srautą ir išlyginti pasekmes. Tam buvo „sukurtos“ « **SvetL** » **programos**, kurios parodė ir demonstruoja savo efektyvumą. O su „švelnėjimu“ susiję laikotarpiai gali būti labai įvairūs – mėnesiai ar metai. Šią situaciją galima iliustruoti įvairiais pavyzdžiais iš bet kurio žmogaus taupyklės. Tai yra „ilustruoti“, o ne „įrodyti“, nes, beje, stengiuosi savo kalboje nevertoti tokių žodžių kaip „įrodyta“, „išgydyta“, „visiškai išgydyta“, „britų mokslininkai“ ir pan. **Galite įrodyti ir paneigti bet ką** yra tik motyvacijos reikalas, t.y. mokėjimas, asmeninis interesas, ambicijos, žalingumas, noras suerzinti kitą ir pan. Ir, galiausiai, **yra veiksnys, kurio** nereikėtų pamiršti ir kuris mus slegia nuo pat tų laikų, kai buvo priimtas sprendimas sunaikinti „atliekas“ (daugumą žmonių, kurie nėra įtraukti į „auksinį milijardą“). „pagal esamą jų smegenų genotipą). Ir medicina, ir vaistai, ir **GMO**, ir **maisto papildai** – visa tai iš tos pačios „operos“. Visko negalima sustabdyti per naktį. Su tuo šiandien susiduriame visi. Keista būtybė – Žmogus. Pataiko, nes myli. Kovoja už taiką. Dirba, kad pailsėti. Žudo, kad gyventų. Gėria nuodus už sveikatą. Kartojų ir kartosiu - **N. Levašovo genialumas** yra tai, kad jis numatė, kas vyksta šiandien, ir padovanojo mums savo knygas, kuriose galite (jei, žinoma, mokate skaityti) rasti atsakymus į daugelį klausimų, ir **Technologijas**, kurios gali atlaikyti visa tai ir ne tik tai.

4.10. Neieškok žmonių – ieškok Žinių

Mūsų žinios būtų pilnesnės ir gilesnės, jei prašytume patarimo net ir tų, kuriuos laikome prastesniais už save ir kurių nemanome galinčiais duoti vertingo patarimo .

Daugelis man sako, kad šioje knygoje apie Nikolajų Levašovą rašau mažai: „Paskelbei, kad rašai jo, Nikolajaus, nebaigtos knygos tęsinį. Jūs sutelkiate dėmesį į Hatybovo ir kitų mokslininkų darbus, bet aš norėčiau daugiau sužinoti apie Nikolajų. Tam tikra prasme jie teisūs. Tačiau pagrindinis knygos akcentas yra pasakojimas *apie technologijas, kurios tapo tikros tik Nikolajaus Viktorovičiaus Levašovo dėka* . Kad neiškristų iš įprasto supratimo apie tai, ką parašė N. Levašovas, tiems, kurie jau yra susipažinę su jo kūriniais, tiesiog paėmiau „gabalėlį“ jo pasakojimo apie jį supančio pasaulio viziją tuo metu, kai jis jį parašė, ir transformavo jį, palyginti su savimi, - šiandienos laiku ir šiandienos realybėje. Tačiau dėmesys vis dar **skiriamas technologijų plėtrai**, nesvarbu, kaip ir kas man dėl to priekaištautų, nes būtent tai (o ne smulkmenos, pavyzdžiui, Nikolajaus asmeninis gyvenimas) turėtų būti svarbios, o tai tikrai yra žmonių paklausa. Ne žmonės, kurie pavydi, kad į tai neišitraukia (dėl vienokių ar kitokių priežasčių), ir ne žmonės, kurie sako, kad „visa tai yra apgaulė“, o žmonės, kurie sąmoningai suprato „SvetL“ programų galimybes.

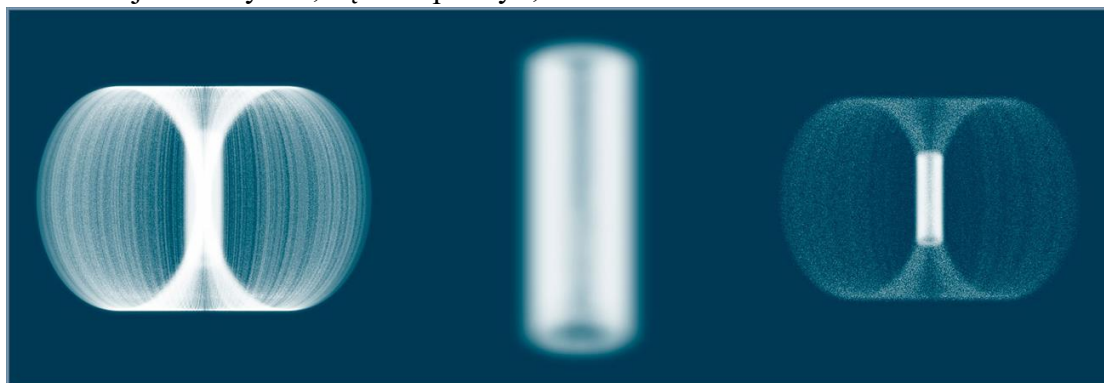
Aš laikau save „laimingu“ todėl, kad, pradėjęs savarankišką tiesos paiešką, „sutikau“ *Nikolajų Levašovą*. Tai nereiškė, kad buvau visiškai nepasiruošęs. Turėjau daug gyvenimiškos patirties ir gana rimtų žinių daugelyje sričių. Bet dėl vyraujančio charakterio man buvo svarbu ir įdomu „įlįsti“ į tiesos dugną, o ne klaidžioti jokiuose iliuzijų labirintuose. Kas nors gali tam paprieštarauti: kur garantija, kad mano pasirinktas kelias (deja, labai trumpas kelias, kurį „nuėjome“ kartu su Nikolajumi prieš jo „mirtį“) nėra iliuzija?! Žinoma, aš negalėjau, ypač pačioje kelionės pradžioje, užtikrintai pasakyti, kad mano suvokimas, paties Levašovo pažiūros ir tai, ką jis man pasakė, taip, apskritai, ir jo knygos, su kuriomis susipažinau, Pasinerti vis giliau ir giliau į informaciją, kurią jie nešė, nėra iliuzija. Ir daugelis, kuriems pasakojau apie mūsų susitikimus su Levašovu ir apie jo knygas, tuo metu taip manė.

Ir tai švelniai tariant. Bet kuo toliau ėjau pasirinktu keliu, tuo daugiau sulaukiau patvirtinimų – tikrų, gana materialių, rankomis ir instrumentais „apčiuopiamų“ patvirtinimų, rodančių, kad judu bent jau teisinga linkme. Jau tada, po mūsų susitikimų su juo, pradėjau kelti sau klausimą – kodėl turėčiau eiti kažkieno keliu, tuo keliu, kurį man nuolatos primeta bažnyčia, valstybė ir vadinamieji „valdovai“, daugelis kurį tuo metu pažinojau asmeniškai. Uždaviau sau klausimą: kur to garantija **AR ŠIS KELIAS NEVEDA Į AKLAVIETĘ?** Taip, ir paprasta analitinė apžvalga apie tai, kas vyksta, tačiau Levašovo korektūros ir paaiškinimo rėmuose, man suteikė gana rimtų priežasčių nepasitikėti jais.

Žmogus, kuris dabar, įvykių, likimų ir melo sukuryje, sugebėjo sukaupti visą savo drąsą, valią ir protą (esant išlikusiam formatui), kuris, matęs, kas vyksta jau visur, ne tiesiog be ribų, tačiau išskleistas dirbtinai sukonstruotos būties žemiškoje plotmėje (kaip mėgsta sakyti B. Makovas), teikiamos ir palaikomos iš išorės kažkuo dar miglotai pagautos struktūros netikslumas, pasirodo esąs pasaulinėje plotmėje, kai jo paties būsenoje, jo sukurtame asmeniniame mažame pasaulyje staiga griūva ir subyra į dulkes viskas iš karto. Viskas pasirodo kaip gerai išdėstyta klastotė, be to, pavyko, kaip daugelis jau dabar supranta ir mato, grubiai ir primityviai tiek, kad lieka arba **be** pagalbos gaudyti orą arba jau naudoti itin aiškias leksines konstrukcijas, kurios nereikalauja vertimo (bent jau rusiškam žmogui), reiškiančias visą jūsų

susierzinimą, neturint jokių jėgų prieš tai, kas atsitiko, ir ties tuo pat metu nepakeliamai degantis troškimas dabar, kai tapo absurdu visko, kuo jis buvo tikras, aišku – pamatyti ir pasiekti tiesą. Ir tada tu aiškiai supranti, kad šis mažytis žingsnelis, nepaisant jo svarbos tau pačiam, yra paprasčiausias akivaizdumas, anksčiau nesąmoningas dėl savo paties kvailumo, bet savo genialiu paprastumu sukeliantis nevaldomą impulsą, vienintelį, galintį išreikšti per rusišką jums jau pažįstamą "Va ...!" Ir tada supranti, kad juk kažkam dar blogiau... Kažkas net negali kažko panašaus išreikšti, jei staiga atsitiks, apsiribodamas vienu, bet madingu ir negražiai **nupjautu** „**Vau!** Kartoju, žinoma, bet suprantamai, mano nuomone.

Netikiu, kad kas paėmęs į rankas periskopą iškart taps povandeninio laivo vadu, o kas į rankas paėmęs teptuką ar pieštuką galės sukurti kūrinius, prilygstančius Leonardo da Vinci, Rafaelio, Ticiano, Rembrandto kūriniams ir kt. Nėra dviejų vienodų žmonių ir **DEJA, NE VISI** turi prigimtinių talentą ar gabumus. Bet tai irgi ne jų kaltė. Iš tiesų, net ir dideliui talentui reikia labai daug dirbti, kad tas talentas suklestėtų. Tai man kainavo daug darbo, buvimas akis į akį su „**SvetL technologijomis**“, viską suvokti ir suprasti, kad šiame etape niekas, išskyrus mane, negalės nieko daryti tam tikra kryptimi, išskyrus plepėjimą, mojavimą rankomis ir kažkokios energingos veiklos vaizdavimą, kurio tikslas miglotai aiškus pačioms figūroms. Pamačiau savo paieškų rezultatus. Nelaikiau ir nelaikau savęs, kaip N. Levašovas savęs nelaikė puikiu mokytoju ar panašiai. Tiesiog ieškojau, buvau priverstas (nes daviau žodį) ieškoti tiesos, supratimo man prieinamais būdais ir norėjau pasiekti esmės supratimą. Šiose paieškose turėjau ir turiu eiti prieš bendrą srovę. Gauti rezultatai ir išvados daugeliui tampa „kaulu gerklėje“, bet vis tiek ėjau ir einu šiuo keliu. Ir net tie, kaip tuo metu maniau, kuklūs rezultatai, kuriuos gavau, suteikė jėgų ir tikėjimo, kad einu teisinga kryptimi. Galiu pasakyti kad šiandien visa tai pasitvirtina tikrovėje. Bet aš žinau, kad visa tai yra tik darželis, susijęs su žmonių gyvybės palaikymo procesais, kurie šiandien taip audringai vyksta visų akivaizdoje. Darželis, bet supranti, kad be darželio neapsieisi. Žinoma, šiuolaikinio žmogaus supratimo lygiu **technologijos „SvetL“** – tai nelabai pasiekama. Tačiau visko, kas vyksta, lygmenyje, tai yra būtent „darželis“, kurio negalima apeiti, kad būtų perspektyva judėti į priekį net ir Žmogaus tobulinimo reikaluose. Aš nekalbu apie smegenų vystymąsi. Daugelis dalykų, kurie šiandien mums pristatomi kaip aukščiausi pasiekimai, neatitinka šio įvertinimo. Aš pradėjau pasakoti ir duoti žmonėms « **SvetL** » **programą** kaip savotišką įrankį, o jam - šio įrankio naudojimo taisykles, ką ir kaip daryti, o ko ne.

Žmonės klausėsi ir klausėsi įdėmiai, o paskui darė ir daro savaip, manydami, kad „***kad, žino geriau už mane***». Užuoat pasinaudoję naujomis galimybėmis jas įvaldyti ir dirbti, dirbti ir dar kartą dirbti, siekti atsitiktinumo ir gamtos įgytų žinių, ir galimybių, supratimo ir nušvitimo, **JIE NESILAIKĖ** rekomendacijų. Daugelis žmonių mano, kad viską gali padaryti „teisingai“ patys, ne blogiau nei aš pats. „... Na, nes Škrudnevas tai padarė, ir net „nebuvus“

Levašovui, ir mes galėsime...“ Jų nesustabdė net mintis, kad jie patys to nesugalvojo ir padarė kokybišką jų smegenų ir sveikatos transformacijas, bet tai padarė **programos "SvetL"**. Rašau tai ne iš apmaudo – šiuo sunkiu visiems metu nuoskaudų ilgai nebūna. Man žmonių nenoras suvokti, ką sakau, nieko nekeičia, nes aš ir toliau einu pasirinktu keliu, o man asmeniškai, kaip sakė Levašovas, „nei šilta, nei šalta“ dėl to, ar žmogus klauso mano rekomendacijų teisingai ar ne, jis panaudos mano (mūsų su Nikolajumi) „dovaną“. Atsiprašau, kad Žmogus, gavęs į savo „rankas“ „**SvetL**“ **programą**(vienokiu ar kitokiu pavidalu), niekur toliau neina, žymėdamas laiką, tikėdamasis, kad pati laimė pas jį ateis, o nušvitimas ateis savaime ryte – užuot judėjęs į priekį šuoliais!

Programos tik padeda eiti teisinga kryptimi, suteikia Žmogui (jo Smegenims) „metodus ir strategiją“ – kaip įsisavinti ir gauti informaciją, skirtą tiek tobulėjimui, tiek atsigavimui, taip pat kartu su Smegenimis valdyti visus gydymo procesus ir, jei nori, – dirbti gyvenimo kelio pratęsimo kryptimi, apie kurią jau rašiau. Tačiau Žmogus (jo Smegenys) vis tiek turi visa tai „suvirškinti“, leisti tai pereiti per savo sąmonę, pasiekti naują nušvitimą! Ir tai didžiai daugumai pasirodė sunkiausia, nes daugelis, gavę naujų savybių ir galimybių iš Programų naudojimo, pradėjo „kurti“ savo supratimą ir suvokimą, įskaitant tai, kaip ir ką su tokiais dovanomis daryti. Beveik niekas nesusimąsto apie tai, kad dar reikia įsisavinti net pagrindus to, kas jiems buvo duota labai labai ilgai, jau nekalbant kad jie galėtų ką nors padaryti patys. Greičiausiai dėl to kaltas aš, nes aš, kaip ir Nikolajus, nenoriu nuolat „kapstyti“ žmonių tuo, kad jie turi būti itin atidūs ir atidžiai laikytis visų taisyklių, kurias jiems sakau, kad jie gavo kažką dovanų, jie net negali suprasti. O faktai rodo, kad dauguma žmonių net nesugeba suprasti, kas yra **Programos „SvetL“** ir su kuom jas „valgyt“!

Bet prisipažįstu, kad su „savo komanda“ pasielgiau kitaip ir, ko gero, kai kuriais atvejais jūreiviškai, griežtai. Tačiau jis turi rezultatų, kurie daug kartų pateisino mano „kietumą“.

Manęs nuolat klausia, o ypač tie, kurie vis dėl to taikė « **SvetL** » **programas**, užduoda klausimus laiškuose, telefonu ir susitikimuose. O pastaruoju metu ėmė kilti naujų klausimų. „Mes perskaitėme viską – skaitėme OFCH ir strategijas, Levašovai. Mes jau daug ką suprantame ir priimame viską, kas parašyta. Bet mes esame gyvi žmonės – turime kasdinių problemų – kaip galime jas išspręsti dabar „teisingu būdu“? O žmonės, apie kuriuos kalbama, turi daug įvairių problemų: nemoka atlyginimų, nėra iš ko gražinti banko paskolos, elektra brangi ir kenksminga, „plastikiniai“ gaminiai, GMO aplinkui, žmonės aplink likučiai Smegenys pralaimi – **nėra** ribų! Ką daryti?! Tai visi klausimai – žinoma, skausmingi ir neatidėliotini. Žmonės nori skaityti, jų Smegenys reikalauja maisto, jau prasideda lūžinėjimas be judėjimo Pažinimo prasme ir visos šios pasaulietinės problemos atitraukia dėmesį, traukia brangų laiką sau. Tačiau klausimai ne tik užduodami. Man jie yra svarbus rodiklis to, kas vyksta su žmonėmis. Jei paimsime klausimus, **kuriuos gavau prieš 3-4 metus** ir palyginsim su dabartiniais klausimais, **iš karto matosi visas vaizdas**. Tiesiog noriu patarti – imk, suformuluok savo šiandienos klausimus, užsirašyk, o tada iškelk savo klausimus prieš dvejus ar trejus metus (gal ir daugiau, jei tada iš viso užsibrėžei) ir palygink, palygink... **Daug kas taps tau aišku ir suprantama**. Galbūt net „šiek tiek“ pasibaisėjo jūsų pirmųjų klausimų lygis ir to meto aktualios problemos. Kiekvienas jūsų klausimas iš išvardytos kategorijos, įskaitant labai skausmingus, yra labiau nevilties šauksmas, dažnai nepagrįstas iššūkis sau, įteisinantis save dėl buvusio **besmegeniškumo**. Kaip sumokėti paskolą banke? Ar tikrai kas nors mano, kad paėmęs paskolą butui / automobiliui / vaistams / įrangai jis atsidūrė beviltiškoje situacijoje

ir vienintelė išeitis yra kreiptis pagalbos gražinant tai, ką paėmė į skolą? Mano komanda, kad ir kaip jiems būtų sunku, neima paskolų butams / automobiliams / vaistams / įrangai. Todėl ji neturi skolų bankams. Jei tikrai perskaitėte ir supratote, ką **rašė Levashovas, Hatybovas, Makovas ir Morozovas ...**Jūs nesusidursite su tokia problema. Jūs karts nuo karto (kaip ir mes) sėdėsite ant spirgučių ir vandens, žiūrėsite iš kompiuterio, kai nėra iš ko mokėti už internetą, skaitysite popierines knygas, prisimindami, iš kurios pusės jas atsiversti. Ir jūs pradėsite to mokyti vaikus nuo „istorija ir šou“. Ir **NEREIKIA PERDĖTI TO, KAS BUVO PARAŠYTA**. Nieko blogo tame. Tai toli gražu nėra kritinė situacija. Gali būti naudinga tai patirti ir patirti savo kailiu (jeigu elgsitės tinkamai). Tokių pavyzdžių yra ir šiandien, ir dažniau, nei teigia tie, kurie sprendžia tokius klausimus ir problemas. Žmonės negauna atlyginimo, susiveržia diržus ir nusileidžia, o kai labai ankšta, **pradeda juoktis iš to, kas vyksta**. Tai jie yra rusai, pereinantys į žmonių kategoriją. Yra būdas nustatyti problemos ar situacijos svarbą ir kritiškumą. Įsivaizduokite, kad nuo to momento, kai tai įvyko (visą trukmę paverčiant tašku) **praėjo 5 metai** arba **6**. Tiek laiko praėjo. Kaip, su koku jausmu prisimeni šią problemą ar situaciją? **99% atvejų** (iš tų, kuriuos išvis galima prisiminti, nes pagrindinė dalis bus išgyvenama ir tiesiog pamirštama kaip kažkas nereikšmingo), tai bus visiškai ramus požiūris, o dažniau – su dideliu humoru. Perkelkite šį požiūrį iš ateities į dabartį ir imkitės verslo. Ir dar vienas dalykas – **nustokite gadinti situaciją**. Kai kuriems dalykams išspręsti reikia beprotiškų pastangų arba nežmoniškų pastangų (ir kančios). Jei atsiranda tokių elementų, sustokite ir apsidairykite, tikrai, bent jau yra lengvesnis kelias, o galbūt jūs ten visai nevažiavote.

Šiandien, remdamasis savo gyvenimo patirtimi, esu daugiau nei tikras, kad yra užduodami provokuojantys klausimai ir kreipiamasi panašiai – dažniausiai negalvojant. **Nedaryk to**. Ne kiekvienas toks klausimas ar kreipimasis bus tiesiog ignoruojamas, o klausiančiam geriau suprasti, kad dabar bet kurios pusės reakcija gali būti labai rimta ir **apsunkinta pasekmių klausėjui**. Aš negąsdinu. Tik sprendkite patys, įvertinę bent vieną siaurą mūsų veiklos aspektą: suteikiame Žmogui galimybę realiai pasveikti, automatiškai tampant kauliu gerklėje visai farmacijos ir medicinos pramonei, o tuo pačiu tobulėjame. Ar turime patirties susidurti su daug rimtesnio pobūdžio „provokacijomis“ nei neapgalvotas ligonio, kuris nepasiėmė bėdos, atsakymas **įdėmiai išstudijuokite bent jau kompleksą instrukcijas** ir vadovaukitės tuo, kas parašyta, ar piktas Skaitytojo puolimas, nepatenkintas kažkokiu „tyčiniu ir piktadarišku“, jo požiūriu, daugelio jam svarbių autorių kūrinių slėpimu, ar žongliravimas kokiais nors atskirais faktais, ištrauktais iš medžiagos? Tačiau viskam yra ribos, ir reakcija į tai gali būti labai rimta su **ne mažiau rimbomis pasekmėmis**. Bet jūs turite suprasti, kad reakcija, pasireiškus žmogui pateiktame plane, gali ir nebūti, bet pasekmės bus vienodos. Ir čia svarbu per daug nesigilinti į tai, ką iškeliate viešai diskusijai, užduodate kam nors klausimą ar rašote kreipimąsi, straipsnį ir kitą publicistiką. Čia gali mąstyti savo galva be rėmų ir apribojimų, bet kai **IŠIMITI IŠ GALVOS Į IŠORĘ** – tai jau kažkas kita, ir šis žingsnis turi būti atliktas sąmoningai, aiškiai suvokiant, ką norite sukelti savo leidiniu. **Paprastai gana sunku suprasti ir pamatyti savo veiksmų tikslą**. Bet galbūt to, kaip pirmo žingsnio, reikėtų siekti. Jei pradėjus rašyti mano galvoje sukasi atsakymai į klausimus „**kodėl aš tai darau?**“, „**Ką savo tekstu noriu sukelti žmonėms?**“, o šie atsakymai pagrįsti ir tikslingi – tada darbo jėgos bus paklausios ir bus naudingos visiems – ir Skaitytojams, ir Kūrėjams. Bet daug ką, deja, dabar žmonės daro kitaip – nesuvokdami visko, kas buvo paskirta, tai yra veltui (geriausiu atveju).

Galbūt kam nors pažįstama istorija. Kadaisė amerikiečių eksperimentinis fizikas **R. Woodas (1868-1955)**, gana ekscentriškas žmogus, visokių įspūdžių mėgėjas, nusprendė su savimi atlikti rizikingą eksperimentą – patirti narkotikų poveikį. Sunkiai gavęs opiumo, surūkė šį ir netrukus pateko į užmarštį. Po kurio laiko atgavęs sąmonę, jis prisiminė, kad, būdamas sugniuždytas, užsipuolė kažkokią itin gilią ir svarbią mokslinę idėją, tačiau kurią visiškai išslydo iš galvos. Tada Woodas nusprendė pakartoti eksperimentą, tikėdamasis, kad jam pasiseks atgauti sunkiai suvokiamą mintį. Ir iš tiesų, kai tik ėmė veikti narkotinis opijaus poveikis, mokslininko galvoje netruko kilti pamiršta mintis. Jausdamas, kad sąmonė tuoj jį paliks, Wood paskutinę akimirką sugebėjo sutelkti savo valią, užrašyti mintį ant popieriaus lapo ir **prarado** atmintį. Pabudęs jis linksmai galvojo apie sėkmingą tokio sunkaus ir pavojingo eksperimento baigtį ir, drebėdamas iš nekantrumo ir patirties, paskubomis išlankstė popieriaus lapą su brangių rašteliais. Ant jo jis parašė: „**Bananas didelės, bet žievelė dar didesnė...**“ Taigi nereikia paviešinti kiekvienos iš niekur atskridusios minties (jos yra materialios ir, kaip jau reikia žinoti, kiekvienas turi ir siuntėją, ir adresatą, ir kūrėją, ir ne tik). Pirmiausia **GYVENKITE, PAJAUSKITE IR PATIKRINKITE. O tada – jau apsispręskite, ar verta atidaryti burną ir paimti į rankas rašiklį, ar geriau neskubėti.** Vienaip ar kitaip, visi tavyje kylantys klausimai yra rodiklis, visų pirma, kad judėjimas vyksta. Vien tai negali nedžiuginti. Bet pats laikas pradėti ne kelti klausimus, o **ieškoti atsakymų į juos savarankiškai, įsitikinant, kad tai, KĄ PASIRINKOTE SĄMONINGAI, net jei** netiesiogiai, kokios yra “SvetL” programos, jog tai yra efektyvu. Tada labiau tikėtina, kad judėjimas pasisuks teisinga kryptimi.

¹ **Georgijus Antonovičius Gámovas** (dar žinomas kaip **George Gamow**, *George Gamow*; 1904 m. vasario 20 d. (kovo 4 d.), Odesa – 1968 m. rugpjūčio 19 d., Boulderis) – sovietų ir amerikiečių teorinis fizikas, astrofizikas ir mokslo populiarintojas. 1933 metais jis paliko SSRS, tapdamas „pabegaliu“. 1940 metais gavo JAV pilietybę. SSRS mokslų akademijos narys korespondentas (1932–1938 m., 1990 m. grąžintas po mirties). JAV nacionalinės mokslų akademijos narys.

² Esė – „REFLEKSIJAI SUPRASTAI, KAS VYKSTA...“

³ **Sergejus Viačeslavovičius Saveljevas** (g. 1959 m. kovo 7 d., Maskva) – rusų mokslininkas, evoliucionistas, paleoneurologas, biologijos mokslų daktaras, profesorius, Rusijos akademijos Žmogaus morfologijos instituto Nervų sistemos raidos laboratorijos vadovas. mokslų.

⁴ **A. Samokhotskis, G. Lingas, D. Nassonovas, E. Revichi, A. Trošinas, A. Ardaševs, T. Butajevs, A. Statskevičius, S. Saveljevas, R. Eliotas** ir daugelis kitų, kurių nuomonė pateikiama šioje knygoje .

⁵ **Entropija** yra neapibrėžtumo arba nenusipėjamumo matas.

⁶ Šis posakis naudojamas kaip nuoroda, kad būtina atskirti pagrindinį nuo antrinio, pagrindinį nuo nepagrindinio.

⁷ **Galina Sergeevna Shatalova** (1916-2011) - neurochirurgė, medicinos mokslų kandidatė, akademikė; sveikos gyvensenos mokytoja, populiarios NVS šalyse natūralaus gydymo sistemos (CEO) autorė. Premijos laureatas. Burdenko.

⁸ **Daktaras Emanuelis Revichas** sukūrė originalų požiūrį į vėžio gydymą.

5 skyrius . Dėl sveikatos geriama vaistai

*Mūsų sielos ir taip - be mirtingųjų ,
Be pagalbininkų ir priešų.
Visi tavo neapsakomi turtai
yra dėžėje... smegenims.
Taigi priimkite sprendimus patys,
o ne tai, ką jie jums sako.
O jei paprašysi leidimo,
būtinai užblokuok!*

Devynios dešimtosios mūsų laimės priklauso nuo sveikatos. Taigi išvada: didžiausia kvailystė būtų paaukoti savo sveikatą dėl bet ko: turto, karjeros, išsilavinimo, šlovės, jau nekalbant apie jausmingus ir trumpalaikius malonumus. O tiksliau, apskritai protingiau visa tai paaukoti dėl sveikatos.

Ar kada susimąstėte, kodėl jums, o jei ne jums, tai jūsų draugams ar pažįstamiems, nepalieka jausmas, kad visas mūsų gyvenimas – tai juokingas spektaklis, pastatytas nežinomo režisieriaus? Vieni linkę šį režisierių apdovanoti konkrečių istorinių asmenybių vardais, kiti savo veiksmuose išvelgia kokių nors aukštesnių tamsių ar šviesių jėgų, ateivių iš kitų pasaulių ranką. Nedaugelis žino, kad normalus žmogus, turintis sveiką psichiką, negali nesijausti absurdo teatro aktoriumi dirbtiniame pasaulyje, kuris buvo sukurtas daugelio kartų darbu. Nėra nieko nenatūralesnio už tai, kad gamtos sukurtas Žmogus nuo jos atsitvėrė grubiai nudažytomis dekoracijomis. Be to, jis nuoširdžiai tikėjo, kad šios dekoracijos yra pati prigimtis meilėje, kuriai nuolat prisiekia ir kuri jam nepastebimai virto be bruožų „aplinka“. Ar nenuostabu, kad jo „rūpestis“ upes paverčia kanalizacijomis, ištisas jūras – druskingomis pelkėmis, žydinčias žemes – radioaktyviomis dykumomis, o jis pats atsidūrė pabėgėlio padėtyje savo namuose... O kokia mūsų aklavietė visa medicina, paremta ligų simptomų medikamentiniu gydymu, jei prisimintume naujausius fiziologų tyrimus, kurie neginčijamai liudija, kad Gamta, kurdama bakteriją ir banginį, slieką ir žmogų – visus gyvus organizmus apskritai – naudoja labai mažu skaičiumi to paties tipo funkcinių blokų, procesų ir mechanizmų. Tai taip pat taikoma Žmogaus kūnui.. **Širdis, inkstai, kepenys, žarnos, smegenys – visi gyvi audiniai, kartu sudarantys Žmogaus kūną, yra struktūros, kuriose naudojami to paties tipo elementai.** Dėl šios priežasties vaistai, kuriais gydoma, tarkime, „neklaužada“ širdis, neišvengiamai neigiamai atsilieps kitiems, dar sveikiems organams. Tie, kurie vis dėl to savo žiniomis nusprendė „taikyti“ „SvetL“ programą , tereikia pradėti suprasti, kad bet kokia gyva organinė medžiaga, kuri patenka į organizmą iš išorės arba jame susidaro gyvybinės veiklos procese, vienaip ar kitaip, turi kontrolės priemones.

Atsigręžkime į tikėjimą medicina ir jos tariamomis „nepaprastomis“ sėkmėmis. Mąstančio ir jokio tikėjimo neturinčiam žmogui iš karto, tiesiogine to žodžio prasme nuo slenkščio, kakta atsitrenkia į ^{siaubinga} kognityvinį **disonansą medicinos paslaugų metai iš metų tik daugėja?** Ligos tampa vis sunkesnės ir apima vis didesnę gyventojų dalį. Užduokite šį klausimą paprastam žmogui (tikėjimui medicina) - jis net nesupras, ko jūs jo klausiate. Arba jis pradės šnekėti kokias nors nesąmones apie tai, kad gydytojai labai stengiasi – jie tiesiogine to žodžio prasme kovoja už savo gyvybę, o už tai, žinoma, reikia statyti

paminklus! Bet ligos tokios stiprios, tiek puola, tiesiog jas įveikia, kad čia gydytojai nesusitvarko. Aiškinu visiškai ant pirštų, kaip dažniausiai manęs prašo paaiškinti daugelis tų,

kurie tiki, kad jie jau viską žino: kai kas nors tampa tikrai geriau ir efektyviau, to gamyba kažkada sumažės. Pavyzdžiui, jei lemputės būtų pagamintos kokybiškai, t.y. gerai, retai perdegtų, tada nereikėtų jų kas mėnesį gaminti milijardais. Bet jie sąmoningai daromi nepatikimais – kad kuo dažniau pirktų, kad „liaudies kelias iki jų neapaugtų“. Panašiai yra ir su medicina: jei jie geriau gydomi, tai turėtų būti mažiau pacientų, mažiau apsilankymų pas gydytojus dėl jų paslaugų, mažesnė vaistų paklausa. Tačiau kiekvienais metais, paradoksalu, to darosi vis daugiau – toks vaizdas atsispindi bet kurioje turimoje medicinos statistikoje. **TODĖL, TAI YRA APGAULĖ.** Arba vaistai ir paslaugos negerėja, arba ligos kuriamos dirbtinai, arba tiek. Ir trečia, ir ketvirta. Bet, kartoju, tai aišku tik netikinčiam Žmogui, o tokių yra labai mažai. Dauguma akiai tiki, kad „... *jų negalima taip smarkiai apgauti. Na, smulki apgaulė – taip, gal, bet tebūnie!..*“ Iš šių pozicijų grįžkime prie sąvokų, susijusių su pačiu Žmogumi (jo „marškinių“ įtaisų), ir prie visko, kas šiandien keičiasi jo gyvybės palaikymo Sistema ir ypač gyva ląstelė, be jokių išankstinių nuostatų.

5.1. Skrisime ar neskrisime... kol kas

Žemės atmosfera randama tik Žemėje. Kitos planetos ir palydovai turi skirtingą atmosferą, kuri nesuderinama su Žemės atmosfera. Būtent taip ir buvo „padaryta“ – tyčia, kad nebūtų bandoma persikelti į kitas planetas be gyvybę palaikančių struktūrų. Tačiau persikelti į kitas planetas ir pačioje erdvėje galima ir tikslinga, su sąlyga, kad „marškinėliai“ ² liks Žemėje. Šiandieninė medicina, kaip biostruktūros mokslas, mažai ką išmano, tik remdamasi patologų žiniomis ir patirtimi, t.y. labai paviršutiniškai – tiek kalbant apie bendros struktūrinės kūno konstrukcijos principus, tiek apie jo, kaip visumos, kaip sistemos funkcionavimo valdymą. *Instrumentinės bazės nebuvimas nepastebimos ir neįaučiamos tikrovės erdvėje neleido įgyti reikiamų žinių, o ši izoliacija nuo panašių žinių buvo ypač kontroliuojama – kaip senosios Sistemos tabu.*

Perkelti esmę (smegenis) įmanoma beveik bet kuriame Visatos kampelyje. Tai, tiesą sakant, aprašyta N. Levašovo darbuose tiek teoriškai, tiek pasakojimuose apie jo praktinę veiklą Visatoje. Be to, visos planetos turi savo kompleksus, kurie Programos nustatytais sąlygomis formuoja jų atmosferą. Taigi apie jokių skrydžius į Marsą ir kitas planetas **NEGALI BŪTI IR KALBOS**, ta fizine prasme, apie kurią pasakoja „**MOKSLO ATSTOVAI**“... Sistemų trūkumas – sukeisti vamzdžius su planeta – yra pagrindinis stabdis lankantis kitose planetose, net ir naudojant objektus. Naujoji Programa numato per gana trumpą laiką suformuoti siurbimo vamzdžius, kad visos planetos būtų sujungtos su Žeme, o vėliau, naudojant objektus, apžiūros judėjimas į šias planetas. Panagrinėkime atmosferos struktūrą, kuri bus suformuota pagal Programą.

Nauja atmosferos struktūra

Nauja atmosferos struktūra

Sluoksnio numeris	Nuo	iki	bazinė oktava	Tikslas
1	0	1200	71	Auksinio milijono gyvybės palaikymo sistema
2	1200	2800	61	Aptarnaujančio personalo gyvybės palaikymo sistema
3	2800	5200	57	Apsaugos sistema
4	5200	12400	55	Išėjimo vamzdžių formavimas
5	12400	17500	53	Ozono sluoksnis (turi tik Žemė)
6	17500	32000	49	Kombinuotas (su kitomis planetomis) sluoksnis
7	32000	64000	47	Vandens susidarymo sluoksnis
8	64000	224000	43	Mėnulio pagreičio sluoksnis (korekcijai)
9	224000	484000	41	Sluoksnis, sujungtas su planetų palydovais
10	484000	824000	39	Užfiksuokite visų meteoritų sluoksnį
11	824000	1848000	35	eismo kūgio sluoksnis
12	1848000	32800000	33	Absolūtus vakuuminis sluoksnis

Leiskite man paaiškinti kai kurias sluoksnių funkcijas. Sėkmingai užbaigus Auksinio milijono formavimo programą, ji buvo visiškai apsaugota nuo bet kokios išorinės įtakos, taip pat galimybė judėti ant objektų į bet kurią Saulės sistemos tašką. Todėl **1 sluoksnis** turi tik tuos dažnius, kurių reikia auksiniam milijonui suteikti. Šiame sluoksnyje turėjo būti sukurtas „rojus“. Bet auksiniam milijonui egzistuoti reikėjo tarnų, kurių visi reikalingi dažniai turėjo būti **2 sluoksnyje**. **SANKRYŽŲ SU 1** sluoksniu nėra ir neturėtų būti, visi gamintojai, vartotojai ir kiti turėjo **BŪTI NEPASTEBĖTI** auksinio milijono. Be to, jie neturėjo matyti ir auksinio milijono. Tarnams buvo sukurta reklama, modernūs serialai ir džiaugsmingi pranešimai apie sėkmę. Svarbi detalė yra ta, kad objektai, skirti perkelti auksinį milijoną tiek Žemėje, tiek kitose Saulės sistemos struktūrose, turėjo **NAUDOTI 2 sluoksnio DAŽNIŲ POTENCIALĄ**, todėl ten kartais tektų stebėti uraganus. Visiškai paleidus visas naujas, Mėnulio suformuotas ir vis dar formuojamas programas vietinio CPS rėmuose, prasidės pagrindiniai atmosferos virsmai, kurie, tiesą sakant, jau prasidėjo ir kuriuos mes matome. mūsų akimis šiandien. Atsižvelgiant į tai, gyvybės palaikymo sistemoms skiriamas ypatingas dėmesys. Nėra planetų, kuriose gyvybė egzistuotų **BE GYVYBĖS PALAIKYMŲ** sistemos. Ši sistema gali būti laikina ir sukurta, pavyzdžiui, NSO. Nesant gyvybės palaikymo sistemos, kaip jau minėjome, **SMEGENYS TAMPA KURU**, sumažindamos savo būsenos oktavą, ir galiausiai bet kuri biologinė būtybė **TAMPA KRŪVA SMĖLIO**. Savo ruožtu bet kokia biologinė būtybė gali būti sukurta tik iš tų dažnių, kuriuos palaiko dabartinė gyvybės palaikymo sistema.

Ką tai reiškia? Nėra ir negali būti kitų aktyvios biologinės gyvybės formų, jei šios formos nėra palaikomos nuolatine ar laikina gyvybės palaikymo sistema. Kiekviena planeta turi **SAVO GYVYBĖS**

PALAIKYMO SISTEMĄ, o kai Žmogus bandys skristi į Marsą, jis ten neras atramos ir, dar nepasiekęs Marso, pavirs smėlio (ar kitų struktūrų) krūva. Kitas dalykas yra prietaisai ir įranga – nėra neinerčinės masės, o nedideliais atstumais jie gali išlaikyti savo savybes. Tai buvo įrodyta, kai prietaisai pasiekė Marsą ir netgi bėgo ant jo.

Pašalinės gyvybės formos atsiradimas planetoje reiškia ir individualios gyvybės palaikymo sistemos atsiradimą. *Paprastai ji pašalina nuolatinę gyvybės palaikymo sistemą, perskirstant dažnio potencialą nauja forma.* Tačiau bet kuri biologinė būtybė Žemėje yra tik tarpinė gyvybės organizavimo instancija. Mes galime matyti tik joninę gyvenimo dalį, bet Smegenys jai nepriklauso. Kietųjų *elektromagnetinių-gravitacinių potencialų priėmimas* atitinkamai dažniais Smegenys viską apdoroja, atskirdamos, rūšiuodamos ir išsijodamos tai, ko joms nereikia jų pačių egzistavimui. Vadinamuosius „minkštuosius“ dažnius Smegenys gražina į informacinę erdvę, o gretimus dažnius jos naudoja gyvai ląstelei palaikyti. Kietųjų dažnių perteklius yra nepriimtinas, todėl yra Noosferinė apsauga. Smegenys nėra amžinas variklis, jos taip pat susidėvi ir reikalauja periodinio „remonto“. Su „remontu“ ir tuo pačiu *trūkstant atitinkamų išorinių potencialų, imuninės sistemos arba gynybinės sistemos aktyvumas smarkiai sumažėja*. Smegenų gyvavimo laiką šiandien riboja programa („karma“), o Žemės gyvenimo norma yra 38,48⁰ **124 metų** slydimo kampu. Ši kartą keičiasi kiti slydimo kampai. Tačiau 124 metų laikotarpis pagal senąjį CPS buvo praktiškai nerealus. Naujojo CPS rėmuose šis etapas tampa prieinamas ir jau teoriškai įrodyta skaičiavimais, kad **„SvetL“ programų** naudojimas išsprendžia šias problemas. Ar įmanoma daugiau? Gal būt. Tačiau tai bus išspręsta šiek tiek kitaip. Atkreipkite dėmesį į šią citatą: **„Visos Nojaus dienos buvo devyni šimtai penkiasdešimt metų, ir jis mirė“ (Pr⁹, 29)** – ir pagalvokite – ar tai tiesa, ar tai bažnytinė fikcija? Toliau atkreipiu jūsų dėmesį į gyvybės palaikymo sistemos **išorinių išėjimų** savybes, tai yra Hartmano, Curie ir Rentgeno zonų mazgus (nagrinėtus ankstesniuose skyriuose), kuriuose susidaro gana galingos įtakos, iš dalies neigiamai veikiantis gyvi daiktai. Ir tik tada iš šios perspektyvos panagrinėsime pagrindinį objektą – Žmogų.

Sluoksnio struktūra

Šiuo atveju turime omenyje sluoksnius iki Žemės gyvybės palaikymo sistemos. Bendras storis (**visų sluoksnių**) **224 km**. Tai yra, Žemė yra skardinė, todėl nėra prasmės atsižvelgti į jos masę ir energijos tankį. Jei susumuotume Žemės masę per visas oktavas per visus 224 km, gautume vertę, kuri yra keliomis eilėmis **DIDESNĖ UŽ ŽINOMĄ VERTE**. Dar niekas kamuolinio žaibo masės nepavertė jonine – iš 8 cm skersmens žaibo būtų gavę 12 km meteorito skersmenį (ir atitinkamą tankį). Beje, tai skirta Tunguskos meteorito skaičiavimams.

Žmogus žino, kad egzistuoja **TIK TRYS VIRŠUTINĖS STRUKTŪROS**. Viršutinis lygis yra *jūros ir vandenynai, žemė ir visa gyvybė Žemėje*.

Nekalbėsime apie Žemės sukūrimo problemas, tik priminsime, kad kiekvienas sluoksnis atlieka ne tik apsaugines funkcijas, bet ir atlieka **INERCINĖS STRUKTŪROS** vaidmenį, o kiekvienos sluoksnių triados būseną nustato gyvybės atramą sistemoje konkrečioms gyvybės egzistavimo formoms. Pavyzdžiui, jei Žemėje būtų auginami tik krokodilai, daug sluoksnių nereikėtų. Padidinus smegenų oktavą (**24 oktavomis**), pridėdami 3 sluoksnius. Jei smegenys pasieks **124 oktavą**, joms neberekės gyvybės palaikymo sistemos, o tai reiškia, kad smegenys gali judėti į bet kurį Kosmoso tašką *be autonominės gyvybės palaikymo sistemos iki 512 oktavos*, tai yra Aukštesniojo proto norma, turinti „degią“ kolosalios galios rezervą. Kiekvienas sluoksnis nėra atsitiktinis dažnių rinkinys, kiekvienas sluoksnis turi "sukimosi" mazgus, superpozicijos mazgus, "akumuliacinius" mazgus. Visi mazgai yra tarpusavyje sujungti atitinkamais laikrodžio dažniais, šių mazgų išėjimai yra Žemės paviršiuje (tai turėjo omeny N. Levašovas, apibūdindamas vadinamąsias „jėgos vietas“). Pasikeitus Žemės albedui, per šiuos mazgus (Žemėje, Hartmano, Curie ir Rentgeno zonose) išsiskiria magnetiniai ir gravitaciniai potencialai, taip pat elektros energija.

Mazgų lentelė

Mazgų lentelė

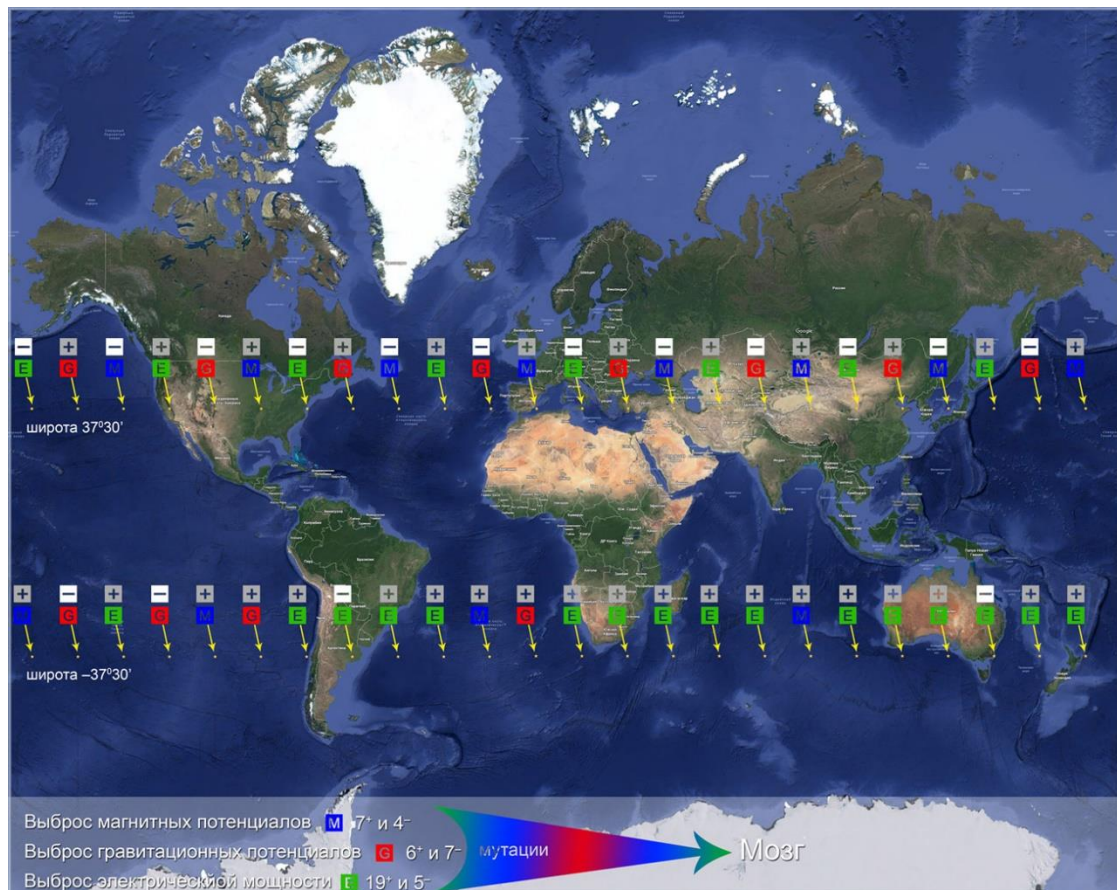
Mazgų lentelė

N ^o	Preliminarus rodyklė	Platuma	Ilgis	Mazgo tipas	Ženklas
0	Viduržemio jūra	37°30'	0°0'	M	+
1	O. Sicilija	37°30'	15°0'	Na	–
2	Turkija, Burduras	37°30'	30°0'	G	+
3	Iranas, Urmija	37°30'	45°0'	M	–
4	Kirgizija, Tejen	37°30'	60°0'	Na	+
5	Tadžikistanas, Povalo viršūnė	37°30'	75°0'	G	–
6	Tibetas, Auakkini	37°30'	90°0'	M	+
7	Kinija, Shapoto	37°30'	105°0'	Na	–
8	Kinija, Laknau	37°30'	120°0'	G	+
9	Japonijos jūra	37°30'	135°0'	M	–
10	Ramusis vandenynas	37°30'	150°0'	Na	+
11	Ramusis vandenynas	37°30'	165°0'	G	–
12	Ramusis vandenynas	37°30'	180°0'	M	+
13	Ramusis vandenynas	37°30'	195°0'	Na	–
14	Ramusis vandenynas	37°30'	210°0'	G	+
15	Ramusis vandenynas	37°30'	225°0'	M	–
16	JAV, Modesto	37°30'	240°0'	Na	+
17	JAV, Trinidadas	37°30'	255°0'	G	–
18	JAV, Girardo kyšulys	37°30'	270°0'	M	+
19	Atl. vandenynas, 230 km nuo Vašingtono	37°30'	285°0'	Na	–
20	Atlanto vandenynas	37°30'	300°0'	G	+
21	Atlanto vandenynas	37°30'	315°0'	M	–
22	Atlanto vandenynas, Azorai	37°30'	330°0'	Na	+
23	Atlanto vandenynas	37°30'	345°0'	G	–
24	Atlanto vandenynas	-37°30'	0°0'	G	+
25	Atlanto vandenynas	-37°30'	15°0'	IR	+
26	Indijos vandenynas	-37°30'	30°0'	IR	+
27	Indijos vandenynas	-37°30'	45°0'	IR	+
28	Indijos vandenynas	-37°30'	60°0'	IR	+
29	Indijos vandenynas	-37°30'	75°0'	IR	+
30	Indijos vandenynas	-37°30'	90°0'	M	+
31	Indijos vandenynas	-37°30'	105°0'	IR	+
32	Indijos vandenynas	-37°30'	120°0'	IR	+
33	Indijos vandenynas	-37°30'	135°0'	IR	+

Pagal slydimo kampą - nuo 11,2 iki 21,6 ženklo (-); 21,6–43,5 ženklas (+)

Lentelėje parodyta:

- simetriška mazgų dalis;
- papildomi (perkelti) mazgai.

Dėl Žemės sukimosi kampo pasikeitimo (dėl Mėnulio atsiradimo) atsirado daugybė papildomų mazgų ir, be to, buvo pažeista neigiama išėjimų simetrija (žr. mazgų lentelę). Bendras mazgų skaičius tuo pačiu metu nepasikeitė - 124, tačiau buvo pažeistos kelios sąlygos oktavos smegenims susidaryti virš 512, tai yra, kuriant aukštesnių oktavų smegenis.

MUTACIJOS JAU SUSIDARIUSIOSE SMEGENYSE YRA ĮMANOMOS. Būtent tai šiandien tampa suprantamu daugeliui žmonių. „SvetL“ programų vartotojai to praktiškai nepastebi, išskyrus retus atvejus ir daugiausia sprendžiant su atkūrimu susijusias „užduotis“. Tačiau atkreipsiu dėmesį į Smegenų oktavų kėlimą, kurio šiandien daugelis „ekspertų trokšta“. Neįmanoma to padaryti gana greitai, atlikus keletą „procedūrų“, net naudojant „SvetL“ kompleksą. Galima iš dalies pakeisti daugelį Smegenų funkcijų elementų, pakeliant juos į aukštesnį lygį apskritai, viena ar dviem kategorijomis. Remiantis praeities paveldu, sprendžiant tokias problemas naudojant „SvetL“ programą teko atsižvelgti į visuotinai priimtą nuomonę, kad „po kaukole bėga įvairūs užtaisai“, kurie formuoja Žmogaus mintis. Kuo daugiau mokesčių, tuo daugiau minčių. Manoma, kad jei žmogus atvyks į Marsą, jis ten taip pat susimąstys. Tačiau pagal pirminį planuojamų smegenų genotipų nustatymo planą visi žmonės Žemėje turėjo galvoti taip pat – jei tu statysi komunizmą, tai niekam neturėtų kilti minčių apie lygybę ir laisvę (ar apie aukso kaupimą).). Tam „Kontrolės sistema“ sukūrė unikalį „morkos ir lazdelės“ sistemą, kuri vadinama matrica. Šią problemą nagrinėjome ankstesniuose skyriuose. Šiek tiek pridėsiu, kad suprasčiau, ką reikėjo daryti kuriant „SvetL“ programas ir jų sąveiką su Vartotojo smegenimis. **Ryšys Atminties archyvas (matrica) → atmosferos**

gardelė → **Žmogus** šiandien yra pagrindinis Žmogaus gyvenime. Jei tinklelio nėra arba jo tankis yra nepakankamas, Žmogus praranda atmintį per dieną. Marse nėra tokios tinklelio struktūros kaip Žemėje, todėl nereikia ten galvoti. Tam tikras tūris (kubų struktūra su įmontuotais dodekaedrais ir ikosaedrais), užpildyta griežtai apibrėžta informacija, yra matrica, su kuria reikėjo „susitvarkyti“. **Kiekvienas Meton⁴** ciklas yra tam tikros programos vykdymas, informacija apie programos vykdymo eiliškumą įrašoma į matricą ankstesniuose Metono cikluose. Pati matrica gali būti saugoma ilgam, ir informacija bus perduota ne tik tam, kam ji skirta. Remdamasi komandomis iš Mėnulio, Valdymo sistema į matricą surašė veiksmų programą ilgam laikotarpiui (iki 500 metų). Po pilno įrašymo Valdymo sistema fiksavo atmosferos tinklelio normatyvą (**nauja oktava 49,5**) - tai yra „krikštas“, o prieš Velykas **VISOS VALDYMO SISTEMOS BUVO PATIKRINTOS** konkrečiam Asmeniui. Jei viskas tvarkoje, per Velykas dalis programos buvo perrašyta iš matricos (pagal kodą). Paprastai tai yra **1-5** metų. Po Velykų atmosferos tinklelis buvo apkrautas, ir Žmogus pradėjo „mąstyti“. Šiuo metu galima atsisakyti bet kokios informacijos – grupės elgesys, techninės problemos sprendimas, karas ir pan. Visos matricos yra individualios ir turi kodą, kuris yra saugomas šiam Asmeniui kodų archyve. Kol kas jis saugomas Naujosios transliacijos programoje ir gyvybės palaikymo sistemoje. Šiandien, prieš paleidžiant programą, atliekamas **7 kartus testavimo** egzekucija. Jei bandymo metu randama klaidų, atliekama pataisa. Pradėjus vykdyti programą, Asmeniui suformuojamas veiksmų koridorius, kuriame vykdomas Programos įgyvendinimas. Tuo pačiu metu negalima suvokti jokių naujovių, o bet kokia programai prieštaraujanti informacija yra ignoruojama (arba nukreipiama į programą), o tai labai būdinga šiandien ir pasireiškia tiesiai prieš akis, atidžiai stebint „valdančiojo elito“ veiksmus ir ne tik. Pilna sąveika su šiais procesais buvo vykdoma **sukurtų „SvetL“ Programų rėmuose**, o šiandien Smegenų funkcijų elementų pakėlimas į aukštesnį lygį, teisingai taikant **Programas** ir kai kuriuos jų papildymus, praktiškai nebėra problema. Tačiau **iškyla keblus klausimas – kodėl?** Smegenys po tokios „procedūros“ gali tapti neįdomios šiame gyvenime. Nenoriu niekam to palinkėti. Dabar kalbame ne apie sklandų smegenų vystymąsi ir ne apie pažinimo ir, tuo remiantis, įgūdžių šuolius, o **apie staigų jų, smegenų, galimybių šuolį nežinant, kas atsitiko ir kas vyksta**. Žmogui tai bus begalinis kankinimas. Viskas aplinkui tik erzins ir pyks. Tai pavirs nuolatinio kvailumo klausimu **ir** didžiosios dalies aplinkinių žmonių egzistavimo prasmė šių Smegenų požiūriu. Žinoma, atsiras noras tai paveikti ar ką nors pakeisti dėl savo supratimo, kurio dar nėra! Ir bus pradėti bandymai „perdaryti“ šiandieninį pasaulį, o pagrindinė dirva tam dar nėra paruošta! Pavojus yra tas, kad Smegenų supratimo ir realių galimybių nėra koreliacijos ir adekvatumo. Todėl kol kas per „SvetL“ programą galima ir **BŪTINA IŠKELTI TIK ATSKIRUS SMEGENŲ FUNKCIJŲ** elementus. Iš esmės tai susiję su gyvybiškai svarbiomis funkcijomis. Ir mes neturime pamiršti, kad kiekviena biologinė struktūra Žemėje turi kodą. Tas pats kodas gali turėti tos pačios rūšies biologinę struktūrą, pavyzdžiui, skruzdėlės ar skėrio. Tiesą sakant, pats kodas yra stebuklingas **8 × kvadratas8** (kompiliavimo parinkčių skaičius net ir padalinus į **4 kvadratų grupes yra 2456352194560000**). Maždaug **4%** kvadratų yra skirti žmonėms. **Kodų archyvas reikalingas absoliučiai identifikuoti asmenį, jo buvimo vietą, sveikatos būklę ir pan.** Kai Smegenys pašalinamos kontrolei (miegui), atliekama išsami visų struktūrų analizė. **Kodas yra Valdymo sistemoje esančio asmens pasas.**

Kodo pavyzdys (4×4 kvadratas): 3 9 8 14 10 6 11 7 16 4 13 1 5 15 2 12 arba

3 9 8 14

tai rašytų ir sakytų, tai bus tik ryškus pavyzdys, kai kalbama apie tai, ko visiškai nesuprantama .

Norint tai suprasti, visų pirma reikia žinoti, kas yra Smegenys, kaip jos veikia ir kaip galima jas pakeisti (vienu žodžiu, reikia išmanyti Smegenų fiziką). Dabar kalbant apie visiškai naujų savybių kūrimą, kurių Smegenys iš pradžių neturėjo net „užblokuotose“ būsenos. Levašovas galėjo sukurti tame ar kitame Asmenyje tas savybes, kurių Asmuo niekada anksčiau neturėjo ir jas galėjo įgyti tik tinkamai vystydamas pačias smegenis. Jis galėjo „įvesti šias savybes iš išorės“ viena ar kita forma, uždarančiam tam tikra jos išsaugojimo ir perdavimo forma (čia prisiminkime „kristalus“, kurie buvo duoti Levašovui ir kuriuos vėliau „išmoko“ sukurti pats, apie kurią vėliau rašė) .

Grįžkime prie mūsų istorijos ir klausimų apie atmosferos sluoksnių ir jų mazgų įtaką toms pačioms Smegenims ir mus supančiai realybei. Mazgo charakteristikas aprašo **A. Hatybovas** (žr. „Archimedo spiralė“). Citavau tai ankstesniuose skyriuose, kai kartu su jumis svarstėme klausimą „kaip gyventi šiek tiek ilgiau...“ Pavyzdžiui, patobulinti duomenys apie Archimedo spiralės atskaitos plotą tornado formavimosi metu leidžia daryti išvadą, kad kiekvienam mazgui yra ribiniai santykiai, kai gravitacinio dažnio magnetinio impulso išėjimo potencialas neviršija iš anksto nustatyta gyvybės palaikymo sistemos sukurta vertė. Tačiau, jei mazgo srityje yra papildomų dirbtinai sukurtų darinių, pavyzdžiui, hidroelektrinės užtvankos (magnetinės anomalijos atsiradimo) ar kitų konstrukcijų, tada išėjimo potencialas yra arba sudėliojamas, arba pridedamas prie dirbtinio kaupimo, todėl dėl to susidaro ne tik tornadas su atramine platforma apatinių sluoksnių lygyje, bet ir savaimė svyruojanti grandinė. Dėl tokios grandinės veikimo *visos dirbtinės struktūros keičiasi iki jų sunaikinimo..*

5.2. Anatomija, atlasai, kalba ir požiūris

Taigi gyvenimo ir mokslo atradimai, taip pat faktai, kurie netelpa į įprastą mokslinę paradigmos metmenis, dažnai yra iškraipomi, o šie iškraipymai yra psichologinių gynybos mechanizmų veikimo rezultatas. Tai visiškai taikoma viskam, ką šiandien vadinau **technologijomis** („SLN“) ir „SvetL“ **programomis** . Jei kalbėsime apie faktus,

leidžiančius įveikti tradicinės mokslinės paradigmos inerciją, tada, kaip sakoma, visų laikų ir tautų sąrašė, vienas yra universalumo, tiek priežastinio, tiek nepriekeišingo fakto (ne prievartinis, numanomas) reiškinį ryšys. Faktas, kuris vienu metu veikia kaip esminis būties aktualizavimo mechanizmas ir filosofinis pasaulio vienybės principas – *ketvirtasis dialektikos dėsnis*, kuris Stalino laikais buvo išbrauktas iš trijų dialektinių įstatymų lobyno, nes ideologiškai neteisingai orientavo tuometinės kartos žmonių minties kryptį, dabar puikiai supranti kodėl reikėjo tokio visuotinio ryšio konstatavimo, konkrečių jos įgyvendinimo mechanizmų, kurie šiaip yra mistiški, įtraukimo. Pažiūrėkite, ką, pavyzdžiui, daro mūsų šiuolaikiniai fizikai! Pagrindinis jų tikslas – rasti tokią stebuklingą formulę, kuri apibūdintų visas sąveikos rūšis: gravitacinę, elektromagnetinę, silpnąją ir stipriąją. Na, kodėl jie geresni už viduramžių alchemikus, scholastus ir utopistus? Penki šimtmečiai (XVI–XX a.) tarsi išbraukti iš mokslo istorijos. Argi Kolumbas, Kopernikas, Galilėjus, Dekartas, Huygenas, Niutonas, Eileris, Maksvelas, Boltzmannas savo darbais neįrodė, kad **PAKLUSDAMAS KONKRETAUS DALYKO DIKTATUI**, kurį laikome rankose ir varome, važiuojame, šaliname nuo savęs bet kokią išankstinę nusistatymą, kad ir po kokiu kilniu ženklu ji būtų pateikta, šiuo atveju bendrumas ir universalumas?

Žmonija jau išsikėlė sau tikslus: išrasti tokį variklį, su kuriuo būtų galima nuolat atlikti naudingus darbus; sukurti tokią medžiagą, kurios pagalba bet kurį metalą būtų galima paversti auksu; paruošti tokį vaistą, kuriuo būtų galima išgydyti žmogų nuo visų ligų; rasti tokį logišką metodą, kuriuo būtų galima išspręsti bet kokias etines, teisines ir gyvenimo problemas; įtvirtinti visuomenėje tokį valdymą, kurio pagalba būtų galima išvaduoti žmoniją nuo skurdo ir nusikalstamumo. Ir dabar jie išsikėlė sau naują „kilnų tikslą“: sukurti tokią matematinę teoriją, kurių pagalba būtų galima išspręsti bet kokią fizinę problemą. Žmonėms kuklumo neužtenka, visko siekdami jie nieko negaus – mirs su savo kvailomis iliuzijomis galvose. Ir svarbiausia, tai objektyviai koreliuoja su mūsų laikų procesais. Maždaug tą patį galima priskirti skaičiams iš medicinos. Bet tai nedidelio nukrypimo tvarka.

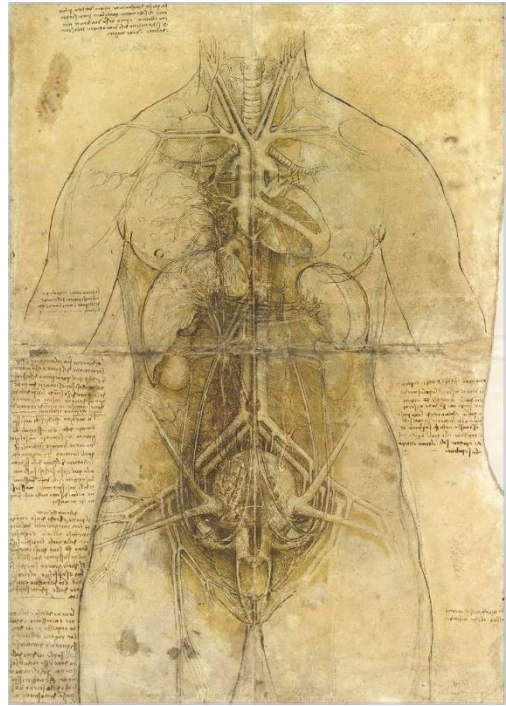
Kai su Levašovu pradėjome kalbėti apie mokslą, jis visada pabrėždavo, kad garantijų ir technikų, kurios tiktų visiems, nėra ir negali būti. Viskas kaip kvantinėje mechanikoje – yra tik didesnės ar mažesnės tikimybės. Faktai, kad, pavyzdžiui, dabar veikia žmogaus neurofiziologija, didžioji dauguma buvo gauti tiriant sergančias smegenis. Kiek jie teisingi sveikoms smegenims?! Arba, pavyzdžiui, apie kvėpavimo mechanizmą. Hatybovas paaiškina kvėpavimo mechanizmą... β - **skilimu**, vykstančiu plaučiuose. Mums labai nuostabu, kad apie tai savo raštuose rašė ir Levašovas, ir net tada, kai apie A. Hatybovą nieko nežinojo. Pasak Aleksandro Michailovičiaus, kraujo plazmos **pH** turėtų svyruoti 6,88–7,45 intervalu nuo 0,5 iki 8 sekundžių. Už **pH pokyčių** Smegenys stebi ir, kai šis parametras pasiekia reikšmę $6,88+0,26=7,14$, aparatas įsijungia, kad paimtų kitą oro mišinio partiją. Tai leidžia grakščiai ir paprastai paaiškinti, kodėl skirtingų žmonių kvėpavimo judesių dažnis (RR), tarkime, ramybės būsenoje, labai skiriasi (kažkam **NPV = 6-8 ciklai / min., o kažkam - 24-28**), ir taip pat kodėl jis linkęs smarkiai pakilti esant apkrovai. Grubiai tariant, kuo rūgštesnis kraujas, tuo didesnis NPV; kuo šarminesnis, tuo rečiau kvėpuoja atitinkamai. Ir kadangi β - **skilimas** padidina protonų skaičių, vyraujantis rūgštus kraujas tampa su dideliu šios rūšies branduolinės transformacijos aktyvumu. Ne mažiau vertinga pastaba A.M. Hatybovas įžvelgė, kad **PLAUČIŲ DARBĄ VALDO SMEGENYS IR TIK SMEGENYS** – jokie raumenys ir šonkauliai negali judėti be kontrolės, savarankiškai (kaip mato „patologai“).

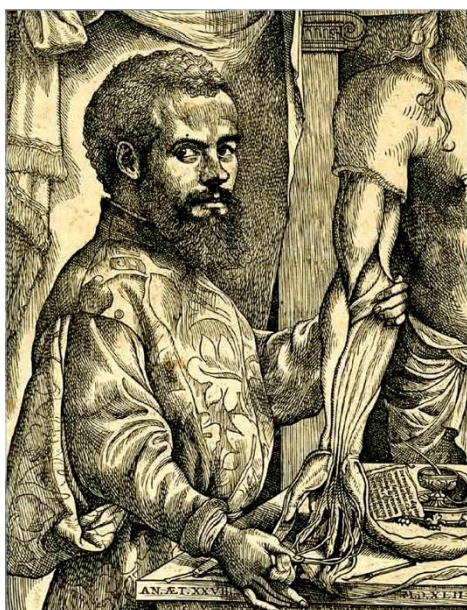
* * *

Žmogus visada domėjosi, kaip veikia jo kūnas. Jau senovės Egipte gydytojai pradėjo apibūdinti tam tikrus organus, pavyzdžiui, smegenis ir širdį. Ir pamažu, per daugelį šimtmečių, žinios apie žmogaus kūno sandarą peraugo į svarbiausią medicinos mokslą – anatomiją. Jį tyrinėti padeda anatomicinis atlasas – visų organų ir jų sistemų vaizdų rinkinys. Studijuok ir žinok. Būtent todėl **N. Levašovas primygtinai reikalauja „SvetL“ komplekso programinį bloką įtraukti vizualizuotas kūno sistemų nuotraukas, kurios paimtos iš šiuo metu galiojančių anatomicinių atlasų.** Tai leidžia Vartotojui turėti bent šiek tiek pradinio supratimo apie savo kūno (organizmo) sandarą. Kaip parodė laikas, tai pasirodė labai svarbu.

Vienas pirmųjų žinomų senovės graikų anatomų buvo Hipokratas. Savo raštuose jis aprašė kai kurių vidaus organų, akių, kaukolės kaulų, šonkaulių, slankstelių, raumenų, sąnarių, didžiausių kraujagyslių sandarą.

Herofilijus ir Erasistratas buvo pirmieji senovės Graikijos mokslininkai, atvėrę žmonių lavonus ir taip tyrinėję organų sandarą. Galenas, puikus senovės Romos gydytojas, uždraudęs žmonių lavonų skrodimą, studijavo avių, šunų ir kiaulių lavonų anatomiją. Tuo pačiu metu jis manė, kad gyvūnų ir žmonių kūno sandara nesiskiria, todėl jo raštuose buvo padaryta daug reikšmingų klaidų. Galenas susistemino visą tuo metu turimą anatomicinę informaciją, o jo darbai buvo gydytojų rengimo pagrindas **trylika amžių**. Viduramžiais dėl bažnyčios dominavimo anatomijos studijos beveik nutrūko, tačiau Renesanso epochoje šis mokslas žengė didelį žingsnį į priekį savo raidoje. Žymus menininkas, filosofas ir mokslininkas Leonardo da Vinci domėjosi plastine anatomija, jis padarė daug tikslių žmonių ir gyvūnų vidaus organų, raumenų ir kaulų piešinių. Tai buvo **PIRMIEJI ANATOMIŠKAI TEISINGI** žmogaus kūno, jo organų ir sistemų **VAIZDAI**. Tačiau šio išskirtinio mokslininko darbai nebuvo plačiai žinomi tarp jo amžininkų.

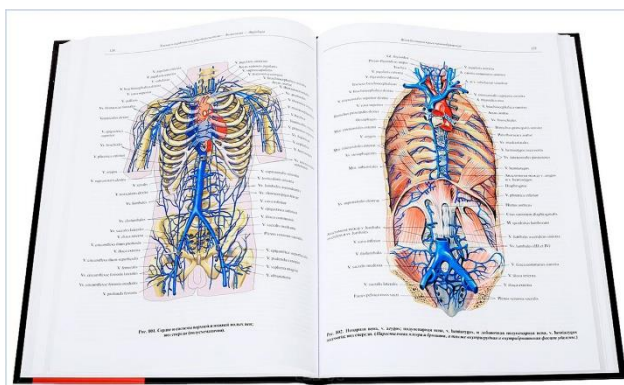

Andreas Vesalius laikomas sisteminės žmogaus anatomijos kūrėju. Tyrinėdamas mirties bausmę įvykdytų nusikaltėlių lavonus, jis aprašė žmogaus kūno organus ir sistemas bei atkreipė dėmesį į daugelio anatomų klaidas savo darbe **Apie žmogaus kūno sandarą**. Septynis šios knygos tomus lydėjo puikios iliustracijos. Vesaliaus mokiniai padarė daug atradimų anatomijos srityje ir ištaisė kai kurias anksčiau mokslininkų padarytas klaidas. Vienas žinomiausių XVII-XVIII amžių anatominių atlasų buvo **G. Bidloo knyga**, „Žmogaus kūno anatomija“ 105 lentelėse, pavaizduotose iš gamtos. Jis buvo išleistas 1685 m. ir specialiai Petru I buvo išverstas į rusų kalbą. Vėliau, 1729 m., knyga vėl buvo išversta, tačiau, kaip ir pirmą kartą, egzistavo tik rankraštine forma. Rusijoje pirmąjį anatominį atlasą **1744 m. sudarė M.I. Shein**, jis buvo

vadinamas Slovník arba iliustruotu visų žmogaus kūno dalių indeksu. Autorius savarankiškai užbaigė daugumą šio leidimo iliustracijų. 1757 metais M.I. Šeinas išvertė į rusų kalbą **L. Geisterio Sutrumpintą anatomiją** ir taip tapo mokslinės medicinos terminijos kūrėju Rusijoje. Šiuo metu naudojami daugelis šio mokslininko pasiūlytų anatominių struktūrų pavadinimų. Pavyzdžiui, terminus „kraujagyslės“, „ileumas“, „šlapimtakis“ išvertė M.I. Šeinas. XX amžiuje anatominiai atlasai toliau tobulėjo. Didelį indėlį į anatomijos raidą įnešė V.P. Vorobjovas, Charkovo medicinos instituto anatomijos profesorius ir Lenino premijos laureatas. Jis buvo nuostabus mokytojas, parašė keletą vadovėlių, sukūrė anatominį atlasą, kuris ilgą laiką buvo naudojamas rengiant gydytojus.

R.D. Sinelnikovas,

V.P. Vorobjevo mokinys, daugelį metų vadovavo Charkovo medicinos instituto anatomijos skyriui. Pirmasis jo Žmogaus anatomijos atlaso leidimas buvo išleistas 1938–1942 m. ir jį sudarė penki tomai. Nuo tada šis vadovas išliko vienas populiariausių aukštųjų medicinos mokyklų studentams. Šis anatominis atlasas buvo išverstas į anglų, čekų, ispanų, bulgarų ir arabų kalbas. Naujausias (septintasis) knygos leidimas išleistas 2007-2011 metais Maskvoje.

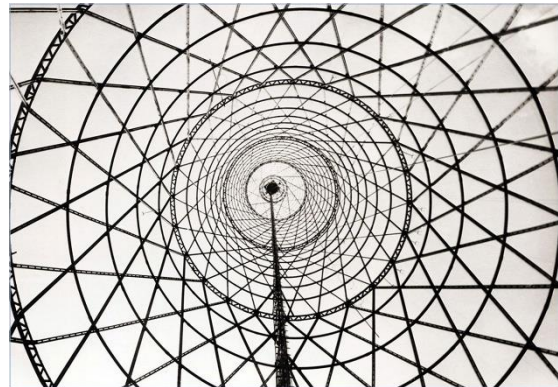

Šiandien yra sukurti ne tik žmogaus kūno atlasai medicinoje, panašūs atlasai kuriami ir kitose mokslo srityse. Pavyzdžiui, inžinerijoje – brėžinių atlasai, be kurių neapsieina joks dizaineris, architektūroje – pastatų ir konstrukcijų brėžinių atlasai. Bandoma sukurti tokį Žemės ir atomo vidinės sandaros atlasą. Juos būtų galima sukurti, jei „kūrėjai“ atsigręžtų į **N. Levašovo ir A. Hatybovo darbus**, kur šie atlasai (ir anatominiai) yra sukurti praktiškai. Žinoma, šie kūriniai parašyti paprasta ir prieinama kalba, kurią kažkodėl mažai kas suprato ir supranta. Tačiau pastaruoju metu jie pradėjo su juo elgtis su nerimu. Ir svarbiausia, jie tai daro teisingai. A ir Zc) toris yra toks – antrą dieną po potvynio į Žemę iš Titano palydovo

pradėjo atkelti nauja abėcėlė, kuri turėjo tapti visų vėlesnių komandų pagrindu ir komunikacijos priemone tarp ateivių (įsibrovėlių) ir vietinių Žemės gyventojų. Atsižvelgiant į tai, kad priėmimo-perdavimo kompleksas yra Etiopijoje, potvynio ten nebuvo. ***Tai užfiksuota nesant šio regiono potvynio aprašymų*** (kažkodėl niekas – nei **torikai**, nei dvasininkai į tai nekreipė dėmesio). Atsižvelgiant į signalo sklaidos poveikį, taip pat į didelį vietinių gyventojų jautrumą visko, kas nauja, suvokimui, informacija buvo nutekinta, o po mutacijos vietiniais dialektais, naudojant aspiracinę (**h, u, I, m ir kt.**), abėcėlės struktūra tapo suprantama ir, remiantis vėlesniais **žinomo autoriaus Barkovo tyrimais** ⁵, tapo prieinama.

Abėcėlė plito gana greitai. Pradėjo atsirasti įvairios jo mutacijos - kalbos pradėtos vadinti ispanų (pagrindinis vardas yra Jose (arklys)), anglų, kur visas ⁶ **tabu žodynas** yra pagrįstas žodžiu „arklys“ ir kt. Bet jei anglas atvyktų į Rusiją ir ko nors sutikto paklaustų: „**hui is?**“, tada būčiau gavęs į veidą. Štai kodėl, atsižvelgiant į aukštą kultūros lygį Rusijoje, naujoji abėcėlė čia neįsitvirtino. Iki **1552 m.** naujoji Rusijos abėcėlė buvo „nažuta“. Tačiau iškart po **500 metų programos** įtraukimo visi Rusijos gyventojai gavo naujas matricas, kuriose taip pat buvo kursas „**Rusų kalba**“. Pirmasis šį kursą **įvaldė A.S. Puškinas** visiškai remiant pirminį šaltinį (ir kilmės dokumentą). Svarbiausia čia buvo kilmė ir pavardė - jei tai būtų Sablinas, Shtykovas, Shpaginas - autoriaus šlovė būtų buvusi ne mažesnė. Štai jūsų atsakymas į Puškino fenomeną ir jo kūrybą, parašyta „tikra“ rusų kalba.

Koks yra rusų kalbos konstravimo ypatumas arba kalba, skirta vėliau naudoti kaip bendravimo su aukštesne civilizacija priemonė? Jokia kita kalba negali apibūdinti **muzikinio Šukovo bokšto diapazono**, skirto išeiti iš objektų (NSO) dirbti. 33 bokšto atramos atitinka Puškino 33 bogatyrus, 33 metai (laikrodžio intervalas pagal Metoną). **33 rusiškos abėcėlės raidės** (net ir sumažinus 49 raides iš pradžių iki 33) **leidžia apibūdinti bet kokią naują struktūrą ir analizuoti bet kokią kodų seką**.

Beveik **200 metų** naujoji abėcėlė buvo adaptuojama aukštos kultūros aplinkoje ir sulaukė verto tęsinio – **2007-ųjų Velykas** rusų kalba tapo vienintele bendravimo su Aukštesniu ju Protu kalba. Ir visa transliuojama informacija verčiama tik į rusų kalbą. Žinoma, Amerikoje ir Australijoje, o ypač Izraelyje, jie taip pat skubiai mokosi rusų kalbos, bet nebuvo laiko prisitaikyti, nes nė vienam iš jų nebus leista **pamatyti Moshia** ⁷. Be to, Izraelio atstovai kitose šalyse daugiausia yra „šunų slapyvardžiai“ (jei išversti į rusų kalbą), o tai yra nepriimtina ir bus užgniaužta naikinimo būdu.

Apsvarstykite kai kurias kitos kalbos, kurią sudaro **22 raidės**, ypatybes. **22 raidžių struktūra tinka tik lavonams apibūdinti**. - kristalų formos (231 forma). Tai yra, kapinėms statyti buvo duota abėcėlė, tačiau šia abėcėlė negalima bendrauti su Moshia chu – jie nesupras prasmės ir manys, kad nusprendė ją palaidoti taip pat, kaip prieš 2000 metų. Iš kur kilo kapinių gyventojų bendravimo kalba? Yra prielaida, kad meilė Kleopatrai atsirado dar gerokai prieš pasirodant pirmiesiems istoriniams aprašymams ir filmams. Kitas laivas su ateiviais, nusileidęs ant Aleksandrijos švyturio signalų, vietos čiabuvių nenustebino. Tada ateiviai norėjo pamatyti

pirmuosius žmones, kurie buvo išauginti iš vienaląsčių žemei artimomis sąlygomis. Kleopatra turėjo atskleisti baisią paslaptį – taip, šie asmenys gyveno Egipte, tačiau jų uodega, gauta iš beždžionių, niekaip nenukrito, o smegenų visiškai nebuvo, tai yra, jie vis dar turi vienaląsčių smegenis, todėl juos visus teko perkelti į dykumą, kur jaučiasi puikiai, ypač lietaus sezono metu. Aprašyta vienaląsčių organizmų sandara, jų bendravimo formos, dauginimasis ir kt. **Claude'o Willy "Biologija"** ir šio aprašymo pakanka vien dėl humaniškų sumetimų išsivysčiusios demokratijos sąlygomis atlikti *reikiamus medicininius eksperimentus*, išbandyti naujus vaistus ir gydymo metodus (vienaląsčiai turi visų rūšių medicinai žinomos ir net nežinomos ligos). Atšiaurus gyvenimas kapinėse išmokė vienaląstį asketizmo, sugebėjimo transformuotis į formas, kurios gyvena poilsio sąskaita. Tuo pačiu metu vienaląsčiai neseniai įsigijo **apie 200 atominių bombų** ir prieš Velykas pradeda jomis mojuoti.

Žinoma, Moshiachas pirmiausia aplankys savo protėvių kapus, bet jei išgirs ten laidotuvių muziką ir sužinos apie atomines bombas, kuriomis vienaląsčiai planuoja džiaugsmingai mojuoti, jis tikrai duos komandą savo palydai tiesiog suarti teritoriją (susidariusio smėlio gylis bus iki 50 metrų). Nereikia bijoti. Skubiai reikia išmokti rusų kalbą ir suprasti, kad pasaulyje turi būti **tik dvi kalbos** – „*viena rožinė, kita* (jei serga) – *su prisilietimu*“. Tada atsiras šansų ir, ko gero, „palyda“ nears. Su palyda galite rasti bendrą kalbą kandžiodami savo ir tuo pačiu suprasdami, kad kalba naudojama mintims reikšti arba mintims slėpti arba vietoj minčių.

5.3. Ką varysi su lazda, to su lazda neišvarysi

Žinoma, jūs turite žinoti apie mazgus, „statines“, superpozicijas ir kalbą. Kai kam tai įdomu ir informatyvu, tačiau knyga skirta ne tik astrofizikams, biologijos fakultetų, medicinos institutų studentams, aukštųjų mokyklų (taip pat ir ekonomikos) dėstytojams, bet ir praktiniam naudojimui kasdieniame gyvenime kiekvienam, norinčiam įgyti bei susipažinti su baisiomis **Homo sapiens** (Racionalaus žmogaus) sandaros paslaptimis ir egzistavimo principais, kurie privalo mokėti rusiškai. Čia pacituosiu ištrauką iš **A. Hatybovo darbų** šia tema, be jokių teksto kampų glostymo, kad skaitytojais galėtų įvertinti šį išskirtinį Mokslininką, nuostabų asmenį ir gilų humoristą.

Homo sapiens turi:

1. Išorinės formos

a) Išvaizda (drabužiai, šukuosena, kojų forma, išsikišusių dalių kreivumas ir vyriškosios Homo Tsapus dalies pasididžiavimo dydis). Gundymui naudojamos nuskustos kojos, **auksinės moteriškos** pėdkelnės, kosmetika, kvepalai ir tinkama apranga.

b) Atlikimo forma (santuoka kaip jojimo pagrindas, vienkartiniai susitikimai – kad nepamirštų pagrindų ir smurto). Smurtas visada suvokiamas tik prieš moterį Homo Tsapus atstovę, tačiau čia yra atvirkščiai – būtent moteris inicijuoja „smurtą“ – tai jos lauko charakteristika.

c) išsaugojimas (egzistencijos būdas, skirtas išlaikyti save ir meilės produktą).

Visos šios formos yra pakankamai gerai aprašytos, įskaitant malonumo gavimo būdus, ir nėra įdomios. Kad nesupainiotų arklidės (įvairios mokslų akademijos - šiandien vien Rusijoje jų yra 180) atstovų, pagrindinių konstantų vertimas į arklio konstantas bus apytikslis.

2. Vidinė forma

- a) spermos ir kiaušinėlio aprašymas ir savybės;
- b) struktūros pasikeitimas vaisiaus vystymosi metu.

Jeigu išorinėse formose viskas aišku – iki kurios Mėnulio dienos ir Zodiako mėnesio reikėtų prisidėti prie civilizuotos žmonijos raidos, tai įsisaugojus vidines formas, atsigręžiama ne tik į bažnytines nesąmones kaip „bumzavimas“, bet ir leidiniai „Biologija“ (prisiminkite piestelius ir kuokelius).

Kodėl, nepaisant rasės, žmogaus formos yra vienodos?

Kodėl moterims nėštumo metu nėra mėnesinių ciklo? Kas yra mėnesinių ciklas ir kodėl negalima vartoti „...su sparnais“? Kiek vaisiaus vystymosi stadijų ir kiek laiko užtrunka vystytis? Daug klausimų ir nėra atsakymų. Be tų suprantamų atsakymų į šiuos klausimus, kuriuos randame N. Levašoveo darbuose. Ir tai nepaisant to, kad mėgintuvėliuose yra vaikų, o klonavimas sukuria patobulinto Homo Capus pavyzdžius. Jau žinomos klinikinės klausos atkūrimo operacijos implantuojant į ausį tranzistorinius keitiklius, o jei taip eisite, tai artimiausiu metu moterys po ranka turės keičiamos formos tranzistorių elementus su reikiamu spermatozoidų skaičiumi. , o tai neleis šalia jų laikyti pašalinių laisvųjų. Visi gyvybės vystymosi aspektai vienaląsčių organizmų požiūriu yra išsamiai aprašyti „Biologijoje“, taip pat jų mokslinis indėlis į pasaulio civilizacijos formavimąsi, atsižvelgiant į visus mokslo ir technologijų pasiekimus. Apsistokime ties kai kuriais iš jų. **Tekstas – iš „Biologijos“ su A. Hatybovo komentarais .**

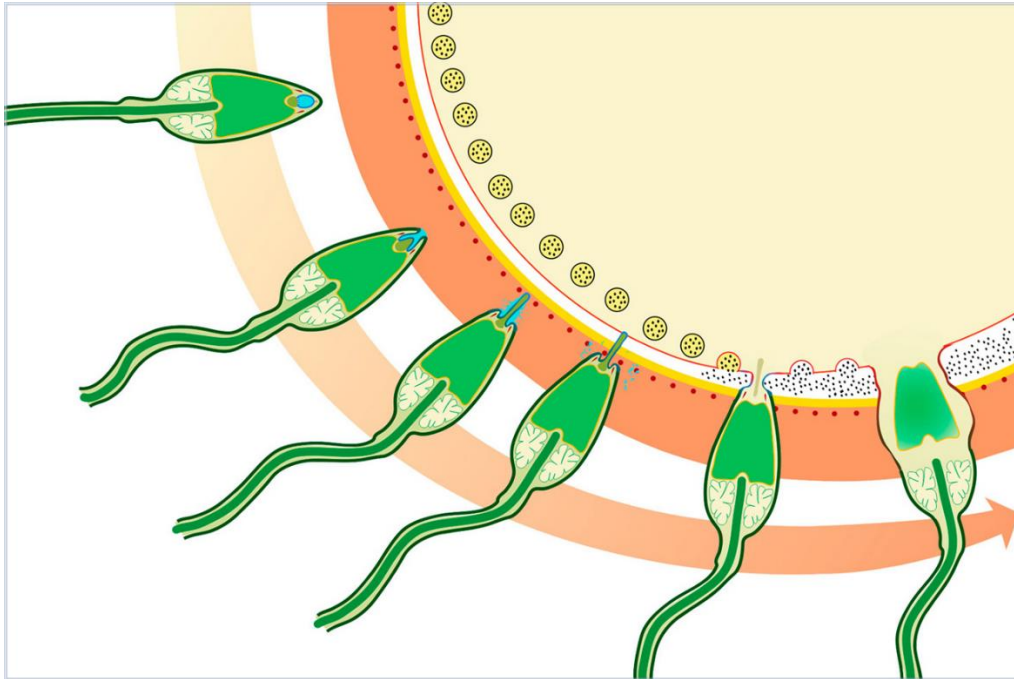
3. Lytinis audinys

Ši audinį sudaro ląstelės, skirtos daugintis, būtent iš kiaušinėlių patelių ir sėklinių ląstelių (spermatozoidų) vyrams. Kiaušiniai dažniausiai būna sferiniai arba ovalūs ir nejudantys. Daugumos gyvūnų, išskyrus aukštesniuosius žinduolius (*čia neaišku, kur priskirtas Homo Capus*), kiaušinėlio citoplazmoje yra daug trynio, kuris maitina besivystantį organizmą nuo jo apvaisinimo momento iki momento, kai jis gali gauti maisto kitu būdu. Spermatozoidai yra daug mažesni nei kiaušiniai (apie 50 kartų). Jie prarado didžiąją dalį citoplazmos ir įgijo uodegą (*paveldėtą iš dinosauro*), kurios pagalba jie juda. Tipiškas spermatozoidas (*nepriklausomai nuo gyvos būtybės tipo*) susideda iš galvos, kurioje yra šerdis, kaklas ir uodega. Kadangi kiaušialąstės ir spermatozoidai išsivysto iš kiaušidžių ir sėklidžių (*o jei į juos įterpiami tranzistoriai, tada iš jų*) audinio, kuris yra ektoderminės kilmės, kai kurie biologai juos priskiria epiteliniams audiniams. Epiteliniai audiniai susideda iš ląstelių, kurios dengia kūną ištisiniu sluoksniu nuo paviršiaus arba iškloja vidines ertmes. *Tokio audinio dalis galima nuplauti vonioje, negalvojant apie vertingo komponento praradimą planetos gyvojo pasaulio vystymuisi ir išsaugojimui. Pažymėtina, kad tai TIKSLI MOKSLINĖ PLATFORMA, pagrįsta išvadamis, kad Žemė susidarė iš protoplanetinio debesies, tai yra iš dulkių, o dulkėms kaitinant susidarė reikalingos dujos ir susimaišė dulkės ir dujos yra gyva ląstelė.*

4. Gyvenimo ciklai

Lytinio dauginimosi pagrindas yra dviejų specialių lytinių ląstelių, arba gametų, susiliejimas, suformuojant zigotą. *Kaip jau minėta, kiaušialąstė ramiai sėdi pasaloje, o spermatozoidai jį puola ir grobuoniškai keičia jo struktūrą, tačiau jei neatsiduria kito epitelio audinio. Yra*

žinoma, kad moters reprodukcinis organas sudaro kiaušinėlį (archegonium), o vyriškas – spermatozoidą (anteridiumą). Jei pakeliui neaptinkamas kitas epitelio audinys, susidaro zigota. Tolesnis vystymasis buvo įrodytas vienaląsčių augalų lygiu ir nėra įdomus. **Pastaba - remiantis humaniškais sumetimais, per metus paprastai sunaikinama daugiau nei 3 milijonai zigotų, kad Žemėje neatsirastų sveikos kartos, o tolimesniam civilizacijos vystymuisi užtenka turėti luošų ir tų, kurie negali ilgai išverti likti zigotos pavidalu.**

Tiesą sakant, pats gyvavimo ciklas nėra knygos objektas, todėl nereikia išsamiai nagrinėti to, kas yra pakankamai žinoma iš išorinių formų, įveikus zigotinį režimą.

5.4. Dauginimasis Homo sapiens

Kaip bus parodyta žemiau (iš Biologijos), viskas, kas susiję su dauginimu, jau buvo ištirta ir visos ląstelės, įskaitant epitelio ląsteles, spontaniškai, veikiamos atitinkamų cheminių reakcijų, laisvai juda reikiama kryptimi ir, radusios grobį, panaudoja tai tam, kad organizuoti naujo **Homo Capus** formavimo procesą. Tai yra, **patvirtinama Darvino teorija, kad Homo Tsapus yra nuoseklus vienaląsčių organizmų pavertimas per 9 mėnesius cheminėmis žemos temperatūros reakcijomis į gana gerai organizuotą biologinį kūrinį**.

Beje, kirvis taip pat turi galvą, kaklą ir uodegą. Įmetus į tvenkinį, kirvis daro tam tikrus judesius, tačiau pasiekęs galinį tašką kažkodėl lėtpjūvė jame nepradedo augti. Taigi, pirmiausia, prisiminkime, kas yra žinoma „arklidėje“ (tai yra oficialiame moksle) apie dauginimosi procesą. Žmogus, **kaip ir dauguma gyvūnų ir augalų**, dauginasi lytiškai – **jungdamas specializuotas ląsteles**, vadinamas gametomis (kiaušinėliais), kurios **susidaro** moters kūne, ir spermatozoidus, kurie vystosi vyro **kūne**. Visos sudėtingos abiejų lyčių reprodukcinės sistemos dalys, taip pat įvairūs fiziologiniai ir psichologiniai reiškiniai, susiję su seksu, **TURI TIK VIENĄ TIKSLĄ** – užtikrinti **sėkmingą** kiaušialąstės ir spermos susijungimą ir **vėlesnį apvaisinto kiaušinėlio vystymąsi** į naują. *Remiantis aprašymu, Smegenys šiame procese nedalyvauja, o jei „lytinės organai“ chirurginiu būdu perkeliami į kitą vietą, niekas nepasikeis. Šį faktą sėkmingai naudoja chirurgai*

Vyrų reprodukcinės sistemos organai

Vyrų reprodukcinė sistema skirta atlikti 3 pagrindines funkcijas:

- išorinė apsauga;
- spermatozoidų susidarymą;
- spermatozoidų greitintuvas.

Išorines apsaugines funkcijas aprašo **Lukas M.**, liaudies epe tai varginantis išorinės buveinės keitimo procesas: „*Nesėjame ir neariame...*“. **Žinoma, nerekomenduojama** varpos naudoti kaip plaktuką ar šaukštą rūgštiniais ar šarminiais tirpalams maišyti, taip pat paltų pakabas. ***Apibendrinkime medicininius terminus, naudojamus apibūdinant spermatozoidų kūrimo procesą, lentelėje.***

N ^o	Paskyrimas	Funkcijos
1	Kryžkaulis	Paveldėta iš dinosauro
2	Šlapimtakis	
3	Tiesioji žarna	
4	sėklinė pūslelė	
5	Kraujagyslių ampulė	
6	ejakuliacijos latakas	
7	Prostatos gimda	
8	Kuperio liauka	
9	išangė	
10	Epididimas	
11	Kapšelis	
12	Sėklidė	Sėklidė – vyriškų ląstelių gamyba
13	Serozinė membrana	
14	Pilvaplėvė	
15	Šlapimo pūslė	
16	Gaktos susilieėjimas	
17	vas deferens	
18	Prostata	
19	Šlaplė	
20	Kaverninis kūnas	
21	Varpos	
22	varpos galvutė	

Likusios dalys kirkšnies srityje yra perteklinės ir gali būti pašalintos pjaunant ir skutant. Pastebima, kad vyrai turi vieną varpą, ir jis pasitarnauja tiek šlapimo, tiek spermatozoidų pašalinimui, kitaip kiltų nepatogumų ir painingos (žr. Bernardą Shaw).

Sėklidės priklauso endokrininei sistemai ir yra skirtos vyriškoms lytinėms ląstelėms gaminti. Visi stuburiniai gyvūnai turi porą sėklidžių; Homo Capus **JIE DEDAMI Į MAIŠELĮ**, kuriame temperatūra yra žemesnė. Kiekviena sėklidė susideda iš maždaug

tūkstančio labai susisukusių sėklinių kanalėlių, kuriuose iš tikrųjų spermatozoidai susidaro iš tarp jų esančių tarpinių ląstelių, **GAMINANČIŲ VYRIŠKUS LYTINIUS HORMONUS** .. Sėkliniai kanalėliai yra iškloti gemalo epitelium, susidedančiu iš suapvalintų ląstelių su dideliais branduoliais. Šios ląstelės dalijasi ir formuoja ląsteles, iš kurių išsivysto spermatozoidai su tankiomis galvomis, turinčiomis branduolį ir ilgomis, ryškę primenančiomis uodegomis, naudojamomis judėjimui. Be to, sėkliniuose kanalėliuose yra maistinių ląstelių, kurios maitina spermatozoidus (*smegenys nedalyvauja spermatozoidų vystyme ir net neįtaria, kad jie ten auga*), kai jie vystosi iš apvalių ląstelių į subrendusias lytines ląsteles, turinčias uodegą. Spermatozoidai formuojasi bangomis, sklindančiomis išilgai kanalėlių, nes dar neturintys mobilumo spermatozoidai stumiami į priekį, daugiausia veikiami kitų spermatozoidų, esančių už (*maždaug tiek pat, kiek dešros eilėje*).

Kiekvienas sėklinis kanalėlis įteka į didesnę kanalą, kuris įteka į labai vingiuotą vamzdelį, bendrą visai liaukai, sudarydamas prielipą (sėklidės prielipą), kuriame kaupiasi spermatozoidai. Kiekvienas iš dviejų priedų ribojasi su sėklidės pagrindu ir yra prie jo pritvirtintas. Kraujagyslės nukrypsta nuo priedėlio, kuris iš kapšelio per kirkšnies kanalą nukreipiamas į pilvo ertmę, praeina aplink šlapimo pūslę, į apatinę šios ertmės dalį ir įteka į šlaplę. Nuo pat jų susidarymo momento spermatozoidai yra pakibę sėklų skystyje, kuris apsaugo juos pernešant į moters lytinius organus (*ar kitas vietas*). Šį skystį sudaro trys skirtingos liaukos. Netoli nuo kraujagyslės galo (vieta, kur ji įteka į šlaplę) atsiveria latakai iš poros liaukų, vadinamų sėklinėmis pūslelėmis.

Be to, aplink šlaplę, kur ji nukrypsta nuo šlapimo pūslės, yra prostatos liaukos (Homo Capus jos susijungė į vieną ir vadinamos "prostata" - *matyt, kai kurie gyvūnai yra labiau organizuoti lytinio švietimo srityje*), pridėdamas savo paslaptį, sėklinis skystis eina per dvi grupes trumpais siaurais latakais, kurie išteka į šlaplę. Galiausiai, dar toliau (*jei matuojate žingsniais*), varpos kaverninių kūnų apačioje yra trečioji pora mažų, vadinamųjų Kuperio liaukų, kurios į sėklų skystį įveda paskutinį papildomą komponentą. *Po to visas šis sprogstamasis mišinys su išsikišusiomis uodegomis atsitrenkia į taikiai sėdintį moters kūno kiaušinėlių, sunaikindamas trapų lukštą, sulaužydamas visas kliūtis, pavyzdžiui, „ne, aš dar nesu vedęs“.*

Sėkliniame skystyje yra buferinių sistemų (apsaugančių spermatozoidus nuo rūgščių, kurios paprastai randamos šlaplėje ir moterų reprodukcinėje trakte), gliukozės ir fruktozės (energijos šaltinių spermatozoidų apykaitai) ir medžiagų, kurios tarnauja kaip „tepalas“ spermos judėjimo keliams. *Gliukozė ir fruktozė gaunama, žinoma, kontrabandos būdu, o kadangi sienos nėra rakinamos, jos laisvai išvežamos.* Šlaplė (šlaplė) yra vamzdelis (*gali būti pakeistas plastikiniu*), išeinantis iš šlapimo pūslės. Vyrams galinė dalis eina varpos viduje, esanti prieš kapšelį (*arba už nugaros, jei žiūrima iš nugaros*). Varpos viduje šlaplę supa trys kaverniniai kūnai, kurių audinys yra kempinės struktūros ir gali būti užpildytas krauju (erekcija). Kaverninio audinio ląstelėse net ir normaliomis sąlygomis yra kraujo, tačiau jos nėra ištemptos, o seksualinio susijaudinimo metu į jas vedančios arterijos prisipildo aukšto slėgio krauju (*siurblio vieta dar neišaiškinta*).

Dėl to varpa, paprastai minkšta, tampa kieta, todėl ji gali prasiskverbti į makštį. Sėklos ejakuliacija (išmetimas), t.y. spermatozoidai, atsiranda dėl tolesnio varpos dirginimo **TRINTIES I MAKŠTIES** sienelės metu ir atsiranda dėl kraujagyslių, šlaplės ir gretimų liaukų raumenų refleksinio susitraukimo bangų.

*Kaip rodo skaičiavimai, spermatozoidų judėjimas išilgai varpos vamzdelio pagreitėja, tai yra, susidaro maždaug 1,5 atm slėgis. Tokio spaudimo negali atlaikyti nei vienas raumuo, todėl pati varpa yra ne tik paieškos sistema, bet ir galingas greitintuvas, kuriame sperma per sekundės dalį įgauna apie 12 metrų/sek greitį, t.y. pagreitis yra maždaug 64 m/s^2 . Cheminės reakcijos, galinčios tokiu būdu pakeisti masės būseną, dar nebuvo iširtos. Beje, kraujospūdis kaverniniame kūne yra maždaug **2,4 atm.**, kuris yra daug didesnis nei kraujospūdis, net jei spaudimas yra **250/220**. Apėjimo vožtuvas, palaikantis tokį didžiulį slėgį Homo Tsapus, dar nerastas. Galbūt analogų bus galima rasti augaluose ar paukščiuose. Gali būti, kad varpos gebėjimas sukurti tokį greitį bus ateities mechanizmų prototipas, tačiau šiandien žemos temperatūros greitintuvų (pavyzdžiui, lėktuvams) kūrimo klausimai yra pirmoje vietoje. Čia įdomiausia tai, kad spermatozoidai išskrenda be garso ir ošimo, kaip dažniausiai būna trinantis į paviršių, vadinasi, judant išilgai varpos vamzdelio nėra trinties efektų. Gali būti, kad spermatozoidai **KEIČIA PAVIRŠIAUS**, kuriuo juda, **STRUKTŪRĄ**. Pastebėta, kad spermatozoidų atsiradimas kiaušialąstei visada būna netikėtas, tai yra visada būna netikėtas ir net nespėja susišukuoti.*

Moterų reprodukcinės sistemos organai

Moteris, kaip „šeimininkė“, *savo namuose turi 16 struktūrų, būtinų normaliam Homo Tsapus vystymuisi.*

Nr.	vardas	Tikslas
1	Kryžkaulis	
2	Kiaušidės	
3	Kiaušidės raištis	
4	Gimda	
5	Gimdos kaklelis	
6	Makštis	
7	Tiesioji žarna	
8	išangė	
9	Kiaušintakis	
10	apvalus raištis	
11	Šlapimo pūslė	
12	Gaktos susiliejimas	
13	Šlaplė	
14	Klitoris	
15	Mažoji lūpa	
16	Didžioji lūpa	

Nežinantiems kiaušidės – organai, kuriuose formuojasi kiaušialąstės, yra pilvo apačioje, tarp dubens klubinių kaulų, kur jos yra pritvirtintos raiščiais. Kiekvienas iš jų savo dydžiu ir forma primena migdolų kaulą. Kai moters vaisius pasiekia 4-5 mėnesių amžių, kiekvienoje jo kiaušidėje yra apie **400 000** kiaušinėlių. Po to nauji kiaušinėliai, matyt,

nesusidaro. Didžioji dauguma jų išsigimsta (atrezijai) ir miršta. Maždaug viena ląstelė iš 1000 tampa subrendusiu kiaušinėliu (*ir su nerimu laukia gangsterio spermatozoidų atakos*). Nes moteris ovuliuoja **13 kartų per metus** apie 30 metų (Mėnulio, arba "Metoninis" kalendorius = 29 metai 13 mėnesių), ir kiekvieną kartą, kai subręsta tik vienas kiaušinėlis, tik 400 kiaušinėlių subręsta ir palieka (*klaidžioja*) iš kiaušidės, likusieji išsigimsta ir išsprendžia. Dešinės ir kairės kiaušidės pakaitomis išleidžia kiaušinėlius, tačiau ši seka yra netaisyklinga ir sunkiai nuspėjama. Moterų reprodukcinė sistema, skirtingai nei vyrų, nesusideda iš nuosekliai sujungtų kanalų. Kiaušialąstė ovuliacijos metu patenka tiesiai į pilvo ertmę, iš kurios patenka į vieną iš dviejų kiaušintakių. Kiekvienas vamzdelis baigiasi piltuvo formos prailginimu, kuris dengia dalį kiaušidės paviršiaus. Į pilvo ertmę patekęs kiaušinėlis siunčiamas įprastomis sąlygomis (*pagal išduotą leidimą*) į vieną iš šių piltuvėlių su skysčių srovėmis, kurias sukuria blakstienų plakimas (*mirksėjimas*) ant vidinio kiaušintakių pamušalo. Kartais kiaušinėlis patenka ant kitų organų, pavyzdžiui, ant kepenų (po apvaisinimo). Kiaušintakiai atsidaro tiesiai į viršutinius gimdos kampus – kriaušės formos organą, kuriame vaisius vystosi (*savaimė*) **iki gimdymo momento**. Šis organas yra apatinės pilvo dalies viduryje, už šlapimo pūslės. Jis yra mažesnio dydžio nei suspaustas kumštis, turi storas raumenų sienes ir yra išklotas gleivine, gausiai aprūpinta kraujagyslėmis.

Iš apatinės gimdos galo dalies veda raumeningas vamzdelis – makštis. Tai yra plačiausias reprodukcinės sistemos kanalas (*ne platesnis už Volgą*), kuris tarnauja kaip sėklos (*prarastų spermatozoidų*) imtuvas. Todėl makštis atitinka varpą (*nepriklausomai nuo jo dydžio ir formos*). Makštis taip pat atlieka gimdymo kanalo vaidmenį (užbaigus vaisiaus intrauterinį vystymąsi). Gimda baigiasi raumeningu žiedu – kaklu, kuris kiek išsikiša į makštį. Išoriniai moters lytiniai organai bendrai vadinami vulva. Žemiausiame pilvo krašte (*matuojant nuo smakro pagal laikrodžio rodyklę*) yra riebalinio audinio masė, sudaranti mažą (*makroobjekto požiūriu*) pakilimą - veneros gumburą.

Iš šios vietos atgal ir žemyn (*jei nepainiojama aplinkkelio kryptis*) tęsiasi didelės gėdingos lūpos - dvi odos raukšlės, padengtos plaukais, ribojančios makšties angą ir susiliejančios už jos. Tarp didelių lūpų yra dar dvi raukšlės, nepadengtos plaukais – mažos gėdingos lūpos. Priekiniame jų jungties taške yra jautrus ir galintis (*skirtingai nuo kitų*) erekcijos organas, kurio dydis ir forma yra kaip mažo žirnio. Tai klitoris – organas, homologiškas vyriškai varpai, t.y. vystantis iš to paties embriono gemalo kaip ir varpa (*jei juos sukeisite, galite pasiekti bendrą sutarimą*). Kaip ir varpoje, klitoryje yra kaverninio audinio, kuris seksualinio susijaudinimo metu prisipildo krauju. Už klitorio yra šlaplės anga, kuri moterims skirta tik šlapimui pašalinti, ir daug platesnė makšties anga. Prieš pirmąjį lytinį aktą šią angą dažniausiai uždaro (ne iki galo) plona plėvelė – mergystės plėvė.

Atkreipkite dėmesį, kad biologija vyrą ir moterį laiko nepriklausomais objektais, pasižyminčiais jiems būdingomis cheminėmis reakcijomis ir mechanine seksualinio proceso savybe – kaip robotą.

Tręšimas

Patekus į makštį, **PO TRUMPO APŠILIMO**, varpa išstumia mažiausiai **3-5 ml** (apie 300 mln.) spermatozoidų. Ši armija pradeda aktyvias kiaušinio paieškas, neria į įvairias rūgštines aplinkas ir į kampus kiša nelygumus.

Spermatozoidai (*draugiškoje minioje*) juda aukštyn makštimi ir patenka į gimdą, iš dalies dėl savo energijos, iš dalies dėl šių organų raumenų sienelių susitraukimo. Dauguma spermatozoidų miršta pakeliui, tačiau kai kurie patenka į kiaušintakius ir juda toliau. Spermatozoidai turi galimybę (*ilgai treniruotis*) judėti prieš srovę, ir gali būti, kad ta srovė, kuri nukreipia kiaušinėlių iš pilvo ertmės į kiaušintakį, padeda jiems eiti teisingu keliu. *Taigi, pirmoji rimta kliūtis – nerami srovė su kriokliais*. Apvaisinimas dažniausiai įvyksta viršutiniame kiaušintakio trečdalyje (*spermatozoidai turi nešioti colio matavimo juostą*), kai kiaušinėlis pasiekia vamzdelio dugną, jis praranda galimybę būti apvaisintas (*kitaip tariant, pakeliui sukietėja*). Iš milijonų spermatozoidų tik vienas apvaisina kiaušinėlių. Kiekvieną **Homo Capus** kiaušinėlių supa ląstelių sluoksnis (gaunamas iš kiaušinėlio folikulo), vadinamasis spinduliuojantis vainikas (**corona radiata**), pro kurį turi praeiti spermatozoidas, kad galėtų susijungti su kiaušialąste. Daugelis spermatozoidų įstringa šiame kalibravimo žiede, tačiau kai kuriems pavyksta jį apeiti. Atskiras šio sluoksnio ląstelės tarpusavyje jungia hialurono rūgštis – sudėtinga organinė medžiaga, veikiamą fermento hialuronidazės. Kadangi kiekviename spermatozoido sudėtyje yra labai mažai hialuronidazės (*dažniausiai ji tiekama su azoto ir sieros rūgšties neutralizatoriais*), tik kelių šimtų tūkstančių spermatozoidų bendras veikimas gali sukelti hialurono rūgšties skilimą ir kai kurių švytinčios vainiko ląstelių atsiskyrimą tik po to vienas spermatozoidas gali patekti į kiaušialąstę ir jį apvaisinti (*sąrašas rengiamas iš anksto, o perėjimas tik eilės tvarka*). Dabar, kai kiaušinis susilieja su sperma, aplink jį susidaro lukštas, neleidžiantis prasiskverbti kitiems spermatozoidams (*daugelis bando išlipti iš eilės*). Nepanaudotos spermos ląstelės miršta kiaušintakiuose arba gimdoje ir jas sunaikina baltieji kraujo kūneliai (dėl to jie klaidingai laikomi įprastais virusais). Spermatozoidai **gyvena 24-48 valandas** po patekimo į makštį, kiaušinėlis praranda galimybę apvaisinti 24 valandas po ovuliacijos. Be to, spermatozoidai yra labai gležnos ląstelės: jų citoplazmoje yra labai mažai maistingų medžiagų (*dešros apskritimas ir duonos kepalas*), be to, būdami jautrūs karščiui, jie greitai miršta esant kūno temperatūrai (*yra nuomonė, kad rusų pasakų apie Snieguolę veikėjas buvo spermatozoidas*). Kitas pavojus yra makšties epitelio leukocitai, kurie visada fagocituoja be **daugybės** minių - milijonų spermatozoidų. Tik dėl didelio lytinių santykių dažnumo, didžiulio spermatozoidų kiekio, patenkančio su kiekviena ejakuliacija, žmonių rasė išlaikoma taip pat sėkmingai, kaip ir bet kuri kita gyvūnų rūšis (*reikia pridurti, kad patogiausia vieta ejakuliacijai yra už poliarinio rato - Ten naktys ilgos*).

Biologijoje pakankamai detaliam pateikiami visi vystymosi etapai – implantacija, vaisiaus vystymasis, gimdymas. Įdomios išvados - *nėra skirtumo tarp plytų ir Homo Tsapus tipų* - savaime tai yra grynai mechaninis procesas, o tolesnis Homo Tsapus vystymasis niekaip nesusijęs su ilgu jo įkalinimu.

5.5. Galimybė turėti smegenis

Kuo Homo Tsapus dauginimasis skiriasi nuo augalų dauginimosi? Kai kuriems Homo Tsapus atstovams gimstant **SUTEIKIAMA GALIMYBĖ TURĖTI SMEGENIS** ir panaudoti jas savo komercinėje veikloje. Žinoma, galvodami apie tuščias prekystalus ar tuščias pinigines ir kišenėje turėdami biologijos mokslų daktaro laipsnį, galite sau leisti spėlioti apie Homo Tsapus egzistavimo Žemėje trapumą, lyginamąjį vertinimą su augalais ir gyvūnais. Pagrindas samprotavimui yra daugiau nei pakankamas - tai arklio konstantų

rinkinys, įskaitant Pauli principą (vienas arklys negali būti pakinktas dviem vežimais vienu metu), ir periodinė lentelė, organinė chemija ir daug daugiau - viskas, kas gali būti dedamas į esamas Smegenis.

Eksperimentiškai nustatyta, kad biologiniai padarai juda patys, bet jei padaras trenkiamas, tada jis nebejudą. TAI REIŠKIA, KAD JUDĖJIMAS savaimė yra bet kurio biologinio **OBJEKTO EGZISTAVIMO FORMA** – be judėjimo nėra gyvybės. Homo Tsapus pasaulį pažįsta per savo pojūčius – regėjimą, klausą, uoslę, lytėjimą. Tačiau jam suteikiamos priemonės pojūčiams atkurti yra labai ribotos. Taigi, klausos diapazonas yra ***nuo 5-6 Hz iki 21 000 Hz, regėjimo diapazonas yra nuo 32 iki 47,37501250*** oktavų ir pan. Nepaisant to, būtent šiuose diapazonuose **ATLIEKAMAS VISAS MATAVIMAS**, atliekama technika ir 100% stebėjimų, automatiškai perkeliama į struktūras, kurių egzistavimo principas yra nesuvokiamas būtent šios suvokimo srities požiūriu. Tačiau šiuose diapazonuose (žr. Maksimo lentelę) yra tik protonų joninė struktūra, tai yra struktūra, neturinti grįžtamojo ryšio iš neutrino erdvės. Kad tokia struktūra nesutrupėtų į atomus, ji yra sujungta neutronine gardele (matrica), kuri **YRA ATMINTIES MATRICA**. Jungčių formavimas atliekamas keičiant fazavimo kampą, slydimo kampą, kompleksinį konstrukcijos posūkio kampą ir daugelį kitų parametrų. Tradiciškai tokia matrica gali būti vadinama limfa. Jei kai kurie limfmazgių parametrai priartinami prie ribinių verčių, tada šiame mazge susidaro jonas, tai yra struktūra, neturinti grįžtamojo ryšio. Tačiau ši struktūra tiesiogiai valdo iš matricos. Matrica keičia savo struktūrą keisdama albedo arba kaupdama ar pašalindama jonus. ***Smegenys yra ta pati matrica, kuri turi ryšį su bet kuriuo Homo Capus organizmo jonu (lqstele)***. Pradinė matricos būseną – **511,875 oktavos**, Smegenų būseną, pakankama egzistavimui Žemėje, kaip jau žinome, yra 64 oktavos, skirtumas tarp jų didžiulis, todėl verčiant 511,875 oktavas į 64, vyksta jonų susidarymo procesas, o moteris vaidina „smėlio dėžės“ vaidmuo, tai yra, struktūra, **KURI SUMAŽINA OKTAVĄ, PAŠALINA DAŽNIO POTENCIALĄ**. Kai joninės struktūros **pasiekia oktavą 47.37501250**, jos tampa matomos, tačiau ryšys su smegenimis yra vienpusis diapazone nuo 2 iki 56.97509750.

Kaip nustatomi apribojimai? Smegenų matricos struktūra yra tokia, kad erdvė aplink smegenis yra apčiuopiama ir juntama. Homo Capus turi galimybę „matyti“ pakaušiu, jausti nugara, tačiau tiksliai nemato. Norėdami peržiūrėti, tai yra, susieti savo egzistavimo laiką su egzistencijos erdve, Homo Capus gavo laikrodžio generatorių, kurį naudoja Smegenys (**akys**). Akyje esantys kūgiai veikia kaip didžiausias kampinis atstumas², kurio ribose erdvės atkūrimo mechanizmas detalčiai veikia iki 47.37501250 oktavų. Jei tai nebūtų įmanoma, Homo Capus aplinkinę erdvę „matytų“ dėmių pavidalu (pagal kūgių skaičių). Taigi, nei vienas jonas nepajudės iš savo vietos, jei negaus komandos judėti (albedo, erdvės, laiko pasikeitimas). Tuo pačiu įjungiamas iš bankininkų pasiskolintas skaitiklis – griežtai apibrėžtas laikas ir vieta. Laiko spiralė turi skirtingus kampus, o matricoje bet kurios struktūros gyvavimo trukmė yra vienoda, tik ji „teka“ įvairiais būdais, todėl išoriškai atrodo, kad spermatozoidas gyvena 24-48 valandas. ***Savo laiku jis praeina visą 228 metų ciklą.***

Priešingai nei paukščiai, Homo Capus yra priešingai. **Pirmiausia** apsvarstykite vamzdį su suvyniota varine ritė, prijungtą prie elektros akumulatoriaus. Per vamzdį leiskime vandenį. Vanduo, kuris yra vamzdyje, ir vanduo, kuris išteka iš jo, turi skirtingas savybes. Tas pats pasakytina ir apie spermą judėjimo vamzdeliais momentu. Spermos skaitiklis įsijungia tuo momentu, kai nutrūksta ryšys, tai yra tuo momentu, kai išiname iš varpos. Gliukozę ir fruktozę spermatozoidas gauna iš šlapimo („aukštos oktavos struktūrų pašalinimas iš organizmo“),

neutralizacija atliekama perfazuojant makštyje ir gimdoje, o ne spermatozoidas ieško kiaušinėlio, o *kiaušialąstė pati priima norimą spermatozoidą (kiaušinis yra būtent smėlio dėžė, kurioje vyksta protonų struktūros fraktalinio dauginimosi procesas, sumažinant būsenos oktavą per laiką, atitinkantį 1/296 ciklą, t. y. maždaug 9 mėnesius)*. Visas apvalus šokis (iš likusių spermatozoidų) reikalingas tik kaip buferinė masė (64 oktavų rutulys centre, smarkiai sumažėjus būsenos oktavai link krašto). Kiaušialąstė randa būtent tą spermą, kuri *turi 64 oktavas*. Jei dėl kokių nors priežasčių kiaušialąstė sugriebė ne tą spermatozoidą, tai „smėlio“ struktūra neleis tokiam spermatozoidui pakeisti savo albedo ir sumažinti jo būklės. Sukurta genetinė lentelė (šiandien nevieša) leidžia stebėti genotipų kitimo procesą (toliau informaciją uždare taškais iki geresnių laikų, kitaip „baisieji amerikiečiai“ be vadovybės žinios renka genetinę medžiagą visoje šalyje ...)

Visa reprodukcinio proceso veikla, nuo spermatozoidų ir kiaušialąsčių susidarymo iki jų susikirtimo, taip pat gimdymo būdo ir kt. valdo smegenis. Vyrų ir moterų smegenų matricų veikla skiriasi. Priklausomai nuo smegenų matricos būsenos albedo, *jos veiklai yra daugiau nei milijardas variantų*, ir kiekviena parinktis veda tik prie savo rezultato. „Dalyvavimas“ visuose aprašytuose **“SvetL” programų procesuose**, kuris labiausiai domina daugelį, yra pirminio tiek spermatozoidų, tiek kiaušialąsčių „paruošimo“ procesų garantija tolimesnei vaisingai ir produktyviai „sąveikai“ smėlio dėžėje. Eksperimentai, kurie buvo atlikti su Programomis dėl „pranešimo“ proceso fizikos atkūrimo (koregavimo), parodė labai didelį efektyvumą, su sąlyga, kad chirurginės intervencijos (moterims dėl vienokių ar kitokių priežasčių) paliko bent kažkiek tiesioginės galimybės kiaušinėlio ir spermos sąveikai. Sėkmė čia paprasta – šiuolaikinė medicina viską, kas susiję su apvaisinimu, interpretuoja visiškai kitaip dėl „arklių raštingumo“, kuris yra visos mokslinės, teorinės ir praktinės veiklos pagrindas.

5.6. "SvetL", narvas ir atliekų išvežimas

Bet kuri biostruktūra yra pagrįsta potencialų priėmimo, konvertavimo ir išvedimo sistema. Pastaroji yra padalinta į didelio potencialo ir mažo potencialo struktūrų išvedimo sistemą. Bet kuri Žmogaus ląstelė turi išryškinti tiek mažo, tiek didelio potencialo struktūras, tai yra, bet kokios struktūros, pažeidžiančios ląstelės kūrimo ir jos gyvybinės veiklos principus, turi būti pašalintos. Šių sistemų nesvarstysime – joms anksčiau skyriau pakankamai dėmesio. Tačiau kadangi visas šis procesas yra svarbus normaliam ląstelės funkcionavimui, būtina išsamiau apsvarstyti galutinį etapą.

Kaip, pavyzdžiui, "konovalovo" kalba pasakyti: "Mano drauge, tavo dešinė šnervė blogiau kvėpuoja, bet nieko ypatingo?" **Labai paprastai** - Dešiniojo žandikaulio sinuso pneumatizacijos pažeidimas buvo atskleistas dėl nelygaus, neryškaus infiltracinės uždegiminės kilmės gleivinės sustorėjimo be eksudacinio komponento... Perskaitote tai ir suprantate, kad laikas... (čia skaitytojo nuožiūra - kur laikas!) Na, o tiems, kurie drąsiai galvoja, kad jam dar ne laikas, supranta, kad visko, kas nereikalinga, „išmetimas“ yra be galo svarbus, tęskime.

Dėl normalių ląstelių metabolizmo procesų ir nuolatinio baltymų bei nukleino rūgščių konstravimo ir naikinimo susidaro tokie „atliekų produktai“ kaip karbamidas, šlapimo rūgštis, kreatininas ir amoniakas. Šios azoto turinčios atliekos yra ne tik kenksmingos, bet ir toksiškos. Kai dėl ligų sutrinka inkstų funkcija, šios medžiagos greitai kaupiasi kraujyje ir

audiniuose, sukelia mirtį. Sveiko žmogaus kraujyje jų kiekis yra nuolat žemas, nes inkstai juos pašalina iš kraujo tokiu pat greičiu, kaip šios medžiagos susidaro audiniuose. Nors atliekų produktų pašalinimas iš kūno skysčių yra svarbi inkstų funkcija, ji jokių būdu nėra vienintelė. Inkstai atlieka pagrindinį vaidmenį organizmo gyvenime, reguliuojant bendrą kraujo tūrį, vandens kiekį organizme, taip pat kraujo ir audinių skysčių **pH** bei cheminę sudėtį.

Tuštėjimas. Tuštėjimas – tai medžiagų apykaitos produktų ir nesuvirškintų maisto likučių, kurie kartu sudaro išmatas, pašalinimas per išangę. Nesuvirškintas maistas niekada nepatenka į organizmo ląsteles, todėl negali dalyvauti ląstelių metabolizme; taigi jie nėra mainų produktai.

Išskyrimas. Išskyrimas – tai medžiagų, kurios toliau nevertojamos organizme, pašalinimas iš ląstelių ir kraujotakos su šlapimu ir prakaitu. Atliekų pašalinimui per inkstus iš ląstelių reikia energijos, o tuštėjimui veiksmui žarnyną išsklojančios ląstelės nereikalauja jokių „pastangų“.

Sekrecija. Sekrecija – tai ląstelės išskyrimas kokios nors medžiagos, kuri panaudojama kitoje kūno vietoje fiziologinio proceso metu: pavyzdžiui, seilių liaukos išskiria seiles, kurios burnoje ir skrandyje naudojamos virškinimui. Sekrecija taip pat yra susijusi su ląstelių veikla ir reikalauja, kad išskiriančios ląstelės išleistų energiją. Todėl ląstelėms pradėjus išskirti, padidėja deguonies ir gliukozės suvartojimas.

Žmogaus šalinimo sistema apima ne tik inkstus su jų šalinimo kanalais; *oda, plaučiai ir virškinamasis traktas* taip pat atlieka šalinimo funkcijas. Anksčiau anglies dioksidas, vienas iš svarbiausių medžiagų apykaitos produktų, pašalinamas per *plaučius*, tulžies pigmentai (hemoglobino skilimo produktai) išskiriami *kepenyse* ir kai kurie metalai, pavyzdžiui, kalcis, išsiskiria iš *storosios žarnos*. Tiems, kurie nori sužinoti daugiau, atkreipiu dėmesį, kad jei pasistengsite, galite gauti visą periodinę lentelę, įskaitant elementus, kurie dar nebuvo atrasti.

Odos prakaito liaukos visų pirma skirtos kūno temperatūrai reguliuoti, tačiau jomis išskiriama ir 5-10% visų galutinių medžiagų apykaitos produktų (įskaitant ir nesuvirškintus likučius). Prakaite yra tų pačių medžiagų (druskų, karbamido ir kitų organinių junginių) kaip ir šlapime, tik daug mažesnė koncentracija: jame kietųjų medžiagų yra maždaug 8 kartus mažiau.

Norint įvertinti kiekvieno elemento ir konstrukcijos svarbą, taip pat visos aukščiau aprašytos išskyrimo sistemos funkcinę grandinę, pradedant nuo pačios ląstelės, pakanka prisiminti, kad bet koks nukrypimas nuo nurodytų viso komplekso verčių, mažo ir didelio potencialo struktūros bus koreguojamas **DALYVAUJANT ŠALINIMO SISTEMAI**, kuri nėra statinys, kaip kanalizacija, per kurią nereikalingos atliekos teka gravitacijos būdu arba naudojant siurbį ir į šiuokšliadėžę. Prisiminkite, kad didelio potencialo struktūros išvedamos kitaip nei mažo potencialo struktūros, ir abu procesai yra pagrįsti klaida, kai daroma prielaida, kad egzistuoja paprastas vožtuvas, kurio pagalba ląstelė „išspaudžia“ tai, ko jai nereikia, ir tada papildomai sandariai uždaro visus langus ir duris, kad negrižtų nereikalingas, o taip pat, kad nesigirdėtų kaimynų verksmo, kuriems taip pat nereikia šito šlamšto.

Kad pašalintų nereikalingą, ląstelė, visų pirma, turi turėti teisingą ryšį su smegenimis, kurias lems jos būseną (apie kurią praneš griežtai nustatytu dažnumu, nebent, žinoma, būtų buvę gedimų šiame mechanizme) – ką jis turi tam užtikrinti. Toliau visoms atrankoje dalyvaujančioms struktūroms bus duotos reikiamos komandos, o jei jų darbas bus teisingas,

ląstelė su visomis funkcijomis ir struktūromis tęs savo veiklą. Šiuo atveju kiekviena kūno ląstelė, idealiu atveju, neturėtų nukrypti nuo normos pagal nurodytas charakteristikas (kietos siauro diapazono ribos). Ir bet koks nukrypimas (kuris, kaip taisyklė, sukelia išoriniai ar tam tikri vidiniai veiksniai) sukelia iškreipimus ir ne vienoje ląstelėje, o kai kuriuose didesniuose ar mažesniuose jų rinkiniuose, o tai sukelia skubėjimą šalinimo sistemos darbe (ir ne tik, bet dėl paprastumo – kol kas tik apie ją). Laipsniškas ląstelių „išjungimas“ iš normalios darbo būsenos anksčiau ar vėliau lemia, kad kai kurios iš jų nebus rodamos kaip pašalinės struktūros, neturinčios ryšio su smegenimis – tai yra, kaip dabar aišku, apskritai natūrali būseną lemia, kad organizme susidaro neoplazma – plačiau to žodžio prasme, tai yra ląstelės su kritiškai pasikeitusiomis savybėmis, kurios neleidžia atkurti ryšio su smegenimis. Ir šis procesas vyksta kiekvieno Žmogaus kūne nepertraukiamai – net, iš pirmo žvilgsnio, optimaliomis egzistavimo sąlygomis, kurias daugeliu atžvilgių laikome optimaliomis tik dėl tam tikro mąstymo šališkumo.

O jei dabar įsivaizduotume, kad Žmogus jau turi kokių nors sveikatos problemų ir planuoja jų kartą ir visiems laikams atsikratyti šiuolaikinės medicinos „pagalba“ – pavyzdžiui, vartodamas pačius veiksmingiausius (ir brangiausius), šiuolaikinius vaistus (kurie yra nuodingos medžiagos) – įvertinkite problemos mastą. Netgi kol kas apsiriboti vertinimais ir apmąstymais tik viena šalinimo sistema, kuri, esant ligai, jau veikia ties savo galimybių riba (pati šiuo atžvilgiu jau rizikuoja savo vientisumu ir darbo efektyvumu) – ir yra priverstas „**BLAŠKYTIS**“ **MEDICININĖS INTERVENCIJOS SĄLYGOMIS DĖL „DOVANŲ“ PAŠALINIMO** tų pačių vaistų pavidalu, kurie žalingai veikia kiekvieną be išimties ląstelę – apie jokią sveikatos atstatymą tikrąja to prasme negali būti nė kalbos. Tai, kas vyksta, labiau primena agoniją – kai perspėjimo sistemos apie organizmo gedimus (tai yra kai tik skauda) pradeda išsijungti ne todėl, kad nėra gedimų, o todėl, kad pati gedimų tvarka tapo kitokia. *Tai suvokiama kaip palengvėjimas arba aiškus būklės pagerėjimas.* Žmonės, kurie turi rimtų sveikatos problemų ir tuo pačiu jau yra pažengę tiek savo žinias, kad nebepasitiki medicina ir netgi prijungė „SvetL“ **programas** prie savo problemų sprendimo, dabar gali pabandyti įvertinti, kas su jais vyksta (arba su savo sunkiai sergančiais giminaičiais ir pažįstamais) iš kiek skirtingų pozicijų. Pavyzdžiui, viduriavimas ne visada baigiasi nekrologu – todėl neturėtumėte liūdėti ir skųstis blogu likimu, jei jums (ar jūsų artimajam ar pažįstamam žmogui, kuriam diagnozuotas vėžys) įjungus kompleksą, viduriavimas tampa neatsiejama egzistencijos dalimi. Galbūt *formulė „viduriavimas – tada nekrologas“* šiuo atveju veikė kitaip – „*nekrologas galėjo įvykti su didele tikimybe, jei ne „viduriavimas“*“. Tačiau tikėtis greito išgyjimo nuo vieno viduriavimo net per **7 dienas** yra beprasmiška. Viskas taip dviprasmiška ir daugiamaatika, kad nereikia laukti nieko konkretaus, o jei tuo pačiu metu vis tiek laukėte ir lauksite, tai gali pasirodyti visiškai ne tai, ko norėjote.

5.7. Išklaustyti arba atsisakyti...

Pastaruoju metu man labai skaudus klausimas, kaip padėti žmonėms pagerinti savo sveikatą man tiesiogiai dalyvaujant sąveikoje (koreguojant) su „SvetL“ **programomis ir be jų**. Žinoma, suprantu ir supratau, kad praktiškai tai inicijavau savo veiksmais, pradedant **nuo 2013 m.** Bet tai buvo pažinimo kelias. Jei norite, kad koks nors "eksperimentas" sąveikautų su Programomis, supraskite jų taikymo fiziką, o ne tik atkūrimo klausimus. Tiesą sakant, ateityje tai leido, remiantis įgytomis žiniomis ir patirtimi, jei taip galima sakyti, „patobulinti“ esamas

Programas ir kurti naujas, atsižvelgiant į kintančias realijas. Tai buvo nepaprastai svarbu ir, mano nuomone, pateisinama. Pirmiausia domėjausi galimybe teorines žinias, gautas iš **N. Levašovo ir A. Hatybovo darbų**, paversti praktiniais rezultatais. Tai buvo susiję su rimtomis ligomis – *tokiomis kaip vėžys, vaikų autizmas, sunkiausia nėštumo eiga, diabetas, kepenų cirozė, hepatitas, įvairūs navikai ir daug daugiau, prieš kurių šiandieninė medicina tiesiog neturi gydymo. Tai taip pat buvo susiję su prisitaikymu ir sąveika su SvetL-Flora kompleksais, taip pat buvo susiję su „įtaka“ situacijoms įvairiose planetos vietose - tiek savarankiškai, tiek kaip (taip sakant, „kvietimu“) „komandos dalimi“.* „Visa tai buvo *Ląstelės fizikos, Smegenų fizikos ir Energijų fizikos žinios.*

Savo „eksperimentų“, kurie išaugo į galimybes, nereklamavau, bet nieko nuo nieko neslėpiau, periodiškai daug publikuodamas savo straipsniuose. Tačiau žmonės yra žmonės, ir jie patys pradėjo dalytis savo sėkme sveikstant su kitais, žinoma, kalbėdami apie mano dalyvavimą sprendžiant jų problemas. Kaip sakoma, „*žemė pilna gandų*“...

Gandai išaugo į *nekontroliuojamą klausimų, prašymų ir tiesiog „pagalbos prašymų...“ srautą.* Visi, kurie šiandien man rašė ir rašo, savo laiškus pradeda nuo gyvenimiškų problemų ir prašymų gydytis. Puikiai suprantu, kodėl taip yra. Pokyčiai, vykstantys prieš mūsų akis, yra tokio didelio masto, kad reikalauja ne tik mano, bet ir visų žmonių, nors ir nesąmoningai, nors ir nesuvokdami, kas vyksta, bet reakcijos, didžiausio dėmesio ir adekvačios reakcijos. Tokie prašymai yra ir savotiška reakcija į paūmėjusias sveikatos problemas, kurios, deja, yra neatsiejama Gyvybės palaikymo sistemos pokyčių dalis. Be to, permąstomos socialinės problemos, nemažai temų, susijusių su istorija, gamta, ekologija, smurtu, rasizmu, badu pasaulyje, aplinkos tarša. Mums patiems reikia išmokti reaguoti į šiuos procesus, ieškoti išeities iš susidariusios situacijos, ir nepasikliauti kažkokiu "dėde", kuris "paspaudinėja pirštus" - ir viskas tuoj pagerės. Ne viskas, ką galvojame yra ginčytina, ar iš tikrųjų yra tiesa. Praktikoje pakartojau **N. Levašovo** kelią šiais klausimais – sunkūs santykių su žmonėmis klausimai. **Žinoma, galite atsisakyti vykdyti prašymą, bet JŪS NEGALITE ATSISAKYTI JO KLAUSYTI.** Galite rasti priežastį atidėti bet kurio prašymo įvykdymą, kaip patikimiausią atsisakymo būdą, bet aš vis tiek šiuo keliu nenuėjau. Suprantu, kad žmogus sielvartauja, jis pats serga, serga kažkas iš jo artimųjų ir panašiai. Bet supraskit, skaitytojai, – negaliu dirbti (gydyti) visų, kas to nori, juolab, kad visada akcentuoju, kad nesu gydytojas ir nesiekiu juo tapti. „SvetL“ kompleksą taip pat pirmiausia reikėtų interpretuoti kaip savotišką įrankį, kuris „iškrautų“ **N. Levašovo pagalba** nuo tokios ligos. Bet dėl to išėjo taip, kad aš pats „patekau“ į tokią pat situaciją, kaip ir jis. Norėdami suprasti sprendžiamą problemą, turite viską atidžiai suprasti, nes daugeliu atvejų problemos negalima išspręsti tiesiog patarimu. Tačiau tuo pat metu, jei vienas ar du draugiški žodžiai gali padaryti žmogų laimingą, reikia būti niekšu, kad to jam nesuteikt.. Tačiau net ir tai šiuo metu neįmanoma, net per **parą esant 24 valandom**. Jau dabar praleidžiu daug laiko – **6-8 valandas per dieną** siekdamas „dirbti“ su tais žmonėmis, kuriems dėl vienokių ar kitokių priežasčių pažadėjo ir suteikė vilties.

Dirbti tiesiogiai arba per Kompleksus, kurti įvairias „schemas“ – visa tai kartais reikalauja iš mano pusės kasdienio stebėjimo, reikalingos korekcijos ir darbo. Negaliu aprėpti visų. *Net jei bus ne 24 valandos, o 34, aš negalėsiu. Juk reikia daryti* daug kitų dalykų, kurie objektyviai svarbesni tame, kas vyksta šiandien. Bet kiekvienam žmogui, ir aš tai puikiai suprantu, jo sveikata, artimųjų ir artimųjų ligos ir t.t. yra didžiausia problema. Štai kodėl „atsirado“ „SvetL“ kompleksai. O tiems, kurie abejoja savo galimybėmis, efektyvumu ar dėl kokių nors priežasčių negali jų įsigyti, „Sveikatos seansus“ perkėlėme į

savo išteklius, kuriuos (vienu metu dėl tų pačių priežasčių) sukūrė N. Levašovas. Juos padaugina ir papildo 3-asis seansas, sukurtas siekiant padidinti dviejų pirminių galimybių specialiai momentinėms problemoms, susijusioms su prastu miegu, širdies veikla ir stresinėmis situacijomis, spręsti. Juos galima atsisiųsti ir pritaikyti visiškai **nemokamai**. Seansai puikiai veikia gana ilgą laiką **ir duoda rimtų rezultatų, kurie yra registruojami ir analizuojami**. Pastarųjų metų analizė parodė, kad jų veiksmingumas yra daug didesnis (apie kuriuos rašiau ir ne kartą kalbėjau) tų Levašovo gydymo seansų, kurie vis dar vyksta kitose „atrodo, kaip originalios“ Levašovo svetainėse, bet iš tikrųjų svetainėse. Labai apgailestauju, kad šiandien turiu netiesioginį Nikolajaus požiūrį. Tačiau būtent taip ir yra, ir tai buvo pasakyta dar 2014 m. Laikas viską sustato į savo vietas.

Laiškai iš žmonių, kurie, jų manymu, yra „aklavietėje“, yra begalinis srautas. Jie rašo iš daugelio Rusijos miestų, užsienio ir ypač iš Ukrainos. Na, aš turiu važiuoti į kitą miestą, kad būčiau ten su žmogumi? O gal žmogus turi atvykti šešiams mėnesiams, metams ar daugiau, priklausomai nuo problemos, kad būtų šalia manęs? O gal aš, būdamas vietoje, turėčiau kurti įvairias bendravimo su šiais žmonėmis kombinacijas, nuolat stebėti procesą ir eikvoti savo laiką bei savo energijos (patikėkite, tam tikru mastu, ribotus) resursus? **Tai tiesiog nerealū**. Todėl turiu tik vieną viltį – kad žmonės savarankiškai naudosis „SvetL“ kompleksais ir jų programomis, taip pat „Sveikatos seansais“, kurie padeda išspręsti daugelį problemų, **įskaitant atkūrimą**. Visa tai galite suprasti ir išmokti patys, skaitydami tai, kas kelerius metus buvo skelbiama visuose mūsų šaltiniuose. Šiuos klausimus žmogus turi priimti pats. **Dar kartą noriu pakartoti – mano užduotis kitokia**. Man visada buvo **SVARBU PERTEIKTI ŽMONĖMS INFORMACIJĄ, KURIOS REIKIA**, kad jie nustotų būti vergais, kad jie patys pradėtų matyti ir suprasti, kas vyksta, kad jie patys išmoktų duoti savo vertinimus ir padaryti savo išvadas. Na, sakyk man, kokia prasmė gydyti žmones, jei žinai, kad rytoj juos gali sunaikinti tie, kurie šiandien **net nesupranta, ką daro!** Būtina nuolat taisyti ir tobulinti „SvetL“ programas, jau dabar reikia galvoti apie trečios kartos kompleksus, atsižvelgiant į visą teigiamą ir kai kuriais atvejais neigiamą patirtį naudojant Pirmos ir Antros kartos kompleksus. Tai kas? Ar turėčiau to atsisakyti ir skirti visą savo laiką besikreipiančių žmonių sveikatos gerinimui? Akivaizdu, kad tikslingiau tai daryti, kai įmanoma, ne eksperimentų rėmuose arba kai kuriais atvejais kartu su jais.

Tiesą sakant, apibendrinant noriu pasakyti, kad dauguma žmonių, sulaukusių tiesioginės ar netiesioginės iš manęs pagalbos, liko **patenkinti** tuo, ką gavo. **Bet tai nėra mano gyvenimo prasmė**. Esmė yra „SvetL“ programų kūrime, plačiąja savo galimybių prasme; kad jie kiek įmanoma padeda žmonėms jų problemoms, susijusioms su sveikimu, vystymusi ir daugeliu kitų. Bet įdomu tai, kad kai kurie iš manęs pagalbos gavę žmonės buvo susiję ir su atsigavimu, ir su visišku išgijimu, ir su savo pačių kompleksų pertvarkymu jiems individualiai, ir su generatorių iš naujo įdiegimu kompleksuose ir daugybe kitų dalykų tada tampa priešais.. purvas tarsi atsakas į tai, kad jiems buvo padaryta gera pagal jų pačių atkaklius ir beviltiškus prašymus. Tokius žmones laikau tiesiog neraštingais ir neadekvačiais dėl vykstančių procesų, kurie šiandien palietė visus.

Žinoma, kai yra galimybė padėti, aš visada padedu, bet tai, **deja**, nereiškia, kad **galiu padėti visiems**, o tai tikriausiai ir visiems aišku. Bet vis tiek visi galvoja, kad **aš** tikrai turėčiau jam padėti. O įdomiausia, kad taip galvoja beveik visi, kurie į mane kreipiasi. **Nėra nei vieno žmogaus, kuris tiki, kad kažkas gali būti stipresnis ir jam kažko reikia**. Beveik visi rašantys klausia: **„...padėkite man, nes aš (jis) manau, kad tai man reikia pagalbos arba mano**

artimiesiems ir t.t..." Ir dar vienas labai tipiškas pavyzdys – ištaisius situaciją (daugiausia su sveikata), daugelis net pamiršta padėkoti. Bet vos po kurio laiko atsiranda kažkoks negalavimas, diskomfortas, net nesusijęs su tuo, nuo ko žmogus jau atsigavo - ateina laišku, prašymai nurodant, kas vyksta - tiesiog su reikalavimais vėl spręsti kažkieno problemas. Be to, tai daroma kategoriškai, tarsi būčiau įpareigojusi visą gyvenimą bendrauti su šiais žmonėmis. **Daugelis žmonių taip formuoja savo elgesį dėl gana suprantamų priežasčių – jie tiesiog suvokdami pagalbą iš medicinos ir sparčiai augančių sveikatos problemų, aktyviai ieškant jų sprendimo būdų, taip pat ir į mane, bet tuo pačiu nelabai tiki tokios pagalbos galimybe, tačiau suprasti nereikia kaip, kas ir kodėl vyksta. *Visi jie nori to paties – kad viskas praeitų kartą ir visiems laikams.* Ir nors dauguma jau turi **NEMAŽĄ PATIRTĮ BANDYDAMI ĮVAIRIAIS BŪDAIS IŠSPRĘSTI PROBLEMAS** (tai sako, kad iš karto nieko nedaryti yra lengva, o tradiciniais metodais ir pastangomis tik pablogėja), noras gauti viską „greitai ir nedelsiant“ nuo to neišnyksta, o tik sustiprėja. Todėl sąmoningai ar nesąmoningai žmonės kreipiasi pagalbos, *papildo iššūkį ir savo pačių nepasitikėjimą galimybių realybe* (mano arba programos). Ir tada, žinoma, kartu su pagalba jie, atrodo, sulaukia atsakymo skambučio „vaistas negalėjo, bet aš galiu“. Bet taip nėra, žmonės patys kuria ir formuoja savo galvose šį iššūkį su tikėjimu ar ne tikėjimu, kuriuo savanoriškai pakeičia supratimą. Tiesiog darau viską, ką galiu, kad išspręsciau problemą. Todėl kai grįžta kai kurios gerovės problemos, daugeliui tai atrodo kaip „santuoka“ darbe, natūraliai sukelti nepasitenkinimą ir dėl to išsakytus reikalavimus problemą pašalinti. Juk žmogus laukė „visko iš karto“, be to, kažkuriuo metu net patikėjo, kad gavo, o ūmus nusivylimas sukelia nepasitenkinimą ir pagrįstus reikalavimus – ar tai nuolatinio ilgalaikio skausmo pasireiškimas po pataisa arba išvis negalėjimas suteikti pagalbos. ***Bet juk niekada nedaviau pagrindo visko, ką darau, laikyti panacėja, magija ar kokia nors gudrybe.*** Visos bėdos – nuo (c) pagalbos stokos ligos akivaizdoje iki nepagrįstų pagalbos reikalavimų – dažniausiai kyla dėl nežinojimo, nenoro suprasti, kas vyksta ir įgyti visišką supratimą, o ne aklą tikėjimą. Žmonės patys renkasi, kuriuo keliu eiti, ***ir jei aš nepateisinu jų lūkesčių, tai ne apie mane, o apie lūkesčius***. Noriu priminti, kad Izraelyje, ir Šveicarijoje, ir Vokietijoje, ir JAV yra daug klinikų, į kurias galite kreiptis (gali bet kas), ir ten jums neabejotinai padės, nors ir be ypatingų garantijų. Tačiau šiuo atveju dažniausiai „išskyla“ finansinė problema. Galbūt tai ne mano klausimas. Kiekvienas turi teisę rinktis.**

Visada tikėjau ir tebetikiu, kad ***už bet kokią darbą reikia atlyginti, o jei nori – turi būti apmokėta***. Turiu galvoje, nebūtinai pinigų. Tačiau iš daugybės kreipimųsi mažai žmonių man apie tai parašė, net negalvodami šia linkme ir nepaisant to, kad daugeliu atvejų klausimas buvo apie visą gyvenimą trunkančią negalią ir jos atsikratymą, arba apie visišką negalią. vaikų gimimo ar gimimo vertė, o kartais tiesiog - apie gyvenimą ar apie mirtį... ***Aš nesiskundžiu. Aš tik konstatuoju.*** Daugeliu atvejų, išskyrus kelis, man niekas nesakė ir neparašė, kad, pavyzdžiui, jis (ji) padarė viską žmonių labai ir jam reikia restauracijos, kad galėtų tęsti savo darbą – ***toliau padėti žmonėms***. Tiesiog – „... ***ne, tu turi man padėti... ir viskas!*** ..“ Atsakymą į klausimą, kam reikia padėti, siūlau rasti N. Levašovo knygoje, jo autobiografijoje, kur tai parašyta itin prieinamai. ***Ne visi, kurie prašo pagalbos, yra verti šios pagalbos, ir ne visiems jos reikia!*** Ir tegul kas nors bando man įrodyti priešingai.

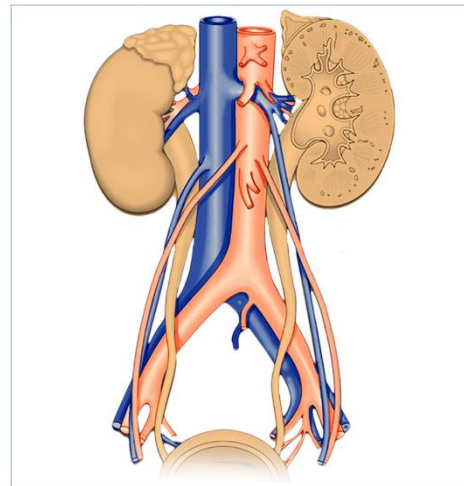
Po ilgos ir nemalonios patirties nusprendžiau padėti tiems žmonėms, kurie yra verti, kurie tikrai galvoja ne tik apie savo odą, bet ir apie kitus, kurie tikrai pasiruošę, turintys sveikatos, kovoti už kitų laimę, o ne dėl savo laimės, visų pirma. ***Tai yra žmonės, kuriems aš***

padedu ir padėsiu, o ne tie, kurie, gavę tai, ko nori, dėl to nusiramina, net negalvodami apie dėkingumą ar apie tai, kiek darbo į jį (ją) investuota. Daugelis žmonių mano, kad galvoja. Tiesą sakant, jie tik įveda senus prietarus nauja tvarka.

5.8. "SvetL" ir inkstai

Šiek tiek ilgas nukrypimas nepaneigia būtinybės suprasti, nuo ko pradėjome – nuo šalinimo sistemos. Inkstai yra pora maždaug 10 cm ilgio pupelės formos darinių, esančių abiejose užpakalinės pilvo sienelės vidurinės linijos pusėse, tiesiai žemiau skrandžio lygio. Kiekvieno inksto vidinėje įgaubtoje pusėje yra piltuvo formos kamera, vadinama inkstų dubuo. Nuolat lašinamas po lašo šlapimas, kurį išskiria inkstai, surenkamas į dubenį ir teka šlapimtakiu, ne peristaltiniais jo sienelių susitraukimais, kaip įprasta šiuolaikine prasme, o elektromagnetinėmis bangomis stumiamas į šlapimo pūslę. - tuščiaviduris raumeningas organas, esantis apatinėje pilvo dalyje.

Raumeningos šlapimo pūslės sienelės atsipalaiduoja ir išsitempia, todėl kaupiasi šlapimas. **Aplinkos pH** šlapimo pūslėje yra toks svarbus, kad bet kuri bakterija gali būti šioje aplinkoje sekundės dalį. Didėjant šlapimo kiekiui šlapimo pūslėje, raumenų sienelių tempimas stimuliuoja jose esančias nervų galūnes, kurios siunčia į smegenis impulsus, sukeliančius pilnumo jausmą. Kad būtų galima šlapintis, smegenų impulsai priverčia šlapimo pūslę susitraukti ir atpalaiduoja sfinkterį, kuris uždaro angą iš šlapimo pūslės į šlaplę. Čia atkreipiu dėmesį, kad maksimalus slėgis, kurį gali atlaikyti inkstai, yra **235/210**, o tuo pačiu metu slėgis smegenų kraujagyslėse gali būti iki **255/235**.

Trijų procesų – filtravimo, reabsorbcijos (reabsorbcijos) ir kanalėlių sekrecijos – derinys leidžia inkstams pašalinti atliekas, tačiau išlaikyti naudingus kraujo komponentus. Tolesniame kelyje iš inkstų dubens per šlapimtakį, šlapimo pūslę ir šlaplę šlapimas nepasikeičia. Medžiagų koncentracijos pokyčiai atsiranda, kai filtratas iš Bowman kapsulės per ilgus vingiuotus kanalėlius patenka į surinkimo kanalą. Inkstų kanalėlių sienelės sudarytos iš vieno sluoksnio plokščiojo arba kuboidinio epitelio ¹⁰ ląstelės. Per filtratą šios ląstelės sugeria (reabsorbuoja) nemažą vandens dalį ir faktiškai visą gliukozę, visas aminorūgštis ir kitas organizmui reikalingas medžiagas ir išskiria atgal į kraują. Kraujo kelias inkstuose skiriasi nuo jo kelio visuose kituose organuose. Kad iš inkstų arterijos patektų į inkstų veną, kraujas turi praeiti per dvi kapiliarų sistemas. Tik dėl to inkstai gali išskirti šlapimą ir reguliuoti kraujo sudėtį. Jei vandens suvartojimas yra ribotas, kanalėlių ląstelės sugeria maksimalų vandens kiekį, pasilikdamos jį organizmui, ir išsiskiria šiek tiek koncentruoto šlapimo. Inkstų kanalėlių ląstelės ne tik pašalina medžiagas iš filtrato ir grąžina jas į kraują, bet ir iš kraujo į filtratą išskiria papildomus atliekų kiekius. Žmogui, kurio kraujospūdis sumažėjęs, filtravimo slėgiui nukritus žemiau tam tikro lygio, filtravimas sustoja, tačiau šlapimas vis tiek susidaro lašelinio būdu. Skysčiui pasiekus distalinio vingiuoto kanalėlio galą ir kai kurios

medžiagos iš jo reabsorbuojamos, o į ją pridedamos kitos, baigiasi glomerulų filtrato virtimas šlapimu.

Išsiskiriančio šlapimo kiekis **PRIKLAUSO NE TIK NUO SUVARTOJAMO SKYSČIŲ KIEKIO**, bet ir nuo druskų bei kitų kietųjų medžiagų, kurios turi būti pašalintos iš kraujo, kiekio. Kai maistas yra per sūrus, inkstai turi išskirti atitinkamai daugiau druskos, kad kraujo osmosinis slėgis išlaikytų reikiamą lygį, todėl padidėja šlapimo tūris. Kadangi kietosios medžiagos išsiskiria ištirpusios su šlapimu, reikia daugiau vandens, kad jos būtų pašalintos didesniu kiekiu. Štai kodėl žodis diabetas **tiesiog** reiškia „praeiti“. Sergant cukriniu diabetu (**cukrinis diabetas**, kur **mellitus** reiškia "saldus", nurodantis, kad yra cukraus), kurio vienas pagrindinių požymių yra cukraus buvimas šlapime (taip pat būdingas gausus šlapinimasis), patologinė **kasos** būklė. dėl to sumažėja gaminamo insulino kiekis ir dėl to sutrinka angliavandenių apykaita bei padidėja gliukozės koncentracija kraujyje ir šlapime).

Šlapimo tūris reguliuojamas kitu būdu – vadinamuoju antidiureziniu hormonu, kurį išskiria smegenys (užpakalinė hipofizė) ir kontroliuoja vandens reabsorbcijos greitį inkstų kanalėliuose. Nesergantiems cukriniu diabetu (nesant šio hormono) paros šlapimo kiekis gali siekti 30-40 litrų. Inkstų pažeidimas dažnai derinamas su aukštu kraujospūdžiu, kurį sukuria patys inkstai, nes aukštas kraujospūdis lengvai pažeidžia glomerulus, o dėl arterijų susiaurėjimo sumažėjęs kraujo tekėjimas į inkstų ląsteles taip pat gali būti žalingas. Pažeisti inkstai į kraują išskiria medžiagą, vadinamą reninu, dėl kurios susitraukia kraujagyslės ir taip pakyla kraujospūdis; taigi užburtas ratas užsidaro. Jei nesate **programos vartotojas**, tada brendžiu galima ištirpinti reniną – 2 šaukštus brendžio, bent. **Laikykite tai „liaudiška“ priemone, kuria vis dėlto nereikėtų piktnaudžiauti.**

5.9. „Diabetas, insulinas ir beviltiškumas...“

Insulinas yra vienas iš svarbiausių komponentų, naudojamų gliukozės gamyboje. Būtent tai, kad insulinas yra tik vienas iš komponentų, verčia mus prisiminti, kas yra gliukozė ir kam ji skirta, o tuo pačiu kas yra „cukrinis diabetas“, „hipoglikemija“ ir kokias funkcijas atlieka smegenys gaunant gliukozę. Visuotinai priimta, kad padidėjęs cukraus kiekis kraujyje yra cukrinio diabeto požymis, žemas – hipoglikemija. Šiuo atveju yra medžiagų apykaitos procesų pažeidimas organizme, funkciniai organų pokyčiai. Mentaliteto ir elgesio pokyčiai. **Pirmiausia kenčia limfinė sistema.** Lentelėje (žr. toliau) pateikiami pagrindiniai požymiai, būdingi tiek cukriniam diabetui, tiek hipoglikemijai. Pažymėtina, kad šiuolaikinė medicina negali išgydyti cukrinio diabeto ir hipoglikemijos, todėl pastebimas pacientų skaičiaus padidėjimas. Priežasčių ieškoma mityboje, ekologijoje, socialinėje santvarkoje ir kt. Galite ieškoti visur. Bet jūs galite jį rasti, kai **vis dėlto ateis supratimas**.

Bet kurio diabeto esmė yra tik vienas pagrindinis pažeidimas - **PADIDĖJĘS GLIUKOZĖS KIEKIS KRAUJYJE**, vadinamas hiperglikemija. Visa kita – tik pasekmės, apie jas kalbėti šiame kontekste nėra prasmės.

Per visą savo istoriją medicina įrodinėjo, kad diabeto priežastis yra insulino trūkumas kraujyje. Taškas. Tai parašyta kiekviename vadovėlyje, bet kokioje informacinėje ir specialioje medicinos literatūroje. Tokia padėtis patvirtinta šimtais medicinos institucijų parašų, t.y. yra nekintama ir neabejotina. Bet kuriuo diabeto atveju iš gydytojų galima išgirsti

tik vieną receptą – insuliną, insuliną, tik insuliną! Norint suprasti, kaip viskas yra iš tikrųjų, reikia dviejų dalykų

– a) elementarios aritmetikos ir

b) drąsos abejoti siūloma dogma.

Taigi, remiantis PSO informacija, dominuojančios diabeto formos yra nuo **insulino priklausomas ir nuo insulino nepriklausomas diabetas** – pirmoji vadinama **1 tipo diabetu**., antrasis, atitinkamai, **2-asis** .

1 tipo cukrinis diabetas laikomas autoimunine liga, kai nėra natūralaus (endogeninio) insulino dėl visiško kasos beta ląstelių sunaikinimo (jos pakeičiamos jungiamuoju audiniu arba kalcifikuotos). Kodėl beta ląstelės sunaikinamos, vis dar nežinoma. Įtariamas koksakio ir raudonukės virusas, tačiau išsiaiškinti šią problemą – tarsi nueit į mėnulį.

2 tipo cukrinis diabetas yra iš esmės kitokia būklė, kai yra insulino, bet cukraus kiekis kraujyje vis dar yra padidėjęs. Bet kuriame medicinos žinyne, bet kurios medicinos institucijos darbuose šiuo klausimu galite perskaityti, kad visiems pacientams, sergantiems 2 tipo cukriniu diabetu, kasos beta ląstelės gamina pakankamą ar net padidėjusį insulino kiekį ir dėl to pacientų normalus ar beveik normalus insulino kiekis. . Bet kartu su atsparumu insulinui. O atsparumas insulinui – tai ląstelių atsparumas insulino poveikiui joms. Net kvailys turėtų suprasti, kad sergant 2 tipo cukriniu diabetu insulino trūkumo visiškai nėra! **Tiesą sakant, 1 tipo ir 2 tipo diabetas paprastai yra skirtingos, nepriklausomos ligos.** O kodėl jie buvo pakisti po vienu „stogu“, visiškai nesuprantama. Priešingu atveju to negalima paaiškinti piktais ketinimais.

O kaip paplitęs tarp gyventojų II tipo cukrinis diabetas, kuriame nėra insulino trūkumo? Iš bet kurios žinyno galite sužinoti, kad 2 tipo cukriniu diabetu serga 80–90 % visų diabetu sergančių žmonių. **Kitai tariant, maždaug 85% diabetu sergančių žmonių insulino, švelniai tariant, nereikia.** Ir jei prisiminsime normaliai veikiančio kasos salelių aparato elementarią biologinę reakciją į sistemingą egzogeninio insulino skyrimą, tai liks vienas septynių aukštų kilimėlis. Kai insulinas tiekiamas iš išorės, savojo insulino gamyba iš karto sumažėja arba net visai nutrūksta – kam gaminti, kai jo perteklius iš išorės?! Dėl to atsiranda dalinė arba visiška beta ląstelių atrofija, priklausomai nuo dozių ir obskurantizmo trukmės. Žemiau mes išsamiau apžvelgsime šio proceso fiziką ir **“SvetL” programų įtaką šiems procesams.** Net ir nutraukus insulino injekcijas, beta ląstelių darbo atkurti beveik neįmanoma; pacientas pasirodo prisirišęs prie egzogeninio insulino visam gyvenimui (!), nes, gydytojo patarimu, sveikos Langerhanso salelės virsta negrįžtamai ligotomis – atrofavusiomis. Taigi gana lengvas 2 tipo diabetas dirbtinai paverčiamas iš esmės nepagydomu 1 tipo diabetu. Todėl diagnozė „diabetas“ visada skamba kaip sakinyš – nebūtina nurodyti tipo.

Kas yra "cukrus"?

Pradėkime nuo „siaubingo atradimo“: „**cukraus kraujyje**“ sąvokos nėra . Ne paslaptis, kad šiuolaikinė medicina veikia tik su negyvybomis struktūromis. Eksperimentai atliekami tik su

gyvomis struktūromis. Kaip jau žinote, kiekvieną kūno ląstelę valdo smegenys, tačiau ši valdymo sistema šiuolaikinei medicinai nežinoma. Be to, nežinoma ir pačios gyvos ląstelės struktūra.

Pagrindiniai diabeto ir hipoglikemijos požymiai

N ^o	Paskyrimas	Diabetas	Hipoglikemija
1	Odos pakitimai	Laisva oda	skaidri oda
2	Spalva po nagų išėjimu	Tamsus	Labai lengvas
3	Rankų ar kojų galūnių spazmai	Ne	Taip, sapne
4	Akių vyzdžiai	Susiaurinta iki 140 proc.	Išplėtė iki 160 proc.
5	Judesių koordinavimas	Sulėtėjo	Pagreitintas
6	Perėjimas iš vienos psichologinės būsenos į kitą	Sulėtėjo	Paspartintas (mažiausiai iki 0,1 sek.)
7	Kraujo krešėjimas	>148 %	<24%
8	Produktai	Grūdai (griekiai ir kt.)	Tik daržovės
9	Dujos, vidurių užkietėjimas	vidurių užkietėjimas	Dujos
10	Odos spalva	Geltona	Baltas
11	Plaukų spalva, plaukų tankis (-) - jonų nebuvimas	- Sa Be plaukų - Mg Storas ant kūno	- Sa White - Mg Raudona
12	Svajoti	sekli, dažnai pertraukiama	gilus ir labai trumpas
13	Psichinis pasirodymas	žemas	Labai didelis, bet neefektyvus
14	fizinis našumas	žemas	Dingęs
15	Moterims – krūtų buvimas	Daugiau nei įprastai (įprastai 2-3)	<2 arba visai ne
16	Magnetinis impulsas spalio 32 d.	18-56%	116-184%
17	Elektrinis potencialas esant 32 oktavoms	124-196%	18-48%
18	Gravitacijos potencialas esant 32 oktavoms	148-384%	18-72%
19	Elektrogravitacijos potencialas esant 38,5 oktavos	248-484%	36-84%

Tyrimai po mikroskopu yra negyvosios struktūros (be ryšio su valdymo sistema) tyrimai, todėl visos rekomendacijos taikomos tik mirusioms struktūroms. Be to, smegenys pačios formuoja pojūčius, kurių pagrindu kuriama instrumentinė dalis žemo lygio tyrimams, o jei

smegenys dėl kokių nors priežasčių pakeitė pojūčių formavimąsi, tai nereiškia, kad pasikeitė ir išorinis pasaulis. . Daugelyje šiandien publikuotų publikacijų jau minėta, kad kraujo judėjimas kraujagyslėmis primena metalo jonų judėjimą veikiant išoriniam (solenoidiniam) elektromagnetiniam laukui, o šio lauko šaltinis nenurodytas. . Bent jau pirmas nedrąsus žingsnis tiesos link jau žengtas. Ta proga pažiūrėkite į **Michailo Bocharovo monografiją „Elektriniai procesai kūno viduje“**.

Prieš pereinant prie cukraus kiekio kraujyje, priminsiu tai, kas jau buvo pasakyta knygoje. Tačiau šis priminimas to vertas.

1. **Žmogus** yra struktūra, kuri *vienu metu gyvena dviejose erdvėse – neutroninėje (protoninėje) ir antineutroninėje (elektroninėje)* erdvėse. Visi pojūčiai susidaro tik neutronų erdvei. Kiti smegenų ryšiai (su neutrino erdve) čia nenagrinėjami.
2. **Visą gyvybės vystymąsi Žemėje** lemia dažnio priklausomybės, susidarancios dėl dviejų Saulės sistemos skaičių skirtumo. Jokie gyvi kitų sistemų organizmai negali egzistuoti Žemėje *be savo gravitacinio magnetinio elektros generatoriaus*.
3. **Bet kurios gyvos struktūros pagrindas** yra vandenilis, o jonų susidarymas priklauso nuo to paties skaičiaus skirtumo. Taigi, pavyzdžiui, Alfa Kentauro sistemoje susiformavęs Žmogus, pristatytas į Žemę ir pririštas prie esamos gyvybės palaikymo sistemos, gali atrodyti kaip krokodilas. Tai buvo pastebėta atkuriant florą ir fauną Žemėje po invazijos perkeltant, pavyzdžiui, pelę, kuri Žemės sąlygomis tapo dinozauru. Jei kitoje sistemoje sukurtas objektas (arba, kaip tai vadinama, lėkštė) neužtikrina jo struktūros pertvarkymo į sistemos, į kurią jis įsiveržia, konstantų reikšmes, jis automatiškai transformuojasi, susidarant inertinei medžiagai masę.
4. **Pagrindinė** gyvos ląstelės struktūra yra azotas (jei vadovaujates periodinės lentelės pavadinimais), arba 4-oji vandenilio transformacijos struktūra. Kaip žinote, vandenilis turi 512 atomų - $64 * 8$. Remiantis padalijimu į 8 erdves ir tuo, kad vandenilio struktūra yra viena visuma, neutronų erdvėje turime inertinių struktūrų jonus (bazė - **64**, bendras skaičius - **10³²**). Azoto serija yra vandenilio **H19, H21, H23, H25, H27, H29, H31** struktūros. Pakeitus azotu, gauname **A19, A21, A23, A25, A29, A31**. Kiekviena struktūra yra specifiniai gravitaciniai dažniai ir elektriniai potencialai. Jungtis tarp blokų yra magnetiniai impulsai, kurie turi savo potencialą ir dažnį. Gyvos ląstelės magnetinių impulsų dažnių diapazonas (ryšys su neutronų erdve) yra **4-84** oktavos, kito buferio diapazonas yra **54-96** oktavos.
5. **Cukraus pagrindas** yra azoto blokas. Tai lengviausiai susintetinamas ir atitinkamai skaidomas junginys, turintis visus reikiamus potencialus tiek neutroninėse, tiek antineutroninėse struktūrose.
6. **Pagrindinis** dabartinės azoto bloko būklės principas yra *tas, kad viso bloko albedas yra lygus nuliui*. Ką tai reiškia? Visų įgytų potencialų integralinė vertė, atsižvelgiant į magnetinius impulsus, yra lygi visų nuostolių, susijusių su potencialų persikirstymu po sintezės, integralinei vertei.
7. **Stabiliausia** sistema yra neutroninė, o bet koks trikdymas bet kurioje viršutinėje struktūroje reiškia azoto bloko jonų transmutaciją neutronų struktūroje, o tai pažeidžia albedo; pasiekus tam tikrą pusiausvyrą, magnetinis ryšio su viršutine struktūra impulsas

išnyksta. Tokiu atveju tarp likusių struktūrų vyksta elektrinių potencialų ir magnetinių impulsų persiskirstymas. Tačiau esant tokiam persiskirstymui, pasikeičia reakcijos laikas atome ir dėl to sumažėja **VADINAMOJO AZOTO BLOKO TARNAVIMO LAIKAS** . Kiekvienas albedo pažeidimas, be kita ko, apima sunkiųjų metalų jonų arba paprastų jonų susidarymą azoto bloke, kurie negali būti surišti magnetiniu impulsu ir yra azoto bloko balastas (ryšys vyksta tik gravitaciniais dažniais). *Azoto bloko atomų skaičiaus disbalansas padidina magnetinio impulso oktavą ir sumažėja jo potencialas.* Kadangi smegenys naudojami gravitaciniais ryšio su ląstele dažniais, papildomų dažnių gavimas yra rodiklis, pagal kurį pojūčiai pertvarkomi, po to vyksta jutimų restruktūrizavimas visoms neutroninės erdvės ląstelėms, o tai keičia bendrą kūno albedo ir dėl to atomų reakcijos laikas keičiasi. Pastebima savotiška uždaro tipo grandininė reakcija su grįžtamuoju ryšiu, ir tokios grandininės reakcijos nebegalima sustabdyti nepažeidžiant kitų dimensijų azoto blokų struktūras surišančių magnetinių impulsų.

8. **Cukraus sintezės prasmė** ląstelėms yra tam tikro gravitacinio dažnio elektrinio potencialo formavimas ir pakankamai sudėtingos struktūros sukūrimas vėlesnei transmutacijai su blokais, kurie sutampa su gautu potencialu. Struktūros tipą lemia atomų būseną, organizacijos tipas ir atitikimo Saulės sistemos konstantoms tipas. **TOKIOS STRUKTŪROS VIENTISA BŪSENA VADINAMA CUKRUMI** tai yra, **SHR** yra vandenilio potencialų sąjunga gravitaciniu pagrindu. Tokios struktūros nešiklis yra azoto blokas. Vadinamasis laiko skaitiklis pradeda veikti nuo bent vieno azoto bloko atomo transformacijos (perėjimo į neutroninę struktūrą) momento.

Cukraus sintezei naudojama antineutroninės erdvės cukraus liauka. Neatsižvelgdami į sintezės procesą ir jo įtaką antineutroninei erdvei, atkreipiame dėmesį tik į tuos aspektus, kurių gali prireikti paprastam supratimui toliau.

Susidarę atitinkamų struktūrų jonai su nurodytais gravitacinių dažnių parametrais, elektriniais potencialais ir jį lydinčiu magnetiniu impulsu **SUDARO AZOTO BLOKO NEUTRONINĘ DALĮ – SHR NEŠIKLĮ**.

Nenurodydami čia tikrojo potencialų ir dažnių pasiskirstymo, pradinę **SHR būseną laikysime 100%** - nepriklausomai **nuo genotipo** . Dešinysis inkstas, kuris yra pirmasis **SHR** vertimo „taškas“ , turi turėti pakankamai didelį gravitacinį potencialą, kurį suteikia limfinė sistema. Tegul dešiniojo inksto gravitacinis potencialas yra **100%** , o smegenų ryšys su dešiniu inkstu yra **100%** . Tai idealus atvejis bet kuriam genotipui. Tačiau **SHR nėra savitikslis**, gryna forma organizmui elektrinio potencialo nereikia – tai nuodai, todėl potencialas turi būti „supakuotas“ į tam tikrą indą, kurį suformuoja viršutinė kepenų dalis. Kalbant apie „kilnojamą krovinį“, konteineris turi turėti galimybę „perduoti“ vartotojui krovinį, tai yra narvą, nepažeidžiant sandarumo transportavimo metu. Talpyklų gamyba vyksta ant konvejerio – viršutinės kepenų skilties. Esant **100%** ryšiui su smegenimis, konvejeris turi **0,48%** gravitacinių dažnių potencialo, palyginti su „apkrova“, ir magnetinį impulsą, kuris neturėtų sutapti su nešamu kroviniu. Tai pasiekama transmutuojant (arba supakuojant krovinį į konteinerį). **Kroviny-** pradinis gravitacinis potencialas (o jų yra dešimtys tūkstančių) gali netilpti į konteinerį, todėl bet koks kroviny paverčiamas standartine forma (suspaudžia, ištempia, transformuoja ir pan.).

Azoto blokas patiria nemažai pakeitimų, kol matavimo mechanizmas (remiantis pojūčiais) parodo, kad blokas yra paruoštas krauti į konteinerį. Standartizacijos funkcijas atlieka kasa.

Iš jo pašalinta gliukozė yra paskutinė krovinio rūšis prieš supakuojant jį į konteinerį, tai yra krovinio-konteinerio pora. Pradinio bloko formos pasikeitimas atsiranda dėl konvejerio - *kasos* energijos sąnaudų, o jei šios sąnaudos viršija leistiną normą arba išlaidų pojūčiai viršija sandėlio (dešiniojo inksto) pojūčius, kasos perkrovos metu įsijungia režimas, kuriame nėra išlaidų papildymo, o kasos liaukų ląstelės gali prarasti ryšį su smegenimis ir būti išjungtos nuo konvejerio. **SHR**, kuris netaikomas standartizavimui, kartu su standartiniais blokeliais patenka ir į surinkimo kamerą (dešinią širdies prieširdį). Kiekvienas konteineris yra skirtas konkrečiai ląstelei, ir jokia kita ląstelė normaliu veikimo režimu negali „pagauti“ svetimo konteinerio ir, be to, pakeisti žymėjimo. Transmutacijos ciklą (krovinio ridenimą į konteinerį) lemia energijos sąnaudos. Po supakavimo **96%** konteinerio (su kroviniu) **PERKELIAMA Į ANTINEUTRONINĘ BŪSENĄ**, o tai užtikrina, kad albedas nebus pažeistas. *Jei taip nebūtų, kūno temperatūra būtų aukštesnė nei 100⁰ C.* Likusios „šiukšlės“ patenka į transporto tinklą ir ten „vaikšto“ tol, kol jas apsimetant išanalizuojama dėl „cukraus“. Tačiau pagal šiukšlių kiekį galima spręsti apie pažeidimus bendroje ląstelių energijos tiekimo sistemoje, bet ne apie kiekybinius santykius. Šiukšles iš kraujo plazmos galima išstumti gryninant, o konteinerių skaičius nesikeis, nes išstumiamos joninės struktūros, o norint išstumti konteinerį, reikia išjungti Smegenys arba valdymo sistemą. Rimti sutrikimai atsiranda pasikeitus jungties tarp **SHR** organizacinių sistemų ir smegenų potencialams, dėl kurių vyksta virpesių procesas – *perėjimas į vieną iš stabilių formų, pagreitinančių jonų transmutaciją neutronų erdvėje - cukrinis diabetas arba hipoglikemija.* Bet kuri iš šių formų turi vieną savybę – laipsnišką pojūčių kaitą, po kurios eliminuojami magnetiniai impulsai, jungiantys skirtingas erdves. Žmogui galioja gliukozės pasiskirstymo normos: dešiniarankį cukrų verčiame kaip joninę struktūrą, kurios kiekis yra 125 gramai 108 000 gramų žmogaus svorio. Be to, tai jau ne cukrus, o gliukozė, jos būsenos oktavų skaičius yra **12**, apatinė 32 oktava yra **12,4%**, viršutinė 94,625625 oktava yra **36%**, pasiskirstymas pagal organus yra toks:

	Organo, kuris suvartoja gliukozę savo reikmėms, pavadinimas	Skaičius gramais (108 000 gramų svorio)
1	Širdis	12
2	Kepenys	16
3	Blūžnis	25
4	Smegenų galva	24
5	Nugaros smegenys	10
6	Kasa	7
7	Šlapimo centras	3
8	Inkstai ir antinksčiai	1
9	Plaučiai	3
10	dauginimosi sistema	6
11	Skydliaukė	12
12	Žarnynas	5

Kaip jau rašiau aukščiau, smegenys, gavusios signalą iš gyvos ląstelės, suformuoja arba atitinkamų potencialų tiekimą (atitinkamose oktavose), arba išlaisvina ląstelę nuo potencialų pertekliaus. Čia galimos tik dvi situacijos – arba Smegenys žino, kad ląstelėje yra pažeidimų, ir be įprastos grandinės pajungia papildomus rezervas, arba nežino, ir tada ląstelė gali gauti tai, ko jai nereikia, arba iš jo pašalinami gyvybiniai potencialai .

„SvetL” programų galimybės teikti „pagalbą“ smegenims sprendžiant insulino problemą atsižvelgia į tai, kad tai ne tik kelių oktavų katalizatorius, bet ir būtent jo formos specifiskumą, kurio reikia momentas, atitinkantis ląstelių poreikius teikiant tam tikrus potencialus. Nėra prasmės dirbtinai švirkšti kažkieno insulina, nes smegenys turi sugebėti valdyti visus šio katalizatoriaus dažnio potencialus ir nustatyti konteinerio su siunčiamu kroviniu pristatymo rezultata, o ne gauti kažkokio nežinomo ir nekontroliuojamo, injekcijų rezultatas.

Pagrindinė problema šiais atvejais „SvetL“ programoms yra „kova“ su insulinu, leidžiamu iš išorės. Pačios Programos, žinoma, nekovoja – jos „priverčia“ Smegenis tai daryti. Smegenims tampa sunku vienu metu susidoroti su insulinu, gauto kaip medicininė pagalba, suskaidymu ir pašalinimu iš išorės, ir valdyti visą šio katalizatoriaus dažnio potencialą. Smegenų nevaldomi gravitacinių dažnių ir magnetinių impulsų potencialai yra „atominė bomba“ ir transmutuoja gyvą ląstelę ta kryptimi, kurios nenumatyta vystymosi ir mutacijų programoje. Tai itin pavojinga ir „šiuolaikinė“ medicina apie tai nežino. Pirmajame etape ląstelėje pasikeičia vidurio taškas, tada įsigalioja albedo sumažinimo dėsnis, **spalvų skalė žemose oktavose yra žalia** , o tai atitinka normą viršijantį potencialą; **SOS** signalai generuojami smegenims . Smegenys pradeda keisti gimdymo takų funkcijas, keičiasi inkstų, kasos ir kt. dažnių potencialai. Prasideda savaiminis virpesių (nekontroliuojamas) procesas, kuris paprastai vadinamas *cukriniu diabetu arba hipoglikemija* .

Tiems žmonėms, kurie nesinaudoja „SvetL” programomis (o jų, žinoma, šiandien yra didžioji dauguma), esant savaiminio virpesių procesui, medicinine intervencija bandoma šį procesą stabilizuoti (o ne „pašalinti“). , bet tiksliai stabilizuoti *įvedant dirbtinius katalizatorius – insuliną* , gaunamą, pavyzdžiui, iš kiaulių kasos. Kai ištinka priepuoliai, šis insulinas suleidžiamas į organizmą, sukuriant medžiagų apykaitos procesų normalizavimo iliuziją. Be to, būklei pablogėjus, jis pradedamas reguliariai vartoti.

Tokiu būdu gautas insulinas neturi ryšio su smegenimis dažnių, bet apima žemos **oktavos komponentus** , kurie patyrė sepsį (tiesioginių ryšių sunaikinimą). Tačiau net ir žemos oktavos komponentai iš dalies atitinka konteinerio priėmimo prasmę, todėl jų buvimas suteikia laikiną palengvėjimą, tuo pačiu sumažindamas ląstelės gyvenimą, kai smegenys negali kontroliuoti vykstančių procesų. Tokiu atveju ląstelė gauna „sprogstamą“ nežinomą arba nepageidaujamą didelės oktavos potencialų mišinį „kiaulės pamušalu“. Tačiau „kiaulienos pamušalo“ albedas visada yra teigiamas, o albedo superpozicija lemia vidurio taško padėties pasikeitimą. Dirbtinio insulino buvimas organizme pirmiausia sutrikdo paties smegenų albedo, *kuris informaciniame lauke formuoja signalus apie albedo pažeidimą.*, o Sistema turi teisę pradėti šalinti *tokias Smegenys, kurios nesugeba susidoroti su savo problemomis* . Naudojant **SvetL programą**, yra galimybė atidėti šio sprendimo priėmimą ir padėti smegenims išspręsti problemas. Ir tai, mano nuomone, yra verta.

A.Hatybovas kaip visada juokaudamas ir su meile temai atkreipė dėmesį į tai, kad **4XX** genotipo (yra ir išimčių) mėgstamiausias maistas yra košerinė mėsa, kuri savo

parametrais nesuderinama su per Velykas vykstančiu virsmų procesu. . Kadangi dirbtinis insulinas gaunamas iš kiaulienos, košerinė mėsa, kaip aktyvus maisto papildas, turėtų būti būtent kiauliena, o santykis: **88%** riebalų ir **12%** mėsos. Košerinę kiaulieną geriausia pirkti Baltarusijoje – joje nėra genetiškai modifikuojančių priedų (skirtingai nei ukrainietiškoje ir lenkiškoje). Prieš valgant kiaulę būtina išmaudyti Jordano upėje, kad jos žarnyne būtų išvalyti kaspinoočiai. Kiaulės amžius neturi viršyti **22 metų** ...

Klausimas autoriui (iš skaitytojų kambario): „Čia jūs rašote, rašote ir kalbate apie mediciną ir ligas, apie tai, kaip pagerinti savo sveikatą naudojantis „SvetL” programa ... Ar turite medicininį išsilavinimą?

Atsakymas: „Laimė, ne. Kai baigiau mokyklą Maskvoje, labai norėjau stoti į Pirmąjį Maskvos medicinos institutą, paskui į Karo medicinos akademiją, bet vis tiek pasirinkau karinį jūrų laivyną ir niekada dėl to nesigailėjau. Jei turėčiau medicininį išsilavinimą, niekada nebūčiau pasiekęs to, ką pasiekiau, o būčiau tapęs dar vienu zombiu, *planinio neįgalumo ir gyventojų žudymo sistemos „sraigėlių“*, kad ir kaip iššaukiančiai tai skambėtų. Prie tokios išvados priėjau ne tik aš – apie tai man ne kartą sakė specialų specializuotą medicininį išsilavinimą turintys gydytojai, kurie, kaip bebūtų keista, supranta, kad *jų traukinys iš pradžių stovėjo ir stovės aklavietėje*, bet jau per vėlu ką nors keisti, išsilavinimas jau gautas, už tai mokami atlyginimai, priedai, o apskritai reikia gyvent, daugintis, vel norisi neblogą mašinėlę, ten namą...ir viskas.

Taigi jie neturi kito pasirinkimo. O aš, pagal pirmąjį išsilavinimą - šachtų ir torpedų specialybės inžinierius, antrasis - branduolinio povandeninio laivo vadas, trečiasis išsilavinimas davė vadovybės ir štabo specialybę, ketvirtas - politiko ir... Ir daug daugiau, - niekaip nesusijęs su medicina. Juokingas derinys, bet taip yra. Šioje vietoje dažniausiai pasigirsta ilgas dejonės ir veidą uždengiama ranka, kaip per didelį sielvartą. Kartais pasigirsta šauksmas „Na, kodėl ne gydytojai imasi gydytis?! Tegul pirmiausia įgyja bent medicininį išsilavinimą! Atsakymas į tai labai paprastas, kaip sakė vienas iš mano gerbiamų gydytojų – norint susigrąžinti prarastą sveikatą, gydytojai nereikalingi (išskyrus galbūt chirurgus ir patologus, bet tai paskutinis etapas). Viskas, ką gali „pasirinkti“ įprastame, o ne ekstremaliame gyvenime – visokios peršalimo ligos, sinusitas, opos, širdies ligos, nervai, kolitas, pūslelinė ir kiti „nemirtini“ –*nereikia jokių gydytojų*. Ir jei jūs „įsigysite“ ką nors konkrečiai pavojingo, jokie gydytojai (su labai mažomis išimtimis) jūsų neišgelbės. Ir svarbiausia, kad šiandien daugelis tai supranta, bet nenori iki galo to suvokti. Ir gydytojai krūpčios, imituodami rūpestį ir išsigelbėjimą, bet jūs vis tiek apvyniosite savo „plekštes“ nuo jų gydymo. Nors būsite tikri „...kad jie padarė viską, ką galėjo“. Visa problema ta, kad, kaip jau sakiau, šiandien turime *vaistų nuo ligų, bet turi būti vaistai sveikatai!* Pasikartosiu – gydymu neužsiimu. Aš užsiimu atsigavimu, įskaitant Mozgovą. Apskritai visiems, neabejingiems rusiškam kinui, labai rekomenduoju pažiūrėti filmą „*Įėjimas į labirintą*“remiantis brolių Weinerių kūryba. Filmą įdomus ir aktualus. Štai, pavyzdžiui, **Paracelso ¹¹ dialogo su Erazmu Roterdamičiu ¹² fragmentas** :

– Tarp gydytojų, kurie neišmanėliai ir įžūlesni – kaina didesnė.

- Kodėl tai vyksta? Ir kaip pakeisti šį absurda?

„Nėra kaip to pakeisti. Mat pati medicina, tokia, kokia ja užsiima daugelis jūsų kolegų, yra ne kas kita, kaip žmonių mulkinimo menas.

- Tai ką man daryti?

- Turite tapti tylesniu, mažiau skirtis nuo kitų, mažiau ginčytis, mažiau ginčytis, tapti panašesniems kaip kiti gydytojai ...

— Ožka medumi nemaitinama. O šią neprotingą bandą norisi pamaloninti jiems nepadoriu patiekalu!

Bet ne tai esmė. Svarbiausia, kad Žmogus nuo vaikystės ugdomas tokia paradigma, kad lankytis pas gydytoją, gydytis ir ryti vaistus yra visiškai normalu, lygiai taip pat normalu, kaip ryte valytis dantis. Kitaip tariant, farmacijos pramonė daro viską, kad priverstų jus su ja susidurti ir dėl to kuo daugiau žmonių atsirastų priklausomybė (taip pat ir nuo insulino) – tai visų pirma pasiekama per privalomą sveikatos draudimą, medicininę apžiūrą, skiepus, būtinybė kreiptis dėl nedarbingumo, per visokias pažymas, kurias reikia gauti nelaimingiems vaikams (kad jus kur nors leistų), ankstyva diagnostika, medicinos kabinetai įmonėse, itin gundanti kosmetika procedūros ir kt. Ir, žinoma, išradę neegzistuojančias ligas (pavyzdžiui, ŽIV). Įdomiausia visame tame kad dauguma gyventojų tai suvokia su dideliu entuziazmu – kaip paslaugų kokybės kilimą, susirūpinimą gyventojais, o „daugiau“ aiškiai suvokiama kaip „geriau“. Dėl to žmonės nuo ankstyvos vaikystės ryja visų rūšių toksinę „chimozę“, kuri 1 indikacijai turi 10 kontraindikacijų ir 20 šalutinių poveikių. Bet niekas apie tai net negalvoja. Visi ieško priešų kažkur šone. Ir mažai žmonių nori suprasti ir žinoti. Esu tikras, kad šią knygą skaitantis žmogus viską puikiai supranta ir sugeba pats pasidaryti išvadas.

5.10. Šiek tiek apie vandenį be šališkumo

Geriau nei **A.Hatybovas**, apie vandenį šiandien tikriausiai niekas nesakė. Trumpai pacituosiu, kad geriau suprasčiau pateiktą medžiagą. Esu tikras, kad tiems, kurie dar nėra susipažinę su šio Mokslininko darbais, tai duos tam tikrą „impulsą“ norint juos pažinti ir mokytis.

Vandenį iš Kosmoso gauname transformuodami Kosminį tinklelį, o ne per vandens ciklą gamtoje. **VANDUO YRA ATGAUTO DAŽNIO**

JONINĖ LIEKANA. Tai reiškia, kad Kosmose gavus vandens lieka negyjantis pėdsakas, o bendra pėdsako galia lygi energijos virsmų virš Kosmoso tinklelio galiai. Apie tai N. Levašovas kalbėjo savo veikale „**Esmė ir protas**“. Vanduo turi tinklelį. Vandens grotelės yra nuolat sujungta struktūra. Grotelės dydis yra keli angstromai. Skirtingai nuo atmosferos gardelės, vandens gardelė turi tetraedrinę struktūrą. Ir tai, kaip skaitysite toliau, yra iš esmės reikšminga „**SvetL**“ **programų sąveikai** ir pats vanduo. Vanduo neturi formos. Vandens formą sukuria išorinė aplinka - jei tai atmosfera, tai atmosferos tinklelis, jei tai rezervuaras, tai tvenkinių grotelių spektro kontūras, jei tai dekanteris - spektro kontūras t.y dekanterių grotelės (stiklainiai), kurios sąveikauja su Programomis.

Vanduo žinomas tokiomis būsenomis: kietas (ledas, sniegas), skystas ir dujinis (garai). Visos šios sąlygos išsaugo spiralės limfą.

Ribinės formos (limfos) būsenos:

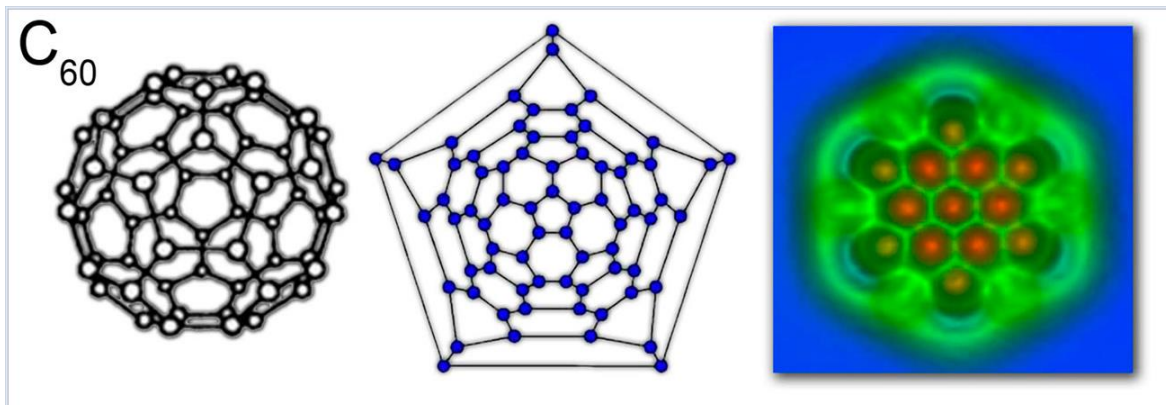
- **apatinė riba** yra $-273,2^{\circ}\text{C}$, esant slėgiui $P = 0 \text{ mm Hg. Art.}$, 18,4% drėgnumas;
- **viršutinė riba** $+164,0^{\circ}\text{C}$, esant slėgiui $P=760 \text{ mm Hg. Art.}$, 100% drėgmė.

Vandens lašas susidaro kaip optimali aerodinaminė forma greičiams (lašams) nuo **$V=0,012$ iki $759,2 \text{ m/s}$** .

Judant per atmosferą, lašo forma keičiasi priklausomai nuo sluoksnio, kuriame jis juda, albedo. Tai keičia spalvą ir greitį. Žemėje vanduo mus supa visur, ir visur jis yra kitoks. Jei vandenį naudoja biostruktūra, tai jis turi reikiamas dažnių oktavas ir energetines charakteristikas, ant kurių yra pastatyta gyva biostruktūros ląstelė. Tai buvo „stūmimas“ į vandens naudojimą kartu su „SvetL“ **kompleksu**. Vandens energetinių charakteristikų pokyčiai, oktavos pašalinimas neužtikrina šio vandens panaudojimo biostruktūromis.

Realiausia biologiškai aktyvaus vandens savybių keitimo schema yra **C_{60}** anglies panaudojimas, kurios molekulė buvo susintetinta.

Beje, C_{60} molekulė yra 12 dodekaedrų rinkinys.

Vanduo yra galingiausia ir veiksmingiausia fizinė priemonė šalinanti ne tik toksinus, bet ir kitas nereikalingas organizmo medžiagų apykaitos procesų pasekmes.

Vanduo yra **PAJĖGIAUSIAS Žemėje, ENERGIJOSINFORMACIJOS SAUGOT OJAS** iš viso informacijos aspekto apskritai, susijusio su valdymu ir visa gyvybės palaikymu mūsų planetoje. Vanduo taip pat papildomai teikia sudėtingiausias floros ląstelių sintezės procesus, neigiamai arba teigiamai veikia gyvų ląstelių gyvybinę veiklą, kai jo informacinė-ekologija arba sunaikinta „depresinė“ būseną, o kartais ir jokios naudingos informacijos, reikalingos gyvybei palaikyti apskritai, nebuvimas, ir daug daugiau.

Vanduo, tiekiamas per vandentiekį į gyvenamąjį namą, atkuria dalį jo (natūralių) pagrindinių energetinių-informacinių būsenų iki bent tam tikro pirminio tinkamumo naudoti (kaip geriamasis vanduo, neturintis neigiamo poveikio gyvai ląstelei) lygį per 12 40 valandų, priklausomai nuo įgytos „depresijos“ lygio. Faktas yra tas, kad tokio „gabenimo“ metu jis patiria neigiamą poveikį sudėtingai natūraliai informacinei būklei dėl daugybės

lydinčių įvairių jį veikiančių triukšmų: perdavimo siurblių, praėjimo per įvairių konstrukcijų vandens tiekimo sistemos vožtuvus, visą kompleksą „miesto triukšmų“ ir pan. Gėlui vandeniui tai labai žalinga ir išveda jį iš informacinės ekologinės švaros būsenos. Toks išorinis poveikis nuveda vandenį į visiško netinkamumo būseną vadinamosios „informacinės ekologijos“ požiūriu (vandeniui tokia tinkamumo laipsnio kvalifikacija įvesta, kad ir kaip su tuo sietųsi ortodoksinė fizika). Todėl vandeniui reikia šiek tiek laiko, kad atkurtų didžiąją dalį energetinių-informacinių gamtinių būsenų, veikiant atkuriamiesiems atmosferos energetiniams tinklams, bet ne visiškai, nes pilnas vandens atkūrimas įmanomas tik buvusios vietos natūralaus baseino krūtinėje. Tai galima padaryti „technologiniu“ būdu, kuris iš tikrųjų įgyvendinamas per „ryšį“ **„SvetL“ programos**, nes nemaža dalis ligų, būdingų gyventi miesto aplinkoje, formuojasi aktyviai dalyvaujant vandeniui „informacinės depresijos“ būsenoje. Vanduo kaip kempinė pasiima viską, kas yra (iš dažnių) tiek pačiuose techniniuose gaminiuose, tiek iš aplinkos tinklelio.

N. Levašovui rekomendavus, **„SvetL“ programos** pasiūlė „gaminti“ gydomąjį vandenį konkrečiam Vartotojui. Po metų paaiškėjo, kad vandens naudojimas kompleksiskai paspartina ir pagerina gijimo procesą. Naudoti šį vandenį šiandien vykstančių pokyčių sąlygomis regionuose itin patartina ne tik **Programų** Vartotojams, bet ir juos supantiems žmonėms. Jei **Vartotojams** šis vanduo yra „gydymo greitintuvas“ konkrečiam asmeniui, tai visiems kitiems šis vanduo yra „gydantis“, tai yra **NORMALIZUOJA ORGANIZME VYKSTANČIUS POKYČIUS** atmosferinės gardelės korekcijos sąlygomis. Šiandien galiu drąsiai tai rašyti, nes stebėjimai buvo atliekami daugiau nei ketverius metus, palyginti su žmonėmis, naudojančiais paprastą vandenį. Lentelėje pateikiami **„SvetL“ programų** dažnių „koregavimo“ parametrai, siekiant išvengti galimų staigių dabartinės Žmogaus būklės nukrypimų. Bet tik programos vartotojams. Baziniais dažniais naudoti vandens turinčias ribines būsenas itin pavojinga, kai dažnis nutrūksta, įgyjama savybė iš lentelės. Kai tik atsiranda lengvi negalavimai, išvardyti skiltyje „Savybės“, rekomenduojama bent du kartus padidinti „paruošto“ naudojant **„SvetL“ vandens suvartojimą**. Ši lentelė buvo „sudaryta“ **NIH TsUS** vadovaujant B.Makovui ir išbandyta paskutinių trejų metų paraiškoje, duodant tik teigiamus rezultatus sveikimo klausimais.

Nº	Paskyrimas	Potencialus tankis, %	Įkrovos tankis, %	Savybės
1	51,50	128	5	Galvos skausmas
2	53,77	128	2	Elgesio neadekvatumas
3	53,33	128	0	Žarnyno perforacija
4	50,33	128	1	Žarnyno suirimas
5	50,44	128	5	insultas

Pagrindinio ligų formavimosi negatyvo ieškokite savyje, t.y. jų Sąmonėje ir ypač jų santykio su vandeniu apraiška. Pirmiausia pažinkite save bent per savo vandenį, o **„SvetL“ programos** leis tai padaryti.

5.11. Atspindžiai

Koks džiaugsmas pasakyti ir rašyti tai, ką galvoji! Bet didesnė laimė, kai kalbi ir rašai, galvodamas apie tai, ką rašai ir sakai! Prieš akis sparčiai keičiasi gyvybės palaikymas, mus supanti aplinka ir žmonės, kuriuos matome kasdien ir su kuriais bendraujame, ir mus „užvaldantys“ informacijos srautai. Šie pokyčiai šiandien nėra lyginami su niekuo, kas buvo mūsų planetoje daugelį tūkstančių metų. Tačiau kažkodėl mažai kas tai mato ir girdi.

Iš pradžių pavojinga bėgti prieš lokomotyvą ir **nenaudinga** bėgti iš paskos. Taip aš galvoju, nes manau. Ir daugelis mano, kad galvoja. Tiesą sakant, jie tik įveda senus prietarus nauja tvarka. Pavyzdžiui, mes dažnai (bet jokiū būdu ne visada) suprantame, kaip kūnas ką nors daro, bet prastai, **BEVEIK VISIŠKAI** nesuprantame **KODĖL**. Visi žmonės labiausiai nori žinoti, ko iš tikrųjų nori. O jei tai susiję su sveikata, tada žinios turėtų būti pirmoje vietoje. Konfucijus pasakė: „*Jei nori vieną kartą pamaitinti žmogų, duok jam žuvį. Jei nori jį maitinti visą gyvenimą, išmokyk jį žvejoti.*“, ir su tuo negalima nesutikti. Manau, kad tie, kurie iki šiol skaitė knygą, jau išmoko užmesti masalą.

Pateiksiu jums kažką panašaus į savo minčių dienoraštį, kurį pradėjau rašyti po susitikimo su N. **Levašovu** ir kuriame yra pakankamai mano užrašų ir apie A. **Hatybovo**, A. **Luchino**, N. **Morozovo ir daugelio kitų** kūrybą. , mano nuomone, ne mažiau nusipelnę žmonės. Mano užrašuose nėra sistemos – spontaniškai užsirašiau, apie ką galvoju. Ir beveik visi, kurie tapo **SvetL programų naudotojais**, visada rekomendavau ir rekomenduoju vesti tokią dienoraštį. Tie, kurie pradėjo tai daryti, po kurio laiko įsitikino to naudingumu, bent jau remdamiesi tuo, kad tik taip galima atsekti jų atsigavimo ir vystymosi dinamiką. Dar kartą noriu pabrėžti, kad esu visiškai abejingas nei kas rašoma vadovėliuose, nei ką apie vieną ar kitą priežastį mano kokie nors gydytojai, profesoriai, akademikai ir kiti autoritetai (ir jų nereikia įžeisti). Labai maža jų dalis (o kai kuriuos aš pažįstu asmeniškai) šiandien gali eiti nežinomu keliu, suvokdami reikalą ir siekdami tobulėti, suprasdami, kad kitu atveju yra tik kelias į niekur. Kaip nepajudinamas argumentas, visuose pasaulio vadovėliuose yra tvirtai įrašyta, kad ląstelė yra visų pamatų pagrindas, pamatas, **visi bio-, medaus- ir kt. raidos**, nuo kurių veikimo principų supratimo apskritai viskas priklauso. O tai įprasto skysto vandens pripildytas „rezervuaras“ su skylutėmis, į kurią įkišama daug dešimčių „siurblių“, nuolat kažką pumpuojančių ir išpumpuojančių. Deja, elemento pagamintos energijos **neužtenka**, kad veiktų net vienas siurblys (net jei toks buvo). Ir mums sako, kad tokių siurblių yra dešimtys. Ir ar tai yra žmonės, kuriuos turėtume pasitikėti savo gyvenimu? Aš jau kalbėjau apie kraujagysles ir eritrocitus, kurie kažkaip ten „bėga“. Ir šį sąrašą galima tęsti dar ilgai.

Kiekviena mokslo žinia turi savo kryptį. Pavyzdžiui, I.P. Pavlovas daugiausia dėmesio skyrė sąlyginių ir sąlyginių refleksų tyrimams. Bet, priderinę prie to žmogaus psichiką, nustojome galvoti apie Sielą (Esmę, Smegenis – kaip kam patogiau), o sąlyginiai refleksai pradėjo palaikyti aukščiausią nervinę veiklą. Dėl to jie pradėjo tyrinėti smegenų žievę, o tai, ką Gamta per milijardus metų surinko pačiose Smegenyse, apie ką praktiškai nieko nežinome, pasirodė neveikianti. Arba paimkime reliatyvumo teoriją, kuri, A. Einšteino interpretacijoje, teigia, **kad nėra nieko didesnio už šviesos greitį**. Bet atleiskite, kur dingo mintis šiuo atveju – medžiaga, kuri akimirksniu pasklinda dideliais atstumais? Ji buvo tiesiog išmesta iš mūsų kasdienio gyvenimo. Tai buvo labai patogu tiems, kurie gynė sąlyginių refleksų, ribojančių žmonių galimybes, pozicijas. Iki šiol oficialiame moksle nėra apibendrinančios sampratos apie

Žmogaus vietą ir vaidmenį gamtoje. Šiandieninių mokslo žinių rėmuose jos tiesiog negali egzistuoti.

Kai pirmą kartą susipažinau su **A.Hatybovo darbais** apie vandenį, o ypač su kūrinium „**Nežinomas vanduo**“, savo dienoraštyje taip pat bandžiau suformuluoti keletą su sveikumu susijusių klausimų, kuriuos retas žmogus, tarp jų ir gydytojų, suformulavus galėtų duoti suprantamą atsakymą. Tačiau „**SvetL**“ **programų** naudotojų ataskaitos per penkerius metus (apytiksliai) davė rezultatų, leidžiančių priartėti prie supratimo - ir be medicinos atstovų pagalbos.

Kodėl, pavyzdžiui, net sterilioje žaizdoje atsiranda uždegimas, t.y. žaizda, į kurią neįkrito nieko svetimo? Pabandykite, pavyzdžiui, nusipjauti popieriumi ar steriliaus stiklo gabalėliu – dažniausiai pjūvis kitą dieną neužgis, atsivers jos kraštai, žaizda paraus, sukels diskomfortą, ilgai gys. Tačiau „**SvetL**“ **programų** naudotojams gydymas įvyks gana greitai.

Kodėl nesėkmingai įkandusi piršto atplaiša užsidega ir ilgai skauda? Kartais gali pradėti virti – net jei nėra sąlyčio su nuotekomis. Ir kodėl taip neatsitinka (ypač moterims), kurios ant rankos nešioja „**SvetL**“ apyrankę (kalbu ne apie kompleksą)?

Kodėl dažniausiai nebūna patinimų, mėlynių ar kitų pataloginių reiškinių, kai trenkiate į pirštą plaktuku, jei iškart po to įkišate pirštą į ledą arba ilgą laiką laikote po labai šaltu vandeniu? Taip, susilietus su šalčiu bus labai, gal net nepakeliamai skausminga, bet jei ištersi, tada viskas bus gerai. Apskritai patarimai sužalotą vietą patalpinti į šaltį yra žinomi visiems, *tačiau ... jis laikomas archajišku ir nerimtu*. Realiai be galo efektyvu, jei: **a)** tai daroma kuo greičiau (po 15 min jau vėlu) ir **b)** šaltis tikrai rimtas, o ne menkas vėsa. **Yra net būdas susidoroti su insultu, tepant šaltu (-18 ° C) gimdos kaklelio sritį!** Atspėk, kodėl tiek mažai žmonių apie tai žino?!

Kodėl badaujant žmogaus būklė laipsniškai sunkėja (ypač jei jis veda nesveiką gyvenimo būdą ir niekada anksčiau nebadavo), o ne šiaip kažkoks lūžis? Atrodytų, kad trūkstam maistinių medžiagų žmogus turėtų tiesiog prarasti jėgas, galbūt masę, būti vangus ir mieguistas. Bet ne, jis pradeda tiesiogine prasme plyšti į gabalus - kaip po stipraus apsinuodijimo. Kodėl po ilgo badavimo negalite sočiai pavalgyti? Kodėl pasninkauti galima tik sultimis, o ne baltyminiu maistu? Kodėl pasninkas ne be sėkmės naudojamas gana užsispyrusioms ligoms gydyti? **Tiesą sakant, nėra patirties naudojant „SvetL“ programas**, kalbant apie šiuos „parametrus“. Tačiau yra „**SvetL**“ **programų taikymo pavyzdys** badavimo metu, kai atsigaua skrandžio opa. Ir rezultatas yra daugiau nei sėkmingas.

Kodėl dažnai užtenka tiesiog sėdėti ant akmens, kad susirgtum išialgiu? Net ir šiltuoju metų laiku. Juk akmuo – ne ledas, jis nėra toks šaltas, kad sukeltų rimtą hipotermiją. Tačiau jei esate „**SvetL**“ **programų** narys, tai jums nėra baisu. Svarbiausia, kad gerai žinoma vieta būtų patogi, o uodegikaulis nesiremtų į akmenį. Kaip sakiau: „rūpinkis uodegos kaulu“.

Kodėl žmonės peršala (t.y. suserga uždegimu, kuris panašus į puvimą), kaip taisyklė, šaltuoju metų laiku? Juk šaltis yra konservantas. O karštis daro žalą. Tačiau per šaltį paūmėja beveik visos lėtinės ligos, o per karščius gali net ištikti remisija. Kodėl? Kodėl visa tai – epidemijos, peršalimai ir t.t. – stipriai sumažėja per tikras šalnas žemiau -30 ° C ir žemiau, o atšilus, pavyzdžiui, iki -5 ° C, vėl paūmėja? Labai mažas procentas **Programos** vartotojų yra linke į peršalimą tiek šaltu oru, tiek bet kokių „epidemijų“ (dažniausiai toli siekiančių) piko metu.

Jau seniai žinoma, kad ankstyvomis ryto valandomis, prieš organizmui atsibundant, sulėtėja kraujotaka, nes sustiprėja jo krešėjimo savybės (kraujo elementų gebėjimas „sulipti“). Dėl to širdies priepuoliai ir insultai dažniausiai ištinka šiomis ryto valandomis. Bet kodėl jis skirtas būtent rytui? Pastebėjau, kad tų žmonių, kurie naudojami **N. Levašovo „Sveikatos seansais“** ir prieš miegą nuolat klausosi **Bethoveno „Mėnesienos sonatos“** (čia nekalbu apie „SvetL“ programas), tai praktiškai neveikia, nebent, žinoma, viskas, kas buvo pasakyta, buvo pradėta taikyti ne tada, kai "gaidys pakštelėjo..."

Kodėl ausyse išsiskiria ausų siera? Ir jei atliksime jo cheminę analizę, gausime baltąjį aliejų. Aliejus mano galvoje! Kodėl jis ten? Tačiau iš šios knygos jau žinome – kodėl!

Kodėl vieni žmonės atlieka mažiau nei 10 įkvėpimų-iškvėpimų ciklą per minutę, o kiti (tokiomis pat sąlygomis) daugiau nei 20? O šis parametras be galo sunkus, beveik neįmanoma pakeisti treniruojant ar kažkuo kitu. Kodėl vienas žmogus be jokios treniruotės sugeba sulaikyti kvėpavimą 2 minutes ir ilgiau, o kitas su visu noru negali ištvirti net 30 sekundžių? Ir mes kalbame ne tik apie kažkokį skirtumą, o apie 4-6 kartus! Kai kurių programos vartotojų paprasčiau sulaikyti kvėpavimą po naudojimo metų. **Rezultatas buvo nuo 2 iki 3 minučių, ir tai buvo padaryta be didelių pastangų.**

Kodėl vanduo, geriamas esant dideliame karščiui, dažnai beveik akimirksniu prakaituoja visame kūne? Ypač jei geriate ką nors gazuoto. Atrodytų, organizmas turėtų su malonumu įsisavinti ir sulaikyti vandenį, tačiau iš tikrųjų apima jausmas, kad jame esantis vanduo jau yra iki akių obuolių - vandens, kurį geriate, atrodo, yra perteklius, perteklius iškart išleidžiamas per odą.

Kodėl plaučiai neužšąla net ilgai įkvėpus -30 ° C temperatūros?

Ir daugelis kitų, pavyzdžiui, kodėl.

Kas vienija visus šiuos iš pažiūros nesusijusius klausimus? Beje, atsakymai į juos neturi nieko bendra su tuo, kas laikoma „autoritetingu“ gydytojų nuomone. Tai lygiai tas pats, kas prakaitavimas karštyje neturi nieko bendra su tariamu kūno šilumos mainų su aplinka optimizavimu. Arba kaip tai, kad mes gavome plaukus ant kūno, tariamai, kaip savotišką [likutį](#) arba kad jie taip pat kažkaip dalyvauja šilumos perdavimuose ir pan. Ir jei staiga išgirsite ar perskaitysite, kaip kažkas viską suprato ir gali paaiškinti iš kokios nors unikalios savo teorijos (paprastai tai yra daugybė įvairių gydytojų, visko ir visko žinovų, taip pat visokių patentuoti išradėjai ir kiti gesheftmacheriai), tada jūs pats pabandykite tai sąžiningai pagalvoti, tikrai rasite ne vieną pavyzdį, kuris jokių būdu ar metodu netelpa į šios teorijos dėžutę. **TAIP YRA**, nes paprasčiausiai tariant - **NIEKAS TIKSLIAI NIEKO NEŽINO. Garantijų nėra ir negali būti.** Ir gudrybės, kurios tiks visiems ir visiems – taip pat. Viskas kaip kvantinėje mechanikoje – yra tik didesnės ar mažesnės tikimybės. Taip buvo ir su teorija „SvetL“ programos, kol ši teorija nebuvo pradėta taikyti praktikoje. Bet net ir po pakankamai metų šios praktikos, remdamasis turimomis ataskaitomis, užtikrintai sakau, kad nėra gudrybių (kaip įprasta medicinoje), kurios tiktų visiems. Aplink mus vyksta pernelyg rimti pokyčiai, į kuriuos mes tiesiogiai „įsitraukiame“, kad būtų galima teigti, jog „SvetL“ programos yra panacėja viskam, ką gali paveikti Žmogus. Pavyzdžiui, savo paaiškinimais apie Programas ir apie Programų rezultatus bei jų veiksmingumą įvairiomis sąlygomis ir deriniais priedais daugybę gydytojų prie isterikų, su kuriais dėl vienokių ar kitokių priežasčių bendravau. Išvada, kurią padariau remdamasi visu tuo ir kurią turėtumėte žinoti jūs, skaitytojai, nesiremdami gražiu

(mano nuomone) pavadinimu „SvetL“ – būtent šiais laikais: *gal – viskas įmanoma. Staiga. Be jokios aiškios priežasties.* Be to, kiekvienas Asmuo yra unikalus, o tai lemia individualaus specialaus požiūrio į jo sveikimą poreikį. Tam, kad eitum į priekį ir pradėtum suprasti, kas pasakyta bent šioje knygoje, pasakysiu labai banalų dalyką – reikia *skaityti, skaityti ir dar kartą skaityti*. Kito kelio nėra. Skaitymas – tai ne tik puslapių vartymas. Tai apmąstymai apie tai, kas parašyta, paraštės, mintys palyginimai su kitomis knygomis, naujų idėjų ar vaizdinių paieška. Nėra prasmės skaityti, jei knygą tiesiog „praryji“, o po dešimties minučių pamiršti, apie ką ji. **Knygos skaitymas** yra pratimas jūsų protui, protinė gimnastika, lavinanti jūsų vaizduotę. Pavyzdžiui, kodėl, klausiate, skaitote nesąmones? Na, kaip aš suprasčiau, kad tai nesąmonė – neskaitęs? Kad suprastum, su kuo turi reikalą, reikia bent perskaityti, o dar geriau – pabandyti. Kažkaip nenoriu būti kaip tie, kurie neskaito, bet smerkia neskaitytą ir savęs nepažįsta. „Aš jos neskaičiau, bet smerkiu“ – šiandien daugeliui skamba posakis.

Taigi turėjau skaityti ir pabandyti. Kai aš (po asmeninės pažinties) supratau, kad **N. Levašovas** – visai kita dimensija, daug knygų, jau perskaitytų ir dar neskaitytų, man tiesiog tapo nebeįdomios. Dabar suprantu, kad jei mūsų pažintis su Levašovu nebūtų įvykusi, tai vargu ar aš (be jo knygų) galėčiau „rasti“ ir „susipažinti“ su tiek N. Morozovo, tiek A. Hatybovo darbais, tiek su daugeliu kitų, apie kuriuos rašė. Ir tik perskaitęs **N. Levašovo** knygas (tiksliau, praktiškai su pieštuku rankoje jas perskaičiusi, perskaičiusi ir studijuojanti), supratau, kad **Nikolajus naudojasi „technika“**. Kalbant apie žmonių, kurie juo pasitikėjo, išgydymą, palyginti su visų liaudies gydytojų išdaigomis ir šuoliais, apeigomis ir ritualais, jau nekalbant apie tradicinę mediciną su *antibiotikų mažinimo politika*, tai yra tarsi trimatė erdvė, palyginti su dvimatis, kur figūrėlės kaip ir šachmatuose vaikšto tik plokštumoje ir neturi galimybės nei milimetro pakilti aukščiau lentos. Svarbu suprasti, kad mes nekalbame apie tai, kad tai yra kažkas tokio nesuprantamo (tai tiesiogiai susiję su **SvetL programų fizikos supratimu**). **TIESIOG REIKIA IŠ ESMĖS KITOKIO MĄSTYMO**, kitokio požiūrio į dalykus, kitokio išsilavinimo, galiausiai tikrai ne medicininio. *Po to žmogų, susijusį su medicina, dažniausiai išrinka priepuolis* (bet, tiesą pasakius, ne visi turi „visuotinį“ džiaugsmą).

5.12. Garantijos pirties reikaluose ir kiti stebuklai

Skaityti žmonių laiškus, klausytis žmonių, atsakyti į žmonių laiškus – visa tai laikas. Jūs atsakote į klausimus, kurie pasipila iš visų pusių, o kartais tiesiog norisi pasakyti jiems visus: „... *Ir eikite į ... pirminius šaltinius*“ .

Klausimai iš serijos „*nuo ko*“ arba „*už ką*“, t.y. kai, pavyzdžiui, klausia: „Ir tai, kad tu man“ pasiūlai, ar tai iš ko? **Pirma**, mes niekam nieko nesiūlome! Tai kai kurie „ekspertai“ ir gešftmacheriai, gyvenantys „toli nuo savo tėvynės (čia turiu omenyje savo tėvynę - Ukrainą), tikrai nori taip galvoti, nes „mąstytojai“ nebedirba. **Antra**, toks klausimas žmogui iš gatvės atleistinas, bet mūsų informacijos skaitytojams... atsiprašau. Visa tai dėl to, kad žmonės gydytojus laiko kažkokiais gėrio ir šviesos nešėjais, kone šventaisiais, kurie savo gyvenimą skiria padėti žmonėms, gelbėti juos ir visa kita (su keliomis išimtimis, ir tai reikia pastebėti). Tačiau iš tikrųjų gydytojas yra pats paprasčiausias žmogus, lygiai toks pat, kaip buhalteris ar šaltkalvis. Na, gydytojai neturi nieko, dėl ko *verta jiems melstis* arba pažvelgti jiems į burną. Vieninteliai gydytojai, kurie nusipelno pagarbos, mano nuomone, yra chirurgai ir kai kurie nesavanaudiški žmonės (iš visos medikų bendruomenės), kurie supranta, kad

ištrūkti iš šios užburtos sistemos įmanoma tik per savo žinias ir technologijas, kurios šiandien laikomos arba transcendentinėmis, arba tiesiog nerealiomis. Tačiau šie žmonės atkakliai eina šia kryptimi. Ir visi šie organų "specialistai", iš kurių išseinate su kažkam skirtų tablečių sąrašą (žr. aukščiau) ir įsakymu "būti stebimiems" yra tikri obskurantai (noriu nieko neįžeisti).

Daugelis krypsta į **"SvetL" programas**, kai pradeda kraustyti su kažkokiais vaikų negalavimais (ypač mamytėms) nežinodami, kur ir ką dar prikišti, kam skambinti, kurių "specialistą" parodyti ir ką kimšti. Tačiau jie tikrai reikalauja garantijų, net nesuprasdami, su kuo susiduria ir kam šios technologijos skirtos. Juos dėl to kaltinti? Tikriausiai ne. **Mes gyvename grynai tikimybiniam pasaulyje.** Kokios gali būti garantijos? Ir juo labiau šiandien, kai viskas, kas pažįstama, griūva prieš akis, o mes (didžioji dauguma) dar nematome ir nesuvokiame naujo augimo. **Kažkodėl** paprastas žmogus yra tvirtai įsitikinęs, kad, kreipęsis į gydytoją, jis **neva turi kažkokią garantiją**. Tiesą sakant, **garantijų nebuvo ir niekada nebus.. Čia reikalas kitoks** – kreipęsis į gydytoją, žmogus nusileidžia nuo atsakomybės ir perkelia ją ant kitų pečių. Situacija yra tokia pati kaip ir su tikėjimu Dievu - **žmogus yra labai silpnas, todėl jam skubiai reikia žmogaus, kuriam jis galėtų pastūmėti visas savo nesėkmes ir tragedijas**. Ar bet kokių atveju kažkaip juos pateisinti, tai yra, kad būtų galima baksnoti pirštu, kas atsakingas už tai, kas vyksta. Dar kartą šiandien noriu pasikliauti niekuo (taip pat ir Programa): **dėl vienokių ar kitokių priežasčių viskas įmanoma. Staiga. Be jokios aiškios priežasties.**

Neseniai sužinojau, kad, pasirodo, yra ir gydytojų gradacija dėl jų tikėjimo Dievu. Ir visa tai medicinos mokslo ir žmonių gydymo žinių elementų rėmuose. Šiuo metu yra keletas gydytojų santykių su Dievu tipų.

I tipas: gydytojas ateistas. Gydytojas, auklėjamas materialistiniu pagrindu ir tikėjimu, kad Dievo nėra. Tokių gydytojų Rusijos medicinoje yra **apie 20 proc**.

II tipas: nekrikščionis gydytojas. Gydytojas, kuris tiki Dievą, bet nepripažįsta Šventosios Trejybės ir Jėzaus Kristaus kaip Dievo Sūnaus. Jie yra musulmonai, budistai, žydai.

III tipas: neortodoksų krikščionis gydytojas. Tai gydytojai, kurie laikosi katalikų, liuteronų ir kitų **neortodoksų tikėjimo**.

IV tipas: gydytojas, kuris pripažįsta stačiatikybę. Tai gydytojas, pakrikštytas stačiatikybėje, gerbiantis Bažnyčią ir jos sakramentus, bet negyvenantis bažnytinio gyvenimo, nesilaikantis Bažnyčios taisyklių ir kanonų. Tokių gydytojų Rusijos gydymo įstaigose yra daugiausia. **Apie 70%** gydytojų laiko save stačiatikiais, bet iš tikrųjų taip nėra.

V tipas: gydytojas okultistas. Gydytojas, suprantantis Dievą **mistinio pobūdžio klaidingomis** nuostatomis, laikydamas Jį tik protu, jėga, apdovanota energija, kažkuo iš viršaus. Toks gydytojas Dievą traktuoja kaip tam tikrą energiją, kurią galima naudingai panaudoti savo medicininiams gydymo tikslams.

VI tipas: gydytojas, išpažįstantis stačiatikybę. Kas čia? Koks jo portretas? Kuo jis skiriasi nuo kitų tipų? Stačiatikis, turintis aukštąjį medicininį išsilavinimą, gyvenantis tikrą bažnytinį gyvenimą pagal Dievo įsakymus, reguliariai (bent 1-2 kartus per mėnesį) *dalyvaujantis Šventosiose Kristaus slėpiniuose*, išpažįstantis stačiatikių tikėjimą pagal Šventąją Evangeliją, apaštališkosios taisyklės, Ekumeninių tarybų ir Šventųjų Bažnyčios Tėvų taisyklės, Vietinių Bažnyčios tarybų sprendimais, pripažįstant hierarchiją (Jo Šventenybės Patriarchas, Sinodas, valdantieji vyskupai), *sekmadieniais ir švenčių dienomis lankyti bažnyčią, melstis ryte ir vakare, turėti ar ieškoti nuodėmklausio, būti vedusiam ar jo siekti, melstis už ligonius, studijuoti dvasinę literatūrą ar studijuoti katekizmą ar teologijos kursus, rūpintis tiek mediciną ir apie dvasinę išsilavinimą, nuolatinę sielos valymą Atgailos sakramente, atgailavimą, be kita ko, už medicinines nuodėmes* (čia aš tiesiog nesuprantu, kur jis randa laiko mokytis ir išmokti tai, ką turėtų žinoti medicinos, o ne bažnyčios reikaluose, – bet tai tikriausiai antraeilė). Taigi gydytojas ortodoksas *pirmiausia yra krikščionis, Bažnyčios Kūno, Kristaus Kūno narys, aktyviai gyvenantis Bažnyčios gyvenimą, gyvenimą Kristuje.*

Skirtingai nei netikintys gydytojai, besiremiantys materialistine pasaulėžiūra, stačiatikių gydytojas ligą gydo per *trijų dalių žmogaus struktūros* prizmę: paciento dvasią, sielą ir kūną. Psichoterapija, kurią sudaro žodinė, tiksliau, dvasinė gydytojo įtaka pacientui, yra visuotinai pripažintas daugelio ligų gydymo metodas, dažnai duodantis puikių rezultatų... Šių nuostabių faktų neįmanoma paaiškinti vien fiziologiniu smegenų poveikiu, nes visi smegenų procesai ir visos smegenų įtakos vyksta laiku, o šie stebuklingi išgijimai įvyko beveik ne laiku. Toks veikimo greitis įmanomas tik dvasiai. *Šie argumentai patvirtina faktą, kad dvasia kuria formas.* Bažnyčios gydytojų nuomonės gerokai skiriasi nuo netikinčiųjų nuomonės ir didele dalimi atitinka religinės moralės bei medicinos etikos normas. Tai yra profesionalaus ir etinio stačiatikių gydytojo portreto ypatumas.

Noriu tai pastebėti – *žmonija turi atspirties tašką* – kai tik beždžionė pagriebė lazda, ji taip pradėjo galvoti. Stuburas žemiau šonkaulių medicinoje vadinamas arklio uodega. Tai kalba apie žinių tęstinumą ir prilygsta „gamtos karaliui“ (net jei jis yra stačiatikių krikščionis) su žinduoliais, o kai kuriais atvejais *ir su silke* (prisiminkite mūsų samprotavimus šioje knygoje apie šalto branduolio sintezės būvimą generatorius žuvyse, kurių žmogus neturi. Bet aš nepažįstu stačiatikių-krikščionių žuvų. Galite tikėti viskuo ką šiandien mums pateikė mokslas, įskaitant ir mediciną, pagrįstą tikėjimu ir krikščioniška stačiatikybe, **BET ŽINIŲ SUKURTI** apie tai nebegalima, bet, *Bažnyčia yra tiesioginis ir įtikinantis mokslo nebuvimo įrodymas* („stebuklai“, tegul jie aiškina...), kaip mėgo sakyti A. Hatybovas. Galiu pasakyti tik viena - mažai tikėtina, kad kuris nors iš šių "medicinos" atstovų bus nuvežtas į *Pirtį*. Nes jie jau „išplauti“ kitame, „auksiškai pakabintame“ kambaryje. *Ir padėk jiems Dievas.*

5.13. Nepriklausomai nuo kažkieno nuomonės...

Kai man sako: „*Klausyk, yra vienas žmogus, taip pat gydytojas..., jis naudoja „naujas“ technologijas... Eik ir pažiūrėk – jo technika panaši į tavo technologijas...“* Arba „*žinai, aš apsvaščiau viską, ką daro šis gydytojas, o jei atsižvelgsiu į tavo ir jo, tai bus neabejotinas lūžis...*“ Jei atvirai, aš jau pavargau kartoti tą patį: **pirma**, aš ne gydytojas ir nenoriu, kad mane vadintų tokiu žodžiu. **Antra**, aš tęsiu **N. Levašovo darbą ir laikau** savo žodį ne tik Technologijų klausimais, kuriuos, ko gero, galima suprasti perskaičius šią knygą. Žmonės, kurie **bent kažką supranta šia kryptimi** (jau nekalbant apie „geriau“), išskyrus tuos kelis, su kuriais esu pažįstamas (ir nepainiokite su tais, kurie „... remiantis Levašovo žiniomis...“), apgailėstauju, yra vis dar labai mažai pasaulyje, ir jūs turite pasirūpinti, kad jie atsirastų normaliam. **Pabrėžiu**: ne tik Rusijoje, bet ir visame pasaulyje. Šiuo atveju net jo „įpėdiniai“ (nė vienas iš jų, kad ir kaip norėtų) nieko nesupranta. Maksimalus **visų „pasekėjų“**, „**ekspertų**“ ir „**Levašovo žinių pritaikymo**“ arba tų, kurie kalba apie Levašovą ir jo tariamus „metodus“ pasiekiamas maksimumas yra „gydymas“ „mojuojant rankomis“ su privalomu „nukratymu“. pilipęs negatyvumas“. Arba „gydymas“ per sukurtą „kompleksą“ (pagal pavogtą modelį ir „**SvetL**“ **komplekso panašumą** pirmoje kartoje), kuri yra kraštutinė obskurantizmo forma. Nikolajus tikriausiai „apsiversdavo kape“ kiekvieną kartą, kai kur nors apie tai buvo kalbama.

Dabar apie - "kiek aš gyvensiu? .." Jei nuspręsite, perskaitę viską, kas skelbiama apie **SvetL programas**, žengti sveiko ilgaamžiškumo keliu, tapti Programų Vartotoju ir darysite viską, kaip jums rekomenduojama, tuomet būtinai reikia iškelti priešais aiškia užduotį: „Gyvensiu **120-130 metų** (net jei Škrudnevas rašė, kad kol kas nežada užimti baro daugiau nei 124 metus, nors išimtis gali būti sukurta kai kuriems) ir griežtai slopina bet kokius bandymus kištis į jos sprendimo procesą.

Galite pridėti daugiau - bet tuo pačiu pažiūrėsiu, kaip visi, kurie savo gyvenimą praleido, **kad būtų šaunesni, turtingesni, sėkmingesni, stipresni, atletiškesni, vienas po kito „apvynios plekštes“** tie, kurie tyčiojosi iš tavęs, sakė, kad tu darai nesąmones, jie buvo visiškai išprotėję, „laikas į beprotnamį“ kartu su visais Levašovais ir Hatybovais... Stebėti, kaip žmonės, kurie tariamai „moka gyventi“ virsta chemijos prikimštais griuvėsiais, nagais įsikibę į viską, kas buvo įgyta pervargimo metu, bet vis tiek slysta į bedugnę, o tai šiandien vyksta taip aiškiai - gana pamokantis vaizdas.

Kas dažniausiai įsikiša? Visų pirma, artimieji, nes tai nėra paradoksalu. Šią išvadą padariau iš to, kas buvo pasakyta jūsų laiškuose. Kartais draugai, kurie greitai tampa buvusiais. Ir, žinoma, visa visuomenė, t.y. socialinė tvarka (kurios pagrindinis branduolys vis dar yra maksimalus žmogaus išnaudojimas ir tuo pačiu maksimalus jo individualios vertės sumažinimas), **ne vėliau kaip 65**. Visada atminkite, kad visuomenė ir religija, kurios klestėjimo pagrindas yra **paklusnumas ir pasiaukojimas**, o didžiausi priešai – nepriklausomybė ir savęs išsaugojimas, uoliai **GRIAUNA BET KOKĮ ŽMOGAUS KETINIMĄ GYVENTI ILGIAU.**

Todėl jie specialiai jums trukdys, įmes pagalius į ratus ir įvairias kitas vietas. Jie trukdys įvairiais būdais - su nuolatinio skepticizmu, pavyzdžiui: „Kur tu, kvaily, įsiveli į savo senatvę?! Geriau eik taisyti tvorą! „Na, ar tai padeda? Kaip? Ar ne? Ką aš pasakiau?!“ Arba kažkas panašaus. Jie tyčiosis, erzins, kurstys, erzins, baugins pasekmėmis, isteriškai, trumpai tariant, visais būdais demotyvuos ir bandys įteigti nepilnavertiškumo kompleksą. Ir be to,

padarys idiotu. Ir tai geriausiu atveju, nes atvejai nėra tokie reti, kai žmogui tiesiog iškeliamas sąlyga – arba nustoji visa tai daryti, arba net tiesiog šantažavo. Daugeliui spaudimas yra nepakeliamas. Kiek turiu duoti rekomendacijų iš savo gyvenimo patirties tokiu būdu **...JŪS TURITE TEISĘ NUSPREŠTI, KĄ IR KAIP DARYTI**. Nereikia kovoti su šiais „ekspertais“ ir „geranorėmis“ (t. y. nereikia priešintis puolimui, nes tai labai eikvoja išteklius, kurių ir taip trūksta), o, jei įmanoma, atsiribokite nuo jų kaip kiek įmanoma. Jei jūsų vadinamieji „giminaičiai“ jūsų nesupranta konkrečiai, agresyviai, tai kuo toliau nuo jų atsiribosite, tuo jums bus geriau. Tol, kol tavo veiksmus lydi žvilgsnis į kažkieno nuomonę, sutikimą, pritarimą, leidimą, tol, kol pagrindinė tavo gyvenimo prasmė yra ne tavo asmeninis gyvenimas, o kažkieno kito gyvenimas, kuris tik išleidžia tavo išteklius (kad ir kas jam priklausytų) jūs neturite šansų - **pakeliui į 70-** ies „paliksite“ beprotiškai - geriausiu atveju . Bet tai yra mano nuomonė, ir jūsų nuomonė yra su tuo sutikti, ar ne, prisimindami užduotį, kurią išsikėlėte sau dėl savo ilgaamžiškumo ir **“SvetL” programų** naudojimo. Tiesioginė to, kas pasakyta, pasekmė yra būtinybė išeiti iš to beprotiško informacinio lauko, į kurį žmonės **visais įmanomais ir neįsivaizduojamais būdais traukiami** . Akivaizdu, kad jei ir toliau gyvenimi tarp žmonių, tai, žinoma, neįmanoma visiškai atsijungti nuo informacijos srauto - kažkoks „fekalinis vanduo“ vis tiek prasiskverbia į tave.

Bet jūs turite padaryti bent tai, ką galite, kad paveiktumėte tai, ką galite paveikti patys. Pirmiausia nustokite sėdėti visą parą socialiniuose tinkluose. **Neskaitykite ryte jokio „Facebook“, nedalyvaukite diskusijose ir ginčuose su tais, kurių nepažįstate**. Nesėdėkite „dieną naktį“ „YouTube“, ypač dėl visokių „analitikų“ kalbų, skirtų situacijai šalyje ir pasaulyje, kas mūsų laukia, ką kas galvoja, prognozuoja ir pan. **Žodžiai „analitikas“, „analizė“, „analizuoti“ kilę iš žodžio „analinis“, o iš ten išeina tik išmatos**. Puikiai suprantu, kad dauguma kur nors dirba, o dirba samdomą darbą, tai yra, kaip sakoma, „pas dėdę“, pas meistrą, nuo kurio kairės kojos priklauso gerovė. Žinau, kad į darbą einantys jaunuoliai samdomą darbą vadina kaip „vergavimą“. Aišku, kad tuo metu, kuris vadinamas dirbančiu, žmonės nepriklauso sau. Su asmeniniu laisvalaikiu bus daug sunkiau. Juk net asmeninis tipiško žmogaus gyvenimas yra **80-90 proc** iš skolų, t.y. **jis visada kam nors skolingas**. **TURI** palaikyti, tarnauti, auklėti, duoti, išleisti, vykdyti įsipareigojimus, kažkieno įsakymus ir užgaidas, trumpai tariant, dirbti velniškai, eikovoti savo išteklius ir apskritai **DARYTI TAI**, ko **KAŽKAM DAŽNIAUSIAI REIKIA**.

Arba daryti tai, kas teisinga. Ir taip neturėtų būti – taip niekada negyvensite net **iki 100 metų** . Ir jokių **programų pagalba** tau nepadės – patikinu. Turite išmokti nesikėsinti į kažkieno išteklius – bet, svarbiausia, neleisti švaistyti savo. Nuo tokio požiūrio tai, kuo žmogus yra įpratęs tikėti, laikyti normaliu ir pan., beveik iš karto pradeda trūkinėti taip, kad kartais žmogus suplėšomas. Žinoma, po to dažniausiai seka neigimas ir šmeižtas **„ne, visa tai nesąmonė, nesąmonė, taip negali būti, geriau grįžčiau į savo septiką** – kanopiu įprastą gydomąjį mėšlą, turėdamas galvoje savo brolius. . Žinoma, tai kiekvieno pasirinkimas. Apie tai galvojate. Tai vienas iš elementų norint patekti į pirtį.

5.14. Suaugusieji nėra protingesni už vaikus, jie tik brandesni ...

Pastaruoju metu dėl to, kad „išsprendėme“ problemą ir sukūrėme „SvetL“ kompleksą vaikams, žmonės dažnai užduoda klausimus apie kai kurias rekomendacijas jiems. Kalbant apie vaikus, pirmiausia reikia atsiminti keletą svarbių dalykų. Pirmasis yra **bet kuris vaikas**, o tai ypač pasakytina apie vaikus, gimusius nuo 2010 m. (2013 m. yra staigus šio „proceso“ koregavimas, visų pirma „tobulinant“ sukurtas smegenis) - tai loterija tėvams. Loterija ta prasme, kad daugumai tėvų (nebijau sakyti, kad absoliučiai daugumai) pats naujo Žmogaus (Smegenų) gimimo procesas (fizika) yra absoliutus nesusipratimas net ir kasdieniame lygmenyje. Tai suvokiama **KAIP KAŽKAS ISTORIŠKAI NATŪRALAUS VYRO IR MOTERS SANTYKIŲ RĖMUOSE**, nieko daugiau. Viskas, kas parašyta aukščiau šiame skyriuje (ir knygoje), tai patvirtina. Tai yra, kaip jums (tėvams) pasiseks – malonus, jautrus, protingas, darbštus kūrėjas ar dykinėlis, ar parazitas, kurio intelekto lygis yra žemesnis nei slenkstinis – visiškai nuo jūsų nepriklauso. Jūs nieko nenusprendžiate ir nieko negalite įtakoti šiuo klausimu - *kas bus, tas atsitiks*. Kitaip tariant, tu negali pagimdyti Žmogaus su duotomis savybėmis (na, su kai kuriomis iš jų, atspindinčiomis tavo siekius, viltis ir visa kita). Tačiau šiandien jie pradėjo daug kalbėti apie tai, protą ir siaubą. Bet tai tik svajonės rėmuose. „Valdančiojo“ elito svajonės kuriant užprogramuotą „galviją“, taip pat panašios „mylimosios“. Leisk jiems svajoti.

Viena **didžiausių tėvų klaidų**, mano nuomone, yra bandymas iš vaiko padaryti ką nors - menininką, šachmatininką, dailiojo čiuožimo žaidėją, ekonomistą ir t.t. Daug kartų mačiau, kaip tėvai iš visų jėgų stengėsi iš savo vaiko, tarkime, ką nors padaryti. Daugeliu atvejų iš to nieko gero neišėjo, tiksliau, išvis nieko. Viskas – laikas, pastangos, pinigai, viltys – viskas buvo iššvaistyta, nes vaiko smegenys vystosi itin netolygiai, priklausomai nuo daugelio faktorių, o ypač šiuo metu. Tėvai žiūri: taip, taigi... pradėjo piešti... O, puiku, jis bus menininkas – ir išsiunčia vaiką kur nors mokytis šio verslo. O po poros metų vaiko smegenys bus pertvarkytos pagal SU Programas – ir visas šis piešinys jam tampa lempute arba gebėjimas visai išnyksta. Arba tarkim jie priverstinai siunčia vaiką į kažkokią sporto sekciją - pavyzdžiui, lengvąją atletiką ar gimnastiką... Nes, matai, tėvams atrodo, kad vaikas, na, labai sportiškas. Arba, tarkime, muzikinis – aišku, kad nuo vaikystės reikia tyčiotis su pianinu, smuiku ar dėdele (jų nuomone, optimaliai patogiu instrumentu). Dažnai tėvai vadovaujasi banaliu skaičiavimu – jie tiesiog nori, kad jų vaisius iš karto eitų perspektyvia kryptimi, kaip jie galvoja ir mato iš savo varpinės. Čia noriu pabrėžti, kad kalbame apie gebėjimus, o ne apie protekcionizmą, t.y. ne apie tai, kai, pavyzdžiui, korumpuotas tėtis paveda savo debilišką atžalą vadovauti bankui (tai vienas iš matomų Senosios valdymo sistemos liekamojo efekto elementų), nepaisant to, kad jam tinkamiausia vieta yra kiemas su šluota.

Labai svarbu suprasti ir labai noriu, kad šis supratimas ateitų – Žmogaus gebėjimai, t.y. jo polinkį į vieną ar kitą veiklą ir dėl to darbo kokybę bei efektyvumą iš pradžių lemia smegenų „struktūra“ (smegenų genotipas), o tai, ką jis galiausiai daro, dažniausiai yra *gentinis protekcionizmas* (net ir žemiausio lygio). Štai kodėl pyragus galiausiai beveik visada kepa batsiuovys. Tačiau tai galima pakeisti (koreguoti) šiandien, šiuo labai sunkiu metu, kai laužomi visi stereotipai ir sampratos. Tai gali padaryti suaugęs žmogus, savo valios pastangomis ir suprasdamas visą vykstantį procesą. Kalbant apie vaikus, „SvetL“ programos suteiks didelę pagalbą jų vystymuisi ir formavimuisi. Tačiau jais reikia naudotis supratingai.

Pavyzdys: tėvai ilgai negalėjo susilaukti vaiko, o kai pagaliau tai atsitiko, nusprendė, kad augins, tarkime, „savo kopiją“ – su tais pačiais pomėgiais, priklausomybėmis ir pan. Norint tai pasiekti, buvo nuspręsta kuo labiau izoliuoti vaiką nuo pašalinių įtakų ir todėl įskiepyti jam savo vertybes - maisto, muzikos, literatūros skonį ir kt. Skaiciavimas aiškus – jei nėra pašalinių šablonų, teoriškai reikėtų įskiepyti tą, kurį norėčiau įskiepyti. **BET NIEKO IŠ TO NEIŠĖJO**-vaikas liko visiškai abejingas tėvų vertybėms. Be to, jo interesai buvo sutelkti būtent ta kryptimi, nuo kurios jo tėvai visais įmanomais būdais norėjo atsiriboti. Pažįstu nemažai visiškai normalių, nekvailių, netgi galima sakyti, gana kultūringų ir išsilavinusių tėvų, **turinčių atskaliūnų vaikų**, kurie yra tiesiog visiškai idiotai, nepaisant visų bandymų į juos įdėti gerumo ir proto. Kaip tai veikia? Tai, kartoju dar kartą, viską lemia Smegenų sandara. Neatlikus (vienaip ar kitaip) pokyčių Smegenyse, Žmogaus pakeisti neįmanoma. Nuo Smegenų priklauso jo charakteris, elgesys, mąstymas, stereotipai, išankstiniai nusistatymai, siekiai, pomėgiai ir visa kita. Trauminis smegenų sužalojimas ar insultas gali pakeisti žmogų, ir ne į gerąją pusę. Apskritai, maždaug per **5-6 metus** Žmogus jau pilnai susiformavęs kaip asmenybė, ir ką nors pakeisti tampa nebeįmanoma. Šis procesas labai gerai aprašytas **N. Levašovo** raštuose, ir perskaičius tai, ką jis parašė, galima su juo nesutikti. Ugdymas, pedagogika, kontrolė, grėžimas, ežiukai gali turėti tik kai kurias asmenybės apraiškas ar šiek tiek korektiškus elgesio polinkius, tačiau menkiausiu režimo atsipalaidavimu žmogus (vaikas) akies mirksniu parodo savo tikrąjį veidą, anot baigiamasis darbas „**Kad ir kiek šertum vilką, jis viskas žiūri į mišką**“. Esant dabartinei situacijai, susijusiai su vaiko vystymusi (iš esmės skiriasi nuo mūsų su jumis ir turinčių aukštesnius „parametrus“). „**SvetL**“ kompleksas veikia kaip pagrindinis patarėjas, sufleris ir asistentas, nustatant tolesnį Asmens „pareiškimą“. Keičiant pagrindinius žmonių gyvybės palaikymo parametrus ir keičiant Valdymo sistemą, natūralu, kad gimsta labai daug, taip sakant, vaikų, kurių smegenys dėl vienokių ar kitokių priežasčių netelpa į parametrus, kurie turėtų būti. Tai reikia pripažinti, ir tai visiškai natūralu. Naujų Smegenų, kurios, pasakysiu, „**nėra tokios pačios kaip visi**“ kūrimas yra sudėtingiausias daugialypis procesas, padedantis išeiti iš situacijos, susijusios su senąja „atskyrimo“ į genotipus (subgenotipus) smegenų sistema. Turime nepamiršti, kad yra ir laikinas veiksnys, paspartinantis šį procesą. Tačiau pagreitis ne visada duoda **100% rezultatų**.

Čia, siekiant sumažinti „santuoką“ pagreitintame procese, buvo sukurtas „**SvetL-K**“ kompleksas, kuris išlaikė visus Valdymo sistemos „testus“ ir buvo „patvirtintas“ naudoti. **Pagrindinės** čia yra sąveikos su smegenimis programos jų kūrimo metu, vartotojo apsauga ir atkūrimas, kai tarp smegenų ir jo marškinėlių randami neatitikimai. Viskas, kas susiję su vaikų, kurie dėl vienokių ar kitokių priežasčių gimė su rimtais smegenų vystymosi defektais ir (dėl to) su rimtais pačių marškinėlių defektais, pasveikimu – tai visiškai kas **kita**, ir toris, kuris taip pat turi savo specifinį sprendimą „**SvetL**“ ir „**SvetL-K**“ komplekso **rėmuose**. Pastarųjų metų praktika parodė pakankamai sėkmės šioje srityje. Ar šiems **jauniems smegenims** reikia Pirties? Tiesą sakant, praėjo per mažai laiko apie tai kalbėti. Žinau tik vieną dalyką ir su dideliu tikrumu – Programų naudojimas šiuo atveju garantuoja didelį kastuvą (**žinią**).

Vienintelis dalykas, kurį galiu rekomenduoti vaikams (jei yra), tai kuo labiau atjungti juos nuo interneto ir kompiuterių ir priversti juos skaityti kuo daugiau tikrų popierinių knygų iš bibliotekos, pradėdant nuo tos dienos, kai vaikas išmoksta išvis skaityti. Tik, žinoma, ne Haris Poteris ir panašiai. O perskaitę paprašykite **savais žodžiais perpasakoti to, ką perskaitėte, prasmę**. Ir jei atsakant pasigirsta neaiškus nusileidimas, priverskite juos

perskaityti. Yra daug gerų knygų. Skaitymas yra vienintelis dalykas, kuris įjungia vaizduotę. Pavyzdžiui, kinas yra kažkieno kito vaizduotė, o ne jūsų. Ir, žinoma, neleiskite vaiką sportuoti (turiu omenyje ne kūno kultūros stiprinimą ar tiesiog mankštą) - **bent jau del galimų traumų, o pačiam suprasti, kad Smegenims sportas yra pilnas... (čia kiekvienas gali suprasti ką reiškia taškai).**

Taip pat pasakysiu, kad (kaip sakė Ostapas Benderis „Aukso veršyje“) reikia priimti tai ne kaip įžeidimą, o tik kaip savo *geopoziciją po saule sau ir, ypač, savo vaikams*: dalyvavimą visokiuose renginiuose. Interneto forumai, "tiesioginiai žurnalai", tinklaraščiai ir panašūs "diskusijų klubai" - visa šita sistema, kai keičiamasi anoniminiais šūksniais SMS formatu su galimybe cituoti ir atkartoti nesąmones yra žinoma, dažnai primenantį varnų kovą šiukšlyne, kuri yra prižiūrima moderatorių, kurie sunkiai serga sindromu Watchman - paverčia jus (ir ypač jūsų vaikus) idiotais. Visuose šituose septikuose nėra nieko naudingo, **normalus žmogus**, o ypač tas, kuris pradėjo **stengtis patekti į pirtį** ar bent jau laukiamajame ir jau paėmė Kastuvą į rankas, piešti negali. Vienintelė jų paskirtis – kaupti šiukšles, golemiškas žemos kokybės „šiukšles“, kaip pristato

jau beveik rusiškai rašantys žmonės, **kurie „vėjas – nuo to, kad medžiai siūbuoja“**. Priežasties ir pasekmės ryšiai nuo jų beveik visiškai nutrūkę. Visi šie interneto susibūrimai, kuriuose ganosi jūs ir ypač jūsų vaikai – be galutinių piktžolių plantacijų, kuriose sunkiai dirba pasakos „**Beždžionė ir akiniai**“ herojai, visą parą „keldami“ ten savo debiliškus klausimus ir gauna jie dar **debilesnius atsakymus-patarimus-komentarų** įrėmintus apgailėtinių jaustukų. Nors, tiesą pasakius, turiu pastebėti, kad žmonės, kurie ilgus metus užsispyrę visokiomis nesąmonėmis užsiima (norėjau vartoti kitą žodį, bet susilaikiau) palaiko savo siauro profilio „blogus“, kaupia visokias informacines šiukšles, dalyvauja amžiname “š” cikle ... **sAš net užjaučiu**, kai suprantu apie juos jų pačių terminologija - „**Sušalę zombiai kartais yra šaunūs**“ .

Esu tikras, kad perskaitę viską, ką parašiau, daugelis padarys tam tikras išvadas ir patys, ir **Programų dalyviai, tuo** labiau, tačiau po to kai kurie pradeda irti, t.y. kažkur pasąmonėje jie jaučia, kad medžiaga, kurią pateikiu tiek savo straipsniuose, tiek šioje knygoje, yra tai, ko jiems reikia. Tačiau ilgamečiai įpročiai, įsitikinimai, žiniasklaidos zombinimas ir bendražygiai „kameroje“ su baisia jėga traukiasi atgal. Todėl jie ima beviltiškai kovoti su savimi – ieško manyje kažkokių **neatitikimų, netikslumų, klaidų**, mėto visokias juokingas nuorodas, traukia gabalus iš **to paties Levašovo kūrinų** iš bet kokio konteksto ir remiantis jais, reikalauja įrodymų apie tai, tai, penkta, dešimta ir kt. Jau seniai supratau, kad ir ką sakyčiau, šie „ekspertai“ ir „kritikai“ vis tiek manimi nepatikės. Todėl rekomendacija visiems, kupiniems abejonių ir klausimų, trokštantiems įrodymų, pagrindimų, pavyzdžių, apžvalgų ir panašiai: „**Eikite... prie pirminių šaltinių**“ . Ir spjaukite į juos iki širdies gelmių (ką, tiesą sakant, daugelis sau leidžia tų asmenų atžvilgiu, kurių darbais aš visada pasikliauju) – ginčytis,

kritikuoti, šmeižti, kvestionuoti ir visa kita. **Jiems neberūpi.** O man asmeniškai yra tam tikri prieštaravimai, ginčai, diskusijos, lyginamieji lytinių organų matavimai ir visa kita, ką esi įpratęs daryti savo socialiniuose balionuose – absoliučiai neįdomu. Rašydamas šį skyrių, daug pasisemiau iš kelių, gerbiamų ir perspektyvių medikų – mokslininkų, kurie savo darbais bando pakeisti žmonių supratimą apie šiuolaikinės medicinos sritį, minčių. Bet aš, su visa pagarba jų darbui, nenurodau cituojamų citatų autorių (esu tikras, kad jie neįsižeis), nes **PROTINGOJE MINTYJE SVARBI PATI MINTIS, o ne kas ją išsakė.**

Galingiausias ginklas yra tiesa. Nėra nieko stipresnio už tiesą. O melas ir tikėtinas melas... – anksčiau ar vėliau jis atsiskleidžia. Ir išsiskleidžia. Tai tie „ekspertai“, „gerbėjai“ ir tie, kurie „... Levašovo žinių pagrindu (savų neturi)...“ Nebent, žinoma, „ne visiškai nušalę“ – jie yra panikuotojai ir išsigandę žmonės. **Niekada nereikalavau ir nereikalauju aklo tikėjimo viskuo, ką sakau ir rašau.** Būtų labai gerai, jei neįsileistumėte kvailumo į savo galvą ir, ypač, nesileistumėte kvailumo skverbimuisi į savo vaikų galvas. **Tada gali būti galimybė patekti bent į Persirengimo kambarį.**

¹ **Kognityvinis disonansas:** (iš lotyniškų žodžių: *cognitio* - "žinymas" ir *disonantia* - "disonansas, disonansas, harmonijos trūkumas") - asmens psichinio diskomforto būseną, kurią sukelia prieštarų idėjų susidūrimas: įsitikinimai, vertybės ar emocinės reakcijos.

² **Žmogaus biologinis kūnas** arba biostruktūra (marškiniai) – tai turėtų būti suprantama kaip „marškinėliai“, „duoti“ smegenims, gali būti jų valdomi ir naudojami įtraukti į vykdomųjų procesų kompleksą, kuriam **suteikia Valdymo sistema per smegenis**. Biostruktūra yra energetiškai konstruktyvi, suformuota taip, kad gali egzistuoti tik viename erdvės sluoksnyje.

³ Remiantis Biblija, **Nojus** buvo teisus savo kartos žmogus, dėl kurio Dievas jį išgelbėjo nuo pasaulinio potvynio ir tapo žmonių giminės įpėdiniu.

⁴ **Metoninis ciklas** – 6939 dienų 14 valandų 15 minučių laiko intervalas, skirtas Mėnulio mėnesio ir Saulės metų trukmei koordinuoti mėnulio kalendoriuje. Ciklas pasiūlytas 433 m.pr.Kr. Atėnų astronomas Metonas sudarė senovės graikų kalendoriaus pagrindą. Metoninis ciklas yra susijęs su apytiksle (iki kelių valandų) lygybe: 19 atogrąžų metų yra lygūs 235 sinodiniams mėnesiams, tai yra, kas 19 metų mėnulio ciklas baigiasi tą pačią Saulės metų dieną. Kalendoriuje, paremtame metoniniu ciklu, buvo 12 metų iš 12 mėnesių ir 7 metai iš 13 mėnesių (su tarpiniu mėnesiu). 125 mėnesiai buvo „pilni“ – po 30 dienų, o likusieji 110 „tuščių“ – po 29 dienas. Metoninis ciklas naudojamas stačiatikių Velykoms apskaičiuoti ir datai.

⁵ **Ivanas Semjonovičius Barkovas** (1732-1768) – rusų poetas, erotinių, „gėdingų odžių“ autorius, Mokslų akademijos vertėjas, Michailo Lomonosovo studentas, kurio poetinius kūrinius jis parodijavo. Jo biografija įgijo daugybę legendų.

⁶ **Tabu žodynas – kalbos žodyno sluoksniai**, kurie yra tabu dėl religinių, mistinių, moralinių, politinių priežasčių, gerų manierų laikymosi visuomenėje ar kai kuriuose jos sluoksniuose ar kartais.

⁷ **Judaizme** žodis, „*moshiach*“ alegoriškai reiškia „karalius“. Žydai tiki, kad idealus karalius, karaliaus Dovydo palikuonis, bus Dievo atsiųstas politiškai išvaduoti Izraelio žmones nuo kitų tautų valdžios. Krikščionybėje dažniau vartojama graikiška termino, „*moshiach*“ forma – **Kristus**, taip pat terminas „Gelbėtojas“. Krikščioniškoje teologijoje Kristaus Mesijo vaidmuo gerokai peržengia judaizmo idėjų apie Izraelio išganymą ribas ir apima visą žmoniją.

⁸ **A. Hatybovas** „Objektas 440“.

⁹ **Kampinis atstumas** – tai lanko ilgis, išreikštas **kampiniais** vienetais (ty radianais, laipsniais, lanko minutėmis arba sekundėmis), atitinkančio tam tikrą stebėjimo kampą.

¹⁰ **Epitelinis audinys** – tai ląstelių sluoksnis, dengiantis kūno ertmių paviršių (epidermį), taip pat vidaus organų, virškinamojo trakto, kvėpavimo sistemos ir urogenitalinių takų gleivines. Be to, jis sudaro daugumą kūno liaukų.

¹¹ **Paracelsas** (*Paracelsus*, tikrasis vardas **Philipp Avreol Theophrastus Bombast von Hohenheim** 1493 m. rugsėjo 21 d. – 1541 m. rugsėjo 24 d.) Šveicarijos alchemikas, gydytojas, filosofas, gamtininkas.

¹² **Erazmas Roterdamietis**, kartais tiesiog **Erazmas**) (*Desiderius Erasmus Roterodamus*, *Gerrit Gerritszoonas* (1496 m. spalio 28 d. – 1536 m. liepos 12 d.) – didžiausias Šiaurės renesanso epochos mokslininkas, pramintas „pirmojo humanistų princu“. graikiškas Naujojo Testamento originalas su komentarais, davė pradžią kritiškam Šventojo Rašto teksto tyrinėjimui ir prisidėjo prie senovės literatūros paveldo grąžinimo į kultūrinį naudojimą.

6 skyrius. Be supratimo

*Paukščiams suteikiami sparnai, žuvims – pelekai,
o gamtoje gyvenantiems žmonėms – gamtos pažinimas; čia jų sparnai.*

Kartoju dar kartą: gal būti visko. Staigiai. Be jokios aiškios priežasties. Pavojus gali slėptis ir ten, kur apie tai neįspėjo Sveikatos apsaugos ministerija.

Paprastai tie, kuriems trūksta supratimo, mano, kad žino daugiau, o tie, kurie visiškai neturi proto, mano, kad žino viską. Savo ruožtu, suprasdamas, kad ne viską žinau, pabandžiau (žmonėms, kurie dar neturi proto) perkelti nedidelę dalį to, ką **A.Hatybovas rašė** apie vėžį, į daugiau ar mažiau suprantamą kalbą tiems, kurie mano, kad viską žino. Nepaisant to, kad aš pats suprantu toli gražu ne viską, ką autorius norėjo pasakyti šia informacija apie vėžį, intuityviai jaučiu, kad pati **A.Hatybovo pasiūlyta** vėžio mechanizmo idėja yra geniali. Galbūt laikui bėgant išversiu į suprantamesnę kalbą. Tuo tarpu ateityje pateiksiu savo supratimą apie tai, ką pasakė autorė, nes tai jau tapo mano.

Jie rašo: „Mano artimam giminaičiui (mamai, tėčiui, močiutei ir kt.) buvo diagnozuotas vėžys. Įtikinu jį neskubėti į chemoterapiją ir spinduliavimą, sakau, kad yra alternatyva. Ar padėsite? Kokį „**SvetL**“ reikia įsigyti, kad „**prisijungtum**“ ir **padėtum**? Atsakymas: **Jokio**. Dar nesukurta Programa, kuri dirbdama „savarankiškai“ galės „laimėti“ šį „mūšį“.

Kaip ir ką pirkti, kaip ir ką naudoti, kam ir kaip paklausti – sužinosite skaitydami šį skyrių ir tikiuosi, kad teisingas išvadas padarysite patys. Labai neskatinu į visa tai skatinti ir įtraukti vyresnio amžiaus žmones, kalbėdamas apie „**SvetL**“ programų stebuklą ir dabartines jų galimybes bei atsparumą vėžiui. Pagyvenę žmonės, nebent kokie mokslininkai, mąsto itin tiesmukai ir inertiškai, t.y. **jei kažkas pateks į galvą, tai niekuo nenukryps nuo bėgių**. Nepatariu į šį reikalą įtraukti sovietų „šalyje“ „glaudomų“ žmonių, o visi vėžiu sergantys pacientai neišvengiamai atsiduria šioje šalyje, t.y. apsupti žmonių, kurie **žino, kaip „išgydyti“ vėžį, kuris realiai nepagydomas, ir niekas kitas tokio gydymo nėra patyręs**. Visada ir viskuo, kas susiję su Žmogaus tobulėjimu ir jo neatidėliotinių (kartais gana sudėtingų) problemų sprendimu, nei aš, nei mano „komandos“ žmonės nieko neįtikinėja, neįtikinėja, neragina, nevelka, kaip sako jie, su pavadėliu. Iš pradžių buvo nustatyti tam tikri susitarimų rėmai - bendrauti beveik tik su žmonėmis, kurie tikrai „brendo“, skaitė, žiūrėjo ir patys **sprendė dėl „SvetL“ programų** naudojimo ir neatėjo pas mus, nes kažkas juos privertė (vienaip ar kitaip).

Iš savo pastarųjų metų stebėjimų supratau, kad beveik visi be išimties žmonės turintys diagnozę „vėžį“ (beje, irgi ŽIV) suvokia kaip mirties nuosprendį, kurio paskelbimas visiškai išmuša Smegenis – **ŽMOGUS VISIŠKAI PRARANDA GEBĖJIMĄ LOGIŠKAI MĄSTYTI**, adekvačiai suvokti ir analizuoti informaciją, net jei anksčiau tokį sugebėjimą turėjo. Dėl to jis pradeda skubėti ieškoti žmogaus, kuris tvirtai žada jam garantuotą rezultatą. Natūralu, kad tokių žmonių visada randama – **be problemų nupjaus, apšvitins, pamarinuos. Jei nori - čia, jei nori - Izraelyje, jei nori - Vokietijoje...kur tik nori! Kaip sakoma, už savo pinigų – bet kokia užgaida, bet kokia**

atrakcija. Šiuo atveju kognityvinis disonansas natūraliai nekyla; Tai, kad tradicinis vėžio „gydymas“ neišgelbėjo nei vieno žmogaus, nei ligonio, nei jo artimųjų gyvybės, **žinoma, nekelia jokių minčių**. Ne, žinoma, žmogaus noras „plazdėti“, imituojant energingą veiklą, yra visiškai suprantamas. Tačiau užtenka prisiminti tokius vardus kaip Olegas Jankovskis, Aleksandras Abdulovas, Žanna Friske, Patrickas Swayze'as, Hugo Chavezas, Steve'as Jobsas, pagaliau suprasti paprastą ir akivaizdų dalyką – net milijonus dolerių disponuojantys žmonės yra prieš vėžį (ir ne tik) – bejėgiai. Ką tai sako? Faktas yra tai, kad jokios technologijos, **minimos ir oficialios medicinos implantuotos, nepagydo vėžio**. Ne, žinoma, jei tiki Kalėdų Seneliu ar Arkangelu Mykolu, tai tau niekas nedraudžia sveikatos. Blogiausia, mano nuomone, kad bet kokie bandymai atkalbėti nuo tradicinio „gydymo“ neišvengiamai sukelia skandalus, pykčio priepuolius ir panašią žalą santykiams – juk būtent jūs savo įtikinėjimais žmogų pargriovėte. **Būtent jūs privertėte jį** nuklysti ir **gaišti tokį brangų** laiką ne protingu gydymu pagal itin abejotiną metodą, kuris net ir paties autoriaus rankose neprivedė prie greito navikų išnykimo, kas, žinoma, visada vertinama vienareikšmiškai – gydymas tai nieko gero.

Taigi net neverta pradėti - leiskite pacientui negaišti laiko, o nedelsdami kreipkitės į pareigūnus, kitaip greitai gailėsitės, kad apskritai įsitraukėte į šį verslą. Patvirtino man atėję laišakai iš artimųjų ir pokalbiai su jais - 150 kartų.. Tik tuo atveju, dar kartą kitaip tariant, tam, kuris negali suprasti, kaip šiandien vėžys yra nepagydomas (bent jau įprastais metodais), kodėl taip yra be prasmės bėgti ieškoti gero specialisto, **kodėl nėra esmės** parduoti butą ir už šiuos pinigus vykti gydytis į Vokietiją, Izraelį, Kubą ar kur nors kitur? **Vėžio atsiradimo ir, žinoma, gydymo problema šiandien nesuprantama didžiajai daugumai su juo susijusių specialistų, jau nekalbant apie Genadijaus Malachovo stiliaus „kolūkiečius“.** Bandymas rasti „gerą vėžio specialistą“ šiandien panašus į bandymą rasti gerą radijo elektronikos specialistą karalienės Viktorijos laikais ; **1900 metais**. Tuo pačiu metu, jei kažkam **karalienės dvare** pasakytumėte, kad, čia neturite specialistų, tą pačią dieną būsite viešai įkurdintas. Taip yra šiandien. Apsvarstykite: **Richardas Nixonas dar 1971 m**(kas nežino – JAV prezidentas) paskelbė garsiojo karo su vėžiu pradžia valstybiniu lygiu. Pinigų suma, skirta šiam nuotykiui **visiems laikams, matuojama trilijonais dolerių** ! Nuo to laiko **praėjo beveik 50 metų**, bet vežimėlis ne tik liko toje pačioje vietoje - **SITUACIJA SU VĖŽIU DAR LABIAU PABLOGĖJO**, galite rasti vežimą ir mažą vežimėlį statistikai šia tema. Tai net nepaslėpta. Tačiau tikėjimo, kad medicina tariamai gydo vėžį, žmonės negali sudeginti karštu lygintuvu. Ir galiausiai, paradoksalu, bet dauguma tų, kurie pradeda vadinamąją kovą su vėžiu, įskaitant ankstyvasias stadijas, labiau kenčia ir miršta greičiau nei tie, kurie nieko nedaro.

6.1. Būdas

Vėžys yra ląstelės būseną, kai nėra visaverčio ryšio su smegenimis.

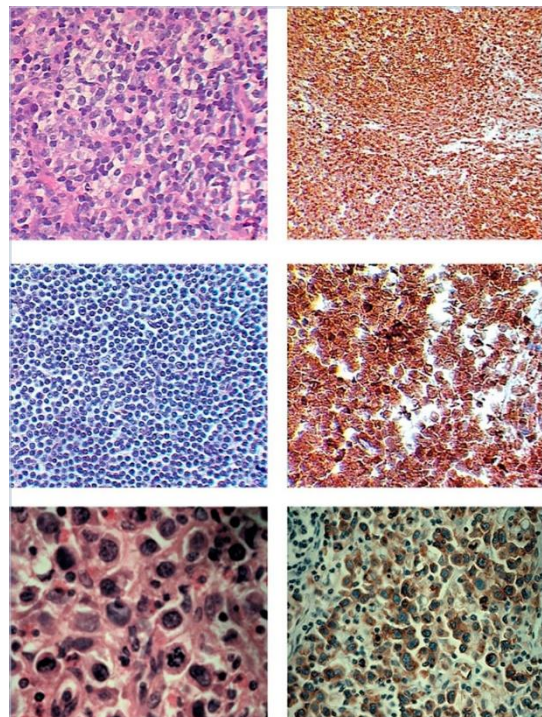
Šio teiginio galimybės leidžia visapusiškai įvertinti žmogaus vėžio priežastis ir pasekmes, be to, daryti prielaidas apie galimus problemas sprendimus.

Jei svarstysime nuosekliai ir paviršutiniškai, tada kai kurie ląstelės savybių poslinkiai tam tikru momentu lemia tokį jos būsenos (esmės) pasikeitimą, kurio pačios Smegenys negali

„natūraliai“ ištaisyti – **DĖL TO SUSIDARO VADINAMASIS VĖŽYS**. Tačiau šios „patologinės“ būsenos atsiradimą lemia ir Smegenų galimybės bei jų išsivystymo lygis, o ne tik išoriniai veiksniai. Visos ligos (nuo peršalimo iki vėžio) *kyla tik per informaciją*, o „techniškai“ tai realizuojama per smegenis. Tai, ką vadiname mirtina ligų (taip pat ir vėžio) baigtimi, suteikia ir smegenys – jos duoda **NURODYMĄ SUSINAIKINTI** per centrinę nervų sistemą tuo atveju, kai pačios įvertina esamą viso organizmo būklę („marškiniai“) kaip nepataisoma. Akivaizdu, kad skirtingiems žmonėms tai gali būti būsenos, kurios skiriasi „formaliais“ ženklais - sąlyginai vienam 50% destruktijos lygis yra priežastis pradėti savęs naikinimą, kitam tokia pati būseną yra gana reali pasveikti, ir net gerovė bus pakenčiama. Šie skirtumai pagrįsti Smegenų išsivystymo lygiu, Smegenų genotipu ir esama gyvybę palaikančios aplinkos būseną (parametrais).

Jei vertintume smegenų galimybes iš primityvios padėties (tam tikrame išsivystymo lygyje), jos jau gali organizuoti patologinės kolonijos pašalinimą, o gal ir nesugebėti, esant skirtingoms variacijoms tarp šių dviejų polių. . Yra tik vienas klausimas - ar pavyko „išmokti“, ar neturėjote laiko, per būtąjį laiką? Ir jei jis neturėjo laiko, ar jis susidoros su mokymu „karinės padėties“ sąlygomis? Viskas gali turėti įtakos pirmai ir antrai, ir ne visada tas pats veiks vienodai skirtingiems žmonėms. Nors yra bendrų tendencijų, alkoholio smegenys (jei šiuo atveju apskritai teisinga kalbėti apie smegenis) rečiau sėkmingai susidoros su kepenų vėžiu nei „ne geriančio“ žmogaus smegenys. Tuo pačiu metu nėra visiškai akivaizdu, kad griežto dygliuotojo smegenys geriau susidoros su ta pačia užduotimi nei to, kuris yra su draugais ir tik natūralų nektarą. Suprantama, kad šis vienintelis „alkoholio vartojimo ar nevartojimas“ rodiklis yra būtent ir tik „vienas iš...“, o ne pats akivaizdžiausias veiksnys tarp daugelio kitų. Tačiau patys veiksniai turi skirtingą įtaką skirtingų žmonių smegenų veiklai (ir raidai), ir ši priklausomybė taip pat turi savo ypatybes ir taip toliau... Ir visa ši tarpusavyje susijusi griežtai individualiai apibrėžta struktūra yra viena priklausomybės būseną ir kontroliuojama Sistemos, kuri, savo ruožtu, taip pat nėra „piramidės“ viršūnė ...

Tiesą sakant, negali būti jokių universalių principų ir taisyklių, teisingų visiems, net ir kalbant apie siaurą Žmogaus „marškinių“ būseną ir smegenų galimybes, jau nekalbant apie atsikratymą nuo vėžio. . Apsvarstykite momentą, kai žmogaus kūne atsiranda viena vėžio ląstelė. Ši akimirka yra dabar. Bet kuris žmogus turi vėžio ląstelių, tai yra, kaip minėta aukščiau, ląstelės, kurios neturi ryšio su smegenimis, nuolat formuojasi ir yra prieinamos. Tai natūralus procesas. Vienintelis klausimas, ar jie gali būti pašalinti už kūno ar likti jame? **TAI** yra **ESMINIS DALYKAS**, ir nuo jo priklauso, ar sirgsite kliniškai ryškiu vėžiu ir viskuo, kas jį lydi (galėsite rinktis iš poliklinikų, onkologijos ambulatorijų, ligoninių, poliklinikų, gydytojų, ekstrasesų, morfijaus, spinduliuotės, operacinio stalo, nekrologo ir kt. sąrašą) arba tai kainuos, pavyzdžiui, viduriavimą.

Kelias, kurį nueina normali sveika ląstelė, kol praras ryšį su smegenimis ir įgyja galimybę susirgti vėžiu, nėra ilgas. Bet kuri ląstelė turi savo iš anksto numatytą gyvenimo trukmę, kuri, esant vienokiam ar kitokiam gyvybės palaikymo sistemos variantui ir tiems veiksniams, kurie buvo paminėti aukščiau, sumažėja ir gali būti sumažintas daug kartų. Pavyzdžiui, šautinė žaizda vienu metu gali sunaikinti daugybę sveikų ląstelių ir išprovokuoti dar daugiau jų pakeisti būseną bei reguliarius ryšio su Smegenimis sistemos gedimus. Jei laikytume ląstelę, nutolusią nuo pažeidimo vietos, ji nėra tiesiogiai veikiama mechaninės naikinimo jėgos, tačiau patiria jos pasekmes – pavyzdžiui, kraujo tiekimo sutrikimus. Vien to gali pakakti, jei suprasite, kad kraujas yra terpė „informacijai“ apsaugoti, taip pat prisiminsite kai kurias tikras užduotis, kurias atlieka eritrocitai (nebent, žinoma, žinote, kas yra eritrocitas, pvz. išskyrimo sistemoje). Viena ląstelė nuolat atlieka tam tikrą darbą, gamina atliekas ir reikalauja papildyti savo energijos sąnaudas. Visas šis gyvybinės veiklos užtikrinimo kompleksas šiuo atveju veiks su pažeidimais.

Visas struktūras, kurias reikia pašalinti iš ląstelės, galima sąlygiškai suskirstyti į didelio ir mažo potencialo. Tuo atveju, kai jie nepašalinami, atsiranda (pavyzdžiui, susikaupia mažo potencialo struktūros) bendravimo su smegenimis impulsas. Kaupimas didėja **LĄSTELĖS FORMOS GRAVITACINIO DAŽNIO POTENCIALU** – natūraliai auga elektromagnetinis komunikacijos impulsas, kuris turėtų suteikti ląstelei „prikrautą“ papildomų potencialų ryšiui su Smegenimis. Impulso augimas galimas iki tam tikros ribos, po kurios (jei ląstelėje nuolat kaupiasi šiukšlės) įvyksta ląstelės DNR dešinės spiralės pokytis į kairę. Tai jau vėžinė ląstelė, kurią galima pašalinti iš organizmo (jei ją aptinka smegenys) arba tapti vėžinio darinio pradžia.

6.2. Procesas

Apsvarstykite galimybę, dėl kurios susidaro „visavertis“ vėžys.

Žmogaus kūno ląstelė egzistuoja ir funkcionuoja neutronų erdvėje ¹, o Smegenys yra vienu metu sujungta trijų erdvių būseną – neutrino (aukštesniojo), antineutrino ir protono arba jonų. Bet kokios biostruktūros normaliomis sąlygomis turi būti pajungtos tam tikram Smegenų veikimo režimui. Kvantavimo riba temperatūroje (žingsnis $0,2^{\circ}\text{C}$) - iki $43,6^{\circ}\text{C}$, žvilgtelėjimo kampe - $21,5^{\circ}$. Tačiau kadangi, kartojame, gyva ląstelė (biostruktūra) yra organizuota neutronų erdvėje, erdvių skirtumai nustato daugybę apribojimų normaliam jos veikimui.

Ląstelė žino apie smegenis ir kreipiasi į jas kaip į vadą, perduodanti naujausią informaciją apie savo sėkmę ir pasiekimus (daugiausia giriasi), taip pat apie savo būklę ir poreikius (dažniausiai skundžiasi). Bet ji net techniškai neturi galimybės diktuoti sąlygų Smegenims ar duoti įsakymus. Smegenys – žino apie ląstelę – gauna informaciją, kurią perduoda ir užtikrina savo darbą pagal gautą informaciją, bet ne pačios, pagal pageidavimą atvyksta pas kiekvieną asmeniškai, išklauso skaudančią ir patiekia skanią vakarienę, bet viską kontroliuoja kitos žmogaus kūno ląstelės, sudarančios sudėtingą griežtai kontroliuojamą struktūrą, **VEIKIA KAIP VIENAS MECHANIZMAS**. Akivaizdu, kad šio mechanizmo nuoseklumas priklauso nuo:

- kiekvienos ląstelės ryšio su smegenimis teisingumo;

- smegenų reakcijos į gaunamų signalų teisingumą.

Smegenys, kaip aukščiausia krūvio ekvivalentų struktūrų būseną, pasikliaudamos žemesnėmis organizacijomis (biostruktūromis), turi tam tikrą tiesioginę gyvosios biostruktūros ląstelės valdymo koridorių. Tuo pačiu metu ryšys yra dvipusis - Smegenys gali reaguoti (ir reaguoja) į ląstelių signalus (jei jie yra „koridoriuje“ pagal savo parametrus) ir gali valdyti ląstelę. Bet koks ląstelės siunčiamo signalo nukrypimas lemia gauto signalo apdorojimo pokyčius. Magnetinį impulsą Smegenys generuoja iš pagrindinės k-struktūros oktavų eilės: **96, 72, 68, 66, 64, 62, 54, 48, 32, 28, 24, 21, 16**.

66, 68, 72 oktavos **NUSTATO GENOTIPĄ, O SMEGENYS VEIKIA TIK SU VIENA VERTE IŠ TRIJŲ**. Be to, kiekviena šio impulso reikšmė gali būti išskaidyta į **64** × **64** matricią, kuri nustato visą jos reikšmių rinkinį. Impulsas turi turėti tam tikrą potencialą, o jei šis potencialas yra mažesnis už standartinę reikšmę, Smegenys kvantuoja krūvį pagal temperatūros ekvivalentą, tada slydimo kampą, o jei nėra patvirtinimo, **LAŠTELĖ SUVOKIAMA KAIP MIRUSI**, jis neegzistuoja smegenims. Bet tai nebūtinai nutinka tokioje ekstremalioje versijoje – iškraipymai, kuriuos sukelia pakitusi ląstelės būseną dėl to, kad smegenys ir ląstelė egzistuoja skirtingose erdvėse (tiksliau, jų egzistavimo erdvės neturi griežtos ribos) lemia tai, kad smegenys pagal esamą standartą yra pritaikytos prie naujos ląstelės versijos. Jei viskas būtų kitaip – jei bet koks ląstelės būklės nukrypimas nuo tam tikros normos dėl jos reakcijos į išorinius veiksnius tokiu būdu, kuriuo jis vyksta realybėje, Smegenys būtų vertinamas vienareikšmiškai ir tik kaip priežastis pašalinti ląstelę iš organizmo, šis procesas (ypač dabartinėmis sąlygomis) būtų toks audringas, kad vargu ar būtų įmanoma kompensuoti jo aprūpinimo išlaidas. Smegenys yra priverstos prisitaikyti prie „naujos“ ląstelės savo standarto ribose. Tai yra, ląstelė gali tam tikru dydžiu nukrypti nuo savo albedo, o smegenys į tai nereaguos iki tam tikro momento. Albedo pokyčiai, pavyzdžiui, atmosferos reiškiniai – lietus, sniegas, vėjas, sausra, sukelia nenumatytus gravitacinių dažnių elektrinių potencialų ir magnetinių impulsų potencialų iškraipymus, sukeliančius nevalingus ląstelės temperatūros ir slydimo kampo pokyčius.

Išoriniai dirgikliai – spinduliuotė, cheminių dirgiklių veikimas, foninė formos įtaka (pavyzdžiui, gyvenamoji vieta) lemia dažnių pertvarkymą ir dėl to gyvos ląstelės elektrinio potencialo iškraipymą. Yra ribos tiek gravitacinių, tiek elektrinių potencialų egzistavimui. Viršijus šias ribas, informacijos mainai iškraipomi. Paprastai dėl šių iškraipymų atsiranda kitokio tipo langelis ir sulenkiamas kiekvienoje langelyje įdėtas kodas. Genetinis kodas paverčiamas bet kokia kita struktūra, kuri gali egzistuoti stabilios išorinės įtakos sąlygomis. Tai dar ne bakterija, kuri savarankiškai, kaip parazitas, naudoja gyvos ląstelės elektrinius potencialus, o pati ląstelė. Albedo pasikeitimas reiškia ne tik smegenų ląstelių atomų procesų laiko, bet ir jų erdvinio išdėstymo pasikeitimą. Padidėjus albedo kiekiui, palyginti su norma, laikas sutrumpėja, o „gyvenimo valandos pagreitėja“, ir šis pagreitis gali būti kelių dydžių.

Pasikeitus reakcijos laikui, keičiasi ne tik magnetinio impulso, gravitacinio dažnio ir elektrinio potencialo reikšmės (dėl kurių pasikeitimų ląstelėje sumažėja magnetinis impulsas, didėjant gravitaciniam dažniui), bet ir reakcija taip pat keičiasi dėl bendros energijos balanso palaikymo sąlygos. Gravitaciniai dažniai, turintys magnetinį impulsą, palaikomą elektrinio potencialo, turintys valdymo programą (gyvybės), natūraliai naudos tų konstrukcijų valdymo

funkcijas, kurios bus prieinami naujoje erdvėje. Gavus tokią prieigą ir sutvarkius valdymo funkcijas, nėra prasmės perkelti buvusias ląsteles atgal, nes yra paruošta valdymo sistema.

Tačiau tuo pačiu metu bus rodomas tam tikras skaičius langelių, kurie iškriti iš standarto rėmų. Išėmus ląsteles iš kontrolinės zonos, iš jų pašalinama viskas, ir jos pašalinamos (jų nebebus kūne) **50 000** elementų skaičius per saulės dieną yra tam tikras sąlyginis standartas, siekiant užkirsti kelią „svetimų“ ląstelių lavinų susidarymui. Tačiau iš tikrųjų įvairiais būdais ir skirtingomis sąlygomis šią reikšmę galima padidinti, tačiau tam Smegenys turi gauti tokią komandą, nes jos, valdydamos ląsteles, taip pat yra pačios, kaip „kažko“ struktūrinis vienetas, kontrolė. Likusios ląstelės, kurios nepašalinamos iš organizmo, bet turi nukrypusias albedo reikšmes, sumažina išmestų ląstelių skaitinį standartą. Tai reiškia, kad smegenys yra priverstos prisitaikyti prie naujos struktūros pagal savo standartą.

Tai yra, jei susidaro **10 000 panašių struktūrų**, jos paprastai pašalinamos iš smegenų jungties srities ir nėra apdorojamos bei nekontroliuojamos magnetiniu impulsu (nebent šios ląstelės perėjo į kitą egzistavimo formą – bakterinę ar autonominę). Kita vertus, naujų ląstelių su pakitusiu albedu skaičius gali viršyti 50 000, o tada Smegenys atsikrato – lieka mažiau „kenksmingos“ ląstelės ir gauna laikiną ryšį su smegenimis per magnetinį impulsą, o likusios „pasirenka išjungti save“. Tačiau čia yra „Trojos arklys“ - likusios ląstelės susiaurina išstūmimo diapazoną, uždarydamos kanalus, kuriais šios ląstelės gali būti sunaikintos. Rodiklio sumažėjimas nuo 50 000 iki 45 lemia neribotą „laikinais susijusių ląstelių“, **vadinamų „vėžiu“**, **augimą**. Smegenys yra priverstos pertvarkyti potencialus ir įkrauti ekvivalentus naujoms struktūroms, kurios savaime gali tapti pačių smegenų „išbandymu“.

Pavyzdys: stipriai nudegėte saulėje. Pavyzdžiui, prieš prasidedant šiam patogeniniam įvykiui jūsų kūne kasdien susiformavo **10 000 patologiinių ląstelių, kurios buvo visiškai pašalintos iš organizmo**. Po sudegimo jūs beveik vienu metu suformavote, tarkime, **300 000** patologiinių ląstelių. Per dieną smegenys gali atsikratyti **tik 50 000, o 250 000** pakitusių ląstelių lieka organizme. Tai veda prie to, kad kitą dieną smegenys gali atmesti žymiai mažesnę ląstelių skaičių nei standartinis 50 000 per dieną, pavyzdžiui, 40 000 per dieną. Per antrą dieną išmeta dar 40 000 ląstelių, o lieka 210 000 + N (papildomai susidariusių dėl kitų priežasčių). Tuo pačiu metu skerdimo koridorius dar labiau susiaurėja, tarkime, iki 30 000 per dieną ir pan. **Kai skerdimo koridorius susiaurėja iki 45 per dieną, ATsiranda Neribotas „NEPAKANKAMAI Išskiriamų“ Ląstelių** dalijimasis, kurios tampa savarankiškos, t.y. nepavaldžios smegenims. Ir nuo to momento vėžys pradeda keisti Smegenis pats. **“SvetL” programos**, jau pirmajame koridoriaus siaurinimo etape, bendradarbiaudamos su smegenimis („priversdamos jas ir plečidamos galimybes naikinti ir ištraukti ląsteles“) užkerta kelią tokiai įvykių raidai, praktiškai „apsaugodamos“ nuo šio įvykio. O jei jau yra „vėžio darinys“, o jam atsiradus taikomos **Programos**, tada vyksta dar keli procesai (tik sąveikaujant su Smegenimis neutronų erdvėje), apie kuriuos pakalbėsiu vėliau. Tačiau nuo pirmųjų ląstelės struktūros pakeitimų iki jos pašalinimo iš kūno yra daug galimybių, kad ląstelė egzistuotų joje kaip struktūrinis vienetas, o tai turi savo pasekmes, kurios yra pagrįstos skirtingomis galimybėmis iškraipyti ląstelę informacijos mainai tarp ląstelės ir smegenų. Šios pasekmės, pasireiškiančios fiziniu tankiu lygmeniu, paprastai vadinamos ligomis.

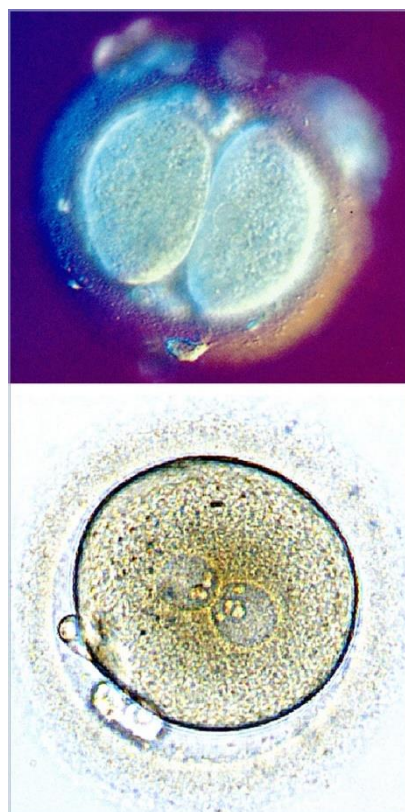
6.3. Teritorijos užgrobinimas

Tuo atveju, jei ląstelė nebuvo laiku pašalinta iš kūno, o yra pusiau legalioje padėtyje (tiesiog neužteko deportacijos priemonių, įskaitant formalias), liko labai nedaug iki to momento, kai susikaupusios šiukšlės taip padidina potencialą, kad ląstelė savaip struktūra bus prilyginama zigotai – turinčios paprastą struktūrą. Bet kaip tik dėl savo primityvumo jie užima dominuojančią padėtį, o tai sukelia greitą tokių ląstelių augimą ir „metastazių“ atsiradimą. Kai „pradėjau“ spręsti „SvetL”

programų „derinimo“ problemą, radau savo pažintinių pokalbių su Nikolajumi įrašus ta kryptimi, kurią šiuo metu aptariame. Jis sakė, kad ne vienas morfologinė ² savybė nesiskiria nuo normalių ląstelių. Tačiau mums labai reikia vėžio ląstelių skiriamąjo požymio ir netgi tokio, kad su jo pagalba būtų galima sunaikinti vėžines ląsteles nepažeidžiant normalių ląstelių! Tačiau kodėl biologija, onkologija ir imunologija ieško tik morfologinių (struktūrinių) skiriamųjų vėžio ląstelių bruožų ir kodėl tai būtina po mikroskopu? Bet ką daryti, jei vėžinių ląstelių požymių ieškotume ne morfologiškai ir ne po mikroskopu? Jei tik šios išskirtinės vėžio ląstelių savybės

leistų kovoti su vėžiu organizme! Levašovas atkreipė dėmesį į vieną labai svarbią vėžinių ląstelių savybę, kurios negalima pavadinti morfologine ir kurios nematyti pro mikroskopą – **vėžinėms ląstelėms būdingas aukštesnis metabolizmo lygis**. Ši vėžinių ląstelių savybė yra pagrindas to, kad vėžinės ląstelės skiriasi nuo normalių ląstelių pagreitėjusiu, nekontroliuojamu dauginimu, apie kurį jau minėjome, o vėliau prasiskverbimu, dygimu į aplinkinius sveikus audinius ir metastazių susidarymu. Žinoma, tada aš to nežinojau, bet Levašovas norėjo, kad aš pats „įsikapsčiau“. Ir aš vis dar tai vertinu. Viena ląstelė dalijasi į dvi (identiškas ląsteles), tada kiekviena iš jų vėl dalijasi pusiau (keturios identiškos ląstelės), tada kiekviena vėl dalijasi (16 identišku ląstelių) - ir toliau pagal embriogenezės schemą. Tačiau nuo tam tikro momento pagal Programą įvyksta ląstelių diferenciacija ir susidaro embrionas - tai yra „marškinių“ formavimo procesas, kontroliuojamas Smegenims.

Vėžinė ląstelė neturi tokios kontrolės sistemos ir vystosi pagal primityvias programas, kurios gali turėti nedidelių skirtumų priklausomai, pavyzdžiui, nuo visos kolonijos pirminės ląstelės tipo (vėžio naviko) – tai yra, ląstelių diferenciacija nevyksta dalijimosi metu, bet netgi atvirkščiai – pradinės ląstelės gali prarasti kai kuriuos požymius ir transformuotis į primityvesnius darinius. Gydytojai turi įvairių tipų navikų. Pavyzdžiui, epitelinis, mezenchiminis, navikai iš raumenų audinio ir kt. Tačiau laikui bėgant dažnai tampa nebeįmanoma nustatyti naviko kilmės (t.y ląstelę ar ląstelių grupę, kuri buvo jo „pradžią“ – dėl to, kad subrendusios auglio ląstelės yra menkai diferencijuotos – tai yra, primityvus). **Bet kuri ląstelė tam tikru mastu yra nepriklausoma struktūra**, kuri gali egzistuoti gana įvairiomis sąlygomis. Būtent toks prisitaikymas prie naujų sąlygų lemia ląstelės transformaciją iš normalios į kitą – jai ši nauja jos būseną bus naudinga, visam organizmui – atvirkščiai. Jau

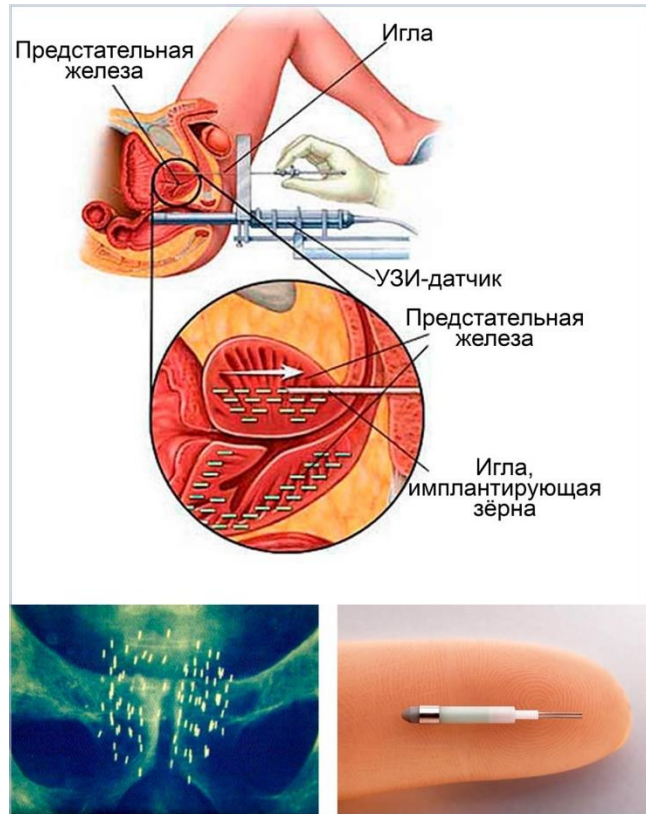
būdama visiškai nepriklausoma (bet ne autonomiška) struktūra, nesant ryšio su Smegenimis, vienintelė galimybė užtikrinti stabilų egzistavimą bus priimti parazitiniį gyvenimo būdą.

Čia ir yra problema – viena vertus, ląstelė neturi ryšio su Smegenimis (vėžiu), kita vertus, ją suvokia Smegenys. To priežastis yra ta, kad pasikeitusios neutroninės erdvės sąlygos lemia Smegenų funkcionavimo pasikeitimą pagal atskaitos parametrus. ***Dešiniosios ir kairiosios gyvos ląstelės DNR struktūrų atskirti nebegalima*** esant ribinėms elektrinio potencialo vertėms, o smegenys juos suvokia kaip normalią gyvą ląstelę. Bet tai reiškia, kad kiekviena ląstelė gauna ir turi savo valdymo struktūrą. Be to, smegenys taip pat gauna virusą, tai yra struktūrą, kuri turi atvirkštinį albedo, palyginti su normalia ryšio matrica. Virusas atsiradimas reiškia pradinio krūvio ekvivalento sumažėjimą nekeičiant etaloninių verčių, tai yra, tokie parametrai kaip slydimo kampas ir drėgmė jau patenka į smegenis. Pasiėkus tam tikras ribines vertes, smegenys nebegalį kontroliuoti ir stengsis atsikratyti jokios ląstelės – vienos gyvos ląstelės ar iš kolonijos, tačiau tai nepataiso jos būklės, nes virusai, mažinantys krūvio ekvivalentą. Smegenys, veda prie jų sunaikinimo. Priešingai nei kolonijoje, kur ląstelės jau turi vieną struktūrą, pašalinančią elektrinį potencialą **naujos struktūros** ³.

Dėl to susidaro tam tikro potencialo struktūra, į kurios padidėjimą ar sumažėjimą reaguoja Smegenys, aprūpinamos ląstelę maistu. O kadangi signalas apie padidėjusį mitybą yra potencialų sumažėjimas, natūraliai mažo potencialo vėžio ląstelės, būtent dėl savo struktūros, yra aprūpinamos daugiau maisto nei normalios sveikos ląstelės. ***Jei atliekamas terapinis gydymas vaistais***, kurios slopina ląstelių potencialą, susidaro adekvatus smegenų atsakas – suaktyvinamas šių ląstelių potencialo padidėjimas. Bet koks poveikis, nuo chemoterapijos iki „deginimo lazeriu“, taip pat padidina gyvos ląstelės potencialą (pasireiškia temperatūros padidėjimu, reakcijos laiko sumažėjimu – taigi ir ląstelės gyvavimo trukme). Tai gali lemti tai, kad **NE TIK VĖŽIO LĄSTELĖS GAUS PAPILDOMĄ PASKATĄ** augimui ir dalijimuisi, bet ir tam tikram sveikų ląstelių skaičiui (dėl staigių jų savybių pasikeitimo, pirmiausia veikiant vaistais, pavyzdžiui, chemoterapijos metu, o vėliau smegenims kontroliuojant organizmo atsaką) bus perkelta į šiukšlių vietą ir sąlyginai „blogų“ ląstelių kategoriją.

Švitinimas sukels tas pačias pasekmes, bet šiek tiek kitokiu būdu. Esant tokiai įtakai, žalos plotas yra ribotas. Pavyzdžiui, jei žmogus serga prostatos vėžiu, apšvitinamas kūno fragmentas, kuriame yra prostata. Apšvitinamos visos ląstelės – ir prostata, ir kaimyninės dalis, o didžiausia žala susidaro ląstelėms, esančioms arčiausiai spinduliuotės šaltinio. Visi pasakojimai apie tai, kad **SPINDULIUOTĖ VEIKIA TIK PAVEIKTĄ VIETĄ, YRA** iš tos pačios serijos, kaip ir legendos apie ***vaistus nuo galvos skausmo, kurie randa tik galvos skausmą sukeliančias ląsteles (židinius) ir veikia tik jas***.

Vienas iš tausojančių šiuolaikinių *prostatos vėžio spindulinės terapijos metodų yra brachiterapija*. Tai reiškia, kad reikia imtis priemonių, kurios, gydytojų nuomone, užtikrins, kad „spinduliai“ paveiktų tik pažeistą vietą. Ilustracija iškalbinga, bet paaiškina. Šiuo atveju spinduliuotės šaltinis yra **jodo (I-125)** turinčios mikrodalelės („grūdelės“), kurios mechanškai (adata) įvedamos į pažeistos vietos audinį. To medikai tikisi po tokios intervencijos – selektyvaus vėžio ląstelių naikinimo ir kaimyninių (sveikų) ląstelių vientisumo išsaugojimo. Kiekvienam normaliam žmogui akivaizdu, kad „grūdelės“ nėra aprūpintos vėžinių ląstelių atpažinimo mechanizmu ir, kad ir kokie įtikinami būtų medicinos argumentai, jie veiks visas be išimties ląsteles, bent jau esančias švitinimo vietos zonoje. Be to, nustatydamas apšvitinamą plotą, gydytojas remiasi duomenimis apie organo pažeidimą vėžiu.

Metas prisiminti, kad vėžinė ląstelė nėra kažkas, kas randama biopsijos metu ir kurios pagrindu pažymoje nurodomos „vėžinės struktūros“, tiksliau, ne tik. Vėžinė ląstelė kurį laiką (ir net ilgą) gali morfologiškai nesiskirti nuo normalios sveikos ląstelės, tačiau jos „elgesys“ (greitas augimas ir dalijimasis) gali būti labai netinkamas. Gydytojas negali išskirti tokių ląstelių iš kitų ląstelių masės, naudodamasis tyrimams skirtos įrangos arsenalu. Todėl, esant palankiausioms aplinkybėms, jei gydytojo intuicija nepasiduoda ir apšvitinamos sritys, kuriose yra visų formų vėžio ląstelių, vėžinio darinio sunaikinimas iš tikrųjų įvyks fiziškai tankiame lygmenyje - analizės naudojant šiuolaikinę medicininę įrangą neparodys vėžio buvimo.

Kol kas praleisiu tuos šalutinius poveikius, kuriuos sukelia spindulinė terapija įvairiomis apraiškomis (ne mažiau kaip vėžys). Tuo atveju, jei žmogaus organizmas buvo visiškai sveikas, išskyrus vėžį (tarkime, kad tai buvo vienintelė problema, kuri trukdė gyventi), pati vėžio atsiradimo priežastis buvo pašalinta (pavyzdžiui, atsitiktinai, nes sąmoningam pašalinimui būtina tai žinoti (priežastis), o vėžio etiologija šiuolaikinės medicinos ištirta labai menkai, tiksliau, *niekas nežino, iš kur atsiranda vėžys*), ir po medicininės intervencijos žmogus visiškai pasveiko - tiek gydytojai, turėdami rankose „švarias analizes“, *įsitikinę, kad nugalėjo pavojingą ligą*. To, kas buvo pasakyta aukščiau apie vėžio ląstelių ypatybes ir apie tai, kas yra smegenys, pakanka suprasti, kad jei nebūtų stengiamasi tiksliai koreguoti Smegenų darbą, susijusį su besiformuojančia (ir pašalinta) kolonija, Žmogus turi tik mažą (dažniausiai kelerių metų) atokvėpį, kurį organizavo jis pats, *ir tai yra Smegenys*. Esmė ta, kad kiekviena pakitusi ląstelė, kuri nepašalinama iš organizmo, pradeda keisti smegenis sau – tai yra, jos nebuvo išsijotos kaip nereikalingos (dėl to, kad per dieną galima išsijoti tik ribotą skaičių ląstelių Smegenyse) ir tuo pačiu normaliam veikimui Smegenys vis dar domisi savo

poreikiais, o ląstelė apie juos informuoja, tačiau esant ribinėms elektromagnetinio potencialo vertėms, net ir esant nukrypimams, smegenys suvokia kaip normalią ląstelę. Akivaizdu, kad tokią vėžinę ląstelę, Smegenų „supratimu“ būdama būtinu ir visaverčiu struktūriniu bei funkcinio organizmo vienetu, ją mechaniškai pašalinus (švitinimu ar chirurginiu būdu), Smegenys atkurs pačios per trumpą laiką, o medicinoje tai galima vadinti atkryčiu.

Krūties vėžys yra toks „populiarus“, kad tai yra dažniausia 13–90 metų moterų vėžio forma (ir antra pagal dažnumą po plaučių vėžio, skaičiuojant ir vyrus, ir moteris).

Tokia padėtis įpareigojo mediciną imtis priemonių savo įvairiapusei plėtrai (tačiau iki galo įgyvendinta tik finansiškai reikšminga pusė – įvertinkite, net buvo sukurtas ir naudojamas šios ligos logotipas), kas ir buvo padaryta. Daugelyje šalių mastektomija (chirurginė krūties pašalinimo operacija) **netgi atliekama vėžio prevencijos tikslais**, o protezavimas priverstine priemone tapo populiaria kosmetine procedūra. Atkryčiai atvirai prieinamuose šaltiniuose vertinami kiek keista penkerių metų riba – dažnis per penkerius metus po intervencijos, o skaičiai rodo **gana kuklius 10-30 proc.** Jei pateksite į mokslinius straipsnius ir disertacijas - skaičiai skiriasi - 75% per tą patį penkerių metų laikotarpį. 10% minimas, kai kalbama apie mirtį pirmaisiais metais po intervencijos. Šiuo atveju vėžinio darinio atsiradimas ant rando, supančio minkštuosius audinius toje pačioje krūtinės ląstos pusėje, laikomas atkryčiu. Tai, kas vyksta atsižvelgiant į tai, kas buvo pasakyta apie antrinio vėžio atsiradimo priežastis, yra akivaizdu. Pašalinus kolonijas, smegenys, neturėdamos ląstelių, kurios vis dėlto gauna magnetinį impulsą, **SUKURIA NAUJAS TOKIOSPAČIOS STRUKTŪROS LĄSTELIS**, atsižvelgiant į viruso ryšį su smegenimis. Kitaip tariant, net jei ląstelių kolonija sunaikinama, smegenys ją sukuria iš naujo ir **nebūtinai ten, kur buvo anksčiau**. Ši smegenų funkcija yra automatinė **ir negali būti koreguojama iš protonų erdvės**, tai yra iš ląstelės materialios egzistencijos aplinkos. Smegenys atkuria tai, kas buvo pašalinta – toje vietoje, iš kur buvo pašalinta ar panašiai. Ir atkuria, kaip teisingai įvertino medicinos atstovai, **per beveik penkerius metus**. Rekonstrukcijos greitis priklauso nuo visko – nuo Smegenų ir jų vystymosi, nuo organizmo būklės, nuo priežasčių, kurios iš pradžių lėmė vėžio atsiradimą. **Negali būti vienos schemas**, išskyrus tai, kad kiekvienas paskesnis atkrytis, jei „gydymo“ parinktis nebus pakeista pagrįsta kryptimi (arba bent jau tiesiog sustabdyta), įvyks anksčiau nei ankstesnis.

6.4. Tikėti ar netikėti?

Paprastai pirmą kartą paminėjus diagnozę „vėžys“, žmogui reiškia mirtį, prieš kurią praeina daugiau ar mažiau ilgas laikotarpis, lydimas itin skausmingos būklės. Situacijos beviltiškumas mažai padeda medicinos pastangoms. Daugumos nuomone, tai yra *skausmą malšinantys vaistai, skirti tik sumažinti mirties agoniją*. Praleiskime visus niuansus, susijusius su paciento ir jo artimųjų pinigų medicininei priežiūrai išlaidų klausimu (šis klausimas toks įvairus ir platus, kad jam galima skirti atskirą tyrimą, kuris, be to, vargu ar pajudės ieškant teisingo kelio sveikimo klausimu, išskyrus tai, kad tai aiškiai supras, kad medicina šio tikslo nesiekia). Bandant atsakyti į klausimą: „*ar medicina gali padėti*“ *žiūrėti šališkai?* Turiu pasakyti, kad tam tikromis aplinkybėmis tai gali šiek tiek atstumti nepageidaujamą pabaigą ir taip suteikti laiko rasti protingą sprendimą. Bet – *ne daugiau*. Jei medicina su savo dabartiniais metodais, kuriuos ji siūlo paprastam žmogui kaip pagalbą kovojant su vėžiu, teigia esanti daugiau, reikia nuveikti daugiau, įskaitant *išsamios pažinimo pobūdžio informacijos teikimą.*, kad nereikėtų „tik tikėti ir pasitikėti“ savo gydytoju, o naudojami metodai nekeltų klausimų dėl jų veiksmingumo ir prieštaringų šalutinių poveikių (per dažnai tarp jų pasitaiko problemų, nesuderinamų su priimtiniu sveikatos lygiu, ne paminėti tokį absurdišką šalutinį poveikį gydant vėžį, kaip ir patį vėžį).

Klasikinis **ONKOLOGIJOS GYDYMO BŪDAS YRA SPINDULINĖ TERAPIJA IR CHEMOTERAPIJA**. O įtikinti žmogų to nedaryti – beveik neįmanoma. Bet kokių atveju man nesiseka... Savo ruožtu galiu tik patvirtinti, kad galiu įtikinti „ligonį“, o ypač jo artimuosius ir draugus kuo greičiau nebėgti po peiliu, nepradėti ryti nuodų pakuotėse, nepanikuoti. Nedaryti staigių judesių – užduotis beveik neįmanoma. Beje, *tai taikoma ne tik onkologijai, bet apskritai bet kokiai skausmingai būklei.*. Truputį kažkur įgeldavo, tad iš karto kaip galėdamas nubėgau pas „daktarus“. Ir bent kuolas ant galvos.

O kaip jie tiki visokiais pažadais... Štai, sako, visai neseniai Europoje sukūrė naują supermetodą, kuris dar ne visiems prieinamas. Bet tau... tau - va, mes tai padarysime! Kaip, tavo asmeninis atvejis, na, tiesiog labai įdomus, o mes sutinkame tave gydytis... Valstybinės programos rėmuose ne mažiau. Ir viskas šia dvasia. Ir pinigai plaukė... iš jūsų pas juos. Vėžiu sergantį žmogų labai sunku įtikinti, **KAD DAR NE VISKAS PRARASTA**. *Šiandieninis vėžio gydymo būdas yra katastrofa*. Kasmet nuo vėžio miršta daugybė žmonių. Ir tai nepaisant to, kad jie gydomi. Išrašyti vaistus „nuo ligos“ arba „nuo organo“ yra nesąmonė ir neraštingumas.

Tie, kurie negydomi, nepanikuoja (kas, žinoma, be galo sunku) – beveik nemiršta. Kodėl tiek daug žmonių miršta? Prisiminkite pirmuosius pirmosios knygos skyrius. *Sukurtas beveik „auksinis milijardas“, likusi dalis nebereikalinga. Bet tai labai supaprastinta versija*. Nes šiandien gyvybės palaikymo sistemos „pertvarkymas“ yra ant to uždėtas. *Reorganizavimas nenaudojant smurto, bet naudojant tikslingumą, atsizvelgiant į specifinius smegenų genotipus*. Ir, žinoma, automotorizmas vykdamas senas šių genotipų programas. *Esu tikras, kad tie, kurie skaitė šią knygą, man pritars ir į visa tai pažvelgs visiškai kitaip*.

O dabar atkreipkite dėmesį, kaip oficialiai medicinai sekasi onkologijos klausimais ir praktiškai visame pasaulyje! Kad viskas „apsuktų“ greičiau, *iš karto, nuo pirmo gydymo kurso, vartojamos didžiausios paciento toleruojamos dozės, o vėliau skiriama palaikomoji*. Tokiu būdu oficiali chemoterapija *sunaikina vėžines ir normalias ląsteles*. Dėl

to, žinoma, dažniausiai pacientas miršta. Rašau tai išmanydamas, nes teko „atsikratyti“ panašių išpuolių, kuriuos patyrė moteris, kurios vyras (draugas) kreipėsi pagalbos į mane, o aš negalėjau atsisakyti. Ir kartu pradėjome šią varginančią kovą visiems „dalyviams“. Kaip **atrodo gyvai**. Žmogus, kuriam paskirta chemoterapija, kreipiasi į atitinkamą įstaigą (surinkęs reikiamas pažymas, dokumentus ir pan.) ir dažniausiai nemato laukiamos vaistų „parinkimo“ specifiniams poreikiams, išsamios jo vėžio reakcijos analizės ląstelėms reikia apsinuodyti - kitaip tariant, jie dūriuoja tai, ką turi. Tai gali būti, pavyzdžiui, dvi parinktys – „geltonoji chemija“ ir „raudona chemija“. „Geltona“ senyvo amžiaus ir silpniems pacientams – vien dėl to, kad jie negali pakęsti „raudonos“. **Procedūrų skaičiaus klausimas taip pat labai sąlyginis**. Pagrindas toks - **apskritai reikia šešių kartų, bet šešių niekas negali pakęsti, tai minimum keturi, na jei ne, tai trys**. Beje, tai nėra neįprasta - po visaverčio gydymo, įskaitant chirurginį židinio pašalinimą ir chemoterapiją, gali pasireikšti remisija (diagnozė „sveikas“ vėžiu sergantiems pacientams iš principo nenustatoma, remisija yra šiuolaikinio gydymo riba medicinoje, kuri taip pat oficialiai pasiekama, bet iš kuklumo nereklamuojama), o po jo atkrytį, išgydantį, greičiausiai iš gydytojo išgirsite, kad, remiantis naujausiais tyrimais, **JŪSŲ ORGANIZMĄ NUŽUDEŠ VAISTAS** neatrodo, kad paskutinės „chemoterapijos“ metu buvo **NUSTATYTAS VĖŽIO TIPAS**. Todėl dabar chemoterapija taikoma su kitu vaistu... Šiuo metu net optimistai pradeda liūdėti ir rimtai susimąstyti, bet visada atsiranda tokių (ir, deja, dauguma), kurie net tai nurys, duodami vaistams pagyrimus už sukurtą ir veiksmingą vaistą nuo vėžio... kol bus dar viena naujausia informacija, kuri... ir taip – be galo.

Teško „pakelti istoriją“ apie chemoterapijos atsiradimą. Esu tikras, kad tai bus labai įdomu ir jums. Šiuolaikinė vėžio chemoterapija atsiranda dėl atsitiktinio priešvėžinio rezultato, gauto po garstyčių atakos Pirmojo pasaulinio karo metu. Ypatingą mastą chemoterapija įgavo po Antrojo pasaulinio karo, kai buvo įrodyta, kad stiprios cheminės kovos priemonės – garstyčių dujos (garstyčių dujos) – azoto garstyčios turi priešnavikinį poveikį.

Nuo to laiko **daugiau nei 300 000 medžiagų** buvo ištirta dėl priešvėžinio (citostatinio) aktyvumo "bakstelėjimo" metodu. Dėl to 1975 metais **vėžio gydymo klinikoje buvo panaudota 30 priešnavikinių medžiagų, o 80-ųjų pabaigoje – apie 70**. Visi citostatikai⁴ yra nuodai. Tai apima visus antimetabolitus⁵. Šios medžiagos yra augalų ekstraktai. Chemoterapiniai vaistai pirmiausia

pažeidžia, o paskui sunaikina įvairiausias besidalijančias organizmo ląsteles – tiek vėžines, tiek normalias. Visi citostatikai tam tikru mastu pažeidžia organizmo imuninę sistemą, kuri dėl to gali būti neapsaugota nuo infekcijų ir virusų. Dėl to, žinoma, dažniausiai pacientas miršta. Žinoma, bet kuris specialistas svajotų savo arsenale turėti pašalinių poveikių nesukeliančius priešnavikinius vaistus, kurie pašalintų metastazes iš vėžio pažeistų kaulų ir tuo pačiu pašalintų skausmą. Tokios ligos kaip vėžys ar AIDS, artritas, depresija ar astma, šie vaistai gali būti gydomi namuose. Bet, deja, taip nėra. Nesu šios srities žinovas ir rašydama vartojau minimalius techninius ir mokslinius terminus. Tiesiog bandžiau atkreipti skaitytojų

dėmesį į galimą pritaikymą “SvetL” programos sprendžiant šias problemas, bet tik, kaip sakiau, „savo“ dalyvavimu procese. Bandžiau išdėstyti kai kuriuos principus, kuriuos taikau. Tai tik kelio pradžia, bet čia svarbiausia, kaip jau suprantu, pradėti šį kelią, nebijant atsakomybės – ir aš jį pradėjau.

Levašovas, mūsų pokalbiuose su juo šia tema, kurios negalėjau paliesti, visada pabrėždavo: „Visiškai aišku, kad gydymas net remisijos laikotarpiais yra rimtas *psichikos išbandymas tiek pacientui, tiek jo artimiesiems*. Kai ląstelėje trūksta krūvio ekvivalento, *siurbimas radioaktyviųjų izotopų pagrindu* sukelia vadinamojo vėžinio naviko normalizavimą ir išnykimą. Bet tai buvo prieš 2000 m .. Pasiėkusi ribinę ląstelių gardelės būseną pagal dažnius, chemoterapija daugeliu atvejų baigiasi mirtimi. Šiandien Hartmano, Curie ir Rentgeno zonose yra ryškus irimas, kai nėra stabilizatoriaus, o tai visur lemia bet kokią rezultatą (priklausomai nuo genotipo) - paukščių gripą, marą, žarnyno perforaciją ir kitus žinomus „smulkius negalavimus“ į mediciną, kuria jie mus baugina, uždirbdami didžiulius pinigus. Tačiau žinokite, kad „šiandieninis“ vanduo (ypač po jo sąveikos su „SvetL“ programomis) yra būtent tas stabilizatorius, kurio reikia. Pacientai, perėję prie protingo gydymo, paprastai su siaubu prisimena oficialų gydymą, kurį jiems buvo atlikta anksčiau. Sunku rasti blaivų paaiškinimą tokiam visuotiniam šiuolaikinės onkologijos chemoterapijos šėlsmui, tačiau faktas išlieka.

Kalbant apie spindulinę terapiją, pasakysiu tik viena – **VĖŽINIŲ NAVIKŲ SPINDULINĖ TERAPIJA NE TIK NEPADEDA PACIENTAMS**, bet ir sustiprina naviko vystymąsi ir tiesiogine prasme žudo žmogų. Apskritai, gerąją prasme spindulinė terapija yra oficialiai uždrausta! Chirurginis vėžinių navikų gydymas taip pat daugeliu atvejų prisideda prie pacientų mirties.

Tai, kas nutinka Žmogui ligos metu, tai yra, kai pastebimi pažeidimo simptomai, toli gražu nėra ligos pradžia. Net jei nėra simptomų, bet yra diagnozė, tai taip pat nėra ligos pradžia, todėl norint, kad formulė „*geriau prevencija nei gydymas*“ veiktų, reikia stengtis paveikti tai, kas vyksta koridoriaus susiaurėjimo, skirto netinkamoms ląstelėms pašalinti, etapas. Daugiau apie tai vėliau, bet kol kas pakalbėkime apie tai, kaip vystosi procesas, jei gydytojai „laiku“ aptiko vėžį. Akivaizdu, kad gydytojas gali nustatyti vėžinių ląstelių buvimą ir išduoti žmogui pažymą su diagnoze tik su sąlyga, kad šių ląstelių organizme jau yra pakankamai aptikti. ***Ir tai jau ne ligos pradžia, o finalo pradžia.***

Vienintelis dalykas, kuriuo šiuo atveju galite pasikliauti, tai atidėti jį kuo ilgiau, o jei sergantis žmogus pasitiki šiuolaikine medicina, prognozė yra apgailėtina. Tam yra tik viena priežastis – esant oficialiai patvirtintiems, nors ir nelabai įvairiems, bet bent keliems vėžio gydymo metodams, medicina, kartoju, nežino jo atsiradimo priežasčių. Galime nurodyti veiksnius, prisidedančius prie vėžio išsivystymo, įvardinti ligas, kurios atsiranda prieš vėžį, nurodyti vėžio simptomus, bet neįvardinti tikrųjų jo atsiradimo priežasčių – akivaizdu, kad šiuo atveju vėžio teisingai pašalinti neįmanoma.

Tikėtina, kad vienas iš praktikuojančių gydytojų, matydamas visą medicinos pagalbos vaizdą „iš vidaus“, supranta, kad tai tik formali pagalba, tačiau tai nekeičia ambulatorijos ir ambulatorinių konvejerių **ARDYTI ŽMOGIŠKUS „MARŠKINIUS“** – greičiau šie mąstančių gydytojų vienetai bus tiesiog išbraukti iš sistemos.

^Vėžinių ląstelių kolonija, besivystanti, semiasi potencialo, sudarydama sąlygas beveik visoms kūno ląstelėms trūkti energijos. Dėl to kenčia visos organizmo sistemos, o procesas pasunkėja. Pasikeitusi gyvos ląstelės struktūra sudaro papildomą tarpinę aplinką naujų ląstelių, atsparių išoriniams poveikiams, kolonijai. Ši vidinė aplinka dėl „Kirlian“ spinduliuotės turi galimybę keisti gyvos ląstelės krūvio ekvivalentą tiek jo didėjimo kryptimi, provokuodama smegenų darbą mažinant elektrinį potencialą mažėjimo kryptimi suteikianti informaciją apie papildomo ląstelės „maitinimo“ poreikį. Šį papildymą naujoji kolonija naudoja savo pragyvenimui.

Tokius procesus lydi įvairios apraiškos fiziniame lygmenyje. Tokiais atvejais medicina teikia simptominių gydymą. Pavyzdžiui, prostatos vėžys metastazių metu gali prasiskverbti į žarnyno audinius, į stuburą – į šlapimo pūslės sienelės. Su tuo susidūriau tiesiogiai analizuodamas darbą **kompleksą "SvetL"**. Žmogų trikdo, pavyzdžiui, kėdė. Pacientui siūlomi gydomieji vaistai žarnynui padėti. Jei viduriuoja - tada "gydytis" ir atvirksčiai. ***O jei kas nors nesuprantama, tai tiesiog „gerinti žarnyno veiklą“***. Nereikia daug pastangų atspėti, kad tokios priemonės jokių būdu negali paveikti vėžio eigos į gerą pusę, dėl kurios susidarė apgailėtina žarnyno būklė. ***Nėra prasmės kovoti su ligos pasekmėmis nepašalinus jos priežasties ir pačios ligos***. Kiekvienas toks kišimasis, siekiant padėti, pakenks tik dėl tos paprastos priežasties, kad smegenys viską kontroliuoja.

Kad ir kas atsitiktų kūne, viską seks Smegenų paleista ir kontroliuojama reakcija, todėl pirmiausia reikia derėtis su jomis. Šiandien tikriausiai tik „SvetL“ **programos**, jei jos taikomos laiku, gali „subalansuoti“ šiuos procesus, sąveikaudamos su smegenimis išlygindamos potencialą ir stabilizuodamos jas tokia lygyje, kuriame šiuos procesus valdo Smegenys. Čia nereklamuoju **programų**. Tiesiog apibūdinu (pirmuoju suprantamu apytiksliai) **Programų** galimybes, kurios buvo išbandytos dalyvių sutikimu, konkrečiais atvejais, tiek pačioje "vėžio formavimosi" pradžioje, tiek paskutiniuose etapuose. Šiuos atvejus aprašo dalyviai ir jų artimieji (stebėtojai) ir paskelbia mūsų šaltiniuose.

Visi žinome pagrindinį principą – „**gaisro lengviau išvengti, nei jį užgesinti**“ . Tas pats pasakytina ir apie sveikatą – **ligas lengviau išvengti, nei išgydyti**, tačiau, deja, mažai kas to laikosi. Ar buvo kokių nors nesėkmių? Taip, jos buvo, ir niekas to neslepia. Bet aš, kaip ir **N. Levašovas**, visada atkreipiu žmonių dėmesį į tai, kad jei Naudotojas per vėlai pradėjo naudoti „SvetL“ **kompleksą** sveikimo tikslais (pavyzdžiui, organizmas smarkiai pažeistas, dauguma gyvybiškai svarbių organų atsisako funkcionuoti, ir nėra reikiamo laiko taisyti situaciją), tada „SvetL“ **Programų veiksmų sukelti pokyčiai** pradeda atsirasti po pakankamai ilgo laiko tarpo, nes žmogaus organizmas turi padidintą inerciją. Kitaip tariant, jei atsigavimo greitis yra žymiai mažesnis nei organizmo sunaikinimo greitis, **SvetL kompleksas gali nepadėti** atsikratyti ligos, tačiau su didele tikimybe pailginti savo gyvenimą. . Tai taip pat įrodyta praktikoje. Norėdami visa tai suprasti, eikime toliau.

Dabar supaprastinta, praktiškai „pirmai klasei“. Akivaizdu, kad smegenų (siūstuvo) ir imtuvų (periferinių ląstelių) sąveika priklauso nuo siūstuvo galios ir imtuvo jautrumo. Norint išlaikyti vienodą ryšio kokybę sumažėjus imtuvo jautrumui, reikia padidinti siūstuvo spinduliavimo galią, ir atvirkščiai, esant labai jautriam imtuvui, pakanka nedidelės galios.

Paprastas, mano nuomone, **nuostabus pavyzdys** : žinoma, kad etilo alkoholis lemia pastebimą periferinių audinių redokso potencialo (ORP) sumažėjimą, t. y., kitaip tariant, alkoholis taip sumažina imtuvų jautrumą, kad net sutrinka judesių koordinacija. Reaguodamos į tai, smegenys pradeda tiek stiprinti perdavimo signalą, kad galva (iki ryto) **pradeda skilti ir užia kaip transformatoriaus dėžutė** .

Kitas pavyzdys: esant ūmiai susijaudinusioms, neurotinėms ir kitoms būklėms, kurias lydi įvairių smegenų dalių uždegimai, labai padeda **kūno įtrynimasis anolitu** , elektrochemiškai aktyvuotu vandeniu, turinčiu labai teigiamas redokso potencialo vertes. Logika akivaizdi: reikšmingas periferijos redokso potencialo padidėjimas prilygsta imtuvų jautrumo padidėjimui, todėl galima gerokai sumažinti smegenų siūstuvo galią. Intensyvus kūno švitinimas prilygsta megadozių anolito įvedimui (iš tikrųjų vyksta vandens radiolizė), dėl kurio smarkiai sumažėja smegenų (taigi ir likusios kūno dalies) veikla.

Visiškai naujoje šviesoje pasirodo (dažnai nesėkminga) kova su įvairiomis ant kūno parazituojančiomis kolonijomis, tokiomis kaip grybeliai. **Viena vertus** , švirkščiamas priešgrybelinis vaistas slopina patologinės ląstelių kolonijos potencialą. **Kita vertus** , tai padidina smegenų elektromagnetinį potencialą, o tai skatina dar didesnę grybų aktyvumą. **O kas čia laimės – visiškai neaišku.**

Mano duomenimis (galbūt neobjektyviais, bet, mano nuomone, tiesa)

Rusijoje du iš trijų žmonių miršta nuo vėžio ir širdies ir kraujagyslių sistemos patologijų . **Beveik 70%** visų jūsų pažįstamų mirs nuo vėžio ar širdies ligų daug anksčiau nei jų natūralus amžius, t.y. diena, kai žmogus natūraliai (arba, jei norite, „suplanuotas“) turi „išskeliauti į kitą pasaulį“. Taip atsitiks, jei tavęs „nenunešė“ į **pirtį** , jei leisi viskam eiti savo vaga **arba**, dar blogiau, pradėsi „bėgti“ pas gydytojus ir į vaistines. Bet tai jūsų pasirinkimas. O „prieš“ – kiek? Ir tada gal žaidimas nevertas žvakės, jei kalbame tik apie **porą metų**? Vidutinė gyvenimo trukmė Rusijoje yra apie 70 metų, o paskutiniai 15 metų, mano nuomone ir šiandien, yra ne gyvenimas, o negalia ir beprotybė. Žinoma, galima ginčytis, bet daugumai taip. Turėdamas kompetentingą požiūrį į gyvenimo organizavimą (jei kas tau pasakys ir pamokys, ir net valdžia „žaidžia kartu“), net Rusijoje gali gyventi iki 100 metų. Na, jei esate **“SvetL” programų vartotojas** , galbūt daugiau, priklausomai nuo jūsų paraiškos tinkamumo, kurį nustato **NE JŪS, BET IR NE Viešpats Dievas** . Su **N. Levašovu** apie tai ne

kartą diskutavome kurdami „SvetL” kompleksą. Jis mane įtikino pavyzdžiais ir skaičiavimais, o dabar galime pasakyti apie ta, kad **viskas yra būtent taip**. Dar nėra praktikos tai patvirtinti – tik reikia laiko, pats supranti kokio. Kaip ir visiems kitiems, pirmiausia turite patekti į „Pirtį“ (privaloma), o tame, žinoma, padės „SvetL“ **programos**. Taigi mes kalbame apie gyvenimo praradimą ar vis tiek „pratęsimą“ 30 ir daugiau metų (realiai kažkur 40-50). Tai yra dabartinis žmogaus gyvybės palaikymo etapas. Ir tu gali reikti kiek nori apie ką, sako, kaip ir nuo ko mirsi - "**niekas nežino ir niekam nerūpi**" , ir nėra čia ko "**kurgti**" , bet, deja, negalima pasakyti ką nors prieš šiandienos statistiką ir stebėjimus, kas vyksta. Taigi kartoju: du iš trijų mirs nuo širdies smūgio, insulto ar vėžio **60 ir 70** metų. Ir iš nieko kito. Tai, mano nuomone, negali būti teisinga. Ir nuo ko mirs likęs trečdalis? Nuo diabeto, Alzheimerio ligos infekcijų (neprivaloma) jie mirs per nelaimingą atsitikimą, dėl kokių nors nelaimingų atsitikimų arba nusineš sau gyvybę. Ir, žinoma, nuo gydymo.

Mirtis onkologijoje visada yra Smegenų veiklos rezultatas. Nuolatinė to, kas vyksta, analizė ir „marškinių“ būklės vertinimas tam tikru momentu prives prie to, kad Smegenys ją pašalins – tik todėl, kad „supranta“ pagal turimus duomenis – „marškinių“ nėra ir tai galioja tolesniam restauravimui. Dėl to, kaip taisyklė, prie tokio finalo priveda ne tiek onkologinė liga, kiek jos derinys su kovos su ja priemonėmis. Ir tą patį „mechanizmą“ (smegenų veiklą) naudoja „SvetL“ **kompleksas**, derinant su Smegenimis, teikianti neskausmingą priežiūrą, kuri, mano nuomone, yra be galo svarbi žinant, kokį skausmą patiria žmonės paskutiniame savo gyvenimo kelio etape. Dar nežinau nei vieno skausmingo pasitraukimo atvejo (per visą Kompleksų taikymo laikotarpį), net kada šis kreipimasis prasidėjo, kaip sakė N. Levašovas, kai žmogus jau buvo „peržengęs ribą“.

Ar tai reikšminga suprantant komplekso galimybes? **Esu įsitikinęs, kad taip.** Oficialios statistikos nepateiks joks medicinos šaltinis, bet kiekvienas gali atlikti eksperimentą savo aplinkoje – tiesiog pasikalbėdamas su tų žmonių, kurie mirė nuo vėžio, artimaisiais (o tai, deja, pastaruoju metu darosi vis lengviau ir lengviau): „būtų geriau, jei nieko nedarytume“, – tokią diskretišką visko, kas patirta įvairiais variantais, santrauką galima išgirsti dažniausiai. Bet net ir tuo atveju, kai jūs pats kalbėjotės su tokiais žmonėmis ir savo ausimis išgirdote panašų nuosprendį, kaip ir įvyko prieš jų akis – jau atsiduriate arba su savimi, arba su koku nors artimu žmogumi – onkologiniu ligoniu, panašioje situacijoje, sprendimas, kaip tau dabar pasielgti, nebus toks akivaizdus. Stereotipai „sveikatos apsaugos“ sistemos sukurtų schemų pavidalu, įdedami į visų protus, yra tokie veiksmingi, kad visi įsikibs į paskutinę trumpalaikę viltį, kad būtent jūsų atveju medicina pasiseks. Išankstinis mąstymas priimant sprendimą tokiomis sunkiomis gyvenimo aplinkybėmis ir išbandymais yra stipriausias.

Žmogus iš visų jėgų įsikibs į bet kokią, beprotiškiausią galimybę pratęsti savo mylimojo ar savęs gyvenimą. Absurdiškesnis variantas **kuo daugiau pareikalaus materialinių ar kitų sąnaudų** ir kuo mažiau pastangų žinant, tuo efektyviau tai atrodys. Visi pagrįsti ir beprotiški faktai ir prielaidos, prieštaraujančios esamoms nuostatoms, bus lygiai taip pat nušluoti į šalį. Tačiau iš tikrųjų pakanka tik blaiviai pažvelgti į tai, kas vyksta, ir apsispręsti pasikliauti tik savimi, nesitikint gydytojų, įtakingų pažįstamų, artimų draugų, giminaičių, o tuo labiau – medicina. **Jei pasieksite supratimą apie tai, kas vyksta, bet koks juo pagrįstas veiksmas bus veiksmingesnis nei bet koks kitas pasirinkimas, kurio reikalauja jūsų artimiausias asmuo arba pirmasis jūsų ligos specialistas.**

Pas draugo žmoną grįžtu su gydytojų atrastu „vėžio dariniu“. Tai, kaip jie ją kankino, ką su ja padarė prieš pašalinant šį „vėžio darinį“ ir po operacijos, yra prokuroro, o ne medicininio tyrimo objektas. Bet kad ir kaip gydytojai tyčiojosi iš jos (kito žodžio neišsirinksi), kad ir kokie „nauji patikrinti metodai“ jai buvo pritaikyti, ji liko gyva ir šiandien yra visiškai sveika dėl vienos „paprastos priežasties“ - tai mano geri draugai, kurie iš pradžių patikėjo vienu žodžiu apie „**SvetL**“ programas, o paskui visiškai suprato šių programų veiksmingumą. Beje, mano draugo žmona turėjo **9 chemoterapines procedūras**. (4 prieš operaciją ir 5 po), neskaitant to, kad „tik tuo atveju“ nupjovė pusę krūtinės ir po jos kankino „švitinimu“. Mūsų santykiai su šia šeima prasidėjo nuo to, kad **N. Levašovas supažindino** mane su savo draugu (labai talentingu žmogumi), prisimindamas, kad jis taip pat tarnavo kariniame jūrų laivyne. Ir laikykitės žodžio, vargu ar būčiau ką nors nuveikęs be šios moters drąsos ir optimizmo! Bet, žinoma, svarbu rezultatas. Viso proceso nedažysiu, bet ir jai, ir man, ir Kompleksui nebuvo lengva. Nešauksiu, kad „radau“ būdą, kaip įveikti vėžį. Pasakysiu, kad visa mano patirtis šia kryptimi (ne tik šiuo atveju) rodo galimybę naudoti Komplexą kovojant su šia liga, tačiau tam tikromis sąlygomis, kurias aptarsiu toliau. **Nepaisant to**, pergalė buvo iškovota kažkieno, ką jiedu (ji fiziškai ir emociškai, ir jos vyras emociškai) turėjo išgyventi. Tai, kas šiandien meiliai vadinama „gydymu nuo vėžio“, yra *institucinis kankinimas ir prievarta*. Tuo įsitikinau ne tik po minėto įvykio.

Protoninėje (medžiaginėje) terpėje nėra ir negali būti įrankių, kurie paveiktų nematerialią terpę. Žinant dažnius, kurie sukūrė „aurą“ aplink autonomines ląsteles, galima sukurti prietaisus „aurai“ pašalinti. Chirurginės operacijos, kaip taisyklė, neduoda sėkmės, nes bet kuri ląstelė, įskaitant autonominę, pirmiausia yra neutroninėje erdvėje, tačiau žinant arklio raštingumą, ten negalima žiūrėti.

6.5. Vaikščiojimas po miltus

Deja, žmonės, kurie susiduria su vėžiu, visada patiria stiprų psichologinį smūgį, tiesiog nežino, ką daryti. O į ligoninę jie važiuoja su visišku įsitikinimu, kad gydytojas viską sustatys į savo vietas, paaiškins ir įkvėps pasitikėjimo, išgelbėdamas juos pirmiausia nuo šios *nepakeliamos kančios* – apsispręsti patiems. Tai pats kvailiausias kliedesys. Gydytojas nesėdi savo kabinete laukdamas paciento, planuodamas tuoj pat jį priimti ir atkurti sveikatą, kartu palengvindamas dvasines kančias ir būtinybę įjungti Smegenis. Tai *visiška utopija* nors kiekvienas sergantis tuo tiki, ir kuo rimtesnė (baisesnė) liga, tuo stipresnis tikėjimas ir viltis. O keisčiausia, kad ji mirga žmonėms iki galo, o paskutinė jos kibirkštis net po mirties gali įsižiebtį lygia liepsna, *kurstoma pasitikėjimo, kad gydytojai padarė viską, kas įmanoma ir neįmanoma ...*

„Rusijoje vėžiu sergantys pacientai gydomi nemokamai... tik labai brangiai“. Privalomojo sveikatos draudimo sistema teikia pagalbą vėžiu sergantiems pacientams. Tam yra detalizuota kvotų schema ir specialios sveikatos priežiūros programos, pagal kurias pagal naujausias technologijas įrengiami onkologijos kabinetai ir onkologijos klinikos. Tiesa, yra „šiek tiek šališkumo“ – ankstyva diagnostika šlubuoja, o aparatūra dažniausiai perkama, o patalpos įrengtos – būtent ankstyvų vėžio stadijų, kurias diagnozuoja didžioji mažuma, gydymui. Todėl jei yra noras pašalinti vėžio pasekmę – neoplazmą (piktybinį auglį), galite kreiptis į medikus, kuri *Jums bus suteikta... kai bus kvota*. Galbūt tai pasirodys greitai, o galbūt nesulauksite, palikdami šį pasaulį, kol nebus suteikta ilgai laukta medicininė

pagalba. Kvote yra nedaug – nes ir onkologų mažai – **vienam gydytojui tenka maždaug 450 vėžiu sergančių pacientų**. Nusprendę kreiptis pagalbos į sveikatos apsaugos sistemą, žmonės neįsivaizduoja, kaip tai gali būti, ir ne tik finansiškai. Patys pacientai ir jų artimieji tai vadina „pergyvenimu“.

Pirmiausia gydantis gydytojas (dažniausiai poliklinikos terapeutas ar siauras specialistas, aptikęs piktybinį naviką) surašo išsamią medicininę pažymą, kurioje nurodo viską, kas buvo diagnozuota, kuri siunčiama gydymo įstaigos komisijai (terminas – 3 dienos). Priėmus teigiamą sprendimą, Komisija siunčia medžiagą Rusijos Federacijos steigiamojo subjekto komisijai, kuri priima

galutinį sprendimą ir jį priėmusi pacientas per 10 dienų turi būti hospitalizuotas. Praktiškai ši procedūra gali užtrukti kelis mėnesius. Apskritai visi terminai, visos privalomos priemonės ir atvejai yra recepte – juk patys gydytojai nesugalvoja, kur siųsti savo pacientus. Sistema yra itin kieta.

Jei, pavyzdžiui, gavote biopsijos rezultatus su onkologine diagnoze jūsų rankose, o gydymas (jei kreipėtės pas gydytoją, kuris jums skyrė) nepraėjo, bet nepagerėjo per metus ar du, jūs nebetelpate į veikiantį medicininį konvejerį, **skirtą išardyti žmonių kūnus**. Norėjo patiems pasidaryti biopsiją - na, gal už kažkokį traukimą ar už kokius pinigus kokiame komerciniame vėžio centre (nes įprasti supakuoti iki talpos). Ir „tiesą sakant“ - jums reikia tam tikro specialisto, galinčio duoti šį siuntimą. Kur persikelti? Į kliniką gyvenamojoje vietoje, tai yra pradėti viską nuo „pirmo lygio“. Tiesą sakant, bet koks žingsnis, viršijantis sveikatos sistemos numatytus žingsnius, beveik visada grąžina jus į pradžią. Be to, kai kuriuose „aukštuose“ (net ne tik alegoriškai, o tiesiai priešais konkretaus gydytojo ar sveikatos darbuotojo kabinetus) galima išbūti labai labai ilgai. Paprastai šie išbandymai (išskyrus tiesiogines analizes ir tyrimus) krenta ant sergančiojo artimųjų pečių, **pagal sistemos taisykles** – tokiu atveju ji negali pralaimėti, o tu neturi šansų laimėti.

Važiavome apeiti paskirtus gydytojus – **susidūrėme su nemandagumu, purvu, sunykimu, abejingumu, miniomis pacientų**. Viską įveikęs ir laisvai kvėpavęs – pagaliau buvai paskirtas į skyrių, dabar viskas bus gerai, – vėl su viltimi ir entuziazmu žvelgi į ateitį? Skyriuje viskas bus lygiai taip pat (gana tikėtina, dar nešvariau, dar niūriau, priklausomai nuo provincialumo laipsnio), dar daugiau grubumo ir abejingumo. Galbūt laukdami 4 valandas, kol

gydytojas su juo pasikalbės 10 minučių, jūs bandysite ką nors iš ko nors sužinoti, bet tai taip pat **be esmės**. Tiesiog todėl, kad niekas nežino. Laukimo būseną taps skausmingai įprasta. Pavyzdžiui, jūs nuolat lauksite, kol gydytojas užduos klausimus, kaip palaikyti kepenis, širdį ir pan., ir tai visada jį **trikdys** ir atitrauks nuo svarbesnių reikalų.

Kita problema – vaistų paieška, kuriuos, teoriškai, pacientai turėtų gauti pagal receptą be mokesčio. Dažniausias variantas, kad šie vaistai jau pasibaigę vaistinėje, arba konkursas užsitęsė, arba pamažu įvežami į Rusiją, arba vėluojama pristatyti į miestą ir pan. Todėl apie tokio vaisto skyrimą, kuris tinka konkrečiam pacientui, turinčiam būtent tokią ligą ir jos dabartinę eigą, negali būti nė kalbos (lyg viskas „pagal mokslą“) – negali būti. Jie išrašys, kas yra vaistinėse ir sąrašuose. O to gali tiesiog neužtekti – išrašyto vaisto neišrašys, nes vis dar yra vaistų išdavimo standartai. Paprasčiau tariant, taip pat yra tam tikra kvota, o jei dėl savo problemos pavėluosite į platinimą, liksite be recepto. Todėl, kad ir kaip prieštarinčiai tai skambėtų, **iš esmės žmonės moka pinigus už „nemokamą gydymą“**. Tačiau tai niekam netrukdo – ne ligoniams, kuriems gali neberūpėti po visko, kas jiems buvo padaryta; nei jų artimieji, kurie streso būsenoje, susidūrę su mirtimi, tikrai yra viskam pasiruošę (net suteikia tam tikrą pasitenkinimą, kai gali bent kažkuo padėti, **o dabar daugeliui lengviau pagalbą pamatuoti pinigais**, ypač kadangi tokios pagalbos gavėjams taip pat lengviau, paprastai būna pastebimai laimingesni); nei gydytojai, kurie didžiąja dalimi dirbdami nuo pradžios iki galo net negali apsidairyti, atidžiau pasižiūrėti, kas vyksta, bet nurodytą pagalbą priims.

Apskritai viskas nėra taip blogai. Ne visada žmonės turi sėdėti senuose blankiuose koridoriuose. Šie koridoriai vis dažniau džiugina šviežia ir dabar jau prestižine europietiškos kokybės renovacija, o vėžiu sergančių pacientų medicininės priežiūros įranga yra gražių formų. Tačiau bėda ta, kad nesvarbu, ar ligoninės senos, ar naujos, visa ši suirutė su sielvarto antspaudu susirūpinusiuose veiduose neturi nieko bendra su sveikatos problemų sprendimu. Viso to cinizmas ir beprasmiškumas **didžiuliu** mastu, kurį įgyvendina sveikatos apsaugos sistema, yra nuostabus. Ir labai sunku suprasti žmones, kurie visada prisijungia prie šio žaidimo po kito pralaimėjimo. Negaliu duoti jokio kito paaiškinimo, išskyrus gebėjimo mąstyti trūkumą, kuris iš pradžių tarsi būdingas žmogui. Manau, kad ši informacija padės skaitytojams suprasti, kokią **vertingą** dovaną mums paliko **N. Levašovas**, kiek reikėjo įdėti pastangų, kad išsaugotume, įgyvendintume, išplėtotume, patvirtintume atsigavimo realumą ir įrodytume pritaikymo tikslingumą, o ne tik atsigavimui. . Pagalvokite, kiek tai gali kainuoti, jei vis tiek bandysite tai vertinti mums žinomais terminais – pinigais, atsižvelgiant į tai, ką jums siūlo „šiuolaikinė“ medicina su savo „nemokama“ sveikatos priežiūra.

6.6. Galimybės

Šiek tiek niūrų vaizdą, užpildytą spalvomis, gali paaiškinti tai, kad problemos sprendimo variantų visada yra daug, o oficialios šiuolaikinės medicinos buvimas nereiškia, kad jūs privalote naudotis jos paslaugomis. ***Galite prašyti pagalbos arba negalite to padaryti, jei žinoma, suprantate, kodėl.***

apdorojo jūsų „SvetL“ ir beveik užvirinti (2 arbatinius šaukštelius arbatinukui). Nedvejodami bandykite! Patikrinta.

Yra neoficialių vėžio gydymo būdų, pavyzdžiui, naudojant vaistažoles. *Raudonėlis (Origanum vulgare), naudojamas įvairiuose prieskoniuose, jau seniai žinomas dėl naudos sveikatai, tačiau neseniai atliktas Long Island universiteto mokslininkų tyrimas rodo, kad jis taip pat gali būti naudojamas prostatos vėžiui gydyti. Galiu rekomenduoti besidomintiems (tai, deja, tenka sieti su daugybe vyrų, nes tų pačių gydytojų teigimu, 1 iš 36 vyrų miršta nuo prostatos vėžio) identišku raudonėlio, gluosnio žolės ir mėtų dalių rinkinį, užplikyti vandeniui, kurį*

Taip pat yra įvairių neoficialių preparatų (cezio chloridas, ASD-2 frakcija, natrio dichloracetatas), paprastų liaudiškų metodų (abrikosų kauliukai, beržo lapai, propolis, česnakai). Visa tai taip pat naudojama nesuvokiant kiekvienu atveju vėžio priežasčių ir pasirinkto vaisto veikimo mechanizmo. Tačiau net ir turint tai omenyje, **BET KOKIA NAMUOSE UŽAUGINTA PRIEMONĖ KOVOJANT SU VĖŽIU** bus **VEIKSMINGESNĖ** nei **CHIRURGIJA**, **chemoterapija ar spinduliuotė** ir, visų pirma, dėl to, kad organizmas nebus sunaikintas veikiant didžiulėms stiprių įvairių nuodų vaistų dozėms. Žmogus, be esamų onkologinių problemų, bent jau negaus sunaikinto imuniteto, organų ar jų fragmentų nebuvimo ir lydinčio bendro išsekimo, jau nekalbant apie moralinius sužalojimus ir smegenis, kurios nežino, kaip su visa šia beprotybe susidoroti.

„Marškinius“ valdo smegenys, o tai reiškia, kad bet koks kišimasis į jo struktūrą ir darbą bus atremtas savo valdymo sistemos. Tai yra iš Smegenų pusės, kurios, naudodamos turimas priemones (kūno funkcines sistemas), stengsis, kraudamos viską, kas turi savo žinią, panaikinti bet kokias pastangas, nors ir į gera, – bent jau nuo požiūrio į tai, kas juos imasi, bet „be jo žinios“. Visiškai protinga tokioje situacijoje atrodo visiškai **nieko nedaryti**, sukeldama paniką visame giminaičių ir draugų atlyginimų sąrašė, taip pat gilų profesionalų abejingai santūrų nepritarimą skalpelio darbuotojams. Tačiau toks sprendimas reikalauja ne tik didelės drąsos, bet, svarbiausia, **SUPRATIMO APIE TAI, KAS VYKSTA**, kurio, kaip taisyklė, nėra – nei sergančiojo, nei jo artimųjų, nei „sveikatos apsaugos“ sistemos atstovų. ***Tačiau visa tai yra: pirmieji jaučia baimę ir netikrumą, o antrieji pasitiki savo nebaudžiamumu kompensuoti, todėl veiksmuose, kuriems nereikia supratimo, trūksta atsargumo – pakanka laikytis iš viršaus siunčiamų nurodymų.***

Bet yra žmonių, kurie vaistažolėmis, dieta, tam tikra įtaka gydė vėžį. Pavyzdžiui, **Emanuelis Revici**, kuris vėžiu sergantiems pacientams atliko griežtai individualizuotą „vaduojamą lipidų terapiją“, kuri yra tam tikra „biologiškai vadovaujama

chemoterapija“. Jis ypač atkreipė dėmesį į švirksčiamų vaistų, „veikiančių“ tik vėžines ląsteles, įsisavinimo selektyvumą. **Williamas Frederickas Kochas** iškėlė išsamią hipotezę apie tariamą onkologijos pobūdį, siedamas ją su vėžinių darinių atsiradimo dėsningumu, kuris gali būti organizmo reakcija į jo veiklos sutrikimus.

Rudolfas Broysas sukūrė vėžio gydymo sistemą (geriausia ankstyvosiose stadijose) - naudojant badavimo variantą, lygiagrečiai naudojant užpilus ir sultis - ir griežtai individualiai, ir, kas įdomu, tiesiogiai susiejo ligos atsiradimą su tam tikromis aplinkos ypatybėmis.

Maxas Gersonas atliko kažką panašaus, tačiau sudėtingesne versija su daugybe niuansų ir detalių, o „dieta“ jis sudarė asmeniškai kiekvienam pacientui. Griežtos taisyklės galiojo ne tik maistui – tiesą sakant, tam tikrą laiką žmogus pradėjo gyventi naujai, maksimaliai pašalindamas iš savo kasdienio gyvenimo viską, kas dirbtina ir sintetinė, iki indų ir namų apyvokos daiktų, pagamintų iš jo griežtai nurodytos medžiagos. Viso to **poveikis** skaitinami organizmo veiksniai buvo sisteminio pobūdžio.

Katsuzo Nishi iškėlė savo hipotezę apie vėžio kilmę, tačiau į gydymą priėjo panašiai – vietoje įprastų maisto produktų pristatė iš esmės skirtingus natūralius analogus, papildydamas tam tikras elgesio taisykles.

Anatolijus Trofimovičius Kachuginas pasiūlė kitokią, labiau į mediciną orientuotą terapiją, tačiau labai individualią ir daugiakomponentę, apimančią kartu su vaistais ir dietinę mitybą bei nemedikamentinius vaistus. **Galina Šatalova** į problemos sprendimą kreipėsi dar didesniu mastu - **KATEGORIŠKAI NESUTIKDAMA SU VISUOTINAI PRIIMTA VĖŽIO PRIGIMTIES VERSIJA**, ji taikė išskirtinai daugiašalį požiūrį ne tiek gydymą, kiek atstatydama organizmo sveikatą, o vėžio išnykimas šiuo atveju – *natūralus „šalutinis“ rezultatas – praeina per viską, įskaitant vėžį*. Jos metodikos individualumas yra besąlygiškas ir absoliutus, iš tikrųjų kiekvienas pacientas gydo savo griežtai individualiai, vadovaudamasis keletu jos pasiūlytų principų.

Nikolajaus Ševčenkos vėžio (ir viso kito) gydymo metodas yra šiek tiek kitoks - pagrįstas reguliariumi griežtai rankomis paruoštos *augalinio aliejaus ir degtinės suspensijos suvartojimu, kurio receptas yra vienodas bet kuriam pacientui*..

E. Revich, G. Šatalova, R. Broyce, M. Gerson, K. Nishi..

Visi šie žmonės turėjo **KITOKIĄ NUOMONĘ NEI VISUOTINAI PRIIMTA** dėl vėžio prigimties ir, žinoma, taikė kitokius nei oficialiųjų sveikimo metodus. Tačiau kartu dažniausiai jie yra griežtai individualūs ir kiek įmanoma labiau įtraukia pacientą į patį gijimo procesą (tiesą sakant, tą patį dariau ir dirbdamas su Žmogumi per jo Komplexą). Viskas atliekama suvokiant, suprantant (kiekvieno gydytojo siūlomą lygiu) kas vyksta ir įdedant daug pastangų paties žmogaus ir/ar jo artimųjų bei draugų. Vien tai, kad visi šie sėkmingai vėžį

išgydę žmonės laikėsi skirtingų jo prigimties versijų, rodo, kad *ne vienas iš jų nežinojo tikrojo jo vaizdo*. Visas įtakų rinkinys, kurį jie pateikia savo metoduose, buvo griežtai privalomas, tačiau patys autoriai to nelaikė metodų pagrindu. Akcentuojami buvo žinomi, materialiai suprantami, gilių žinių nereikalaujantys dalykai – sultys, žolelių užpilai, kiti „preparatai“, ypatingas dėmesys buvo skiriamas jų (preparatų) sudėčiai, jų gamybai naudojamų produktų kokybei, nors pagrindinė vaidmenį galėtų suvaidinti tai, kad visi jie dėl savo sudėtingumo buvo pagaminti rankomis. Įveikti tokią rutiną ir daugeliu atžvilgių alinantį darbą gali arba pats ligonis, „svajojantis“ (tiksliau, siekiantis ir susikaupęs) apie savo pagijimą, arba jam artimas žmogus, apie tai „svajojantis“. *Šis veiksnys gali būti lemiamas daugeliu atžvilgių*, kartu su dėmesingu požiūriu ir visko, kas vyksta, suvokimu. Koncentracija į savo ligą (ar artimo žmogaus ligą), net ir esant dabartiniam žmonių išsivystymo lygiui, prisideda prie marškinių būklės koregavimo per jų Kontrolės sistemą – Smegenis. *Ir tai yra lemiamas veiksnys*. Žinoma, šių žmonių gydymo metodai yra veiksmingesni už tai, ką siūlo medicina savo vulgariu materialistiniu požiūriu, kurį ne visada gali išlyginti keli talentingi gydytojai, neturintys „daktaro“ profesijos, o pašaukimo gydytis. Natūralu, kad daugelis tokius metodus naudojusių žmonių trokšta pakartoti šių žmonių sėkmes dėl kuklios finansinės dalies. Tačiau dauguma išsigandusių žmonių, savo sielvarto metu gali surinkti bet kokius pinigus, ir tai nesibaigia. Prisiminkite dainininkės Žannos Friske atvejį, kai visoje šalyje renkami pinigai iš žmonių, kurie nusprendė padėti talentingai moteriai. O kuo viskas baigėsi (ne Rusijoje, o Amerikoje) su jos „pažangiais“ šios srities specialistais?

Kaip sakė ir rašė N. Levašovas : „*Galite tikėtis sėkmės tik tada, kai tiksliai žinote naudojamų metodų veikimo mechanizmus ir absoliučiai visas jų taikymo taisykles, tai yra vykstančių procesų prieš, per ir po jo fiziką, ar tavo paties « kišimasi »*. Iš pažiūros labai paprastas pritaikymas ir žinios (pavyzdžiui, tai, ką rašė N. Levašovas apie pepsinės opos išgydymą), iš tikrųjų reikalauja supratimo, tiksliau, vidinio jausmo, kai suprantama, kaip sakiau, sudėtingiausių žmogaus procesų fiziką - kūnas. Šiandien esu visiškai tikras (apie tai taip pat kalbėjome su Levašovu), kad **R. Broysas, M. Gersonas, K. Nishi, A.T. Kachuginas, G.S. Šatalova ir N.V. Ševčenka** nežinojo tikslaus vėžio „gydymo“ veikimo mechanizmo, *jie turėjo tik miglotus spėjimus ir fantazijas, nutolusias nuo realybės*. Apie visus kitus "specialistus" ir nieko sakyti neverta. Šiaip ar taip, jokių kompetentingų publikacijų apie jų vėžio „gydymo“ metodus rasti neįmanoma – tik bendri žodžiai. Ir esmė, žinoma, ne kažkokioje paslapyje, o tame, kad ne vienas autorius pats iki galo suprato, kokia sąlyga yra lemiamą sėkmingam jo metodikos pritaikymui.

Grubiai tariant, visi autoriai, kurie tikrai galėjo „gydyti“ vėžį, turėjo dovaną intuityviai pritaikyti pacientui kokį nors sudėtingą, daugiakomponentį „poveikių derinį“, kuris galiausiai padėjo išgydyti vėžį. *Tokios technikos pritaikyti beveik neįmanoma*, kadangi nėra suprantamų objektyvių kriterijų, kodėl ir kada reikia elgtis taip, o ne kitaip – viskas „gyvuliško“ instinkto lygyje. Tačiau šie vėžio gydymo metodai, mano nuomone, yra daug efektyvesni nei *vėžio gydymas nuodais ir chemoterapija*.

6.7. Išėitis

Tiesiog pabandykime įvertinti tai, kas buvo išanalizuota – kaip vėžys gali būti išgydomas ir ar išvis išgydomas – atmesdami šališkumą ir įsivaizduodami, kad mes patys nusprendžiame (kaip iš tikrųjų turi būti), kas ir kaip bus mūsų pačių kūnas. Supratimas, kaip formuojasi vėžinė

ląstelė – kaip nutrūksta ryšys su Smegenimis, iškreipiamas informacijos mainai su jomis, priežastys, kodėl ši ląstelė lieka organizme – gali padėti rasti išeitį iš šios situacijos. Problema – **penkiasdešimties tūkstančių** netinkamų naudoti ląstelių pašalinimo iš organizmo riba, taip pat jos susiaurėjimas tuo atveju, kai tokių ląstelių susidarytų daugiau per parą. Tai reiškia, kad būtina užkirsti kelią koridoriaus susiaurėjimui – tada bent **reikiamų 50 000 ląstelių** (ir ne mažiau) bus pašalinti laiku. Tai jau sumažina vėžio riziką – belieka gyventi taip, kad per dieną **nesusidarytų daugiau nei 50 000 „blogųjų“ ląstelių**. Tačiau šiuo metu tai atrodo mažai tikėtina, išskyrus tai, kad virsti joga – iš tų, kurie „ne iš šio pasaulio“ – yra atsijungimo nuo išorinio pasaulio būsenoje. Paprasčiausias sprendimas – kuriam laikui sukurti galimybę praplėsti koridorių netinkamoms ląstelėms pašalinti.

Tai yra, sąmoningai sudaryti galimybę iš organizmo pašalinti daugiau **nei 50 000 *beverčių ląstelių*** ir energingai aprūpinti šį mechanizmą. Tai jau progresas – jei užduotis bus išspręsta, bus suteikta gana patikima vėžio prevencija. Tačiau reikia daugiau – išgydyti esamą, jau susiformavusį vėžį. Svarbu, kad būtų pašalintos visos netinkamos naudoti ląstelės, o tam Smegenys turi tiksliai žinoti, **kurias ląsteles reikia pašalinti**, nes vėžio ląstelės, jos nuomone, nėra netinkamos naudoti – jos formuoja signalą, kurį Smegenys suvokia kaip normalų. Tai reiškia, kad Smegenys turi išsikelti užduotį veisti specifines ląsteles, turinčias tam tikrų savybių. Vėžio ląstelės požymiai, apie kuriuos kalbėjome aukščiau, yra greitas augimas ir dalijimasis. Belieka rasti būdą, kaip šią informaciją perduoti Smegenims. O tam reikia visiškai suprasti, kas ir kaip vyksta.

Bet kuri biostruktūra, kaip taisyklė, turi **3 pagrindines sistemas**:

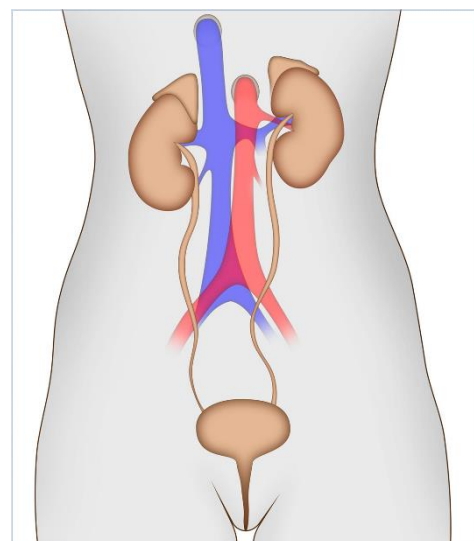
1. Potencialų gavimą.
2. Potencialią transformaciją, užtikrinančia savo gyvenimą.
3. Potencialų, kurių nereikia gyvybei užtikrinti, išėjimas.

Savo ruožtu potenciali išvesties sistema yra **padalinta į sistemas**:

- **mažo potencialo struktūrų išvestis** (be to, ši sistema yra pagrindinė visų jonų, kurie yra smegenų veiklos produktai, išvesties) ir
- **didelio potencialo struktūrų produkcija**.

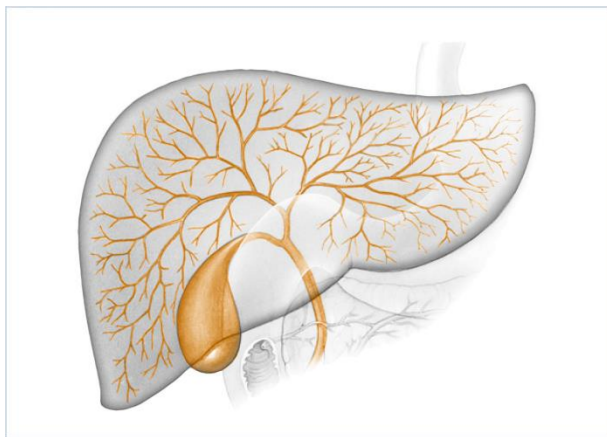
Panagrinėkime **didelio potencialo struktūrų** išvesties sistemą, nes šios konkrečios struktūros darbas lemia visas bet kurios biostruktūros gyvybines funkcijas. Žmogaus pavyzdyje tai yra šlapimo išskyrimo takas. „Šiuolaikinės“ medicinos požiūriu šis traktas yra trečiarūšis. **Aksioma**: bet kuri Žmogaus ląstelė turi išryškinti ir **mažo potencialo**, ir **didelio potencialo** struktūras, t.y. pašalinamos visos struktūros, pažeidžiančios ląstelės konstravimo ir jos gyvybinės veiklos principus. Prisiminkite šią svarbiausią taisyklę.

Ipasekmė: jei **mažo potencialo** struktūrų išvesties sistema **NEPAJĖGIA PAŠALINTI ŠIUKŠLIŲ IŠ LAŠTELĖS**, tada šios šiukšlės užpildo pačią ląstelę ir sudaro vadinamąjį "šlaką". Kartu

sustiprėja ląstelės ir smegenų ryšio elektromagnetinis impulsas. Leiskite man tai paaiškinti tokiu būdu. Prieš susidarant šlakui, ląstelė turėjo **77,450450 elektromagnetinio ryšio impulsą**. Kaupiantis šlakams, ląstelės formos gravitacinio dažnio potencialas pradeda didėti, o kadangi šlakas neturi savo ryšio su smegenimis dažnio, elektromagnetinis impulsas turi suteikti „naują“ ląstelę (jau su šlaku).), todėl įvyksta santykinis elektromagnetinio impulso padidėjimas. **Ribinė vertė yra 77,975875**. Toliau didėjant šlako kiekiui, ląstelė keičia dešinę spiralę į kairę. Jei tokią ląstelę aptinka Smegenys, ji pašalinama iš organizmo. Jei ne, tada gali susidaryti kolonija (**vadinamą VĖŽIU tarp namų šeiminių**), nes **mažo potencialo** šlako struktūros yra suderinamos su pačių Smegenų gyvybinės veiklos produktais. **Žarnynas ir oda dalyvauja mažo potencialo** žmogaus struktūrų pašalinime. Mažo **potencialo** struktūras iš kiekvienos ląstelės pristato **limfinė ir kraujotakos** sistema. Kadangi **mažo potencialo** struktūrų pavojus akivaizdus, visas šiuolaikinės medicinos dėmesys yra nukreiptas į žarnyno ir odos ligų gydymą. **Spalvų gama žemose oktavose yra žalia, o tai atitinka potencialų normos viršijimą; SOS** signalai susidaro Smegenims. Kai kurie „gydytojai“ ir „psichai“ tai „mato“. Tačiau jie negali suprasti, kas vyksta. Jie nežino proceso fizikos, kuri aprašyta aukščiau.

2 pasekmė: jei didelio potencialo struktūrų išėjimo sistema nesugeba sumažinti „garų“ slėgio ląstelėje, perkelti šių garų į atitinkamą vandens struktūrą ir išmesti iš organizmo, tai gali sukelti pasekmes (noriu patikslinti, kodėl žodis „garai“ yra kabutėse. Ūmių kvėpavimo takų ligų piko metu iš žmogaus dažnai išeina kone vandens garai). Kadangi „garų“ **pH yra 7,64–9,64 ribose**, jam pašalinti naudojama įprasta cheminė reakcija – rūgštinimas. Tam suformuojamas „konteineris“, į kurį „sukami“ garai. **Šiuo atveju talpykla yra šlapimo rūgštis**. Gryna forma (be talpyklos) garai ar šlapimo rūgštis neegzistuoja - tik talpykloje, o ne gravitacijos būdu, garai patenka į išvesties kanalus. **TALPYKLOS PRISTATYMO KANALAS YRA KRAUJOTAKOS SISTEMA**, o šlapimo rūgštis kiekio padidėjimas kraujyje yra susijęs su „garų“ slėgio padidėjimu ląstelėse. Jei svyravimo proceso nėra, tai šlapimo rūgštis kiekio padidėjimas yra Smegenų aktyvacija. Jei smegenys yra silpnai aktyvios, tada „garai“ išsiskiria kas **12 valandų**.

Gaminant konteinerius susidaro tulžies pūslė, tada jie patenka į šlapimo pūslę. Šlapimo pūslėje tarsi atliekamas konteinerių „kalibravimas“ - iš jų į kraują patenka standartiniai, turintys dešiniarankio cukraus požymį. Tai leidžia nesupainioti „garų talpyklos“ su „gliukozės talpykla“ ir su šlaku, susidariusiu po gliukozės „įvyniojimo“ į indą. Norint laiku suteikti pirmąją pagalbą ląstelėms, kraujyje turi būti nuolatos „garų talpyklos“.

Šlapimo takai yra jautriausi smegenų veiklai. Visos šlapimo takų ląstelės turi turėti savo slėgį **110/85**, o smegenų ląstelėse – **90/65**. Sumažėjus slėgiui šlapimo takų ląstelėse, suaktyvėja talpyklų susidarymas šlapimo rūgštis pavidalu. Talpyklų pertekliaus patekimas į kraują sukuria **ILIUZIJĄ APIE SMEGENŲ** aktyvavimą ir sumažina **didelio potencialo struktūrų susidarymą** ląstelėse. Toks sumažėjimas perkelia energetinius potencialus į mažo potencialo struktūras, formuodamas pagreitintą šlako susidarymą. Po to prasideda grandininė

reakcija ir vėliau sumažėja slėgis šlapimo takų ląstelėse. Narkotikų vartojimas tik trumpam sustabdo šį procesą ir padaro daugiau žalos nei naudos.

Programos „SvetL“ tiesiogiai sąveikaudamos su smegenimis gali reguliuoti šlakų susidarymą taip, kaip reikia. Padidėjus slėgiui šlapimo takų ląstelėse, pačiose šlapimo pūslės ląstelėse vyksta negrįžtami procesai. Talpyklų pasiūla smarkiai sumažėja ir dėl to biostruktūros ląstelės nebeturi galimybės išsivaduoti iš „garų“. Elektromagnetinis impulsas didėja, o dėl šio padidėjimo padidėja ląstelių jautrumas. Tačiau didelis jautrumas be bendravimo su vykdomaisiais organais yra itin pavojingas dėl reakcijų neadekvatumo. Profesionaliai besidomintiems šiais procesais rekomenduočiau perskaityti (galite perskaityti) medžiagą *apie vegetatyvinę-kraujagyslinę distoniją, panikos priepuolius ir kitas ūmias psichozes*. Tokios ligos, kaip, pavyzdžiui, šizofrenija ar paranoja, padidina talpyklų, kuriose nėra „garų“, kiekį. Šios talpyklos yra ląstelių pašalinimo grandininės reakcijos katalizatorius.

Rašau tai tam, kad skaitytojas suprastų, kokius darbus turi atlikti **“SvetL” kompleksas**, ar gali tai atlikti šiandien, o jei negali (dėl vienokių ar kitokių priežasčių, pavyzdžiui, dėl specifinio smegenų genotipo), tada kaip ir kokią „pagalbą“ jam reikia suteikti šiai problemai išspręsti. Prisiminus, kad smegenys yra *vienu metu sujungta trijų erdvių – neutrino (aukštesnės), antineutrono ir protono* arba joninės – būseną, nesunku suprasti, kad medicina su skalpeliais ir jos moderniausi vaistai nepadės tiksliai išspręsti problemos. Mums reikia įrankio, kuris leistų įgyvendinti savo planus. Net ir esant dabartiniam Žmogaus išsivystymo lygiui, galimas sąmoningo aprašytų procesų koregavimo variantas, jei teisingai suvokiama esama situacija ir yra pakankamai potencialo užduočiai įgyvendinti.

Tiesą sakant, tai yra Programa, kuri, laikantis nurodytų sąlygų, **NEGALI BŪTI ĮVYKDYTA – SVARBIAUSIA**, kad būtų pakankamai laiko. *Ir jo tiesiog nėra, ypač kalbant apie onkologiją*. Todėl pagalba reikalinga. **Pirmas variantas** – reikia per trumpą laiką pasiekti supratimą, tam reikia atsisakyti šališkumo ir pradėti nuo žinojimo, kas yra Žmogus ir kodėl jis šiuo metu turi tokius pažeidžiamus marškinius. *Nešališkas knygų skaitymas padeda*. Nešališkumas reiškia, kad žmogaus fiziologijos vadovėlis neturėtų būti *traktuojamas kaip neginčijama tiesa, o A.M. Hatybovas, N.V. Levašovas, ir tikriausiai aš – neturėtų būti traktuojami kaip koks kliedesys . Ir atvirkščiai* . Požiūris į viską turėtų būti - pagrįstas, tiksliai tęsti skaitymą ir ką atidėti - paaiškės labai greitai, svarbiausia pradėti ir nesustoti. **Antrasis variantas**, kuris neatmeta, bet papildo pirmąjį (ypač jei jau yra tam tikras supratimas apie tai, kad medicina negali techniškai padėti išspręsti iškilusią problemą), yra suteikti smegenims kažką, kas pataisytų jų darbą. , nurodo vėžio ląsteles ir suteikia galimybę atlikti įgyvendinimo užduotis. **Pirmasis yra programos**, antrasis – **jas įgyvendinantis generatorius**. Jei susiformuos supratimas, tada nebus sunku rasti tinkamas Programas ir būdą jas įgyvendinti (visa tai perėjau būtent tokia seka) – tada atsiras laiko, paskatų ir fizinių galimybių tęsti pagrindinį dalyką – žinios, siekiant įgyti platesnį ir gilesnį supratimą. Bet koks kitas variantas ir seka **GALI BŪTI NESĖKMINGI, nors pasirinkimas visada yra – ŽMOGUS**.

Ir dar kartą kartoju – protoninėje (medžiaginėje) terpėje nėra ir negali būti įrankių, kurie paveiktų nematerialią terpę. Tiesiog pagalvok apie tai. Tikiu ir jau ne kartą tuo įsitikinau, kad tiesioginis chemoterapinis ar kitoks medicininis priepuolis prieš naviką dažniausiai nužudo patį ligonį, o liga šiuo atveju miršta paskutinė. Skaitytojo negąsdinu, savo žinių nesiekiu pateikti „išmanančių“ gydytojų fone, nebūdamas diplomuotu gydytoju (ko

neslepiu). Tiesiog turėjau visa tai išmokti ir pasimokyti iš įvairių šaltinių, kai **susidūriau su „SvetL“ programų** naudojimu onkologijos srityje. Tačiau šiandien išvados nebedaromos iš pavienių atvejų, kaip, pavyzdžiui, **praeitais 2014–2016 m.** Liūdniausia, mano nuomone, tai, kad **Programos (Kompleksai)** „ašaringai“ prašosi jas taikyti jau iš beviltiškumo, kuriame atsidūrė žmonės, o po to, kai žmogus ir, svarbiausia, jo smegenys yra subjauroti nuo visko naudojimo. apie kurį aš kalbu rašė. Ir tada pirmame etape vyksta kova ne dėl pasveikimo, o dėl pasekmių, susijusių su „šiuolaikinės“ medicinos naudojimu, pašalinimo! **Tai ir tampa svarbu.**

Deja, dabartinėje situacijoje emocijos tiesiog užvaldo Žmogų, kuriam diagnozuotas vėžys, ir ne tik jį patį, bet ir jo artimuosius. Jo akivaizdus sprendimas – kreiptis į juos – gydytojus, kurie nustatė šią diagnozę, ir ieškoti pagalbos. Dažnai nuo to beveik neįmanoma atkalbėti. Be to, tai vertinama kaip tiesioginis greitos ir skausmingos mirties noras. Bet net jei pavyksta samprotauti kreipiantis į bendrus giminaičius ir draugus, kurie panašioje situacijoje kreipėsi į gydytojus ir jau mirė (ir tik su minėta kančia) – vėliau priekaištų (geriausiu atveju) neišvengsi. Tikrai taip.. tokiais atvejais kartais geriau pabandyti išsiųsti į bažnyčią nei į ligoninę. Tokio elgesio priežastis yra ta, kad kiekvienam „reikia ką nors daryti, nelaukiant oro prie jūros“. Žmonės pasirengę išleisti visus savo pinigus, surinkti šias lėšas iš visų pažįstamų ir nepažįstamų žmonių, rasti **geriausia/brangiausia/vip/užsienio - klinika**, kuri žada padėti, žmonės pasiruošę lakstyti po ligonines, imti ir gauti tyrimus, kurti fondą lėšoms rinkti, atlikti bet kokius ir bet kur tyrimus, nesuvokdami, kad visa tai neturi prie ko daryti su juo, kad pasveiktų. Visa tai **yra galimybė atsikratyti kaltės jausmo**, kai žmogaus nėra – juk padarė viską, ką galėjo, išleido viską, ką turėjo (ir savo, ir ne savo), pamiršdamas vieną dalyką – **viskas, kas buvo padaryta, buvo pasirinkta iš to, kas buvo pasiūlyta**.

Dabar pažiūrėkite, kas tai pasiūlė. Pavyzdžiui, kurios vėžio klinikos laikomos geriausiomis pasaulyje? **Izraelio**. Jei jums pasiseks paieškose ir pamatysite susirašinėjimą su tokios klinikos atstovais ir pacientu (ar jo artimaisiais), jums viskas paaiškės, jei būsite ramus ir nesergate vėžiu. Specialistai tokiose klinikose įtikinamai žada padėti ir už tai ima didelį (vertą) mokesį. Pasmerktam, išsigandusiam diagnozės žmogui (ar jo artimiesiems) daugiau ir nereikia. Kreipkitės į pagalbos vėžiui grupes socialinėje žiniasklaidoje, skirkite laiko paskaityti, kas vyksta su žmonėmis, kurie turėjo tiesioginį kontaktą su vėžiu.

Jiems reikia bet kuo pagrįsto pasitikėjimo. Ir jie yra pasirengę už tai mokėti labai brangiai, priimdami didelę kainą kaip siūlomo realumo, efektyvumo patvirtinimą ir nesvarbu, kas yra jos pagrindas. Jei yra koks nors pasirinkimas (nors dažnai nepasirenkama, žmonės griebiasi pirmos progos) – dažnai renkasi brangesnį variantą (tarsi patikimesnį ir kokybiškesnį). Tada **viskas vyksta pagal schemą – „gydymui“ skiriamos neįtikėtinos pastangos, kurios „tarsi“ atneša palengvėjimą**. Arba atneša matomą (pastebimą) pagerėjimą, o vėliau gydytojai **NELYGIOJE KOVOJE SU LIGA NUGALI**. O grupė socialiniame tinkle, skirta rinkti lėšas ir paremti mirusį pacientą, arba uždaroma, arba paverčiama paramos ir lėšų rinkimo grupe, skirta padėti kitiems sergantiems žmonėms.

«Они маленькие и беззащитные. В их глазах вера, боль, усталость, апатия, жизнь, неприятие. Около некоторых фотографий такое выспраданное – «вылечен». Возле других крестики и пометки – «СТАЛ МАЛЕНЬКИМ АНГЕЛОМ». Сегодня я совершенно случайно забрела на сайт, где просят помощи родители онкобольных детей. Вместо пафосных статусов тут сложные диагнозы. Вместо списка друзей – суммы на лечение, которые ужасают, и перечень счетов для переводов. Вместо оценок фотографий – глаза! Понимаете? Одни сплошные глаза! С тёмными кругами – яркие и погасшие. Лысые от химии маленькие детские головы. А ещё родители, измученные и уставшие. Почти у всех денежные долги из-за лечения и угасающие надежды. А ещё детки, которые стали маленькими ангелами. Их фотографии навсегда застыли. Теперь им не больно... Мы часто скрываем свои страхи. Перед чужими людьми. Перед самими собой. Сегодня я поняла чего я боюсь. Ведь эти семьи жили, как и все остальные – и ничего не предвещало беды. Мы ходим каждый день по краю, и не знаем, что нас ждёт завтра. Мы живём и не задумываемся о вечном. Вот даже тут, в сети – вечная борьба за плюсы, поиски чужих ошибок, желание показать себя умным и начитанным – тупое времяпровождение у монитора, повтор одних и тех же цитат, и высасывание из пальца новых подробностей. И знаете что, мне всё равно что напишут тут завсегда на сайте, может найдут пару ошибок, упрекнув в игре на человеческих чувствах. МНЕ ВСЁ РАВНО. Я БУДУ ПИСАТЬ ВСЕГДА ТО, ЧТО ЧУВСТВУЮ. А сегодня я почувствовала большую боль. За себя, что ничем не могу помочь этим деткам. За нас всех, что мы равнодушны. За наше государство, потому что для того, чтоб твой ребёнок прожил неделю, нужно продать всё, что у тебя есть. А если уже нечего продать??? Матери падают на колени и со слезами просят помощи у незнакомых людей!!! В то время, как малыш как свечка гаснет... Упокой, Господи, души умерших деток, помоги, пожалуйста выздороветь заболевшим! Берегите себя и будьте здоровы.

Энни из Запорожья

Negali būti vieno recepto, kuris padėtų bet kuriam sergančiam žmogui. Greičiau jis egzistuoja, bet taip pat lemia, kad neįmanoma naudoti vieno dalyko. **Žmogus gali ir turi pasikliauti tik savimi, pats priimti sprendimus ir prisiimti atsakomybę už savo sprendimą.** Bet tai turėtų būti paremta supratimu, kas vyksta – tai yra visa, kas buvo pasakyta apie vėžio esmę ir apie šiuolaikinės medicinos požiūrį į jį. Ir tokiu atveju, jei toks supratimas atsiras, patikinu, **bus ir sprendimas – ką daryti ir ko tikėtis**.

Bet kas nutinka artimiesiems, kuriems ligonis, apmaudžias diagnoze ir pavargusiai nuleidęs rankas, dažnai perkelia visą atsakomybę ir visas viltis? **ARTIMIEJI, ŽINOMA, NUOŠIRDŽIAI NORI PADĖTI.** Klasikiniu atveju jie vykdo visą energingos veiklos spektrą, kaip buvo minėta aukščiau, su akivaizdžiais rezultatais ir sielvartu. Bet iš tikrųjų, ar galite padėti? Įmanoma, bet tokiems žmonėms norėčiau palinkėti kantrybės, drąsos ir stiprybės. Galų gale, vienas dalykas yra nuspręsti patiems, lengviau - jūs pats nusprendžiate ir patys skinate savo sprendimo vaisius. Kitas dalykas, kai turi priimti sprendimą už kitą žmogų. Viskas čia neįtikėtina sudėtinga. Net jei sprendimas bus patikėtas jums, vėliau keistai paaiškės, kad visi yra nepatenkinti šiuo sprendimu, kad jis neapgalvotas ir paremtas kažkokiais piktais kėslais. Ypač jei siūlomas kažkas iš neklasikinės schemos. Visi laukia tik vieno – stebuklingo išgijimo be jokių paciento pastangų ir per trumpiausią įmanomą laiką. Aš visą laiką susiduriu su tuo. **Programa "SvetL"**. Čia kalbu ne tik apie vėžį. Kalbu apie visokius negalavimus. Kalbu apie tai, kad sąmoningai suprasdami ligos rimtumą žmonės net nesivargdami „įgyja“ ne Komplexus, remdamiesi jų „didele kaina“ (kas tai yra ir su kuo palyginti?), o Apyrankes, skaitydami ir suprasdami, kam jios sukurtos. Retas kuris tikisi

pasveikti per metus. Dauguma vadovaujasi dviem savaitėmis (kaip ir sergant gripu), daugiausiai porą mėnesių (čia atkreipiu dėmesį, kad tai galioja ne tik vėžiu sergantiems pacientams, bet ir tiems pacientams, kurie taikė „**SvetL**“ programą dėl jo pasveikimo nuo kitų ligų). Tai galima suprasti, tačiau šiuo metu įgyvendinti onkologinės problemos atveju nerealu. Laikas yra pagrindinis veiksnys.

Apskritai daug daugiau laiko skirsite pokalbiams, įtikinėjimui, spaudimui suprasti ir panašiai, nei gydymo veiksams. Negana to, dauguma jų dažniausiai baigiasi įvairaus formato procedūromis – *stebina neapgalvotumas žmogaus, kurio toksinų išsiskyrimą lydi stiprus viduriavimas ar vėmimas, ir jis ryja (ir gudriai) tabletes, kurios kažkiek tą lygą pristabdo*. Jis tiesiog įsitikinęs, kad savijautos pablogėjimas, o juo labiau tokia nelaimė kaip viduriavimas, negali būti natūralus ir objektyviai pagerinti bendrą būklę, o apskritai - jam tiesiog nepatinka nei viduriavimas, nei vėmimas, todėl tegul jų nebūna ir taško. Reikalausite nebevertoti vaistų (paaiškinksite, kodėl ir kodėl tai reikia daryti), kuriems, tikėtina, gausite visišką sutikimą, o po mėnesio netyčia sužinosite, kad vietinis terapeutas paskyrė „širdį palaikančią“ pilulę ir jie jau atliko du jų kursus – *dabar reikia ką nors daryti su mėšlungiu ir spazmais*.

Dar vienas viduriavimas (kurio tikėtėtės dėl vykstančių procesų, nukreiptų į gerą) sukels greitosios pagalbos iškvietimą ir nenumaldomą norą vykti į siūlomą, o vienintelę tokioje situacijoje imanomą infekcinių ligų ligoninę žarnyno infekcijai gydyti su savo antibiotikų kursais ir viską išmanančiais gydytojais. Kaip tam tikras paaiškinimas, su didele tikimybe gausite: „*čia išsigydys viduriavimas, tada tęsime vėžį*“. Paprastai sunku kažkaip nuraminti norą „nupjauti“ kažką nereikalingo.. Žmonės yra pasirengę išsiskirti su galūnėmis (jei reikia), o su atskirais (su suporuotais – mieliau) organais, plombomis, patinimais ir pratęsimais, nesigilindami į smulkmenas ir detales.. Žinios, kalamos į galvą nuo vaikystės ir palaikomos žiniasklaidos, artimųjų, kaimynų ir apskritai visos „protingos žmonijos“, diktuoja akivaizdų ir neginčytiną sprendimą – *kai kas užaugo („guzas“), reikia nupjauti, pašalinti ir tada viskas bus gerai*. Atrodo, kad išsiaiškinti „guzelio“ kilmę, paskirtį ir augimo priežastis nebūtina, užtenka lapelio iš gydytojų ar tiesiog žodinio gydytojų pareiškimo – tai net nesukelia normalaus smalsumo. Norint iš žmogaus tikėtis daugiau ar mažiau pagrįsto elgesio, reikia jo galvoje susidaryti vaizdą, kas su juo iš tikrųjų vyksta. Ir tai yra daug sunkiau nei „išgydyti vėžį“. Gerąją prasme reikia atlikti ir lygiagrečiai, jei tikrai yra noras padėti, ir siūloma pagalba priimama.

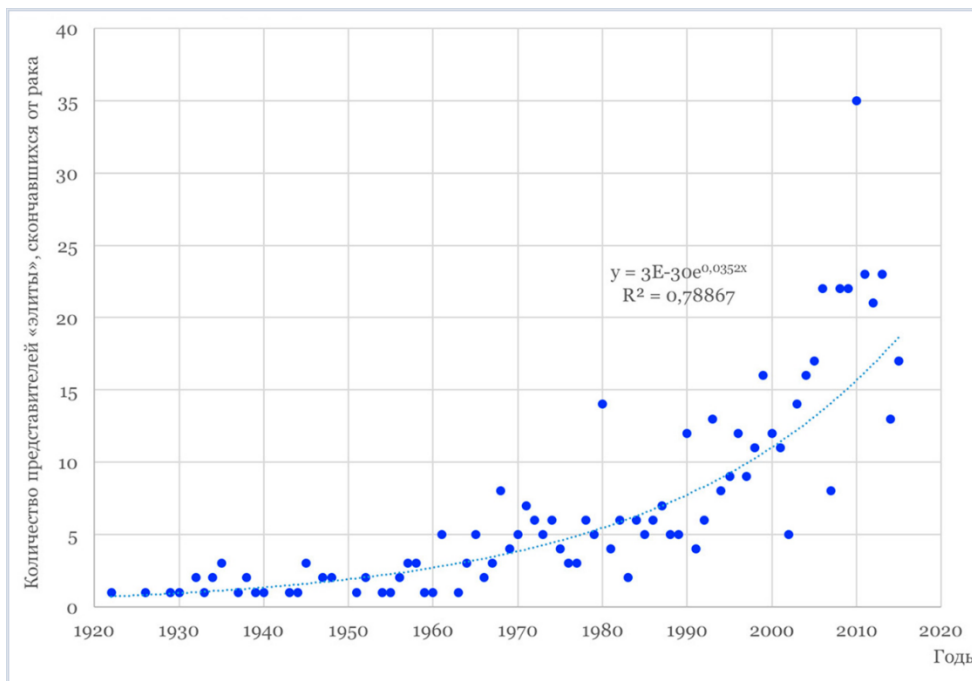
6.8. Stop- momentas

Sustokime trumpam įvertinti, kas vyksta.

Vasario 4-oji yra Pasaulinė kovos su vėžiu diena. Dabartiniais PSO skaičiavimais, **Vengrija šiandien yra pirmoji** Europoje pagal gyventojų, mirusių nuo vėžio, skaičių. Ukraina (susijusius su vykstančiais ir su gyvybės palaikymo sistema susijusiais procesais) **užima 2 vietą**, o Rusija – **garbingą 3 vietą**. Tačiau per pastaruosius šešis mėnesius (2017 m.) JAV pradeda „pasivyti“ Rusiją ir, jei ši tendencija išliks (manau, kad taip ir bus), tai artimiausiu metu jos gali iškilti viršūnėje, tai nėra apgailėtinas ir paradoksalus garsas. Ir tai nėra išankstinis nusistatymas. Tai turi tapti žiniomis. Šiuolaikinis žmogus nieko iki galo, bent tam tikru mastu, nežino, *kas jis yra*. Esamos žinios yra net ne žinios, o tam tikra aprašomoji informacija. Materialistinė ir lygiai taip pat idealistinė pasaulėžiūra, primesta iš išorės, yra ydinga, o bet kurio iš jų laikymasis yra neegzistavimo garantas, kuris gali atsirasti numatomoje,

net šiuolaikinio žmogaus mastu, ateityje. Kad ir kaip būtų paradoksalu, paversti tai realybe ar ne – kiekvienas nusprendžia pats. *Daugeliu atvejų galima, kitų pastangomis, laiku pakreipti galutinį rezultatą viena ar kita kryptimi, bet neįmanoma pakeisti jo esmės.* Tuo pačiu galimas ir pats pokytis, bet tai rankų darbas, o didesniu mastu Proto – kiekvieno darbas. **VEIKSMO IŠMINTIS NULEMTA SUPRATIMO.** Kuo Žmogaus supratimas apie užduotį arčiau tiesos, tuo realnesnis jos sprendimas. Tačiau neįmanoma kažkam duoti ar gauti iš ko nors supratimo, kaip gauti ar dovanoti net labai vertingą daiktą. Tai yra kažkas, ko gali pasiekti tik pats ir nepriklausomai nuo socialinės padėties.

Tiesos skonį sunku su kažkuo supainioti, o jei atsitiktinai paragausite ir įvertinsite iki galo, neberekės jokio surogato, net ir labai gražiame įvyniojime. Tačiau būtent tai šiuo metu traukia tiek daug žmonių. Beldžia tik stebėti ir daryti išvadas. Šiandieninė žiniasklaida, turėdama teisingą (bent jau neapgalvotą) požiūrį, suteikia daug informacijos apmąstymams. Atrodytų, kad tie žmonės, kurie yra nuolatinių vaizdo reportažų, laikraščių straipsnių ir tinklaraščio įrašų herojai, yra sėkmės rodiklis visame kame, įskaitant medicinos pasiekimus, jos raidą, galimybes. Juk tas, kuris parodo mums visuomenės grietinėlę, turi visas galimybes gauti aukščiausios kokybės medicininę pagalbą – tai dėka ryšių, finansinio saugumo ir didelės auditorijos nuoširdžių „gerbėjų“ – yra tikrai užjaučiančių žmonių su savo problemomis. Teoriškai sėkmė, kurią sveikatos priežiūros sistema trimituoja per visas tas pačias žiniasklaidos priemones, *tiesiog privalo pakeisti bangą.* (ir ne tik su vėžiu) į gerąją pusę ir parodyti mums visą sukurtos sistemos galią kovoti su šia liga. Tačiau pastebima priešingai. Statistikos atvirai niekas neveda. Todėl tik paskaičiuokime: grafike – nuo smegenų vėžio, prostatos, krūties ir plaučių vėžio (kaip dažniausiai pasitaikančių vėžio formų) tarp žinomų žmonių (vadinkime juos „visuomenės elitu“) mirė metais (paimta iš Vikipedijos).

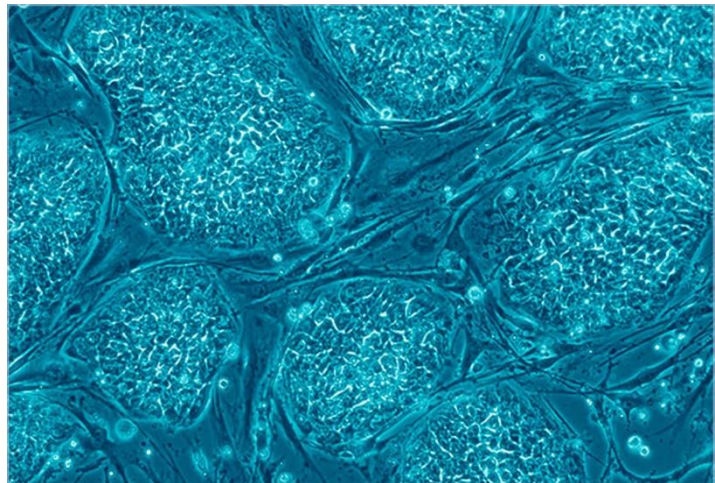

Bent jau įdomu, be to, verčia susimąstyti. Ir ne tik apie atskirus metus. Tai, kas vyksta prieš mūsų akis, be to, tai, ką mums parodo pasaulio valdovais laikantys žmonės, yra visai ne medicinos pergalė ir net ne jos judėjimas ta kryptimi, kuri yra pagrįsta žmogaus sveikatai išsaugoti ir atkurti. Tačiau tai *tik 4 vėžio „rūšys“*, ir tik – žinomi žmonės, kurie gauna visą įmanomą medicininę pagalbą, patys ją pasirenka kuo puikiau ir maksimaliai. Tai žmonės,

pasiekę sėkmės, sulaukę visuomenės pripažinimo ir visuotinės pagarbos, net jei nesigilinate į tai, ką kiekvienas iš jų padarė ir ką kiekvienas iš jų pasiekė – tai sėkmingi ir turtingi žmonės. Ką tuomet pasakyti apie „paprastus“ žmones?

Išvada rodo, kad jie, be abejo, yra dar sunkesnėje padėtyje. Tačiau tokia išvada būtų skubota ir tikėtasi – juk gerai žinomas faktas, įskiepytas mums nuo vaikystės: ***finansinis saugumas yra savotiška garantija.*** Tačiau pasirodo, kad taip nėra. Tai liudija pateikti skaičiai ir tai, kas dabar vyksta, pavyzdžiui, kamieninių ląstelių panaudojimas „sveikatai“ palaikyti – tai naujas populiarus ir ne tik brangus būdas atjauninti tuos, kurie planuoja papildyti mirusių nuo vėžio įžymybių sąrašus.

Naudojant kamienines ląsteles vyksta daug sudėtingesni, nei teigia medicinos atstovai, procesai, kurie tuo pačiu stebina savo paprastumu, bet todėl sunkiai suprantami žmonėms, kuriems mąstymas yra primestas ir apribotas ankstesnių programos nustatymų. Pagrindinis šiuolaikinio žmogaus išsilavinimas neleidžia suvokti realiai vykstančių procesų esmės ir pasekmių. Tuo pačiu metu perdėtas noras pamiršti apie problemas, bent jau su sveikata, o tuo labiau bet kokia kaina, neleidžia įžvelgti prieštaravimų oficialioje informacijoje apie tas pačias kamienines ląsteles. Dėl to viskas atrodo stebėtinai patogiu ir nekenksmingu. Spręskite patys, mums sakoma, kad kamieninės ląstelės - ***tai nespecializuotos ląstelės, kurias organizmas naudoja pažeistoms vietoms atkurti.*** Tai yra, supaprastinant – kame problema, ten padės kamieninė ląstelė, suteikdama galimybę pažeistam organui ar audiniams atsigauti. Pasak gydytojų, suaugusio žmogaus kamieninių ląstelių, kurias gamina kaulų čiulpai, yra labai mažai. Bet jei į tokio žmogaus kraują įvesite donorinių kamieninių ląstelių, jos veiks lygiai taip pat, kaip ir jų pačių kamieninės ląstelės, tik naudojant tam tikro tipo kamienines ląsteles pageidautinas genetinis suderinamumas.

Šios frazės rodo medicinos supratimą tokiu lygiu, kuriuo patogiu parduoti komercinį produktą pirkėjui. ***Niekas išsamiai nepaaiškina, koks yra kamieninių ląstelių vystymosi mechanizmas, kaip ląstelė iš „kamieno“, nediferencijuota, virsta specializuota.*** Kokie mechanizmai sukelia šį sudėtingą procesą? Juk ląstelė turi ne tik įgyti atitinkamą, griežtai apibrėžtą morfologinę struktūrą su jai būdingu funkcionalumu, bet ir ***turėti teisingą ryšį su Smegenimis bei savo Programiškai iškeltais tikslais.***, kuriuos ląstelė turi. Kitaip tariant, ląstelė yra kažkaip valdoma. Tačiau tuo pat metu ląstelė tam tikru mastu yra savarankiška struktūra. Gydytojų pateiktas paveikslas iš krūvos organų ląstelių, kurios savo atvaizdu ir panašumu iš kamieninių ląstelių, patekusių į savo vietą su kraujotaka, pakeis pažeistas ar sunaikintas kolegas, yra labai toli nuo realybės.

Net jei pasikliautume šiuolaikine mokslinė baze, iškyla daug prieštaravimų. Pradėti galima nuo supratimo, kad medicinos „pasirinktas“ donorų kamieninių ląstelių panaudojimo kelias (net nepaisant ginčytino jų naudojimo saugumo) jau atskleidžia to, kas vyksta, esmę –

kažkokio gėrio organizavimą kitų sąskaita. Kodėl medicina nepasirodė kitu keliu? „Atradusios“ kamienines ląsteles ir svarbų jų vaidmenį sveikimo perspektyvoje – kodėl jos pasuko donorystės link? Ar nebūtų logiška vystyti ta linkme, kad būtų sukurta galimybė norimoms kamieninėms ląstelėms formuotis tiesiogiai organizmui, kuriam jų reikia tam tikriems tikslams? Kalbant apie tai, kas vyksta žmogaus organizme naudojant šiuolaikinius skirtingų formų kamieninių ląstelių panaudojimo metodus ir įvairiems tikslams, potencialius klientus turėtų įspėti bent tai, kas yra prieinama iš atviros ir pakartojamos informacijos žiniasklaidoje. O jei pagalvoji, tai jų naudojimas yra sąmoningas, daugiau ar mažiau, liūdnos, bet pelnytų pabaigos pasirinkimas.

Primityvaus tipo ląstelė, turinti ryšį su smegenimis, esanti spartaus augimo ir dalijimosi būsenoje (kuriam laikui jau turinti tam tikrą programą), **pašalinama iš organizmo, praranda ryšį su smegenimis**. Tai yra nepriklausoma struktūra, neturinti ryšio su smegenimis, tai yra, iš tikrųjų tai jau ikivėžinė ląstelė. Ir įvedamas į kūną, tikriausiai kontroliuojamas kitas Smegenys (?), kurios nesankcionavo to, kas vyksta, nedavė leidimo, o apie planuojamą nusileidimą jo niekas neinformavo. Kūne atsiranda ląstelės, kurios, kaip gyvybingos struktūros, sudaro atliekų produktus, taip pat impulsus, kuriuos suvokia smegenys (arba jų nesuvokia). Situacijai vystytis yra keletas variantų – Smegenys suleistas kamienines ląsteles priimdavo kaip „savas“. Tai teoriškai įmanoma, jei organizme vyksta procesai, panašūs į tuos, kurie vyko ląstelių „donoro“ kūne. Tačiau svarbiausia, kad ląstelė turi ryšio kanalą su smegenimis – bent jau **donoro smegenų genotipas turi visiškai sutapti su** gavėju. Tai iš tikrųjų, norint baigti, kuri bent jau didesniu ar mažesniu atstumu nėra apgailėtina, būtina, kad gavėjas būtų kaip donoras. Tada yra tikimybė, kad primityvios ląstelės (panašios į zigotas) galės įsitraukti į vykstančius procesus, tačiau bet kuriuo atveju tai gali įvykti tik tuo atveju, jei dažnių diapazonas, kuriame veikia ląstelė, sutampa su dažnių diapazonu, kuriame panašios ląstelės turi ryšį su Smegenimis, Tuo pačiu metu Smegenys turi „žinoti“ apie šių ląstelių egzistavimą ir įsivaizduoti, ką su jomis daryti. **IŠ TIKRŲJŲ YRA KITAIP**. Yra sąlyginis audinio užkrėtimas „vėžinėmis“ ląstelėmis, kurios labai greitai pradeda vystytis pagal „vėžio“ modelį su visomis iš to išplaukiančiomis pasekmėmis. Tačiau šis „stiebo“ variantas skiriasi nuo „įprasto“ vėžio. Pavyzdžiui, tuo, kad normaliomis sąlygomis vėžys formuojasi lėčiau ir, kaip taisyklė, „probleminėse“ kūno vietose, kurias vienu ar kitu laipsniu valdo Smegenys ir kurias Žmogus jau galėtų priimti, kai kurie daugiau ar mažiau pagrįsti veiksmai. Naudojant stiebo injekcijas, per trumpą laiką gali susidaryti didelis vėžinis židinytis, o pačios Smegenys keičia savo struktūrą, kaip aprašyta anksčiau – greičiau ir stipriau, o tai veda į laikinumą. Dažnai tenka girdėti, kad jei viskas vyksta taip, kodėl šiuo metu nėra masinių mirčių nuo vėžio? Juk atrodytų, kad šiuo metu viskas turėtų vykti į viršų, tiesa? **Pirma**, norint įvertinti, kas vyksta, reikia turėti informacijos. Pavyzdžiui, kažkaip gauti duomenis iš onkologijos ambulatorijų apie priimtų pacientų skaičių, iš poliklinikų - apie nukreiptus į onkologinius ligonius (juk priėmimų skaičių riboja klinikos pajėgumai), iš morgų ir susijusių struktūrų - dėl mirčių nuo vėžio skaičiaus. Būtina palyginti visus šiuos ir daugelį kitų duomenų apie paskirtą gydymą, apie gydymą, kurį žmogus galiausiai taikė, apie kitas priemones, kurių buvo imtasi. Ir tada jūs galite gauti šiek tiek daugiau ar mažiau prie realybės – bendrą vaizdą, kas vyksta šiuo metu.

Norėdami pamatyti viską dinamikoje **-REIKIA REGULIARIAI GAUTI IŠVARDINTUS DUOMENIS**. Nemanau, kad daugelis gali pasigirti galimybe gauti tokią informaciją, be to, jie turi noro ir laiko visa tai suvokti ir padaryti tam tikras išvadas. Daug lengviau, greičiau ir ramiau pačiam (vadovaujantis esama visuotinai priimta, didesniu ar

mažesniu mastu, pozicija) iš bendro leistino informacijos srauto pagauti tai, kas jam dera ir neprieštarauja – ir dar kartą būti įsitikinęs savo „teisumu“. Bet koks pavienis faktas, o daugeliu atvejų žmogus operuoja būtent tokiais pavieniais ir fragmentiškais faktais, neturėdamas ir nesistengdamas susidaryti pilno vaizdo apie tai, kas įvyko net per vieną atvejį, lengvai ir besąlygiškai bus vertinamas kaip esamos pozicijos patvirtinimas.

Pavyzdžiui, jei kas nors demonstruoja šiuolaikinių vėžio gydymo metodų nesėkmę, ***kuriam prieš 17 metų buvo pašalintas vėžinis auglys*** ir jis vis dar gyvas ir sveikas. Šis faktas susprogdins viską, kas buvo pasakyta, net jei jis bus pagrįstas šimtu ne mažiau patikimų faktų. Nors iš tikrųjų jau dabar žinant tam tikrą dalį procesų, kurie realiai vyksta žmoguje, taip pat ir su onkologinėmis problemomis, **AKIVAIZDU, KAD TAI YRA NEAPGALVOTA IR SKUBOTA**, atrodo, kad apie gydymo sėkmę sprendžia tokie fragmentiški faktai, tuo labiau priskirdama tai medikų veiksams. Juk norint įvertinti tikrą vaizdą, kas vyksta su vienu vieninteliu žmogumi, reikia žinoti ir ligos priežastis, ir patį žmogų, ir „ligos istoriją“, ir taikomus gydymo metodus, ir viską kas atsitiko sveikimo procese, o galiausiai – reali dabartinė pasveikusio asmens būklė. Visa tai „analizės“ metu atmetama arba spėjama iš esamų pozicijų ir priderinama prie esamo požiūrio. Tikroji dalykų padėtis dažniausiai visai nedomina. Be to, kyla pavojus tai padaryti ir tam, kuris tiki medicina ir yra įsitikinęs jos metodų veiksmingumu, ir tam, kuris įtikina šį žmogų, kuris tikėjo kitaip. Su tuo aš nuolat susiduriu, atsakydamas ne į klausimus, o ***į reikalavimus*** Programose (Kompleksuose) ką nors „pasukti“ ar „pataisyti“, nes, kaip vartotojui atrodo, pakeitimų nėra! Tuo pačiu metu, be „labas, mano vardas Petya ...“, jie net nenurodo gyvenamosios vietos laiškuose, o tuo labiau apie savo „medicininę istoriją“. Tokioje situacijoje nėra lengva išlaikyti protingumą ir ramybę. Rašau šias eilutes ir sužinau, kad šiandien (2017 m. lapkričio 22 d.) mirė iškilus dainininkas – ***Dmitrijus Hvorostovskis***. Priežastis – smegenų vėžys, kuris jam buvo diagnozuotas prieš trejus metus. Dainininkui tik 55 metai. Kodėl taip? Paprasta – prieš 5 metus jis kaip viešas žmogus ir dainininkas „eksperimentavo“ su kamieninėmis ląstelėmis norimo atjaunėjimo ir formos palaikymo klausimais. Čia yra geras aukščiau paminėtų dalykų pavyzdys.

Kuo neįtikėtinesnė pateikiama informacija, kad ir kokia ji būtų teisinga, tuo žmogus įkyriau rinksis jai (jo nuomone) prieštaraujančius faktus, tuo didesniu užsidegimu ją patvirtinantys faktai bus nušluoti į šalį. ***„Pseudomokslo komisija“*** individualus charakteris giliai ir ilgam įsikurs galvoje, užtikrintai gindamas savo įprastas pozicijas visuose frontuose. Viskas, kas nauja, bus atmesta arba priimta minimaliai ir geriausiu atveju iškraipomai - nesant „komisijos“, viskas „sava“ (tai yra, duota ankstesnio įrenginio rėmuose) bus saugoma maksimaliai ir nepakitus. Bet galima pakeisti pačią „pseudomokslo komisiją“ – tai yra patį pagrindą, ant kurio vėliau žmogus visą gyvenimą stosis. To siekti reiškia tam tikru momentu turėti tokią išsamią, tvirtą ir turtingą gyvenimo patirtį, **SUVOKTI SAVE KAIP BEVEIK VISIŠKĄ NULĮ**., o kartais net didžiulis minusas. Ir tame, mano nuomone, nėra nieko blogo. Tuomet **NUO PAT PRADŽIŲ TEKS KURTI VISĄ SAVE IŠ NAUJO**, nuolat susiduriant su sunkumais griaunant seną pamatą, ant jų iškilusius pastatus ir užsispyrusius jo fragmentus, kuriems naujoje struktūroje vietos nėra ir negali būti. Apie tai apie savo pasaulėžiūrą jau rašiau prasidėjus mūsų pažinčiai su N. Levašovu. ***Kartais atrodo, kad tai tiesiog neįmanoma – iš tikrųjų žmogus kuria, tiksliau, atkuria save kaip Žmogų. Ir jis turi tai padaryti pats.***

6.9. „SvetL“ ir vėžys

Žmogaus kūnas turi apsaugą nuo vėžio, kuri yra sėkminga **83% atvejų**. Tačiau šis „nuopelnas“ yra ne pats kūnas, o Smegenų galimybės. Smegenys per imuninę ir kitas sistemas dalyvauja Žmogaus kūno priešvėžinėje gynyboje, tačiau imuninė sistema yra tik nedidelė šios gynybos dalyvė. Pagrindinis žmogaus organizmo apsaugos nuo vėžio mechanizmas nėra imuninė sistema. Taigi ne iš imunologijos reikėtų tikėtis didelės pagalbos saugantis nuo vėžio. Šiuolaikinė medicina remiasi imunologija ir mano, kad imuninė sistema užtikrina žmogaus kūno apsaugą nuo vėžio. Ši nuomonė iš esmės klaidinga. Atidžiau panagrinėjus, imunologiniai įrodymai, giriantys imuninės sistemos ir limfocitų priešvėžines galimybes, pasirodo esąs mitas. Norint pakeisti vėžio vystymąsi, reikia pakeisti kiekvienos iš šimtų tūkstančių naviko ląstelių genomą priešinga kryptimi ir padaryti visų šių navikinių ląstelių genomus lygiai tokius pat, kaip ir kiekvienoje normalioje šio organizmo ląstelėje. **Tai neįmanoma užduotis!** Vėžio darinius galima tik sunaikinti! Ir tai turi būti daroma taip, kad nenukentėtų normalios organizmo ląstelės. Kaip sunaikinti vėžines ląsteles gyvame organizme? Tik Smegenų „Komanda“ gyvoms ląstelėms gali tai padaryti. O kas „įtikins“ tam visiškai nepasiruošusias Smegenis?

Tai gali padaryti „SvetL“ programa. Bet jei atvirai, **PROGRAMA NESUKURTA**, kad **Kompleksas**(ne apyrankė ar pakabukas) sugebėtų šią problemą išspręsti pats. Todėl visais atkūrimo „kovos“ atvejais reikėjo ir reikia „taikyti“ vadinamąjį „rankinį **Generatoriaus programų** valdymą“, kuris visada skiriasi, priklausomai nuo tikrosios sergančio asmens smegenų veiklos ir galimybių, ar šio Asmens gyvenamosios vietos teritorijos, tuo metu šioje vietovėje vykstančius procesus ir daug daugiau. Net ir šiuo atveju rezultatas yra maždaug nuo **65% iki 35%**, jei imsime procentą žmonių, kurie per pastaruosius 4 metus susidūrė su šia problema. Žinoma, tai neabejotina sėkmė. Bet dar kartą noriu pabrėžti – **TAI (KOL KAS) YRA „RANKINIAME“ VALDYME.** Ir šiuo „režimu“ neįmanoma suteikti masinės pagalbos. Tiesą sakant, su tokiu valdymu, norint išvaduoti Žmogų nuo vėžio, iš pradžių būtina nedelsiant, pirmajame **“SvetL” programų taikymo etape.**, atkurti beveik visą imuninę sistemą, sunaikintą priešvėžinės terapijos. Ir kartais tai neveikia. Chemoterapijoje naudojami citostatikai slopina baltųjų kraujo kūnelių, raudonųjų kraujo kūnelių ir trombocitų susidarymą kraujodaros organuose, todėl kraujuoja ir sumažėja atsparumas infekcijai. Skrandžio ir žarnyno gleivinės pažeidimas sukelia apetito praradimą ir pykinimą. Ant odos gali padidėti pigmentacija, pėdose ir delnuose atsiranda smulkių opų, pradeda slinkti plaukai, kartais baigiasi visišku nuplikimu. Kartais pažeidžiama kepenų, inkstų, plaučių ir širdies raumens veikla. Pažeista ir seksualinė funkcija su įvairiomis apraiškomis. Visa tai „sutvarkiau“ per **„rankinį valdymą“** generatorius ir koregavimų jo Programų vietoje, kurios jau savaime suderintos su Vartotoju. Didelės suleidžiamų medžiagų dozės pažeidžia ir centrinę nervų sistemą, kuri pasireiškia galvos svaigimu, vėmimu, neuritu, klausos praradimu, išimties tvarka net ir nebyliu. Tačiau visi šie šalutiniai poveikiai niekada neatsiranda kartu. Laike jie yra atskirti vienas nuo kito ir atrodo tarsi iš nieko, kaip sakoma, „iš žydros“.

Tai galima paaiškinti tik visišku visų Žmogaus marškinėlių ląstelių (organų) Smegenų valdymo disbalansu. Smegenys nustoja suprasti, ką jos „griebia“ pirmiausia. Ir tada yra nuolatinis Gyvybės palaikymo sistemos „restruktūrizavimas“, uždėdamas visa tai ir daug daugiau vykstančių pertvarkų rėmuose. Jis (smegenys) įjungia mechanizmą **– „Tas, kuris nėra su manimi, yra prieš mane“**, bet jis negali optimaliai kovoti su priešais, tai yra, jis negali atlaikyti problemų, kylančių dėl visos jo valdymo sistemos disbalanso, nes tai labai eikvoja

išteklius, kurių jis jau dabar turi tiek mažai. Ir kai jie tiesiog rėkia ant manęs nevilties laiškais: „Ar galite man ką nors rekomenduoti dėl šios būklės (sindromo, ligos ...)! Galiu tik dar kartą pakartoti: „vaistas nuo ligos yra nesąmonė ir institucionalizuota nesąmonė“. Visa tai paėmiau iš vertų, mano nuomone, mokslininkų, sprendžiančių šią problemą (ir nesijaudinkite, kad paėmiau neklausęs - nėra kada klausti ir klausti), rašiau pats, rinkdamas ir analizuodamas informaciją gautą iš žmonių, tik tam, kad būtų aišku, kokias „užduotis“ turi išspręsti **komplekso programos**. Ir tai parašiau tiems, kurie, naudodamiesi *Apyrankės ar Pakabukų generatoriuose įdiegtomis Programomis*, mano, kad to pakanka tokioms problemoms išspręsti, net nesivargindami bent paskaityti ir pabandyti išsiaiškinti, su kuo jiems tenka susidurti.

Manau, kad tai ne naivumas, o, kaip paprasti žmonės vadina, „laisvas požiūris“ ir susijęs požiūris. Bet net ir už tai aš niekada nieko neteisiu, tikėdamasis kiekvieno asmens apdairumo. Tačiau, kad ir kaip sukūsi, vis tiek, norint išspręsti problemą, reikia akcentuoti smegenų galimybes, derinant jų veiklą su „SvetL“ programų darbu ir atsižvelgiant į daugelį veiksnių, kuriuos apsvarstysime toliau.

6.10. Rašyti ir tiesiog suprasti...

Po N. Levašovo mirties buvau priverstas rimtai pradėti spręsti įvairias problemas, susijusias tiek su sveikatos gerinimu, tiek su „SvetL“ programų darbu (kūrimu), o ypač su vėžiu. Daugelis yra įsitikinę, kad vėžys yra susijęs su genetiniu Žmogaus polinkiu, o ne su dabartiniu gyvenimo būdu (šiandien pabrėžiu, nes iki 2012 m. viskas buvo kitaip), o ne su Žmogaus smegenų genotipu. *Tapo aišku, kad buvo kaip tik priešingai*. Viena iš pagrindinių užduočių buvo poreikis suprasti, kaip viskas, apie ką rašiau aukščiau, yra išdėstyta, sąveikauja, keičiasi ir papildo vienas kitą. Žmogus to negali žinoti modeliuodamas laboratorijų rėmuose. Toks požiūris neleidžia matyti viso vaizdo, nes neįmanoma atmesti vykstančių Žemėje procesų įtakos. Turėsite priimti tam tikrus pagrindinius teiginius be įrodymų, pavyzdžiui, matematikos aksiomas ar fizikos postulatus. Visa priežastis slypi pačiame požiūryje į tyrimo procesą ir uždavinio sprendimą. Visa tai nusprendžiau parašyti ne tik tam, kad suprasčiau, kas yra Programų „rankinis valdymas“, bet ir tiems, kurie nori išmokti „sąveikauti“ su savo generatoriumi, suprasti, ką ir kaip jis daro ir kokį rezultatą nori gauti. Daugelis vartotojų mano, „Pažink save ir pažinsi visatą ir joje gyvenančius dievus“. Bet, mano nuomone, toks požiūris negali duoti Asmeniui „raktų“ suprasti ir įgyti reikiamų žinių šiuo klausimu. Viena vertus, aš tapau „SvetL“ programų dalyviu ir labai norėjau patekti į Pirtį, kita vertus, jau pradėjau kurti tam tikras „konstrukcijas“ (dodekaedrus, elipses, tori ir kt.), „juos užpildydamas su savo norais“ (noriu, kad plika galva dreba!), visiškai nesuprasdamas nei procesų fizikos, nei savo veiksmų pasekmių, jie pradėjo netekti orientacijos - kur yra Pirtys? Nuo ko pradėti? Pateikiu pavyzdį iš vieno seminaro, kurį Levašovas vedė JAV ir kuris, kai aš su juo susipažinau, buvo savotiškas „stūmimas“ iš pradžių norint suprasti „SvetL“ programų kūrimą, o paskui užpildyti Generatorių šiomis programomis, ir galimybė juos valdyti nuotoliniu būdu. Pateiksiu tik bendrą supratimą apie šį sudėtingiausią procesą (procesus), tačiau to visiškai pakanka, kad „SvetL“ programų Vartotojai pradėtų tinkamai įsisavinti savo sąveiką (smegenų sąveiką) su generatoriumi ir „pabandyti“ (be didelės žalos, pirmiausia sau) koreguoti („reguluoti“) Programų darbą, nes supranta, kad reikia jas taisyti jų atkūrimo procese, o ne tik per vandenį, kaip informacijos nešiklį (skystąjį

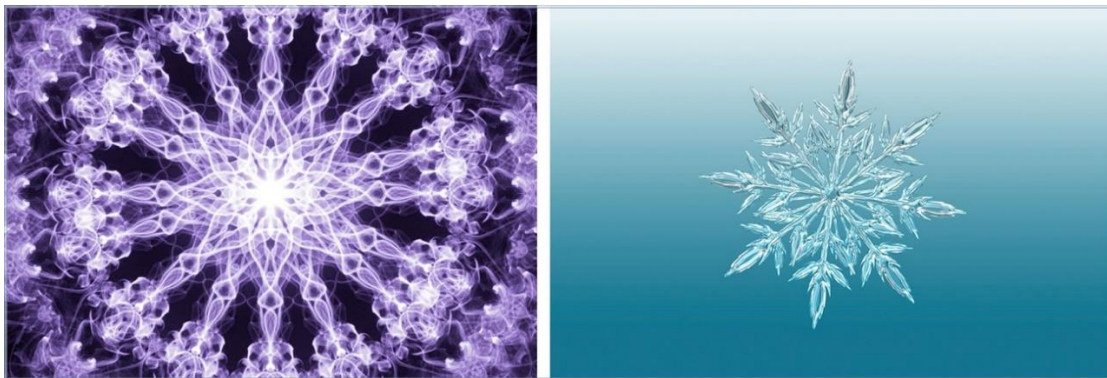
asmeninį planšetinį kompiuterį), bet jau kaip kažkokį asmeninį „instrumentą“. „Niežti kulnas! Ir eik – nubrauk. Tu gyvas ir mano draugas! Taigi braukite už draugystę!„ Vienoje iš pamokų mokytojas vedė mokinius į eksperimentinę sritį, **kiekvienam išskyrė po skyrių** ir paskyrė konkrečią užduotį: pagal įgytas žinias **SUKURTI SAVO VISATĄ** (net jei ir neskaitė „Nehomogeninės visatos“).

Kaip papildomas sąlygas jis nustatė:

1. **Laukas turi likti toks pat.**
2. **Kiekviena visata turi skirtis viena nuo kitos, kitaip jos susilies viena su kita.**
3. **Kiekvienos sekcijos pradinė būseną yra tokia, kad joje nėra nei erdvės, nei laiko, nei kūnų.**

Viskas, ko reikia statybai, turi būti **ATLIKTOS UŽDUOTIES REZULTATAS**. Tai, kad toks variantas įmanomas, sako daugelis senovės legendų ir pasakojimų, kurie saugo žmonijos atminimą ... Išklausiu šį seminarą iki galo, bet neišgirdau nei vieno suprantamo atsakymo, o Levašovo atsakymas pasirodė įrašytas kitoje, dėl tam tikrų priežasčių man dar nepasiekiamoje juostoje. Bet to pakako, kad paskatinčiau mintis. Man kilo mintis: *„ar ne lengviau imituoti ir atlikti panašių užduotį iš pradžių popieriuje, o paskui praktiškai? Nebandydami nieko daryti virtualioje realybėje (bandydami įsivaizduoti), pabandykite iš to pasisemti visų tų pačių žinių, kurių reikia norint išspręsti sau iškeltą užduotį. Vienintelis klausimas – nuo ko pradėti šiuo klausimu. Arba paprasčiau – modelis. Užrašiau pradines sąlygas: **panašumo principas**. Gamtoje nuolat randama panašumų! Geriausiai juos galima iliustruoti pasitelkus fraktalus – geometrines figūras, turinčias savipanašumo savybių, tai yra figūrą, sudarytą iš kelių dalių, kurių kiekviena yra panaši į visą figūrą kaip visumą, t.y. nutolinus kartojasi kiekvienas figūros fragmentas.*

Tai, kas yra žemiau, atitinka tai, kas yra aukščiau; o tai, kas yra aukščiau, atitinka tai, kas yra apačioje, *kad būtų įvykdyti vieno dalyko „stebuklai“.*

Integruotumo principas buvo pagrindinis kuriant valdymo sistemą mano „sukurtomis“ Esmėmis, kurios prireikus „kontroliuoja“ Programų darbą (sąveiką) su Vartotojo smegenimis ir gali koreguoti. Galiu pasakyti, kad būtent šis Vedų tekstas paskatino Levašovą sukurti „daug savęs“, ką jis aprašė savo knygoje. **Jis manė : Aš galiu tapti daugybe ir daugintis, o Jis objektyvavo ir atidavė iš savęs visa, kas yra. Visa tai atidavęs iš savęs, Jis įėjo į tai; ir įėjęs jis tapo viskuo: teigiamu ir neigiamu, dvasia ir materija, begaliniu ir baigtiniu . (Taittiriopanishad ⁶)** Tai tekstai, kuriuos paliko baltieji žmonės, atvykę iš Šiaurės į Indiją ir **ATNEŠĘ ŽINIAS ŠIAI TAUTAI**. Taigi, tai gali būti įdiegta

programoje. Tai, tiesą sakant, **N. Levašovas** suprato realybėje, sukurdamas „didžiulį“ skaičių savo Esencijų, galinčių „veikti“ savarankiškai ir pagal komandą sprendžiant konkrečią problemą. Kartais viena citata gali „suaktyvinti“ tai, kas, atrodytų, neturi sprendimo.

Paveldėjimo principas

Esmė (Smegenys) tam tikru mastu, bet reikia pasakyti, kad ne visada, paveldi tėvų savybes ir perduoda jas vaikams. Pasekmė yra Proto buvimas tiek pačioje Esmėje (Smegenyse), tiek Visatoje. Priešingu atveju, jei žmogus yra protingas, pasaulis, kuriame jis gyvena, taip pat yra protingas. Tai ne tik filosofiniai apmąstymai – tai problemos sprendimo grandinės konstravimas.

Baigtumo principas

Žingsnių skaičius Visatos cikle tiesiogiai priklauso nuo pačios Visatos matmens. Sukurtų Esencijų (Smegenų) ciklo žingsnių skaičius nustatomas pagal šios Esmės (Smegenų) dimensijų skaičių ⁷. Jei fizinis Žmogaus kūnas yra „mirtingasis“, tai tas pats galioja visoms Visatos esmėms, įskaitant ir pačią Visatą. Šiuo atveju tiek Žmogus, tiek kita Esmė iš Būtybės grįžta į nebūtį. Ir taip prasideda naujas ciklas. Tačiau po 2012 metų šis „procesas“ dėl mums žinomų priežasčių kiek pasikeičia. Ir to negalima ignoruoti. **Tai buvo pagrindinis esminis skirtumas tarp Levašovo iki 2012 metų sukurtų programų** ., ir tos Programos, kurios buvo sukurtos jam mirus. Paprasčiau tariant, Programų „veiklumas“ (jų sąveika su Vartotojo smegenimis) atsižvelgia į išorinės Žmogaus gyvybės palaikymo sistemos įtakos pasikeitimą ir Naujosios valdymo sistemos poveikį žmogaus smegenims.

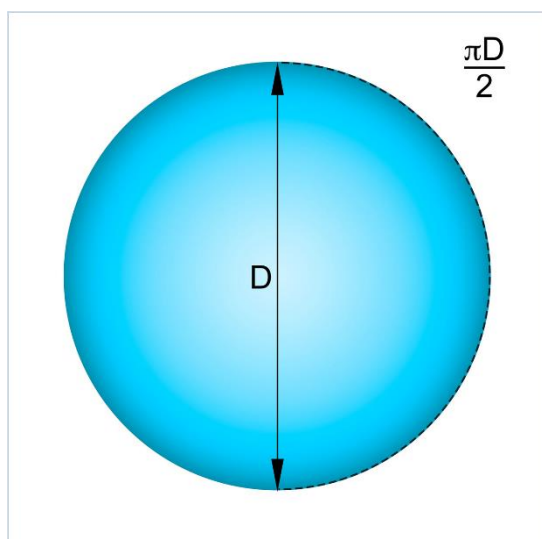
Užduotis: parodyti galimybę vienodu atstumu vienas nuo kito išdėstyti taškus nuo 1 iki n Möbius sferoide, kad būtų galima praktiškai naudoti veikiant šiuose taškuose, vėliau keičiant jų padėtį. Kodėl šiame dizaine - sužinokite toliau. Visi tyrinėja Möbius juostą naudodami išorinę koordinačių sistemą, kuri ją apibūdina. Bet jei koordinačių sistema yra pačioje juostoje, tada **JI PRADEDA TRANSFORMUOTIS KARTU SU JUOSTA**. Yra problema su matematika. Tiksliau, matematikos nėra. Gal skamba gražiai: aprašykite Möbius juostą matematikoje, bet jei matematikos nėra, pirmiausia ją reikia sukurti. Esu dėkingas **Vladimirui Pavlovičiui Efimovui** , rusų mokslininkui, filosofui ir Žmogui, su kuriuo susidraugavau, už tai, kad jis „išrado“ šią kitą matematiką – **matematinę topologiją** . Topologijos pagalba ir **A. Hatybovo** informacija buvo galima apibūdinti matmenų aibių teoriją. **Efimovas apie tai (ir ne tik) 1997 metais** parašė knygą „**Nuo pradžios. Ateities filosofija** ». Jis sukūrė matmenų aibių teoriją, t.y. tos priemonės, kuriomis galima apibūdinti bet kurią realiai egzistuojančią sąvoką. Kiekviena koncepcija turi turėti:

- reikšmė - L ;
- dažnis - T ;
- kiekis - N ir
- transmutacijos/transformacijos momentas — M .

Kaip pavyzdys: sąvoka, tarkim, rytas, pamažu virsta dienos sąvoka. Tarp jų nėra ribų. Diena-vakaras. Vakaras-naktis, ir vėl ciklas kartojasi. Sienas apibrėžiamoje voluntaristiškai – sąlyginai. Beje, kaip neigiamą pavyzdį galime paminėti Žemės laiko pataisymą keliomis

milisekundėmis metų pabaigoje. Fizinė problemos prasmė yra ta, kad bet kuris Möbius sferoido taškas visada yra sferoido centre. Ir tai mums be galo svarbu.

Preliminarus samprotavimas

Yra paprastas sferoidas (rutulys), kurio skersmuo D . Pirmus du taškus pastatykime prie sferoido polių. Akivaizdu, kad jie yra vienodu atstumu vienas nuo kito, jei naudojama sferinė koordinačių sistema (analogiška plokštumos atvaizdavimui tūriniame kūne, kur taškai yra vienodai nutolę tiek tarpusavyje, tiek šios plokštumos kraštų atžvilgiu plokštumos raida gali turėti poslinkį (pradinių parametrų neapibrėžtis, kaip ir sferinio paviršiaus atveju), tada šie taškai gali būti skirtingais santykiais šios plokštumos kraštų atžvilgiu. Kaip **1 pratimas vaizduotei lavinti - Pabandykite tai įsivaizduoti.**

Norėčiau atkreipti jūsų dėmesį į labai paprastą dalyką. Šiandien nėra **dinaminės fizikos, matematikos**. Visa fizika, matematika yra statiška. Jurijus Kulakovas bandė sukurti dinamišką mokslą. Jis parašė veikalą "**Fizikinių struktūrų teorija (matematiniai fizinės hermeneutikos principai)**". Deja, jo nebėra tarp gyvųjų. Jam nepavyko sukurti dinaminės fizikos. Jis žengė tik pirmąjį žingsnį. Po jo šioje srityje buvo daug panašių darbų. Tačiau dinaminių procesų negalima aprašyti naudojant statinius įrankius. Ir nors taip yra, jų darbas neatlaiko kritikos. Tačiau **N. Levašovas** suprato dinaminę fiziką, ir jūs galite (ir turėtumėte) apie tai perskaityti jo knygoje. Turėjau rasti sprendimą ir jį įgyvendinti, žinoma, ne apimtyse ir įsikūnijimuose, kaip darė Nikolajus, o siaurame sąveikos su Vartotojo smegenimis ir "**SvetL**" programomis sektoriuje, koordinuojant jų veiksmus beveik bet koku atstumu dviem taškais (mano smegenys, kaip **taškas 1**, ir "**SvetL**" kompleksas sąveikaujant su vartotojo smegenimis, kaip **taškas 2**). Pažymėtina, kad šie taškai yra nematerialūs, todėl medžiagos panaudojimas praktiškai neįmanomas. Reikalingi nematerialūs „įrankiai“, kuriuos gali sukurti energija (jei, žinoma, kūrėjui užtenka „jėgų“). Kalbant apie „galią“, man, žinoma, viskas labai pasikeitė (supaprastinta), kai **Levašovo generatorius** užėmė deramą vietą Rusijos **šiaurės vakaruose**, „palikdamas“ Prancūzijos teritoriją.

Į sferinę koordinačių sistemą įtraukus kitą sistemą su skirtingu pagrindu, pavyzdžiui, Dekarto, parodoma, kad bet kurie du vienodo atstumo taškai sferoido (rutulio) erdvėje yra neįmanomi. Sferinėje (paviršiaus) koordinačių sistemoje atstumas tarp dviejų erdvės taškų nustatomas puse dienovidinio ilgio: $\pi D / 2$, o Dekarto (vidinei) koordinačių sistemai – atstumas tarp dviejų erdvės taškų pagal sferoido (rutulio) skersmenį: D , arba $\pi D / 2 \neq D$. Topologiškai palyginus, skirtingos erdvės ir jose esantys taškai, vienas kito atžvilgiu, gali pasirodyti esantys „panašiais“ arba „lygiais“ atstumais. Taip yra dėl to, kad antruoju atveju lyginame ne skaliarines ar vektorines vertes, o priemones, pagal kurias šios reikšmės nustatomos. Nuo **2003 m. buvo pristatyta „smegenų genotipo 64“** sąvoka, pagal kurią šiandien jau buvo sudarytas visas kontrolinių taškų vaizdas (lentelė) pagal Voll (bet daugiau apie tai kitoje knygoje). Net paprasta analizė (įprastos matematikos rėmuose), pagrįsta vieno ir dviejų taškų tyrimu, rodo, kad **bet koks taškų skaičius intervale nuo 1 iki n negali būti vienodu**

atstumu vienas nuo kito . Net jei jie nėra ant paviršiaus, bet yra tolygiai išdėstyti naudojamo objekto - sferoido (rutulio) - tūryje. Ir tai yra nepaprastai svarbu. Tai būtų galima sustabdyti, jei aplinkinis pasaulis *atitiktų idealų matematinį modelį* . Čia susidūriau su būtinybe tirti ne tik tris Dekarto koordinatinių sistemos abstrakčiojo matematinio modelio matmenis ir Euklido, Lobačevskio ir Rimano geometrijas, bet dar ką nors, kas netilpo į šiuolaikinės fizikos daugiamačius erdvinis modelius.

Tam tikru mastu šią problemą būtų galima išspręsti *afininėmis transformacijomis* ⁸ , tačiau jos reiškia, kad (pagal numatytuosius nustatymus) išorėje, atsižvelgiant į tiriamąjį objektą, yra tam tikra dinamika be **centro** atskaitos koordinatinių sistemos, kuri juda laiku ir erdvę, sistemas (**objektas** ↔ matavimo sistema ↔ aplinka) suvedame į norimą atitiktį. Tačiau tokiai sistemai būtinos pagrindinės aksiomatinės taisyklės, kurios negali turėti tam tikro, iš anksto nustatyto pagrindo (nulinio atskaitos taško tam tikrai sistemai). *Jeigu lengviau, tai nuo ko pradėti šokti?* Visa tai taip pat taikoma tiems, kurie nori „pabandyti“ bendrauti su savo generatoriumi (sprendžiant daugybę jo galimybių, be to, visada turite atsiminti - **JIS – PROTINGAS**, o kartais daugiau nei tas, kuris nori su juo „pasikalbėti“). Tai tie patys du taškai – Vartotojo smegenys ir Generatorius su programomis. Tiesa, Smegenys čia veiks dvejopai – kaip norimos (informacijos) „nustatymas“ Generatoriui ir „komandų“, gautų iš Generatoriaus per sąveiką su vienu ar kitu organu (kūno sistema) vykdytojas ląstelių lygis. Atkreipiu dėmesį, kad šiuolaikinės matematikos, įskaitant logiką, pagrindai yra dvimačiai tol, kol matematinė kalba remiasi dvimate popieriaus lapo plokštuma, vadinama matematinė simbolių buveine, ir gali, dalyvaujant žmogaus vaizduotei, kiek įmanoma rekonstruoti ir aprašyti erdvinės (apvalkalo) struktūras. Šiuolaikinė matematika yra kriauklių matematika! Ir tai yra stabdis sprendžiant mūsų problemą matematiškai. Galbūt ateityje, *atsižvelgiant į kai kuriuos taškus - penkiamatis*.

Norint išspręsti problemą, kurios egzistavimo sritis yra n-matė struktūra, reikėtų naudoti matematiką su (n-1) dimensine jos (matematinės kalbos) egzistavimo aplinka. Kelių koordinatinių sistemų, pagrįstų skirtingomis kalbomis, buvimas leidžia apibūdinti ir išspręsti problemą, esant trims (maksimalus galimas žiniasklaidos aprašymų skaičius) pradinuose taškuose, kurie yra vienodi, tačiau skiriasi priklausomai nuo krypties vektoriaus koordinatinių sistemos:

- aprašyto objekto viduje (pavyzdžiui, vėžinis navikas);
- **ant jo paviršiaus** (vėžinis navikas ir Smegenų sąveika su juo ląstelių lygiu);
- **už objekto ribų** (išorinė „įtaka“ Generatoriui (Programoms) ir per šią konstrukciją – santykis su Smegenimis).

Tai reiškia, kad egzistuoja (sukurta) viena vienijanti „konstrukcija“ (aplinka), kurioje yra pastatytas visas veiksmų algoritmas.

Sprendimas

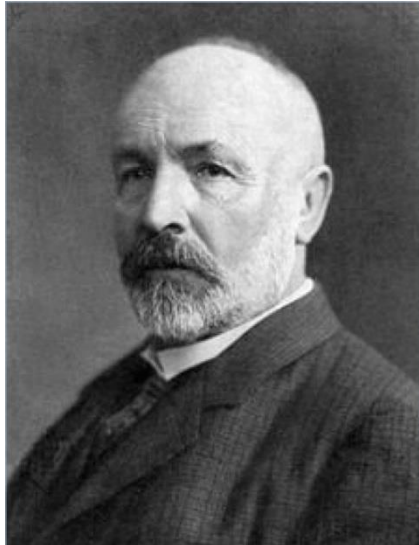
Šis sprendimas turėtų būti naudojamas kuriant kokios nors „tūrinės magistralės“ architektūrą

SĄSAJA, SKIRTA INFORMACIJOS PERDAVIMUI „PRIETAISUOSE“ (dodekaedrinėje) arba realaus laiko sistemose, kur keliami ypač griežti atsako į signalą greičio reikalavimai. *Iš esmės tai yra smegenų reakcija.*

Apsvarstykite standartinę lygiagrečią magistralę su n įvesties-išvesties informacijos kanalų taškų (daviklių). Šiuos jutiklius (taškus) pastatykite ant vienos linijos, rodančios tam tikrą nulinę topologiškai uždarą Mėbiuso juostos tipo struktūrą, be baigtinio vienmačio elemento viena kryptimi - erdvės vektoriumi, ribojamu vidiniu dažniu - dažniu (laiku).

Šiuolaikinėje matematikoje aibės sąvoka yra viena

iš pirminių, kurios negalima

apibrėžti. Štai **Georgo Cantoro** pateiktas aibės apibrėžimas: „Sąvoka „rinkinys“ reiškia tam tikrų gerai apibrėžtų mūsų kontempliacijos ar mąstymo objektų (kurie bus vadinami aibės „elementais“) sujungimą į visą M “. Panagrinėkime aibės sampratą mūsų stebimos gamtos atžvilgiu. Pavyzdžiui, miške daug medžių. **Miško** rinkinys turi ribas, kurias gali apibrėžti šiame rinkinyje esantys **medžiai**. Kai baigiasi medžiai, tada, be abejo, yra ir daug miškų. Kitas tokio rinkinio pavyzdys – **popieriaus lapas**, ant kurio atspausdinta daug **raidžių**. Ar raidžių rinkinį galima apibrėžti raidėmis? Nr. Raidė turi savo aprašymo sistemą

(koordinates), kurioje neįmanoma apibūdinti raidžių su kitais kontūrais. Norint parodyti abipusį raidžių išdėstymą, būtina turėti išorinę apibūdinimo sistemą (koordinates). Išorinės koordinatinių sistemos matmuo turėtų būti didesnis už koeficientą, kuris lemia problemos sprendimą. Akivaizdu, kad koeficientas gali būti pavaizduotas tiek racionaliųjų, tiek irracionaliųjų skaičių (dažnio funkcijų) matrica D . Būtina atsižvelgti į minimalų ir didžiausią būtiną tokių koeficientų skaičių aibei apibūdinti.

Aibė yra tam tikro poaibio egzistavimo sritis (aplinka), tiksliai apibrėžtas mūsų kontempliacijos ar mąstymo objektų rinkinys, kuris bus vadinamas poaibio „elementais“.

Tuščią aibę sudaro to paties dydžio plotai: kur $L=N=T=M$. Tai yra, jie yra keičiami.

Apibrėžimas

\emptyset yra tuščias rinkinys.

Nulinė struktūra - \emptyset struktūra - tai struktūra, kurioje yra visa informacija, reikalinga gyvavimo ciklui, kurią norite paversti realiu veiksmu, susijusiu su Programomis ar smegenimis (tiesiogiai), o tai taip pat įmanoma, bet labai pavojinga ir sudėtinga. jei nesuprantate toliau pateiktų skaičiavimų, tiek fiziniame, tiek nematerialiame (nematerialiame).

Transformuokime tiesinį \emptyset struktūros atvaizdavimą į dvimatį (tiesinį dažnį, kitu atveju per kompleksinę išraišką: $a + b i$), tai yra atliksime operaciją atvirkščiai atvaizdavimui, kur taškai yra **informacijos srautų (dažnio) įėjimo ir išėjimo taškai (tiesiniai)** iš ir į kurią nors Möbius sferą, tolygiai pasiskirstę dvimatės \emptyset struktūros „tūryje“ (rodoma primityvioje

uždaroje Möbius juostelėje be pločio) .Tikroji taškų vieta Mėbio sferos tūryje topologiškai atitinka Mėbio sferos posūkių (perėjimo) vietas ir yra nulemta pirminių ¹⁰ skaičių: $\emptyset, [1], (2), 3, 5, 7, 11, 13, \dots$. Pirmieji du skaičiai ($\emptyset, 1$), nors ir nepatenka į matematiškai griežtą pirminių skaičių apibrėžimą, nes nėra didesni už 1, yra įtraukiami į jų skaičių. Be to, niekas netrukdo jiems į savo skaičių įtraukti keletą „įsivaizduojamų“ (dažnio) pirminių skaičių ir pateikti juos kaip šią eilutę: $\{1 \pm i\} \emptyset, [1], (2) (2), 3, 5, 7, 11, 13, \dots$. Sujungus paprastos skaičių serijos taškų įvestis-išvestis (susukimas), gauname matricą, apibūdinančią kai kuriuos tų pakeitimų modelius, kuriuos norime atlikti per generatorių (vartotojo programas) . Fizinė reikšmė yra ta, kad formulė apibūdina materialų objektą, **TURINTI „NEMATERIALIŲ“ (DAŽNIŲ) ELEMENTŲ**, kurios matrica yra valdymo esmė – ryšių tarp to, ko norima iš Smegenų, ir **Generatoriaus programų** suvokimo organizavimas su vėlesniu vykdymu per tas pačias vartotojo smegenis. Po kiekvienu matricos elementu užkoduota tam tikra vienos dvimatės \emptyset struktūros skirtingų sričių santykių (ryšių) funkcija. Tiksliau, save modifikuojantis modelis – dinamiškai ir geometriškai besikeičiantis, laike ir erdvėje besivystantis Jūsų sukurtos struktūros (sistemos).

Tarkime, kad 8 pirminės skaičių grupės apibūdina kokią nors pilną **n-osios** eilės \emptyset struktūrą, kur $\emptyset\{1 \pm i\}$ yra **n-osios eilės** \emptyset struktūra – žemiausio (**n-1**) tvarka;

{1, (2), 3} yra skaičių grupė, apibūdinanti \emptyset struktūros dažninį (neracionalųjį) komponentą;

{5,7,11,13,..} — skaičių grupė, apibūdinanti tiesinį (medžiaginį) komponentą, kurio suma ($5+7+11+13=36$), išdėstyta 36 taškų erdvinėje struktūroje paskirstyta informacijos srautų struktūra, kuri sukuriama jūsų veiksmų tarp jūsų sukurtų „**taškų 1 ir 2**“ ; ir matematiškai abstrakčios dvejetainės serijos, sudarytos iš „baigtinių medžių“ (prisiminkime mišką), struktūrą, kurią galima parašyti taip: $\{5,7,11,13,..\} \equiv \{32a+16i+8j+4k +2m\}$.

Esmė yra egzistavimo intervalų paskirstymas (bet tik kompiuterinėms sistemoms):

32a - duomenys;

16i - vartotojo programos;

8j - mašininiai kodai;

4k - valdymo komandos;

2 m - galia,

kur a, i, j, k, m atžvilgiu imamas kaip bematis dydis, lygus vienetui. Tada **a=1, i=2, j=4, k=8, m=16** . Suma yra 42 arba, skaičiuojant iš pirminių skaičių, gauname $2^1 * 17 + 2^3$ sudėtinį skaičių, kur:

2^1 - elementų skaičius - erdvės ir laiko vektoriai - dinaminė koordinačių atskaitos sistema, išreikšta Möbius juoste (sfera);

17 yra tikrasis informacijos srautų įvesties-išvesties taškų skaičius;

2^3 - momentas, veikiantis trijose Möbius juostos dimensijose su trečiojo matmens atsiradimu - laikas arba vidinis Möbius lakšto (sferos) dažnis. Pirmieji keturi nariai - dažnio elementai **{ $\emptyset, [1], (2), 3$ }** - yra atsakingi už kitų keturių narių - tiesinių (kvantinių) elementų - **{5,7, egzistavimo aplinkos "materializavimą", 11,13,..}** . Ir jie, savo ruožtu, yra atsakingi

už „*dematerializaciją*“ tiesinės kvantinės struktūros pereinant į kitą lygį. Aštuoni nariai - pirminiai skaičiai - arba skaičių matrica iš tikrųjų yra dvimatės vieningos dinaminės atskaitos koordinačių sistemos matricos aprašymas, kuriame skaičius ir jo vieta egzistavimo sekoje - matricos gyvavimo ciklas - nustato erdvės dažnio kontinuumo, esančio tam tikrame spindulyje (Mėbiuso juostoje), charakteristikas. Kitaip tariant, *aštuoni terminai yra aštuoni dinamiškai savaimė besikeičiančių dvimatės \emptyset struktūros koordinačių ašių vektoriai*. Jei skaičiaus (8) ekranas yra išplėstas popieriaus lapo plokštumoje 90° , tada bus gautas matematinis kompleksinio skaičiaus atvaizdas popieriuje, simbolizuojantis *modelio fizinės struktūros idėją. Pasaulis – ženklas h erdvės ir laiko kontinuumo galūnės*. $8 \simeq \infty$. Matote – mes norime ką nors padaryti, bet galime gauti kažką, dėl ko turime patraukti už galvos.

Pabrėžiu, kad skaičiai nėra matematiškai abstrakčios skaičiaus sampratos analogai – bendra savybė objektų rinkiniui, kuriuos galima palyginti tarpusavyje, tai yra sudėti į vieną atitiktį pagal vieną ar kelis kokybės kriterijus. Skaičius, kaip ir raidės, **YRA NE KAS KITA, KAIP TAM TIKRAS HIEROGLIFAS**, kuris popieriaus lapo plokštumoje rodo dinamišką struktūrą, sustojusią akimirkos daliai, ir parodo kokybinius skirtumus nuo savo rūšies (pagal pagrindą). Tiksliau, kiekvienas skaičius turi savybę iš savęs sukurti aplinką didesniai ir didesnę bazę turinčiam skaičiui (pagrindo tvarkai) egzistuoti, be to, yra viena iš jų gimimo ir egzistavimo priežasčių.

Ši savybė buvo intuityviai išreikšta prieš šimtus metų, kai kai kurie matematikai teigė, kad *skaičiaus sąvoka suteikta Žmogui iš viršaus* (iš tikrųjų jie nebuvo toli nuo tiesos). O **Leopoldas Kroneckeris** (1823–1891), kalbėdamas 1886 m. per gamtininkų susitikimą Berlyne, sakė: „*Natūralūs skaičiai buvo sukurti mylimo Dievo, visa kita yra žmogaus darbas*. Skaičiai atspindi procesus, vykstančius \emptyset struktūroje ir už jos ribų, o jų sąveika tarpusavyje vadovaujasi daug sudėtingesniais dėsniais, atsižvelgiant ir į jų sąveikos dinamiką, ir į jų rodymo popieriaus lape statiką. Remdamiesi tuo, kas išdėstyta pirmiau, galite pridėti:

\emptyset yra Absoliuto taško analogas – \emptyset struktūros pereinamųjų procesų (bangos-kvanto) taškas;

1 - "generatorius" - \emptyset struktūros vienetinio dažnio spindulio vektorius;

(2) - sukimo momentas naudojant vidinę ir išorinę "generatoriaus" puses. Būtent jis \emptyset struktūros žiedinį dažnį perkelia į Mėbiuso juostos (sferos) dažnį, neleisdamas \emptyset struktūros apvalkalui materializuotis (objektyvuotis) per vieną ciklą, kas mūsų atveju yra nepaprastai svarbu;

3 — erdvėlaikio vektoriai, apkrauti šių vektorių sukimo momentais (2) (2) ir paverčiant juos priešingybėmis, tai yra organizuojant ciklą: „*materializacija*“ – „*dematerializacija*“, priklausomai nuo sprendžiamos užduoties. pagal smegenis.

Erdvės ir laiko vektorių skaičius yra tiesiogiai susijęs su vidine \emptyset struktūros struktūra, spindulio vektoriaus reikšme (1) ir jo storiu, kuris lemia sukimo momento dydį (2) ir sukimosi kryptį (sukimas) ¹¹. Pridėjus pirmuosius keturis (nematerialius) terminus, gauname informacijos srautų įėjimo-išėjimo taškų skaičiaus padidėjimą iki **42**, tai leidžia žymiai padidinti galimybę perduoti informaciją per Generatorių į smegenis ir koreguoti jo „veiklumą“ sprendžiant jam pavestas užduotis. Šiuo atžvilgiu norėčiau atkreipti dėmesį į tai, kad kuriamoje matricoje, jos pagrindinėse įstrižainėse, turėtų būti **17 elektromagnetinio lauko „kvantų“**.

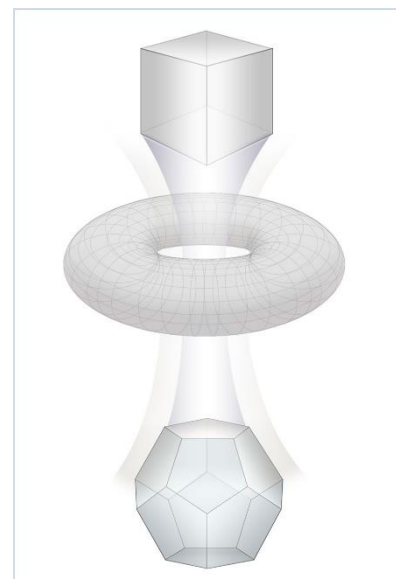
Yra lygiai tiek pat genetinių kodų. Pradedant nuo **64 tripletų** ¹² atitikimo lygio iki 20 aminorūgščių rinkinio, pradedama stebėti reikšminga evoliucinė kodų įvairovė. Kiekviename genetiniame kode bet kurią iš **20 aminorūgščių koduoja** tam tikras tripletų skaičius. Šis jį koduojančių tripletų skaičius duotame kode bus vadinamas aminorūgšties degeneracijos skaičiumi. Ir tai labai gerai parašyta **N. Levašovo darbuose**. Skirtingi genetiniai kodai turi šiek tiek skirtingus degeneracijos numerių rinkinius vieningam 20 aminorūgščių rinkiniui. Daugelis genetinių kodų variantų, besiskiriančių savo išsigimimu, atspindi biologinės evoliucijos ypatybes pačiais pagrindiniais lygmenimis. Lyginamoji šių kodų analizė gali suteikti svarbios informacijos apie organizme vykstančių biologinių pokyčių

(transformacijų) pobūdį sveikstant ir ypač **KOVOJANT SU VĖŽIU**. Ir dar viena svarbi pastaba – **Mėbijaus sfera** sudaro platoniškus kietuosius kūnus. Ir iš tikrųjų bet kuri platoniška kieta medžiaga yra Möbius sferų vidinės struktūros komplikacijos rezultatas.

Mus turėtų dominti du kūnai – **kubas** (senosios Valdymo sistemos informacijos perdavimo struktūra) ir **dodekaedras** (informacijos perdavimo struktūra Naujosios valdymo sistemos sąlygomis). Kai pradėsite (bandote pradėti) bendrauti su „SvetL“ (Generatoriaus) programomis, visada turėtumėte atkreipti dėmesį į regioną, kuriame norite ką nors veikti, **dieną ar naktį** (geriausia naktį) ir bent smegenų išsivystymo lygį su kuriuo dirbate, ir, žinoma, jūsų smegenų lygį.

Pačiam tai pati sunkiausia užduotis, todėl patartina, kuriant informacinę struktūrą, sukurti ją **kubo rėmuose**, o sukūrus – prieš įvedant į generatorių – „*praeiti*“ *per torą tavo sukūrimo* (paprastiems žmonėms - spurgą, į skylę iš spurgos), o tada tavo sukurtas kubas su informaciniu turiniu „*paverčiamas*“ į *dodekaedrinės struktūros konstrukciją*, neprarandant joje įdėtos informacijos. Garantuojama, kad šį dizainą „priims“ generatorius ir *neatmes* „SvetL“ *programos*. Yra toks dalykas kaip tam tikro proceso nuotrauka. Ir kai nori ką nors kontroliuoti, turi valdyti **NE PATĮ PROCESĄ**, o **POKYČIUS PER ŠĮ PROCESĄ**. Jei dėl vienokių ar kitokių priežasčių jūsų sukurtame „virtualiajame“ dizaine kažkas pasikeičia, prieš išsiunčiant jį per „spurgą“, ant jo uždedant kontrolinę „nuotrauką“ (vėl jūsų nepakitusią informaciją), sukuriamas valdymo signalas, kuri grąžina objekto informaciją (nuotraukas) į pradinę padėtį.

Visas programavimas vienu ciklu. Viena pozicija yra tobula. Kitas yra tikras. Jei realybė pasikeičia idealo atžvilgiu, tai idealas persidengia ir grąžina sistemą į idealią būseną. Viskas! Ir tam nereikia analizuoti pataisyto objekto/sistemos, pastatyto galvoje ir pritaikyto jūsų veiksmuose. Informacijos apdorojimas visiškai

neįtrauktas. Programuoti visai nereikia, o patirčių – „išeis, neišeis“ – tuo labiau. Tiems, kurie nori padėti savo artimiesiems ar tiesiog žmonėms, linkusiems į vėžį, ugdymui pacituosiu **Richardo Blasbando** priimtus **N. Levašovo žodžius, kuriuos** jį taikė veiksmė būtent šiuo klausimu. „Dvi ligos, kurių negydysiu tol, kol neišvystysiu gydymo galimybių, yra dauguma vėžio ir ypač pavojingų infekcijų, tokių kaip AIDS. Viena iš to priežasčių yra ta, kad aš neturiu pakankamai tvirto „skydo“, kad apsisaugočiau nuo šių ligų perėmimo iš paciento, kai atsiveriu jam kaip gydytojui. Mes visi turime apsaugą nuo cirkuliuojančių pirminių medžiagų, kurios veikia kaip buferis tarp mūsų ir išorinio pasaulio. Sergant lėtinėmis ligomis, mūsų skydas susilpnėja, todėl į mūsų sistemą patenka daugybė fizinių ir nefizinių „agentų“ ir ryšių. Tai savo ruožtu gali sukelti chaosą mūsų energijos mainuose ir tolesnį gyvybinės energijos nutekėjimą iš mūsų. Gydant, išlaikant savo apsaugą nuo paciento ligos, yra lemiamos reikšmės. Tai, kad gydytojai dažnai pasiduoda bendram kitų gydymo efektui, o kai kurie gydytojai, pavyzdžiui, onkologai, turi neįprastai daug vėžio atvejų, yra daugiau nei praeinantys susidomėjimas.

Kai „SvetL“ **kompleksas** įtraukiamas į Žmogaus psi lauko ir Esmės (Smegenų) sistemą, pirmiausia atsistato **NATŪRALI ŽMOGAUS APSAUGA** ir sustiprėja, tai užkerta kelią potencialp praradimui, gyvybinės energijos praradimui, kuri esame įpratę matyti **sergant AIDS ar vėžiu**. Jei gydymas pradamas laiku, t.y ląstelių sunaikinimo greitis neviršija jų atsigavimo **greičio „SvetL“ programų darbo metu**, pacientas turi galimybę pasveikti. Jei sunaikinimo greitis vis dar yra didesnis nei ląstelių potencialo atstatymas, pacientas ilgiau gyvens apsuptas savo šeimos, ***o ne prirakintas prie ligoninės lovos. Ir jokio nepakeliamo skausmo.*** Aš rašiau ir kalbėjau apie tai.. „SvetL“ **kompleksas** turi vadinamąją (aš taip pavadinau) „anestezijos“ funkciją. „SvetL“ **programos** imasi šios sudėtingos ir anksčiau neišsprendžiamos problemos sprendimo.

Puikiai suprantu, kad Sąmonę pakeisti labai sunku, sunku visiems žmonėms. Bet tai galima iškelti. Jums tereikia pagalvoti, kokių veiksmų imtis pirmiausia. Tai žingsniai troškime pažinti ir pažinti (žingsniai **pirties** link). Ir, žinoma, jūs turite suprasti, ar jums reikia „SvetL“ **programų**, ir jei jums jų reikia, kodėl. Kad ir kokios būtų išvados, jas visada galima suprasti. Tikėjimas noru įgyti žinių visada yra apdovanojamas žinių lygiu, kuris yra prieinamas konkrečiam genotipui. Joks tikėjimas negali užkirsti kelio testo rezultatui, o tai reiškia, ***kad žinių negali būti tik vienoje srityje***. Galite specializuotis vienoje ar keliose žinių srityse, bet turite žinoti daugiau.

6.11. Kovos visuma

Jei vėžys būtų perduodamas per genus, tada įvaikintų vaikų sergamumas būtų toks pat kaip ir tarp jų biologinių (o ne įtėvių). Tai tarsi pavyzdys. Neseniai atradau medžiagą, kad Danijoje, kur atidžiai stebima kiekvieno piliečio kilmė, mokslininkai nustatė daugiau nei 1000 gimus įvaikintų vaikų biologinius tėvus. Išvados paskelbtos prestižiniame **New England Journal Of Medicine**, priverstas pakeisti kai kurias idėjas apie vėžį. Nustatyta, kad iki 50 metų nuo vėžio mirusių biologinių tėvų genai neturėjo įtakos vaikų, gyvenančių globėjų šeimose, rizikai susirgti vėžiu. Tuo pačiu metu vieno iš įtėvių (galinčių paveldėti įpročius, bet ne genus!) mirtis nuo vėžio iki 50 metų amžiaus padidina įvaikintų vaikų mirties nuo vėžio riziką 5 kartus. Tai įrodo, kad būtent gyvenimo būdas (nulemtas Smegenų genotipo, kaip tikiuosi jau supratote) yra labiausiai tiesiogiai susijęs su vėžiu. Tačiau procesų, vykstančių tarp tėvų

(mokančiųjų) ir vaikų (ypač nebiologinių), sudėtingumą lemia abiejų smegenų konstrukcijos, genotipas ir noras kažką auginti, neatsižvelgiant į Žmogaus smegenys, iš pradžių gimusios. Tiesą sakant, visuose vėžio problemos tyrimuose sutariama dėl vieno dalyko: paveldimi veiksniai sukelia mirtį nuo šios ligos daugiausia - 15% atvejų. Kitaip tariant, nėra genetinės lemties, perduotos iš tėvų, ir mes galime išmokti apsaugoti ir gydyti save. Deja, kaip jau sakiau, „**SvetL**“ kompleksas pats negali „susitvarkyti“ šios problemos. Tačiau tikiuosi, kad sprendimas greitai bus rastas. Taigi mano patarimas yra: nepanikuokite. Ir būtina nuolat prisiminti, kad žmogaus organizme esant vėžiniam augliui, požiūris į nusistovėjusią „naudos organizmui“ sampratą turi būti kardinaliai pakeistas. Tai labai svarbu suprasti, todėl:

Pirmasis skirtas tiems, kurie jau serga kliniškai ryškiai, bet niekieno nepaliestu vėžiu. Ir šiandien, deja, yra daug. Nepriklausomai nuo to, ką jūs asmeniškai galvojate apie tai, kad ir *kokiais žodžiais* jus įtikintų gydytojai, artimieji ir draugai, **atminkite: jokia spinduliuotė, ekscizija ir chemoterapija iš esmės negali išgydyti vėžio**. Lygiai taip pat, kaip užstrigęs automobilis neprasidės nuo žibintų šluostymo, padangų pumpavimo, durų užtrenkimo, spardymo ir net smūgio laužtuvu. Tai reiškia, kad ir kaip bijote, kad ir kokia beviltiška būtų, kad ir į kokią šalį skubėtumėte, nė vienas iš šių būdų jūsų neišgelbės. **Tai tik suluošins, sugadins ir padarys jus neįgalų**. Bėgimas po gydytojus, skubus informacijos apie kaimynus, gimines, pažįstamų draugus rinkimas ir, žinoma, interneto tema „kur skubėti ir kiek duoti“, žinoma, sukuria kažkokią energingos veiklos iliuziją - bet tinka tik savo sąžinei nuraminti... Rezultatas vis dėlto toks pat, plius - "be kelnių".

Antrasis skirtas tiems, kurie dar neturi kliniškai išreikšto vėžio. Nepriklausomai nuo to, ką *apie tai galvojate asmeniškai*, ką girdėjote ar skaitėte, **atminkite: jokia sveika mityba ir gyvenimo būdas negali padėti išvengti vėžio**. Tai reiškia, kad ir kokių dietų laikytumėtės, kad ir kokius pratimus atliktumėte, nuo vėžio tai neišgelbės. Bet tai nereiškia, kad jo (vėžio) negalima išvengti.

Kai manęs klausia, kaip susieti ankstyvą vėžio diagnozę su palankiomis prognozėmis, aš tiesiog išsakau savo nuomonę, kuriai reikia būti. Žodį „išgydomas“, susijusį su vėžiu, geriausia tiesiog pamiršti. Tos technikos, kurios naudojamos ortodoksinėje medicinoje ir kai kurie „metodai“, mano nuomone, tik šiek tiek stabdo vėžio vystymąsi ir atitinkamai pabaigos pradžią. Piktybinių pažeidimų (bet kokio dydžio) pašalinimas iš **ESMĖS NEIŠSPRENDŽIA VĖŽIO PROBLEMOS**. Jei jie pasirodė vieną kartą, jie tikrai pasirodys dar kartą. Į tai dėmesį atkreipė ir **N. Levašovas**. Bet kokia ankstyva diagnozė yra būdas įstumti sveiką Žmogų į medikų spąstus, kad jis kuo daugiau išleistų medicinos priežiūrai ir tai darytų kuo ilgiau. Tačiau negalima nekreipti dėmesio į tuos, kurie tiki, kad yra būdų „pagydyti“ operacijų, chemoterapijos, spinduliuotės ir kt. pagalba. Atkreipiu ypatingą dėmesį į tai, kad visi šie žmonės kardinaliai pakeitė savo gyvenimo būdą, požiūrį į gyvenimą, išgyvenę medicininį košmarą, ir tai buvo postūmis Smegenims išspręsti vėžio problemą (pavyzdžiui, kompiuterio perkrovimas, kurio metu sugenda programa yra pašalinami). Tie, kurie eina į operaciją nuleidę rankas ir nuleidę galvas, tiesiog negali išgyventi kilusio laukinio streso, o tie, kuriems užtenka jėgų, energijos ir meilės gyvenimui, vėžio neatsikrato medicinine pagalba. Tai yra **-Smegenų dizaino ypatybė** - tačiau tai nesuteikia impulso vystymuisi, bet, ko gero, šiuo metu tai nepriklauso nuo vystymosi ...

Jei jums buvo „atrastas“ vėžys (ir tai dar reikia patvirtinti), tada kova su juo (su šia liga) neturėtų vykti griežtai iš **IŠORĖS**, o tik su sąlyga, kad kažkas „paaiškins“ jūsų smegenims,

ką jos turi daryti su ląstelėmis, kurios tapo vėžinėmis, kai jūsų smegenys praranda jų kontrolę. **N. Levašovas** sprendė panašias problemas, ir aš turiu to įrodymų. Prie tokių problemų sprendimo priėjau, „pasikliaudamas“ savo žiniomis, gavau, kaip jau ne kartą rašiau ir sakiau, iš tų žmonių, kurie yra išvardyti šioje knygoje, darbų. Tai taip pat turi konkretų žmonių patvirtinimą ir dėkingumą.

Nenoriu kartotis, bet jūs ir aš (žinoma, ne savo valia) gyvename tuo metu, kai mūsų akyse vyksta visos Gyvybės palaikymo sistemos pertvarka. Žinoma, aš nepasitikiu tik **“SvetL” programų** naudojimu ir nelaikau jų panacėja nuo visko. Kaip ir žadėjau, vėliau pateiksiu keletą rekomendacijų, surinktų iš daugybės pažangių mokslininkų, einančių link kovos su vėžiu „perdirbtų darbų“, kurių gali būti laikomasi, o gal ir ne, priklausomai nuo to, ar norėsite prie to užtrukti. Planeta ilgesnė už likusias, ar ne.

Pasakysiu nuoširdžiai – *nežinau, ką darysiu, jei kada nors susirgsiu vėžiu*. Ta prasme, kad dar nežinau, kas galės „SvetL“ programą perkelti į „rankinį“ valdymą, kad mano Smegenys kovotų. Žinoma, tai galėtų padaryti Nikolajus Levašovas, bet šiandien jo čia nėra. Todėl turiu tikslą – *sukurti tokias Programas, kurios galėtų savarankiškai išspręsti šias problemas*. Kalbant apie Levašovo draugus, kurie, žinoma, gali daugiau nei tai – aš nemanau, kad ši kryptis yra tikra, nes jie turi savo viziją, kas vyksta, ir aš turiu pavyzdį tiek apie Svetlaną, tiek apie Nikolajų. Manau, kad tai nepatenka į mano samprotavimo sritį. Rašau tai tik tam, kad tokių klausimų nekiltų perskaičius šį skyrių. Bet aš tiksliai žinau, ko nedarysiu jokiomis aplinkybėmis. Aš *nebūsiu švitinamas ir ne darysiu chemoterapijos*. Ir apskritai, aš net nepriartėsiu prie vadinamųjų gydytojų, kurie man patars šiuo klausimu. Ar manai, kad aš dabar toks „drąsus“, bet kai tik panorėsiu, pabėgsiu, trenksiu jiems į kojas ir pradėsiu laižyti kulnus? Nieko panašaus. Visi pamiršta, bet gerai prisimenu, kaip baigėsi vėžio „gydymas“ su Steve'u Jobsu, Hugo Chavezu, Patricku Swayze'u, Zhanna Friske, Aleksandru Abdulovu, Olegu Yankovsky ir daugybe kitų, kurie nesikreipė (dabar nesvarbu dėl kokių priežasčių) **Programos "SvetL"**, net ir dabartinėje jų versijoje ir be „rankinio valdymo“. Palyginti su šiais ir šimtais kitų vėžio milijonierių ir milijardierių, turinčių ryšių visame pasaulyje, paprastas žmogus, kartoju dar kartą, palyginti su jų galimybėmis moderniausios medicinos atžvilgiu, yra tiesiog niekis. Tačiau per tokį trumpą laiką, taikydamas **“SvetL” programas, keletą metų** pastebėjau realų gyvenimo pailgėjimą (būtent pilnavertį gyvenimą) visiškai beviltiškiems žmonėms, įskaitant tuos, kuriuos suluošino visa ši spinduliuotė ir chemoterapija. Ir daugelis jų, pritaikę **Programas** (tačiau jos vis dar „valdomos rankiniu būdu“), tebėra gyvi ir sveiki.

Kai dirbau prie šio, atėjo žinia, kad mirė *mano draugas Sergejus Danilovas*, kuris taip pat susidūrė su šia liga **2013 m.** Tada nukentėjo beveik visa limfinė sistema, ir jis, naudodamas **“SvetL” kompleksą** ir laikydamasis visų rekomendacijų, gyveno **dar beveik 3 metus**, aktyviai tęsdamas tai, ką darė, ir net spėjo pasistatyti namą. Jis galėjo gyventi daug ilgiau, bet prigimtis, žinių troškimas ir noras pagaliau nugalėti šį savo

negalavimą paskatino jį kitaip spręsti problemą. **TAI BUVO NETEISINGAS KELIAS** ir aš negalėjau jo tuo įtikinti. Apie tai kalbėjaisi ir jam, ir jo žmonai, ką ji, tiesą sakant, patvirtino paskambinusi ir pranešusi apie jo mirtį. Pastebėsiu tik vieną dalyką, mano nuomone, svarbų – *Sergejaus mirtis buvo beveik akimirksniu ir neskausmingai*. Būtinai parašysiu apie Sergejų Danilovą, parašysiu viską, ką žinojau apie jį ir apie mūsų draugystę su juo.

Noriu pabrėžti, kad po radiacijos ir „chemijos“ žmonės virsta „zombiais“, o paskui vis tiek miršta. *Jie miršta ne nuo vėžio, o nuo gydymo*. Nežinia, kiek jie būtų gyvenę, jei visai nebūtų gydomi, bet manau, kad vis tiek būtų ilgiau. Vėžio tokiais metodais išgydyti nepavyks, tačiau jį galima greitai padaryti neįgalų. Taigi, jei tikrai mirsi, tai natūraliai, be liginės košmaro. Ir, žinoma, neapsinuodysiu ir visokiais hemlock akonitais - tai mažai kuo skiriasi nuo chemoterapijos, kai visas kūnas yra apnuodytas nuo viršaus iki apačios. Galiu sutikti su operacija tik kraštutiniu atveju, jei auglys blokuoja stemplę, užspaudžia nervą ar pan. Bet prieš tai 10 kartų pagalvosiu. Smegenų ir stuburo operacijos nedarysiu. Ir aš neisiu į polikliniką. Kokia prasmė mirti palatoje po beviltiškų pacientų dejonų ir švokštimo? „... Ar ne geriau būtų surengti puotą... ir, pasigėrus nuodų, skambant stygoms, iškeliauti į kitą pasaulį („Meistras ir Margarita“, M.A. Bulgakovas, beje, pagal išsilavinimą gydytojas).

... Na, taip, jūs, žinoma, girdėjote, kad vėžys sėkmingai gydomas? Ar net asmeniškai pažįstate žmonių, kurie buvo išgydyti nuo vėžio? Maldauju – pasakykite tai pionieriams prie laužo. „Ciniška“, – pastebės skaitytojas? Galbūt, jo (skaitytojo) supratimu. Tačiau aš visada tikėjau ir vis dar tikiu, kad cinizmas yra menas vadinti kastuvus. *Cinizmas neturi nieko bendra su grubumu, pasityčiojimu ar abejingumu. Cinizmas yra subtiliausia savo minčių reiškimo forma situacijoje, kai jas reikia išreikšti būtent tokias, kokios jos pasirodė, o ne tam, kad kažkam patiktų, kad jos nebūtų laikomos įžeidžiančiomis*. Bet tai mano supratimu. Kovos su šia baisia liga, vadinama vėžiu, herojus yra ne tas, kuris nieko nebijo, o tas, kuris nebijo savo baimės. Vėžį nugalės tas, kuris ras būdą teisingai „pasakyti“ savo Smegenims, ką joms reikia daryti su „namų ūkiu“, kurį jos tvarko, ir su ta jos dalimi, kuri tapo nekontroliuojama ir sukurta pagal šią problemą, kurią visi vadina vėžiu !

¹ Neutronų erdvės sąvoka buvo įvesta nematerialioms struktūroms arba neinerceinei masei žymėti. Moksle ši būseną įvardijama kaip „siela“, tačiau po mirties kylantis lengvas debesis taip pat yra materialiai masė.

² **Morfologija** tiria tiek išorinę organizmo ar jo sudedamųjų dalių struktūrą (formą, struktūrą, spalvą, raštus), tiek vidinę gyvo organizmo struktūrą (pavyzdžiui, žmogaus morfologija). Ji skirstoma į išorinę morfologiją ir vidinę morfologiją (anatomiją). Morfologija nuo fiziologijos skiriasi tuo, kad pastaroji pirmiausia tiria organizmo funkcionavimą.

³ Kolonijų formavimosi dažnių lentelės – žinynas apie dažnius (A.M. Hatybovo monografija „Šaltoji branduolių sintezė“).

⁴ **Citostatikai** , kitaip citotoksiniai vaistai, **yra vaistai** , kurių bendra savybė yra gebėjimas slopinti, slopinti arba blokuoti makroorganizmų (pavyzdžiui, žmonių ir daugialąsčių gyvūnų) ląstelių augimą ir dauginimąsi.

⁵ **Antimitotikai** yra augalų nuodai.

⁶ „Taittir i ya-upanisha a da“ yra Vedų tekstas sanskrito kalba.

⁷ N. Levašovas „Esmė ir protas“.

⁸ Tokiose sistemose, kurias lengva įrodyti nelygybę.

⁹ **Georgas Kantoras** buvo vokiečių matematikas. Jis geriausiai žinomas kaip aibių teorijos, tapusios kertiniu matematikos akmeniu, kūrėjas.

¹⁰ Skaičius $n > 1$ vadinamas pirminiu, jei jis ne liekanos dalijasi tik iš 1 ir savęs.

¹¹ **Sukimosi kryptis** priklauso nuo stebėtojo vietos: išorėje, viduje arba \emptyset konstrukcijos paviršiuje.

¹² **Trigubas genetinio kodo pobūdis yra genetinio kodo** savybė , kurią sudaro tai, kad viena aminorūgštis polipeptide yra koduota trijų gretimų DNR molekulės (i-RNR) nukleotidų.

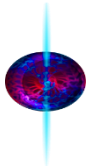
Pokalbis – patarimas...

*Abejokite viskuo.
Abejokite, net jei
abejojate viskuo.*

Viskas pasakyta jau seniai. Viskas apie viską. Jums tereikia rasti tai, kas jums tinka. Dirbdamas prie knygos supratau, kad didžioji dauguma tiesiog negirdės visko, kas buvo pasakyta. Daugelis jį skaitys, mintyse įvertindami tai, kas parašyta, sakydami „visa tai sudėtinga ...“, ir dauguma jų iškart bus pamiršti, pasinerdami į savo akimirkas kasdienese problemose. Tačiau dėl vienetų, kurių vis daugėja – tų, kurie geba girdėti ir įsisavinti informaciją, kalbėti ir rašyti – vis tiek verta. Labai lengva duoti patarimą, daug sunkiau asmeniškai juos pritaikyti praktikoje. Tai kaip ricinos aliejus – lengviau duoti, nei pačiam imti. Daugeliui žmonių, atsidūrusių keblioje situacijoje, pakanka iškelti visą informaciją apie spręstiną problemą, išsakyti savo prielaidas ir padaryti išvadas. Todėl jiems nereikia niekieno patarimų, jiems reikia jūsų dėmesio ir palaikymo. Tai, mano nuomone, labai svarbu, o dar svarbiau šiais sunkiais laikais.

Leiskite man užduoti jums, skaitytojams, klausimą: „Egzistuoja šaltis“? "Koks klausimas? Žinoma, yra. Ar tau niekada nebuvo šalta?“ – sakys daugelis. Tiesą sakant, šaltis neegzistuoja. Remiantis fizikos dėsniais, tai, ką mes laikome šaltu, iš tikrųjų *yra šilumos nebuvimas*. Galima tirti asmenį ar objektą, siekiant išsiaiškinti, ar jis turi arba neperduoda energijos. Absoliutus nulis – *minus 460 laipsnių pagal Farenheitą arba minus 273,16 °C* (Celsijaus) – yra visiškas šilumos trūkumas. Visa medžiaga tampa inertiška ir negali reaguoti esant tokiai temperatūrai. Šaltis neegzistuoja. Šį žodį sukūrėme norėdami apibūdinti, kaip jaučiamės, kai nėra šilumos. „Na, skaitytojai, ar manote, kad tamsa egzistuoja“? „Žinoma, yra“, – atsakys skaitytojai. „Tamsos taip pat nėra“. Tamsa iš tikrųjų yra šviesos nebuvimas. Mes galime tyrinėti šviesą, bet ne tamsą. Mes galime naudoti Niutono prizmę baltą šviesą padalyti į daugybę spalvų ir ištirti skirtingus kiekvienos spalvos bangos ilgius. Mes negalime išmatuoti tamsos. Paprastas šviesos spindulys gali prasiskverbti į tamsos pasaulį ir jį apšviesti. Kaip žinoti, kokia tamsi erdvė? Jūs matuojate, kiek šviesos yra, tiesa? Tamsa yra sąvoka, kurią žmogus naudoja apibūdinamas, kas vyksta nesant šviesos. Įmantriausius dalykus galite paaiškinti pačiam nesuprantamiausiam žmogui, jei jis apie juos dar nesusidarė jokio supratimo. Tačiau net ir paprasčiausio dalyko neįmanoma paaiškinti supratingiausiam žmogui, jei jis yra tvirtai įsitikinęs, kad žino ir net neabejotinai žino, kas jam perduota.

Grįžtant prie šiandieninio pagrindinio dalyko, mano nuomone, visiems rūpimo klausimo - sveikatos ir sveikimo klausimo, labai noriu, kad skaitytojas suprastų, jog šiandien mūsų „beždžionių šaknys“, išdėtos seniai (daugiau nei 2000 metų prieš) ir toliau vaidina lemiamą vaidmenį pasirenkant *savo gyvybės naikinimo strategiją*. Šios šaknys slypi po storu nerašytų taisyklių, tradicijų, konvencijų, įstatymų, moralinių ir estetinių vertybių sluoksniu. Paslėptas šio gražaus socialinio pyrago įdaras yra toks pat neišvaizdus, kaip laisvas beždžionių bandos gyvenimas. Jis sukurtas remiantis nedideliu biologinių dėsnių ir fiziologinių smegenų darbo principų rinkiniu ir jo kontroliuojamas – visos kūno sistemos (skaitymo marškinėliai). Abu turi „natūralių apribojimų“, kurie turi pastebimą poveikį tiek kiekvieno individualaus Asmens, tiek žmonių visuomenės formavimuisi. Sovietinėje realybėje buvo anekdotas: *pas pacientą susirinko gydytojų konsiliumas - žiūrėjo, žiūrėjo, o dėl to dilema: „Na? Gydsime ar leisime jam gyventi ilgiau?“*

Informacinis visų ligų atsiradimo pobūdis, kurį jau išsamiai aptarėme,

NULEMIA AKIVAIZDŲ VILČIŲ

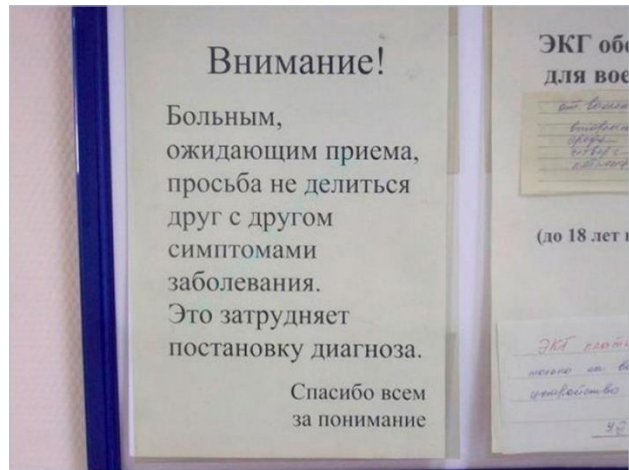
NEĮSIVAIZDAVIMĄ įvedant į organizmą bet kokius šiuolaikinius vaistus. Tai sukels kelių nuodų pašalinimo būdų perkrovą ir reikšmingą sistemos gedimą, be pradinių problemų. Priešingai, atimkite iš organizmo ką nors (pavyzdžiui, keptą vištieną, bijodami dėl cholesterolio kiekio), jis,

kontroliuojamas Smegenims (tiksliau, Smegenims per jiems duotus marškinius), naudos visus turimus išteklius išspręsti tokio trūkumo problemą, suvokiant sintezę, ką atiemė iš organizmo. **Programos "SvetL"** sukurtos su tokiu potencialu, kad sąveikaudami su Smegenimis jos „padeda“ paspartinti, tobulinti, išplėsti ir kontroliuoti šiuos procesus. Tai patvirtino daugiau nei vienerių metų stebėjimai ir Vartotojų atsiliepimai. Bet kurio organo ar kūno fragmento pokyčiai, atsiradę dėl išorinių poveikių, iš karto sukelia smegenų veiklos sutrikimus. Žmogus **NEGALI PRISIJUNGTI** pašalinus dantį, tonziles, cistas ar karpas, po kurio laiko ant galvos bus užkritusi kokia nors rimta liga. Šiuolaikinio žmogaus iš tiesų stebimas savo sveikatos būklės ir veiksmų santykis apsiriboja abejonėmis dėl prastai iškeptų pyragų ar abejotinu kelyje valgomų pyragų šviežumu.

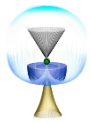
Tai, kad rimtą nesėkmę gali sukelti nudegimas, sumušimai, įprasto tabako, vaistų vartojimas ar tam tikra psichinė būseną – žmonės net rimtai nesusimąsto, vadindami tai, kas vyksta, „tamsiąja ruožė“, skųsdamiesi nelaimėmis, jie nepastebi, kad metai iš metų visos jų gyvybinės jėgos nyksta. Šie nerimai įprastai keliami diskusijoms savo draugų rate – žmonės pasinėrę į kiekvienos savo bėdos aprašymą, apeliuoja į visuotinį gailestį, nesuvokdami, kad, pirma, gailestis pats savaime nieko neduos, išskyrus laiko žymėjimą ieškant paguodos ir užuojautos (kuris apskritai gryna forma taip pat nenaudingas), ir, antra, palyginus kankinančius tam tikrų organizmo gedimų simptomus su tuo, taip atsitinka ir su kitais nelaimingais žmonėmis, tai savo esme artimesnė varžyboms „kam labiau skauda - reikia labiau gailėti“. Visas šis liūnas apima žmones, panardindamas juos į tokią emocinę būseną, kurią visada lydi ląstelių informacijos apsikaitimo su Smegenimis pokyčiai, pasmerkdami organizmą vis didesniems masiniams gedimams.

Kimšti save įvairiomis „komunalinėmis priemonėmis“, siekiant pagerinti medžiagų apykaitą ar atsikratyti kokios nors diagnozės, yra laiko švaistymas. Niekam neateitų į galvą paganyti miesto sąvartyną, įnešant į jo ribas senovės graikų statulas ar šviežius vaisius – taip ir su kūnu – papildant **SUSIKAUPUSIŲ NEREIKALINGŲ IR KENKSMINGŲ ELEMENTŲ MASE** kokia nors naudinga, tiesiog padidinus sąvartyną. Žmonės, kurie **70 metų etapą išgyveno švairiu protu ir puikia fizine forma**, nesikankina amžini praryjamo naudingumo ar kenksmingumo klausimai, įvairių egzotiškų fizinių pratimų efektyvumas ir įvairių biostimuliatorių poreikis. Jie neturi laiko tokioms nesąmonėms - jie užsiėmę visiškai skirtingais dalykais ir rūpesčiais. Ir jų būseną bus sugriauta ar bent pažeista, pavyzdžiui, atimant mėgstamą darbą, liūdnos pasekmės netruks laukti, tačiau net ir gyvenimo kelio pabaiga yra nepalyginamai vertesnė už daugumos medicinos ir

pramoginės veiklos mėgėjų. Ir čia pridursiu, kad tol, kol tavo veiksmus lydės žvilgsnis į kažkieno nuomonę, sutikimą, pritarimą, leidimą, tol, kol pagrindinė tavo egzistencijos prasmė bus ne tavo asmeninis, o kažkieno kito gyvenimas tik išleidžiant savo išteklius (kad ir ką jie reikštų).

Tikėjimas tuo, ką kažkas ir kažkur skaito, girdi, sako, padaro žmogų atsparų beveik bet kokiems pagrįstiems argumentams. Skaitymas pavertė Don Kichotą riteriu, o tikėdamas tuo, ką skaitė, išprotėjo. **Paprastas pavyzdys:** buvo tokia ponija **-Maria Skłodowska-Curie, du kartus Nobelio premijos laureatė**, kuri kišenėse (arba iškirpte) nešiojosi ampules su prisodrinta urano rūda... Žodžiu, jei nori dirbti su autentiškais Curie dokumentais šiandien, tuomet to daryti iš viso nebus leidžiama arba darysi su specialiu kostiumu. Čia taip pat yra žmonių, kurie **kažkuo labai tiki**- jie nesupranta, kiek tai pavojinga ir piktna **-kaip efektyviai** jis gali paralyžiuoti mąstymą ir paversti žmogų gyvūnu. Jei „tikėjimas“ reiškia tiesiog kažkokią patologiją psichologinę būseną (pvz., „tikiu geriausiu“), tai vis tiek yra gerai. Bet kai už tikėjimo slypi kažkas daugiau, kai tai reiškia kažkokius ritualus, man asmeniškai **TAI SUKELIA VISIŠKĄ ATMETIMĄ**. Tačiau tarp žmonių yra tvirtas įsitikinimas, kad būtina **kažkuo tikėti, o ypač religiniame tikėjime**. Mano požiūriu, **JOKIAME TIKĖJIME NĖRA VISIŠKAI NIEKO**. Todėl, mano galva, nėra vietos nei dievams, nei religijoms, nei bet kokioms tradicijoms ar ritualams, susijusiems su visu tuo. Tuo pačiu metu, kaip bebūtų keista, **Programų Vartotojai**, jau yra gana daug žmonių, kurie tiki Dievą. Tiesiog šios temos, kuri šiandien yra labai subtilus asmeninis žmonių būties aspektas, su jais liesti nereikia, o liečiant – darykite tai labai atsargiai. Palikime religinį tikėjimą nuošalyje ir atsigręžkime į tikėjimą, taip sakant, profilinį tikėjimą – tikėjimą medicina ir jos įsivaizduojamomis „nepaprastomis sėkmėmis“. Atsakykite sau į paprastą klausimą – ar kada nors sutikote žmogų, kuris šiuolaikinės medicinos pastangomis su visais jos pasiekimais ir naujais pasiekimais tapo sveikas? Atvejai, kai žmogui kažkas buvo persodinta, išpjauta ir panašiai, kai gydytojai net išgelbėjo gyvybę (anksčiau atvesdami iki tokios būsenos) nėra sveikatos atstatymas ir ne išgydymas. **Tiesą sakant, tai yra pačios medicinos pripažinimas**. Tokie žingsniai yra paskutinė išeitis, o patyręs chirurgas nedvejodamas pasakys, kad geriausia operacija yra ta, kuri **nebuvo atlikta**, nes jis savo akimis matė viską, ką išvardijau anksčiau. Pasirodo, medicina išvis žmonių negydo, kad ir kaip paradoksaliai tai skambėtų, bet, pavyzdžiui, aktyviai ją naudoja parduodant farmacinius produktus. Palyginkite, kiek vaistinių buvo SSRS metais ir kiek jų yra dabar. Jei visi vaistai veiktų efektyviai, pacientų iš viso neturėtume. Bet nebuvo programos tikslo – išgydyti gyventojus – buvo kitas tikslas, o jam pasiekti buvo paruošta ir mums suteikta viskas, įskaitant platų vaistinių tinklą su apmokytais darbuotojais. Jie čia visada padės, niekas nevers tavęs įtempti Smegenų ir apskritai apsidžiaugs, jei jų neturėsi. **Pasakyk man, kas skauda – ir tau bus duota gera priemonė ir kitas (geresnis) pasirinkimas**. Kodėl „sovietinio tipo“ vaistinės, kuriose daugybė nebrangių vaistų, pavyzdžiui, vaistų nuo kosulio, cinko tepalo, balzamiko linimento ir kt., eina į užmarštį? **Tai yra cento priemonės, kurios atnešė palengvėjimą, beveik nesukeldamos jokios žalos**. Ar vis dar abejojate, ką veikia medicina?

Tie, kurie, pavyzdžiui, putoja iš burnos, jums įrodo, kad Botox, Dysport, Restylane ir kita veido plastika yra visiškai saugi, kad visi taip daro ir dar niekas nuo to nemirė, o tik gražėja - tiesiog idiotai. Botoksas yra neurotoksinas, **naikinantis smegenis**. Senėjimas natūraliai. Blizgi, tarsi būgnas ištempta veido oda atrodo tiesiog šlykščiai ir nenatūraliai – šiaip visi mato ir supranta, kas yra, kiek tau iš tikrųjų metų. Jei tam nėra itin svarių priežasčių, tuomet su galvos plaukais geriau nieko nedaryti (dažymo, chemijos, lakavimo ir pan.). Visi „plaukų produktai“ yra labai toksiški ir daro didelę žalą smegenims, jei, žinoma, jų yra, o tai svarbu. Galvos ir kūno plovimo tikslams nerekomenduojame naudoti nieko kito, kaip paprasčiausią skalbinių muilą, bent 72% (jei, žinoma, jį rasite). Jokių sudėtingų specialių balzamų su kondicionieriais.

Visos priemonės nagams dažyti (ir plauti) yra itin toksiškos, o nagams dažyti rimtų priežasčių iš principo nėra - tai tik nesąmonė, užgaida ir pabandyk man paaiškinti, kad taip nėra. Kosmetika ir kvapai (veidui ir kūnui) **dažniausiai yra labai toksiški**. Mūsų oda nežino, ką daryti su tonomis suodžių ir dūmų, kurie ant jos nusėda iš aplinkos, kad galėtų įtrinti kilogramus cirko makiažo. Griežtai nerekomenduojame savo gyvenime naudoti visokių kvapų, aerosolių, tualetinių kvapų, insekticidų ar panašiai. Beveik visi nemalonūs kvapai pašalinami per kelias sekundes paprastu uždegtu degtuku. Pabandyk tai. Jei melanoma ar plaučių vėžys nėra tai, apie ką svajojote visą gyvenimą, tuomet soliariumų verčiau vengti. Bet kaip mums? Merginoms reikia viso kūno auksinio įdegio, pašalinti strazdanas, pašalinti apgamus, kasdien kare dažyti, suvesti visus savo veido bruožus pagal dabartinį standartą, pateikti peržiūrai visose žiniasklaidos priemonėse. „Kaip aš galiu išeiti pas žmones be veido?!» Vakare maratonas visai šiai gėdai pašalinti su specialia įranga. „Dabar leisk odai pailsėti“, – šiam, geriausiu atveju, pusvalandį vakare, o paskui visą naktį vėl koks „maistinis“ ar „gerinantis“ glaistas. Kam visa tai? Merginos trūkčioja antakius, paskui piešia kitus ant viršaus – madinga, bet kuo remiantis? Pasakysiu jums "pasitikimai" - **generatorius** nuo to taip pat gali būti priešinfarkto būsenoje. **Tai gyva!**

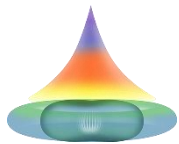
Žinoma, SvetL technologijos nėra **IDEALIOS** gydymo **IR SAŲVEIKOS SU SMEGE NIMIS KLAUSIMAS** – dar yra kur tobulėti, ką „baigti“, tobulinti ir pan. Tačiau net ir tokia forma, kokia jie egzistuoja šiandien, jie veikia daug geriau nei viskas, ką siūlo tiek iš medicinos, tiek iš daugelio dalykų, nesusijusių su medicina. Turiu omenyje, kaip jūs suprantate, ne visas „SvetL“ **programas**, kurios šiandien naudojamos generatoriuje, o su atkūrimu tiesiogiai susijusias programas.

Labai aktualus klausimas – kokį vandenį gerti? Kokį vandenį geriausia „aktyvinti“ naudojant „SvetL“ programas? **Atsakymas – iš šulinio.** Jei tai neįmanoma, tada įprastą, iš čiaupo, su sąlyga, kad, žinoma, jis neturi jokie ryškaus nemalonaus poskonio. Pavyzdžiui, žalias vanduo iš Sankt Peterburgo vandentiekio yra visiškai normalus, o jį „apdorojus“ Programomis, jis tampa neatsiejama Naudotojo dalimi jo sveikimo reikaluose, o likusiam – patraukliai skanus. Jei kyla abejonių, vandenį pagaliau galima užvirtinti, tačiau verdant pageidautina, kad **šalia būtų kompleksas** arba kitas Programų nešiklis.

Jokių specialių valymo priemonių nereikia. **Vandens filtrai** - viskas tuščia. Vieninteliai filtrai, kurie tikrai valo vandenį, yra filtrai, sukurti rusų mokslininko **V.I. Petrikas** (A.Hatybovas labai vertino šio Žmogaus technologijas), kurios produkcija buvo sunaikinta **2009 m.** Rusijos mokslų akademijos „Pseudomokslų komisijos“ siūlymu. Nesunku atspėti kodėl. Vienas iš būdų sunaikinti gyventojus (likusius) po „auksinio milijardo“ ir „auksinio milijono“ įsikūnijimo buvo **GALIMYBĖ NAUDOTI VANDENĮ** kaip galingiausią informacijos nešėją. Su jo pagalba planuota pradėti laipsnišką „nereikalingos“ Planetos populiacijos mažinimą – per žmonių sterilizaciją ir nesugebėjimą daugintis palikuonių – taip, kaip ir per GMO, bet dar efektyviau. Taigi, technologija, kurią **V.I. Petrikas**, sunaikino iš išorės į vandenį įvestą informaciją (tai yra skirtą žmonių sterilizavimui). Būtent todėl **2009 metais** Petriko programa buvo sunaikinta. Noriu **atkreipti dėmesį į tai**, kad iš pradžių, net valdant Levašovui, buvo sukurtos pačios pirmosios **SvetL programos** tiek sąveikai su vandeniu kaip informacijos nešikliu (fizinis valymas, informacinis valymas), tiek jo struktūrizavimui po to Vartotojo atsigavimo kryptimi.

Ir tai taip pat neabejotinas **N. Levašovo geniju** sir jo gilus įžvalgumas, pagrįstas supratimu, kas vyksta. Kalbant apie patį filtravimo faktą, ar jūs ne tik geriate vandenį, bet ir ką nors valgote? Tada reikia filtruoti maistą ir viską, su kuo jis ruošiamas. Apskritai vanduo yra jūsų „skystis“ ir „tabletė“, kurių jums labai reikia, nebent, žinoma, esate Programų dalyvis ir bent šiek tiek įsivaizduojate, kaip pasigaminti šią piliulę sau. Ir tai gana lengva. Kažkodėl mažai kas žino apie vandens buteliuose geriamojo kenksmingumą. Žalingas žalingumas (apie tai net nesusimąstome), bet kaip tai patogu! Tačiau tai, kad jums nereikia **gerti vandens, išpilstyto į plastiką**, net taikydami jai Programas, Vartotojai žino – aš ne kartą apie tai įspėjau. Ir distiliuotas vanduo taip pat nėra geriausias pasirinkimas. Ir viskas nuo tikėjimo iki žodžio, pasakyta daugiausia iš televizoriaus dėžutės ir išdalinta tarp žmonių žmonių, kurie priima viską, kas parašyta, pasakyta, patvirtinama – tiesiog tikėjimu.

Kokie yra pagrindiniai programų naudojimo pranašumai? Privalumai yra tikri, svarbūs ir įrodyta per ilgus naudojimo metus. Visiškas bet kokių nesąmonių mąstymo nebuvimas ir atsiskyrimas nuo realybės. Nereikia gyventi nenatūralaus, juokingo, įtempto gyvenimo būdo. Tai reiškia, kad jei esate **„SvetL“ programų**, jums visiškai nereikia ieškoti kažkokio ypatingo, pavyzdžiui, maisto, valgyti valandomis, pagal kažkokį idiotišką grafiką, laikytis kažkokios super dietos ir pan. . Valgyk kiek nori ir kada nori, t.y. gyventi normaliai ir laimingai.

Tam tikrą „paslaptį“ atskleisiu knygos pabaigoje. Pamenate, aš rašiau apie tai, ko paprašiau **N. Levašovo** vienu metu padaryti Kompleksą su vienu mygtuku - **„Lieknėjimas“**? **Moterys buvo ypač susirūpinusios.** Ir tada „daug kam būtų laimė“! Taigi, ši funkcija šiandien yra **programose** ir veikia gerai. Vienas „trūkumas“ – ji, funkcija –

protinga! Vienintelis dalykas, kurio iš jūsų reikalaujama, yra ne valgyti viską, o, jei įmanoma, vengti daugelio produktų. Bet tai daug lengviau nei ten ko nors ieškoti ir valgyti pagal kažkokį grafiką. Mūsų laikais **beveik neįmanoma rasti** sveiko nekenksmingo maisto. Todėl rekomenduoju apie tai daug negalvoti, ypač tiems, kurie yra **“SvetL” programų vartotojai**. Šiandien pasaulyje viskas, ką galima valgyti ir gerti, parduodama labai gerai. Nes dabar jie valgo viską, tačiau ne visi supranta, ką valgo. Visas maistas, ir tik tinginiai šiandien apie tai nekalba, yra prisotintas pesticidais, herbicidais, hormonais, augimo stimulatoriais, antibiotikais, augaliniais aliejais, transriebalais, E priedais ir panašiai. Jei pradėsite iš tikrųjų apie tai galvoti, *galite tiesiog išprotėti*. Pagrindinė klaida, kurią daro žmonės, galvodami apie maistą, yra: „Ką reikia **sukimšti į save?**” Todėl atsakymas į visus **šiuos klausimus** paskutiniai klausimai iš serijos: "Ar galiu tai padaryti?" – vienas ir tas pats – tu apie tai negalvok! Apie maistą žmogus turėtų žinoti ne mažiau nei matematiką ar savo gimtąją kalbą. Žinote, anksčiau buvo jūriniai makaronai, o dabar dažnai ateini į restoraną, ten yra tie patys makaronai, bet jie vadinami spageti bolognese. Sąvokos pasikeitė. Vienintelis dalykas, kurį galima rekomenduoti – valgyti **kuo mažiau cukraus** bet kokia forma (išskyrus natūralų medų ir mažais kiekiais, o ne šaukštą arbatos gurkšniui!), - mielės ir pieno produktai bet kokia forma, ypač visokie „Aktimel“ ir variacijos šia tema. Iš tikro pieno jau seniai nieko nebuvo daroma – aplinkui kieti nuodingi surogatai. Daugelis žmonių sako, kad vartojant rauginto pieno produktus (pavyzdžiui, kefyra), neva normalizuojasi išmatos. Tačiau reguliariesnių kelionių į tualetą „didele prasme“ priežastis jokių būdu nėra kažkoks „normalizavimas“. Priežastis – elementarus, nors ir lengvas, apsinuodijimas. Šias šiukšles organizmas siekia kuo greičiau išmesti iš savęs – todėl, tiesą sakant, kyla noras naudotis puoduku. Nepaisant visų problemų, kurias atneša paspartėjęs gyvulių ir skersti skirtų paukščių auginimas, valgant gyvulinius baltymus, t.y. mėsa, būtinai būtina. Kalbu apie šiuolaikinius „Supermortuary-Markets“ ir mėsos skyrius iš tariamai leidžiamų ir valgomų gyvūnų – geriau teikti pirmenybę ėrienai, jautienai ir kalakutienai, o jei įmanoma, vengti kiaulienos ir vištienos. Tačiau kai kurie žmonės taip užsispyrę atsisako mėsos, kad susimąsto, ar įmanoma mėsą pakeisti sūriu ir kiaušiniais. Dauguma pigių ir nebrangių sūrių, kurie paprastai perkami ir yra „**Super Morgue Markets**“ – tai ne sūris, o „sūrio gaminys“ arba „sūrio glaistas“, t.y. sveiko proto žmonės negali valgyti. Tikras sūris yra, pavyzdžiui, šveicariškas, bet jis atitinkamai kainuoja. Bet tai tikras sūris, o ne „velniai žino kas“. Kiaušinius rekomenduočiau tik jiems išbuvus Programų „veiksmo zonoje“ bent valandą. Midijos yra saugiausios jūros gėrybės. Ir, žinoma, reikėtų apeiti visus produktus, kurie puikuoja garsiai, kad jie kažkuo yra praturtinti (Omega-3, B grupės vitaminais ir kt.). Taip pat reikia suprasti, kad visokios dietos savaimė nieko negydo ir nepataiso. Jei pakeitus mitybą atsiranda teigiamų savijautos pokyčių, tai yra tik dėl **paties režimo keitimo fakto.**, bet ne todėl, kad naujas maistas būtų neva geresnis ar teisingesnis. Reikia maitintis natūraliai, t.y. pagal valią, pagal norą. **Nori valgyti – valgyk; nori gerti - gerk.** Jei nenorite, nevalgykite ir negerkite. Jei turite apetitą prieš miegą ar naktį, valgote sočiai ir einate miegoti pilnu skrandžiu. „**Po 18 aš nevalgau**“ yra **idiotizmas**. Niekada nereikia ko nors valgyti ar gerti pagal tvarkaraštį arba dėl to, kad kažkur ką nors skaitėte ir pan. Pavyzdžiui, plačiai paplitusi nuomonė, kad neva per dieną reikia išgerti 2,5-3 litrus vandens, o tai, žinoma, yra visiška nesąmonė. O kam tau reikia į save įsipilti kanistras vandens? Kad mineralai būtų geriau išplaunami, o jūs pradėdate jausti jų trūkumą ir jaustis blogai? Tačiau tai, kaip suprantate, negalioja tiems, kurie kreipiasi **Programos "SvetL"** ryšium su atsigavimu. Atvirkščiai, turi suvartoti didelį kiekį „struktūrizuoto“ vandens, informaciniu būdu paruošto (asmeniškai skystos tabletės) pagal savo organizmo poreikius ir

sprendžiamus uždavinius. Šią informaciją ir daug daugiau išieškojimo klausimais paėmiau iš A. N. Statskevičius, mano nuomone, vienas iš nedaugelio šiandieninių žmonių, kurie tikrai supranta sveikatos gerinimą ir viską, kas šiandien vyksta šiuolaikinėje medicinoje – nuo tablečių iki operacijos. Man labai patiko jo pozicija dėl darbuose cituojamų citatų ir išsakytų (parašytų) minčių. Mat protingoje citatoje ar mintyje svarbi pati citata – ji neša informaciją arba pačią mintį, o ne tą, kuris ją išreiškė. Taip pat susipažinau su A.S. Samokhotsky (1890-1986), kuris, mano nuomone, buvo įvertintas tik mūsų, 21 amžiuje.

Bet aš tęsiu. Taip pat nereikia lakstyti po teritoriją, važiuoti ratu, pirkti hantelių, treniruoklių ar registruotis į sporto sales. Ir nesakyk, kad tai darai dėl to, kad vėliau pasijustum geriau – visa tai darai vien dėl to, kad merdi iš nuobodulio, dykinėjimo arba tau reikia bent trumpam pabėgti nuo įkyrių sugyventinių tikėtinu pretekstu. Pavyzdžiui, skaitykite knygą. **SvetL programų** universalumas tuo, kad juos gali vartoti visi, nepaisant jūsų ligos pavadinimo, ligos, būklės, diagnozės, išskyrus, galbūt, sergančius sunkiomis autoimuninėmis ligomis (viskas jau buvo pasakyta apie vėžį) ir žmones, turinčius „traumų“ stuburas ir stuburo smegenys, nors čia, kad ir ką sakytų, buvo pasiekta tam tikrų sėkmių. Dirbu – ne iš karto pavyksta. Tam reikia eksperimentų su gyvais žmonėmis. Ir tai gali būti tik su Žmogaus sutikimu ir jam suprantant, kas vyksta. Ir nereikia jokių teiginių iš serijos „visiems reikia individualaus požiūrio“, gydymo parinkimo ar panašiai - nieko panašaus.

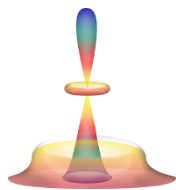

Naudotis Programomis nieko nėra lengviau – tai elementaru. Sunkiausia, ko gero, skaityti instrukcijas ir vesti stebėjimų dienoraštį ir, žinoma, pamatyti (skaityti) žmonių atsiliepimus, jų rekomendacijas. Bet tikriausiai **svarbiausia pradėti skaityti viską, kas paskelbta mūsų šaltiniuose ir, pavyzdžiui, šioje knygoje.** Ir žinoma, skaityti (tiksliau – peržiūrėti) viską, ką skelbia mūsų vadinamieji „oponentai“, savo publikacijoms rinkdami gandus, spėliones ir paskalas iš panašių į save. Nereikia su jais veltis į jokią polemiką – jie to neverti dėl savo nepilnavertiškumo tiek vystymesi, tiek gyvenime. **N. Levašovas** kuris visa tai išgyveno, tikėjo ir aš tai tikrai žinau, kad kuo stipresnis ir šviesesnis darbas, atliekamas atsakingai ir supratingai žmonių labui, tuo daugiau šunų loja ant jo dėl savo **BEVERTIŠKUMO IR PAVYDO.** Jie nėra žmonės. Jie yra ne žmonės. Tiesa, maži, naujokai nežmonės. Tačiau jų darbais siekiama pasiekti sąmoningų nežmonių poelgius, kurie įvyko. Kol žmonės ieško vaistų nuo vėžio, ne žmonės įveda defoliantų, pesticidų ir genetiškai modifikuotų maisto produktų.

Kol žmonės ieško būdų, kaip įveikti širdies ir kraujagyslių ligas, ne žmonės uždirba milijardus parduodami nikotiną ir kitus vaistus. Kol žmonės išranda perdirbimo technologijas, ne žmonės diegia pagreitintos senėjimo technologijas, kad viskas greičiau sugenda ir dažniau tektų pirkti naujas. Kol žmonės slaugo sergančius ir sužalotus paukščius bei gyvūnus, ne žmonės skelbia vaizdo įrašus, kuriuose užfiksuota, kaip piktnaudžiauja gyvūnais. Kol žmonės moko savo vaikus meilės, humanizmo, kūrybiškumo, ne žmonės moko savo palikuonis neapykantos, dominavimo, užkariavimų ir žudynių.

Kol žmonės atidžiai ieško ir saugo muziejuose visus istorijos įrodymus, iki mažiausių šukių, nežmonės griaua paminklus ir degina bibliotekas. Kol žmonės renka humanitarinę pagalbą nukentėjusiems nuo stichinių nelaimių ir katastrofų, ne žmonės degina žmones gyvus ir džiaugiasi žudynėmis eteryje. Kol žmonės sako tiesą, ne žmonės meluoja, klaidingai pristato

ir manipuliuoja. Ir šį sąrašą galima tęsti ir tęsti... Pabandykite su manimi ginčytis, jei aš klystu. Ir išvada, žinoma, visada turėtų būti jūsų.

Dauguma šiandien siūlomų gydymo metodų iš skirtingų pusių yra tokie sudėtingi ir pretenzingi, tokie prisotinti įvairiausių veiklų, įvairių nereikalingų nesąmonių stebėjimo, šokių su tamburinu, sluoksniavimo tai, penkta, dešimta, kad vien pažiūrėjus į tokius procedūrų, kurias norite pasikarti. Pavyzdžiui, yra daug svetainių, skirtų „alternatyviems“ vėžio „gydymo“ būdams.

Taigi tai, kas ten „nudažyta“, tėra didelės šiukšlių krūvos. Pakanka perskaityti bet kurį iš **pateiktų 1000 ir 1 patarimo** "Kaip išgydyti vėžį", kad įsitikintumėte, jog tai "Kvailas ir kvailėsnis" - kai kurie bulvariniai režiai, kai kurie kepti "faktai", pasakos, istorijos, kurias pasakoja mamos brolio pusbrolio pusbrolis ir parašytos nerangiai, pusiau raštinga rusų kalba. Ir tai taikoma ne tik vėžiui, bet ir daugeliui kitų negalavimų. Bet ten tave pralinksmins, dėš like, šauks po kažkuo: „Na, laikykis! Nepasiduok! Mes su tavimi! Tikėk, kad viskas bus gerai!“ Apskritai, jei atsiduriate paciento, kuris pažiūrėjo į tokias vietas, kuris išlaikė bent **DALĮ SMEGENŲ**, vietą, **tada pirmas ir paskutinis įspūdis yra visiškai dezorientacija visiškai kairiosios informacijos sraute, tuščia viltyje ir melaginguose pažaduose**. Kaip jau minėjau aukščiau, viena iš pagrindinių įvairių alternatyvų, siūlančių „gydymo“ metodą problemų, yra ta, kad žinomos „rekomendacijos“ (būtent rekomendacijos dėl vieno ar kito vartojimo) yra tokio dydžio, kad jas perskaityti trunka kelias dienas. Aš nekalbu apie praktinį pritaikymą. **SIŪLOMA TIEK DAUG ĮVAIRIŲ DALYKŲ, KAD** iš karto atsiranda smegenų edema. Visos šios alternatyvos mažai kuo skiriasi nuo tradicinių gydytojų nuo medicinos su savo debiliškomis teorijomis apie, pavyzdžiui, vėžį, diabetą ir pan. - pacientai apibarstomi tokiu prieštarūnų rekomendacijų srautu, kad į juos galite įklimpti kaip musė į uogienę, t.y. tai vis dar tas pats mėgstamiausias „kišimo“ metodas (moksliškai – [atranka](#)), kuris naudojamas ortodoksinėje medicinoje. Panašiai, sukraukite daugiau – gal kas nors pavyks.

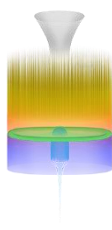
Taip, jei sekate viską, ką jie rašo, ir neduok Dieve, kad bandytumėte visa tai pritaikyti praktiškai, tada per dieną turėtų būti 50 valandų, kad užtektų visoms procedūroms. Ir, žinoma, tam reikia turėti gerą sveikatą – **medicinos galimybės neribotos, – ribotos tik paciento galimybės**. O dabar tiesiog perskaitykite **SvetL programų** vartotojo vadovą. Net jei žmogus nenori gilintis į tą didžiulį informacijos sluoksnį, kuris pateikiamas apie galimybes, fiziką ir sąveiką su **Programomis** jis privalo daryti būtent tai, kas parašyta instrukcijose. Ir siūlomame yra vienas labai teigiamai rimtas turtas - **JIS GYVAS IR, BE TO, PROTINGAS!**

Daugiafaktorinis programų pobūdis yra akivaizdus. Ir tai tapo akivaizdu iškart po to, kai jie buvo pritaikyti **pirmiesiems Vartotojams**. Po to, kai visas medžiagas tiesiog pavogė vadinamieji „kovo draugai“, natūralu, kad po N. Levašovo mirties ir tam tikrų veikėjų atsisakymo grąžinti medžiagas prirėkė šiek tiek laiko, kad vėl eitų šiuo keliu ir remiantis naujai gautais rezultatais, daryti išvadas ir pakeitimus taikant **Programas**. Žinoma, kūnas yra sudėtingas dalykas, bet ne chaotiškas. Daugelis jo darbo veiksmų yra vienas nuo kito priklausomi ir tarsi suverti vienas ant kito - sutvarkykite pagrindinius ir, pageidautina, per smegenis, kaip pagrindinį reguliatorių, o visa kita išsispręs savaime. **SvetL programų** taikymas nereikalauja laiko investicijų. Visam tam nereikia skirti ypatingo laiko procedūroms, mankštoms, meditacijoms, kursams, seminarams, mokymams ir kitoms nesąmonėms. Suaktyvinkite (teisingai! - daugelis žmonių negali to padaryti net

perskaitykite instrukcijas) - ir užsisakykite. Tai ypač svarbu žmonėms, kurie yra užsiėmę verslu, o ne linke merdėti iš nuobodulio ir dykinėjimo. Jums tereikia atidžiai stebėti savo savijautą ir, jei pasidaro nepatogu, sumažinti Komplexo galią arba kuriam laikui nuimti Apyranę (Pakabuką). Tačiau tai yra labai reta. Kartais reikia atlikti „perkrovimą“ (ypač pirmosios kartos kompleksams). Na, bet kokiam automobiliui reikia **priežiūros kas 15 000 km** padaryti. Nėra priklausomybės. Vaistinės nuodai yra kaip narkotikai, turi ir priklausomybę, ir abstinencijos sindromą. Bet čia nieko tokio. Niekada.

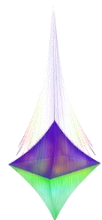
Tai ne nuodai, patenkantys į kūną, kuriuos jis, per Smegenų komandas, bando neutralizuoti ir išmesti iš savęs, o „informacijos blokas“, skirtas sąveikai su smegenimis ir nustatyti, kokia padėti aprūpinti smegenis kovojant su liga. Taip pat informacija „skystos piliulės“ (struktūrinio vandens) pavidalu, skirta pagerinti smegenų veiklą, atkuriant tvarką organizme ir išmetant iš jo viską, kas žalinga ir nereikalinga. Paprasčiau tariant, taikant **SvetL programas** gyvenimiškai ramiai, normaliai, be jokio alinančio režimo, nekreipiate į save dėmesio juokingais veiksmais, išmetate iš namų visus vaistus (ką daugelis jau padarė, sprendžiant iš išsiųstų laiškų), pamirštate, kur yra vaistinė ir kas yra sveikatos draudimas, baikite griauti savo vaikus skiepais, atsiprašykite jų už visus nuodus, kuriuos jau spėjote į juos įgrūsti dėl neišmanymo ir psichikos silpnumo ir paaiškinkite, kad iš visų medicinos specialybių **reikia tik chirurgų ir mechanoterapeutų**, ir reikia vengti visų „organų specialistų“, ligų ir kitų medicininių momentų.

Tarp šiandien gyvenančių žmonių vyksta sunki atranka, kurioje, viena vertus, jie nėra kalti, o iš kitos – šansas suteikiamas kiekvienam. Ir aš stengiausi apie tai išsamiai papasakoti knygoje. Svarbiausia mokėti skaityti. Interneto amžiuje skaitymas tokia forma, kokia buvo būdinga rusų žmonėms kaip „skaitomiausia tauta“, buvo išstumtas į kiemą. Praėjo tie laikai, kai kiekvienas namas **uoliai rinko savo knygų kolekciją**, stovėjo eilėse prie knygų, pirkto prenumeruojamus leidimus, rinko makulatūrą, kad vėliau ją iškeistų į knygas, kurių parduotuvėje nebuvo.

Daugeliui žmonių namų biblioteka buvo pasididžiavimas, knygos visada buvo laukiamiausia dovana tiek vaikams, tiek suaugusiems. Dabar tokios bibliotekos, surinktos iš prenumeruojamų tiražų, solidžios sovietinės knygos, gerų draugų dovanotos ar be vargo gautos savarankiškai, parduodamos už centą. Naujieji butų savininkai įleidžia vietas televizijos centrams, barams, madingiems baldams ir tiesiog atsikrato nereikalingų, jų nuomone, knygų šiukšlių. Deja, akivaizdus žmonių degradavimas eina ir į atsisakymą skaityti knygas, ir į literatūrinio lygio žeminimą. Čia visai neaišku, kas geriau - apskritai, pavyzdžiui, labai mažai skaityti ar daug skaityti Doncovą. Atrodo, toks informacinių technologijų plėtros šuolis - štai, visa informacija yra po ranka, negalvokite apie tai - visada galite kreiptis į internetą, kuriame, atrodo, yra atsakymų ir informacijos į visus klausimus. Tačiau iš tikrųjų didelės svetainės manipuliuoja tuo, kad jos yra „varomos“ iš viršaus. Mažieji vagia informaciją iš didelių ir vieni iš kitų, šiek tiek pakeisdami tekstus, nes daugelio šių svetainių tikslai dažnai toli gražu nesuteikia vartotojams tinkamos informacijos ... jei tik jie spustelėja skelbimus ...**80% atsiliepimų** – liepžiedžių, netikrų, kopijų, „užsakytų“, pigių primityvių reklamų iš serijos „O velniop, man taip patiko, kad dabar rekomenduoju visiems“ arba antireklaminė, t.y. šmeižtas. Tai labai gerai galima pastebėti kalbant **apie SvetL programas**. Patarimas paprastas – reikia mąstyti savo galva ir **apie viską turėti savo nuomonę, remiantis asmenine patirtimi**, o ne krapštyti šiukšlių krūvą (tai yra internetą) ir nekrauti nuomonių pliusų ir minusų tų, apie kuriuos visiškai nieko nežinai, tikėdamasis, kad iš šio šiukšlių kalno kažkaip išsiris kažkas, **kas leis išmokti plaukti**

sėdint ant kranto. Yra labai mažai žmonių, kurie galėtų (ar norėjo) parašyti suprantamus, išsamius, prasmingus atsiliepimus. Šiuolaikinis žmogus, ši liūdnei pagarsėjusių technologijų ir mobiliųjų programėlių auka, netrukus visiškai pamirš, kaip rašyti. Daug kas sako, kad jau sunku...

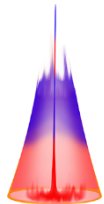

Mąščiau apie visa tai ir ypač, kodėl žmonės (sunku juos pavadinti žmonėmis), kurie buvo kažkaip susiję su **Nikolajumi** arba buvo jo sukurto Sąjūdžio dalyviai, kurie šiandien praktiškai neegzistuoja, o virto atskirais mažais rateliais (ir tai yra objektyvus procesas, apie kurį rašiau ne kartą – šiandien žmonių asociacijos partijų, judėjimų ir panašių „statybų“ pavidalu „neveikia“ dėl vykstančių Kontrolės sistemos pokyčių), laiko save „gynėjais“. tik priežastis ir net jie nesupranta, kokią žalą jie daro **Levašovo palikimui**, tai palikta mums visiems.

Dažniausiai šie **ŽMONĖS VISA TAI** daro ne norėdami kažko pasiekti, o tiesiog dėl savo gyvenimo būdo – *aš noriu būti ne toks kaip visi*. Kažkas šiam tikslui įkiša į ausis spiralę arba dažo plaukus „radioaktyvia“ spalva. O kažkas kvėpuoja pagal Frolovą arba žalią maistą. Iš vienos pusės – alternatyva ir avangardiška, o iš kitos – neatrodo iššaukiančiai. Ir vėlgi, tinkle yra ištisi ratas tokiems „neformalams“. Tai šimtai, jei ne tūkstančiai naujų būdų – kiekvienam skoniui, bet kokiai moralei, bet kokiems įsitikinimams. Svarbiausia yra būti pasiruošusiems kažkuo tikėti, ir religija bus paimta už jus. Ir niekur nereikia eiti – viskas ateis pas tave savaime. Arba, kraštutiniaus atvejais, galite patys nueiti į seminarą ar paskaitą ir tada pradėti diskutuoti... Nes pagrindinis trūkumas yra tas, kad esame labiau linkę diskutuoti apie dalykus nei juos daryti. Taigi galite metų metus diskutuoti, ar **SvetL programos** veikia, ar ne, ir visa tai yra visiška apgaulė. N. Levašovas **kažkam** paliko arba nepaliko, nes viską žinojo iš anksto ir žiūrėjo toli. Baltasis hierarchas (magas, kas tau patinka) yra tavo paklusnus tarnas arba vis dar juodaodis (malonu, kad jie atpažįsta Hierarchą ir Magą, vadinasi, dar galiu ką nors padaryti), kas ką vakar valgė, kaip ėjo į tualetas po to... Taip, net ir gauti „patinka“ už tai reiškia pelnyti patikimumą. **Per mėnesį parašyti 3 pasiūlymai – pradedantysis. 10 pasiūlymų – įprastas. 25 sakiniai – senbuvis ir kt.** Tačiau svarbiausia formulė, kurią aš išvedu iš viso išlieto purvo ir apie mane, ir RNTO, ir Programoje, ir, žinoma, N. Levašovą (apie A. Hatyovą ir B. Makovą nieko nesakysiu) yra paprasta - „**Žinai, aš šito nemačiau (negerdejau, neskaičiau) bet išsakysiu savo nuomonę...**“ Sakiau, sakau ir sakysiu, kad dalyvavimas visokiose diskusijose grupelėse" VKontakte", klasiokuose, Skype - bet kurioje platformoje - visa šita sistema, kai keičiamasi *tariamai giliomis išvadomis*, o iš tikrųjų tik emociškai svyruojančiais šūksniais su pretenzija į analitiką arba pasikliaujant kokia nors savo išskirtinai didele patirtimi, paskutiniai pakartotiniai įrašai, cituojantys nesąmones, kurios klajoja iš

forumo į forumą ir iš svetainės į svetainę, griežtai vadovaujant moderatoriams, o rusiškai - įvairių sluoksnių prižiūrėtojai, prie kurių mažai kas gali prisiartinti neišmanymo žavesyje, bet koks atvejis pavirs tave idiotu. Užtikrinu jus, vargu ar vėliau programos padės. Visuose šiuose nusodinimo rezervuaruose nieko tikrai naudingo **NEGALI GAUTI NORMALUS ŽMOGUS**.

Turėdamas visą norą ir kantrybę būsi arba „uždraustas“, priskiriant kelias mirtinas nuodėmes vienu metu, arba „nuleistas iki debilo lygio“ tiek virtualių kitų akyse, tiek iš tikrųjų. **O KĄ NORS ĮRODYTI – VISIŠKAI NEĮMANOMA**. Ir ar reikia? Bet kokius įrodymus visada galima paneigti – čia tik motyvacijos reikalas, t.y. mokėjimas, asmeninis interesas, ambicijos, žalingumas, noras suerzinti kitą ir pan. Todėl **yra tokių**, kurie vystysis ir gyvens savo raidoje mažiausiai **100 ar daugiau metų** (kaip parodžiau **Programų** galimybėse, nebent, žinoma, jie žūtų dėl kokios nors juokingos avarijos) ir **yra - visa kita...** Ir tai ne mano klausimas, kad ir kaip kam nors skambėtų. **Sėkmės, ypač Levašovo "ekspertams" ir visiems, kurie dėl savo nepilnavertiškumo nenori žinoti - nelinkiu, nes jiems to visai neprireiks.**

Man buvo užduota ir užduodama daug klausimų, kaip ir **N. Levašovui**, vadinamieji "švilpininkai" provokacijos ir trolinimo tikslais, t.y. sukėlus niekšingą, nešvarų ginčą. Būdinga, kad tie, kurie neturi aukštojo išsilavinimo, putoja iš burnos, jį turintiems įrodė (ne atvirksčiai, suprask), kad jie ne prastesni, kad jiems visiškai nereikia išsilavinimo, tai, sako, , tu turi tai – na, o kas? Kaip tai tau padeda gyvenime? Kuris iš jūsų „išsilavinusių žmonių“ dirba pagal specialybę ar gyvena geriau? Na, viskas ta pačia dvasia, įskaitant ir **SvetL programas** – viskas vadinama „**lyginamaisiais reprodukcinio organo matavimais**“. Vienas iš mano pažįstamų tai paaiškino dviem sakiniais: „**Aukštajame moksle esminę reikšmę turi ne jo profilis, o pats intensyvaus mokymosi labai sudėtinguose dalykuose faktas (jeigu, žinoma, geranoriškai nesimokei, o diplomo neįsigijai)**. Vėliau galbūt niekada nedarysite to, ką „išlaikėte“ institute, tačiau jūsų smegenys yra struktūriškai pasirengusios išspręsti tikrai sudėtingas problemas. Sunku nesutikti su šia formuluoote. Ne, **TAI NEREIŠKIA, KAD GENIJUMI GALI TAPTI BET KAS, TURINTIS AUKŠTĄJĮ IŠSILAVINIMĄ**, bet žmogus be išsilavinimo iš principo negali padaryti jokių proveržių jokioje pramonės šakoje – žodžiu, neužteks smegenų, nes šiandien „proveržis“ yra duotas "tam tikru pagrindu, suderinamu su Žmogaus pažinimu ir žinių troškimu. "**SvetL**"", - Jūs klausiate? Ir "**SvetL**" šiuo atveju **veiks, gerai dirbs atkūrimo klausimais**. Ir norėdamas baigti šią temą, paėmiau tai, ką apie tai parašė Levašovas, ir pakeičiau į dabartinį momentą, konkrečiai į savo asmenį, nes ir tada (Nikolajaus gyvenimo metu), ir dabar - viskas taip pat! Kažkodėl (?) nieko naujo negaliu sugalvoti, negaliu pritaikyti.

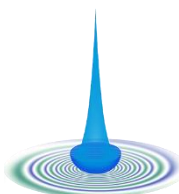

Dauguma mano „oponentų“, tarkime, kartais neturi vidurinio išsilavinimo, jau nekalbant apie aukštąjį. Jų „nesąžiningo ir šarlatano“ Škrudnevo paneigimai ir atskleidimai nekelia nieko kito, tik emocijas ir šiurkščiai sukurptą melą, o mano atsakymai, kuriuose **YRA NEPANEIGIAMŲ FAKTŲ, VIEŠAI PATEIKTA MEDŽIAGA** (taip pat ir patvirtinta konkrečiais mediciniais tyrimais ir išvadamis) jų „dėl kažkokių priežasčių“. » visai nepastebimi, o tai rodo, kad jie tiesiog dirba iš tų, kurie jiems moka už tokį, taip sakant, „darbą“ pinigais! Aš tiksliai žinau, už ką jie moka. Arba jie įtikina, kad būtent šiuo keliu jie turi eiti, norėdami „sustoti, atskleisti ir sustoti...“ Tačiau įdomiausia visame tame yra tai, kad likę „pranešėjai“ nurodo savo „atskleidimuose“ į tokius „patikimus šaltinius“ kaip N. Levašovo svetainė, kažkodėl iškreipta

būtent po jo išvykimo visiškai melaginga informacija ir panašiais (kartais specialiai sukurtais iš savo egzistavimo beviltiškumo ir mąstymo apgailėtinumo). Apie tokių „pranešėjų“ informacijos patikimumą galima spręsti bent iš vieno fakto – siekiant „demaskuoti“ „**RNTO**“ veiklą, o man, ypač kalbant apie žmonių apgaulinumą (čia nenaudosiu paskelbtų nešvarių posūkių), kartais sukuriamos ištisos svetainės (manau, kad jos ne paskutinės) su kauptais „atskleidimais“, „daugelio“ surinkimais faktais ir patiklių žmonių apgaulinimu, *siekiant tariamai „asmeninės naudos“*, „*pripažinimo*“. Įdomu tai, kad visa tai daroma būtent taip, kaip buvo vykdomi N. Levašovo „ekspozicijos“ svetainėse „Slovensk“ ir panašiose. Tikrieji „SvetL“ programų vartotojai, turintys komplekso, apyrankės ar pakabuko nuosavybės variantus, būtinai yra „pririšti“ prie tokio dėklo dėl „letalumo“. Šie žmonės turi turėti „sąveikos su technologijomis patirties“, kitaip jais gali nepatikėti. Norint sustiprinti „efektą“ kur nors netoliese, būtų malonu turėti kokį nors ekstrasensą arba, blogiausiu atveju, aiškiaregį – ekspertiniam įvertinimui visko, kas yra „kituose lygmenyse“. Atkreipkite dėmesį, kad kyla abejonių dėl pagrindinių veiksmų teisingumo **NIEKAS IŠVIS NET NETURI** veikiančio asmens – vartotojo vaidmens ir eksperto ekstrasenso gebėjimų. Pagal numatytuosius nustatymus manoma, kad pirmasis tiesiog negali suklysti, pavyzdžiui, aktyvuodamas kompleksą (jau nekalbant apie galimybę sąmoningai ar netyčia nutylėti kai kurias detales, tiesiog nesureikšmindamas jų reikšmės), o antrasis - kadangi jis vadinamas ekstrasensu, negali pagal apibrėžimą nematyti ir nežinoti absoliučiai visko, kas yra už paprastų žmonių regėjimo ir žinių ribų. Tai yra, viskas paprasta - jei žmogus, laikęs rankose SvetL kompleksą, tam tikrą sąlyginį laikotarpį *neatsigavo* (*nepagijo*) nuo ligos, kuri buvo daugiau ar mažiau rimta ar trukdė pilnavertiškai gyventi, **tada TECHNOLOGIJA DIRBA BE VARIANTŲ**. Jei žmogus, kuris save vadino ekstrasensu ar aiškiaregiu, „*nepamatė*“ to, ką jam buvo pasiūlyta pamatyti iš nematomos įprastos akies, tai tiesiog neegzistuoja. - *nėra pasirinkimų*. Žmonėms, kurių mąstymas yra dvejetainis, daugiau nereikia. Juk viskas be galo paprasta ir aišku, jokių sunkumų ar pasirinkimų. Kur Levašovo knygos ar Hatybovo darbai iki tokio aiškumo ir suprantamumo. Žinoma, visa ši dvejetainė konstrukcija pagardinta autentiškumu ekrano nuotraukomis, citatomis, dialogų ištraukomis, emociniais nukrypimais ir raginimais būti tiesiai, atskiestais šūkiiais ir iš konteksto ištrauktomis frazėmis bei mintimis. Informacija paimta tiek iš mano svetainės, tiek iš Levashovo svetainės, šaltiniai yra kruopščiai ir išsamiai nurodyti. Visas įvyniojimas atliktas taip, kad išrankus skaitytojas įvertintų „rimtumą“ ir „apgaulės“ vienareikšmiškumą. Nedaugelis žmonių susimąstę tokiam darbui pavesti savo pačių daugiamatę analizę, kuri sukuria „rimto ir net kruopštaus darbo žmonių labui“ įspūdį. Tiesą sakant, tai irgi atranka - jei kas nors taip atsiskleidžia pakankamai - nenori trukdyti tolimesniam keliui pasirinkta kryptimi. Iš savo pusės man visiškai aišku, kad šiandien mūsų kelyje kažko panašaus išvengti nepavyks. Į tai žiūriu ramiai, apgailėstauju tik dėl tų atvejų, kai ši ar kita galimybė taip sutrinka kaupiant savo patirtį atkuriant Žmogaus sveikatą ar kuriant naują ar gerinant esamą. **Programos „SvetL“** skirtos žmonių, kuriems jų reikia, tobulėjimui. Pasikartosiu, kai susiduri su sunkiomis ligomis, o tuo labiau pirmą kartą, niekada negali iš karto ir tiksliai žinoti – koku keliu ir per kokį laiko tarpą vyks sveikatos atstatymas – gali įvertinti esminius dalykus, realaus įgyvendinimo galimybę. Nors sergančių žmonių noras gauti kažkokias pilnas garantijas dėl savo negalavimų, **kaip būtinių technikos remonto dirbtuvėse**, žinoma, suprantamas, bet pagalvokite – gydytojai nuolat **gūžteli pečiais** arba susidūrus su daugybe sveikatos problemų, ir tai, nors ir su liūdesiu, žmonės priima supratingai, net ir mirties atveju. Negūžčiojame pečiais – ieškome būdų, kaip atkurti sveikatą ir protingu požiūriu, supratimu bei noru pažinti, **o ne atskleisti** – tai įmanoma net ir šiuolaikinės medicinos

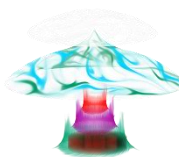
požiūriu beviltiškais atvejais. O kokių skaitymu žmonės jį priima, priklauso jau nuo jų pačių, tiksliau, nuo jų Smegenų veiklos. **Kiekvienas, kuris ieško apgaulės, anksčiau ar vėliau ją „ras“** arba suformuos iš to, kas yra. **Tas, kuris siekia žinių**, yra pasmerktas ilgesniui keliui ir taip pat gaus tai, ko siekia. Kiekvienam, kaip sakoma, savo.

O "švilpininkams" pridursiu - gerai pagalvokite apie viską, ką darote, nepasikliaukite nuomone iš išorės, net jei tai yra jūsų ar artimas žmogus. Gyvenimas yra tavo! Ir gali atsitikti taip, kad dėl vykstančių pokyčių ateityje (ar netolimoje) ateityje dėl kažkokių priežasčių jis bus nepareikalautas.

Technologijos yra tikros ir ne tik sveikatos priežiūros srityje. **Neturiu teisės suluošinti žmonių, bet galiu grąžinti viską „kaip buvo“**. Ir, deja, kai kuriems (kurie patys tai patyrė), jie jau turėjo to imtis. **Viskas turi būti sąžininga ir sąmoninga**. Daug laiko praleidau kapstydama visą šį purvą ir lygindama faktus. Su pavydėtiniu pastovumu paaiškėja, kad visų plepų pagrindas, paskalų, visokių šiukšlių ir šmeižtų šaltinis yra **vienas**.

Net nesvarbu, kur jis yra ir kas jis yra. Jei jis vienas, daugiau paaiškinimų nereikia. Kai kiekvieno žmogaus širdyje, iš pirmo žvilgsnio, atkasate tą patį raktą, kuris visada ateina tam pačiam asmeniui, išmontavimas gali būti laikomas baigtu ir byla uždaryta. Jau rašiau apie tai. Būtent dėl šios priežasties kai kuriose mano biografijos vietose yra taškai, kaip ir pas N. Levašovą, ir ateis laikas, labai tikiuosi, kad vietoj taškų atsiras žodžiai. Iš esmės taškai yra tokie, kur dėl vienokių ar kitokių priežasčių dar neįmanoma pateikti **ĮRODYMŲ, KURIUS BŪTŲ GALIMA APČIUOPTI RANKOMIS**. Ką aš galiu pasakyti, net kai jūs pateikiate nepaneigiamus įrodymus, jie bando juos "paprasciausiai" ignoruoti, savo ruožtu, neturėdami nieko jiems prieštarauti, išskyrus emocijas ir keiksmazodžius, tirštai sumaišytus su grubiu melu. Taigi viskam savas laikas! Nedaug dalykų šiandien gali sustabdyti „pranešėjų“ ir tų, kurie stovi už jų, skaito jas su susižavėjimu ir dosniai aptarinėja viską, kas teikiama „atvirose interneto erdvėse“, smegenų degradaciją. Sustabdyti degradaciją gali tik viena - nustoti į sistemą gauti visokių informacijos šiukšlių ir kasdien apkrauti smegenis naudinga informacija. **Šis procesas yra nepaprastai sunkus, o daugeliui žmonių, deja, visiškai neįmanomas**. Daugeliui traukinys, kaip sakoma, jau nuvažiavo... Bet tęskime liūdną brošiūrą apie mediciną.

Vaistinis produktas. Štai taip: išsivysčiusiose šalyse auga naujų ligų įvairovė, o sergamumas jaunėja lygiagrečiai ir proporcingai medicinos mokslo ir technologijų raidai. Ar žinote gydytoją, kurio tikslas yra **išmokyti žmones niekada nesirgti?** Jei tokių yra, jie neveikia sveikatos priežiūros srityje. **Ligas gydyti reikia**. Norint tapti geidžiama Išganymo armija, ligos turi būti plačiai paplitusios. Nė vieno iš gydytojų nekaltinu ir iš anksto atsiprašau, jei mano, kad aš klystu.

„Daugelyje šalių, įskaitant Rusiją ir Jungtines Amerikos Valstijas, yra uždrausta medicinos praktika žmonėms, kurie nėra įgiję oficialaus medicininio išsilavinimo ...“ Ir kas tai yra - „**oficialus medicininis išsilavinimas**“? Tai, mano nuomone, yra „teorinių žinių suma“ (kuri įrašyta į visiems prieinamus vadovėlius, tai yra, tai nėra paslaptis) plius „kažkiek praktika“ (geriausiu atveju). Ir viskas! Sutikite, kad daugelis žmonių sugeba gauti reikiamą „žinių kiekį“ ir be pašalinių akių ir ausų, t.y. per saviugdą. Tuo pačiu metu žmonės, kurie patys „kanda mokslo granitą“, dažnai pasirodo geriau pasiruošę nei tie, kuriuos prie šio granito paskyrė, pavyzdžiui, tėvai.

Tik konstatuoja: sveikata nėra tai, kuo užsiima medicina. Medicina yra pelninga kova. Gydytojas nustato simptomą ir kovoja su simptomu, nepaisydamas jo priežasties. Dėl to išsivysto priežastis ir liga stiprėja. Ištikimi medicinos šalininkai mano, kad daugiau negalima padaryti. Žmogus jiems yra biomasė ir biochemija (su vienu „mažu“ priedu – smegenimis ir valdoma nervų sistema). Jie nepripažįsta mūsų minties, „sukurtos“ smegenų (su užuomina į ją „SvetL“ programų pagalba arba be jos), įtakos mūsų kūnui: „*mokslas neįrodė*“. Sveikata jiems yra neišpasakytas tabu. Jie visai ne tai daro. *Jeį žmonės išmoks būti sveiki, gydytojai taps nereikalingi.* Jie turėtų tapti nereikalingi. Tikras, geras gydytojas turėtų stengtis nustoti būti gydytoju kiekvienam savo pacientui! Medicina nesinaudoja sveiko organizmo fiziologiniais parametrais ir vis tiek net nebando nustatyti. Tuo periodiškai užsiima entuziastai (o tarp gydytojų, deja, jų nedaug – kai kuriuos pažiūstu ir tuo didžiuojuosi) ir natūropatai, tačiau jų darbas stropiai ignoruojamas. *Gydytojai neturėjo ir neturi būdų susikurti sveikatą.* Normalui jie ima ne sveiką, o vidutinį, tai yra vidutiniškai sergantį žmogų. Vaistų terapija sukuria daugiau problemų nei „gydo“. Pats Žmogus, kaip jo būsenų priežastis, yra ignoruojamas. Jis yra gydomas, ir jis eina pas tokį gydytoją kaip į bažnyčią. „Gydymas“ (sinonimas „terapija“) yra sudėtingas žodis. Gydyti mums reiškia „išgelbėti“, „padėti“. Gydymas yra nuostabus! *Geras gydytojas gydo, o ne luošia!* Gydymas vyksta gerai! Žmogus gydomas – vadinasi, jis tampa sveikesnis! Ir visi mėgsta gydytis. Na, tada palinkėk sau gydytis visą likusį gyvenimą. *"Gydykitės visą gyvenimą!"* Na, kaip? Kvailumas? Tačiau tiesa ta, kad gydymas nėra laikinas. Kai tik pradėsite gydymą, būsite gydomi visą likusį gyvenimą! Kadangi toks „geras“ gydymas sukuria du produktus:

- apsunkena blogos sveikatos priežastis,
- sustiprina mūsų priklausomybę nuo gydymo.

Bandyk man įrodyti kitaip? Ar medicina kalta, kad mes to nematome? Čia problemos mūsų galvose. Jei jausitės blogai, už ką mokėsite: už gydymą ar už pasveikimą? Viskas. O kaip su gydytojais? *Jie turi daryti tai, už ką mes mokame!..* Na, tarkime, jūs suprantate, kad oficialiai medicinai nėra vilties, o pagalbos reikia ieškoti kitur. Pagrindinis šiuo atveju kylantis klausimas: kur ir kas? *Tiesą sakant, atsakyti į šį klausimą yra dar sunkiau nei gauti rezultatų iš ortodoksų.* Paprastam pasauliečiui neįmanoma atskirti šarlatano nuo to, kuris tikrai pasiūlo ką nors protingo. Ir ypač jei Žmogus yra ant *nevilties slenksčio* arba beviltiškoje, kritinėje situacijoje, kai praktiškai nėra laiko galvoti. Tai labiausiai tiesiogiai susiję su žmonių supratimu (nesupratimu), kas yra **SvetL programos**. Dabar rinkoje yra daugybė knygų apie alternatyvią ar tradicinę mediciną, siūlančios dešimtis, jei ne šimtus bet kokios ligos gydymo galimybių ir metodų. Kaip išsirinkti vieną iš jų, kad vėliau nebūtų siaubingai skausmingas **visas** sugaištas laikas ir pinigai? Juk gyvenimo neužtenka išbandyti visas. Tai labai sudėtingas klausimas, kuriam padėti yra skirta ši knyga (labai tikiuosi), *kad sužinosite tai, ko gydytojai nežino.*

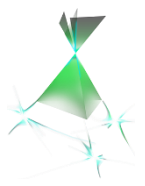
"Brangu, pigu, o kur dar nuolaidos?" - daug kas klausia apie kompleksus (čia turima omenyje ir Apyrankės).

Kaip padaryti, kad žmonės galėtų naudotis sveikatos technologijomis? Kadangi visuomenė, kurioje gyvename, yra būtent tokia, kokia buvo pasakyta, ši galimybė gali būti realizuota greičiausiai ir plačiausiai bendruose leistinuose rėmuose. Būtent tai padarėme pasirinkę efektyviausią kelią esamomis sąlygomis ir gavę visus leidimus ir teises tai daryti oficialiai. Jei turite kitą pasiūlymą, gerai pagalvokite, pasverkite ir išsakykite. Jei ne, naudokite tai, ką dabar turime, su visomis iš to išplaukiančiomis

pasekmėmis. Parduodame ne kelnaites, ne kojines, ne sukneles, kurias gamina Kinijos darbo jėga. Taip, iš mūsų taip pat gaunate tam tikrą prekę, bet tai visiškai neįgyvendinama. Visų pirma, įdiegta **technologija**, išreikštas konkrečiais kompleksais. Rezultatai jau neabejotini ir akivaizdūs. Mūsų interneto amžiuje ši Technologija sukelia isterišką juoką iš „ekspertų“, o ypač iš jaunų ir besmegenių augimo, visų šitų įvairiai reklamuojamų „atsigavimo“ ir „transformacijos“ (bet ko) metodų aukų. Kokia technologija!? Kada jie mano, kad kiekvienas „ekspertas“ šiandien gali nebaudžiamas pavogti kažkieno darbo vaisius ir nemokamai išdalinti juos dešimtims tūkstančių tų pačių „ekspertų ir **mėgėjų**“? Tiesą sakant, tuo užsiima visas internetas ir išrandami vis sudėtingesni metodai. Jie sako tiesiog taip: „... Mes įdėjome jūsų **technologiją** ... Taigi aš“ susisiekiu“ (dėl savo pažangos) tiesiogiai su **N. Levašovu**, ir jis man papasakojo, kaip sukurti generatorių ir kaip prie jo prijungti programas. Ir nieko su mumis nepadarysi - sako, kad Levašovas šias technologijas galėjo palikti tik savo judėjimo nariams, nes pasitikėjo tik jomis ..!

Visko, ką aš ir mano komanda darome, prasmė primena revoliuciją. Tik tai ne perversmas, ne susirėmimas, ne kova, kaip kai kas įsivaizduoja. Tai tik **KOKYBINIS SĄMONĖS POKYTIS**, o šiame fone – visiškas atsigavimas to, prie ko „prisirišusi“ jūsų sąmonė, t.y. kai visa intelekto galia (žinoma, jei ji yra) nukreipta ne į išgyvenimą ir ne į išorinius sėkmės požymius (pvz., sportinį tarantą su **V12 varikliu**, lengvo lydinio ratlankius, žemo profilio padangas ir pan.), bet į Žinių troškimą ir per tai, - išspręsti reikalingas užduotis. Apsvarstykite, jei jums vėl reikia aiškiau ir paprasčiau, tai yra „bilietas į Pirtį ...“, Ar bent jau persirengimo kambaryje, bet su galimybe būti **pirtyje**. Ir šitame fone - supratimo, kad jūs asmeniškai **galite sukurti iš esmės** naują ir įdomų (pareiškime yra patirties, ir aš apie tai kalbėjau knygoje) ugdymas - nevertokite, negriebkite, nevogkite, neišspausti, o **SUSIKURKITE PATS – PADARYKITE KAŽKĄ UNIKALOUS**. Duok ką nors iš savęs, suprassdamas to, kas vyksta dabar ir vyks, sudėtingumą. „Aš tai padariau – tai mano Žinios, mano nuosavybė, kuria – kaip man atrodo tinkama, ir disponuoju visais atžvilgiais“. Na, kas čia gali būti brangu-pigu, nuolaidos, išpardavimai? Neieškokite nuolaidų, tai ne Žmogaus lygis, nuolaidos yra vartotojų lygis. Jei galite būti naudingas, tiesiog dėkaukitės dėkingumo ženklais – už labai konkretų indėlį į bendrą tų, kurie **žinojo „SvetL“ programas** realybėse ir savo pavyzdžiu jis pradėjo pasakojimą apie juos. Taip pat noriu pastebėti, kad visa tai ne tik nereikalauja jokių investicijų, bet priešingai – ženkliai sumažina išlaidas tais atvejais (nuolatiniais atvejais), kai pats ar tavo artimieji susiduria su „šiuolaikine medicina“. Be to, visa tai yra prieinama absoliučiai kiekvienam ir nereikalauja jokių specialių įgūdžių ar gebėjimų. Vienintelis dalykas, kurį rekomenduojama – išmesti iš galvos visas nesąmones, kuriomis ji užkimšta tavimi, visas idėjas apie „kaip“, išsėmus iš „išsigimusios interneto visuomenės“, iš giminių ir draugų. Ir jei jums atrodo, kad aš per grubus, su tokiu požiūriu, ar kažkas negerai, tada pasivaikščiokite su savo išrašytais (beveik visam gyvenimui) receptais į artimiausią vaistinę, šias išlaidas padauginkite iš 365 dienų per metus ir dar mažiausiai 10 metų. Galbūt pats klausimas išnyks. Apie rimtas ligas nekalbėsiu

Maniau, kad būtų tikslinga, kaip savotišką šios knygos supratimo ir tai, kas žinoma, paversti į praktiką rezultatą, čia pateikti darbo su **savo psi lauku**, apie kurį kalbėjo **N. Levašovas**, organizavimo pavyzdį, tačiau jį papildyti. Be to, sulaukiu daug klausimų apie šias akimirkas. Mano nuomone, šiandien tai be galo svarbu tiek dalyviams, tiek visiems kitiems, kurie kažkaip susidūrė su **N. Levašovo knygomis** ir nusprendė eiti šiuo keliu.

Kiekvienas Žmogus aplink save turi psi lauką; žinoma, ji turi skirtingą struktūrą, tankį, stiprumą, formą, jei norite - "spalva", priklausomai nuo jo būklės, yra bendrų elementų ir savybių. Pirmas dalykas, kurį kiekvienas turi padaryti, tai ***išmokti susikurti ir valdyti savo apsauginį lauką***. Kad tai padarytų, žmogus turi išsiugdyti gebėjimą sukurti apsauginį lauką pašamonės lygmenyje. O Programų Vartotojas taip pat naudojasi Generatoriaus galimybėmis (nepriklausomai nuo operatoriaus). Kaip tai daroma? Žmogus turėtų susikoncentruoti ties mintimi: „***Iš mano energijos aplink mane susidaro apsauginis kokonas (apvalkalas), per kurį negali prasiskverbti neigiama energija***“. Toks instaliavimas turėtų būti atliekamas kiekvieną laisvą minutę, kol Smegenys išsiugdys sąlyginį gynybos refleksą. O **Programos vartotojas** pirmiausia turi išmokti sukurti (atvaizduoti) dodekaedrą iš karto iš savo generatoriaus, tikintis, kad jis bus šios struktūros viduje. Raskite gerą trimatį dodekaedro paveikslą, atidžiai pažiūrėkite į jį ir praktikuokite įsivaizduodami šią figūrą. Tai bus pagrindinė jūsų asmeninės ***informacijos apsaugos bloko struktūra***, kuri bus tiesiogiai sujungta į trejybę - **Smegenys - Generatorius** (su generatoriuje įdiegta Apsaugos programa) - **Valdymo sistema**. Turite išmokti sukurti dodekaedrą virš generatoriaus laikiklio (ar tai būtų kompleksas, pakabukas ar apyrankė). Sukūrę dodekaedrą, susikoncentruokite ties mintimi: „***Sukūriau dodekaedrą, užpildau jį savo energija. Į sukurtą (į sukurtą struktūrą) negali prasiskverbti jokia neigiama energija***. Po to padidinkite dodekaedrą iki tokio dydžio, kad galėtumėte į jį tilpti. Be to, reikia tik periodiškai tikrinti šios apsaugos būseną ir galią. ***Tai taip pat taikoma kokonui (jei nesate Programų dalyvis) ir dodekaedrai***. Kai esate didelėje žmonių minioje, turite **SUKURTI MAKSIMALIĄ APSAUGĄ**. Jūsų namuose ji gali būti minimali. Labai svarbu **PRIŠ MIEGĄ SUSIKURTI APSAUGĄ** – tiek fiziniam kūnui, tiek Esmei. Kuriant tokią apsaugą tiek aplink kūną, tiek aplink Esmę susidaro energetinis kokonas - tai yra kiekvienam, o Programos Vartotojams fizinis kūnas ir Esmė (Smegenys) visada bus jūsų sukurtame dodekaedre. Ir jei Esmei dėl kokių nors priežasčių reikia palikti fizinį kūną „pasivaikščioti“, tai ji, jūsų sukurtos apsauginio dodekaedro rėmuose, pati susikurs savo apsaugą ir „vaikščios“ tik jame.

Jei apsauga sukurta teisingai, jos sunaikinimo galimybė tampa minimali. Gynybos vientisumui išlaikyti labai svarbu yra ***neigiamų emocijų nebuvimas***. Tai visiškai taikoma Programų dalyviams. Faktas yra tas, kad jie atveria kokono apsaugą iš vidaus (sunaikina „konstrukciją“ dodekaedre), tuo pačiu sukuriant energijos srautus, kurių sudėtis ir kokybė yra identiški žemesniojo astralinio lygio lygiui. Tai sukuria palankias sąlygas astralinių gyvūnų veikimui, taip pat bet kokiai kitai psi-energetinei įtakai, taip pat ir Programos naudotojams.

Jėzus Kristus kalbėjo apie neigiamų emocijų nepriimtinumą. Jis neragino atsistatydinti, o priešingai – visą gyvenimą įrodė, kad reikia kovoti. Jis žinojo, kad jei neigiamos emocijos kykla kovojant su blogiu, net jei jos yra nukreiptos į blogio šaltinį, Žmogus ilgai arba nugalės šio blogio, arba galiausiai pats taps blogio šaltiniu. ***Tai yra blogio galia***. Norėdami su juo kovoti, turite išlaikyti savo emocinį grynumą, be kurio neįmanoma tobulėti ir kovoti ...

Be apsaugos, norėčiau atkreipti dėmesį į maisto produktų energetinio gryninimo galimybę. Skaitytojai (visi žmonės), kurie nėra **SvetL programų vartotojai, turi tai žinoti**. Taip mokė N. Levašovas. Programos naudotojams jau viską aprašiau šioje knygoje. Kiekvienas žmogus geria vandenį, sultis, vartoja maistą, reikalingą normaliai organizmo veiklai. Tačiau bet koks maistas, tiek daržovių, tiek mėsos, turi organinių nuodų, kurie pagreitina organizmo naikinimo procesą ir sulėtina vystymąsi. Todėl būtina šiuos nuodus

neutralizuoti, skaidyti. Norėdami tai padaryti, įsivaizduokite, kaip jūsų energija pradeda aktyviai judėti jūsų kūno energijos kanalais. Ir tada mintyse nukreipkite energiją per rankas į maistą, kurį norite išvalyti. Tuo pačiu metu turite įsivaizduoti, kaip jis suskaido visus maiste esančius nuodus. Kai energija juda per rankas, jaučiama vibracija, šiluma, adatos, o kuo aktyvesnis nuodų skaidymo procesas, tuo ryškesni ir stipresni pojūčiai bus gauti. Tokiu pat būdu galite išvalyti vandenį, sultis, bet kokius kitus skysčius. Be neutralizuojančių medžiagų ir organizmui neigiamų savybių, galima sustiprinti teigiamą, kurį šios medžiagos neša savyje, ir sukurti naujų savybių bei savybių. ***Jeigu tuo pat metu sugebate vizualizuoti šiuos srautus, vadinasi, turite padidėjusį jaučiamumą ir, tinkamai tobulėjant, gana greitai galite pasiekti aukštesnį savo esmės, sąmonės išsivystymo lygį.*** Tai labai aktuali N. Levašovo išvada.

Žmogaus tobulėjimas yra nepaprastai įdomus procesas. Pradėdami nuo lazdos, žmonės tęsė proletariato trinkelėmis ir nėra visiškai logiška, kad jie grasina sustabdyti žmonijos vystymąsi branduoliniu klubu... Todėl kalbėti apie žmones kaip apie **homo nuovokumą** yra rutuliojimas. Ypač mąstymo proceso pradžios atskaitos taško požiūriu. Nes net ir pirmą kartą paėmęs lazda, jis beveik iš karto nusprendė apversti žemę jos pagalba, rado jai gerą panaudojimą, kaip ant ieško uždėdamas saviškius ir padarė daug kitų kvailų dalykų, patvirtinti tai, kas buvo pasakyta. Ir tik kelios išimtys – bandymas kasti žemę ieškant šaknų ir norint į ją įmesti įvairių sėklų, palieka viltį... **PAGRINDINĘ PROBLEMĄ KELIA SVETIMA SISTEMA DVEJETAINĖ LOGIKA.** Spręskite patys apie „plotį“: „būti ar nebūti“, „jei negali, bet labai nori, tai gali“, „sustok - ateik čia“, „Kam Rusijoje gera gyvai (likusi dalis aišku blogai), „laiptai veda žemyn“, „Juodoji ir Baltoji jūra“, Vasilijus Ivanovičius ir Petka (anekdotų prasme) ir t.t. Štirlicas, tačiau šia prasme „su dvejetainiu“ nepasisekė, jis aiškiai peržengė kelis vystymosi etapus. Matyt, pagal OFCH nurodytas perspektyvas jis iškart perėjo į vis dar suplanuotą marškinų būseną su aukštesnėmis 224 oktavų energijos dažnių būsenomis. ***Likusi dalis – bergždžios pastangos įsilieti į visų atominių struktūrų konstravimo schemą: labai organizuota plazma → materialus kūnas → skystis → dujos, tai yra oktavų seka ((128) → (126-74) → (72-66)) → (62-34) → (32-28) → (24-26) → (22-16)*** įstrigo kažkur skliausteliuose (62-34) ar net (32-28). Tai yra, Stirlico sėkmė aiškiai siejasi su tuo, kad jis nebebuvo „išaustas“ iš atomų... Štai ką iš jo bandė išsiaiškinti slaptasis Mulleris ir štai iš kur kilo šiandieninė provokacijų praktika šalyje ir pasaulyje. ! Tiesa, „radistai“ išseko 1945 m., todėl dabar atsiranda vis daugiau „narkotų“, „vaminių“, kraštutiniais atvejais – cheminių ginklų... Vargšas negalėjo žinoti, kad jokia biostruktūra negali turėti informacijos be Sistemos. Galima „praieiti“, nes nėra komandos į tai kreipti dėmesio. Ir jokia išorinė įtaka negali tiesiogiai ar netiesiogiai priversti biostruktūros dirbti kitame informaciniame lauke, nes tai tiesiog prives prie šios biostruktūros sunaikinimo. Kalbant apie lazda, tiesa, kai kuriems pavyksta ją panaudoti pagal paskirtį - jie nustumia pailgą versiją iš Žemės ir skrenda aukštyn, tačiau tai pasenęs po 2012 m. „atraminio taško“ požiūris. Kai kuriuose sluoksniuose N.V. Levašovas, o paėmus aukštį - A.M. Hatybovas ir toliau - praleidžia, bet jau ant laiptų, kurie veda tik aukštyn. Kai kurie, deja, sugeba aukštai pakelti galvas, pamiršdami apie procesą, todėl suklupe slysta žemyn, bet tai pataisoma, jei nepažeidžiamos smegenys... Taip, kaip įrankis ***vietaj lazdos šiandien labiau tinka didelis kastuvas*** bet geriau pamiršti viską, kas buvo mokoma anksčiau; suprasti, kad kastuvo padarytos išvados visada gali būti suvokiamos; atminkite, kad tikėjimas noru įgyti žinių visada yra apdovanotas žinių lygiu, kuris yra prieinamas konkrečiam asmeniui (deja, šiandien - konkrečiam genotipui, tik **SvetL programos** gali tai ištaisyti) ir „nulaužti nosį“, ***galite specializuotis vienoje ar keliose žinių srityse, bet turite žinoti daugiau.*** Kelio

išsišakojime pasirinkęs antrąją variantą „*tiesiog gyvenk*“ – „*gyvenk su tikslu*“, bet kuris Žmogus susiduria su „*noriu-galiu*“ problema, kurios kartais nepavyksta išspręsti dėl ribotų numanomų tobulėjimo galimybių. **IŠSIGELBĖJIMAS ŠIUO ATVEJU YRA „PIRTIS“**, į kurią patikimiausias kelias yra „SvetL“ **technologijos**. Tačiau prieš vykstant į Pirtį **REIKIA SUSIRASTI IR NUSIPIRKTI SKALBINIŲ MUILĄ BENT 72%** ir išmokti tinkamai jį putoti bei laiku išplauti. Nes jis – šis muilas – yra šaltosios branduolių sintezės produktas ir gaminamas išskirtinai „buvusiose atvirose erdvėse“.

Patys pirmieji klausimai „gyvenimo kryžkelėje“ dažniausiai – kur ir kada.

Atsakymas į pirmąjį yra tas, kad Žmogus į Žemę atėjo per vadinamuosius Žvaigždžių vartus, kurie yra „prietaisai“, leidžiantys sujungti du kosmoso taškus, nepaisant to, kokių atstumų šie taškai yra vienas nuo kito. Kur – „atsiskyrimo“ nuo „marškinių“ momentu kylantis energijos antplūdis pasiekia viršūties „parametrus“ atitinkantį lygį, kur „laukia“ kito įėjimo į naujus marškinius. Tiksliau, „tikėtasi“, nes „reinkarnacija“ buvo atšaukta ir praėjo daugiau nei ketveri metai nuo tada, kai buvo įtrauktas vienas iš atkurtos žmonių egzistavimo Žemėje kontrolės programos procesų, susietų su tikra bet kurios vėlesnės būsenos. „Sielos esmės“ įsikūnijimas per Pasireiškiančią suknelę. Tačiau neįmanoma pakilti aukščiau nei rinktasis – galite perdegti „nepažįstamos“ energijos srautuose. Mokant naudotis kastuvu, ieškodamas naujų žinių grūdų, **BET KURIS ŽINANTIS SUŽINO**, kad Omo dėsnis aprašo minios judėjimo ypatybes, neatsižvelgdamas į eismo taisykles, nes šis dėsnis yra materialistinės idėjos pasekmė. mus supantį pasaulį. Jei įkrovimo marškinėliai yra suderinami su išorine aplinka, Omo dėsnis yra nenaudingas – judėjimo aplinkoje nėra pasipriešinimo.

Jei marškiniai nesuderinami, tada krūvio judėjimą kitoje terpėje lydi potencialo praradimas, o krūvis juda kanalu su mažiausiu pasipriešinimu, prarasdamas savo savybes. Šis reiškinys vadinamas darbu (svetimos aplinkos įkaitymas dėl krūvio judėjimo). Jei marškiniai nuimti nuo krūvio, jie judės kaip neinerčinė masė be pasipriešinimo, bet su momentine sklaida. Potencialas yra minimalaus ploto neardomojo paviršiaus savybė tam tikru gravitaciniu dažniu. Be to, potencialas (elektrinis) yra normalus atomo magnetinio lauko linijai; Potencialas – slydimo kampo, ryšio dažnio, spiralės kampo ribinė vertė esant tam tikram skaičiui π ir kiti komponentai, normalūs atomo magnetinio lauko linijai, sudarantys atomo paviršių; Potencialas yra medžiagos masės, išsiskiriančios plazmos pavidalu ir surenkamos dėl atomo gravitacinio pritraukimo, žlugimas.

Sužinosi, kad Mėnulis turi ypatingą vaidmenį Žemės gyvybės palaikymo sistemoje; Kad Žemė, kaip ir visos planetos, juda spiralėmis, o ne Keplerio orbita. O atstumas nuo Žemės centro iki Saulės centro yra 9% mažesnis už žinomą reikšmę. Šis skirtumas yra labai svarbus, nes, pirma, keičiasi visi atstumai erdvėje, antra, pažeidžiamas gyvybę palaikančių sistemų laikrodžio intervalas, o sukaupta arba nepasiekta gyvybę palaikančių sistemų galia gali lemti sistemos veikimo sutrikimą. Tačiau kaip ir astronominis vienetas, kurio skirtumas nuo tikrosios vertės yra maždaug toks pat; kad Mėnulis turi du paviršius – išorinį ir vidinį, kuriuose „paslėpti“ keturi piramidžių kompleksai, veikiantys skirtinguose oktavų diapazonuose ir skirti palaikyti autonominę gyvybę bei teikti (jei perteklinio krūvio ekvivalentas) gyvybės palaikymo Žemėje sistemas. Ir čia pagrindinis uždavinys – ne keisti Saulės sistemos albedo, kuris atliekamas dėl skirtumų charakteristikų ir atsižvelgiant į Žemės orbitos korekciją.

Sužinosi, kad protingos gyvybės atsiradimas yra natūralus materijos evoliucijos rezultatas apskritai, o gyvoji medžiaga ypač, nes gyvoji medžiaga yra ypatinga tų pačių atomų, sudarančių „negyvą“ materiją, organizacija. Spiralinė RNR ir DNR molekulių erdvinė forma sukuria vadinamąją stovinčią matmenų bangą savo vidiniame tūryje. Kai kitos organinės ir neorganinės molekulės Brauno judėjimo metu patenka į vidinį spiralių tūrį, jos suira į pirmines medžiagas. Panašūs procesai vyksta ir su radioaktyviais atomais, skirtumas tik tas, kad radioaktyvūs atomai suira patys, o kitos molekulės ir atomai skyla vidiniame RNR ir DNR molekulių spiralių tūryje.

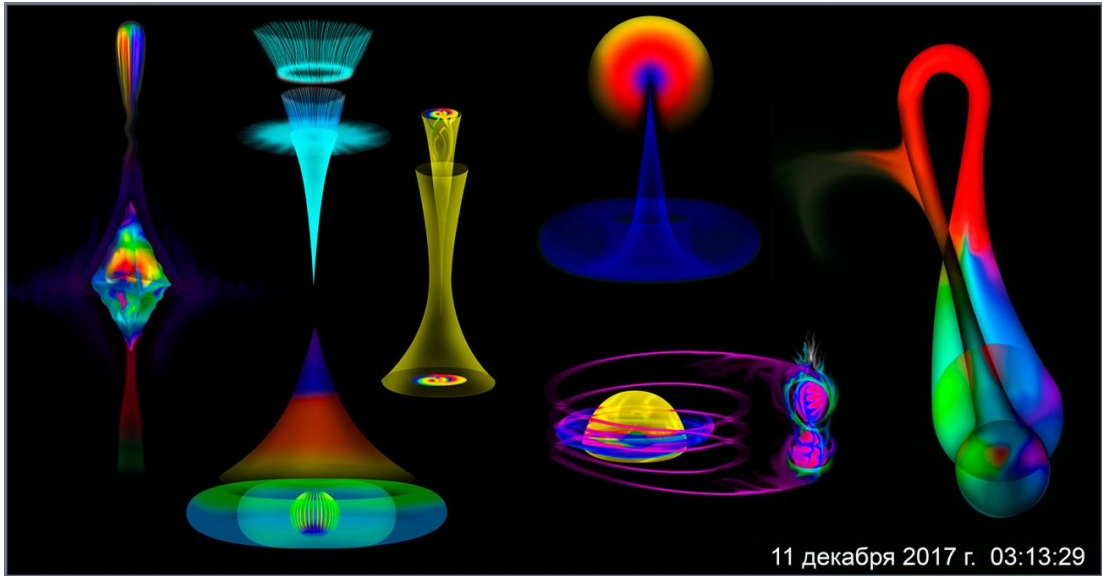
Sužinosi, kad, priklausomai nuo gyvos būtybės evoliucinio vystymosi, jos Esmė gali susidėti iš vieno kūno – antrojo kūno, iš dviejų – antrojo ir trečiojo, iš trijų – antrojo, trečiojo ir ketvirtojo materialių kūnų. Todėl, kai pirmasis materialus kūnas (fiziškai tankus kūnas) žūva arba miršta, tada esybė, susidedanti iš antrojo, trečiojo ir kt. materialūs kūnai, išsivaduoja iš savo standaus „prisirišimo“ prie fizinio kūno. Ir jei atsižvelgsime į tai, kad emocijos, atmintis ir sąmonė yra antrojo, trečiojo ir ketvirtojo materialių kūnų evoliucinio vystymosi rezultatas, tampa aišku, kodėl žmonės klinikinės mirties būsenoje mato savo fizinį kūną iš išorės ir geba mąstyti, jausti ir realizuoti save; kad tam, kad išsaugotum savo Esmę nuo pražūties, geriau nedaryk kitiems to, ko nenorėtum, kad padaryti tau; kad pagrindinė našta gauti energijos-informacinį smegenų perdavimą ir įgyti kontaktinę būseną su valdymo sistema **PRISKIRIAMOS DVIEM SMEGENŲ BŪSENOMS: antineutrininei ir neutrininei, abiems neinericinėje energijų būsenoje**. Todėl atrodo, kad plaukai šiuo atveju nereikalingi, tačiau turint omenyje, kad jie veikia kaip filtras – dažnio stiprintuvas, geriau su jais draugauti.

Jis sužino, kad viskas, kas yra Naujosiose žiniose, gali būti traktuojama skirtingai: **priimta ar nepriimta, net ir tikėjimo pagrindu**. Svarbu, kad tai nebūtų dėl šališkumo. Patikrinkite, ar nėra ženklų:

- trūksta noro pakeisti savo požiūrį;
- tvirtas tikėjimas savo teisumu, pagrįstas seniai susiformavusiais stereotipais;
- nepagrįstas savęs teisumas;
- gebėjimas iš anksto susidaryti neigiamą nuomonę apie viską pasaulyje;
- gebėjimas ignoruoti visą informaciją, kuri netelpa į aiškiai apibrėžtus rėmus.

Pažinimas ir mąstymas yra Žmogaus gyvenimo šaknys, tai jo ateitis be mirties. Paukščiams suteikiami sparnai, žuvims – pelekai, o Gamtoje gyvenančiam Žmogui – Gamtos studijos ir žinios. Štai jo sparnai.

Geriausias pokalbis, apie kurį galima tik pasvajoti, yra elipsė, bet ne atspausdinta ant popieriaus, o ilga nepastebimų skylių serija, suformuota ant plono tikrovės audinio...

Generatoriaus veikimas atliekant nurodytas funkcija.